

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A LOVE THAT COULDN'T BE BROKEN, EXCEPT BY THE TRUTH

RELEASING 10

*Boys
of
Tommen*

CHLOE WALSH

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Chloe Walsh, dünya çapında popülerlik patlaması yaşayan 2018 Boys of Tommen serisinin çok satan yazarıdır. On yıldır Yeni Yetişkin ve Yetişkin ağdaş romantizm yazmakta ve yayınlamaktadır. Kitapları dünya çapında birçok dile çevrilmiştir. Hayvansever, müzik bağımlısı, TV müptelası olan Chloe, ailesiyle vakit geçirmeyi seviyor ve ruh sağlığı farkındalığının tutkulu bir savunucusu. Chloe ailesiyle birlikte Cork, İrlanda'da yaşamaktadır.

AYRICA CHLOE WALSH TARAFINDAN

Tommen'in Oğulları

Bağlama 13

Tutmak 13

Tasarruf 6

Kurtarıcı 6

Evcilleştirme 7

Serbest bırakma 10

RELEASING 10 CHLOE WALSH

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2025 yılında Bloom Books, An imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır. Büyük Britanya'da 2025 yılında Piatkus tarafından

yayımlanmıştır Telif hakkı © 2025 yazar Chloe

Walsh

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-43933-4

Piatkus An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu Carmelite
House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

AEA'daki yetkili temsilci
Hachette İrlanda
8 Castlecourt Centre Dublin
15, D15 XTP3, İrlanda
(e-posta:)info@hbgi.ie

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

[Sorumluluk](#)
[TelaffuzlarReddi](#)
[Yazarın Notu](#)
[Sözlük/İrlandaca Argo](#)

[Bölüm 1: Oluşum Yılları 12](#)

[Haziran 1991: Lizzie 31](#)
[Ekim 1991: Lizzie 12 Kasım](#)
[1991: Lizzie 21 Aralık 1991:](#)
[Lizzie 6 Ocak 1992: Lizzie](#)
[10 Şubat 1992: Lizzie 9](#)
[Haziran 1992: Lizzie 11](#)
[Ekim 1992: Lizzie 4 Kasım](#)
[1992: Lizzie 27 Kasım 1992:](#)
[Lizzie 25 Aralık 1992: Lizzie](#)
[31 Aralık 1992: Lizzie 30](#)
[Nisan 1993: Lizzie 19 Eylül](#)
[1993: Lizzie 19 Eylül 1993:](#)
[Lizzie 15 Kasım 1993: Lizzie](#)
[25 Aralık 1993: Lizzie](#)

[Bölüm 2: Arkadaşlığın Temelleri](#)

[Patlayan toplar, Savaş baltaları ve Ayrılıklar:](#)
[Hugh Bela Kapıyı Çalıyor: Lizzie](#)
[Mutfakta Zorlama: Hugh](#)
[Zorbalar, Doğum Günü Davetiyeleri ve Ağabeyler: Lizzie](#)
[Bu Lizzie mi? Hugh](#)
[Sabun ve Çilek Gibi Kokuyor: Lizzie Jelly](#)
[Snakes ve Mükemmel G: Hugh](#)

Yıldızlar Karelerden Daha İyidir: Lizzie
Kuşlar, Arılar ve Boğa İnekleri: Hugh Robin Hill
yoluna geri dönün: Lizzie
Milady ve Cesur Şövalye: Hugh Derinlerde
Yüzüyor: Lizzie
Arsız Erkek Arkadaşlar ve Cesur Kardeşler: Hugh
Yeni Yıla Girerken: Lizzie

Bölüm 3: Yıkıcı Ayrılıklar Devam

Etmek ve Taşınmak: Hugh
Yapmamış Olması Dışında:
Lizzie
İlk Kutsal Komünyon ve İlk Ceset : Hugh Sonsuza
Kadar En İyi Arkadaşlar: Lizzie
Doğum Günü Kutlamaları ve Gelecek Uyarıları: Hugh
Seni Korumaya Çalışıyordum: Lizzie
Sayılar ve Kayıp Babalar: Hugh

Bölüm 4: Ezici Farkındalıklar Bu

Kötü Bir Dokunuş: Lizzie Kız
Kardeşin Nerede?: Hugh
Doktor, Doktor, Neredeyim Ben? Lizzie Her
Zaman Benim Leydim Olacaksın Leydim :
Hugh Artık Büyük Bir Kızısın: Lizzie
Eğer Onu Güvende Tuttuysa: Hugh
Yarın Bittiğinde Beni Uyandırın: Lizzie İki Hafta
Çok Fazla : Hugh
Evet, Elizabeth: Lizzie.

Bölüm 5: Arkadaşlık Yaşam Hatları

Bisikletler ve Dostluklar Kurmak: Hugh
Feis, The Feels ve The Family Day Out: Hugh Kutsal
Yeminler, Korkunç Hanımlar ve Gizemli Kız Kardeşler:
Lizzie Bu Brian: Hugh
Büyük, Kötü Kurt: Lizzie

Bölüm 6: Büyüme Sancıları

Yaratıklar ve Yaratık Konforları: Lizzie On
Yedinin Kıyısında: Hugh
Doğum Günü Dilekleri ve El Öpücükleri: Hugh
Kürek Havuzları ve Knickerbocker Zaferleri: Lizzie
Oğlunuz Benim Güneşim: Lizzie

Bölüm 7: Tehlikeli Ayrışma Sanatı İpleri
Tutmak ve Kahraman Kardeşler: Lizzie
Bana Paddy Spice Diyebilirsiniz: Hugh
Anlaştık mı Anlaşmadık mı: Hugh
Derinleşen Duygular ve Başa Çıkma Mekanizmaları:
Lizzie Yeni Bir Milenyuma Giriyor muyuz, Girmiyor
muyuz? Hugh

Bölüm 8: Her YerdeCanavarlar
Görüşeceğiz Evlat: Lizzie
Rectus Abdominus: Hugh
Sinema Gezileri ve Gobstopper Licks: Hugh Ruh
Halleri Değişiyor ve Gök Gürlüyor: Lizzie
Kızıma Dokunmadan Önce İki Kez Düşün: Hugh
En azından Onu Isırmadın: Lizzie

Bölüm 9: Noktaları Birleştirmek
Çıkış Yapmak ve Yükselmek: Hugh Yukarı,
Yukarı ve Uzak : Lizzie
Bir Erkek Yetiştir, Bir Erkek Bekle:
Hugh Ben Bipolarım: Hugh
Gizleyin, Hissetmeyin ve Asla Açıklamayın:
Lizzie Şüpheye Düştüğünüzde Kitaplara
Başvurun: Hugh
Bunun için savaş: Lizzie

Bölüm 10: Alevleri ve Közleri Tutuşturmak
Doğum Günü Dilekleri ve Kaçak Kız
Kardeşler: Hughıckıran Yalnız Yolculuklar
ve HKız Kardeşler: Lizzie Derin, Daha Derin,
En Derin: Lizzie

Bölüm 11: Araf

Süphe Mürekkepleri: Lizzie
Tanoranızı Bitirin ve Kanlı Şişeyi Çevirin: Hugh K-I-S-S-I-
N-G: Lizzie
Hormon Denen Küçük Çılgın Şey: Hugh
Ballylaggin'in Banshee'si: Lizzie

Bölüm 12: Yeni Y Kuşağı
1999'daki Gibi Parti Yapın:
Hugh Gerçek Olamayacak
Kadar İyi: Lizzie
O Ona Sahip, Ama Sen Bana Sahipsin: Hugh

Bölüm 13: Keşfedilmemiş Türbülans
İntikamla Geri Döndü: Lizzie O
Sadece Bir Arkadaş, Yemin Ederim:
Hugh Bay Sorumlu: Lizzie
Sapkın Dönemler ve Çalınan Masumiyet: Lizzie
Kana Bulanmış Havlular ve Kırık Vedalar: Hugh Aptalca Bir
Şey Yapma: Lizzie
Benim Ailem Senin Ailen : Hugh

Bölüm 14: Bildiğimiz Hayatın Yok Oluşu Büyük
Bir Yanlış Anlama: Hugh
Ne Olursa Olsun: Lizzie
Ölü Kız Arkadaşlar ve Sessiz Kız Kardeşler:
Hugh Beni Asla Unutmayacaksın, ufaklık:
Lizzie Sırttaki Hedef: Hugh
O yaptı, baba!: Lizzie
Benimle Bir Daha Konuşma: Hugh

Bölüm 15: Büyük Uçurum
Geriye Dönüşler ve Kısa Anılar: Lizzie,
kızına inanıyorum: Hugh
Yine batıyorum: Lizzie
Artık Onun Arkadaşı Olma: Lizzie
Depresyonun Zulmü: Hugh Asla Sahip
Olmadı ve Asla Olmayacak: Lizzie

Kız Arkadaşlar Ağladığında ve Domuzlar
Uçtuğunda : Hugh Asla Altına Girmene İzin
Vermeyeceğim: Lizzie
Mezarının Başında: Hugh Hadi
Kaçalım : Lizzie
Ekmek Kırmak ve Köprüleri Onarmak: Hugh Oh
Evet? Beni İzle: Hugh
Gece Geç Saatlerde Telefon Görüşmeleri: Lizzie
Şehvetli Bakışlar ve Peşinde Dolaşan Anneler:
Hugh Kalan Çocuk: Lizzie
Old Hall House'da yaz: Hugh

Bölüm 16: Yeni Ufuklar

Tommen'in Oğulları: Hugh Gece
Geç Saatlerde Telefon
Görüşmeleri: Lizzie Havuzda
Randevu Geceleri: Lizzie
Eski ile Dışarı, Yeni ile İçeri: Hugh Alarm
Veriyor: Lizzie
Üstesinden Gel: Hugh
Yani bu 13 mü? Lizzie

Bölüm 17: Yeni Başlangıçlar

Bir Adım İleri, İki Adım Geri: Hugh That's My
Girl: Lizzie
Koruyucu Erkek Arkadaşlar: Hugh
Everything's Just Peachy: Lizzie
Tommen'in Kızları: Lizzie
Varsayımsal Senaryolar ve En İyi Yüzde 1: Hugh Heaven on
Earth: Lizzie
Kıyafet Seçmek ve Sınırları Zorlamak: Hugh
Kedi Gittiğinde, Yavru Kediler Oynar: Lizzie
Drunken Fumbles: Hugh
Kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi:
Hugh Karanlık Günler Bitmedi: Lizzie
Cesaretini Topladı: Lizzie You're
My Baby : Lizzie
Bir Centilmen Olarak Yetiştirildi: Hugh

[Sahile Doğum Günü Gezileri: Lizzie](#)
[Okullar Yaz İçin Tatil: Hugh Dibs, o benim: Lizzie](#)
[Beni yukarıdaki bulutlara götür: Lizzie](#)
[Aşk Yazı: Hugh](#)
[Yakın Karşılaşmalar ve Hatta Daha Yakın Aramalar: Lizzie](#)
[Randevuyu Yeniden Müzakere Etmek: Hugh](#)
[Yaz, Saunalar ve Titreme: Lizzie](#)

[Bölüm 18: Aşağıya Doğru Sarmal](#)

[Koş, Koşabildiğin Kadar Hızlı: Lizzie](#)
[Gözlerini Kapat ve Kendini Bırak: Lizzie](#)
[Bir Fırtına Geliyor: Hugh](#)
[Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim: Lizzie](#)
[Kaygan Kızlar ve Kaynayan Merkezler: Hugh](#)
[Sarılmaları, Öpücükleri ve Hiperseksüel Çılgınlığı: Lizzie](#)
[Gülümseyen Arkadaşlar ve Sinsi Kız Arkadaşlar: Hugh](#)
[İki Katına Çıkarma ve Topuklara Vurma: Lizzie, sallanarak aşağı iniyorum: Lizzie](#)
[Kütüphanelerde Öğle Yemeği İlişkileri: Hugh](#)
[Kuşlar Gibiyiz, Hugh: Lizzie](#)
[Bebeğimi Tutuyorum: Hugh](#)
[Bir Uyku Daha: Lizzie](#)
[Gösteri Zamanı, Bebeğim : Hugh](#)
[Bana istediğimi ver yoksa! Lizzie](#)

[19. Bölüm: Büyük İhanet](#)

[Davetsizsiniz! Lizzie](#)
[Küçük Arkadaşıma Merhaba Deyin: Hugh](#)
[Tutuşumu Kaybediyor: Lizzie](#)
[Işıkları kapatın: Hugh](#)
[Belki de bunu düşünmeliydin: Lizzie](#)
[Bu Acı Sonsuza Kadar Sürmeyecek: Hugh](#)
[Lütfen Sadece Onu Alın: Lizzie](#)
[Söz Verin Bana, Beyler: Hugh](#)

Bölüm 20: Affetmeyen Kalpler

Bu Bir Oyun Değil: Lizzie

Çılgınlığında Yükseliyor:

Hugh

Dünya umurumda değil: Lizzie

Senden Nefret Ediyorum: Hugh

Nefesinizi tutmayın: Hugh

Hızlı Döngüler ve Yarışan Kalpler: Lizzie

Benim İçin Dünyalara Bedelsin: Lizzie Bir

Baba Gibi Ayrılıyor: Hugh

Özgürleştirilmiş Yükümlülükler:

Lizzie Freudyen Sürçmeler:

Hugh Yatiya Kalmalar ve

Stevie: Hugh

Sabah Erken Kalkanlar ve Lindsey : Lizzie Ben

Bay Brightside: Hugh

Seni Seviyorum, Üzgünüm :

Aslan Lizzie ve Ceylan: Hugh Elimi

Tutabilirsin: Lizzie

Belki Arkadaş Olabiliriz: Hugh

Çalıntı Burgerler ve Öpücükler: Hugh

Neredeydin Baba?: Lizzie Yeni Yıl, Yeni Ben:

Hugh

Ben Yaparım: Lizzie

Küçük Beyaz Yalanlar: Hugh

Bölüm 21: Yeni Bir Yaprak Çevirmek

Kış Uykusundaki Kalpler ve Sulu Köprüler: Hugh

Whatever It Takes: Lizzie

Sadece arkadaşız: Hugh

Gözlerini kapat, tatlım: Lizzie Bir

Arkadaşa Sahip Olmak Güzeldir: Hugh

This is Me Trying: Lizzie Rahat

Yoldaşlar: Hugh Hapisten Yeni

Çıkmış: Lizzie Elveda Sevgilim: Hugh

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

[Şarkı Anları, Duygular ve Adanmış Bölümler](#)

[Lizzie için Şarkılar](#)

[Hugh için Şarkılar](#)

[Teşekkür](#)

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Yazar, bu kitapta adı geçen tüm şarkı adlarının, şarkı sözlerinin, film adlarının, film karakterlerinin, ticari markalı statülerin ve markaların ilgili sahiplerine ait olduğunu kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiştir/ilişkilendirilmemiştir veya desteklenmemektedir.

Chloe Walsh'un bu kitapta adı geçen hiçbir marka, şarkı, müzisyen ya da sanatçı ile hiçbir bağlantısı yoktur.

Hayatta kalanlar için.

Yazarın Notu

Çıkış 10, Tommen'in Oğulları serisinin altıncı bölümüdür.

Bu kitaptaki bazı sahneler **son derece** üzücü olabilir; bu nedenle okuyucunun sağduyulu olması tavsiye edilir.

Lütfen bu hikayenin çocukluk istismarı, cinsel travma ve intihar etrafında dönen inanılmaz derecede üzücü konuları ele aldığını ve bu konular hakkında konuşmak son derece önemli olsa da, genç okuyucular için uygun olmayabileceğini unutmayın. Lütfen duygusal tetikleyicilere dikkat edin ve dikkatli olun.

Açık cinsel içerik, grafik şiddet, olgun temalar, tetikleyiciler ve kötü dil nedeniyle olgun okuyucular için uygundur.

İrlanda'nın güneyinde, 1991-2005 yılları arasında geçmektedir ve tarihin o dönemiyle ilgili İrlandalı diyaloglar, argo, dil ve kültürel duruşlar içermektedir. Bu nedenle, bunlar yazarın kişisel görüşleri değildir.

Tommen serisinin önceki kitapları Lynch ailesine odaklandığı için düetler sırayla yayınlandı; ancak beşinci kitaptan itibaren kitapların yayınlanma sırası devam eden hikayeye uygun olarak karakterler arasında değişecek.

Ayrıntılı bir telaffuz kılavuzu ve sözlük ilerleyen sayfalarda bulunabilir.

Bu kitapta gezinme yöntemi olarak standart bölüm başlıkları yerine kısımlar, aşamalar ve bölümler kullanılmıştır.

Bu macerada bana katıldığınız için çok teşekkür ederim.

Sevgilerimle,
Chlo xxx

Telaffuzlar

Aoife: E-fa

Edel: E-dell

Sean: Shawn

Caoimhe: Kee-va

Sadhbh: Sigh-ve

Sinead: Shin-aid

Neasa: Nasa

Eoghan: Owen

Tadhg: Tie-g (Tiger gibi ama sonundaki 'r' harfi olmadan)

Feis: Fesh

Scoil Eoin: Kafatası Owen

Poitín: Putt-een

Gardaí Síochána: Guard-ee Shuck-awna

Gardaí: Guard-ee

Sözlük/İrlandaca Argo.

biraz yetenek: iyi görünümlü bir insan.

Bir forklift bile onu yerinden oynatamaz: Onu öpmeyeceğim.

bir kutu **bira:** 24 şişe biradan oluşan bir kutu.

alerjik: bir şeye/birine tahammül edememek.

Angelus: İrlanda'da her akşam saat 6'da televizyonda dua için bir dakikalık saygı duruşu yapılır.

Benimle seks yapmak ister misin?

bana saçmalık sor: kibarca hayır ve **beni** yalnız

bırak. **arkamdaki çuvalı sor:** bunu senin için

yapmıyorum. **iki kısa kalas kadar kalın:** aptal bir insan.

kutusunu yedi: oral **seks.**

kafamı yedi: beni azarladı.

arduvaz için uzakta: iyi yapmak.

Onu bana geri ver Bridie, seks yapalım.

Ball-hopper: Şakacı.

balm out: uzanmak ve

rahatlamak. **bang on:** düzgün

kişi/doğru. **bate:** bitkin.

beor: bir kadın/kız.

en iyi yanı annesinin bacağından aşağı koşmasıydı: o bir aptal.

Biro: Mürekkepli kalem.

bluey: porno film. **bog**

roll: tuvalet kağıdı. **the**

bog: tuvalet.

kaput: arabanın kaputu.

bagaj: arabanın bagajı.

sigara **kutusu:** sigara paketi.

kafanı kopanm: Seni yumruklayacağım.

eriyişinizi kirin: sabrinizi test edin.

çörek içinde göğüs: tavuk burger.

birinden ampul: birine benzemek.

Burdizzo: hadım etme aleti.

Camogie: Hurling'in kadın versiyonu.

chancer: an fırsatçı.

Prag'ın Çocuğu: Çiftçilerin iyi havayı teşvik etmek için tarlaya yerleştirdikleri dini bir heykel (eski bir İrlanda batıl inancı).

chipper: fast food satan bir restoran.

Clonamore: Ballylaggin'in yanındaki kasaba.

Seni öldürene kadar buraya gel: buraya gel ve sana vurmama izin ver.

cooker: fırın/ocak/ocak. **cop**

on: uslu dur. **corker:** güzel

kadın.

bir polo fabrikasında delik bulamadı: aşkta şanssız.

Harika.

crack on: bir şeyler yapmak/gitmek.

craic: eğlence.

şaka doksandı: Çok eğlenmek ve şakalaşmak.

Culchie: Kırsal kesimden veya Dublin'in dışındaki bir ilçeden gelen kişi. Genellikle dostça bir hakaret olarak kullanılır.

sevimli hoor: zeki/kurnaz bir kişi.

aptal.

daft as a brush: çok aptalca.

Harika.

dicky günü: çocukların harçlık günü.

Dün gece onunla yattın mı? Onunla yattın mı?

foxer yapmak: elden para **için** çalışmak.

bir çizgi yapmak: flört etmek.

süslenip **püslenmek:** giyinip **kuşanmak** ve iyi görünmek.

uyuz olmayın: kaba olmayın.

Sırtıma işeyip bana yağmur yağdığını söyleme: Bana yalan söyleme.

dosser: yapması gerekeni yapmayan kişi.

Sürmeye devam et.

Dub: Dublinli bir kişi.

eejit: aptal/idot.

'een': genellikle yaşlı akrabalar tarafından isminizin sonuna eklenir, yani; Johneen, Jackeen, Juleen, Mikeen, Tadhgeen.

era/yerra: bir şeyi reddetmek.

Fair City: popüler İrlanda televizyon dizisi.

Aferin **sana**.

Adil oyun: güzeldi.

Vajina.

korku: akşamdan kalmayla uyanmak

feeking: seks yapmak.

feeling raw: kötü hissetmek.

feis: geleneksel bir Gal sanat ve kültür festivali/etkinliği.

fla: çekici bir insan.

İki hafta.

frigit: hiç öpülmemiş biri.

funt up the hole: kıkına tekme

atmak. **GAA:** Gaelic Athletic

Association. **gaff:** ev.

Gardaí Síochána: İrlanda polis gücü.

Garda: Polis.

Komik.

Komik adam.

İçmek.

binmek: seks yapmak.

deliğini al: seks yap.

Bize bir aplik ver, göreyim.

Goolies: Testisler.

geebag: bir kadın için aşağılayıcı kelime.

vermek: azarlamak/şikayet **etmek.**

gobshite: aptal/salak.

Tanrım.

Bir piçle yarı yarıya yatmak: Korunmasız seks yapmak.

Gowel: Aptal insan.

Grinds: Özel ders. **Balta**

şakası: Çok eğlenceli.

Perili: Şanslı.

Seni yıllardır görmedim: Seni uzun zamandır görmedim.

Bir taştan yalamadı: O da ailesi gibi.

Dün gece bir miktar tutku aldı: sonuna kadar gitmedi.

dün g e c e onunla seks yaptı.

Kendini **köpek taşağı sanıyor:** Kendini seviyor. **Bir**

wellington botundan bile **içebilir:** **Bir** alkolik. **Bir**

eşeğin haçını bile içebilir: Ağır bir içici.

kafandaki gözü çıkarıp deliğe işerdi:

ona güvenme.

o **A1:** o sevimli bir insan.

kendini kutsayacak elleri yok: sakar.

he's some me feiner: bencil. **hole:**

genellikle kış/alt yerine söylenir. **houl your**

whisht: konuşmayı kes.

ne kadar kötü: bu iyi.

Baban gibi, hadi seks yapalım.

Bir kiracı için karnın nasıl: korunmasız seks yapmak.

hup out dat: iyi iş, devam et.

Hurling: Tahta hurley ve sliotarlarla oynanan son derece popüler, amatör bir İrlanda sporu.

Acele et, olur mu? Büyükannem senden daha hızlı ve on yıl önce öldü: hızlan.

Umarım kükreyerek ölürsün: Senden hoşlanmıyorum.

Ben vaftiz edildim, üzerime işenmedi: beni adıyla çağırın.

Delliğime gireceğim, Jack Shea: Kesinlikle girmeyeceğim.

Evet, kesinlikle yapmayacağım.

Bir paket cips yediği için onu yataktan atmazdım: o çekici biri.

Sana çişimin buharını bile vermem: Senden hoşlanmıyorum.

Bir duvarı aşmak için onun üzerine çıkmazdım: itici bir adam.

Seni savaşa sürmezdim: Seni çekici bulmuyorum.

Ellerime sıçıp alkışlamayı tercih ederim: Bunu yapmayacağım.

Onu lambalayacağım: Ona vuracağım.

Yüzünü bir ressamın radyosu gibi bırakacağım: oral seks.

Gitmene izin vereceğim: Seninle konuşmam

bitti. **Senin için deliğini kızartacağım:** Seni

tokatlayacağım. **Senin için kızardım:** Senin için utanıyorum.

Seninle bir karga yolacağım: Başın benimle belada.

Bir fiçı memenin içine düşse, başparmağını emerek çıkar: Şanssızdır

Mickey'lerle dolu bir bahçem olsaydı, duvarın üstünden bakmasına izin vermezdim: Onu çekici bulmuyorum.

Eğer yatakta iş varsa, yerde yatardı: Tembel insan.

Zekâ bok olsaydı kabız olurdun: Komik değilsin.

o duvardan düşüp bacaklarını kirarsan koşarak bana gelme: bir annenin aptalca bir şey yapmama uyarisi.

Jackeen: Dublinli bir kişi. Bazen İrlanda'nın diğer bölgelerinden gelen insanlar tarafından Dublinli bir kişiye atıfta bulunmak için kullanılan bir terim.

Jacks: Banyo.

takılmak: takılmak ama henüz kararlı bir ilişki içinde olmamak.

Şanslısın.

En şanslı.

Erkek boxer şortu.

eklemliler: kalabalık bir yer.

junior cert: altı yıllık ortaokul döneminizin ortasında, üçüncü sınıfta girdiğiniz zorunlu devlet sınavı.

Süveter.

Dağınık bir yer.

kit off/tog off: antrenman kıyafetlerini giymek veya çıkarmak.

külot: kadın iç çamaşırı.

Aptal.

langer: bir grup aptal ve/veya aşırı derecede sarhoş olmak.

boru döşemek: seks yapmak.

bitirme **sertifikası:** ortaokulun son yılında girdiğiniz zorunlu devlet sınavı.

Koş.

liathroidi: testisler.

Tutuklandı.

kazdan çıkan bok gibi: hızlı hareket ediyor.

fırçanın üzerinde yaşamak: birlikte yaşamak ama evli olmamak.

lurching: diskoda birinin etrafına sarılmak.

mank/manky: iğrenç bir şey.

masif: güzel

Buluşma: Öpüşme.

mesajlar: bakkaliye.

mickey yüzüğü:

prezervatif

mickey/willy: penis.

kuruşlara dikkat edin, kilolar kendilerine

dikkat edecektir: paranızı saklayın.

minerals/fizzy drinks: alkolsüz

içecekler mog: çirkin kişi/aptal kişi.

mope: aptal.

Neredeyse hiç inek boğa etmedim: Neredeyse kesmiyor.

bir umut değil: Bunu yapmayacağım.

şimdi elini tutuyorsun: çok fazla şey istiyorsun.

biriyle tuhaf olmak: rahatsız olmak.

Çılgın insan.

eski bebek/aul bebek: eş/kiz arkadaş.

atlama: okulu asmak.

İçkili bir gecede.

işemek: içmeye gitmek.

poitín: Moonshine/illegal, ev yapımı alkolün İrlanda versiyonu.

Dolar d ü k k a n ı .

Şanslısın.

basin: kabine.

ilköğretim okulu: **ilköğretim** okulu-altıncı sınıfa kadar.

oyun okulu: anaokulu/kreş.

küçük bebekler: anaokuluna eşdeğerdir.

kıdemli bebekler: anaokulunun ikinci yılına eşdeğerdir.

Birinci sınıf: birinci sınıfa denktir. **ikinci sınıf:**

ikinci **sınıfa denktir. üçüncü sınıf:**

üçüncü sınıfa denktir. **dördüncü sınıf:**

dördüncü sınıfa **denktir.** beşinci sınıf: beşinci

sınıfa denktir. **altıncı sınıf:** altıncı sınıfa

denktir.

Yüzüğünü kusmak: Kusmak.

saf: çok.

Saf Daycent: Mükemmel.

saf yetersiz: son derece kaba.

Rütbe: İyi değil.

ham bebek: yepyeni bir bebek.

Rebel County: County Cork'un takma adı.

relax. Johnny's got you covered: prezervatif.

ridey: yakışıklı kişi.

Rolos: popüler çikolata markası.

Tespah, kaldırma, gömme: İrlanda'da Katolik cenazesinin üç günü.

Koşucular: Spor ayakkabılar.

Sacred Heart: Shannon, Joey, Darren, Claire, Caoimhe, Lizzie, Tadhg, Ollie, Podge ve Alec'in karma ilkokulunun adı.

aynı kısrak, farklı jokey: aynı anne, farklı babalar.

sap: üzgün/patik.

İğrenç bir şey.

scanty: kötü bir şey yapmak.

Scoil Eoin: Johnny, Gibsie, Feely, Hughie ve Kevin'in erkek ilkokulunun adı.

Puanlama: Öpüşme.

scut: serseri.

ortaokul: lise-birinci sınıftan altıncı sınıfa kadar.

Birinci yıl: yedinci sınıfa denktir. **İkinci yıl:**

sekizinci sınıfa denktir. **Üçüncü yıl:**

dokuzuncu sınıfa **denktir.**

dördüncü yıl: geçiş yılı, onuncu sınıfa eşdeğer.

Beşinci yıl: On birinci sınıfa eşdeğerdir.

altıncı yıl: on ikinci sınıfa eşdeğerdir.

septik: korkunç biri / boşuna.

sebh: müzikli bir bar/ev partisinde içki içme seansı.

Gölgeler: Polis.

bir rüzgârda ayağa kalkardı: karışık bir kadın.

O dizleri dua ederek elde etmedi:

karışık bir kadın.

bir **parça boru almak için döşeme tahtalarını söküyordu:**

karışık bir kadın .

Eşğin arka ayakları gibi konuşurdu. Geveze biriydi.

Jokey taşığı gibi bir yüzü vardı, ama ateşi dürttüğünüzde

şömine rafına bakmazsınız: çekici değildi, ama yine de ona gittim.

Vites değiştirme: Öpüşme.

ceket kaydırma: bir kız tavlama çalışırken şanslı kıyafet parçası, genellikle bir ceket.

titredi: hasta hissediyorum/hungover.

Ayindeki bir el gibi titriyordu.

süslü şeyleri atlayıp içime at: ön sevişmeyi **atla** ve seks yap.

skitting: gülme.

solicitor: avukat.

ses: neşeli/iyi insan demenin başka bir yolu.

Salak.

spuds: patates.

topu oyala: bekle.

Mickey'nizi kulağınıza sokun ve kendinize biraz akıl

verin: polis.

Ağlamayı kes yoksa sana ağlayacak bir şey veririm: bir

annenin uyarısı.

strop: huysuzlanma/ somurtma/ surat asma.

St. Bernadette's: Aoife, Casey ve Katie'nin kız

ilkokulunun adı.

Aziz Stephen Günü: Boks Günü / 26 Aralık.

swot: inek/akademik olarak yetenekli.

take **a gander:** bir göz atmak/yürümek.

Bu nane şeker: Bu harika.

Bu meyveler: Bu harika.

Bu **adamda çok tatlı** bir **şey var:** Bu çocuk tam bir s e r s e r i .

gelgit onu dışarı çıkarmazdı: çirkin bir insan.

ısıtmayı açın: evdeki merkezi ısıtmayı açın.

up the pole/poled: hamile.

Düğün takımı: Penis.

Vay canına: Şok oldum.

wellies: yağmurda giyilen lastik çizmeler.

Menüde ne var? Kahvaltı, öğle ve akşam yemeği:

Cunnilingus.

tekerlekli çöp kutusu: çöp kutusu.

Bir tarlada doğduysanız: Kapıyı kapatın.

Sessiz ol.

onunla gidecek misin: onu öpecek **misin.**

arkadaşımla buluşacak mısın: arkadaşımı öpecek **misin. onu değiştirecek misin:** onu öpecek **misin.**

akilli olun: kendinize çekî düzen **verin**

penisini sergiliyordu.

yer: senin.

senin wan bir jilet üzerinde kalkacaktı: karışık bir kadın.

boyunduruk: şey.

yumurta sarısı: yasadışı bir uyuşturucu için takma ad.

seni koca, beceriksiz aptal: sen aptalsın.

taşak yaptınız: her **şeyi** berbat ettiniz.

iyi bir kapı ama kötü bir pencere yapıyorsun: yolumdan çekil.

Kalbimi çaprazlama koydun: beni korkuttun.

bir boğanın memeleri kadar işe yararsınız: birine işe yaramaz demek.

bir ördeğin deliği kadar darsın: cimrisin.

senin wan: o kadın.

BÖLÜM 1

Biçimlendirici ***Yıllar***

12 HAZİRAN 1991

Lizzie

"ONUN NESİ VAR?"

"Hiçbir şey." Annem beni göğsüne bastırmaya devam etti.
"O mükemmel."

"Neden şimdiye kadar konuşmadı?" Caoimhe mutlu görünmüyordu. Sesi de mutlu gelmiyordu. "Lizzie üç yaşında anne. Üç yaşında. Ve yapması gereken hiçbir şeyi yapmıyor."

"O iyi Caoimhe," dedi anne, ekstra mutlu bir ses tonuyla. "Yetişecek." Yanağımı öptü ve ben de göğsüne iyice sokuldum. Kokusunu ve bana sıkıca sarılışını seviyordum. Kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinlemeyi seviyordum.

Güm, güm, güm.

Gülümsedim ve yüzüne dokundum. Çok güzel bir yüzü vardı. Nazik gözleri vardı. Maviydiler, tıpkı benimkiler gibi. Rengini biliyordum. Tüm renkleri biliyordum ve bunu kız kardeşime söylemek istiyordum. Sadece... kelimeleri çıkaramıyordum.

Sesim işe yaramadı.

"Sence yavaş mı?" Caoimhe üzgün bir ses tonuyla sordu ve ben de onu rahatlatmak istedim çünkü koşmada yavaş değildim. Süper hızlıydım. "Özel bir okula falan mı ihtiyacı var?"

"Bu küçük kulaklara göre bir konuşma değil." Annemin sesi artık hiddetliydi ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Daha derine gömülerek yüzümü hırkasının içine sakladım. "O yüzden lütfen git ve ödevini yap. Bunu akşam baban eve geldiğinde konuşabiliriz."

"Eve gitmek istiyorum."

"Eve geldik, Caoimhe."

"Hayır, ben gerçek evimize dönmek istiyorum," diye bağırdı. "İngiltere'den nefret ediyorum anne. Hiç arkadaşım yok ve okuldaki herkes konuşma tarzım yüzünden benimle alay ediyor."

"Onlar aptal," dedi annem ona. "Aldırma onlara."

"Bunu söylemek senin için kolay," dedi kız kardeşim bana dönmeden önce. "Her şeyi mahvettin," diye bağırdı. "Keşke hiç doğmasaydın."

"Caoimhe!"

"Üzgün değilim anne, çünkü bu doğru!"

"Bana bak, güzel kız," dedi annem, kız kardeşim tepinerek odadan çıktıktan sonra. "Bana o büyük, mavi gözlerini göster."

Yaptım.

"İşte buradasın." Sıcak bir şekilde gülümseyerek saçlarımı yüzümden çekti. "Sen ~~mükemmel~~ mükemlesin, beni duyuyor musun?"

Başımı salladım.

"Sen benim bebeğimsin ve sana her zaman göz kulak olacağım." Çenemin altını gıdıkladı ve gülümsedi. "Ve kimsenin sana bir sorunun varmış gibi hissettirmesine asla izin vermemelisin." Çenemi tekrar gıdıkladı. "Beni anlıyor musun, Lizzie?"

Tekrar başımı salladım.

"Güzel." Tekrar gülümsedi. "Seni seviyorum, tatlım."

31 EKİM 1991

Lizzie

CAOIMHE " ARKADAŞLARIM GELDİĞİNDE NORMAL OLUN" DEDI.
"Utanç verici bir şey yapma, tamam mı?" Bana bakmak için arkasını döndü. "Çılgılık atmak ya da kendini yerlere atmak yok."

Anlayışla başımı salladım.

"Tanrım." O salladı onu Başını. "I
keşke sen olur sadece konuş, Lizzie!"

Omuz silktim.

"*Konuşmazsan* beni anladığınızı nasıl bilebilirim ki?"

Onu kızdırdığım zaman hoşuma gitmiyordu.

Bu beni kötü hissettirdi.

Yüzümün ısınmasına neden oldu.

Tırnaklarımı kaşındırdı.

"Hayır," diye uyardı Caoimhe, dikkati çizik tırnaklarıma kaymıştı. Tuvalet masasından kalktı ve yatağa doğru yürüdü.
"Bunu yapmana izin yok." Önümde çömelerek ellerimi avuçlarının içine aldı ve gözlerimin içine baktı. "Kendine zarar vermene izin yok."

Özür dilerim, ona söylemek istedim. *Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.*

Onun yerine uzandım ve yanağına dokundum.

Mavi gözleri sulanmaya başladı. "Lütfen konuş benimle."
Burnunu çekerek beni kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı.
"Lütfen Liz, sadece bir kelime. Sana yalvarıyorum."

Deniyorum.

12 KASIM 1991

Lizzie

"KREŞTE SIK SIK ŞIDDET PATLAMALARI YAŞADIĞI VE

Güçlü aile geçmişini göz önünde bulundurarak Elizabeth'i bir tedavi planına başlatmak istiyorum."

"Tedavi derken, danışmanlıktan mı bahsediyorsunuz?"

"Ve ilaç tedavisi."

"O daha üç buçuk yaşında," diye mırıldandı anne. "Tanrı aşkına, bütün üç yaşındaki çocuklar öfke nöbeti geçirir."

"Bunlar öfke nöbeti değil Catherine, bunu sen de biliyorsun," diye yanıtladı babam. "Bize doğruyu söyle, Doktor. Teşhisiniz nedir?"

"Bunu söylemek için çok erken."

"Ama senin bir teorin var, değil mi?" diye zorladı. "Onda olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Şart değil ama Elizabeth'in psikotik dönemler yaşadığını gösteren kanıtlar var. Beni endişelendiren şey farkındalığının olmaması ve sık sık bilinç kaybı yaşaması." Parmaklarının arasında bir kalem çevirdi. "Ne yaptığını hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Bunu bilmiyorsun," diye tersledi annem, eliyle saçlarımı düzelterek. "O konuşmaya başlayana kadar bunu bilemeyeceksin."

21 ARALIK 1991

Lizzie

"BU BİR UÇAĞI," DIYE AÇIKLADI ANNE , ELİNİ SALLAYARAK
Önümüzde. "Bizi eve, İrlanda'ya uçuracak." Gözlerimi kısmıştım.
Uçağın ne olduğunu *biliyordum*.

"Bana öyle bakma," diye güldü. "Bunları bildiğini nereden
bileyim."

Ona bir bakış daha attım ve gözlerimle aptal olmadığımı
söyledim.

"Tamam, tamam," diye kıkırdadı, ellerini havaya kaldırarak.
"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim, tatlım."

Gülümsedim.

"Beni şaşırtmayı seviyorsun, değil mi?"

Sırıttım.

"Akıllı kız," diye övdü kolunu omuzlarıma dolayarak.

"İçeride bir ustura kadar keskinsin, değil mi?" Başımı sallayarak
babamın oturduğu yere baktım.

Caoimhe ve kaşları çatıldı.

Bana kızgın olduklarını
biliyordum. Sadece nedenini
bilmiyordum.

"Merak etme," diye fısıldadı, kolunu bana dolayarak. "Onlar
da seni seviyor, tatlım. Tıpkı annenin seni sevdiği gibi."

6 OCAK 1992

Lizzie

"HAYIR," DIYE KARŞI ÇIKTI CAOIMHE. "ASLA OLMAZ. BİR DAHA OKUL DEĞİŞTİRMEYECEĞİM."

"Caoimhe, tatlım, bunu konuşmuştuk. Lütfen dene anlıyorum."

"Bir daha taşınmayacağım," diye bağırdı. "St. Joseph'te arkadaşlarım var ve eve döndüğümüzde eski okuluma geri dönebileceğime söz vermiştin." Başını salladı ve kapıya doğru geri geri gitti. "Söz vermiştin anne!"

"Denedik Caoimhe," dedi anne üzgün bir ifadeyle. "Ama müdür seni yeniden kaydetmelerinin mümkün olmadığını söyledi. Yerleri yok, canım."

"Bu adil değil," diye bağırdı kız kardeşim, hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Hayatım mahvoldu!"

"Öyle söyleme," dedi annem, ikna etmeye çalışarak. "St. Theresa'da da aynı derecede mutlu olacaksın."

"Ama orası kız okulu," diye bağırdı Caoimhe. "Rahibeler tarafından yönetiliyor."

"Sadece bir buçuk yıllığına, sonra ortaokula gideceksin ve tüm eski arkadaşlarınla buluşacaksın."

"Senden nefret ediyorum!" Caoimhe ağladı. Yanımdan geçip gittiğinde hâlâ basamakta oturuyordum. "Çekil önümden," diye bağırdı ve ayağıyla beni itti. "Her zaman yoluma çıkıyorsun, Lizzie!"

"Caoimhe!" Annem peşinden giderek bağırdı. "Sakın hıncını kardeşinden çıkarmaya kalkma!"

Ona üzgün olduğumu söylemek istedim ama kelimeleri çıkaramadım.

"Bu senin hatan değil, Lizzie." Annem gülümsedi ve önümde çömeldi. "Sen hiçbir şey yapmadın."

Uzandım ve küçük elimle yanağını kavradım.

Burnunu çekerek gözlerini kapattı ve elimi kendi eliyle sardı.
"Ağlamıyorum tatlım," diyerek kafamdaki soruya cevap verdi.

Öyleydi.

Elimdeki ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Uslu bir kız ol ve şimdi yatağına git." Gözlerini açtığında kocaman gülümsüyordu. "Ve unutma ki annen seni çok seviyor."

Ben de seni seviyorum, anne.

10 ŞUBAT 1992

Lizzie

"BU ÇOCUĞUN NESİ VAR BÖYLE!"

"Mike, o anlamıyor."

"O rahatsız, Catherine. Kör bir adam bile bunu görebilir."

"Kendi kanından ve canından olan biri hakkında nasıl böyle konuşursun?" "Dayanamıyorum, Catherine. Özür dilerim."

"Sen lanet bir korkaksın, işte bu yüzden."

"Onu böyle izlemek beni öldürüyor."

"Ve bunun beni öldürdüğünü düşünmüyor musun, Mike? Aradaki fark, ben onu asla terk etmem."

"Onu terk etmiyorum ama bu evden çıkmak zorundayım yoksa onunla birlikte ben de aklımı kaybedeceğim."

"Ne biçim babasın sen, işler zorlaştığı anda sırtını dönüyorsun."

"Catherine."

"Hadi o zaman! Kaç, Mike. Omurgasız bir korkakla olmaktansa tek başımıza daha iyi oluruz."

9 HAZİRAN 1992

Lizzie

"MUTLU YILLAR SANA, MUTLU YILLAR SANA, MUTLU YILLAR SANA
LIZZIE'ye, mutlu yıllar sana."

Annem, babam ve Caoimhe etrafımda toplanmış,
gülümsüyor ve doğum günü şarkıları söylüyorlardı.

Beni mutlu hissettirdi.

Hoşuma gitti.

Babam kamerasıyla fotoğraf çekerken bile gülümsüyordu.

"Mumlarını üfle," dedi annem, önümdeki pembe doğum günü
pastasını göstererek. "Ve bir dilek tut, tatlım."

Öne doğru eğilerek derin bir nefes aldım ve olabildiğince
sert bir şekilde üfledim.

Mumların alevleri söndüğünde, hepsi alkışladı.

Benim için.

Mutlu bir şekilde gülümsedim.

"Doğum günü olduğunu biliyor mu ki?" Caoimhe o zaman
sordu ve bu beni kızdırdı. Tabii ki biliyordum. Doğum günü
pastam vardı, değil mi? "Muhtemelen kaç yaşına girdiğini bile
bilmiyordur" diye eklemeyi önce güldü.

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak kız kardeşime döndüm ve ters
ters baktım. "Dört."

Caoimhe'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Az önce ne dedin
sen?"

"Dört," diye tekrarladım, hâlâ ona kızgındım. "Ben aptal
değilim." Pastamın üzerindeki mumları işaret ettim. "Bir, iki, üç,
dört."

Şimdi annem ve babam kocaman gözlerle bana bakıyorlardı.

"Az önce..."

"Evet, kesinlikle yaptı."

"Aman Tanrım."

"Konuşabiliyor."

"Konuşmayı boş ver. O sayabiliyor."

Caoimhe heyecanlı bir sesle, "Başka bir şey söyle," diye emretti. "Haydi Liz, bize başka bir şey söyle."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Aman Tanrım!" Caoimhe ciyakladı, ellerini çırparken bir o yana bir bu yana sıçradı. "Bana gerçekten cevap verdi!"

Ona hep cevap verdim ama beni duyamadı. Hiçbiri duyamadı.

"Yüksek sesle mi konuşuyorum?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Beni duyabiliyor musun?"

Üçü de başını salladı. Çok

mutlu görünüyorlardı.

Bana gülümsüyorlardı.

"Benim adım ne?" diye sordu kız kardeşim, hâlâ zıplarken.

"Caoimhe Young."

"Aman Tanrım," diye haykırdı ve ellerini tekrar çırttı.

"Adın ne senin?"

"Lizzie Young."

Benim kardeş Yelped heyecanla önce
işaretleme at ailelerimiz. "Peki onlar kim?"

"Anneciğim ve babacığım," diye cevap verdim, ikisinin de ağladığını görünce kaşlarımı çattım. "Üzgün müsünüz?"

Babam kollarını bana dolayarak, "Hayır," diye boğuk bir ses çıkardı. "Biz mutluyuz."

11 EKİM 1992

Lizzie

"HAYATIMI MAHVETTİ!" CAOIMHE ÇIĞLIK ATTI. "BİR DAHA ASLA OKULDA YÜZÜMÜ GÖSTEREMEYECEĞİM."

"Caoimhe!"

"Herkes benim hakkımda konuşuyor." "Hayır, konuşmuyorlar."

"Evet, öyle anne ve hepsi onun suçu." "Caoimhe, lütfen."

"O oradaysa yarın okula gitmeyeceğim." "Sen altıncı sınıftasın, Caoimhe. Kız kardeşin üçüncü sınıfta. bebekler. Okulun karşı tarafındasınız." "Umurumda değil! O oradaysa ben gitmiyorum." "Oh evet gidiyorsun."

"Benim okulumda bile olmamalı çünkü onda boktan bir sorun var!" Okul çantasını yere fırlatarak bana ters ters baktı. "Neden benim okuluma gelmek zorundaydın?" Öfkeli bir çığlık atarak ailemize baktı. "Neden onu başka bir yere göndermediniz?"

"Caoimhe, sakinleşmen gerek," dedi Mam, aramıza girerek. "O daha dört yaşında, tatlım ve bu yıl çok yol kat etti. Ona kızma."

"Ona kızgın mısın?" Caoimhe'nin gözleri büyüdü. "Ondan nefret ediyorum anne!"

"Caoimhe!"

"O lanet olası bir deli, anne."

"Sakın kardeşine o kelimeyi söylemeye cüret etme."

"Neden olmasın? Gerçek bu. Zamanının yarısında dilsiz, diğer yarısında ise avazı çıktığı kadar bağırıyor ve yanına yaklaşan herkese saldırıyor." Kız kardeşim ellerini havaya kaldırdı.

ve çığlık attı. "Sınıfında başka bir çocuğa saldırdı, Tanrı aşkına. Arkadaşımmın küçük kardeşine! Kan akıttı. Bunun normal bir davranış olduğunu düşünemezsiniz."

"Bu kadar yeter!" Arayan babamdı. Yanına gitti ve kolunu annemin omzuna doladı. "Annene sesini yükseltme. İyi olmadığını biliyorsun."

Caoimhe, "Evet, hayatımıza getirdiği başka bir beladan," diye tükürdü. "Önce Lizzie, şimdi de kanser!"

"Sakın annen hakkında böyle konuşayım deme!" Babam kükredi. Annemi koltuğuna götürdü ve Caoimhe'ye dönmeden önce oturmasına yardım etti.

Bu arada, aynı anda hem korkmuş, hem kızmış, hem de endişelenmiş hissederek anneme doğru ilerledim. Kucağına tırmanarak göğsüne gömüldüm, ama şimdi farklı hissediyordum. Düz ve kemikli. Eskisi gibi yumuşak değildi.

"Sorun yok," diye fısıldadı annem, kollarını bana dolayarak. Cildi artık eskisi gibi şeftali rengi değil, sarı görünüyordu ve kafası parlak ve keldi.

Babam Caoimhe'ye, "Son birkaç yılın senin için ne kadar zor geçtiğini anladığım için seni rahat bırakıyordum ama haddini aştın genç bayan," dedi. "Hayal kırıklıklarını anlıyorum ve senin için üzülüyorum ama bunun acısını hasta annenden çıkarman doğru değil Caoimhe."

Onun karşısında yıkılan kız kardeşim elleriyle yüzünü kapattı ve "Keşke ölseydim!" diye bağırdı.

4 KASIM 1992

Lizzie

"LIZZIE, TATLIM, UYANDIN MI?" ANNEM ODAMA GIRDİ.

Beni hâlâ yatakta görünce iç geçirdi. "Bunu konuşmuştuk." Aramızdaki mesafeyi kapatarak yatağımın kenarına oturdu ve nazikçe saçlarımı okşadı. "Okula gitmek için kalkmalısın bebeğim."

"Çok yorgunum," diye mırıldandım, kollarım ve bacaklarım artık çalışmıyormuş gibi hissediyordum.

"Bunun nedeni vücudunun yeni ilaca alışmaya başlaması," diye açıkladı anne. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Artık kendim olmak istemiyorum."

"Bunu neden söyledin?" "Çünkü ben kötüyüm."

"Fena değilsin, tatlım."

"Evet, öyleyim." Gözlerime dolan yaşları geri kııptım. "Bu yüzden bana o tabletleri veriyorsun. Caoimhe ve babamın bu konuda konuştuklarını duydum. Çünkü ben deliyim."

"Hayır, Lizzie, hayır." Annem yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen deli değilsin, tatlım. Beni duyuyor musun? Sen olduğun gibi mükemmelsin."

"O zaman neden benden nefret ediyorlar?" Yüzümü başka tarafa çevirerek hıçkırdım. "Neden herkes bana tuhaf tuhaf bakıyor?"

"Senden nefret etmiyorlar tatlım ve kimse sana tuhaf tuhaf bakmıyor."

"Öyle." Burnumu çektim. "Biliyorum."

27 KASIM 1992

Lizzie

OTURMA ODASINDAKI KANEPEDe TOP GIBI KIVRILMIşTIM.

KULAKLARIMI K A P A T T I M ve bağırışları duymamaya çalıştım ama yine de onları duyabiliyordum.

"En iyisi bu Catherine," diye bağırdı babam mutfaktan. "Güven bana, bunu daha önce de yaşadım."

"Umurumda değil," diye karşılık verdi Mam. "O ocuğa bir gün daha ilaç vermeyeceğim."

"İlaça ihtiyacı var."

"Onun bir çocukluğa ihtiyacı var!" Annem ağladı. "O bizim bebeğimiz, çocuğumuz ve bu saçmalığa devam etmeyi reddediyorum."

"Farıslar hakkında mı konuşmak istiyorsun, Catherine? Gerçekten mi?"

"Başka bir hap almayacak. Beni duyuyor musun? Hemen şimdi duracak."

"Peki ya yine yaramazlık yaparsa? O zaman ne olacak?" "Biz hallederiz."

"Caoimhe'yi bir daha yerinden oynatmayacağım," diye uyardı. "Bu diğer kızımıza haksızlık olur. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Hayır, adil olmayan şey tüm hayatımı yaşadığım şekilde yaşamak ve bu döngüyü tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmak."

"Ne yapmamız gerekiyordu?"

"Ne yapman gerektiğini biliyorum!" diye kükredi. "Lanet olsun-"

"Aman Tanrım, dur! Seni üst kattan duyabiliyorum." Arayan Caoimhe'ydi. "Neyin var?"

"Annen kız kardeşinin ilaçlarını kesmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Delirdin mi sen?" Arayan Caoimhe'ydi. "Anne, onları almak zorunda."

"Başlama."

"Onların üzerindeyken o gerçek bir insan, anne. Onu onlardan çıkarırsan vahşi bir canavar olmaya geri döner."

"Caoimhe!"

"Üzgünüm ama bu doğru. Babam haklı. O ilaçları alması gerekiyor. Doktorlar bunu kendileri söyledi. Birden fazla doktor, anne. Birçok kez."

"Belki de olaya doğru açıdan bakmıyoruzdur," diye ekledi babam. "Belki de bir yatılı okul onun için en uygunu olacaktır."

"Onu göndermeyeceğim."

"Kalıcı olarak değil."

"Asla olmaz. Böyle bir şey olmayacak!"

Ayağa fırlayarak olabildiğince hızlı bir şekilde üst kattaki yatak odama çıktım. Kapıyı sessizce kapattım ve yere çöktüm, elim hala dairesel tokmağı tutuyordu.

Ailemin beni sevmesini sağlamak zorundaydım.

Eğer yapmazsam, beni göndereceklerdi.

Kafamın içindeki bir ses "*Karşı koymayı bırak,*" diye emretti ve bir kadının yüzünün sulu görüntüsü gözlerimin önünden geçtiğinde irkildim. "*Sadece teslim ol. O zaman her şey daha iyi olacak.*"

Olamaz.

Ses geri gelmişti.

Korkunç ses.

Yatağımı ıslatmama neden olan. Beni

kavga ettiren.

Ellerimi kulaklarıma kapatarak, sesi bastırmak için yüksek sesle mırıldandım.

Sesi uzaklaştırmak zorundaydım.

25 ARALIK 1992

Lizzie

"EVE DÖNMENİN KÖTÜ BİR FIKIR OLDUĞUNU BILİYORDUM, MIKE. LANET OLSUN BILİYORDUM

BELA İSTİYORLARDI ve ben haklıydım!"

"Sakin ol, Catherine. Bu kadar sinirlenmene izin veremezsin. Kemoterapinin ortasındasın, tatlım. Sakin olman gerek."

"Tanrı aşkına, o kadın evimdeyken nasıl sakinleşebilirim? Bugün neler olabileceğini düşünmekten nefes alamıyorum Mike!"

Sifon tuvalet, ben tırmandım üzerine yükseltici basamak lavabonun önüne yerleştirilmiş, musluğa ulaşmama yardımcı olan turuncu kalıp sabuna uzandım.

"Seni İngiltere'de uyarmaya çalıştım ama dinlemedin. Sana yapmaman için yalvardığım halde her şeyi kendi bildiğin gibi yapmakta kararlıydın. Şimdi, hayatın benim için nasıl olduğuna ve bizim için nasıl olacağına dair küçük bir fikir ediniyorsun."

"Böyle düşünme!"

"Elimden bir şey gelmiyor. Bir yük treni gibi raylardan aşağı indiğini görebiliyorum ve sıkışıp kaldık."

"Bu küçük bir şans, Michael, garanti değil. Sakın bunu yüzüme vurmaya cüret etme. Doğru şeyi yaptığım için bana kızmaya nasıl cüret edersin!"

"Kimin için doğru olan?"

"Ailemiz için!"

"Senin için belki, ama benim için asla doğru şey değildi." "Orada durup bana bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü ben böyle hissediyorum, Catherine. Bu benim gerçeğim. Bunların hiçbirinde söz sahibi olamadım çünkü sen benim seçimlerimi elimden aldın!"

I döndü üzerinde ve su ve kıkırdadı ne zaman ve sabun kaygan bir balık gibi ellerimin arasında ezildi.

"Taşınmalıyız, Michael. Artık burada kalamayız.
0 çok tehlikeli."

"Bir daha taşınmayacağım. Burası benim aile evim, Catherine. Ailemin beni büyüttiği ev. Burası ait olduğum yer."

"Ben Cork'a, ailemin evine, ait olduğum yere, o canavarın bizi bulamayacağı yere geri dönüyorum!"

"Ballylaggin'deki hiçbir yerin kışına geri mi döneyim? Peki nerede çalışmamı bekliyorsun? Yoksa aile çiftliğini toplayıp ~~yanı~~ götürmemi mi?"

"Param olduğunu biliyorsun, Michael. Bu hiçbir zaman endişelenmemiz gereken bir şey olmadı. Tanrı aşkına, çocuklarımızın çocuklarının bile endişelenmesine gerek kalmayacak. Babam vasiyetinde aile mülkünü bana bıraktığında bunu gördü."

"Ailenin nesillerdir süregelen servetiyle yaşamıyorum, Catherine."

"Ama babandan miras kalan çiftlikte yaşamak bizim için gayet iyi, öyle mi?"

"Caoimhe'nin okul durumunu hiç düşündünüz mü? Altıncı sınıfın yarısına geldi ve şimdiden üç kez ilkokul değiştirdi ve bir başka taşınmanın Elizabeth'e ne yapacağını düşünmüyorum bile. Öğretmeninin ne dediğini duydun. Şu anki haliyle küçük çocukları zar zor idare ediyor ve patlamaları yüzünden diğer çocukları korkutuyor."

"Buna travma deniyor Michael ve dünyadaki onca insan arasında senin onun nasıl hissettiğini anlayan gerekir."

"Oraya gitme..."

"0 son derece zeki bir kız ve ona bir dakikanızı ayırsaydınız bunu anlardınız. Kızımızın öğretmeninin onun hakkında söylediği olumlu şeylerden bir tanesini bile hatırlıyor musunuz? Hayır, elbette hatırlamıyorsunuz, çünkü Lizzie söz konusu olduğunda sadece olumsuz şeyler duyuyorsunuz."

"Beni suçlayabilir misin?"

"Bu ne cüret! Kızımızın hiçbir sorunu yok, ama onda çok yanlış bir şey var."

Baba. Ne kadar korkaksın, korkunun küçük kızımızı sevmeni engellemesine izin veriyorsun."

"Bunu benim ~~yerime~~geçmemiş bir kadın söylüyor."

"Unuttuysan söyleyeyim, Lizzie'ye ben bakıyorum. Onu her randevuya ben götürüyorum, sen değil."

"Onu götürdüğün her doktorun parasını ben ödedim, değil mi?"

"Ve size daha önce de söyledim, bunları ödeyecek param fazlasıyla var. Baba olmak çek yazmaktan daha fazlasıdır."

Nefesimin altında mırıldanarak sabunla boğuştum, ellerimin arasında ezmeye çalışıyordum. Gözlerim aynadan bana baktı ve kaşlarımı çattım. Gözlerime çok uzun süre bakmayı sevmezdim. Renk değiştirdiklerinde beni korkuturlardı. Karardıklarında benimle konuşurlardı. Kafamın içinde. Fısıltılar, fısıltılar, fısıltılar.

"Kalkıp tekrar koşmaya başladığınızda kanserinizi arkanızda bırakmayı mı planlıyordunuz? Hmm? Çünkü üçüncü kemoterapi seansının yarısındasın ve bırakın ülkeyi, evden bile çıkabilecek durumda değilsin!"

"Cork'ta da hastaneler var, biliyorsunuz ve en azından o korkunç yaratık bizi memleketimde bulamayacak."

"Bir daha hareket etmeyeceğim, Catherine. Reddediyorum."

"Tamam, inat edip burada kalıp çiftliğine bakmak istiyorsan, hiç durma. Ama ben eve, güvenli bir yere gidiyorum ve kızlarımızı da yanıma alıyorum."

"Bakın, acele etmeden önce bunu sakince konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak ne var ki? O canavar bizi buldu, çocuğumu aldı ve bunu bir ~~daha~~ yapamadan buradan gidiyorum."

"Evet, ama ona zarar vermedi. Onu birkaç saatliğine aldı ve geri getirdi."

"Annesine söylemeden onu götürüyordu! Tanrım, Michael, kızlar kadını tanımıyor bile."

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor musun? Lizzie'nin başına her şey gelebilirdi!"

"Liz?" Caoimhe kafasını banyoya doğru uzattı. ve gülümsedi. "İşte buradasın."

Onu gördüğümde kaşlarımı çattım. Bana hiç gülümsemezdi. Bana her zaman kızgındı.

"Hiçbir şey olmadı. Onu üzerinde hiçbir iz olmadan geri getirdi."

Caoimhe'nin gülümsemesi hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Gel hadi." O

bana elini uzattı. "Benimle gel." "Neden?" Kafam karışmış bir halde sordum.

"Bu sefer. Bir dahaki sefere ne olacak? Ya bir dönüş yapar ve..."

"Çünkü seninle oynamak istiyorum," dedi bana bir bakış atarak. kocaman bir gülümseme. "Acele et."

Şimdi heyecanla kaygan sabunu lavaboya attım ve aşağı atlamadan önce musluğu kapattım. Ellerimi pijamalarımın üzerinde kurularak kız kardeşimi sahanlıktan geçip odasına kadar takip ettim.

Caoimhe neredeyse on iki yaşındaydı, yani anne babamız gibi büyük bir yatağı vardı. Ben dört yaşındaydım ve hâlâ küçük bir yatakta uyumak zorundaydım ama buna aldırımıyordum çünkü hâlâ tüm oyuncaklarımla uyuyabiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu, kapıyı arkamızdan kapatmadan önce içeri girmemi bekledi. "Onu dinlemiyordun, değil mi?"

"Annem küsmüş," diye cevap verdim ve dev yatağına doğru bir adım attım. Caoimhe artık odasına girmeme hiç izin vermiyordu, küçük çocuklara başladığımdan beri hiç izin vermiyordu ve bana hep küsüyordu, o yüzden şimdi burada olduğum için heyecanlıydım. "Babam da kızgın."

"Evet, biliyorum." Müzik kutusuna doğru yürüdü ve onu açtı. Tanıdık şarkı hoparlörlerden yükseldiğinde gülümsedim.

Yatağının ortasında bağdaş kurup otururken ona "Bu benim favorim," dedim. Ben büyük okula başlamadan önce, o

sürekli onunla takılmama izin verirdi. Tüm pop yıldızlarını ve şarkıcıları bu şekilde tanıdım.

"Biliyorum." Omzunun üzerinden baktı ve bana gülümsedi. "Grubun adını hatırlıyorsun, değil mi?" Ses tonu artık alaycıydı. "Dünyanın en iyi grubunun adını unutmamış olsan iyi edersin."

"Fleetwood Mac," dedim gururla ve müzik setini işaret ettim. "Bu da *Rumours* adlı albümleri." Sürekli çalardı ve şarkıların sözlerini okulda öğrendiğim dualardan daha iyi bilirdim.

"Mükemmel," diye övdü, alt kattan gelen bağırışlar artınca sesi açtı. "Peki bizim cadı kraliçemiz kim?"

"Stevie."

"Peki ya gitar kralımız?"

"Lindsey."

Caoimhe'nin gülümsemesi daha da büyüdü. "Peki benim en sevdiğim şarkı ne?"

"Heyelan."

"Ya anneminki?"

"Zincir."

"Peki seninki ne?" "Silver Springs."

"Peki başka kimi seviyoruz?" Ablam giydiği, üzerinde gülen yüz olan tişörtü işaret etti. Dizleri delikli bol bir kot pantolon giymişti ve bilekleri bilezik ve bilekliklerle kaplıydı. Ayrıca boynunda gümüş, ay şeklinde bir kolye vardı ve ben de büyüdüğümde onun gibi görünmek istiyordum. Caoimhe hâlâ gömleğini işaret ederek, "Sana bir ipucu vereyim," dedi. "Nir ile başlıyor..."

"Nirvana!" Benimle çok mutlu görüldüğü için heyecanlı hissederek tamamladım. İnsanların benimle mutlu olması hoşuma giderdi. Karnımda bir sıcaklık hissettiriyordu, onları üzdüğümde hissettiğim o yakıcı his gibi değil. Babam gibi. O öyleydi.

Bana baktığında hep üzgündü ve bu iyi hissettirmiyordu. Hem de hiç.

"Ben kötü müyüm Caoimhe?"

"Ne?" Kız kardeşimin kaşları birbirine çatıldı ve bana tuhaf bir bakış attı. "Bunu nereden duydun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Hayır, Liz." Caoimhe derin bir nefes aldı ve benimle birlikte yatağa tırmandı. "Fena değilsin." Beni kucağına çektiğinde elleri sıcaktı ama sesi hüzünlüydü. Bu, içimdeki yanma hissinin büyümesine neden oldu. Çılgılık atmak istememe neden olan. Derimi kaşımak istememe neden olan. "Sen sadece karmaşıksın."

"Nasıl olur da beni okulunda istemezsin?" Ona bakmak için kucağında döndüm. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı, sesi çok üzgün geliyordu. "Sadece sinirleniyorum, hepsi bu."

"Benim yüzümden
mi?" Başını
salladı.

"Özür dilerim."

"Hayır, Liz, özür dilerim." Kolları etrafımda sıkılaştı, kendimi sıcak ve mutlu hissetmemi sağladı. Boğazımdaki yakıcı, kaşındırıcı baskının geçmesini sağladı. "Sana karşı daha sabırlı olmalıyım."

"Babam benden nefret mi ediyor?"

"Hayır." Beni daha yakına çekti. "Sadece büyükbabam ve Nell yüzünden endişeli."

"Nell kim?"

"Bugün Noel hediyeleriyle yemeğe gelen o tuhaf adamı hatırlıyor musun?" Beni bacaklarının arasına oturttarak saçlarımı atkuyruğumdan kurtardı. "Annemin seni nehre götürdüğü için kızdığı adam mı?"

Bugün evimize gelen kadını düşündüm ve gülümsedim. "Ördekleri besledik."

"Bu babamın kız kardeşi." Parmaklarıyla saçlarımı taramaya devam etti. "Nell."

"Babamın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdim. "Buraya daha önce hiç gelmedi."

Caoimhe saçlarını örerken, "Çünkü kız kardeşi tam bir deli," diye açıkladı. "Tıpkı babasının ölmeden önce olduğu gibi."

"Babası mı?"

"Büyükbaba Young."

"Deli ne demek?"

"Deli olan ve sesler duyan biri." Caoimhe içini çekti. "Babam çocukken büyükbabam bu yüzden nehirde boğuldu. Sesler ona nehre atlamasını söylemiş."

"Ama sesler duyuyorum." Gözlerim büyüdü. "Şu anda sesini duyabiliyorum."

"Gerçek sesler değil," diye kıkırdadı Caoimhe, hâlâ saçıyla uğraşırken. "Sahte sesler." Parmağıyla şakağını dürttü. "Kafanın içinde."

"Ama kadın bana bağırp çağırmıyordu," dedim kaşlarını çatarak. "Biz ördekleri beslerken hiçbir sesle konuşmuyordu."

"Muhtemelen *seni* ördeklere yem etmenin bir yolunu düşünmekle meşgul olduğu içindir," diye cevap verdi, sesi şimdi endişeli geliyordu. "Seni içeri atmadığı için şanslısın."

"Ama henüz yüzemiyorum."

"Biliyorum." Sesi yine hüzünlüydü. "Annem bu yüzden çok üzgün. Bugün dönmeyeceğini sanıyordu."

"Bayan beni ördekleri beslemeye götürdüğü için mi?"

"Çünkü seni nehre götürdü." Caoimhe titredi. "Onunla asla yalnız kalmamalısın."

"Asla mı?"

"A s l a ve eğer geri gelir ve seni götürmeye çalışırsa, o zaman kaçmak zorundasın Liz."

"Kaçmak mı?"

"Koş." Örgümü bitirdikten sonra beni kendisine doğru çevirdi. "Olabildiğince hızlı."

"Sesler dedemle hanımın içine nasıl girdi?" Kız kardeşime yaklaşıarak sordum.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Sanırım bununla doğdular."

"Daha iyi olabilirler mi?" Göğsüne sokuldum, uzandım ve yanağına dokundum; sarılmanın en sevdiğim yolu. "Doktorlar sesleri yok edebilir mi?"

"Büyükbabam şu anda cennette kutsal Tanrı'nın yanında, yani artık acı çekmiyor."

"Acı mı?"

"Yani sesler gitti ve o daha iyi." "Yüce Tanrım, büyükbaba iyileşti mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Çünkü cennete gittiğinizde tüm acılarınız yok olur."

Kendi kendime gülümsedim.

Bu güzel bir düşünceydi.

"Babam da sesleri duyuyor mu? Bu yüzden mi bana bu kadar kızıyor?"

"Hayır, babam iyi." Derin bir iç çekti. "Ve sana kızgın değil, söz veriyorum. Tarihin tekerrür etmesi paranoyası var. Sadece korkuyor, hepsi bu."

"Benden mi?"

"Hayır Liz, senden korkmuyor. Babam sadece... Bu gerçekten çok karmaşık ve sen bunları anlamak için çok küçüksün." Derin bir iç çekerek başparmağıyla yanağımı okşadı ve tekrar gülümsedi, ama bu sefer daha da üzgün görünüyordu. "Büyüdüğünde sana her şeyi açıklayacağım."

"Ama şimdi bilmek istiyorum." "İnan bana, istemiyorsun."

"Ama sen yetişkin değilsin," diye b e l i r t t i m . "Peki nasıl oluyor da öğreniyorsun?"

"Çünkü bunu zor yoldan öğrendim." Sesi yine üzgün geliyordu. "Keşke bu saçmalıkların hiçbirini bilmek zorunda olmasaydım."

"Peki ya hanımefendi?" O zaman sordum. "Kutsal Tanrı sesleri yok etsin diye cennete mi gitmek istiyor?"

Babası gibi mi?"

"Hayır, çünkü Nell hastanedeyken doktorlar sesleri dışarıda tutmanın bir yolunu buldular."

"Nasıl?"

"Ona özel bir ilaç vererek." "Yani daha iyi mi?"

Caoimhe, "Hayır Liz, öyle değil," diye mırıldandı. "Çünkü bunu kabul etmiyorum."

Banyo dolabındaki ilacı, üzerinde *Elizabeth Young yazan* şişeyi ve annemin her gün bir tane çıkarıp bana verişini düşündüm. "Ben de o kadın gibi hasta mıyım?" İçimdeki sıcak his büyüdü ve daha önceki heyecanı yuttu. "Bende bir sorun var, değil mi?"

Olduğunu biliyordum.

Sesleri ben de duydum.

Geceleri yatağымda yalnız olduğumda kulağıma fısıldadılar.

"Hayır." Caoimhe'nin sesi artık sertti. Sesi hiddetli geliyordu. Tıpkı babam gibi. "O haplar büyüme sancıları için, aptal."

"Hayır." Başımı salladım. Büyüme sancıları tabletlerinin neye benzediğini biliyordum. "Büyüme sancıları tabletleri pembedir."

Kız kardeşim yalan

söylüyordu. Hoşuma

gitmedi.

Başımı döndürdü. "Liz."

"Ben de duyuyorum Caoimhe." Ona bakmak için ayağı fırladım, her tarafımın kaşındığını hissediyordum. "Ben de bir şeyler görüyorum. Uyurken. Canavar beni almaya geliyor. Keskin tırnaklarıyla beni aşağı itip duruyor-"

"Lizzie, konuşmayı kesmelisin," diye uyardı, eliyle ağzımı kapatarak. "Bunu bir daha asla yüksek sesle söyleme." Kızgın gözlerle bana baktı. "Sen *iyisin*. Senin *hiçbir* sorunun yok. Duymuyorsun

Sesler. Sen hasta değilsin. Tıpkı benim ve babamın üzerinden atlacağı gibi senin üzerinden de atladi. Sen sadece sıradan bir çocuksun ve tüm bu tuhaf, küçük tuhaflıklar kaybolup gidecek."

Kafamı salladım, kendimi şaşkın ve sıcak hissediyordum. Derim kaşınıyordu.

Parmaklarım kaşınıyordu.

Sıcak çığlıkları boğazımda hissedebiliyordum.

"Senin *hiçbir* sorunun yok," diye tekrarladi ablam, bağırمامı engellemek için eliyle ağzımı kapatarak. "O yüzden öyle davranmaya başlasan iyi edersin yoksa sen de *onun durumuna* düşersin."

31 ARALIK 1992

Lizzie

"DAHA VARMA DIK MI?" BABAMIN ARABASININ ARKA KOLTUGUNDAN SORDUM. ARABA. BOYNUMU SIKARAK etrafimiza yigilmis kutularin uzerinden bakmaya calistim ama ailemi goremedim.

"Eger bu soruyu bir kez daha sorarsan, kapini acip seni disari atirim," diye homurdandi kiz kardesim, yan tarafima dirsek atarak. Araba kutularla o kadar doluydu ki yan yana oturmak zorunda kalmistik. Caoimhe bana o kadar yakin oturmustu ki dirsegi benimkinin uzerine geliyordu. "Sanirim dilsiz oldu gun zamanlari tercih ederdim."

"Caoimhe!" Annem ve babam on koltuktan azarladilar.

Walkman'ini acip kolunu benimkinin uzerine koymadan once bana bir kez daha dirsek atti. Sesi o kadar aciti ki kulakliklarindan "Do They Know It's Christmas?" şarkisinin bangir bangir çaldigini duyabiliyordum.

Gözlerimi kısıarak ona dirsek attım ve dikkatimi pencereye çevirmeden önce kolumu onunkinin uzerine koydum.

"Kar yağiyor," diye bağurdım heyecanla, gözlerim etrafımıza düşen beyaz kar tanelerine takilmisti. "Daha varmadik mi?"

"Bana güç ver," diye mırıldandı babam nefesinin altından, annem ise usulca güldü.

"Şu tabelayı görüyor musun, tatlım? Pencereden dışarı bak."

Gözlerim yol kenarındaki büyük bir tabelaya takılana kadar aradım.

Ballylaggin
County Cork

"Görüyorum," diye bağırdım, koltuğumda zıplayarak. "Bu o mu? Burada mıyız?"

"Neredeyse," diye yanıtladı Mam, sesi mutlu geliyordu. "Arabada sadece birkaç dakika daha."

Yüzümü pencereye dayayarak dışarı baktım ve gülümsedim. Kar yere yapışuyordu. Çok güzeldi. "Burası senin geldiğin yer mi anne?" Parkta birbirlerine kartopu atan bir grup çocuğu görünce sordum.

"Evet, tatlım," diye yanıtladı Mam. "Ben burada, Ballylaggin'de doğdum ve büyüdüm."

"Ballylaggin." Doğru söylediğimden emin olmak için kelimeyi yavaşça tekrarlardım.

Dükkânlar ve barlarla dolu uzun caddeleri olan büyük bir kasabaydı. Noel ışıkları her yerdeydi, evlerin pencerelerinde ve sokaklarda asılı duruyordu. Tüm dükkânlarda ve bazı evlerde kırmızı-beyaz bayraklar asılıydı. Cork bayrağını hatırladım. O annemin bayrağıydı. Babamın bayrağı Tipperary için mavi ve sarıydı.

"Bir sinema var!" Caoimhe bağırdı. Kulaklıklarını çıkarıp üzerime eğildi ve yüzünü pencereye dayadı. "Ve bir eğlence merkezi."

"Biliyorum," diye güldü Mam, sesi her zamankinden daha mutlu geliyordu. "Havuzu var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Mam. "Ve bir bowling salonu."

Babam kasabadan çıkıp kırsal alana dönene kadar sürmeye devam etti. Daha küçük bir yola saptı ve sonra dev bir kapının önünde yavaşladı.

Caoimhe, "Vay canına," diye soluk soluğa kaldı ve sonra devasa taş sütuna iştirilmiş parlak levhayı okumaya başladı. "Old Hall House, Robin Hill Yolu, Yukarı Kuzeybatı, Ballylaggin."

"Robin Hill Yolu," diye kıs kıs gülerek kapıların gıcırdayarak açılmasını izledim. "Bu çok komik."

Babam arabayı açıklıktan geçirdi ve lastiklerin altındaki çakılların çatırdadığını duyabiliyordum. Eve varıncaya kadar iki yanında ağaçlar olan dolambaçlı bir yoldan ilerledi.

Babam arabayı park ettiğinde annem bir kez daha mutlu bir iç çekişle "Geldik," dedi. "Eve hoş geldiniz kızlar."

Arabanın kapısını açtım ama Caoimhe kucağıma tırmandı ve önce dışarı çıktı. "Vay canına," diye nefes aldı, kendi etrafında dönerek. "Bu bizim mi baba?"

"Hayır," dedi babam sessizce, annemin kapısını açmak için yolcu tarafına dönerken. "Bu annenin."

Caoimhe güldü, "Çiftlikten daha iyi olduğu kesin," dedi, hâlâ dönüyordu. "Lizzie, gel de bak."

Arabadan inerek kız kardeşimin yanına koştum, tahta bir çitin üzerinden tırmanmakta olan Caoimhe'ye ulaşmak için koşarken çakıl taşlarını tekmeledim.

"Bir avlumuz ve çayırımız var," diye heyecanla geri seslendi. "Ve ahırlar ve ahırlar." Başka bir kapıya tırmandı ve çığlık attı. "Tanrım, meyve bahçemiz var!"

"Burası bir saray mı?" Hâlâ ilk kapıya tırmanmaya çalışırken sordum.

Caoimhe, "Hayır, orası bir mülk," diye karşılık verdi. "Ve hepsi bizim!"

"Kızlar!" Babam havladı. Kolunu annemize dolamış, büyük evin önünde duruyordu. "Hemen buraya gelin!"

Tahta kapıdan aşağı atlayarak ailemin yanına koştum, babamın tekrar küsmesini umursamayacak kadar mutluydum.

"İşte burası kızlar," dedi annem parlak bir gülümsemeyle, anahtarı dev kapıda çevirdiğinde ve babam kapıyı onun için iterek açtığında. "Aile evimiz."

"Vay anasını," dedi Caoimhe, benden önce büyük eve girmek için beni iterek. "Zengin olduk!"

Aceleyle içeri girdim, karo döşeli giriş holünde kayarak ilerledim ve kız kardeşimi aramak için oda oda dolaştım. Çok fazla oda vardı. Sayılamayacak kadar çok. Eski evimizde yatak odalarımıza çıkan tek bir merdivenimiz vardı, ama bu evde , orada bir vardı merdiven yukarı ve

bir diğeri aşağı iniyor ve sonra bir diğeri daha da yukarı çıkıyor.

Ne yapacağımı bilemedim.

Odalar ve koridorlardan oluşan bir labirentin içinde kayboldum ve sonunda annemle babamı mutfakta buldum. Hayatımda gördüğüm en büyük mutfaktı. Onları mutfak masasında otururken gördüğümde yanlarına gitmek için hareket ettim ama Caoimhe'nin de orada olduğunu ve benden bahsettiğini fark edince durdum.

Geldiğim kapının arkasına saklanarak dikkatle dinledim. Sesleri kısılmıştı ama yine de onları duyabiliyordum.

Mam, "O üçüncü sınıfta olacak, sen de altıncı sınıfta olacaksın," diyordu. "Birbirinize yakın bir yerde olmayacaksınız."

Caoimhe, "Ailem için her şeyi feda ettim ama bu konuda sınırı çiziyorum," diye cevap verdi. "Benden istediğiniz her şeyi yaptım. Bizi toplayıp buraya taşıdınız ve ben hiç karşı koymadım. Ama artık burada bitiyor."

"Caoimhe, *lüt fen*."

Caoimhe, "Kız kardeşimi seviyorum, gerçekten," diye karşı çıktı. "Ve yaptıklarımızı neden yapmak zorunda kaldığımızı anlıyorum, ama bu kez beni öncelemeniz gerekiyor. Onu benimle birlikte Sacred Heart'a gönderirseniz uyum sağlama şansım yok."

"Katılıyorum," diye söze karıştı babam. "Michael!"

"Caoimhe haklı," dedi kısık bir sesle. "Ona yaşattıklarımızdan sonra en azından bunu yapabiliriz."

"Peki ya Lizzie? Hm?" Annem üzgün bir ses tonuyla karşı çıktı. "Okul yeniden başladığında onu göndermeyecek miyiz?"

"Aynen öyle."

"Ama onu çoktan Sacred Heart'a kaydettirdim."

"O zaman kaydını silerim," diye cevap verdi babam. "En iyisi bu, Catherine. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Okula gitmesi gerekiyor, Michael."

"Peki ya başka bir çocuğa saldırdığında ne olacak?" Caoimhe boğuk bir sesle konuştu. "Ve deli bir kız kardeşim olduğu için herkesin baktığı kişi benim."

"O deli değil."

"O da normal değil anne," diye karşı çıktı Caoimhe. "Liz'e gerçekten yardım etmek istiyorsan, onun için bir yatılı okul bulma konusunda babamı dinlemelisin. Ona yardımcı olabilecek bir-"

"Cesedimi çiğnemelisin!"

"Caoimhe ortaokula gittiğinde, Eylül ayında başlayabilir," diye önerdi babam. "Bu bize seni iyileştirmek ve Elizabeth'e ihtiyacı olan yardımı sağlamak için bolca zaman verir."

Annem o zaman ağlamaya başladı. "Bu hiç adil değil."

Babam yorgun bir iç çekişle, "Hayır, adaletsiz olan hayatlarımızın parçalanması," dedi. "Şimdiye kadar her şeyi senin istediğin gibi yaptık Catherine, ama bu konuda Caoimhe'ye katılıyorum. Elizabeth evde kalıyor."

30 NİSAN 1993

Lizzie

"CAOIMHE, Ö Y L E DEMEK İSTEMEDİM." KIZ KARDEŞİMİN YATAK ODASINDA GEZİNİRKEN KAPI, ellerimi birbirine kenetledim ve burnumu çektim. Ona doğum günü partisini mahvettiğim için üzgün olduğumu söylemek istedim ama beni dinlemedi. "Öyle demek istemedim."

"Defol!" diye bağırdı ve bana bir kutu deodorant fırlattı. "Senden nefret ediyorum, Lizzie!"

Tekrar çılgılık atmamak için elimle ağzımı kapattım. Daha önce arkadaşlarının önünde yaptığım gibi. Bunu yapmak istememiştim. Neden olduğunu bilmiyordum.

"Ondan nefret ediyorum!" Caoimhe kendini yüzüstü yatağına atarak ağladı. "Keşke burada olmasaydı!"

"Öyle deme," dedi okul arkadaşlarından biri omzunu ovarken. Partideki tek erkek oydu. "Benim de küçük kardeşlerim var ve her zaman öfke nöbetleri geçiriyorlar."

Caoimhe yastığına kapanıp, "Onun gibi değiller," diye feryat etti.

"Belli ki Joey ile tanışmamışsın," diye cevap verdi çocuk. "Şşşt, hadi ama, dünyanın sonu değil."

"O mahvetmeden bir doğum günü partisi bile yapamıyorum." Daha çok ağladı. "Keşke ölseydi!"

Ben de öyle.

"Saçımı çektim," diye açıklamaya çalıştım gözyaşlarımın arasından. "Canımı yaktı."

Çocuk bana bakmak için geri döndü. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Doğruyu söylüyor, biliyorsun." Caoimhe'ye baktı. "Sen pastadaki mumları üflerken Saoirse Murphy'nin at kuyruğunu çektiğini gördüm."

"Ve bu ona gözlerini oyma hakkını mı veriyor?" Caoimhe hırlayarak ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "O benim

ve sen onun kanını akıttın." Hıçkırıklara boğuldu. "Babamın seni kasabadaki okula göndereceğini düşünüyorsan bunu unutabilirsin. Yatılı okula gönderilmezsen şanslısın!"

"Caoimhe, hadi ama, o daha çok küçük."

"Ne? Haklı olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdi Caoimhe, tir tir titreyerek. "Sana her şeyi anlattım, Darren. Bana neye mal olduğunu biliyorsun." Burnunu çekerek tekrar bana baktı. "Kanserin Mam'ı öldürmemesini umsan iyi olur, çünkü eğer öldürürse, o daha toprağın altında soğumadan sen bu evden gitmiş olacaksın ve iyi ki de gitmişsin."

"Tanrı aşkına, Caoimhe!"

"Umurumda değil Darren," diye bağırdı. "O lanet olası bir deli!"

"Caoimhe, özür dilerim-"

"Çıkar onu buradan, Darren," diye bağırdı. "Onu kendim öldürmeden önce lütfen onu benden uzaklaştır!"

"Belki de biraz aşağıya inmelişin." Darren bana tekrar baktı, bu sefer üzgün, mavi gözlerle. Sesi nazikti: "Kardeşin sadece üzgün, tamam mı? Bunların hiçbirinde ciddi değil."

Burnumu çekerek başımı salladım. "Özür dilerim."

"Her şey yoluna girecek." Bana güven verici bir gülümseme verdi. "Söz veriyorum."

19 EYLÜL 1993

Lizzie

"MERHABA, TATLIM," DEDI MAM BEN GİRDİĞİMDE.

OKUL SONRASI MUTFAK ve onu kurabiye pişirirken buldum.

"Okulda iyi bir gün geçirdin mi?"

Başımı salladım.

Annem bir tepsi kurabiyeyi fırına yerleştirirken, "Ah, öyle deme," diye düşündü. Fırının kapağını kapattı ve bana gülümsemek için döndü. "Elbette iyi bir yanı vardı."

Yoktu.

Sınıfımda sadece on çocuk daha vardı ve bazıları bebek bezi giyiyordu. Hepsi benden küçüktü ve sınıfta yaptığımız tek şey resimleri boyamak ve oyuncaklarla oynamaktı. Sonra duygularım hakkında konuşmak, oyuncaklarla oynamak, garip egzersizler yapmak ya da kelimelerimi çalışmak için "terapi odalarına" götürülüyordum. Kelimelerimi biliyordum ve öğretmenlerin bilmiyormuşum gibi davranması beni kızdırıyordu. Beni sürekli izlediler ve hakkımda gizli bir deftere yazdılar.

Oradan nefret ettim.

Günün en güzel kısmı eve, onun yanına gelmekti.

"Anaokuluna gitmek istemiyorum," dedim ve anneme doğru bir adım attım. "Ben beş yaşındayım. Büyük okula gitmek ve arkadaşlar edinmek istiyorum. Caoimhe gibi."

"St. Anthony's bir anaokulu değil, Lizzie," diye yanıtladı Mam nazik bir sesle. "Biraz daha fazla yardıma ihtiyacı olan her yaştan kız ve erkek çocuklar için özel bir okul."

"Ama ekstra yardıma ihtiyacım yok," diye yakındım tezgâha yaslanarak. "Tüm harflerimi ve sayılarımı biliyorum. Adımı yazabiliyorum, hesap yapabiliyorum ve okuyabiliyorum da."

"Yapabileceğini biliyorum, zeki kız." Hâlâ gülümsüyordu ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi. "Ama Dr. Wolfe, St. Anthony'de bir yıl

sana yardım edecek."

Gözlerimi kısmıştım. "Dr. Wolfe'tan nefret ediyorum." Yaşlı ve huysuzdu ve bana hep tuhaf bakardı. "Benim kötü olduğumu düşünüyor." Aynı babam gibi.

"Hayır, öyle değil," dedi Mam beni düzelterek. "Sana yardım etmeye çalışıyor."

Evet, beni uyuklu hissettiren tabletlerle.

Mam yine hüzünlü bir gülümsemeyle, "St. Anthony's sonsuza dek sürmeyecek," dedi. "Bu sadece bir sıçrama tahtası."

"Neye?"

"Seni tekrar yola sokmak için," diye cevap verdi, yanağımı okşamak için çömeldi. "İnsanlarla yeniden konuşmaya başlamalısın."

"Seninle konuşuyorum."

"Diğer insanlar," diye teşvik etti Mam. "Öğretmenler ve diğer çocuklar. Geçen yıl çok iyiydin." Hüzünle gülümsedi. "Zeki olduğumu biliyorum tatlım, ama sen onlara göstermezsen öğretmenler bunu bilemez."

"Onlarla konuşmak istemiyorum," diye cevap verdim. "Bana hep küsüyorlar."

"Bunun doğru olmadığına eminim."

"Öyle," diye itiraz ettim. "Ben her zaman köşedeyim."

"Tamam." Annem dudağını çiğnedi, endişeli görünüyordu. "Onlarla tekrar konuşacağım."

Fark etmezdi.

Geçen sefer onlarla konuştu ama ben yine de köşeye sıkıştım.

"Ben kötüyüm."

"Hayır, değilsin."

"Herkes öyle olduğumu düşünüyor."

"Sana küçük bir sır vereceğim." Parmağını kıvrarak yaklaşmamı işaret etti. Yaklaştığımda kulağıma fısıldadı: "Senin kötü olduğumu düşünen herkes aptalın tekidir."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Lanetledin."

"Ben yaptım," diye kıkırdadı, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Beni taklit etme."

Kıs kıs gülerек başındaki beyaz bukleleri okşadım. "Saçların komik görünüyor."

Annem güldü. "Çünkü tekrar büyüyor."

"Kabarık bulutlara benziyor," diye yanıtladım buklelerden birini çekiştirerek. "Seni özledim."

"Seni daha çok özledim bebeğim." Kollarını bana doladı ve sarılmak için beni kendine çekti. "Bugün seni okuldan alamadığım için üzgünüm." Yanağımı öpücüklerle boğdu. "Hastanede randevum vardı."

Hastane.

Bu kötü bir kelimeydi.

Hoşuma gitmedi.

Uh-oh.

"Merak etme," diyerek beni yatıştırdı ve burnunu burnuma sürttü. "Doktorlar annemden çok memnunlar."

"Gerçekten

mi?" Başını

salladı.

Ben de ona gülümsedim. "O zaman dileğim gerçek oldu." "Ne dileği, tatlım?"

"Doğum günü dileğimi senin üzerinde kullandım," diye cevap verdim mutlu bir şekilde. "Seni daha iyi yapmak için ve *işe yaradı*."

"şimdiye kadarki en iyi günü yaşadım!" Caoimhe ardından diye bağırdı,

yeni okul üniformasıyla mutfağa daldı. "Artık resmileşti, anne: Okulu *seviyorum*!"

"Her şeyin bir ilki vardır." Annem göz kırptı Ayağa kalkıp kız kardeşime doğru yürümeden önce bana baktı. "Pekâlâ, söyle bakalım. Hangi çocuk yüzüne bu gülümsemeyi yerleştirdi?"

"Gülümsememin bir erkekle ilgisi olduğunu kim söyledi?" Caoimhe mutlu bir şekilde zıplayarak güldü. "Belki de sadece Tommen'ı seviyorumdur."

Mam kaşlarını kaldırdı. "Caoimhe Catherine Young."

"Tamam, tamam, adı Mark ve o da benim gibi Ballylaggin'e yeni taşınmış," diye söze girdi. "Yakın zamanda babasıyla birlikte Clonamore'a taşındı - Clonamore'u biliyorsun, değil mi anne? Ballylaggin'in karşısındaki kasaba. Oradan bir sürü çocuk Tommen'e gidiyor."

Annemiz cevap vermek için ağzını açtı ama kız kardeşim ona fırsat vermeden devam etti.

"Annesi geçen yıl vefat etti, babası da manzara değişikliğine ihtiyaçları olduğuna karar verdi ve Roscommon'dan Cork'a taşındılar." En büyük megawatt sırtışıyla gülümsedi. "Tommen'de benim sınıfımda."

"Peki ya Darren?" Başımı kaldırıp ona baktım. "O da senin sınıfında mı?"

"Hayır." Üzüntüyle iç çekti. "Darren BCS'ye gitmek zorunda kaldı." "Nasıl olur?"

"Çünkü ailesinin çok parası yok ve Tommen özel bir okul ve *gitmesi çok* pahalı."

"Bu hiç adil değil."

"Biliyorum." Okul çantasını yere atıp buzdolabına doğru giderken kendi etrafında daireler çizdi. "Her neyse, Mark da benim gibi birinci sınıf öğrencisi ve babası Sadhbh Gibson'la çıkıyor. Sadhbh'i hatırlıyorsun, değil mi? Gibs ve Beth'e sürekli bakıcılık yapıyorum."

"Evet Caoimhe, Sadhbh'i hatırlıyorum." Annem gözlerini devirdi. "Seni her hafta sonu onun evine götürüp getiriyorum canım."

"Mark ve babası Clonamore'da yaşıyor ama Joe ve Sadhbh her şeyi yoluna koyduktan sonra kasabaya taşınacaklar. İnanabiliyor musunuz? Bakıcılığını yaptığım çocuklarla birlikte yaşayacak! Sanki kader benim adıma araya girmiş gibi çünkü o gerçekten çok iyi."

"Caoimhe," diye azarladı annem aynı anda, "*İyi* ne demek?" diye sordum.

"Güzel anlamına geliyor," diye açıkladı kız kardeşim hülyalı bir ifadeyle iç çeker. "Uzun boylu ve siyah saçlı, rugby oynuyor ve

en iyi kıvrıcık kefal var."

Kaşlarımı çattım. "Kefal nedir?"

Mam ütü masasını çıkararak, "Saçımı kestireceğim," diye söze girdi.

"Evet." Caoimhe de aynı fikirdeydi ve annemize ütü sepetinden gömleğini uzattı. "*Saved by the Bell*'deki Slater gibi."

Saved by the Bell hakkında her şeyi biliyordum. Kız kardeşimin en sevdiği diziydi. Her gün okuldan sonra izlerdik. "Zach'i severim."

"Zach çok tatlı," dedi, düşünceli bir baş hareketiyle onaylayarak. "Ama Slater seksi." Eliyle göğsünü kapattı ve bayıldı. "Ve Mark da öyle!"

"Caoimhe!" Annem yine azarladı. "Gerçekten aşkım, küçük kulaklar dinliyor."

"Üzgünüm, üzgünüm, ama elimde değil," diye bağırdı kız kardeşim, hiç görmediğim kadar büyük bir gülümsemeye. "O çok uzun anne. Neredeyse iki metre."

"Evet, tatlım, zaten söyledin."

"Muhteşem siyah saçları ve yeşil gözleri var ve rugby oynuyor."

"Bunu sen de söyledin Caoimhe."

"Biliyorum ama yine de bahsetmekte fayda var." Caoimhe göğsünü sıktı ve hülyalı bir şekilde iç çekti. "O kadar yakışıklı ki anne, inanamazsın ve bana çıkma teklif etti. Bana, anne. Okuldaki onca kız arasından beni seçti." Kulaktan kulağa sırtarak kalçalarını oynattı ve ciyakladı. "Sanırım ona aşık olabilirim."

"Ah, Caoimhe," diye gülerek azarladı annem, ütülemekte olduğu gömleği ütülerken. "Çocuğu bir aydır tanıyorsun."

"Kalp ne isterse onu ister anne," diye cevap verdi kız kardeşim, yine göğsünü tutarak. "Ve kalbim Mark Allen'ı istiyor." Sonra ayaklarını sürüyerek komik bir dans yaptı.

mutfakta. "Okula gideceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Eğer senin için bu kadar özelse, onu bu akşam yemeğe davet et."

"Gerçekten mi?" Caoimhe'nin gözleri büyüdü. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Annem gülümsedi. "Neden olmasın?"

"Aman Tanrım, seni seviyorum!" diye bağırarak kollarını annemize doladı. "Sen İrlanda'daki en iyi annesin." Annemin yanağını öpücüklere boğdu. "Onu çok seveceksiniz, söz veriyorum!"

19 EYLÜL 1993

Lizzie

"KIZ KARDEŞİNİN NESİ VAR?" MARK YEMEKTE SONRA SORDU.

Mutfağa girdiğimde onları öpüşürken gördüm. "Seçici mutizm," diye yanıtladı Caoimhe, bir bardak

musluktan su. "Bunu kişisel alma. Ailesi dışında herkese karşı böyle." "Bu yüzden şehirde okula gidiyor ve sana bahsettiğim terapileri yapıyor." diye eklemekten önce bir yudum aldı. Omuz silkti. "İşine geldiğinde gayet iyi konuşabiliyor."

"Ama neden?" Önce bana sonra kız kardeşime baktı ve "Neden normal bir çocuk gibi konuşmuyor?" diye sordu.

"Psikiyatristler geçmiş travmalar yüzünden olduğunu söylediler." "Ne tür bir geçmiş travma?"

Caoimhe yanakları kızararak, "Değil... Bu özel bir aile meselesi," diye cevap verdi. "Ama bu hızla giderse, mezun olmadan önce otuz yaşında olacak." "Bilmen gereken tek şey Liz'in bizi bizimkilere ispiyonlamayacağı." diye eklemekten önce bir yudum daha aldı.

Mark dikkatini bana çevirdi ve gülümsedi. "Hey, ufaklık."

Bana munchkin derdi.

Hoşuma gitmişti.

"Babana öpüştüğümüzü söylemeyecek, değil mi?" diye sordu omzunun üzerinden kız kardeşime bakarak. "Çenesini kapalı tutabilir mi?"

"Duh." Caoimhe gözlerini devirdi ve ağzına bir üzüm attı. "Az önce sana onun sıçan olmadığını söyledim. Ayrıca, babamızla neredeyse hiç konuşmuyor."

"Onunla da mı dilsiz?" "Bazen."

"Ona zarar falan mı verdi?"

"Hayır," diye tersledi Caoimhe, sesi şimdi öfkeliydi. "Babamız ona neden zarar versin ki?"

"Özür dilerim, sadece soruyordum," diye yanıtladı ellerini kaldırarak. "Seni üzmemek istememiştim."

Caoimhe bunu çabucak unutmuşa benziyordu çünkü Mark'a yine yapış yapış gözlerle bakmaya başladı. "Senden hoşlanıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Gülümsüyor. İnan bana, senden hoşlanmasa böyle gülümsemezdi."

"Küçük bir meleğe benziyor." Mark gülümsedi ve önümde çömeldi. "Benden hoşlanıyor musun, ufaklık? Hmm? Benimle konuşacak mısın?"

"Oh, hayır, hayır, hayır. Öyle görünüyor olabilir ama o melek yüzünün sizi kandırmasına izin vermeyin," diye güldü Caoimhe. "İsteddiği zaman bir ölüm perisi gibi çılglık atıyor."

"Bahse girerim onu konuşturabilirim," dedi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Deneyebilirsin." Caoimhe alay etti. "Ama hiçbir doktor onu iyileştiremedi."

"Bunu ister miydin, ufaklık?" Mark elini omzuma koyarak sordu. "Seni düzeltmemi ister misin?"

Başımı sallayarak ona gülümsedim.

Evet, lütfen.

"Nerede o?"

"Burada olduğunu biliyorum." "Kokusunu alabiliyorum!"

Kıs kıs gülerek yatağımın altına yuvarlandım, kokan çorap canavarından kaçmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Yakaladım seni!" Çorapla kaplı bir el yatağın altından fırladı ve bacağımı yakaladı. "Nom, nom, nom, tam da aç olduğum şey," diye alay etti Mark komik kokulu çorap canavarı sesiyle,

Beni yatağın altından çıkarırken. "Sadece benim için lezzetli, küçük bir munchkin."

Heyecandan çılgılık atarak kaçmaya çalıştım ama Mark benim için çok hızlıydı. Bir kolunu karnıma dolayarak beni kucağına çekti ve çoraplı eliyle beni yutuyormuş gibi yaptı.

"Sen, tartışmasız, dünyadaki en iyi erkek arkadaşsın." Kapı çerçevesine yaslanan kız kardeşim bize gülümsedi. "Ona karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkürler."

"Bizim için sakıncası yok, değil mi, kokulu çorap canavarı?" Mark dedi ve sonra komik canavar sesini kullanarak, "Hayır, sakıncası yok. Küçük cüceleri yalayıp yutmaya bayılıyoruz."

"Madem kız kardeşimin gecesini güzelleştirdin, benimkini de güzelleştirmeye ne dersin?" Ona göz kırptı ve başını kapıya doğru eğdi. "Baban seni almadan önce."

"Üzgünüm ufaklık, ama patron konuştu." Beni yatağıma yatırdı ve saçlarımı karıştırdı. "Bir dahaki sefere geldiğimde seninle oynarım, tamam mı?"

Caoimhe'nin onu bir an önce geri getirmesini umarak mutlu bir şekilde başımı salladım ve gidişini izledim.

Benim ilk arkadaşım.

15 KASIM 1993

Lizzie

"NE HALT EDIYORSUN SEN?" BABAM İSTEDİ, MASTÜRBASYON YAPARAK Kucağına tırmandığımda sandalyede oturuyordu. "Üzerinde kıyafet olmadan kucağıma çıkamazsın." Havlumu omuzlarıma sarıp üzerimi örttüğünde öfkeli görünüyordu. "Yukarı çık ve kıyafetlerini giy ve bir daha asla kıyafetlerini giymeden aşağıya inme, yoksa kışını senin için kızartırım."

"Sakin ol," diye tembihledi annem, ben onun yanından hızla geçerken. "Banyodan yeni çıktı."

"O beĞ yaĞında Catherine, bebek deĞil," diye cevap verdi babam. "Etrafta çıplak dolaĞmak için çok büyük ve bunu bilmesi gerekir."

"Michael, o sadece babasına sarılmaya çalışıyordu."

"Caoimhe asla böyle davranmazdı."

"Onları karşılaştırmayın. Kızlar gece ile gündüz gibi."

"Bunu bilmiyor muyum?"

"Michael!"

"Konuş onunla, Catherine. Kıza bunları yapamayacağını açıkla. Tanrı aşkına, ya Caoimhe Mark'a sahip olsaydı?"

"Belki Caoimhe için biraz daha az, Elizabeth için biraz daha fazla endişelenseydin, o zaman senin dikkatini çekmek için ağlamazdı."

"Ve belki de onun her ihtiyacını karşılamazsanız, ağzını açar ve kendi adına konuşur."

"Bu ne cüret!"

"Demek istediğim, eğer geri çekilir ve daha bağımsız olmasına izin vererseniz, öyle davranabilir."

"Sakın tüm bunları benim omuzlarıma yüklemeye kalkma. Kızımızın sorunları olmasının bir nedeni var ve bu neden

senin kapının eşiğinde yatıyor, benim değil!"

"Yani şimdi üzerinde kontrolüm olmayan bir şey için beni mi suçluyorsun?"

"Onu iyileştiremediğim için beni suçlaman gibi mi?"

"Bu bir hataydı." "Öyle söyleme."

"Ben bira içmeye gidiyorum."

"Hayır, çekip gitme. Bu konuyu konuşmalıyız."

"K o n u ş a c a k bir şey yok. Olan oldu ve biz olduğumuz yerdeyiz. Hikayenin sonu." "Michael, lütfen!"

Ön kapı çarparak kapandı.

"İşte bu kadar. Ağlama. Şşş, şşş..."

"Çünkü sen kötü bir kızsın. Tanrı seni cezalandırıyor..."

"Seni temizlemem için beni gönderdi..." "Bana istediğini söyle..."

Paniğe kapılarak merdivenlerden yukarı fırladım. yatağımda yorganın altındaydı.

Kötü kız.

Kötü kız.

Kötü kız.

Gözlerimi kapatarak sesleri dışarı itmeye çalıştım. ama gitmediler.

25 ARALIK 1993

Lizzie

YATAK ODAMIN KAPISI AÇILDIĞINDA NOEL GECESİNİN GEÇ SAATLERİYDİ.

ve Mark odama girdi.

Kapıyı arkasından kilitlediğinde gülümsedim çünkü bu beni tekrar düzelteceği anlamına geliyordu.

Mark'ı çok severdim. Güzel kokuyordu, çok komikti ve Caoimhe onlarla takılmamı istemediğinde bile geldiğinde hep benimle oynardı. Bunun yerine evimizin arka tarafındaki ormanda, ailemizin onları göremeyeceği bir yerde öpüşmek istiyordu. Bunu her zaman yaparlardı ve Caoimhe ailemiz evde yokken bile onu eve getirirdi.

Bana her zaman söylemeyeceğime dair söz verdirirlerdi. Bu benim için çok kolaydı çünkü sır tutma konusunda iyiydim.

Ne de olsa onlar için bir sürü sır sakladım. Özellikle de Mark'ın gizli süper gücünü.

Kimseye söylemedim çünkü Mark b u n u n çalışmayı durduracağını söyledi ve ben de tekrar hastalanmak istemedim. Beni iyileştirmeye devam etmezse hasta olacağımı söyledi.

Mark ve babası akşam yemeği için evimize gelmişlerdi ve babası babamla çok fazla viski içtiği için yatıya kalmışlardı.

"Benim için hazır mısın, ufaklık?" Mark fısıldayarak yatağıma doğru ilerledi.

"Seni bekliyordum," dedim ona, yakalanmadan bu kadar geç saate kadar ayakta kaldığım için kendimle gurur duyarak. "Tıpkı söylediğin gibi."

"İşte benim kızım." Sırtarak yatağımın kenarına oturdu. "Bak Noel için ne aldım." Parlak bir fotoğraf makinesi tuttu ve "Senin birkaç fotoğrafını çekeceğim, ufaklık. Sadece benim için özel resimler, tamam mı?"

Hevesle başımı sallayarak bana söylediği her şeyi yaptım.
Mark fotoğrafımı çekmeyi bitirdiğinde bana "Ne kadar tatlı bir şeysin sen," dedi. "Bu gece nasıl hissediyorsun, ufaklık?"
"Harika."
Kaşlarını çattı ve alnıma dokundu. "Oh hayır." "Ne?"
"Gittikçe kötüleşiyor."
Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"
Üzüntüyle başını salladı. "Eğer i y i l e ş m e z s e n ne olacağını biliyor musun?"
"Ne?"
"Saçların anneninki gibi dökülecek ve sen de onun gibi gittikçe hastalanacaksın."
"Yapacak mıyım?" Başımı tuttum, korkmuş hissediyordum.
"Ama saçlarımın dökülmesini istemiyorum."
"Ölebilirsin."
Ağlamaya başladım.
"Gerçeği bildiğini kimseye söylememelisin," diye fısıldadı yanağımı okşayarak. "Bu durumu daha da kötüleştirir."
"Öyle mi?"
"Evet, bu konuda konuşmak hastalığın vücudunuzun içinde yayılmasına neden oluyor."
"Durdurun şunu!"
"Eğer istersen deneyebilirim?"
"Daha iyi yapabileceğini söylemiştin," diye bağırdım kolunu tutarak. "Lütfen beni düzelt."
"Tamam, ama çok iyi bir kız olman gerekecek." Üzüntüyle iç çekti. "Bunu benim için yapabilir misin? Cesur bir kız olup sana söylediğim her şeyi yapabilir misin?"
"Yapabilirim." Hevesle başımı salladım. "Yemin ederim." "Ve bunu bir sır olarak saklayabilir misin?"
"Söz veriyorum, söylemeyeceğim."
"Bu gece farklı bir şey denememiz gerekebilir, ufaklık."
"Ne gibi?"

Uzun bir süre düşündü ve çenesine vurarak, "Gerçekten özel bir kucaklaşmayı deneyebilirim," dedi.

"Evet." Hevesle başımı salladım. "Yap o zaman."

"Emin misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Garip hissettirebilir."

"Beni iyileştirecek mi?"

"Oh evet," dedi ikna edici bir şekilde. "Bu seni çok daha iyi hissettirecek, ufaklık."

Ben de kabul ettim. "O zaman yap."

"Tamam." Yatağıma oturdu ve elini bacağıma koydu. "Bunun için geceliğini çıkarman gerekecek, ufaklık." Gülümsedi. "Erkekler ve kızlar özel kucaklaşmayı böyle yapar. Tüm kıyafetlerimizi çıkarmamız gerekiyor."

Bu konuda iki kere düşünmedim. Annem gibi hasta olmak istemiyordum. İyileşmek istiyordum ve Mark beni iyileştirebilirdi. Yapabileceğine söz vermişti. Geceliğimi çıkarıp ona baktım ve bana ne yapacağımı söylemesini bekledim.

Giysilerini çıkarmaya başladığında, "İzleyebilirsin," dedi. "Bakmayı seviyorsun, değil mi ufaklık?"

Bacaklarının arasından çıkan şeyi gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "O da ne?"

"Seni iyileştirecek olan şey bu, ufaklık," dedi. "Dokunmak ister misin?"

Ben öyle

düşünmemiştim.

Garip

görünüyordu. *Ve*

korkutucu.

"Sorun değil," diye kıkırdadı ve yatağıma tırmandı. "Biz buna kadar çalışabilir."

"Neye kadar çalışacaksın?" Özel kucaklaşmam için yatağıma uzandım ve bacaklarımı Mark'ın istediği gibi açtım.

"Boş ver." Bacaklarımı daha da ayırarak aralarında diz çöktü ve mutlu bir şekilde iç çekti. "Sen çok iyi bir küçük kızsın, ufaklık."

"Ben mi?"

"Sen " o onaylandı, Yürümek onun
parmaklar yukarı Kalçam.

"Bu gıdıklıyor."

"Öyle mi?" Gülümsedi. "Seni gıdıklamamdan hoşlanıyor
musun?" Omuz silktim, korkmuş hissediyordum.

"Gizli bir gıdıklama biliyorum," diye fısıldadı elini daha
yukarı kaldırarak. "Sana göstermemi ister misin?"

BÖLÜM 2

Arkadaşlığın Temelleri

PATLAMA TOPLARI, SAVAŞ BALTALARI VE KIRILMALAR

Hugh

27 EKİM 1994

"BİR GÜN SIZI YAKALAYACAĞIM KÜÇÜK PAÇAVRALAR,"

BAY. MURPHY Perşembe akşamı okuldan sonra bahçe duvarının yanından hırladı. "Ve bunu yaptığımda, ikinizi de taşaklarınızdan asacağım. Duydunuz mu beni? Bu lanet topunuzla yok edeceğiniz son çiçek yatağım!"

"Kahretsin, patlatacak, değil mi?" "Blöf yapıyor, Hughie."

Sırtımı bahçe duvarına dayamış, yanımdaki küçük çocuğa bakıyordum; elinin içine bakarak gülen, altın bukleli saçlı çocuğa.

"O asla blöf yapmaz Gibs," diye fısıldadım, dirsek atarak. "Ve gülmeyi kes."

"Ne?" diye cevap verdi, yağmur üzerimize çiselerken katıla katıla gülerken. "Çok *komik*."

"Hayır," diye ben karşı çıktım. "Komik olan şu aptal sarı yağmurluk giyiyorsun."

"Hey! Ben sarılar içinde yakışıklı bir çocuğum."

"Sen t a m bir baş b e l a s ı s ı n," diye karşılık verdim. "Ve şimdi *yine* başım belada. Senin yüzünden. *Yine*."

"Oh, endişelenmeyi bırak, seni koca bebek." İyice bakınca Eğlenerek yanağındaki bir yağmur damlasını sildi. "Bu kadar alıngan olma."

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdandım. "Bir hafta içinde üçüncü futbol maçını kaybetmek üzere değilken."

Bunun olacağını biliyordum. Yaşlı Murphy sokağımızdaki en kötü komşuydu ve Avoca Greystones'taki her çocuk oyuncağınız onun bahçe duvarını aşarsa ne olacağını bilirdi. Bir daha geri gelmezdi. İhtiyarın sokağın diğer tarafında oturduğum için şanslıydım ama Gibsie ondan iki ev yukarıda oturuyordu.

"Bana kızma, Hughie," diye yalvardı, onu beladan kurtaran o büyük köpek yavrusu gri gözleriyle bana bakarak. "Sen benim ağabeyimsin."

Gözlerimi göklere yuvarladım ama haklı olduğunu biliyordum. Ebeveynlerimiz aynı olmayabilirdi ama Gerard Gibson benim kardeşimdi.

Anne ve babamız ilkokuldan beri çok iyi arkadaşlardı. memleketleri Ballylaggin'in üst kuzey tarafında on iki evlik bir site olan Avoca Greystones'da ev satın aldılar. Biz dört numarada oturuyorduk, Gibsonlar ise caddenin karşısındaki dokuz numarada.

Ondan daha uzun süre hayatta kaldığım dört ayı saymazsak, kıvrıcık saçlı baş belasının yanımda olmadığı bir dünyayı hiç tanımamıştım. Bu garipti çünkü onu okuldaki en iyi arkadaşım Patrick Feely gibi bir arkadaş olarak görmüyordum. Gibsie'yi küçük kız kardeşim Claire'i düşündüğüm gibi düşünüyordum. Gibs benim duygularıma karşı dikkatli olmak zorunda değildi, ben de onunkilere karşı dikkatli olmak zorunda değildim. Tartışabilir, kavga edebilir ve birbirimize en kötü şeyleri söyleyebilirdik ama yine de iyi olurduk çünkü biz kardeşlik ve kardeşler sonunda hep bir araya gelirdi.

"Üzülme." Gibs destek olmak için omzumu okşadı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Savaş bitmedi. Bunu geri alabiliriz."

"Bahse girerim bıçağı çoktan çıkarmıştır." İçimi çektim. "O benim en sevdiğim toptu."

"Dinliyor musunuz, sizi cehennemden gelen küçük fahişeler?" Yaşlı Murphy tehdit etmeye devam etti, sesi artık daha yakındı. "Elime geçtiğinde

ikinizi de ellerime alırsam, boynunuzu kırarım. Özellikle de şişman olanın!"

Gibbie öfkeyle kaşlarını çatarken, kahkahalarını bastırmak için ağzını kapatan kişi bendim. "Şerefsiz *herif*."

"Bu doğru, ya küçük aşırı beslenmiş tank," Yaşlı Murphy alay etti, sesi şimdi daha uzak geliyordu. "Sana daha terbiye vereceğim!"

"*Şerefsiz* herif! Annem şişman değil tıknaz olduğumu söylüyor, babam da boyum uzayınca düşeceğini söylüyor," dedi Gibbie kendini savunarak ama öfkeli görünüyordu. "Ben iri kemikliyim, *Hughie*." Şimdi gülmemi engellemek için bana dirsek atan o oldu. "Hepimiz fasulye sırığı olamayız."

Yüzümün gülümsemesini engellemeye çalışarak, "Biliyorum, biliyorum," diye ikna ettim. "Yaşlı Murphy'ye aldırma. O sadece yaşlı ve kel olduğu için kıskanıyor."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Tamam, git ve kontrol et," diye bana talimat verdi ve arkasına saklandığımız duvarı işaret etti. "Şimdi ne yaptığını görüyor musun? Eğer içeri girerse, kapıdan gizlice geçip topunu alabilirsin."

"Neden içeri girmiyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Topu oraya sen attın." *Tekrar*. "Petunyalarını mahvettin." *Yine*. "Suçlu sensin." *Tekrar*.

"Evet, ama ben senin gibi duvara tırmanamam," Gibbie yaramaz gözlerle bana bakarak açıkladı. "Gel bakalım." Ellerini birbirine bağladı ve eğildi. "Seni yukarı kaldıracağım."

"Senden dört ay büyüğüm," diye homurdandım, kendimi yukarı kaldırmak için ellerini basamak olarak kullandım. "Ama sen dört kat daha fazla belasın." Bay Murphy'nin yan bahçe duvarının beton çıkıntısına tutunarak kendimi yavaşça yukarı kaldırdım ve gri saçlı canavarın çakısını topuma sapladığını görmek için tam zamanında baktım.

İşte bu kadar.

Biri daha tozu dumana kattı.

Hayal kırıklığı içinde iç geçirerek tekrar yere çöktüm ve Gibsie bana umutlu bir ifadeyle baktığında başımı salladım. "Hayır," diye cevap verdim suratsızca. "Huzur içinde yat, top."

"Oh, işte bu." Gibsie ellerini yumruk yapıp bizi neşe katilinden ayıran duvara dik dik baktı ve elleriyle ağzını kapatıp, "O çiçek tarhlarının fotoğraflarını çeksen iyi olur Murphy, çünkü onları sonsuza dek koruyamazsın seni koca kel, savaş baltalı, bollo-" diye bağırdı.

"Durumu daha da kötüleştirme," diye uyardım, sözünü bitirmeden bir elimle ağzını kapattım. "Bu haliyle zaten ölüyüz." Bir kolumu ona dolayarak bizi komşunun duvarından uzaklaştırdım, arka bahçesinden geçerken Bayan Grady'nin çiçek tarhından uzak durmaya dikkat ettim. "Eğer ailemize ona küfrettiğimizi söylerse, iki kere ölmüş oluruz."

Mutfak penceresinden bize gülümseyen Bayan Grady'ye el sallayarak Gibs'i değerli güllerinin etrafından dolaştırdım ve onları üzmemeye özen gösterdim. Bayan Grady, Yaşlı Murphy'den bile daha yaşlıydı ama onun gibi huysuz değildi. Yazın kalçasını kırana kadar bebek bakıcımızdı. Artık bizimle ilgilenemese de bahçesinde oynamamıza izin verir, bizi çay ve çörek içmeye davet ederdi.

Sokağa geri döndüğümüzde Gibsie, "Savaş bu," diye homurdandı. "Gelecek haftaya kadar bekleyin." Küçük ellerini iki yanında yumruk yaptı. "O pisliği Cadılar Bayramı gecesi yakalayacağız, Hughie."

Evine ulaştığımızda patikadan saparak, topum yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir halde peşinden garaj yoluna doğru yürüdüm.

Gibsie evine girdiğimizde, "Doğum günün için sana yeni bir top alacağım," diye söz verdi. "Babam bizi

Hafta sonu için onun evine gideceğim, o da beni sana yeni bir tane almam için dükkâna götürecektir."

"Baloyu unut," diye cevap verdim, hafta sonu için gideceğini bildiğimden şimdi daha da kötü hissediyordum. "Yarın okulda olacak mısın? Bayan Lawlor Cadılar Bayramı tatilinden önceki son günümüz olduğu için şekerleme getireceğini söyledi."

"Orada olacağım," diye söz verdi, koridordan mutfığa doğru yürürken. "Onun yerine babamın evinden gideceğim."

"Pazartesi günü doğum günü partim için dönecek misin?"

"Tabii ki."

"Ve sonrasında şeker mi şaka mı?"

"Ah *evet*." Ellerini neşeyle birbirine sürttü ve mutfak adasının üzerinde duran pastaya doğru ilerledi. "Top bıçaklayandan intikam almak için yatağımın altında yumurta tepsileri saklıyordum."

Sırıttım. "Mükemmel."

"Gerard Joseph Gibson, ellerini Hughie'nin doğum günü pastasından çekmezsen burnunu karıştıracak parmakların kalmayacak," diye uyardı Sadhbh, açık buzdolabının kapısının arkasından belirerek.

"Bu ne cüret!" diye homurdandı, eli doğum günü pastasının kremasının birkaç santim üzerinde gezinirken öfkeli görünüyordu. "Ben burnumu karıştırmam."

Joe, Bethany omzunda uyuklarken mutfığa girdiğinde, "Hayır, burnunu karıştıрма Gibs," diye ekledi. "Onu depo olarak kullanıyorsun, değil mi evlat?"

Gibbie, "O bir kereydi baba," diye karşılık verdi. "Ve bir boncuk."

"Dört boncuktu," diye düzelttim gülerek, geçen hafta okulda el işi yaparken yaşadığım olayı hatırlayarak. "Ve onları aldırma için hastaneye gitmek zorunda kalmıştın."

"Kaç kişinin sığacağını görmek istedim," diye savundu. "Bu çok mu kötü?"

"Evet," diye üçümüz de koro halinde söyledik ve arkadaşımın tipik Gibbs tarzıyla surat asmasına neden olduk.

"Dürüst olmak gerekirse Gerard, bunu sana söylemem gerekmiyor ama burun deliklerine yabancı cisimler girmeyecek." Elindeki tahta kaşığı bir silah gibi sallayan Sadhbh, oğlunu yedi numara şeklindeki doğum günü pastasından uzaklaştırdı. "Ya da kulaklarına!"

Joe karısına, "Ben yukarı çıkıp hafta sonu çantalarını alayım," dedi ama Sadhbh başıyla onaylayana kadar yukarı çıkmak için harekete geçmedi.

"Babam eve ne zaman dönüyor?" Gibsie, babası odadan çıktıktan sonra sordu. "Onsuz burada olmaktan nefret ediyorum."

Ben *de* katılmak istedim ama ailem müdahale etmemem konusunda beni uyarmıştı.

Anneme göre Sadhbh ve Joe bir ayrılık sürecinden geçiyorlardı ve Gibbs ile Bethany'nin iyiliği için bu işin dışında kalmamız ve fikirlerimizi kendimize saklamamız gerekiyordu.

Sokağımın karşısındaki evde olup biten saçmalıklar hakkında kendime ait pek çok fikrim vardı. Özellikle de Sadhbh'in Joe yerine öptüğü pislik hakkında, ama annemin dediğini yaptım.

Keith Allen.

Kusacağım.

"Gerard." Sadhbh'den yorgun bir iç çekiş çıktı. "Bunu konuşmuştuk, tatlım."

Gibs, "Hayır, konuşmadık," diye karşılık verdi. "Babamın taşınacağını söylemek bu konuda konuşmak değildir anne. Bu söylemektir, konuşmak değil. Arada fark var."

"Hiçbir şey değişmedi," dedi annesi, onu ikna etmeye çalışarak ve yanına giderek. "Baban ve ben seni ve kız kardeşini hâlâ çok seviyoruz." Onun kıvrıcık saçlarını okşadı ve yanağını okşadı. "Biz hâlâ bir aileyiz, aşkım."

"Ama biz değiliz." Gibsie'nin sesi çatladı ve elinin tersiyle yanağını silmeden önce annesinden uzaklaştı. "Ve her şey değişti."

Sadhbh daha sert bir ses tonuyla, "Biz hâlâ bir aileyiz," diye tekrarladı. "Ailemiz sadece eskisinden farklı görünüyor."

"Evet, çünkü *sen* kırdın!" Gibs boğuk bir sesle annesinden uzaklaştı. "Sen ve senin pislik erkek arkadaşın."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve ağzımdan *oh be* kelimelerinin çıkmasını engellemek için elimle ağzımı *kapattım*.

Annesi keskin bir nefes çekti. "Gerard!"

"Ne?" Gibs meydan okurcasına annesine baktı. "Yalan söylemiyorum."

"Benimle böyle konuşma," diye emretti, sesi çatlayarak. "Ben hâlâ senin annenim."

"Keşke olmasaydın!" Gibs mutfaktan çıkmadan önce çığlık attı ve beni annesiyle yalnız bıraktı.

"Ben, ah..." Sandalyemi geriye iterek beceriksizce ayağa kalktım ve mutfak kapısını işaret ettim. Kendimi rahatsız hissederek omuz silktim ve Sadhbh'e gönülsüz bir gülümseme sundum. "Muhtemelen eve gitmeliyim."

Sadhbh gözleri yaşlı bir şekilde bana acı dolu bir gülümseme sundu ve yüzünü görememem için hızla arkasını döndü. "Tamam, aşkım."

"Ben, ah... pasta için teşekkürler." Başımı salladım ve kapıya doğru ilerledim. "Ve, uh... üzgünüm."

Yanıt beklemeden Gibsie gibi davranıp evlerinden dışarı fırladım ve sokağı geçip evimin güvenliğine ulaşma telaşıyla kişisel koşu rekorumu kırdım.

Garaj yoluna vardığımda Gibsie'yi garaj duvarından basketbol topu atarken bulduğumda nefes nefese, "Sanırım anneni ağlattın," dedim.

Topu bir kez daha duvara fırlatmadan önce tek söylediği "Güzel," oldu.

"Bunu kastetmiyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Hayır, yok," dedim, ikna etmeye çalışarak ve öfkeyle fırlatılan bir basketbol topunun yanımdan uçup gitmesini kıl payı önleyerek

başımı son hızla kaldırdım ve arkamdaki tekerlekli çöp kutularına gürültüyle çarptım.

"Kaçmak hakkında ne düşünüyorsun?" Gibbs bir kez daha kafama nişan almadan önce topu geri alarak sordu. "Sanırım bunu yapabiliriz."

"Bir daha seninle kaçmayacağım." Bu sefer kafama fırlattığı basketbol topunu yakaladım. "Bunu en son denediğimizde uyku tulumuma işemiştin." Topu ona olabildiğince sert bir şekilde geri fırlattım. "İçinde ben varken."

"Bu bir kazaydı," diye ısırdı ve topu tekrar kafama fırlattı. "Bırak gitsin."

"Atacağım," diye karşılık verdim ve topa vurmadan önce tokatla yüzümden uzaklaştırdım. "Topu kafama atmayı bıraktığında."

"Ben deliyim!"

"*Biliyorum.*"

"O pislikten nefret ediyorum!"

"*Biliyorum.*"

"Onunla yaşamak istemiyorum!"

"*Biliyorum.*"

"Babamla birlikte olmak istiyorum!" "*Biliyorum.*"

Öfkeden göğsü kabarmış olan Gibbs bana ters ters baktı. gözyaşı dolu gri gözlerini sonsuza dek açık tuttu ve sonra kesik kesik bir nefes verdi. "Sadece her şeyin normale dönmesini istiyorum, Hugh."

"Biliyorum Gibbs." İçimi çektim. "Ben de öyle."

"Olmayacak, değil mi?"

"Hayır, Gibbs." Yavaşça başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

İyice yenilmiş görünen Gibbs, araba yolumun sonundaki patikanın kenarına kadar yürüdü ve yere çöktü. Kollarını dizlerine dolayarak sokağın karşısındaki evine baktı.

Onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve bundan nefret ediyordum. Çünkü yardım etmek *istedim*. Her şeyi düzeltmek istedim.

onun için daha iyi olacaktı. Babasını eve getirmek ve ailesini tekrar bir araya getirmek istedim.

Ama yapamadım.

Tek yapabildiğim yanına oturup ona eşlik etmektir. "Kafanı koparmaya çalıştığım için özür dilerim," dedi Gibs. sonunda sakinleşmişti. "Bu

harika."

"Pazartesi partine gelmemi hâlâ istiyor musun?" "Tabii ki."

"Ve arkadaşlarımız gittiğinde şeker mi şaka mı yapmaya mı gideceğiz?" "Evet, Gibs."

"Ve sonrasında hala yatıya mı kalacağım?"

"Evet."

"Ve hala ailelerimiz uyuduktan sonra o pisliğin evine gizlice yumurta atmaya mı gidiyoruz?"

"Oh *evet*."

"Güzel." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve omzumu omzuyla itti. "Kız kardeşin Sinead'la kuaförden ne zaman dönüyor?"

Gözlerimi devirerek Gibs'e pis bir bakış attım ama en sevdiği konuya geri döndüğü için içten içe seviniyordum. "Bir günlüğüne en sevdiğin kişi benmişim gibi davransam ölür müsün?" "Bilmiyorum, Hugh. O kadar da iyi bir yalancı değilim," diye kıkırdadı ve bir anda o bildiğim şakacı haline geri döndü. "Annen seni hâlâ Claire'in arkadaşlarını davet etmeye zorluyor mu?

partinize?"

"Evet." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Ama davetiyelerimi bu gece yazıyorum ve o işte olacak, bu yüzden belki onları davet etmek zorunda kalmadan kurtulabilirim."

"Yine kimi davet etmek istiyor?"

"İsimlerini hatırlayamıyorum." Omuz silktim. "Ama dört kişi olduklarını biliyorum."

Gözleri büyüdü. "Dört mü?"

"Evet."

"Ve *dördüyle* birden mi oynamak zorundayız?"

"Evet."

"Tüm zaman boyunca
mı?" "Evet."

"Tanrım," diye inledi Gibbsie. "Dört kızla ne yapmamız
gerekiyor?"

"Beş," diye cevap verdim acımasızca. "Kız kardeşimi
saymayı unuttun." "Ama Claire de bizden biri, o yüzden
sayılmaz," diye teklif etti.

"Ayrıca, onunla oynamayı seviyoruz." "Hayır
Gibs, onunla oynamayı seviyorsun."

"Belki de o kadar kötü olmaz," diye teklif etti sonra, açıkça
beni neşelendirmeye çalışıyordu. "Kız kardeşin gibi
olabilirler." "Evet." I ürperdi. "Ve I
yapamam düşünmek . herhangi bir
şey
daha kötü."

BELA KAPIYI ÇALIYOR

Lizzie

27 EKİM 1994

"TEŞEKKÜRLER, LIZZIE," DIYE FISILDADI SHANNON YANINDAKİ TÜNEKTEN. BEN. Müdürün odasının önündeki bankta oturmuş, ailelerimizin toplantıdan çıkmasını bekliyorduk. "Ama bunu yapmamalıydın." Büyük, mavi gözleriyle bana baktı. "Benim yüzümden başın büyük belaya girecek."

"Umurumda değil," dedim ona. "Arkadaşımı incitti. Seni ağlattı."

"Evet, ama onun kanını akıttın," diye yanıtladı dudağını çiğneyerek. "Cezalandırılacaksın."

Bunu biliyordum.

Öğretmenimiz ve müdürle birlikte ofise girdiğinde babamın ne kadar kızgın görüldüğünü gördüm. Hepsinin nasıl baktığını. Bütün kızgın yüzler bana bakıyordu.

Yine de kendimi kötü hissetmedim.

Çılgılık atacak gibi

hissetmiyordum. Onun yerine,

sıcak hissettim.

Düşüncelerim güzel ve yavaştı.

Shannon Lynch'in yanına oturduğumda hep böyle olurdu.

Sonsuza kadar onunla oturmak istememe neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedi omuzları titreyerek. "Daha önce hiç bir arkadaşım beni savunmamıştı."

"Her zaman senin yanında olacağım," diye söz verdim. "Ve Claire," diye eklemek için acele ettim, geçen ay büyük okula başladığımdan beri arkadaşım olan sınıfımızdaki kıvırcık saçlı kızı düşündüm. Claire gürültücü ve komikti ve beni mutlu hissettiriyordu. Shannon sessiz ve sakindi ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Sacred Heart İlkokulu'na başladığımda gergindim. Daha önce gittiğim ve boğazıma takıldıklarında kelimelerimi çıkarmama yardımcı olan okuldan çok farklıydı. Ama büyükler o kadar iyi bir iş çıkardığımı ve artık *bu* okula gitmeye hazır olduğumu söylediler. Bunların ne anlama geldiğinden emin değildim ama okul değiştireceğim ve ilkokula başlayacağım için gergindim. Sınıfımdaki diğer tüm çocuklar dört ve beş yaşlarındaydı ve bende bir sorun olduğunu düşünmelerinden korkuyordum.

Öğretmenimiz beni yuvarlak bir masaya götürüp koyu kahverengi saçlı küçük bir kızın yanına oturttuğunda, kendimi yabancı hissettim. Ama Shannon gülümseyerek bana bunun ikinci kez küçükler sınıfına katıldığını ve önümüzdeki Mart ayında altı yaşına gireceğini söylediğinde kendimi daha iyi hissettim. Bu his, ağabeyi Darren'ı zaten tanıdığımı fark ettiğimde daha da arttı. Caoimhe ile arkadaştı ve hatta onunla birkaç kez tanışmıştım. Tıpkı Shannon'a benziyordu ve en az onun kadar iyi biriydi.

Bir süre sonra öğretmen yanımıza oturması için başka bir kız getirdi. Shannon gibi utangaç ya da benim gibi tuhaf değildi. Bu kız güneş ışığı gibi görünüyordu. Herkes Claire Biggs ile oturmak ve onun en iyi arkadaşı olmak istiyordu ama o sadece bizimle oturmak ve *bizim* en iyi arkadaşımız olmak istiyordu.

"Annenin başında neden bir eşarp var?" Shannon o zaman beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu.

"Hiç saçı yok," diye cevap verdim bacaklarımı ileri geri sallayarak. "Hastalandığında döküldü."

"Oh." Küçük eli benimkini kapattı. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Ben de ona gülümsedim. "Daha önce hastalandı ve tekrar büyüdü." Omuz silktim. "İyileştikten sonra tekrar çıkar."

Shannon fısıldamadan önce uzun bir süre bana baktı, "Sen farklısın, Lizzie Young."

"Ben mi?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Sen özelsin."

"Bu kötü mü?"

"Hayır." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Bana Joe'yu hatırlatıyorsun."

"Kardeşin mi?"

"Evet." Tekrar başını salladı. "Ve bu çok iyi bir şey."

"Sakin ol Mike," dedi annem okuldan ayrıldığımızdan beri onuncu kez. Ön koltukta babamın yanına oturarak elini dizine koydu ve bana göz kırpmadan önce, "Dünyanın sonu değil," dedi.

Ellerimi sıkıca birbirine kenetleyerek anneme gülümsedim. Onun yüzüne bakmayı seviyordum. Annemin gözleri Caoimhe'ninkiler gibi koyu maviydi ve en sevdiğim sese sahipti. Yumuşak ve nazikti ve beni bir kucak gibi sarardı. Babamın da mavi gözleri vardı ama solgun ve hüzünlü görünüyorlardı. Benimkiler gibi.

"Sakinleşmek mi?" Babam başını salladı ve arabanın hızlandığını hissettim. "Catherine, sınıfındaki bir çocuğu ısırıldı. Vahşi bir köpek gibi." Sesi çok kızgın geliyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi. "Her an böyle bir tepki verebiliyorsa terapistlere bir servet harcamanın ne anlamı var?"

"Shannon'ı itti," dediğimi duydum, sinirlenmeye başlamıştım. "Zorbalık yapıyordu, baba."

"Seni itti mi?" Babam dikiz aynasından bana bakarak sordu. "Sana elini sürdü mü?"

Başımı sallayarak pencereden dışarı baktım. "Hayır, baba."

"O zaman ona elini sürmeye hakkın yoktu," diye cevap verdi babam. "Bu hareketin yüzünden okuldan atılmadığın için şanslısın, Elizabeth. Tanrı biliyor ya, bunun için çok iyi sebepleri vardı."

"Ama Shannon'ı *itti*," diye karşı çıktım, gözlerim pencereye vuran yağmur damlalarını takip ederken tenimin ısındığını hissettim. "*Arkadaşımı* itti." Yanlış mı söylüyordum? Neden beni duyamıyordu? "O bir kötü çocuk,

Baba," diye ekledim, ellerim kucağımda yumruk olmuştu. "Geçen hafta Claire'in saçını çekti ve okulun ilk gününde de onu ağlattı."

"Yeter!" Babam yumruğunu direksiyona vurarak tersledi. "Ciddiyim. Davranışını mazur göstermeye çalışma çünkü başka bir çocuğu kanını akıtacak kadar acımasızca ısırmanın hiçbir haklı gerekçesi olamaz!"

Sert ve hızlı nefes alarak koltuğunun arkasına baktım ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Koltuğumdan fırlayıp onu tırmalamamak için. Annemi tekrar üzmem istemiyordum, ama içimde bunun büyüdüğünü hissedebiliyordum.

"Tanrım, bütün bunları aştığını sanıyordum," diye bağırmaya devam etti babam. "Doğruyu yanlış biliyorsun Elizabeth, o zaman neden kendine çeki düzen vermiyorsun? Tanrı aşkına, sen altı yaşındasın. Öfke nöbetleri geçirmek için dişlerin çok büyük. Neden normal olamıyorsun, ha? O kadar da zor değil-"

"Bu kadar yeter, Michael," diye uyardı Mam, sözünü keserek. "Sesini alçalt."

"*Sesimi* alçaltayım mı?" Kız kardeşimin okulunun devasa kapılarından geçmeden önce başını çevirip anneme ters ters baktı. "Uyanmak istersin, Catherine. Bu genç kızın davranışları normal değil. Birinci sınıfta okuyacak yaşta ama onun yerine alt sınıfta ve diğerlerinden kilometrelerce geride, çünkü kendini kontrol edemiyor."

"Bu kadar yeter dedim," diye tersledi Mam, sesi şimdi de aynı şekilde kızgın çıkıyordu. "Sen de müdür gibi sözünü söyledin. Şimdi bırakalım olsun bitsin."

"Birkaç acı gerçekten çok daha fazlasını hak ediyor, ama tabii ki bu olmayacak çünkü ona olan zaafın gözünü kör etmiş durumda." Babam başını sallayarak arabayı park yerlerinden birine çekti ve sileceklerin daha hızlı çalışması için düğmeye bastı. "Doktorların yeni ilacın şimdiye kadar işe yarayacağını söylediklerini sanıyordum."

"Öyle."

"Bunu yüzünün yan tarafında diş izleri olan zavallı delikanlıya söyle," diye tekrar bağırdı babam. "Onu St. Anthony's'den çıkarmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Biliyordum amına koyayım. Orada ihtiyacı olan tüm yardıma sahipti, öğretmenleri onun gibilerle başa çıkabilecek donanımdaydı. Ama hayır, yine bildiğini okumak zorundaydın, değil mi? Çünkü bu Catherine ve Elizabeth'in gösterisi, değil mi? Ailenin geri kalanının ne istediğini boş ver-"

"Michael!" Mam sesini yükselterek karşılık verdi. "Şimdi bu konuşmanın zamanı değil."

"Seni ya da o lanet doktorları hiç dinlememeliydim," diye homurdandı. "Böyle yaşamaktan bıktım Catherine, gerçekten bıktım."

Kulaklarımı kapatarak gözlerimi yumdum ve kendi sesimi yutmaya çalışırken *onunkini* dışarı itmeye çalıştım.

Bana geri dön.

Bekliyorum.

Seni bulacağım.

Karşı koyma.

"Oh benim Tanrım, kırbaçlıyor aşağı dışarı orada," Caoimhe'nin kapıyı sonuna kadar açarak yüksek sesle ilan etti. *Kız* kardeşimin sesi kafamın içinde sessizleşmesine neden oldu.

Hızlı hızlı nefes alarak gözlerimi kapattım, açmaya korkuyordum. *Onu* tekrar görürsem diye - pençeleri olan korkunç kadını, yatmadan önce kafamın içinde gezinen sesi olan kadını. Ya da sinirlendiğimde. Sudan sürünerek çıkardı, sırılsıklamdı, saçları öbek öbeği ve uzun pençeleri vardı. Bazen penceremden gördüğüm kadındı. Doktorların orada olmadığını söylediği kadın. Ailemin hayal gücümün bir ürünü olduğunu söylediği kadın. Onu görmemem gerekiyordu. *Ama gördüm.*

"Elizabeth!" Babam dedi ve sesindeki uyarı tonu gözlerimi açtı.

Korkunç kadının yüzünü görmedim ama babaminkini gördüm. Yüzleri okumakta iyiydim. Bu benim özel gücümdü. Ve şu anda babam gözleriyle bana *uslu durmamı* söylüyordu.

Caoimhe, "Ortaya kay, Liz," diye talimat verdi. yanıma tırmanmadan önce okul çantasını ayaklarımın altında yere bıraktı. "Mark bizimle eve geliyor, unuttun mu?"

Evet, hatırladım.

"Nasıl gidiyor, ufaklık?" Mark'ın tanıdık sesi beni anılarımdan kopardı ve dönüp babamın cipinin arka koltuğuna, yanıma oturduğunu gördüm. Emniyet kemerini bağladığında bana gülümsedi ve dikkatini aileme çevirmeden önce saçlarımı karıştırdı.

Kıkırdamamı gizlemek için elimle ağzımı kapattım. Mark bana hep *munchkin* derdi ve bu hoşuma giderdi.

Babam arabayı tekrar çalıştırdı ve ben dördünü dinledim. Yol boyunca sohbet ettiler. Kimse benimle konuşmadı ama ben aldırmadım. Buna alışmışım.

Mark kız kardeşimin elini tutmak için kolunu kucağıma attığında her yerim titredi. Fark etti ve bana o özel göz kırpışını yaptı. Sadece benim için sakladığı gizli bir göz kırpma. Beni düzelttiği zamanlar için. Bu beni özel hissettirdi ve ben de ona gülümsedim.

MUTFAKTA ZORLAMA

Hugh

27 EKİM 1994

"EN SEVDİĞİM ERKEKLER NASIL?" ANNEM İÇERİ GİRDİĞİNDE SORDU

Perşembe gecesi mutfakta.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi babam göz kırparak. Masadaki sandalyesinde arkasına yaslandı ve tüm dikkatini Mam'a verdi. "İş nasıldı, aşkım?"

Mam neşeli bir iç çekişle, "Meşgul," diye cevap verdi, hala hastane önlüklerini giyiyordu. "Bebğim yatağında mı?"

"Neyse ki," diye mırıldandım babamın yanındaki tüneğimden. Bu gece Claire'in uyuması her zamankinden çok daha uzun sürdü ve bu beni rahatsız etti çünkü bu babamla daha az yalnız kalacağım anlamına geliyordu.

"Benim hatamdı," dedi babam gülerek anneme. "Claire ve Küçük Gibbs'i Kara Orman pastasıyla yalnız bıraktım."

"Çaylak hatası, Biggs."

"Hatırlatma bana."

"Güzel bir akşam geçirdiniz mi çocuklar?" Annem bilmiş bir gülümsemeyle sordu. Hastanede gündüz vardiyasında olduğu zamanlar, neredeyse gece ona kadar eve gelmezdi, ama babam *her zaman* onunla birlikte geç saatlere kadar kalmama izin verirdi. Okul gecesi olsa bile. İşin sırrı Claire'i akşam sekizde yatırmak ve sonraki iki saati spor izleyerek, hikaye okuyarak ya da ne yapmak istiyorsam onu yaparak geçirmektir.

Bu gece, Cadılar Bayramı için ara tatile çıkmadan önce yarın okuldaki arkadaşlarıma dağıtmak üzere doğum günü partisi davetiyeleri yazarak kaliteli zaman geçirdik. Gelecek hafta yedi yaşına girecektim, bu yüzden davetiyeleri yazmak için babamın yardımına ihtiyacım yoktu ama yine *de* izlemesini istedim. Okul tatillerinde bile el yazım üzerinde çok çalıştım ve bu belli oluyordu. Babam bana ne kadar gurur duyduğunu söylediğinde

onu daha da gururlandırmak için daha da çok çalışmak istememe neden oldu.

"Güzel, parti davetiyelerini hazırlamaya başlamışsın," dedi Mam, önümdeki masanın üzerinde özenle istiflenmiş zarf yığınının görerek. "Vay canına, ne kadar çok davetiye varmış tatlım."

"Tüm sınıfı davet ettim," diye açıkladım. "Yirmi altı." "Yirmi altı mı?" Annemin kaşları havaya kalktı. "Çok güzel." Sesi "Yirmi altı oğlanın evimin içinde koşuşturması kulağa... hoş geliyor." diye mırıldandığında sesi gıcırtilıydı.

"Görünüşe göre elimizde bir dahi var, Sinead," diye açıkladı babam, bir kolunu bana dolayarak. "Bir hafta daha yedi yaşına basmayacak ve bu davetiyelerin her kelimesini kendisi yazdı. Son zamanlarda onu okurken dinledin mi? Geçen gece *Hobbit*'i okuyordu ve daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Okul onu test ettirmekte haklıydı, Sinead. Sürüden fersah fersah ileride." Omzumu sıktı. "Bu genç arkadaşımız büyük işler başaracak."

Annem bana hoşgörüyü gülümsedi. "Öyle mi?"

Yüzüm pancar gibi kızardı ve gururla gülümsedim.

Okulda *zeki* biri olarak görüldüğümü biliyordum ama babamın bunu yüksek sesle söylediğini duymak buna gerçekten inanmamı sağladı. Öğretmenler bana sık sık söylüyordu ve dersten çıkarıldığım o özel bire bir testlerin sonuçlarını bana söylemeseler de, iyi olması gerektiğini biliyordum.

"O da iyi bir sanatçı." Babam keyifle anlatmaya devam etti. "Bu da ancak babasının izinden gitmeye karar verirse işine yarayacaktır." Tekrar omzumu sıktı. "Öyle değil mi oğlum?"

Mam kıkırdayarak, "Ağır ol Peter Biggs," diye araya girdi. "Oğlun daha yedi yaşında." Kaşlarını kaldırdı. "Bence onu mimarlık ve emlak geliştirme yoluna yönlendirmek için biraz erken, değil mi canım?"

"Bir ergenin okuma anlayışına sahipken değil," diye yanıtladı babam. "Ya da bir Lego setinde tanıdığımız tüm çocuklardan daha hızlı ustalaşabiliyor."

Mam buzdolabına doğru ilerleyerek, "Pete, bırak çocuk çocuk kalsın," diye talimat verdi. "Hugh'nun önünde uzun bir hayat var. Çocukluğu bunun sadece küçük bir kısmı, bu yüzden onu daha da kısaltmayalım tatlım."

"Tanrım, haklısın Sinead. Onunla bu tür şeyler hakkında konuşmamalıyım. Kendimi biraz kaptırmışım..." Babam kabaca boğazını temizlemeden önce sözlerini yarıda bıraktı. Yüzü kızarmıştı, sanki utanmış gibiydi. "Boş ver bu lafları oğlum. Sadece doğum gününü dört gözle bekleyelim, olur mu?"

Mam, "Claire'in arkadaşları için davetiye hazırlamayı da unutma," diye seslendi. "İsimlerinin bir yerlerde yazılı olduğunu biliyorum." Buzdolabının üzerine yapıştırılmış notları ve elle çizilmiş resimleri karıştırdıktan sonra sarı yapışkanlı bir not aldı. "İşte burada."

"Baba," diye inledim ve yanımda oturan babama döndüm. "*Lütfen.*"

Babam ellerini kaldırdı. "Patron annendir, oğlum."

"Claire sadece dört arkadaşını davet ediyor," diye ekledi Mam. "Sen halledebilirsin."

"*Neden*, anne?" Yapışkan notu önümdeki masaya bıraktığında başımı çevirip ona bakarak mızımızlandım. "Okuldaki arkadaşlarımdan hiçbiri partilerine kız kardeşlerinin arkadaşlarını davet etmek zorunda değil. Neden sınıfta partisine *kız çağıran* tek çocuk ben olmak zorundayım?"

Annem buzdolabına dönmeden önce başparmağıyla çenemi okşayarak, "Çünkü görünüşe göre sınıfta onu bir beyefendi olarak yetiştiren bir anneye sahip tek çocuk sensin," dedi. "Davetiyeleri yaz."

"Ama biz birinci sınıftayız." Davamı savunmaya devam ettim. "Dört küçük *kız çocuğuyla* ne yapmamız gerekiyor?"

"Beş," diye sevinçle ekledi annem. "Kız kardeşini saymayı unuttun."

"Tanrım, bu daha da kötü." Başımı masaya bıraktım ve ellerimle başımın arkasını kapattım. "Lanet olsun."

"Annenin yanında konuşmana dikkat et," diye uyardı babam, koluma dirsek atarak. "Ve bir bayanla konuşurken dik otur."

"Üzgünüm," diye mırıldandım, biraz bile üzgün hissetmiyordum ama dediğini yapıyordum. "Yani bundan kurtulmanın bir yolu yok mu?" Kendimi yenilmiş hissederek sorduğumu duydum. "Hiç mi yolu yok?"

"Tek bir tane bile yok, oğlum. Şimdi acele et ve yatmadan önce bunları yaz," diye talimat verdi annem, mikrodalgayı açarak. "Claire yarın senin otobüsünde, böylece onları kızlara kendin dağıtabilirsin."

"Lütfen Tanrım, hayır!"

Annem güldü. "Bu seni öldürmez, Hugh."

"Öldürebilir."

"Anneni duydun," diye araya girdi babam, eliyle ağzını kapatarak. "O bir beyefendi yetiştiriyor."

Yenildiğimi anlayınca yenilgiyle iç çektim ve kız kardeşimin aptal arkadaşlarının isimlerinin yazılı olduğu yapışkanlı nota uzandım.

"Shannon Lynch, Marybeth ve Cadence O'Neill ve Lizzie Young," Kâğıttaki isim listesini okudum ve ters ters baktım. "Ugh."

"Bu genç Caoimhe'nin kız kardeşi mi?" Babam isimleri daha iyi görebilmek için eğilerek sordu. "Sadhbh'a bakıcılık yapan Caoimhe Young mı?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi Mam. "Bebek bakıcılığından bahsetmişken, Sadhbh'den telefon numarasını aldım. Çetemiz için bir geceliğine onu ayarlayabiliriz diye düşünüyordum."

Babamın gözleri parladı. "Tanrım, bir randevu gecesi geçirmeyeli uzun zaman oldu, aşkım."

"Bayan Grady kalçasını yaptırmadan önce," diye cevap verdi Mam sırtarak. "Caoimhe şiddetle tavsiye edilir."

ve yolun yukarısındaki O'Reilly'ler ondan yeterince övgüyle bahsedemiyor."

"Tanrım, eğer işe yararsa harika olur," diye düşündü babam göğsünü kaşıyarak. "Bayan Grady çalışmadığı için okul tatillerinde bakıcı bulamıyoruz."

"Umarım işe yarar," diye cevap verdi Mam. "Tüm çocukların gözdesi gibi görünüyor ve bizim Küçük Gibs bile ona abayı yakmış durumda."

"Ona böyle hitap etmenizden nefret ediyorum," diye homurdandım. "Bunu her zaman yapıyorsunuz ve çok sinir bozucu. O *Küçük Gibs* değil. O sadece *Gibs*."

"Üzgünüm evlat," diye güldü babam. "Ama Joe Gibson her zaman orijinal Gibsie olabilir."

"Çocukluğumuzdan beri de öyleydi," diye kıkırdayarak onayladı Mam.

"Bu da onun oğlu *Küçük Gibs* yapar."

"Her neyse. Bebek bakıcıları umurumda değil ama Joe *Joe*'dur, Gibs de *Gibs*'tir," diye homurdandım ve dikkatimi yazmaya *zorlandığımı* davetiyeye çevirdim. "Marybeth ve Cadence Pierce'ın ikiz kardeşleri, bu yüzden onlar için sadece bir davetiye yazıyorum."

"Güzel bir tane olsun," diye yanıtladı Mam. "En iyi el yazısı."

"Bu kadar üzgün görünme, Hugh," diye güldü babam. Saçımı. "Birkaç yıl içinde bana ve annene kızları eve almamız için yalvaracaksınız."

"Biliyor musun, Biggs Nine biz daha küçükken babanın beni doğum günü partisine davet etmesini sağlamıştı." Annem babama doğru yürüdü ve arkasından sarıldı. "Ve şimdi bize bir bak."

Babam annemin eline bir öpücük kondurarak, "Doğru, öyle yaptı," diye düşündü. "Ve bu şimdiye kadar yazdığım en iyi zorlama davetiyeydi."

Annem ona gülümsedi. "Ve otuz yıldır bir haftadan fazla ayrı kalmadık."

"Hiç belli olmaz oğlum," diye takıldı babam. "Bu isimlerden biri düğün gününde söyleyeceğin isim olabilir."

Ürpererek, dehşet içinde ona baktım. "Bunun beni *daha iyi* hissettirmesi mi gerekiyor?"

ZORBALAR, DOĞUM GÜNÜ **DAVETİYELERİ VE AĞABEYLER**

Lizzie

28 EKİM 1994

"NEREDEYSE HAZIR MISIN?" CLAIRE DİĞER TARAFTAN SESLENDİ
BANYO KAPISININ YANI. "Eve giden otobüsü kaçıracamız.
Erken kalkıyor, unuttun mu? Öğretmen saat tam on iki demişti."

"Geliyorum," diye seslendim külotumu çıkarıp toplarken.
Başımın tekrar belaya girmesini istemiyordum ve büyükler
kaza yaptığımı öğrenirse olacak olan da buydu. Endişeyle çöp
kutusunu aradım ve bulduğumda pamuklu kumaşı dibe iterek
üzerini tuvalet kağıdıyla kapattım.

Sifonu çektim, kapıyı açtım ve ellerimi yıkamak için
lavaboya koştum, hareket ederken arkadaşına *özür dilerim*
diye seslendim. "Gerçekten çok kötü gitmem gerekti."

Claire çantamı tutmaya devam ederek, "Sorun değil," dedi.
"Sabunu unutma."

"Yapmayacağım," diye yanıtladım, avucuma bir parça
dökerek. "Hey, sen hiç çişini kırmızı yapmaz mısın?"

"Ew, hayır!" Kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle
mi?"

"Bazen." Ellerimdeki köpükleri yıkamaya odaklandım.
"Cimri olduğunda."

"Cimrilik mi yapıyorsun?"

Başımı sallayarak havluya doğru ilerledim ve ellerimi
kuruladım. "Öyle mi?"

Claire başını salladı. "Hayır."

"Oh." Gülümseyerek çantamı kaptım ve kollarımı
askılarından geçirdim. "Hazır."

Kıkırdayarak, okul kapısına kimin önce varacağını görmek için koşmaya başladık. Claire de benim gibi uzun boyluydu, uzun bacakları daha hızlı koşmasını sağlıyordu ama ben yine de kapıya ondan önce ulaştım.

"Sen bir roketsin," diye güldü bana yetiştiğinde. "Süper hızlı bir roket gibi."

Shannon, okulun kapısında otobüslerini bekleyen diğer çocukların arasında beklerken, "İkiniz de roketsiniz," diye teklif etti. "Ben ikiniz kadar hızlı koşamam."

"Ah şekerim!" Claire yüksek sesle haykırdı. "Neredeyse unutuyordum." Okul çantasını karıştırarak bir zarf çıkardı ve Shannon'a verdikten sonra hızla dönüp bana baktı. "Sana sonra bir tane vereceğim, söz veriyorum."

"Öyle miyim?" İçimi bir heyecan dalgasının kapladığını hissederek sordum. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dahil edildiğim için mutluydum.

"Bu bir doğum günü davetiyesi."

Shannon ve ben hep bir ağızdan, "Ama senin doğum günün Ağustos'ta," dedik.

"Kardeşimin doğum günü," diye açıkladı Claire burnunu kıvrarak. "Kokuşmuş ve çok sinir bozucu biri ama sanırım iyi biri."

Shannon zarfı açmadan cebine koyarken, "Tamam," diye kıkırdadım.

"Peki gelebilir misin?"

Shannon'ın hayır dediği anda ben de evet dedim.

Claire gülümsemeye ve "Yaşasın" demeye başladı ama sonra üzgün bir "Nasıl olur?" sorusuna dönüştü.

Shannon kararsız bir ifadeyle ayak ayak üstüne attı ama cevap vermedi. "Doğum günü partilerine gitmeme izin yok mu?"

"Neden olmasın?" diye sorduk ikimiz de.

Dördüncü sınıf kızlardan biri Shannon'ı kabaca iterek yolundan çekmeden önce, "Çünkü o bir uyuz," diye alay etti. "Şimdi çekil bakalım, *uyuz*."

"Hey!" Claire ofladı, büyük kızın itme kuvvetiyle sendeleyerek arkadaşımızın omzuna sabitleyici bir el koydu. "Bu çok kabaydı."

"Öyle miydi?" diye alay etti siyah saçlı kız kaba bir ses tonuyla. "Neden gidip bunun için ağlamıyorsun, *kıvırcık sue*?"

"Adı Claire," diye homurdandım, vücudumun titrediğini hissediyordum. Arkadaşlarımın yanında durmak için hareket ettiğimde öfkeyle. "Öyleyse neden siktirip gitmiyorsun!"

Etrafımızdaki herkesin nefesi kesildi.

"Vay anasını," diye kıs kıs güldü iri çocuklardan biri, diğerleri de gülüp işaret etti.

"Küfrettin," diye fısıldadı Claire kulağıma. "S'li kelimeyi söyledin, Liz."

"Evet, öyle," diye kabul ettim, etrafımızda bir kalabalık oluştuğunda bile yerimde durmaya karar verdim. Okulun dışındaydık ama biri beni öğretmenine şikâyet etse bile umurumda değildi. Büyüklerin bana bağırmasına alışmıştım. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaya alışmıştım. "Daha kötüsünü de söyleyebilirim," diye ekledim zorbaya kaşlarımı çatarak. "Daha kötüsünü de yapabilirim."

"Avoca Greystones'da yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu başka bir kız Claire'e.

"Evet," diye yanıtladı Claire başını temkinli bir şekilde sallayarak.

"Yani?"

"Yani bunlar gerçekten güzel evler," diye cevap verdi kız. "Neden bir linç evinize davet ettiniz?"

Etrafımızdaki herkes gülmeye başladı.

Shannon'ın gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

Claire, Shannon'ın elini tutarak, "Çünkü o benim *arkadaşım*," diye savundu. "İşte bu yüzden."

"Evet, yerinde olsam o uyuzun ön kapınızdan içeri girmesine izin vermezdim." Kız at kuyruğunu omzunun üzerinden atıp ekledi: "Onun Elk's Terrace'tan olduğunu biliyorsun, değil mi? Arkanızı döndüğünüz anda muhtemelen ailenizi soyup soğana çevirecektir."

"Ayrıca sirkeleri olduğunu da duydum," diye ekledi asıl kabadayı. "Bu yüzden siz kızlar belki düşünmek isteyebilirsiniz önce

ona çok yakın duruyorsun. Bitlenmek istemezsin, değil mi?"

"Neden ç e n e n i kapatmıyorsun," diye bağırdım, aceleyle öne çıktım ve kızı olabildiğince sert bir şekilde ittim.

Kız beni geri itmek yerine yüzüme güldü. Bütün arkadaşları da güldü. Çünkü onlar bizden daha büyüktü. Bu beni daha da kızdırdı.

İçimde biriken öfkeyi kontrol edemiyordum ve dahası, kontrol etmek de istemiyordum. Shannon benim için iyi bir arkadaştı. Onun yanında olmak zihnimi açık tutmama ve sesimi duyurmama yardımcı oluyordu. Nerede yaşadığı benim için önemli değildi. Nazik ve tatlıydı ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Bu kızların gözlerini oymak istedim. Kanlarını akıtmak, arkadaşşıma zarar vermenin bedelini ödetmek istiyordum.

Shannon küçük elini benimkine dolayarak, "Lizzie, yapma," diye yalvardı. "Şuraya kadar yürüyelim ve otobüsünü bekleyelim."

"Evet, *Lizzie*," diye alay etti kabadayı. "Uyuz ailesi parasını ödeyemeyecek kadar fakir olduğu için otobüse binemeyen uyuz Shannon'ı dinle."

Etrafımızdaki tüm çocuklar gülmeye başladı ve bu beni öfkeyle titretti. "Sözünü geri al," diye uyardım, arkadaşlarımdan ayrıldım ve ellerimi yumruk yapıp iki yanına koydum. "Söylediklerini hemen şimdi geri al!"

"Yoksa ne olur?" diye çıkıştı, yüzüme doğru eğilip sıırttı. "Ne yapacaksın, deli fişek?"

"Kafalar yukarı!" Kabadayı sendeleyerek bizden uzaklaşmadan birkaç dakika önce bir çocuğun seslendiğini duydum.

"Omigod!" Başını tutan kız bir ölüm perisi gibi çığlık atmaya başladı. "Başım, başım!"

Şok olmuş bir halde arkamı döndüğümde Joey Lynch'in sahadan okulun kapısına çıkan merdivenlerden omzuna asılı bir hurleyle indiğini gördüm.

Shannon'ın ağabeyi sadece ikinci sınıftaydı ama büyük çocuklar yine de onun yolundan çekiliyorlardı. Çünkü onlar

ondan korkuyordum. Çünkü okulda bir *sürü* kavgaya karıştırdı. Benden bile fazla.

"Dikkat dedim." Joey okul kapısını öyle bir güçle açtı ki kapı duvara çarptı. Kız kardeşine ulaşmak için kalabalığı itip kakmasına gerek kalmadı; herkes koşuşturarak yolundan çekildi. "Sağır olman benim sorunum değil."

"Belki de daha iyi nişan almalısın," diye feryat etti zorba, hala başını tutarken, onunla birlikte olan arkadaşlarının hepsi otobüsün kalkması için acele ediyordu.

"Belki de küçük kız kardeşime bu kadar yakın durmamalısın," diye cevap verdi Joey, kasıtlı olarak önümüze geçip onun görüşünü engelleyerek.

"Beni gerçekten incittin *Joey Lynch*," diye feryat etmeye devam etti kız, artık tamamen ağlıyordu. "Seni ağabeyime şikayet edeceğim."

"Sana hiç dokunmadım *Loretta Crowley*," diye cevap verdi umursamaz bir omuz silkmeye. "Ama devam et ve tüm ailene anlat, umurumda değil."

Claire, Joey'nin beyaz okul gömleğinin kolunu çekiştirerek, "Shannon'a uyuz dedi," diye patladı. "Ve onu da itti."

"Oh, şimdi mi?" Joey gözlerini Loretta'dan ayırmadan cevap verdi. "Bu bir hataydı, değil mi Loretta?"

"Senden korkmuyorum," diye cevap verdi ama birkaç adım geri çekildi. "Sen bir pisliksin."

"Evet," diye kabul etti Joey tehlikeli bir kıkırdamayla, aralarına koyduğu boşluğu kapatarak. "Ama ben kız kardeşime bir daha dokunursan dünyanı başına yıkacak bir pisliğim."

Vay be.

"Kardeşine söyle gelip beni bulsun," dedi ve ona vurduğu sliotar'ı ustalıkla hurley'ine asmaya başladı. "Onu bekliyor olacağım. Peki ya sen?" Beyaz, deri topu havada yakalayarak okul pantolonunun cebine soktu ve ekledi, "Sen

Bu uyarıyı dikkate almanız iyi olur çünkü bu son uyarınız olacak, duydunuz mu?"

Loretta, arkasını dönüp okul otobüslerinin olduğu yöne doğru koşmadan önce yüksek sesle bir nefes çekti.

Ha!

Senin için yeterince iyi.

İçimden kaçan kahkahayı saklamaya bile çalışmadım.

Çok heyecanlanmıştım.

"Shan," dedi Joey ve dikkatini kız kardeşine çevirdi. "İyi misin?"

"Her şey yolunda, Joe," diye mırıldandı, hızla onun yanına gitti. Burun delikleri alevlenerek, "İyi," demeden önce uzun bir süre kız kardeşine baktı. "Güzel." Ve sonra, bakmadan Bana ya da Claire'e baktı, sertçe başını salladı. "Hadi gidelim."

"Hoşça kalın çocuklar," diye seslendi Shannon, kasabaya doğru ilerleyen kardeşinin arkasından aceleyle yürümeye başlamadan önce. "Cadılar Bayramı tatilinden sonra görüşürüz."

"Hoşça kal," diye seslendik ikimiz de birbirimize dönüp bakmadan önce.

"Bu çok havalıydı!" Otobüsümüze doğru aceleyle ilerlerken güldüm. "Onu ağlattı."

Claire kahverengi gözlerini kocaman açarak, "Çok korkutucuydu," dedi. "Shannon'ın kardeşi herkese çok kızgın görünüyordu." "Bize bile kızgın görünüyordu" diye eklemekten önce kaşlarını çatı.

Otobüs için arkalarında sıraya girdiğimizde sınıfımızdaki ikizlerden biri, "Çünkü o her zaman kızgın," dedi. Marybeth mi yoksa Cadence mi olduğundan emin değildim çünkü birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. İkisi de umurumda değildi. İkisi de iyiydi.

"Herkesle," diye onayladı diğer ikiz, aynı anda ben de "Bence harika biri," dedim.

"*Ooh*," diye kıs kıs güldü ilk ikiz, eliyle ağzını kapatarak. "Lizzie, Shannon'ın kardeşinden hoşlanıyor."

"Ne var ne yok?"

"Bir çocuğa baktığında yüzün ısınır."

"Hayır, değil."

"Uh-huh, evet öyle."

"Sanırım ben de Joey'den hoşlanıyorum," diye itiraf etti ikinci ikiz. Yanakları pembeleşince bunun Cadence olması gerektiğine karar verdim. Ne zaman bir öğretmen ona soru sorsa yüzü kızaran ikiz oydu. "Onu oyun alanında gördüğümde yüzüm kızarıyor."

"Ben de," diye onayladı Marybeth. "Çünkü o da Casper gibi güzel."

Claire kaşlarını çatı. "Hayalet mi?"

"Evet," dedi ikizler hep bir ağızdan, sonra ikisi de ekledi, "ama gerçek çocuk Casper."

Sıra ilerledi ve arkadaşlarım otobüsün merdivenlerinden yukarı tırmanırken ben de arkalarından gittim.

Koridora ulaşp otobüsün ne kadar dolu olduğunu gördüğümde karnımda garip bir şey hissettim. Normalde saat 14.00'te okuldan eve dönerken sadece küçük ve büyük çocuklar için olan daha küçük bir otobüse binerdik ama bugün Cadılar Bayramı tatili olduğu ve herkes saat 12.00'de okuldan çıktığı için daha büyük çocukların olduğu otobüse binmek zorunda kalmıştık. Bu otobüs büyük olanlardan biriydi ve diğer okullardan da çocukları alıyordu. Bundan hoşlanmadım.

İkizlerden biri Claire'i yanına oturtmak için aşağı çektiğinde ve diğeri başka biriyle oturduğunda, karnımdaki his daha da kötüleşti.

Koridorun karşısında boş bir sıra bulunca okul çantamı dış koltuğa bıraktım ve otobüs hareket etmeden önce cam kenarındaki koltuğa oturdum.

Her şey çok gürültülüydü.

Diğer çocuklar.

Motorun gürültüsü.

Etrafımdaki kahkahalar.

Koltuğumun altındaki titreşimler.

Çok gürültülü.

Çok fazla.

Rahatsız bir şekilde ellerimi kucağıma koydum ve otobüs şoförü kasabadan geçerken tırnağımdan sarkan küçük deri parçalarını koparmaya odaklandım. Caoimhe bu deri parçalarına *sonradan* görme derdi ve onları koparmamamı yoksa daha da kötüleşeceklerini söylerdi ama bu beni asla durdurmadı.

Gözlerimi sallanan deri parçasına diktim ve kopana kadar çekiştirdim. Parmağımda batma hissi başladığında omuzlarımın gevşediğini hissettim. Kesikten küçük kırmızı bir nokta belirdi, daha önce iç çamaşırımdaki noktalarla aynı renkteydi ve parmağımdan yavaşça aşağı süzülüşünü hayranlıkla izledim.

Küçük bir kan nehri gibi, diye fısıldadı ses zihnimin karanlık köşesinden, *sen suya aitsin küçük arı.*

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

Vücudum kaskatı kesildi ve panik içinde etrafıma bakındım, acaba başka biri duymuş muydu? Kimse duymamış gibiydi. Hepsi birbiriyle sohbet edip gülüşüyordu ve bana doğru bakmıyorlardı. Otobüs yine durmuştu ve bazı çocuklar *i n e r k e n* daha da fazlası biniyordu.

Bu sefer hepsi
erkek. Gürültücü
çocuklar.

Panikleyerek kollarımı aşağıya çektim ve parmaklarımı okul kazağımın kumaşının altına sakladım. Çünkü koparmaya devam etmek istiyordum. Kaşımak, yırtmak ve derimi soymak istiyordum çünkü bu beni sakinleştiriyordu. Ama artık bunu yapmamam gerekiyordu. Çünkü kötüydü. Doktorlar öyle demişti.

Ben de ellerimi gözlerimden saklamak için kollarımı kullandım.

Aklımdan.

Çünkü iyi bir kız olmak *istiyordun* Mark'ın
bana söz verdiği gibi. "Yaşasın!
Başardın!"

Claire'in heyecanlı ciyaklamasını duyduğumda başımı kaldırdım ve onu yeni binen büyük çocuklardan biriyle konuşurken gördüm. Çocukla heyecanla konuşuyordu ama çocuğun onu dinlediğinden pek emin değildim çünkü kulaklarında kulaklık vardı. Caoimhe'nin geçen Noel'de aldığı gibi metal kafa bantlı, gerçekten havalı olanlardan. Kulaklıklar diğer elindeki gümüş Walkman'e bağlanan siyah bir kabloya bağlıydı.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi ağabeysin!" diye bağırmaya devam etti, ellerini birbirine vurarak. İkizler de koltuklarında diz çökmüşlerdi ama bu sefer onları ayırt edemiyordum çünkü ikisi de kızarmıştı.

"Bu Marybeth," dedi Claire kardeşine, öndekini işaret etmeden önce yanındaki ikizi göstererek. "Ve bu da Cadence."

Kardeşi onlara bir zarf uzattığında, ikizler ona bakıp gülümsediler ve ikisi de aynı anda zarfa atladılar.

Kısa sürede kız kardeşler arasında bir çekişmeye dönüştü ve ben de onun yerine Claire'in ağabeyine odaklandım. Bir ağabeyi olduğunu biliyordum, hatta adını bile biliyordum -Hugh- ama Claire bize onun pis koktuğunu ve *Üç Billy Goats Grufi* masal kitabının kapağındaki trolle benzediğini söylemişti.

Claire yalan söyledi.

Kardeşi trol gibi görünmüyordu.

Üzerinde Scoil Eoin arması olan koyu yeşil bir süveter ve gri okul pantolonu giyiyordu ve uzun boyluydu. Süper uzun gibi. Kız kardeşi gibi sarı saçları vardı ama onun saçları daha koyu bir tonda ve arkadan ve yanlardan sıkıca kesilmişti, üstte dalgalı buklelerden oluşan dağınık bir topak bırakıyordu.

"Bu Lizzie," diye açıkladı Claire, otobüs tekrar durduğunda bana doğru işaret ederek. "Tam şurada, görüyor musun?"

Claire'in kardeşi bana doğru baktı ve ani bir dalgasının sıcaklığının vücuduma aktığını hissettim. değil kızgın

Sıcak bir his ya da geceleri olan korkutucu sıcak bir his. Hayır, bu *farklı* bir sıcaklıktı. Shannon'ın kardeşini okulda gördüğümde hissettiğim sıcaklık gibi. Ama *daha güzeldi*.

Çok daha güzel.

Kardeşi bana doğru yürümeye başladı ve vücudumun sıkıca kilitlendiğini hissettim, sıcak his gittikçe daha sıcak hale geldi.

Koltuğuma ulaştığında, bana umutlu bir gülümseme sunmadan önce kulaklığını boynuna dayamak için aşağı kaydırıldı. "Lizzie?"

Vay be.

Claire koca bir yalancıydı.

Hevesle başımı sallayarak okul çantamı koltuğun üzerinden aldım ve oturmasını umarak ve dua ederek ona gülümsedim.

O yaptı.

"Teşekkürler," dedi çantasını benimkiyle birlikte yere bırakırken. "Ben Hugh."

"Biliyorum." Yüzünü bana döndüğünde içimde bir heyecan kabarcığı oluştu. "Claire bize trol gibi görüldüğünü söyledi." Koltuğumda yana doğru dönerek yaklaştım ve bir nefes çektim. "Claire senin koktuğunu söyledi." Geri çekildim ve kaşlarımı çattım. "Ama değilsin." Sabun ve çilek gibi kokuyordu. "Kokunu seviyorum."

"Uh, tamam mı?" Hugh küçük bir kahkaha atarak cevap verdi. "Teşekkürler, sanırım?"

Gözleri büyük, sıcak, kahverengi ve güvenliydi. Claire'in gözleriyle aynı koyu kahverengi değildi. Onunkiler çok daha koyuydu. Kardeşinin gözleri babamın viskisinin rengi gibi kahverengiydi.

Viski gözlü.

"O da ne?" Hâlâ müzik çalan kulaklıklarını işaret ederek sordum.

"Bu mu?" Cihazı havaya kaldırdı. "Bu bir Walkman."

"Bunu biliyorum, aptal." Kıkırdayarak uzandım ve kulaklıklardan birine dokundum. "Şarkı ne?"

"Oh." Kulaklıkları boynundan çıkardı ve bana uzattı. "Adı Rusted Root'tan 'Send Me on My Way'."

Hoparlör kısmını kulağıma tutarak çalan melodiyi dikkatle dinledim. Mutlu bir melodiydi. Beni gülümsetti. "Bunu sevdim."

Kulaklıkları ona geri verdiğimde "Evet," diye onayladı. "Ben de."

Dikkatimi yanımda oturan çocuğa vermiş, gözlerindeki kehribar rengi benekleri ve desenleri inceliyordum. Kalın, koyu renk kirpikleri göz kapaklarından dışarı doğru yayılıyordu, iri göz bebekleriyle aynı renkteydi.

Hugh Biggs'in uzaklara bakmayan viski gözleri vardı.

Bunun yerine, sıcak ve nazık bir şekilde tam benim üzerimde durdular ve kafamdaki korkutucu hissi kovaladılar. Caoimhe bana her zaman insanlara bu kadar sert bakmamamı söylerdi. Bunun ürkütücü ve tuhaf olduğunu söylerdi. Ama bu çocuk aldırımıyor gibiydi.

"Gözlerin çok güzel," dedim ona bakarken kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek. "Sevdim onları."

"Ah, teşekkürler?" Yanakları kızardı. "Ben de seninkini beğendim." "Yüzün kıpkırmızı."

Rahatsızlık içinde kıpırdandı. "Seninki de öyle."

"Nedenini biliyorum." Ben de ona gülümsedim. "Çünkü seni tahrik ediyorum."

"Uh." Şaşırmış görünüyordu ve yüzü daha da kızarmıştı. "Ben, uh..."

"Sorun değil." Sırıtarak elini tuttum ve yanağıma bastırdım. "Gördün mü? Sen de beni ateşliyorsun."

"Uh... evet, belki," diye mırıldandı, elini çekti. "İşte," dedi ve elime bir zarf tutuşturdu, kahverengi gözleri beni dikkatle izliyordu. "Bu benim doğum günü partim için bir davetiye." Yanakları pembeleşmeye başladı. "Umarım gelebilirsin."

"Yapabilirim," diye ağzımdan kaçırdım, zarfı can havliyle kavradım. "Ben de geleceğim."

"Bugünün hangi gün olduğunu bile bilmiyorsun," diye kıkırdadı ve bana tuhaf bir bakış attı. "Cadılar Bayramı'nda olduğumuz için ailenle meşgul olabilirsiniz."

"Değilim," demek için acele ettim, meşgul olup olmadığımı emin değildim. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Şu anda emin olduğum tek şey onun doğum günü partisine gideceğimdi. "Orada olacağım."

"Bu bir süslü elbise partisi."

"Oh." Burnumu kıvırdım. "Giyinmeyi sevmiyorum." "Evet, ben de" diye iç geçirdi. "Ama doğum günüm Cadılar Bayramı'na denk geldiği için annem bizi zorluyor." Bana özür dileyen bir gülümseme sundu. "Sınıfımdaki bazı çocukların maskeleri ve çöp torbaları olacak, bu yüzden endişelenmeyin. süslü kostümler," o eklendi önce patlama içine

Kahkaha.

"Ne?" Sırıttım ve daha da yaklaştım. "Bu kadar komik olan ne?" "Arkadaşımı düşünüyordum," diye açıkladı, hâlâ kıkırdıyordu. "Peter Pan gibi giyiniyor." Yine içten bir kahkaha a t t ı ve bu sefer bir homurtu yükseldi. "O yeşil taytları ve her şeyi var."

Onun kahkahası benim de onunla birlikte gülmeme neden oldu ve karnıma bir dalgalanma hissi yerleştiğinde ürperdim. "Ne gibi giyiniyorsun?"

"*Jurassic Park*'tan Dr. Grant."

"Dr. Grant," diye tekrarlardım kendi kendime, bu bilgiyi güvenli bir yere sakladım. "O zaman tayt yok mu?"

"Kesinlikle hayır," diye düşündü, kahverengi gözleri eğlenceyle parıldıyordu. "Gerçekten giyinmek zorunda değilsin." "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin" diye eklediğinde sesi nazikti.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını sallayıp ayağa kalkmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Arkadaşlarımın yanına dönsem iyi olacak."

Çantasına uzanarak onu omzuna attı ve bana bir gülümseme sundu. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," diye cevap verdim, her ne kadar ona geri gelmesini söylemek istesem de.

Hugh başını salladı ve gitmek için döndü, ancak geri dönüp yakınımına eğildi. "Sanırım haklısın," diye fısıldadı, nefesi yanağımı okşuyordu.

Ona ne demek istediğini sormak için döndüm ama o çoktan uzaklaşmıştı. Dizlerimin üzerinde doğrulup çenemi koltuğumun arkasına dayadım ve Claire'in kardeşinin otobüsün arkasında onunla aynı üniformayı giyen bir grup çocuğa katılmasını izledim.

Sırtarak, Hugh'nun, kolunu boynuna dolayan ve onu kafasına geçiren koyu saçlı bir çocuğun yanına oturmasını izledim. Diğer çocuklar onları alkışlarken ikisi de gülmeye ve birbirleriyle güreşmeye başladılar.

Claire'in kardeşi arkadaşının boyunduruğundan kurtulduğunda başını kaldırıp bana doğru baktı.

Gözleri benimkilere takılıp sırtıttığında kalbim yine yerinden fırlayacak gibi oldu. Hızla koltuğuma geri çöktüm ve titrek bir nefes verdim. Yüzümün sıcaktan yandığını hissederek davetini göğsüme bastırdım ve *gülümsedim*.

BU LIZZIE Mİ?

Hugh

28 EKİM 1994

CUMA GÜNÜ OKULDAN SONRA OTOBÜSE BINDIĞIMDE, KENDİMİ BİR ASKER tehlikeli bir göreve gönderiliyor. Çünkü çılgın kız kardeşimin bağlandığı herkesin bir tehdit olacağını biliyordum ve dördünü partime davet etmek zorunda kaldım. Hem de *yüzlerine* karşı. Daha da kötüsü, Joe okuldan sonra Gibsie'yi almıştı, bu yüzden otobüste bana destek olması için yanımda değildi ve Feely de utancımдан yardım edemeyecek kadar keyif alıyordu. Arkadaşlarından biri otobüse binmediği için Claire bu sabah davetiyesini vermek üzere okula götürmüştü ama yine de üç kişi kalmışlardı.

Pierce'ın Claire'le birlikte oturan ikiz kız kardeşlerini gördüm ve yüzümde acımasız bir ifadeyle koridorda ilerleyerek onlara ulaştığımda durdum. Aynı anda dönüp bana baktılar, aynı şekilde gülümsediler ve aynı anda aynı sözleri söylediler.

Birbirlerine benzemekten kendilerini alamadıklarını biliyordum ama bu beni çok ürkütüyordu.

Tanrım, *iki kişiyle* yaşamak zorunda olmadığım için çok minnettardım.

Clares.

Üçü gitmiş biri kalmıştı, son kız bulup davetiyeyi olabildiğince hızlı bir şekilde teslim etmek ve sonra da arkadaşlarıma geri götürmek gibi bir niyetim vardı. Niyet *etmediğim* şey ise kız kardeşim *onu* işaret ettiğinde koridorun ortasında donup kalmaktı.

Vay anasını.

Bu kız kardeşimin arkadaşı mıydı?

Bu Lizzie mi?

Kız kardeşimin gördüğüm en açık sarı saçlara sahip olduğunu düşünürdüm ama bu kızın saçları *bembeyazdı*. *Kar beyazı* gibi.

Teni o kadar solgundu ki, Claire'in porselen bebeklerinden biri gibi neredeyse transparan görünüyordu. Yüzünde tek bir çil bile yoktu. Bir tane bile.

Ya yüzüme kilitlenmiş mavi gözleri? Daha önce hiç *böyle* gözler görmemiştim.

Birkaç kez gözümü kırptım, gördüğümünden tam olarak emin değildim. Çünkü bu kız otobüsteki diğer kızlara benzemiyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Bir hayaleti andırıyordu.

Ya da bir melek.

Farklı bir şey. *Özel*

bir şey.

Kız beni yakaladığında başka tarafa bakmadı. bakıyordu. Onun yerine bana bakmaya devam etti.

Nasıl oldu bilmiyorum ama cesaretimi toplayıp yanlarına gittim ve "Lizzie?" diye sordum. Çünkü Claire yanlış kızı işaret ettiyse çok utanacaktım.

Tanrım, lütfen bu doğru kız olsun.

Başını sallayıp bana yanındaki koltuğu teklif ettiğinde neredeyse içine düşecektim. Bu kafamı karıştırdı çünkü hiçbir zaman kızlarla oturmak istemezdim ama bu kızla oturmak *istedim*. Ona bakmak da *istedim*.

Uzun, dümdüz saçları diğer kızlar gibi süslü kurdeleler ya da fiyonklarla bağlanmamıştı. Onun yerine, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, böylece önünden çekilmesini sağlamıştı. Diğer kızlar gibi tayt da giymiyordu. Dizlerinin altında biten beyaz çoraplar giyiyordu. Paltosu siyahtı, pembe ya da renkli değildi ve her iki dizinde de diken çizikleri vardı. Bu kızla ilgili her şey farklıydı ama asıl dikkatimi çeken gözleri oldu. O kadar hafiflerdi ki, içlerinden gri şimşekler çakan soluk mavi buz sarkıtlarına benziyorlardı.

Kendimi tanıttığımda ve konuşmaya başladığımızda, tek kelimesini bile duyamadım. Ağzımdan ne çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kulaklarımda çınlayan nabzımın sesi ve gözlerimin bu kıza bakmaktan aldığı keyif dikkatimi dağıtmıştı. Elimde değildi çünkü karşımda dünyanın en güzel kızı oturuyordu. Eğilip boynumu kokladığında, onun da dünyanın en tuhaf kızı olabileceğini düşündüm. Yine de geri çekilmedim ve bana iltifat ettiğinde kendimi garip ya da utanmış hissetmedim. Aksine, *memnun oldum*. Çünkü bana hayran olmasını *istediğimi* hemen fark ettim.

Sanki ona hayranmışım gibi.

Ona partimin davetiyesini uzattığımda ve o da gelmeyi kabul ettiğinde midem krep gibi oldu. Soğukkanlı olmaya çalıştım ama nefes almakta zorlanıyordum. Bana gülümsemesi tenimin karıncalanmasına ve ısınmasına neden oldu. Arkadaşlarıma dönmemin ne kadar sürdüğünden emin değildim ama döndüğümde kendimi bir lunapark gezintisinden sendeleyerek inmiş gibi hissediyordum. Gerçekten hızlı olan, beni döndüren ve başımı döndüren.

Çocuklar benimle onun hakkında alay etmeye başladıklarında, kendimi hiç umursamaz buldum. Bunun yerine, alaylarına gülüp geçtim, utanmak yerine kendimi beğenmiş hissettim.

Çünkü ne yaptığımı bilmiyorlardı.

Doğum günü partilerine Ballylaggin'deki en tuhaf kız gelmedi.

Gözlerim otobüsün diğer ucundan onunkilere kilitlendi ve gülümsedim.

Ya da en güzeli.

SABUN VE ÇİLEK GIBI KOKUYOR.

Lizzie

31 EKİM 1994

O KADAR MUTLUYDUM KI, YÜZ KİŞİYE PATLAYACAĞIMI SANDIM.

Milyonlarca parça. Cuma gününden beri Cadılar Bayramı'nın gelmesini bekliyordum ve nihayet gelmişti. Heyecan karnımda fokurduyor, kız kardeşim için hareketsiz oturmayı zorlaştırıyordu.

Caoimhe, parti için saçımı düzelttiği arkamdaki tüneğinden, "Sen benim kişisel oyuncak bebeğim gibisin," dedi.

Makyaj aynasındaki yansımalarımıza bakarak, "Saçlarım uzamaya başladı," dedim.

"Mm-hmm," diye onayladı, beline kadar uzanan sarı örgüsünü omzunun üzerinden atarken. "Neredeyse benimki kadar uzun."

"Neredeyse."

"Claire'in annesi seni saat kaçta alacak?"

"İki buçuk." İçimi bir heyecan ürpertisi kapladı. "Şimdi saat kaç?"

"Neredeyse iki," diye cevap verdi kız kardeşim. "Davetiyeyi yanında getirmene gerek yok, Liz."

"Biliyorum. Sadece... hoşuma gitti." Hâlâ elimde tuttuğum davetiyeyi yüzüncü kez yüksek sesle okudum. "Lizzie'ye, sen-"

"Davet edildim."

"I Biliyorum nasıl için Oku,
Caoimhe," I homurdandı "yedinci doğum
günü partime-" diye devam etti.

"Ekim'in otuz birinde, saat ikide."

"Hey," diye tersledim, davetiyeyi görmemesi için elimle kapattım. "Kendim okuyabileceğimi söyledim."

Nefesimi keserek dikkatimi yeniden davete verdim.

"Huge'dan," dedim yavaşça, doğru söylemeye konsantre olarak. "Hu...ge...'den..." Kız kardeşimden bir kahkaha kaçtı ve ben de meydan okurcasına gözlerimi kısıtım. "Bu zor bir isim, tamam mı!"

"Evet, öyle," diye kabul etti, kahkahalarını bastırmaya çalışarak. "Ve bu Hugh, sadece bil diye söylüyorum. *Huge* değil."

"Bunu biliyordum ," diye homurdandım , parmaklarım üzerinde geziniyordu.

El yazısı davetiye. "Hugh. İsmi sevdim." Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "El yazısını da beğendim. Düzgün biri."

Davetiyei incelemek için omzumun üzerinden eğilerek, "Temiz biri," diye onayladı.

"Ben de temizim," diye önerdim. "Ama onun kadar değil."

"Evet, ama sen daha altı yaşındasın. O yedi yaşında."

"Haziran'da yedi yaşında olacağım."

"Yani? Bu bir yarışma değil."

"Ortak yazarlık yapıyor." Daha yakından bakması için davetiyei yüzüne doğru tuttum. "*G'sinin* ne kadar iyi olduğuna bakın." Mükemmel kavisli harfi işaret ettim. "Gördüğüm en iyi *g harfi*." Kafamı kaldırdım ve aynadaki gözlerini yakaladım. "Bana nasıl yapıldığını göstermelisin."

"Aman Tanrım, Liz, sakın ol." Saç fırçasını yere bırakan ablam makyaj masasından bir şişe parfüm aldı ve saçlarıma sıktı. "Şu anda her şeyi öğrenmene gerek yok. Sadece zihnini kapat ve çocuk olmanın tadını çıkar."

"Ama zihnimi kapatamıyorum," diye itiraz ettim. "Benimle konuşmayı asla bırakmıyor."

"*Hayır.*" Saçımı düzeltirken bana uyarıcı bir bakış attı. "Böyle şeyler söyleme."

Yutkunarak aşağı benim kelimeler, ben başımı salladım benim baş içinde
Anlayış.

Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum.

Babamın bana verdiğinin aynısıydı.

Çenemi kapatıp kafamın içinde tutacağım.

"Çılgınlık yapmadığında ne kadar iyi anlaştığımızı görüyor musun?" Caoimhe o sırada kıyafetimi düzeltmeyi teklif etti. "Yemin ederim, geçen yıl sen doğduğundan beri geçirdiğim en güzel yıl oldu." Aynada bana gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, ilaçlarını değiştirdiklerinden beri farklı bir insan gibisin."

"Geçen hafta okulda başım belaya girdi," diye hatırlattım ona. "Sınıfımdan bir çocuğu ısırđım."

"Tamam, bunun dışında," diye kıkırdadı. "Genel olarak, ortalığı kasıp kavuruyorsun."

Gururla gülümsedim.

Caoimhe'nin benimle mutlu olması hoşuma gidiyordu. Herkesin benimle mutlu olmasını istedim.

"Yeni doktorumdan nefret ediyorum," diye cevap verdim, parlak pembe rujlu kadını düşününce yüzümü buruşturarak. "Bana sürekli sorular soruyor."

"Evet, eğer cevap vermek istemiyorsan, yalan söyle."

"Yalan mı?"

Başını salladı. "Ona duymak istediğı şeyi söyle."

"Ama yalan söylememem gerekiyor."

"Beyaz yalanlar iyidir." Sırıttı. "Ben her zaman beyaz yalanlar söylerim."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet." "Ne hakkında?"

"Çok genç olduğum şeyleri yapmak istediğimde benim yaşında oluyorum." Tekrar sıırıttı. "Ve benim..." Sonra üzgün bir ifade belirdi yüzünde ve içini çekti. "Pek çok şey hakkında."

"Bana yalan mı

söylüyorsun?" "Sadece seni güvende tutmak için."

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Önemli değil." Saçlarımı tekrar karıştırdı. "Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun. Normal bir insan gibi konuşuyorsunuz ve her on saniyede bir çıldırmıyorsunuz. Sonunda ilkokula okula başladın, kendini yaptın bir çift küçük

Arkadaşlar, kendinize bir parti daveti bile kapmayı başardınız." Göz kırptı. "Belki senin için hâlâ umut vardır."

"Gerçekten çok güzel," diye iç geçirdim ve zihnimin Claire'in kardeşine geri döndüğünü hissettim. "Kahverengi gözleri var, uzun boylu, sabun ve çilek gibi kokuyor ve hiç de trol gibi görünmüyor."

Caoimhe elini göğsüne bastırarak, "Ah," diye bağırdı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Sonra kıyafetlerimi gösterdim ve "Bunun doğru kostüm olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Evet," diye onayladı Caoimhe, güneş gözlüklerini bir saç bandı gibi kafama geçirirken. "*Harika* görünüyorsun Liz."

Annemin hazırlanmama yardım etmesi gerekiyordu ama dün gece hastaneye gitmek için. Başka bir pijama partisi için. Babam bu sabah onu ziyarete gitti ve Caoimhe'yi sorumlu bıraktı.

"Eve ne zaman geliyor?"

"Kim?"

"Anne."

"Yakında."

"Bugün mü?"

Kız kardeşim başını salladı. "Çok yakında Liz."

"Ben aptal değilim Caoimhe," diye homurdandım, vücudumun ısındığını hissederek. "Mam'a bir şeyler olduğunu biliyorum," diye boğuldum, ellerimi iki yanımda yumruk haline getirerek. "Ben sadece... Anlamıyorum."

"Yapmadığına memnun ol, Liz." Derin bir iç çekerek kollarını arkamdan doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Dinle, anlayacak kadar büyüdüğünde sana her şeyi açıklayacağım, ama o zamana kadar çocuk olmanın tadını çıkar."

Yapamam, çığlık atmak istedim. *Çok korkuyorum*.

"Kötü, değil mi?" Midem bulanıyordu. "Annem bu sefer gerçekten hasta, değil mi?"

"Geçen sefer de hastaydı ve iyileşti," diye cevap verdi kız kardeşim gergin bir sesle. "Annem bir savaşçı. Yenecektir"

Tekrar."

"Neden sürekli onun başına geliyor?"

"Bilmiyorum."

"Ama sürekli geri geliyor, Caoimhe."

"Evet, Liz, *biliyorum*."

"Ölecek mi?"

Caoimhe yine derin bir iç çekti. "Hayır, bir gün için bu kadar ağır yeter." Beni sarıldığı ayıdan kurtaran Caoimhe doğruldu ve titrek bir nefes verdi. "Bugün güzel bir gün, meşgul Lizzie arı." Yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirerek müzik kutusuna doğru yürüdü ve etkileyici müzik yığınınından bir kaset aldı. "Bugün Cadılar Bayramı. Saatlerce eğlenip dans edeceğin ilk doğum günü partine gidiyorsun. Bu arada ben de günü erkek arkadaşım ile geçireceğim, dolayısıyla..." Duraklayarak kasetleri değiştirdi ve Chaka Demus & Pliers'ın "Twist and Shout" şarkısını hoparlörlerden yükselene kadar destenin düğmeleriyle oynadı. "Dans öncesi küçük bir kutlama yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Aman Tanrım." Caoimhe tavuk bana doğru dans edince kendimi durduramayıp elime doğru kıs kıs güldüm. "Çok tuhafısın."

"*Ben* mi tuhafım?" Gülererek elimi tuttu ve beni odanın içinde dans ettirdi. "Tencere dibin kara, seninki benden kara, küçük kardeşim."

Caoimhe'yle dans etmenin cazibesine karşı koyamayarak korkutucu duygularımı içimin derinliklerine ittim ve onların yerine parlak bir gülümseme koydum. Tıpkı onunki gibi.

Bir süre sonra çalan kapı zilimiz kız kardeşimin çığlık atmasına neden oldu. "Aman Tanrım. Bu o!" Heyecandan ciyaklayarak ellerimi bıraktı ve makyaj masasına atladı. "Erken gelmiş!" En sevdiği kahverengi rujunu sürdükten sonra dudaklarını dikkatlice çizdi ve sonra birbirine vurdu. Bana bakmak için geri döndüğünde saçlarını kabarttı. "Eee?"

dudaklarını büzerek ve poz vererek sordu. "Nasıl görünüyorum?"

Caoimhe dizlerinin üzerinde biten bol, askılı, ekose ye ili bir elbise, en sevdiği Dr. Martens ayakkabılarını giymiş ve kolları bileziklerle doluydu. Saçlarının yarısı yukarıda, yarısı a ağıdaydı ve bazı kısımları kıvrılmıştı.

"Yetişkin gibi görünüyorsun," diye cevap verdim, sa larım düz ve sıkıcı olduğu için kıskandığımı hissederek.

Kapı zili tekrar çaldı ve kız kardeşim harekete geçti. "Aman Tanrım, gidip onu içeri alsam iyi olacak," dedi ve serçe parmağını uzatarak bana doğru ko tı. "Tamam, beni ispiyonlamayacağına söz veriyor musun?"

Parmağımı onunkine doladım. "Söz veriyorum."

"Babam onlar evde yokken Mark'ı getirdiğimi öğrenirse beni öldürür, o yüzden bir şey söyleyemezsin." Dudağını  iğnedi. "Cidden, söyleyemezsin Liz."

"Yapmayacağım."

"      onlar dı arıdayken Dar'ı getirdiğimde ne kadar kızdıklarını biliyorsun." Kıs kıs güldü. "Eve geldiklerinde babam çok kızdı ve bizi benim odamda buldu."

"Darren'ı özlüyorum," diye cevap verdim, Shannon'ın ağabeyini düşünerek. Tıpkı ona benzeyen ağabeyini. " yi biriydi."

"Evet, ben de Dar'ı özlüyorum," diye kabul etti. "Ortaokula ba ladığımızdan beri birbirimizden uzakla tık ama o her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri olacak."

"Nasıl oldu da s r klendin?"

"Artık BCS'ye gidiyor," diye açıkladı. "Ve dayanamıyor...  ey, Tommen'da edindiğim arkadaşların en büyük hayranı değil diyelim."

"Nasıl oldu da hiç erkek arkadaşın olmadı?" Omuz silktim. "Onu ilk sen tanıdın."

"Eskiden  yle olmasını isterdim." Ellerini birbirine kenetledi ve i  çekti. "Ama  yle olmadı." Sonra parlak bir şekilde gülümsedi. "Ama Mark benim erkek arkadaşım ve o süper ince, ve süper seksi, ve eğer baba olursa ben süper  l  olacağım."

Ben sana bakarken burada olduğunu öğreniyor, o yüzden söyleyemezsin." Bana endişeli bir bakış attı. "Ciddiyim Liz. Çeneni kapalı tutmalısın."

"Biliyorum, biliyorum." Gözlerimi devirdim ve homurdandım,
"Yapabilirim
sır sakla, Caoimhe." Hep
öyle yaptım.

JÖLE YILANLAR VE MÜKEMMEL G

Hugh

31 EKİM 1994

"HUGH!" KIZIL GÜÇ KILIĞINA GİRMIŞ OLAN ROBBIE MAC RANGER, mutfak masamdaki tüneğinden havladı. İki yanında oturan prenses kostümü giymiş iki kızı işaret etti ve *bir şeyler yap diye* bağırdı.

Doğum günü partim tüm hızıyla devam ediyordu ve evim arkadaşlarıyla tıka basa doluydu. Ne yazık ki Robbie için Pierce'ın ürkütücü ikiz kız kardeşleri onu parlatmıştı. Bu konuda ne yapabileceğimi düşündüğünden emin değildim. Yapmayacağım tek şey onunla yer değiştirmekti. Claire kolumda sallanırken zaten yeterince zaman geçirmiştım. İki kişi için daha gönüllü olmak gibi bir planım yoktu.

Robbie'yi duymuyormuş gibi yaparak, piñata döven bir grup çocuğun yanından geçip dışarı çıktım. Sınıfımdan Mavi Power Ranger kılığına girmiş Danny Callaghan'ın yanından geçerken gözlerimi devirerek Robbie'yi işaret ettim ve güldüm. "Bakın çocuklar, Robbie'nin bir *kız arkadaşı* var."

Ne göt herif ama.

Peter Pan ve Zorro'yu garaj yolunda bulduğumda rahatladım ve onlara doğru koşmaya başladım.

"Ne halt ediyorsunuz siz?" Onlara ulaştığımda Peter Pan'ın çenesinden aşağı salya aktığını gördüm. "Ağzında ne var Gibs?"

"...elly...akes..." Gibs, ancak yapışkan olarak tanımlayabileceğim bir ağız dolusu şeyin etrafında gevelemeye çalıştı.

"Dünya rekorunu kırmaya çalışıyor," diye kıs kıs güldü Zorro.

"Ne için?" Feely'ye ağzım açık bakarak sordum. "Aptal olduğun için mi?"

"...elly...akes..." Gibs parmaklarıyla yapışkan maddeyi ağzına geri iterek tekrarladı.

"Gibsie ağzına en çok jöle yılan koyma dünya rekorunu kırabileceğini düşünüyor," diye açıkladı Feely kahkaha krizleri arasında.

"Rekor nedir?" diye sordum.

"Bilmiyor."

"O zaman nasıl kırabilir?"

"...uther...un..." Gibsie avucunu uzatarak talimat verdi. "...uther...un...eely..."

"Hiçbir fikrim yok delikanlı," diye güldü Feely, bir başka jöle yılanı uzatarak Gibs'i bekledi. "Ama bu onu sessiz tutuyor."

"Boğulabilir," diye uyardım, ona dikkatle bakarak.

"Boğulabilir," diye onayladı Feely.

"Şimdiye kadar kaç tane aldı?"

"Dokuz."

"Dokuz mu?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Yok artık." Gibsie'ye bakakaldım. "Onları yiyorsun, değil mi?" Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Ağzına dokuz tane jöle yılanı sığdıramazsın, seni küçük yalancı."

"...ope..." Gibs başını salladı ve öğürerek ağzından daha fazla salya akmasına neden oldu. "...oh...uck!"

Karnını tutup kusmaya başladığı anda, Feely ve ben yolumuzdan çekildik. Bu onun reflüsü ile ilk uğraşmamız değildi.

"Aman Tanrım." Kahkahalarla inleyen Feely yan tarafını tuttu ve ağzındaki jöleyi kusan sersem arkadaşımızı işaret etti. "*The Goonies*'teki Mouth'a benziyor."

Dehşet içinde inleyerek karnımı tuttum ve içime çektim Gibsie'nin son macerasının görüntüsü garaj yolumun her tarafına sıçradı. "Sen *hastasın*, Gerard Gibson."

"Gördün mü? I söyledi sen I yapmadı yemek Onları." Gibs ilan edildi

Yılanlarını kovmayı bitirdiğinde gururla. "Bak,

Hugh?" Betonun üzerindeki her bir salyalı jöleyi işaret etti ve saydı. "Üzerinde diş izi olmayan tam boy dokuz kötü çocuk."

"Tebrikler," dedim ürpererek. "Ballylaggin'deki en büyük ağza sahipsin."

Evimizin önündeki yaya kaldırımına yanaşan bir arabanın korna sesi üçümüzün de annemin arabasına doğru dönmemize neden oldu.

"Artık zamanı gelmişti!" Gibsie, çenesindeki salyaları temizlemek için Feely'nin siyah pelerinini kullanmaya başlamadan önce dramatik bir iç çekişle ilan etti.

"Kahretsin, Gibs!" Feely onu itti ve pelerinini hızla çıkarıp ona fırlattı. "Sen hastasın."

"Peter Pan!" kız kardeşimin tiz çılgılığı
Hem benim hem de Feely'nin yanından hızla geçip gitmeden birkaç dakika önce heyecan havayı deldi.

Tinker Bell kostümünün içinde tam bir peri gibi görünen Claire kendini yılan-doldurucunun üzerine attı. "Seni çok özledim!"

Gibsie tam boyuyla doğrulurken kız kardeşimi de yanına aldı ve ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. "Seni daha çok özledim Claire-Bear."

"Sadece hafta sonu için babasının evine gitmişti," diye hatırlattım ona, kız kardeşimin en iyi arkadaşımıyla olan etkileşimlerinden gün geçtikçe daha fazla rahatsızlık duyuyordum.

Joe taşınmadan önce günün her boş saatini birlikte geçiriyorlardı ama şimdi Gibs zamanını Sadhbh'in ve Joe'nun evleri arasında bölmek zorunda olduğundan daha da sinir bozucuydular.

Gibs *her zaman ona* bakıyordu ve bakmadığı nadir durumlarda da Claire *ona* bakıyordu.

Annelerimiz buna zararsız köpek sevgisi diyordu ama ben öyle değildim.

Bundan çok eminim.

Birbirlerine hep böyle bakacaklarına dair içimde bir his vardı.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Yerinde olsam ona dokunmazdım," diye uyardı Feely, siyah fötr şapkasını yeniden ayarlarken ikisinden de uzak durarak. "Az önce dokuz tane jöle yılanı kustu."

"Sen mi yaptın?" Kız kardeşimin gözleri fal taşı gibi açıldı ve en büyük arkadaşıma sanki aya asılmış gibi baktı. "Geçen sefer en fazla yedi yapmıştın!"

"Sana *Guinness Dünya Rekorları*'na gireceğimi söylemiştim Claire-Bear." Bir tavus kuşu kadar gururlu olan Gibs onu ayağa kaldırdı ve hızla eline uzandı. "Gel bakalım. Mutfakta üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir tepsi kek var."

"Claire, birini unutmadın mı?" Annem sinirli bir ses tonuyla seslendi ama artık çok geçti. Kız kardeşim Gibs'le birlikte şeker aramak için çoktan evin içinde kaybolmuştu.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Feely nefesinin altında. "Bir tane daha."

Bu sırada kalbim göğsümde şiddetle çarpmaya başladı.

O burada.

"Claire için üzgünüm, tatlım." Arabanın etrafında dönerken Mam arka yolcu kapısını açtı ve gülümsedi. "İki kulağı arasında zerre kadar his yok."

"Sorun değil Bayan Biggs," diye cevap verdi tanıdık bir ses. "Ben buna alışkınım."

"Bana Sinead de," diye talimat verdiğini duydum annemin. "Kocamın adı da Pete. Bay ve Bayan Biggs muhabbeti yok, duydun mu canım?"

"Geri geri gitmeye devam et," diye fısıldadı Feely, evin olduğu yöne doğru geri geri giderken. "Belki annen bizi görmez."

"Evet," diye zoraki bir kahkaha attım ama onu takip etmek için hiçbir hamle yapmadım. *Bu* kızdan kaçmaya hiç niyetim yoktu.

"Hugh? Oh güzel. Buraya gel, aşkım. Lizzie'yi içeri getirebilirsin."

Evet!

"Üzgünüm delikanlı, tek başınasın." Kıs kıs gülen Feely kapıya doğru koştu. "Benim dört kız kardeşim var," diye seslendi omzunun üzerinden. "Yeterince acı çekiyorum."

"Hugh!"

"Evet, anne, geliyorum," diye karşılık verdim, arabaya doğru attığım her adımda avuçlarımda terlediğini hissediyordum.

Bunu kimseye, Gibs'e bile itiraf etmeyecektim ama Lizzie Young'ı tekrar görmek istiyordum. Hafta sonu boyunca onu çok düşünmüş ve bugün gelmesini ummuştum. Şimdi buradaydı ve kendimi aynı anda hem gergin, hem hasta, hem de heyecanlı hissediyordum.

"Ah, işte benim doğum günü çocuğum," dedi annem onlara ulaştığımda. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. "Bunun kız kardeşinden çok daha terbiyeli olacağına söz veriyorum."

Genellikle, ama şu anda, annemin sözünü yerine getirmek için kafamda tek bir kelime bile kalmamıştı çünkü tüm kelimelerim kafamdan uçup gitmişti ve tek yapabildiğim orada durup onu görmektir.

Geçen hafta okul otobüsünde ona partimin kıyafet partisi olduğunu söylediğimde pek hoşlanmadığını anlamıştım ama şu anda burada, gördüğüm en havalı kostümün içindeydi.

"Siz Dr. Sattler'sınız," dedim sonunda sesimi bulup, gözlerim kostümünü onaylayarak tararken. "*Jurassic Park*'tan."

Prens kıyafetleri giymiş diğer kızların aksine kostümleri ve peri kanatları olan bu kız haki bir şort, kahverengi yürüyüş botları, mavi bir yelek ve belinde düğümlemiş pembe düğmeli bir gömlek giyiyordu. Belindeki kahverengi kemere plastik bir telsiz ve sarı bir kordon takılıydı.

Lizzie'nin partime kostümüyle gelmesi beni özel hissettirmişti ama benimle eşleştiğini bilmek? Bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Mutlu yıllar Hugh," dedi elini bana uzatarak. "Yani, Dr. Grant."

"Tanrım." Kelime ağzımdan izinsiz çıktı ve dengemin bozulduğunu hissederek başımı salladım. "Yani teşekkür ederim..." Sesimdeki ani çatlağı bastırmaya çalışarak boğazımı temizledim ve onun küçük elini elime aldım. "Ve merhaba."

"En iyisi ben içeri girip babanın kalabalıkla başa çıkmasına yardım edeyim," diye araya girdi Mam, bana sarılmasını bırakarak. "Hugh, iyi bir çocuk ol ve Lizzie'ye göz kulak ol, olur mu?" Arabanın kaputundan birkaç alışveriş torbası alarak ön kapıya doğru ilerledi. "Bu onun ilk doğum günü partisi, bu yüzden onu tek başına bırakma canım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Ben senin ilk doğum günü partin miyim?"

"Sen benim ilkinsin," diye utangaç bir gülümsemeye onayladı. "Davetiyen hâlâ bende." Elimini bırakarak şortunun cebine uzandı ve ona yazdığım davetiyeyi çıkardı. "G'ni beğendim."

"G'm mi?"

"Uh-huh." Hevesle başını sallayarak davetiyeyi açtı ve imzayı attığım yeri gösterdi. "El yazın üzerinde çok çalışıyorsun."

El yazım üzerinde çok çalıştım. Aslında, okul söz konusu olduğunda her şey üzerinde çok çalıştım. Zorunda olduğum için değil -öğrenmek bana kolay gelirdi- ama *istediğim için*. İngilizce. Tarih. Coğrafya. Doğa. Bilim. İrlanda. Din. Hiç fark etmezdi. Hepsini içime çektim. Dünyayla ilgili her şey beni büyülüyordu ve sınıfımdaki herkesten daha fazla kitap okuyordum ama o bunu bilemezdi. Peki bunu *nereden* biliyordu?

"Bu arada benimle kalmak zorunda değilsin," diye ekledi Lizzie, davetiyeyi cebine geri koyarken. "Annenin istediğini biliyorum ama istersen arkadaşlarının yanına dönebilirsin." Tekrar gülümsedi. "Tek başıma olmaktan korkmuyorum."

"Hayır." Başımı salladım, her şeyi içime çektim. *Onun her şeyini* içinde. "Bunu yapmak istemiyorum." "İstemiyor musun?"

"Hayır," diye onayladım. "Kalmak istiyorum."

Yanaklarında yavaşça bir kızarıklık belirdi. "Benimle mi?"

Yavaşça başımı sallayarak, göğsümde daha da garip bir baskı oluşurken dikkatimi karşımdaki tuhaf kıza kilitledim. "Gerçekten uzun boylusun," dedim kızın burnuma kadar gelen boyuna bakarak. "Bir kız için."

"Bacaklarım." Sonra bir ayağını kaldırdı ve bana havada yakalamaktan başka seçenek bırakmadı. "Kız kardeşim zürafa bacaklarım olduğunu söylüyor."

Kız kardeşi haklıydı. "Hızlı bir koşucu musun?"

"Evet," diye yanıtladı gururla. "Sınıfımın en hızlısı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtladım ayağını tekrar yere koyarken. "Benimle eşleşiyorsun."

"Biliyorum." Sırıtarak elini uzattı ve şapkamı eğdi. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"İstiyorum," diye cevap verdim, yüzümün yeniden ısındığını hissederek. "Hediyeni istiyor musun?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bana hediye mi aldın?"

"Tabii ki aldım."

"Neden?"

"Çünkü bugün senin doğum günün." "Ama sen beni tanımıyorsun bile."

"Yani? Beni tanımıyorsun ve yine de partine davet ettin." Bununla birlikte hızla döndü ve annemin arabasına doğru ilerledi. "Sana iki hediye aldım," diye açıkladı arabanın kapısını açıp içeri girmeden önce. "Birini ben aldım, diğerini de ben yaptım."

Merakla onu arabaya kadar takip ettim ve arka koltuğu karıştırmasını izledim. "Benim bir kardeşim yok, bu yüzden nefret ediyorsan üzgünüm."

"Nefret etmeyeceğim," diye yanıtladım paketi elinden alırken. "Ve teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Yüksek sesle bir nefes verdi ve gülümsedi. "Bu benim aldığım."

"Şimdi açmamı ister misin?" Mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde boynuma yayılan bir başka sıcaklık hissiyle sordum.

"Evet."

"Tamam o zaman." Omuz silktim. "Kenara kay."

Kabul etti ve ben de elimde paketle onun yanında arka koltuğa tırmandım.

"Gerçekten buna gerek yoktu," demek için durakladım, hediyesini açmanın ortasındaydım. "Bil diye söylüyorum."

"Aç artık şunu." Dizlerinin üzerine çökerek gözlerinde dans eden heyecanla beni izledi. "Aç hadi."

İstediğini yaparak paket kâğıdının geri kalanını yırttım ve elimdeki bilgisayar oyununa hayretle baktım. "*Mortal Kombat II*." İnanamayarak başımı salladım ve kutuyu sıkıca kavradım. "Bu oyun *daha yeni* çıktı."

"Evet, Claire bana senin hapşırdığını söyledi," dedi. Açıklamak için acele etti, sesi emin değildi. "Her zaman oynadığını söyledi. Bu oyunun sende olup olmadığından emin değildim."

"SNES."

"Hm?"

"Buna SNES deniyor," diye açıkladım, dikkatimi yeniden yanımda oturan kıza yönelttim. "Süper Nes." Kız bana boş boş bakmaya devam edince açıkladım. "Süper Nintendo Eğlence Sistemi. Bu bir oyun konsolu ve ben onu sürekli oynuyorum."

Elimdeki oyunu göstererek, "Yani bu oyun Sneeze'in üzerinde çalışacak mı?" diye sordu.

"SNES'im," diye nazikçe düzelttim, hâlâ şoktaydım. "Ve kesinlikle olacak."

"Yani beğendin mi?"

"Çok beğendim." Aslında doğum günü paramı bunu almak için kullanmayı umuyordum. "Teşekkür ederim." Şaşkınlık ve minnettarlık karışımı bir duyguyla başımı salladım. "Cidden, çok teşekkür ederim."

Gözlerinde rahatlama parladı ve bana gülümsedi. "Bir şey değil."

"Bu gerçekten büyük bir hediye," dedim yavaşça, gözlerimi onunkilerden ayırmadan. "Bunu biliyorsun, değil mi? *Çok* paraya mal oluyor."

"Bu sadece bir oyun, Hugh," diye cevap verdi. "Annem dedi ki iyiydi."

Tanrım, ailesi çok zengin olmalı.

"İşte." Arkasına uzanarak yeşil bir zarf çıkardı ve kucağıma attı. "Bunu ben yaptım."

Dikkatimin dağılmaması için oyunu bir kenara bırakarak tüm dikkatimi üzerinde adımın yazılı olduğu zarfa verdim.

İçindeki ev yapımı kartı yırtmamaya dikkat ederek yavaşça çıkardım ve bu sırada kucağıma serpiyen sim bulutunu görmezden geldim.

Ne de olsa Claire ile yaşıyordum. Parıltı bir veriydi.

"Bu harika," dedim ona, yaptığı işin her santimini incelerken. Saatlerini almış olmalıydı. Kartın boş kalan her santimi renk ve boyayla doluydu. "Çok güzel bir el yazınız var." El yazısıyla yazmaya çalıştığı ismimdeki dağınık *g* harfine bakıp gülümsedim. "Düzgünsün."

"Senin kadar düzgün değil." "Çok pratik yapıyorum." "Eminim ben daha çok çalışıyorumdur." "Ve okuyorum."

"Bahse girerim daha çok okurum."

"Öyle mi?" Dudaklarım seğirdi ve gülümsememeye çalıştım ama bana meydan okuduğunda çok tatlıydı. "Bundan şüpheliyim."

"Öyle mi?" Gözleri bir kez daha meydan okurcasına kısıldı.
"Dene beni."

"Tamam o zaman." Sırtarak, hatırlayabildiğim tüm kitapların isimlerini saymaya başladım, bu garip küçük kız ise her kitaptaki ana karakterlerin isimleriyle cevap vererek meydan okumamı kabul etti. *Her bir kitaptan* bahsediyorum. O andan itibaren, sadece sayma değil, toplama ve çıkarma yeteneğiyle de beni hayrete düşürdü. Ona söylediğim her kelimeyi heceleyebiliyordu, hatta onu yakalamayı planladığım zor kelimeleri bile. Ancak beni şaşırtan tek şey, hiç terlemeden her kelimeyi hecelemesiydi.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Dikkatim bu kıza ve ağzından çıkan her şeye yapışmış bir şekilde sordum çünkü hayatımda başka hiçbir insandan bu kadar etkilenmemiştim. Sadece kıyafeti değil, beyni de benimkine uyuyordu. "Claire senin bildiklerinin çeyreğini bile bilmiyor."

Muzaffer bir edayla sırttı. "Sana zeki olduğumu söylemiştim."

"Evet." Ona ihtiyatla baktım. "Küçük çocukmuşsun gibi davranmıyorsun."

Omuz silkti ve "Birinci sınıftaymışsın gibi davranmıyorsun" diye karşılık verdi.

"Çünkü ben çoğu yedi yaşındaki çocuktan daha zekiyim."

"Evet, ben de altı yaşındakilerin çoğundan daha zekiyim."

"Altı yaşında mısın?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Ne zaman doğdun?"

"9 Haziran 1988."

"Yani senden bir yaştan daha mı küçüğüm?"

"Yedi ay yirmi iki gün." Sırttı. "Saydım."

"O zaman nasıl oluyor da küçükler sınıfındasın? Son sınıfta olman gerekmiyor mu?" Kaşlarımı çattım. "Ya da benim gibi birinci sınıfta."

"Ah, evet." Gözlerindeki ışık hızla söndü ve bakışlarını kucağına indirdi. "Biliyorum."

"Geri falan mı çekildin?" İnanmakta güçlük çeksem de sordum. Onun kadar zeki bir kıza bir yıl okul tekrarı yaptırmak mantıklı olmazdı.

"Şehirde başka bir okula gidiyordum," diye cevap verdi, sesi artık kısıktı. Bakışlarını ellerini sıkıca kavuşturduğu, derisinin beyazlaşmaya başladığı yere doğru takip ettim. "Ama Sacred Heart'a taşındığımda beni birinci sınıfa verdiler." Alt dudağını çiğnedi. "Yavaş değilim," diye eklemek için acele etti, tırnaklarını eline geçirdi. "Yemin ederim değilim..."

"Öyle olmadığını biliyorum, tamam mı?" Elleri ayırmak için uzanarak cevap verdim. "Sınıfının en büyüğü olman kimin umurunda?" Kendini kaşındığını fark etmemiş gibiydi ama ben fark ettim. "Sınıfımın çoğundan daha gençsin ve yine de çok daha zekisin."

Başını kaldırdı ve mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Öyle miyim?"

"Evet." Başımı salladım, onun endişesini gidermek istiyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve bundan hoşlanmamıştım. "Öylesin." Gözlerindeki korku yerini umuda bıraktığında ve küçük eli benimkini sıktığında, içimde bir karıncalanma hissettim dalgalanma aracılığıyla Ben. Bir yandan benim Beyin karıncalanma yüzünden kafam karışmış gibiydi, kalbim bana bunun

önemli bir duygu.

Onun önemli olduğunu.

"Kelimelerim takılıp kalıyordu," diye açıkladı sonra, hâlâ elimi tutuyordu. "Onları çıkarmak benim için çok zordu."

"Kekemelik gibi mi?" Şüpheli hissederek sordum. Okulda sınıfımda gerçekten kötü bir kekemeliği olan bir çocuk vardı. Lizzie'nin kelimeleri telaffuz etmede bir sorunu yok gibiydi.

"Hayır, kekelemedim. Sadece takıldılar" diye cevap verdi, o soluk mavi gözleriyle bana bakarak. "Ama şimdi onları çıkarabilirim."

"Bu çok iyi." Gülümsedim. "Çünkü çok güzel bir sesin var."
Gözleri parladı. "Öyle mi?"

Kahretsin.

Sonra elini b e n i m k i n d e n çekti ve karnını tuttu. "Uh-oh."

"Ne?"

"Bu benim göbek," o açıkladı. "Bu tutar etrafında dönüyor."

Ona ihtiyatla baktım. "Şapşal bir şekilde mi?"

"Hayır, değil pukey." O duraklatılmış için a an söylemeden önce. "Daha çok hıçkırık gibi."

"Boğazında mı?"

"Hayır, Hıçkırık içinde benim göbek," o düzeltildi. "Ve boğazımda kelebekler."

Kaşlarımı çattım. "Yani... sende çırpınan kupalar mı var?"

"Aman Tanrım, evet!" Hevesle başını salladı. "Çırpınan kupalarım var!"

"Siktir." I yapamadım dur ve gülmek o kaçı Ben. "Çok tuhafsin."

"Tekrar söyle."

"Sikeyim mi?"

Sırıttı. "Siktir."

"Çırpınan fincanların nasıl?"

"Hala Orada, ama Bu Tamam." o güldü.

"Onlar incitme."

"Bu iyi için Biliyorum." I cevap verdi. *Çünkü sanırım ben de onları yakaladım.*

"Otobüste ne demek istedin?" diye sordu sonra. "Yaklaşık benim haklı olmam."

Çifte saçmalık.

"Uh... Sana sonra anlatırım." Arabanın kapısını iterek açtım ve kendimi daha fazla utandırmadan dışarı fırladım. "Hadi gel." Gülümseyerek beni takip etmesi için el salladım. "İçeri girip oynayalım."

YILDIZLAR KARELERDEN DAHA İYİDİR

Lizzie

31 EKİM 1994

PASTA YENILDIKTEN SONRA HEPİMİZ SALONA GÖNDERİLDİK.

ÇÜNKÜ dışarı çıkamayacak kadar şiddetli yağmur yağıyordu. Cadence Claire'in oyuncak kutusundan aldığı birkaç bebekle oynarken, büyük oğlanlar çalan müzik eşliğinde güreşiyor ve zıplıyordu. Claire ve Gibsie kanepede zıplayıp Beş Küçük Maymun Oyunu oynuyorlardı.

Ne yapacağımdan emin değildim.

Herkesle nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Shannon'ı özledim.

Keşke partiye gelseydi.

Çok konuşmayı sevmezdi ve bu yönünü severdim.

Bazen konuşmamak ve yine de arkadaş olmak güzeldi.

Pencere kenarındaki koltuğa oturup bacaklarımı sarkıttım ve herkesi izledim. Çok gürültülüydü. Başımı döndürüyordu. Sanki dönüyordu. Ateşin önündeymişim gibi sıcak da hissediyordum.

Dikkatim odanın bir tarafından diğer tarafına geçti. Kaçmak istiyordum ama dışarı çıkamıyorduk, bu yüzden kaşınmalarını engellemek için ellerimin üzerine oturdum. Başımı sallayarak gülümsemeye çalıştım, bu kadar kızgın hissetmemek için ama bu hiç hoşuma gitmedi.

Çok gürültülüydü.

Aklım kek parçamın yere düştüğü ve Marybeth'in güldüğü ana gidip geliyordu.

Şimdi Hugh ile konuşuyordu.

Gözlerimi kısmıştım.

Karnımdaki bir şey büyüdü.

Kızgın bir şey.

Sıcak bir şey.

Benim nefes alma var daha hızlı vedaha
hızlı kadar I keçe Çığlık atmak gibi.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Kendimi durdurmak için bir elimi ağzıma kapattım.

Çığlık atma.

İyi bir kız ol.

"Hey." Hugh yanımdaki pencere kenarına oturdu.

"İyi vakit geçirmiyor
musun?" Ona cevap
veremedim.

Çok hızlı nefes alıyordum.

Çığlığı içimde tutmak için çok uğraşıyordum.

"Hey, hey..." Yakınıma eğildi ve endişeyle bana baktı. "İyi
misin?"

Yine de ona cevap veremedim.

Tek yapabildiğim elimi ağzımın üzerinde tutmak ve başımı
sallarken burnumdan nefes almaktı.

"Nefes alabiliyor musun?"

Başımı tekrar salladım, gözlerim vahşi ve korkulu bir şekilde
büyüyordu. "İyisin." Koltukta yan dönerek bana baktı,
Elini omzuma koydu ve sırtım odaya, yüzüm pencereye dönük
şekilde oturana kadar beni nazikçe yönlendirdi. "Muhtemelen
sadece bir panik ataktır." Ağzımı kapatmak için kullanmadığım
elime uzandı ve onu sıkıca kavradı. "Sadece nefes al."

Tek yapabildiğim dehşet içinde ona bakmaktı. Çünkü bana
ne olduğunu anlamasam da bundan sonra ne olacağını, her
zaman ne olduğunu biliyordum ve arkadaşlarımdan bunu
görmesini istemiyordum.

Bunu görmesini istemedim.

"İşte böyle." Sesi nazik ve kibar. "Güzel ve yavaş." Elimi
tekrar sıktı. "Bir şeyin yok."

Öyle miydin?

Ben öyle düşünmemiştim.

Çığlık atmak istedim. Duvardaki bütün resim çerçevelerini
yırtmak istedim. Elimden geldiğince hızlı kaçmak istedim. I

İstedim... İstedim... Onun gözlerine bakmaya devam etmek istedim.
Gözler.

Tüm dikkatimi yanımda oturan çocuğa odaklayarak
gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim.

Altın ten. Sarı

saçlar. Nazik bir

gülümseme.

Babamın viskisi gibi gözler.

Sabun ve çilek.

Hugh Biggs.

"İşte böyle," dedi sonunda gülümseyerek ve beni derin
konsantrasyonumdan kopardı. "Şu haline bak."

Yere baktım ve iki elimi de tuttuğunu görünce şaşırdım.
Elim ağzımda değildi ve çığlık atmıyordum.

Kafam karışmıştı, gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeden
önce ellerime baktım. "Ben iyi miyim?"

Başını salladı ve gülümsedi. "İyisin."

Odaya göz gezdirdim.

Herkes hala oynuyordu.

Kimse bana bakmıyordu.

Kimse bana bağırmıyordu.

Kötü değildim.

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Nasıl yaptın
Bu mu?"

"Ne yapacağım?"

"Durmasını

sağla."

"Panik atak mı?"

Başımı salladım, bunun ne olduğundan emin değildim ama
her iki durumda da bilmek istiyordum. "Nasıl durdurdun?"

"Ben bir şey yapmadım, Lizzie," dedi, hâlâ gülümseyerek,
hâlâ ellerimi tutarak. "Bunu kendin yaptın."

Ben yapmadım.

Yapmadığımı biliyordum.

Kucağında duran birleşik ellerimize baktı. "Hmm."

"Ne?"

"Bu senin elini ikinci kez tutuşum." Yanakları kızardı.

"Bugüne kadar hiç bir kızın elini tutmamıştım."

"Yapmadın mı?"

Başını yavaşça salladı, hâlâ ellerimi bırakmıyordu. "Sen yaptın mı?" Yanakları kızardı ve hemen ekledi: "Hiç başka bir erkekle el ele tutuştun mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Sen benim tek oğlumsun." Tenimin ısındığını hissettim. "Sadece sen."

Cevabımdan memnun olmuş gibi dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü.

"Senden hoşlanıyorum, Hugh Biggs," diye ağzımdan kaçırdım, göğsümdeki ateşin patladığını hissediyordum. "Sanırım."

Bir tepki vermesi için onu dikkatle izledim ve gülümsemesini gizlemeye çalışıp başaramayınca kalbimin göğsüme çarptığını hissettim.

"Senden hoşlandığımı sanmıyorum, Lizzie Young." "Hoşlandığımı *biliyorum*" diye fısıldadığında pencereden dışarı bakıyordu.

Birkaç saat sonra, partideki neredeyse herkes toplandığında, ben hala babamın gelmesini bekliyordum. Yine de umurunda değildi. Aslında içten içe beni almayı unutmasını umuyordum. Burada yeni arkadaşlarımla kalmak istiyordum.

Claire yepyeni bir arkadaş değildi ama kardeşi ve arkadaşları öyleydi. Siyah saçlı çocuğun adı Patrick Feely'di ve çok iyi ama biraz utangaçtı. Diğer çocuğun adı Gerard Gibson'dı ve çok *komikti*.

Beşimiz yerde daire şeklinde oturuyorduk. aynı fısıltıyı birbirimize ilettiğimiz ve fısıltıyı en son duyan kişinin yüksek sesle söylediği Pass the Whisper oyununu oynadık. Gibsie oyundaki son kişiydi.

ve fısıltıyı asla doğru yapamadı. Bunun yerine, beni karnımı ağrıtabilecek kadar güldüren garip şeyler söyledi.

"Lizzie, tatlım, baban az önce beni aradı," dedi Sinead Biggs, Pass the Whisper'ın bir turunu daha yarılarmışken salona girerek.

Kanepede otururken yanına gelmemi işaret etti, ben de hemen geldim. Ondan çok hoşlanmıştım. Claire gibi kahverengi gözleri ve yumuşak bir sesi vardı.

Yanına oturduğumda "Baban geç kalacak," dedi. "Annenin hastanede olduğunu bilmiyordum, tatlım."

"Annen hastanede mi?" Claire çemberdeki yerinden bize bakarak sordu. "O iyi mi?"

Omuz silktim. "Kanser hastası."

Gözleri büyüdü. "Neymiş o?"

"Caoimhe evde ve baban seni eve, ona bırakmamı istedi ama benim daha iyi bir fikrim var." Sinead elimi tuttu ve gülümsedi. Hoş bir gülümsemeydi. Tıpkı annemin bana gülümsediği gibi. "Önce bizimle şeker mi şaka mı yapmaya ne dersin?"

"Yaşasın, yaşasın, yaşasın!" Claire ben cevap veremeden ciyakladı. "Lütfen gel, Lizzie." Ayağa fırlayarak kanepeye koştu ve yanıma tırmandı. "Çok eğlenceli ve her zaman bir ton şeker alırız."

"Tamam!" Güldüm, arkadaşımın kolumu çekiştirme gücünden dolayı titriyordum. "Ben de geleceğim."

"Yaşasın, yaşasın, yaşasın," diye sevinçle bağırdı Claire, hâlâ kolumu çekiştiriyordu. "O kalabilir mi anne? Lizzie de kalabilir mi?" Annesinin omuzlarını tutmak için bana doğru eğildi. "Lütfen anne, lütfen. Hughie her zaman arkadaşlarıyla yatıya kalır." Claire üzerimden atlayarak annesinin kucağına oturdu ve yalvarmaya başladı. "Lütfen anne, *lütfe*n! Hugh bu gece Patrick ve Gerard'ı misafir edecek. Ben Lizzie'yi istiyorum."

Daha önce kimse benim hakkımda böyle bir şey söylememiştir. Ama Claire söyledi.

Beni istediğini söyledi.

Kalbim heyecanla çarpıyordu.

Claire yalvarmaya devam etti: "Benim odamda kalabilir ve oyuncaklarımı onunla paylaşacağım, söz veriyorum." "Lütfen anne, o benim en iyi arkadaşım."

"Benim için sorun değil ama belki de önce Lizzie'ye ne yapmak istediğini sormalıyız, ha?" Sinead güldü. "Ne dersin tatlım?" Bana gülümsemek için döndü. "Bu çılgın enerji topuyla yatıya kalmak ister misin?"

"Evet!" Heyecanımı tutamayarak neredeyse çığlık atacaktım. "Evet, lütfen!"

"Gözcülük mü yapıyorsun?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet, sadece yap, Hughie."

"Ya biri bizi görürse Gibs?"

"Şimdiden iki karton attım ve kimse beni yakalamadı."

"Evet, ama sen şanslısın ve ben hep yakalanıyorum."

"Aman Tanrım, yap şunu, seni koca bebek."

"Siktir git, Feely. Sen yap."

"Neden ben? Yaşlı Murphy ile bir sorunum yok." "Evet, çünkü o herif senin taşaklarını patlatmadı." "Çocuklar, küfretmeyi kesin."

"Ya bu sefer ortaya çıkarsa?"

"Hadi içeri dönelim, tamam mı? Yakalanmadan önce."

"Hayatta olmaz, tamamlamamız gereken bir görev var."

"Belki de Bebek Biggs haklıdır, çocuklar. Anneniz gizlice kaçtığımızı ve kızları yanımıza aldığımızı öğrenirse ç ı l d ı r ı r ."

"Kapa çeneni, Feely. Bu tür olumsuz konuşmalara ihtiyacımız yok. Şimdi, at şu lanet yumurtayı, Hughie!"

"Ben atarım." Tepsiden iki yumurta kaparak saklandığımız arabanın arkasından çıktım ve Hugh ile Gibsie'nin can düşmanının araba yoluna doğru koştum. Yumurtaları elimden geldiğince sert bir şekilde fırlatarak, olabildiğince hızlı bir şekilde sığınağımıza geri döndüm.

"Vay anasını," diye fısıldadı Hugh, kocaman gözlerle bana bakarak. "Gerçekten çok hızlısın."

"Söylemiştim," diye cevap verdim, karnımın döndüğünü hissettim. bana öyle baktı. Daha önce şeker mi şaka mı oynarken de bunu çok yapmıştı ve o zaman da hoşuma gitmişti.

Gibsie, "Bu Tomb Raider tarzı bir baş belasıydı," diye haykırdı ve çakmak için elini kaldırdı. "Pencerelerini kaptın."

"Bu çok eğlenceli." Kıs kıs gülerek, daha fazla yumurta kapmadan önce ona beşlik çaktım. "Hadi tekrar yapalım."

Claire elleriyle yüzünü kapatarak, "Bu süper kötü," diye inledi. "Başımız çok büyük belaya girecek."

"Tamam," dedi Hugh, yüzünü gizlemek için maskesini indirerek. "Bunu yapacağım." Son tepsimizdeki son iki yumurtayı da kaptığı gibi çömelerek eve doğru koşmaya başladı, Gibsie de çalışma odasından onu alkışlıyordu.

Ancak bahçeye ulaşıp yumurtaları atmak için geri çekildiği anda verandanın ışığı yandı ve yaşlı bir adam belirdi. "Seni şimdi yakaladım, seni küçük taşak," diye hırladı adam, Hugh'yu gömleğinin yakasından yakalayarak. "Çıkar şu maskeyi de kiminle uğraştığımı göreyim!"

"Siktir," diye inledi Gibsie, arkadaşımızı savunmak için gizlendiğimiz yerden çıkmaya çalışıyordu ama oraya önce ben vardım.

Arabanın arkasından fırlayarak Hugh'u yakasından asan yaşlı adama doğru koştum ve kendimi onun üzerine attım. "Bırak onu," diye tısladım ve kolunu ısırmadan önce hâlâ elimde tuttuğum yumurtalarla ona vurdum.

"Tanrım," diye bağırdı yaşlı adam, arkadaşımı bıraktı ve elini göğsüne götürdü.

Adama tekrar saldırmak için hamle yaptım ama bir el beni yakaladı ve uzaklaştırdı. *Hugh*'nın *eli olduğunu*, arkadaşlarımızın peşinden evinin aksi yönüne doğru son sürat koşarken fark ettim.

Olay yerinden canımızı kurtarmak için koşarken Hugh hâlâ elimi tutarak, "Lanet olsun," diye güldü. "Yaşlı Murphy'yi ısırdığına inanamıyorum."

"Özür dilerim," diye karşılık verdim, ona yetişmek için olabildiğince hızlı koşuyordum. "Lütfen bana kızma."

"Sana kızgın mı?" Beni sokaklarının sonundaki bir duvarın arkasına çekti. "Liz, az önce beni bir ay cezalı olmaktan kurtardın." Koşmaktan zor nefes alıyordu. "Sana kızgın değilim. Sana minnettarım."

"Öyle mi?" Gözlerden saklanırken nefes nefese cevap verdim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Hugh elimi sıktı ve bana gülümsedi. "Beni orada kurtardığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diye cevap verdim ona sırtıtarak.

Gibbie, Patrick ve Claire'i de yanına alarak çalılarının arasından çıkarken, "Bu çok fena oldu," diye soludu. Koşarak yanımıza geldi, kolunu omzuma attı ve güldü. "Çocuklar, bu kızı elimizde tutmalıyız."

"Katılıyorum," dedi Hugh ve Patrick hep bir ağızdan, Claire ellerini çırpıp heyecanla etrafta zıplarken. "Gördünüz mü? Size onun en iyisi olduğunu söylemişim."

Gibbie ona kocaman bir gülümseme vererek, "Haklıydın Claire-Bear," diye cevap verdi. "Bir yıldız bir kareden daha iyidir."

Kaşlarımı çatmıştım. "Kare mi?"

"Evet, biz bir kareyiz, gördün mü?" Gibbie beni işaret etmeden önce dördünü gösterdi. "Siz bir yıldız oluşturunuz."

"Yaşasın," Claire ciyakladı, kavrama onu
Göğüs. "Ben çok mutluyum."

"Pekâlâ çocuklar, herkes katılsın." Gibbie elini uzattı ve hepimiz ellerimizi onunkilerin üzerine koyduk. "Üç deyince Gibson takımı."

"Hayatta olmaz," diye karşı çıktı Hugh. "Bu grupta iki Biggs var, yani Biggs Takımı üçe karşı olmalı."

"Dur bakalım," diye uyardı Patrick. "Önce oylama yapmamız gerekiyor." "Peki," dedi Hugh elini kaldırarak. Yüzüm kızarmıştı.

Sıcak. "Tüm içinde iyilik . Liz birleştirme ve Çete, yükseltmek Ellerin."

Herkes elini kaldırdı.

Mutlulukla gülümsedim.

Hugh bana dönüp gülümseyerek, "O halde artık resmileşti," dedi. "Artık sen de bizden birisin."

"Ben mi?"

"Bu, birbirimizin sırlarını saklayacağımız ve ne olursa olsun birbirimizden a y r ı l m a y a c a ğ ı m ı z anlamına geliyor."

Kalbim yerinden fırladı. "Ne olursa olsun mu?"

"Evet, Liz." Hugh gülümsedi. "Ne olursa olsun."

KUŞLAR, ARILAR VE BOĞA INEKLERİ

Hugh

1 KASIM 1994

"PEKALA, DÜĞÜNÜMÜZ SÜPER ÖZEL OLACAK." CLAIRE
Ertesi sabah kahvaltıya kadar devam etti. "Gerard smokin giyecek, ben de Sindirella gibi büyük, beyaz bir prenses elbisesi giyeceğim." Yarım krep ağzına attı ve devam etti. "Barbie ve Ken gibi bir atımız ve arabamız olacak ve balayımızı ayda geçireceğiz."

"Bebekleri unutma, Claire-Bear," dedi Gibsie onun yanındaki tüneğinden, o da krep yığınının içine çekerken. "On bebeğimiz olacak, değil mi?"

"Evet Gerard, ama bebekler balayından sonra geliyor," diye hatırlattı kız kardeşim ona. "Öpüştüğümüzde ve sen bana o özel sarılmayı yaptığında."

Kaşlarımı kaldırdım. "Özel sarılma mı?"

"Hı-hı," diye cevap verdi hevesle başını sallayarak. "Bilirsin, babamın bizi karnına sokmak için anneme verdiği özel kucak gibi."

"Tanrım," diye mırıldandım, başımı ellerimin arasına aldım, bu sırada yanımda oturan kız elinin içine kıs kıs gülüyordu.

"Çok tuhaflar," diye fısıldadı Lizzie kulağıma ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Bir de bana sor," diye fısıldadım ve ona bir göz atma cesaretini gösterdim. Evet, bu sabah onu gördüğümde kalbim hâlâ çarpıyordu.

Feely masadakilere "İşler böyle yürümüyor," diye bilgi verdi. "Boğaların da erkekler gibi taşakları, ineklerin de kızlar gibi vajinaları v a r d ı r ." Daha sonra masadakilere

Masumiyetlerini yerle bir edecek kadar çiftlik hayatı bilgisiyle silahlanmış ve hazır bir şekilde. "Taşaklar sperm depolar ve spermin penisten fırlayıp ineğin vajinasına girerek onu hamile bırakması gerekir."

Gibbie ve Claire'in ağızları bir anda açık kaldı. "Biz buna inek boğmak diyoruz," diye devam etti Feely. ağız dolusu mısır gevreği. "Boğanın buzağılaması için ineğe binmesi ya da ineğin suni döllemeye tabi tutulması gerekir."

"O da ne?" Lizzie sordu, şimdi Gibs ve Claire gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Lütfen yapma, Feely," diye yalvardım, geçen bahar evine oyun oynamaya gittiğimde ve kendimi buzağılama kulübesinde bulduğumda babasından tam olarak bu konuşmayı duymuştum.

"Çiftçi boğadan spermi alır, tohumlama tabancasına doldurur ve ineğin döl yatağına atardı.
."

"Tamam, Feely!" Sesini bastırarak kadar yüksek sesle bağırdım. "La, la, la, la! Bir gün için bu kadar yeter, delikanlı."

Claire dehşet içinde Gibbie'ye bakarak, "Iyy," diye inledi. "Sadece iğrenç."

"Belki de sadece evcil hayvan besleriz," diye önerdi Gibbie, midesi bulanarak. "Çünkü seni boğa tabancasıyla vurmak istediğimi sanmıyorum Claire-Bear."

"Anlaştık," diye mırıldandı ve serçe parmağını onunkine doladı. "Onun yerine kedi bebekler yapalım."

Tanıdık bir ses, "Bu boğa silahları da neyin nesi, genç adam?" diye sorunca Gibbie sandalyesinden sıçradı.

"Baba!" Mutfağa doğru fırlayarak kendini babasının üzerine attı. "Buradasın!"

Joe, Gibbie'yi kollarıyla sararak, "Evet, Pete çetesini yüzmeye götürmekle ilgili bir şeyler söyledi," diye cevap verdi.

Gibbie annesiyle aynı sarı saçlara sahip olabilirdi ama benzerlik burada bitiyordu. Hem görünüşü hem de kişiliğiyle Joe Gibson'ın oğlu gibiydi.

"Onlarla birlikte gidebileceğimizi düşündüm." Joe Gibsie'nin başını öptü ve onu tekrar ayağa kaldırdı. "Ne dersin, oğlum?" Oğlunun buklelerini karıştırdı. "Şu köpek küreğini kullanmaya ne dersin?"

"Fırın ne olacak?"

"Dükkânı bir günlüğüne kapatmanın zararı olmaz," diye cevap verdi babası gülümseyerek. "Ayrıca, esas adamımla takılmayı tercih ederim."

Başını sallayan Gibsie, gözyaşlarına boğulmadan önce tam on saniye boyunca gülümsedi. "Neden ağladığımı bilmiyorum," diye gözyaşları arasında babasına anlatmaya çalıştı. "Mutluyum baba, söz veriyorum."

Joe, Gibsie'nin yüzünü göğsüne bastırarak, "Sorun yok, dostum," diye yatıştırdı. "Ağlamaya hakkın var. Zor bir yıl geçirdin."

"Evet." Gibs burnunu çekerek kollarını babasının beline doladı ve ona sarıldı. "Sağ ol baba."

"Bu Gibsie'nin babası," diye fısıldadım Lizzie'nin kulağına. "Annesi bir süre önce onu evden kovdu."

"Ah." Yalnız mavi gözleriyle bana baktı. "Bu çok üzücü."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Gibs onu çok özleyiyor."

O sırada babam elinde telefonla mutfığa girdi. "Patrick, oğlum, kız kardeşin dışarıda arabada seni bekliyor," dedi arkadaşşıma ve dönüp bana baktı. "Az önce sokağın aşağısında Donal Murphy ile ilginç bir konuşma yaptım."

Kahretsin.

Sandalyesinden yarıya kadar kalkmış olan Feely, yavaşça yerine oturmadan önce olduğu yerde dondu kaldı.

"Gerçekten mi?" Diğerlerine bakmaya cesaret edemeyerek cevap verdim. Eğer baksaydım, babam bilirdi. "Ne istiyormuş?"

"O olmuştur Çınlama etrafında hepsi ve komşular," Babam açıkladı, tırmalama onun Çene. "Görünüşe göre, bazı Çocuklar

Dün gece evine yumurta atmışlar, hatta genç ve vahşi biri kolundan bir parça koparmış."

Lizzie'nin nefesi kesildi ve hemen masanın altından elini tuttum. Ona bakamazdım, çünkü bakarsam yakalanırdım, bu yüzden başparmağımı güven verici bir şekilde elinin arkasında gezdirdim.

Gibbie neyse ki şaşırmış gibi yaparak, "Asla," diye cevap verdi. Benden çok daha iyi bir yalancıydı. "Nerede oldu?" diye sordu, mutfak masasında bize yeniden katılırken.

"Ön verandasında," dedi babam bize. "Kadının yanında başkaları da varmış ama hepsi maske takıyormuş, bu yüzden suçluların kim olduğundan emin olamıyor."

Zihinsel olarak rahatlardım.

"Yaşlı Murphy mi o?" Joe babasına bakarak sordu. "Sokağın aşağısındaki, mahallede terör estirmeye meraklı, huysuz, yaşlı piç mi?"

Babam gülümsememeye çalışarak, "İşte o," diye cevap verdi. "Onu bizim çeteden biri olamayacağı konusunda temin ettim çünkü hepsi yataklarına yatmışlardı." Bize baktı. "Öyle değil mi, *çete*?"

Hepimiz hevesle başımızı salladık. "Aynen öyle."

Joe bize göz kırparak, "Umarım o 'vahşi, genç olan' ondan büyük bir parça koparmıştır," dedi. "İhtiyarı biraz hafifletebilir."

ROBIN HILL YOLUNA GERİ DÖNÜN

Lizzie

1 KASIM 1994

HUGH'UN PARTISINDEN SONRAKİ GÜN EVE GELDİĞİMDE, KIZ KARDEŞİM

Beni kapıda karşılayan oydu. Babam hala annemle birlikte hastanedeydi ve onun için gerçekten endişelenmeme rağmen gülümsememi engelleyemiyordum.

Çünkü dün hayatımın en güzel gününü geçirmiştım. Bu sabah da öyle. *Arkadaşlarımla*. Eve gitmek istemiyordum ama sonsuza kadar onların evinde kalamayacağımı biliyordum. Annemi çok özleyecektim. Ama şimdi o burada olmadığına göre, kendimi yine yalnız hissediyordum.

Yine de, artık kendime ait beş arkadaşım olduğunu bilmek yüzümdeki gülümsemeyi korumama yardımcı oldu.

Hugh.

Claire.

Gibbie.

Shannon.

Patrick.

Ve *ben*.

"İlaçlar," diye hatırlattı Caoimhe ön kapı kapanır kapanmaz. "Hemen şimdi, küçük hanım." Elimden tutarak beni mutfığa götürdü ve dolaplardan birinde üzerinde adımın yazılı olduğu ilaç şişesini aradı. Onlardan bir sürü vardı. "İşte buradayız," diye düşündü, kapağı açtı ve bana bir hap uzattı. "Ne yapacağını biliyorsun."

Derin bir iç çekerek lavaboya doğru yürüdüm ve süzgeçten bir bardak aldım. Bardağı musluk suyuyla doldurduktan sonra ilacı yudumladım ve kız kardeşimin incelemesi için ağzımı açtım.

"Aferin kızıma," dedi bana sarılmadan önce onaylayarak. "Şimdi bana yatıya kalışını anlat."

"Hayatımın en iyi zamanını geçirdim," dedim ona, yeniden heyecanlanmış hissederek. "Ve yeni arkadaşlar edindim. Artık beş arkadaşım var, Caoimhe. Beş arkadaşım! Claire, Shannon, Patrick, Gibsie ve Hugh!"

"Devam et." Mutfak masasındaki sandalyeye oturup çenesini ellerinin arasına aldı ve gülümsedi. "Bana tüm ilginç detayları anlat."

"Parti yaptık, sonra şeker mi şaka mı yaptık ve *Hokus Pokus*'u izledik, gece yarısı atıştırmaları yaptık ve..." Tam zamanında kendimi durdurduğum ve yumurtlama kısmını atladım. "Çok geç saate kadar uyanık kaldık ve sonra Sinead bize kahvaltı için krep yaptı." Yanındaki sandalyeye çökerek mutlu bir şekilde iç geçirdim. "Sanırım onu seviyorum."

"Hangisi?"

"Hugh," diye iç geçirdim, göğsümü tutarak. "O çok iyi biri Caoimhe. Çok çok iyi, çok güzel, benim için kapıyı tutuyor, odasından bana fazladan bir yastık verdi ve ben yapamadığımda krepi kestti." Onu şimdiden özlediğim için bir kez daha iç çektim. "O çok *tatlı* biri."

Kız kardeşim güldü. "Demek aşk tüm gücüyle devam ediyor."

"Annem nasıl?" Sonra ben sordum. "Yakında eve gelecek mi?"

"Babam aradı ve bir iki gün içinde evde olacağını söyledi," dedi bana. "Kendini çok daha iyi hissediyor."

Rahatlayarak sarktım. "Tanrıya şükür."

"Biliyorum," diye cevap verdi elimi sıkarak. "Şimdi, oturma odasında bir korku filmi açmaya ve şeker mi şaka mı ganimetini ablanla paylaşmaya ne dersin?"

O gece yatağıma yattığımda, yatak odamın kapısının içeriye doğru açılan tanıdık sesini duydum ve hikaye kitabımdan başımı kaldırıp kapıda Mark'ı gördüm.

"Hey, ufaklık," dedi ve kapıyı kapatıp arkasından kilitledi. Midem bulandı. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Okuyorum." İçimi bir panik dalgası kapladı ve bana doğru yürüdüğünde vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim. "Neden buradasın?"

"Kız kardeşine eşlik etmek için geldim," diye açıkladı yatağımın kenarına oturarak. "Kanepede uyuyakaldı, ben de gelip seni kontrol edeyim dedim."

Her zaman beni kontrol ederdi.

Eskiden iyiydi ama artık o kadar emin değildim.

Beni kontrol etmesini istediğimi sanmıyordum. Beni tekrar iyileştirmesini istemedim.

Bir daha asla.

"Babam daha gelmedi mi?"

"Hayır." Gülümsedi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sadece biz varız, ufaklık."

"Baban seni ne zaman alacak?"

"Bu gece burada kalacağım," diye açıkladı elini omzuma koyarak. "Baban annenle birlikte hastanede kalıyor, yani onların hiçbir şeyden haberi yok."

"Oh." Paniğim arttı. "Tamam."

"Kız kardeşin bugün bana bir şey söyledi ve ben bundan hiç memnun değilim."

"Ne?"

"Caoimhe dün gece bir çocuğun evinde yattığını söyledi."

"Hugh." Gülümsediğimi hissettim. "Gerçekten hoş biri."

"Hmm." Mark mutlu görünmüyordu. "Beni aldatman konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum, ufaklık."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Seni paylaşmak istemiyorum."

İçimi bir ürperti kapladı. "Beni paylaşmak mı?"

"Sen benim özel kızımsın, unuttun mu?" Kocaman elini bacağıma koydu. "Ve başkasının özel kızı olmanı istemiyorum."

Yüzüm ısındı.

"Yüzün kızarıyor." Tekrar eğildi, bu sefer daha da yaklaştı ve fısıldadı, "Benim için kızarman hoşuma gidiyor."

Yüzüm kızarmıyordu; korkmuştum. Ama ona söylersem bana kızardı ve kızdığı zaman canım daha çok yanardı. Onu kızdırmamak daha iyiydi. Titredim, karnımda yine bir tuhafılık hissettim.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, ufaklık?" Parmaklarını bacağımda gezdirdi. "Sanırım yine benim özel ilacıma ihtiyacın var." Gözleri üzerimde gezindi. "Sonunun annen gibi olmasını istemezsin, değil mi?" Elini geceliğimin altına kaydırды. "Hasta ve hastane yatağında çürüyen?"

Başımı salladım, üzgün hissediyordum. "Ama acıyor."

"Sadece kısa bir süre için," diye ikna etti, büyük elini boğazıma dolayarak. "Bununla başa çıkabilirsin." Beni sırtüstü yatırdı ve geceliğimi belime kadar çekti. "Diğer zamanlardaki gibi."

Titreyerek gözlerimi kapattım ve mutlu şeyler düşündüm.

Aklıma *Hugh* geldi.

MİLEYDİ VE CESUR ŞÖVALYE

Hugh

19 KASIM 1994

BU BERBAT BİR FIKIRDI.

Liz ağacın yarısına kadar kayıp üzerime düştüğünde ve ikimizin de kış üstü düşmesine neden olduğunda biliyordum. Ve şimdi, bir dalın üzerinde dengede durup onun yeni doğmuş bir tay gibi sallanışını izlerken de biliyordum.

Ona bir şey olursa ben ölürdüm. Eğer annem beni öldürmezse, kız kardeşim öldürecekti.

"Dikkatli ol," diye seslendim, endişemi gizleyemiyordum. Dün bütün gün yağmur yağarken tırmanmaya gitmeyi kabul etmemem gerektiğini bilmeliydim. Evet, bugün hava kuruydu ama ağaçların dalları hâlâ kaygandı. Sorun şu ki, Lizzie Young yakınımıdayken tüm sağduyumu kaybediyor gibiydim.

Örneğin bu sabah, her cumartesi olduğu gibi rugby antrenmanında olmam gerekiyordu ama Liz dün gece Claire'le yatıya kalmıştı ve bana bu sabah takılmak isteyip istemediğimi sorduğunda hiç düşünmeden antrenmanı ekdim.

Benim de üzerinde bulunduğum ağacın özellikle sallanan bir dalına tırmanan Liz, *hiç* zarafet göstermeden dengede durdu ve elindeki sopayı önüne uzattı. Yaramazca sırtarak, kalbime nişan almadan önce sopayı bir çırpıda salladı. "Seni düelloya davet ediyorum, cesur şövalye."

"Cesur bir şövalye asla bir leydi ile düello yapmaz." Kullandığı İngiliz tonunu taklit ettim ve sonra abartılı bir selamla hayali şapkamı ona doğru eğdim. "Leydim."

"Haydi, iyi şövalye, acele et," diye meydan okudu, beni dürtmek için biraz daha ileri gitti.

sopasıyla göğsüne vurdu. "Çünkü böyle tatsız sözler için çok az zamanım var."

"Mümkün değil leydim," diye cevap verdim, hayali kılıcımı ayaklarının dibine koyarak. "Şimdi, size zarar vermeden önce geri çekilmeniz için yalvarmak zorundayım."

Lizzie gözlerini kıstı ve karakterini bozdu. "Haydi! Dövüş benimle, Hughie."

"Düşüp kışını kıracaksın," diye güldüm, onun maskaralıklarıyla iyice eğlenmiştim. "Kendini öldürmeden önce geri çekil."

"Öyle mi?" Elindeki sopayı fırlatarak göz kırptı ve daldan aşağı atladı.

"Lizzie!" Kükredim, birkaç metre altımdaki çimenlikte yığılıp kalmış sarışına dehşet içinde bakarken kalbim göğsümde duracak gibi oldu. "İyi misin?"

Kahkahasının sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu ve sırt üstü dönüp başparmaklarını havaya kaldırdığında tüm vücudumun rahatlayarak sarktığını hissettim.

"Hanımefendi olmakta berbatsın."

"Çünkü ben bir hanımefendi olmak istemiyorum," diye sırtarak karşılık verdi. "Ben de senin gibi bir şövalye olmak istiyorum."

"Hey, Liz, benimle baleye gelmek istemediğine emin misin?" Claire, pembe bir tütü ve beyaz tayt giymiş olarak avlu kapısından seslendi. "Bayan Good çocukların sevip sevmediklerini görmek için sınıfa gelip denemelerine izin veriyor."

"Uh...sorun değil mi?" Lizzie dehşete düşmüş bir ifadeyle geri seslenirken, ben de kahkahamı bastırmak için ağzımı kapattım.

Bir çift kot tulum ve büyük boy ekose bir gömlekle çimlerin üzerine yayılmış olan Liz, istese de kız kardeşime daha az benzeyemezdi.

Bayıldım.

"Hugh, biraz konuşabilir miyiz canım?" O sırada annem seslendi, kapı aralığında kız kardeşime katıldı.

"Evet, anne," diye karşılık verdim, ağaçtan aşağıya doğru ustalıkla manevra yaparak indim. Ağaca ulaştığımda kendimi yaramaz hissediyordum.

Liz'in "kılıcını" çimenlerden aldım ve ayaklarının dibine koydum. "Leydim."

Çimlerin üzerindeki tüneğinden bana sıırttı. "Cesur şövalye."

Annemin yanına koşmadan önce ona dramatik bir selam verdim. "Ne var ne yok?"

Mam, "Bir dakikalığına içeri gel," dedi ve Claire'e dışarı çıkıp dans dersi için ayrılmaları gerekene kadar Liz'le oynamasını söyledi.

"Bir sorun mu var?" Annemi dikkatle izleyerek sordum. "Anne?"

"Lizzie nasıl?" diye başladı. İyi mi? Sana ya da Claire'e bir şey söyledi mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne gibi?"

Annem iç çekti. "Az önce annesiyle telefonda konuştum."

"Yani?"

"Lizzie'nin annesi çok hasta, Hugh." Elini omzuma koydu. "Kanserle üçüncü savaşını veriyor."

"Tamam," dedim kaşlarımı çatarak. "İyileşmiyor mu?" "Hem evet hem hayır," diye yanıtladı annem derin bir iç çekerek.

"Ama

Catherine'in iyileşme süreci yavaş ilerliyor ve ailesini, özellikle de Lizzie'yi olumsuz etkiliyor. Catherine bu durumun onu nasıl etkilediği konusunda çok endişeli."

"Ama Liz ailesi hakkında hiçbir şey söylemiyor," dedim kaşlarımı çatarak. "Her şeyin yolunda olduğunu ve annesinin iyileştiğini sanıyordum."

Annem başını salladı ve bana başka bir soru sormadan önce cevabımı aldı. "Seninle duyguları hakkında hiç konuştu mu?"

"Ne tür duygular?"

"Korkunç duygular ya da korkutucu sesler," diye yanıtladı Mam dikkatli bir ses tonuyla. "Ya da belki endişeleri?"

"Ha?" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Bilmem gereken tek şey buydu."

"Neler oluyor anne?" Şimdi endişeli hissederek sordum. "Lizzie iyi mi?"

"Evet canım, o iyi," dedi annem, elini saçlarımla arasında gezdirerek. "Catherine'e iyileşme sürecinde ne zaman isterse onu ağdırlamaktan mutluluk duyacağımızı söyledim, o yüzden Lizzie'nin önümüzdeki aylarda sık sık burada olmasını bekleyin."

"Gerçekten mi?" Heyecan içimde canlandı ve bu konuşmadan duyduğum şaşkınlıkla karıştı. "Bu harika."

"Sen iyi bir çocuksun Hugh ve biliyorum ki duygusal olarak o kadar olgunsun ki sormama gerek yok ama lütfen ona göz kulak ol." Annem yanağımı okşadı ve hüzünle gülümsedi. "O çok kırılgan ve bakıma ihtiyacı olan küçük bir kız."

"Yapacağım," diye söz verdim, avlu penceresinden kot tulumunun içinde daireler çizerek dönen sarışın kıza bir bakış attım. "Ona göz kulak olacağım anne, söz veriyorum."

DERINLERDE YÜZMEK

Lizzie

3 ARALIK 1994

HEYECANDAN KÖPÜREREK ANNEMİN ELİNİ TUTTUM.

Soyunma odasından havuza giden yol. Annem hala hastaydı ve suya giremiyordu ama Sinead Biggs bugün bizi davet ettiğinde *yine de* geldi. Bunun hepimiz için özel bir muamele olduğunu söyledi.

Yüzme havuzuna girmek için sabırsızlanıyordum ve arkadaşlarımda suda sıçradığını görebiliyordum. Ama iyi bir kız olmak ve hata yapmamak için çok uğraşıyordum çünkü babam da buradaydı ve eğer kötü davranırsam bir daha havuza gelemeyecektim.

Uslu durmak zorundaydım.

Hata yok.

"Catherine?" Sinead, ben annemle birlikte yaklaşırken havuzun kenarındaki şezlongdan kalkarak sordu. "Ben Sinead Biggs. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Mam elini sıkarak. "Lizzie'ye bu kadar iyi davrandığın için çok teşekkür ederim. Sonsuza dek sana borçluyum."

"Hiç de değil," diye yanıtladı Sinead, annesinin yanındaki sandalyeye oturmasına yardım ederek. "Lizzie bizim için bir zevktir. Evimize her zaman gelebilir."

"Oğlum açık kapı politikasını gerçek anlamda uyguluyor," diye kıkırdadı başka bir kadın yakındaki bir şezlongdan. "Yemin ederim Sinead Gerard'ı benden daha çok görüyor." Koltukların üzerinden eğilerek anneme elini uzattı. "Sadhbh Gibson. Siz Caoimhe'nin annesisiniz, değil mi? O senin için bir övünç kaynağı, Catherine. Gerçekten."

"Çok teşekkür ederim." Annem gülümsedi ve onun elini sıktı. "Sonunda sizinle tanışmak da harika hanımlar."

Üçü sohbet etmeye başladı ve ben annem için mutlu hissederek gülümsedim. Onu yeniden gülümserken görmek güzeldi. Sadhbh ve Sinead başörtüsüne bakmadılar ya da ona üzgün bakışlar atmadılar. Anneme çetelerinin bir parçasıymış gibi davrandılar.

Tıpkı çocuklarının bana davrandığı gibi.

"Buradasın," diye seslendiğini duydum Hugh'nun, eli bileğime dolanmadan birkaç dakika önce. Sudan bana doğru sırttı. "Ne bekliyorsun?"

Etrafıma bakınarak babamı aradım ve onu bulamayınca koşup suya atlamadan önce hemen geri çekildim.

"Deli misin sen?" Hugh güldü, ona doğru kürek çekmemi izliyordu. "Henüz derinlere atlayamazsın. Çok küçüksün."

"Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim."

O da bana sırttı. "O zaman neden batıyorsun?"

Gözlerimi kısmıştım. "Çünkü daha önce hiç dibe dokunmamıştım."

Kıkırdayarak bana doğru yüzdü. "Bana tutun."

Hemen öyle yaptım ve bizi havuzun kenarına götürmesine izin verdim. "İşte. Yukarı itmek için elimi kullan," diye talimat verdi ve eliyle ayağıma destek verdi.

Dışarı çıktığımda tekrar kenara oturdum ve ona gülümsedim. "Senden hoşlanıyorum." En azından Caoimhe öyle söyledi. Çırpınan fincanlar hakkında her şeyi açıklayana kadar neler olduğunu bilmiyordum. Güldü ve bana ilk kez aşık olduğumu söyledi.

Yanakları parlak pembeye döndü. "Bunu söylememen gerekiyordu Liz."

"Ama ben biliyorum," dedim ona.

"Evet, ama." "Çocuklar böyle şeyler söylediğini duyarlarsa bize gülerler" demeden önce etrafına bakındı.

"Yani?"

"Yani..." Başını sallamadan önce bir an düşünür gibi oldu.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum."

Ona sırtttım. "Sen de mi bana aşıksın?" "Tanrım." Yüzün kızarıyor, o daldırma altında ve Su, birkaç saniye sonra ve çok daha uzakta yeniden ortaya çıkıyor.

"Bekle!" Arkasından seslendim. "Bana cevap vermedin."

"Evet," diye seslendi omzunun üzerinden, geri yüzerken. arkadaşlarımız. "Cevabım evet!"

Ayağa fırladım ve göğsümü tuttum, yüzümdeki sırıtışın yayılmasına engel olamadım.

Çünkü o da bana aşıktı. Hugh Biggs de benden hoşlanıyordu.

"Benim için geri dön," diye seslendim, suya geri atladım ve bacaklarımı tekmeledim.

Başkalarının başları suyun altına girdiğinde ya da burunlarına su kaçtığında hissettikleri korkuyu hissetmedim. Ne kadar çok acı hissedersen, zihnim o kadar sakinleşiyordu.

"Sen çılgın bir kızsın," diye güldü Hugh, yüzerek yanıma döndüğünde bir kolunu bana doladı. "Senin için geri yüzmeseydim ne yapacaktın?"

"Yapacağını biliyordum," diye güldüm ve bizi sığ kısma doğru yüzdürürken kollarımı boynuna doladım.

"Öyle mi?" diye alay etti, ayağa kalkabildiğimde beni serbest bıraktı. "Nasıl?"

"Çünkü sana güveniyorum," dedim ona. "Beni güvende hissettiriyorsun."

Bu onun kafasını karıştırmışa benziyordu çünkü kaşları birbirine çatılmıştı. "Benimle her zaman güvende olacaksın."

"Biliyorum." Elimle üzerine su sıçrattım. "Ne olursa olsun, değil mi?"

"Evet Liz," diye kıkırdadı Hugh, bana karşılık vererek. "Ne olursa olsun."

YÜZSÜZ ERKEK ARKADAŞLAR VE CESUR KARDEŞLER

Hugh

17 ARALIK 1994

"KIZ KARDEŞİNİ TANIYORUM" BENİM AĞZIMDAN ÇIKAN İLK KELİMELERDİ. Noel'den önceki son Cumartesi günü Lizzie'nin kız kardeşi kapımızdan içeri adımını attığında. "O benim okuldaki en iyi arkadaşım ama Gerard da evdeki en iyi arkadaşım."

"Öyle mi?" Caoimhe güldü ve Claire'in onu bebek koleksiyonunu görmesi için üst kata sürüklemesine izin verdi.

"Bir buçukta evde olacağız," dedi annem aynada rujunu sürerken. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da kendini mutsuz hissedersen Sadhbh'i aramanı istiyorum, tamam mı?"

"Sadhbh'i aramıyorum," diye cevap verdim, tiksintiyle burnumu kıvrarak. "Yine o adamla yatıp kalkıyor."

"Hugh," diye uyardı Mam. "Bu bizim işimiz değil, unuttun mu?"

"Evet, her neyse, ama Joe çok daha iyi," diye homurdandım.

"Öyle diyorsun," diye kıkırdadı. "O senin vaftiz baban ve seni çok şımartıyor."

"Hayır, gerçek olduğu için söylüyorum," diye t e r s l e n d i m . "Bir yetişkine ihtiyacım olursa Joe'yu ararım."

"Bu hafta sonu çocuklar Joe'da," diye hatırlattı Mam elbisesini düzeltirken. "O yüzden ihtiyacın olursa lütfen Sadhbh'i ara."

"Büyükbaba Healy'yi arayacağım ve bu benim son teklifim," diye cevap verdim, kararlı bir şekilde.

"Peki, büyükbabamı arayabilirsin," diye kabul etti annem gülerek. "Oh, ve Caoimhe siz yokken Mark Allen'ın film izlemek için gelip gelemeyeceğini sordu."

Yatağa. Ona yapabileceğini ama saat on birde gitmesi gerektiğini söyledim, o yüzden her şeye göz kulak ol, tamam mı?"

"Mark Allen?" Anneme bakakaldım. "Sadhbh'nin erkek arkadaşının *oğlu* gibi mi?"

"Hugh."

"Ugh!" "Neden biri *onunla* film izlemek istesin ki?" diye kaşlarımı çatarak homurdandım.

"Bu da seni ilgilendirmez."

Mark'la birkaç kez karşılaşmıştım ve Gibs adamın sürüngen olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Ergen olduğu için bizden çok daha sert ve havalı olduğunu düşünüyordu, oysa aslında daha iyi yaptığı tek şey lanet bir sürüngen olmaktı. "Bu adamdan nefret ediyorum!"

"Hugh!"

"Bana yalan söylememeyi sen öğrettin anne," diye hatırlattım ona.

"Sana terbiyeli olmayı da ben öğrettim," diye sırtarak karşılık verdi. "Caoimhe'nin bebek bakıcısı olduğunu biliyorum ama babam evde yokken evin erkeği sensin, bu yüzden kız kardeşine göz kulak olmanı bekliyorum."

"Tanrım, anne, çok güzel görünüyorsun," dedim ona, üzerindeki dar, ışıltılı kırmızı elbiseye bakarak. "Düşündüğümünden çok daha zayıfsın."

"Teşekkür ederim oğlum," diye kıkırdadı annem, yanağını sıkarak. "Ne kadar küçük bir büyücüsün sen."

"Bunu babasından almış," diye araya girdi babam, annemin ve kendisinin paltolarını koluna geçirmiş mutfaktan çıkarken. "Pekâlâ canım, hadi işe koyulalım. Taksi dışarıda."

"Bekle, bekle, bekle, sanırım bir şey unuttum," diye güldü Mam onu kapıya doğru götürürken. "Gitmeden önce bebeklerimi öpmem gerekiyor."

Babam ön kapıyı açıp Mam'ı verandanın merdivenlerinden aşağı indirirken, "Büyük bebeğin burada," diye söylendi. "Ve onu takside öpebilirsin."

"Ugh," I inledi, çarpma ve kapı arkasında
Onlar. "İyi ki kurtulduk."

İki saat sonra, Caoimhe Young tarafından bakılmanın Bayan Grady'den çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissediyordum ama gerçek buydu. Caoimhe'nin Claire'e ayak uyduracak kadar enerjisi vardı, bu da benim onu evin içinde başıboş dolaşıyor, elinde makas var ya da annemin makyaj malzemelerini karıştırıyor diye kovalamam gerekmediği anlamına geliyordu. Bunun yerine, Caoimhe tüm bunları yaparken ben de huzur içinde bilgisayar oyunumu oynadım.

Claire, "Sana kurabiye yaptık," diye ciyaklayarak yatak odamın kapısını içeri doğru üfledi ve uğursuzluk getirdiğim için zihinsel olarak kendime lanet ettim. Allah kahretsin. "Haydi, Hugh. Aşağı gel ve tadına bak."

Kız kardeşimin kirli, küçük parmaklarını sürdüğü hiçbir şeyi yemek istemiyordum. Gibbs'le birlikte kavanozlarda topladıkları ürkütücü sürüngeçerleri çok iyi tanıyordum ama Claire'i tanıyorsam, pes etmezsem onları uykumda bana yedirmeye çalışacaktı. Bu kazanamayacağım bir savaştı, bu yüzden oyunumu kapattım ve aşağıya, mutfaka indim.

Beklediğim gibi, kurabiyeler komşunun köpeğinin sıçtığı bir şeye benziyordu, ama bir tane aldım ve mutfakta dönüp duran kıvrıkcık saçlı iblisi yatıştırmak için bir ısırık aldım.

"Mm," diye mırıldandım, karnımı ovuşturarak. "Çok lezzetli." Değildi ama korkunç da değildi. "İyi işti."

Caoimhe gözlerini devirdi ve güldü. "Ablam haklıymış; çok tatlısın."

Yanaklarım kızardı ve neredeyse boğazım düğümlendi. cevap vermek için kurabiyeyi ağzına attı. "Liz tatlı olduğumu mu söyledi?" "Hı-hı." Sırtarak kalçasını yasladı. adasına gitti ve ellerini havluyla kuruladı. "Aralarında

başka şeyler."

"Ne gibi?" Sakin davranmaya çalışıp başaramayarak ağzımdan kaçırđım. "Yani, benim hakkımda bir şeyler mi söyledi?"

Caoimhe, "*Ah*, kız kardeşime bakıp nasıl da kızarıyorsun," diye mırıldandı. "Bu çok şirin."

"Hugh aşık olmuş," diye araya girdi Claire. "Kız kardeşini öpmek istiyor."

"Claire!" Yüzümün daha da ısındığını hissederek tersledim. "Kes şunu. Yapmayacağımı biliyorsun."

"Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor," diye alay etti Claire, bebek bakıcımıza doğru dans ederken. "Bana sürekli onun hakkında sorular soruyor."

"*Gerçekten* mi?" Caoimhe'nin gözleri muziplikle dans ediyordu. "Ne tür sorular, Claire?"

"Mesela en sevdiği renk ne, dinazorları seviyor mu, en sevdiği yazar kim ve okulda ondan bahsediyor mu?" diye sordu kız kardeşim kıs kıs gülererek. "Hatta onun resimlerini çiziyor, küçük notlar yazıyor ve bunları onun için okula getirmemi istiyor."

İnleyerek yukarı kaçma ve utancımdan özel bir yerde ölme isteğimle savaştım.

"Lizzie de Hughie için resimler çiziyor," diye devam etti Claire, Caoimhe'yi salona götürürken sırlarımı dökerek. "Ve üzerinde aşk kalpleri olan notlar yazıyor ve bunları onun için eve getirmem gerekiyor."

"Tanrım," diye haykırdı Caoimhe, Claire'in yanındaki kanepeye çökerek. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey."

Claire, "Sanırım Hughie Lizzie'nin erkek arkadaşı," diye önerdi. "Gerard'ın benim erkek arkadaşım olduğu gibi."

"Hayır, değilim," diye karşı çıktım, kendimi ter içinde ve garip hissediyordum. "Ve Gibsie de senin değil." Başımı salladım, kendimi telaşlı hissediyordum. "O sadece senin *arkadaşın* olan bir çocuk. Tıpkı ben ve Liz gibi."

"Hayır, Hughie," diye karşılık verdi kız kardeşim, el işaretiyle Gelip yanına oturmamı istedi. "Gerard diyor ki

"Büyük bir kız olduğumda benimle evlen."

"Ah." Caoimhe güldü. "Benim küçük Gibs söyledi sen seninle evlenir miydi?"

"Evet." Claire gülümsedi gururla. "Ancak Biz balayından sonra yavru kedi almak ve boğa silahları değil."

"Vur beni," diye mırıldandım ve kanepeye çöktüm.

"Ciddiyim."

"Sende var mı?" Claire onun kucağına tırmanarak sordu.

"Erkek arkadaşın mı?"

Caoimhe gülümseyerek, "Evet, kesinlikle tanıyorum," diye cevap verdi. "Aslında, sanırım siz benim erkek arkadaşımı tanıyorsunuz: Mark Allen."

"Ew." Claire geri çekildi, dehşete kapılmış görünüyordu.

"Sadece iğrenç." Caoimhe güldü. "Onaylamıyor musun?"

Kız kardeşim başını salladı. "Babası Gerard'ın annesini öpmemesi gerekirken öpüyormuş," diye açıkladı küçük burnunu kıvrarak. "Gerard onların babasını aldattığını söylüyor."

"Ah oğlum." Caoimhe içini çekti. "Bu hiç iyi değil, değil mi?" "Hayır. Bu kötü bir şey."

"Bazen yetişkinler kötü şeyler yapar," diye kabul etti. "Ancak yetişkinlerin kötü şeyler yapması, çocukların suçlu olduğu anlamına gelmez."

Claire şaşkın görünüyordu ama ben onun ne yapmaya çalıştığını *çok* iyi biliyordum.

"Bu Gibsie'nin suçu değil, değil mi?" Caoimhe nazik bir ses tonuyla açıkladı.

"Hayır."

"Aynen öyle." Caoimhe ona gülümsedi. "O zaman bu nasıl Mark'ın hatası olabilir?"

Bu görünüyordu için atmak benim Kardeşim, ve o kaşlarını çattı. "Huh."

İnanmayan bir kaşımı kaldırdım ve homurdandım. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Hugo Boss-Man?"

"Evet, Gibsie bir çocuk," dedim ona. "Mark bir zorba."

"Kime karşı zorba?"

"Gibbie."

Caoimhe'nin gözleri benimkilerle buluştu ve bana inanmadığını görebiliyordum. "Onun hakkında yanılıyorsun. Mark'ı tanıyınca gerçekten harika biri olduğunu göreceksin."

Hayır, teşekkürler.

"Onu seviyor musun?" Claire, bebek bakıcımızın dikkatini tekrar kendisine çekerek sordu. "Senin için kapıyı tutuyor mu?"

"Evet," dedi kız kardeşim gülümseyerek. "Benim için pek çok güzel şey yapıyor."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh."

"Ne tür güzel şeyler?"

"Tamam, ben yatmaya gidiyorum," diyerek ayağa kalktım ve onları uğurladım.

Geç saatlere kadar kalmak, bakıcımın saf kız kardeşime götveren erkek arkadaşını anlatmasını dinlemek anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapmamayı tercih ederim.

Yatak odamın penceresine ulaştığımda, sokağın karşısındaki Gibbie'nin penceresine baktım. Karanlıktı. Sokağın karşısındaki garaj yoluna park etmiş minibüs, hafta sonu için babasının evinde olduğuna sevinmeme neden oldu.

Başucumda diz çökerek kendimi kutsadım ve yatağa girmeden önce hızlıca dualarımı okudum. Uykuya dalmam normalden çok daha uzun sürdü ve televizyonumu açmayı düşündüm ama vazgeçtim. Eğer bunu yaparsam, Sega'mda oyun oynamak isteyecektim ve eğer bu olursa, bütün gece ayakta olacaktım.

Kısa bir süre sonra ön kapının açılıp kapanma sesi kulaklarımı doldurdu ve boğuk sesleri duymak için zorlandım.

Bir erkek sesi vardı.

Bu benim kafamı karıştırdı çünkü babamın sesini tanıyordum ve bu o değildi.

Yan dönerek uykuya dalmaya çalıştım, gözlerimin ağırlaştığını hissediyordum ama midemde garip bir his beni kemiriyordu

Ben.

İşte o zaman annemin sözleri aklıma geldi.

Mark Allen.

Film izlemeye gelecekti.

Lanet olsun!

Yorganı üzerimden atarak yataktan çıktım ve kontrol etmek için aşağıya indim. Salona ulaştığımda, kanepemde oturan ve kucağında kız kardeşim olan tanıdık, siyah saçlı genç oğlanla göz göze geldiğimde, içimi bir tedirginlik dalgası kapladı.

Neden bu kadar rahatsız hissettiğimi ya da onu her gördüğümde neden ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu açıklayamıyordum. Ama bu *hep* oluyordu. Örümcek hisleri olan Peter Parker gibi hissediyordum ve benimkiler bana Mark Allen'ın iyi *olmadığını* söylüyordu. Hem de hiç iyi olmadığını.

"Claire!" Havlayarak salona girdim. "Hayır." Tam önlerine gelene kadar durmadım, kız kardeşimin elini tuttum ve onu kucağından çektim. "Yabancıların kucağına oturamazsın."

"Yine de sorun değil, çünkü yakında Gerard'ın kardeşi olacak," diye açıkladı ablam, kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarak. "Yani o bir yabancı değil."

"Umurumda değil." Elini tutarak kız kardeşimi kanepenin diğer ucuna götürdüm ve geri dönmeden önce onu kanepenin üzerine kaldırdım. "Bir daha kız kardeşime dokunma," diye uyardım önünde durarak. "Bir daha asla."

Caoimhe, Mark'ın yanındaki tüneğinden, "Hugh, sorun yok," dedi. "Sadece film izliyorduk. Annen sorun olmadığını söyledi." Gülümseyerek, kolunu ona dolamış olan kabadayıyı işaret etti. "Filmi bizimle birlikte izlemek ister misin?"

"Yatmaya mı gidiyorsun?" Benimle konuşmaya çalışan Mark'ı duymazdan gelerek kız kardeşime sordum.

"Hayır." Claire gülümsedi ve televizyonu işaret etti. "*Bak Kim Konuşuyor*" u izleyeceğim."

"Tamam." Başıımı salladım ve yanına oturdum. "O zaman ben de iyiyim."

"Çok kaba davranıyorsun," diye fısıldadı Claire kulağıma.

Öyle olduğumu biliyordum ve ailemle başımın derde g i r m e s i n d e n korkuyordum.

İyi olmaya, doğru olanı yapmaya çalıştım ama bu gece kendimi durduramadım.

Hoşuma gitmedi.

Çok yanlış geldi.

"Kucağına oturma," diye fısıldadım. "Nasıl olur?"

Bilmiyorum. "Sadece yapma, tamam mı?" "Tamam."

"Ciddiyim." Serçe parmağımı ona doğru uzattım. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye cevap verdi ve parmağını benimkine dolayarak kucağımda top gibi kıvrıldı.

Normalde bana sarıldığı için kız kardeşimi öldürürdüm ama bu gece değil.

Onun yerine kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime yakın tuttum.

YENİ YILDA ÇANLAR ÇALİYOR

Lizzie

31 ARALIK 1994

"SEN İYİ MİSİN?" CEVABI ZATEN BİLDİĞİM HALDE GIBSIE'YE SORDUM.

Yılbaşı gecesi idi ve biz mutfak masasında otururken onun annesi ve Keith de benim ailemle birlikte şampanya yudumluyordu.

Gibsie üzgün bir sesle, "Evet, iyi olacağım," diye cevap verdi. "Beni partine davet ettiğin için teşekkürler Liz."

Bu benim değil, ailemin partisiydi. Yıl boyunca verdikleri destek için arkadaşlarına teşekkür etmek amacıyla bu yılbaşı gecesi bir parti düzenlemeye karar vermişlerdi.

Annem yataktan kalkmış ve güzel bir elbise giymişti, babam da bu gece gerçekten mutlu görünüyordu. Mutfak isimlerini bilmediğim yetişkinlerle doluydu, Caoimhe ve Mark ise oturma odasını okuldan arkadaşlarıyla tıka basa doldurmuştu.

Elimi Gibsie'nin elinin üzerine koydum ve fısıldadım: "Keith tam bir şerefsiz."

Bu onu gülümsetti, ben de başka küfürler bulmak için beynimi zorladım. "Keith aptal, orospu çocuğu, sikik bir yavru."

Şimdi, tam göbekten güldü. "O bir yavru sikici."

Sırıttım. "Evet."

Kapı zili çalındığında Gibs ve ben birbirimize bakıp ön kapıya doğru koşmaya başladık.

"O burada," diye bağırdım, aynı anda Gibs de "O burada!" diye tezahürat yaptı.

Gibsie'yi kalçamla yolumdan çekerek ondan bir saniye önce kapının kolunu tuttum ve zaferle sıırıttım. Aptalca diyebilirsiniz ama Hugh evime geldiğinde kapıyı açan kişi olmak istiyordum. İlk gelen ben olmak istiyordum.

onun yüzünü görmek için. Aslında, onun yüzünü her zaman görmek istiyordum. Her gün.

Kapıyı çekip açtığımda Biggs ailesi tarafından karşılandım ve kendimi Hugh'un üzerine atmamak için zor tuttum.

Ben istedim.

Çok kötü.

Çünkü sürekli onu düşünüyordum. Bana gülümsediğinde yüzüm ısınıyor ve tüm zamanımı onun yanında geçirmek istiyordum. Claire ile oynamam gereken zamanlarda bile hep onu arıyor ve içten içe odaya gelip bize katılmasını umuyordum. Konuştuğu şeylere bayılırdım. Çok zekiydi ve bana her zaman bir şeyler öğretirdi. Yıldızlar ve takımyıldızları, doğa, kitaplar, filmler, müzik hakkında. Hayatın kendisi hakkında kendi kişisel ansiklopedim gibiydi.

"Gerard!" Claire ciyak ciyak bağırarak kollarını arkadaşımıza dolamak için yanımdan hızla geçti. "Gömleğinin içinde çok hoş görünüyorsun." "Teşekkürler, Claire-Bear," o kıkırdadı, bakıyor Şimdi o buradayken bütün gece olduğundan daha rahattı. "Bir prenses gibi görünüyorsun." Bir kolunu omuzlarına atarak takip etti onu ebeveynler içineve Mutfak, ise Yerimden kıpırdamadan durdum, dikkatim tek bir şeye odaklanmıştı.

Bakmak istediğim çocuk.

Koyu renk kot pantolonun içine sokulmuş kırmızı ekose bir gömlek ve kahverengi botlar giymişti. Saçları düzgünce taranmıştı ama yine de *Küçük Devler* filmindeki Junior gibi öne doğru sarkıyordu.

Hugh bana sıırttı. "Merhaba."

Ben de ona gülümsedim. "Merhaba."

"Davet için teşekkürler." Tanıdık kartı kaldırdı ve göz kırptı. "Güzel g."

Yüzüm sıcaktan kızardı. "Pratik yapıyordum."

"Anlayabiliyorum." Gülümseyerek içeri adım attı ve hareket ederken kolu benimkine değdi, fincanların çırpınmasına neden oldu.

Çıldır.

Kendimi durduramayıp yaklaştım ve bir nefes çektim. Tıpkı hatırladığım gibiydi: yeni kesilmiş çimen, sabun, çilek ve Hugh.

"Az önce yine beni mi kokladın?" diye sordu küçük bir kahkaha atarak.

"Kokunu seviyorum."

"Bu akşam banyo yaptım." Kolunu burnuna doğru kaldırarak koltuk altından bir koku aldı ve omuz silkti. "Her zamanki gibi aynı sabun."

"Annen içine baloncuk koyuyor mu?"

"Evet."

"Baloncukları severim."

"Aynen."

"Artık banyo yapmayı sevmiyorum." "Neden sevmiyorsun?"

"Çok cimriler."

Kaşlarını çattı. "Cimri mi?" Başımı salladım.

"Evet."

Şaşkınlık gözlerini doldurdu. "Ben sokulmam."

Omuz silktim. "Belki de sadece banyomdandır."

"Belki." Bakışları üzerimde gezindi ve vücudumun ısındığını hissettim. "Gerçekten çok hoş görünüyorsun." Gülümseyerek saçımdaki fiyongu fiskeledi ve "Hiç Lizzie'ye yakışmıyorsun" diye takıldı.

"Kız kardeşim giydirdi." Kızarak kapıyı arkasından kapattım. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Eviniz çok büyük," dedi bana. "Cidden çok büyük." "Evet."

Koridorda dururken ellerimi kavuşturdum.

bir araya getirip ona baktı. "Bu gerçekten çok eski."

"Evet, öyle görünüyor." Giriş holümüzün duvarlarıyla ilgileniyor gibiydi. "Gerçekten harika."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gözleri bir an benimkilerle buluştu ve yüzüm tekrar ısındı. "Babam mimar, o yüzden bu tür yerleri severim." Yavaşça arkasını döndü, gözleri tavandaki oymalara odaklanmıştı. "Georgian mı?"

"Babamın adı Michael," diye düzelttim. "Ve o mutfakta."

Hugh kısa bir an için kaşlarını çatı ve ardından yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Çok tatlısın."

Gözlerim büyüdü. "Sevimli miyim?"

Dudakları kıpırdadı ama cevap vermedi, konuyu değiştirmeye karar vererek sordu: "Ee, ne dersiniz leydim? Cesur şövalyenize sarayı gezdirmek ister misiniz?"

"Çok tuhafsın." Kıs kıs gülerek elini tuttum ve onu merdivene doğru çektim. "Hadi gidelim."

"Hey, annenin büyük büyük büyük büyük büyük babasının 1690'da Cork Kuşatması'nda savaştığını biliyor muydun?"

"Çok fazla harika var, Hugh." Yatak odamın zeminine yayılmış, çenemi ellerimin arasına almış, bir yandan da Hugh'un kütüphane odasında bulduğu bir kitabı karıştırmasını izliyordum.

"Ve aileniz plantasyon sırasında topraklarını ve servetlerini koruyan az sayıdaki Katolik-İrlandalı aileden biri mi?"

"Öldü mü?"

"Kim öldü?"

"Benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabam."

"Hayır, ama burada bir bacağını kaybettiği yazıyor." Tozlu sayfayı dikkatle çevirerek okumaya devam etti. "Liz, annen çok zengin." El yazısıyla yazılmış günlük kayıtlarını okumak için daha da yaklaştı. "Ve sadece sıradan bir zengin değil." Bana bakmak için başını çevirdi. "*Nesilden nesile aktarılan* bir zenginliği var."

Omuz silktim. "Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, çocuklarının çocuklarının para konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyor." Kendi kendine kıkırdamadan önce kaşlarını çatı. "Sanırım bu senin çocukların anlamına geliyor."

"Ama benim çocuğum yok ki?"

"Şimdi değil, ama büyüdüğünde bir sürü olacak" diye açıkladı, dikkatini kitaba vererek. "Ve çok zengin olacaklar."

"Oh." Bir an düşündüm, umursamadığıma karar verdim ve ona bakmaya devam ettim. "Sanırım senin yanında olmayı kız kardeşinden daha çok seviyorum," diye itiraf ettim. "Bu beni kötü bir arkadaş mı yapar?"

Hugh başını çevirip tekrar bana bakarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Anladım."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını sallayarak kitabı kapattı ve çenesini elinin üzerine koydu. "Sen huzur ve sessizliği seviyorsun, kız kardeşim ise sessizliğin tam tersi."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Sessizliği severim."

"Ben de," diye kabul etti. "Ayrıca sen ailenin bebeğisin, değil mi? Ve Caoimhe senden çok daha büyük."

"Evet."

"Yani alışık olduğun şey sessizlik," diye açıklamaya devam etti. "Ben dördümüzün en büyüğüyüm, bu yüzden gürültüye alışkınım ama bundan hoşlanmıyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ama sadece ikiniz varsınız."

"Gibbie ortanca çocuk sayılır, Beth ise bebek." Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşerek ekledi, "O benim kardeşim sayılır."

"Yani siz onu bir nevi evlat mı edindiniz?" Sırıttım. "Splinter Usta'nın kaplumbağalara yaptığı gibi."

Kahverengi gözlü bakışları bana kaydı ve sırtışı derinleşti. "Oldukça fazla."

Çok güzeldi. Çok güzeldi. "Hey, Hugh?"

"Hm?"

"Senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum Liz," diye cevap verdi, kendini oturur pozisyona çekerek. "Keşke okulda kız kardeşimin *değil de* benim sınıfımda olsaydın."

Onun hareketlerini yansıtarak bağdaş kurdum, yüzümü ona döndüm ve gülümsedim. "Her zaman seninle olmak istiyorum."

"Evet." Başını salladığında yanakları kızardı. "Bunu ben de istiyorum."

"Hey, Hugh?"

"Evet, Liz?"

"Gibbie'nin Claire'e büyüdüklerinde onunla evlenmesini nasıl teklif edeceğini biliyor musun?" Dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaştım. "Bana evlenme teklif edebileceğini düşünüyor musun?"

Hugh, "Sana sorsam evet der misin?" demeden önce uzun süre bana baktı.

"Evet." Hevesle başımı salladım. "Kesinlikle evet derdim." Gülümsedi. "Bunu bilmek güzel."

"Hey, Hugh?"

"Evet, Liz."

Bileğindeki saati işaret ettim. "Yeni Yılınız Kutlu Olsun."

Hugh dikkatini tekrar bana vermeden önce uzun bir süre saatinin yüzüne baktı. Sonra yanakları kızarmış bir halde eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar, Liz."

BÖLÜM 3

Yıkıcı Ayrılışlar

DEVAM ETMEK VE TAŞINMAK

Hugh

1 NİSAN 1995

SOKAĞIN BİZİM TARAFIMIZDAKI PATIKASINDA OTURURKEN, ŞUNLARI IZLEDİK BÜYÜK, BEYAZ bir minibüs dokuz numaraya yanaştı. Keith ve Mark Allen minibüsten indiler. Minibüsün arkasına dolanan Keith kapıyı açtı ve ikisi de taşınma kutularını almaya başladı.

"Bunun bir Nisan şakası olduğunu mu düşünüyorsun?" Feely umutlu bir ses tonuyla sordu.

"Keşke," diye cevap verdim.

"Bu lanet olsun berbat." Gibsie mırıldandı, dengeleme kucağındaki küçük, kıvrırcık saçlı çocuk.

Liz iç çekerek, "Koca, şişko eşek taşakları," diye onayladı.

"Çocuklar, küfretmeyin," diye azarladı kız kardeşim. "Beth'in önünde olmaz."

"Hadi ama Claire," diye karşı çıktım. "Bugün lanetleyemeyeceksek ne zaman edeceğiz?"

Omuz silkti ama cevap vermedi. Çünkü cevap veremezdi.

Çünkü bu şimdiye kadarki en kötü gündü.

Birkaç dakika sonra Sadhbh koşarak evden çıktı. Yüzündeki gülümseme Joe'ya şimdiye kadar verdiği tüm gülümsemelerden daha büyüktü.

Kollarını Keith Allen'a doladığında, yanımdaki patikada oturan çocuğun yüzünü kız kardeşinin boynuna gömüp inlemesine neden oldu. "Bu hayatımın en kötü günü."

Beth onun saçını çekerek, "Gib," diye mırıldandı. "Gibby."

"Sorun yok, Beth," diye ikna ettim, yürümeye başlayan çocuğu kucağıma kaydırarak. "Gibs sadece yorgun."

Arkadaşım için üzüldüyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum, omzunu kendi omzumla dürttüm ve annesinin babasının yerine bu adamı koymasına üzüldüğümü bilmesini istedim.

Bu arada kız kardeşim kendine böyle bir söz vermedi. Arkadaşımızın diğer tarafındaki tüneğinden "Iyy," diye inledi. "Bu sadece... iğrenç!"

Claire küçük burnunu tiksintiyle kıvrarak uzandı ve sıska, küçük kolunu Giesie'nin omzuna doladı. Elbette uzanmıyordu - çok küçüktü- ama jest oradaydı ve garip bir nedenden ötürü onun tesellisi benimkinden daha iyi karşılandı. Çünkü Gies başını onun omzuna koyarak kendisini teselli edenin o olmasına izin verdi.

Ağladığını biliyordum, omuzlarının sarsıldığını görebiliyordum ama hiç ses çıkarmadı. Büyükbabam ve büyükbabamın izlediği sessiz filmlerde gördüğüm türden sessiz bir ağlamaydı. Nedense bu, boğa gibi bağırmasından daha kötü bir durumdu.

Claire, Giesie'nin kişisel korumasıymış gibi davranarak boşta el ile onun gözlerini kapattı. O anda ne yapmaya çalıştığından emin değildim, onu öpüşmeden mi yoksa dünyayı ondan mı korumaya çalışıyordu.

Claire'in diğer tarafında oturan Feely'ye baktım ve o da bana omuz silkti, benim hissettiğim kadar kararsız görünüyordu.

Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk.

İşte o anda küçük bir el benimkine dolandı ve vücuduma bir sıcaklık kıvılcımı gönderdi.

Başımı sola çevirdiğim ve gözlerim Lizzie'nin soluk mavi gözlerine kilitlendiği anda, o yanımdayken hissetmeye alıştığım o tanıdık elektrik dalgası içime doldu. Yalnızken ve onu ~~düşündüğüm~~ bile bu oluyordu.

Onu görmeye alıştığım da geçeceğini düşünürdüm ama son altı aydır onu neredeyse her gün gördüğüm den, geçmeyeceğini varsaymak güvenliydi.

Gibbs'in neden sürekli Claire'le birlikte olmak istediğini anlamaya başlamıştım. Liz'in bana hissettirdiği gibi hissettiriyorsa, onu suçlamıyordum.

Liz'den önce bir kızın en iyi arkadaşınız olabileceğine hiç inanmazdım ama o bunun canlı bir kanıtıydı. Onun arkadaşlığını diğerlerine tercih eder ve tüm boş zamanlarımı onunla geçirirdim.

Claire ve Gibbs birbirlerinin karşısında yaşadıkları için çok şanslıydılar. Lizzie şehrin dışında yaşıyordu. Evi benimkinden altı mil uzaktaydı ve henüz oraya bisikletle gitmem e izin verilmiyordu. Caoimhe bebek bakıcılığı yaptığı nda kız kardeşiyle birlikte geliyordu ve çoğu hafta sonu bende kalıyordu ama yine de yeterli olmuyordu çünkü o gitmek zorunda kaldığında, yanıma dönene kadar kendimi kendim gibi hissetmiyordum.

"Poo," dedi Bethany o zaman, saçımı çekmek için uzanarak. "Poo, Poo."

Arkadaşlarım gülerken, "Hugh," diye düzel ttim. "Hughie diyebilir misin, Beth?"

"Pooey," diye cevap verdi, büyük gri gözleriyle bana gülümseyerek. "Poo, Poo, Pooey."

Bu sefer Gibbsie bile güldü.

En azından bir iş e yaradım.

AMA O YAPMADI.

Lizzie

21 NİSAN 1995

SHANNON, "BENİ EVİNİZE DAVET ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM," DEDI. Cuma günü okul çıkışında Claire'in babasının arabasının arka koltuğundan gelen SESSİZ SES. "Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil, Shan." Claire onun elini sıktı. "Ben çok Geldiğin için mutluyum." Dizimi okşamak için Shannon'ın üzerine eğildi. "Sen de Liz."

Onlara gülümsedim ama cevap vermedim çünkü çok yorgundum. Her şey omuzlarımda ağırlaşmıştı ve korkunç kadın bugün kafamın içinde daha da gürültülüydü.

Bir süredir bunun olacağını hissediyordum.

Mutluluğum dibe vurana kadar gittikçe azaldı, azaldı ve azaldı.

Şimdi her şey karanlık ve üzücüydü.

Kızgın bile değildim.

Kendimi boş hissediyordum.

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak Claire'in anne ve babasına baktım. Babası arabayı sürüyordu, annesi de yolcu koltuğundaydı. Annesinin elini tutuyordu ve bazen elini kaldırıp öpüyordu.

Radyoda "Rock 'n' Roll Kids" çalıyordu ve İrlanda bu şarkıyla bu yılın başlarında Eurovision Şarkı Yarışması'nı kazandığı için tüm sözleri biliyordum.

Yine de kendimi umursamaya ikna edemedim.

Kelimeleri bilip bilmemem önemli değildi. Kızların benimle konuşup konuşmaması önemli değildi. Benim için hiçbir şeyin önemi yoktu. Tek istediğim yatağa girip uyumaktı.

Claire'in evine vardığımızda arkadaşlarımdan peşine takıldım ve onların konuşmalarına ayak uydurmak için elimden geleni yaptım ama bu çok yorucuydu.

Korkunç kadın kafamın içinde fısıldayıp duruyordu. Pençeleri beni suyun altına itiyordu.

Başım suyun altındaymış gibi hissediyordum ve onu görebiliyordum ama bulanık ve soluktu.

Kafamın içinde onunla savaşılamayacak kadar yorgundum.

Şimdi omzumda oturuyordu ama onu göremiyorlardı.

Kızlara tuvalete gitmem gerektiğini söylediğimde bu bir yalandı. Gitmem gerekmiyordu. Sadece *gitmem* gerekiyordu. Küvete tırmanıp top gibi kıvrıldım ve başımı kapattım.

"İyi bir kız ol ve ağzını aç." Çık dışarı.

"Eğer beni ısıtırırsan, onu öldürürüm. Bunu ister misin?" Çık dışarı.

"İşte böyle. Hoşuna gitti, değil mi?" Çık dışarı!

"Ağlamayı kes. Hoşuna *gittiğini* hissedebiliyorum." Lütfen kafamdan çık.

"Sik beni, bu işte gittikçe ustalaşıyorsun." ~~Canım~~ yakmayı kes!

"İşte bu kadar. O kadar da kötü değil, değil mi?" Hayır!

"Kendini temizle." Lütfen şunu durdurun!

"Bu senin hatan, benim değil..."

Banyo kapısının açılıp kapandığını duymadım ama "Liz?" diye bağırdığında Hugh'un sesini duydum. İyi misin?"

Kendimi doğrulmaya zorlayarak ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Merhaba."

"Merhaba." Küvetin yanına çömelen Hugh dirseklerini küvetin kenarına dayadı ve gözlerini bana dikti. "Banyoda ne yapıyorsun?"

"Dinleniyorum," diye fısıldadım, utanacak kadar uyuşmuşum. "Yorgunum."

"Hasta mısın?" Elini uzatıp avucunu alnıma bastırdı ve kaşlarını çatı. "Sıcak değilsin."

"Yapma," diye yalvardım elini hareket ettirdiğinde. Titreyerek elini geri çektim ve yanağıma götürdüm. "Seni hissedebiliyorum."

"Evet, umarım öyledir," diye teklif etti ve bana alaycı bir gülümseme verdi. "Yüzüne dokunuyorum."

"Hayır, seni *hissedebiliyorum*," diye mırıldandım, anlamasını sağlamaya çalışıyordum. "*Seni* hissettiğimde *kendimi* de hissedebiliyorum."

Buna bir şey demedi, ama elini de çekmedi. elini de çekmedi. Bunun yerine yanımda diz çöktü ve elini yanağımda tuttu.

"Dinle, ben odamda ödev yapıyorum ama istersen benimle gelip yatağımda uyuyabilirsin?" diye teklif etti uzun bir sessizlikten sonra. "Claire ve Shannon arka taraftaki ağaç evde, yani sorun etmezler."

"*Benim yatağımda uyuyabilirsin...*"

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ama sorun değildi.

Çünkü Hugh Biggs'i seviyordum. Kalbim sevdiğimden emindi.

Ve Hugh beni asla *onun* yaptığı gibi incitmezdi.

Başımı sallayarak bana uzattığı eli tuttum ve küvetten çıktım. Elini sıkıca tutarak, beni odasına götürürken sıcaklığı içime çektim.

Her şey yoluna girecekti.

Çünkü o nazikti.

Beni ağlatmazdı. Kanımı akıtmazdı.

"Burada dinlenebilirsin," dedi Hugh yumuşak bir sesle, büyük bir çift kişilik yatağın önünde durarak. "Küvetten daha rahattır."

Yatağın üzerine tırmanarak sırt üstü döndüm ve kollarım yanlarımda ve bacaklarımda bildiğim pozisyona yerleştim.

Mark'ın bana bütün erkeklerin yaptığını söylediği şeyi yapmasını bekliyordum.

Ama o *yapmadı*.

Hugh kıyafetlerimi çıkarmak yerine üzerime bir battaniye örttü ve uzaklaştı.

Kafam karışmış bir halde başımı çevirdiğimde, yatak odasının zemininde bir yığın okul kitabının önünde bağdaş kurmuş oturduğunu gördüm.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım, olanlardan hiçbir şey anlamamıştım.

Kötü müydüm?

Yanlış bir şey mi yaptım?

Bana kızgın mıydı?

Sesi kızgın gelmedi.

Aslında, defterine bir şeyler karalarken nefesinin altında bir şarkı mırıldanıyordu. Şarkıyı biliyordum. Tanıştığımız ilk gün Walkman'inde çalan şarkıydı bu: Rusted Root'tan "Send Me on My Way".

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarptı ve onunla birlikte bir duygu seli geldi. Duygular: kalbimi bombardımana tuttular, içimden bir nehir gibi akıp geçtiler.

Hissediyordum.

Tekrar *hissedebiliyordum*.

Kadının gitmesi için çılglık atmama da gerek kalmadı. Beni küvette bulduğunda ortadan kayboldu.

Hugh'dan korkuyordu.

Çünkü o iyiydi.

Çünkü o cesurdu.

Cesur bir şövalye.

Üzerime bir rahatlama dalgası çöktü ve üzerime örtülen battaniyeyi kavrayarak ağır göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim.

Mark bu sefer beni düzeltmedi.

Hugh yaptı.

Ve bunu yapmak için bana zarar vermesine gerek yoktu.

İLK KUTSAL KOMÜNYON VE İLK ÖLÜ BEDEN

Hugh

6 MAYIS 1995

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA AİLELERİMİZ TEKNEYE BINDIĞINDE,
Hayatımın en güzel günlerinden biri olduğunu düşündüğümü
HATIRLIYORUM. İlk Kutsal Komünyon kıyafetlerimiz içinde şık
görünen Gibsie ve ben teknenin kenarına yaslanmış, denize
açılırken yunusların bizi kovalamasını izliyorduk.

Zamanımızın çoğunu servetimizi harcayabileceğimiz tüm
yolları planlayarak geçirdiğimizi hatırlıyorum. Bugün *çok* para
kazandığımızı biliyorduk. Annelerimizin el çantalarında kalın
zarflar vardı.

Hepsi parayla dolu ve hepsi bizim için.

Hayatımızın en güzel günü olması gerekirken en kötü günü
oldu.

Bir an Gibs ve ben kız kardeşlerimizle aptal bir oyuncak
lazer ışını yüzünden tartışıyorduk, sonra içlerinden biri denize
düşmüştü.

Her şey çok hızlı oldu ama yine de zaman yavaşlıyor gibiydi.

Bir an Bethany oradaydı ama sonra yoktu. Zaman
durmuş hareketsiz için bir uzun ritm önce
Sadhbh'in tiz çığlığı dünyanın çekirdeğini sarstı.

Hayatımda duyduğum en kötü, en korkutucu sestti. "Bethany!"

Sadhbh çığlık attı. "Joe, ben yüzemem. Lütfen,
Ben yüzemem, Joe!"

"Bebeğimizi alacağım." O anda itilerek yoldan çekildik ve
Joe Gibson'ın yanıımızdan hızla geçip kızının adını haykırarak
denize atlayışını izledim. "Bethany!"

"Baban geliyor Beth," diye bağırmaya devam etti Sadhbh ve o yapılmış benimcilt sürünmek Çünkü o Sesli yaklaşan kıyamet gibi. "Dayan, bebeğim. Babam yolda!" Paniğe kapılmış bir halde kız kardeşimi tuttum ve eğilip ağladığı kenardan geri çektim histerik bir şekilde.

Herkes çılgılık atıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Sadhbh'in yüzüne bakmaya korkuyordum çünkü ondan çıkan sesler gerçekten dehşet vericiydi.

Bunun yerine, küçük, kıvrırcık saçlı kızı sıkıca tuttum ve kız kardeşimi bağışladığı için İsa'ya şükrettim.

Çünkü bu kötüydü.

Öyle olduğunu biliyordum.

Beth yüzme bilmiyordu, daha yeni yürümeye başlamıştı ve akıntı çok güçlüydü. Kurtarılması gereken bir yüzme havuzu değil, vahşi Atlantik Okyanusu'ydu ve düştüğünden beri bir kez bile yüzeye çıkmamıştı.

"Beth, dayan!" Dikkatim Gibsie'nin çılgınca çılgınlıklarına yöneldi ve gözlerim teknenin kenarına tırmanan Gibsie'ye kilitlendi. "Baba, geliyorum!"

"Gibs, hayır!" Kız kardeşimi iterek kükredim ama artık çok geçti.

Dalgaların altında kaybolmaya başlamıştı bile.

"Dayan, Gibs!" Derin bir nefes alıp kendimi kenardan aşağı bırakmadan önce seslendim.

Ama suya düşmedim çünkü biri beni gömleğimin arkasından yakaladı. "Hayır!" Babamın sesi kulaklarımda yankılanırken beni kabaca geriye doğru sürükledi ve güverteye bir yığın halinde fırlattı. "Dur!" denize atlamadan önce emretti.

"Baba!" Ona ulaşmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek çılgılık attım. "Baba!"

Bir nanosaniye içinde annem üzerime çullandı ve babamı takip etmemi engellemek için kollarını vahşi bir ayı sarılışıyla bana doladı.

"Hayır anne," diye bağırdım, kurtulmak için itip kakıyordum. "Gibs düzgün yüzemiyor."

"Henüz yüzemiyor!" Claire, arkadaşımızın kaybolduğu teknenin yanına doğru hızla ilerlerken benim sözlerimi tekrarlayarak çığlık attı. "Bir şeyler yapmalısın!" Küçük yumruklarını Keith'in bacağına vurarak ve iterek tartıştı. "Onları kurtarmalısın!"

Keith, sayıklıyor gibi görünen Sadhbh'e tutunarak, "Yüzemiyorum," diye bağırdı. "Çok üzgünüm. Yüzemiyorum."

Bu sırada Mark kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kenarda duruyordu.

Heykel gibi.

Bir şeytan gibi.

Hiçbir şey yapmadan.

Kendimi annemin elinden kurtarmayı başararak teknenin yanına doğru fırladım ve Joe iki çocuğuyla birlikte su yüzeyine çıktığında çığlık attım.

Rahatlama.

Beni sular altında bıraktı.

Gibbie'nin gevşek bedeni omzuna yayılmıştı, o ise yürümeye başlayan kızını göğsüne bastırmıştı. İkisi de hareket etmiyordu.

Gibbie'nin gözleri kapalıydı ve Bethany'nin saçları ıslak, altın rengi topraklar halinde yüzüne dökülmüştü.

Panik hemen başladı.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

"Gerard!" Claire çığlık attı, sesi daha önce hiç duymadığım kadar korkmuş geliyordu. "Dayan, tamam mı? Ben buradayım, Gerard! Sakın uyuma!"

"Onlar iyi mi?" Sadhbh teknenin yatağına bir yığın halinde yığılırken tekrar tekrar çığlık atmaya devam etti. "Nefes alıyorlar mı?"

"Geliyorum Gibs," diye seslendi babam, nefes nefese, en yakın arkadaşına doğru çılgınca yüzerken. "Seni yakaladım, dostum."

"Pete," diye seslendi Joe, dalga dalga gelen amansız saldırı karşısında üçünü de ayakta tutmaya çabalıyordu.

Bugün dışarı çıkmamalıydık, diye düşündüm kendi kendime.

Su çok dalgalıydı. Koşullar tamamen yanlıştı. Babamın bu sabah anneme de aynı şeyi söylediğini duymuştum.

Yine de her şeyin yoluna gireceği umuduna sarıldım.

Bir an sonra büyük bir dalga dördünün üzerine çökerek Joe'nun Gibsie'ye tutunmasını engelleyince umutları hızla azaldı.

"Gerard!" Claire çığlık atarak ona ulaşmak için teknenin kenarına tırmanmaya çalıştı. Neyse ki annem onu sıkıca tutmuştu. "Baba, onu bulmalısın! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Gerard! İşte orada, baba." Claire vahşi bir ses tonuyla bağırarak arkadaşımızın acımasız sular tarafından yutulduğu yeri işaret etti. "Onu oraya çekti, baba!"

"Onu bulacağım Gibs," diye söz verdi babam, Joe hızla solmaya başladığından ikisinden daha dinç olduğu belliydi. "Söz veriyorum, oğlunu bulacağım." Babam kız kardeşimin çığlık atarak işaret ettiği yere baktı ve başını salladı. "Onu geri getireceğim."

"Ölmesine izin verme, Pete."

"Yapmayacağım," diye söz verdi babam. "Beth'i içeri götür. Ben çocuğu getireceğim."

O sırada üzerlerine bir dalga daha çarptı ve Bethany de tıpkı ağabeyi gibi suyun altına battı, onu babası izledi.

Cansız, yüzen bir bebek gibi dalgalar tarafından yutuldu.

Pembe elbisesinin görüntüsü onu son görüşüm oldu.

O gün geri gelmedi.

Joe da yapmazdı.

"Onu yakaladı!" Claire ılık atarak içimde sönmekte olan umut ateşini yeniden alevlendirdi. "Babam Gerard'ı yakaladı!"

Bakamadım çünkü kötü olacağını biliyordum.

Onun hayatta *olmadığını* görmekten çok korkuyordum.

Dünyadaki en eski arkadaşıım.

"Hugh, beni dinlemenı istiyorum." Beni kollarının arasına alan annem konuşıırken omuzlarımı tuttu. "Cesur olmana ihtiyacım var, tamam mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. "Yapacağım."

"Sana söylediğim her şeyi yapmanı istiyorum. Ne olursa olsun, evlat."

Burnumu çekerek ona bir kez daha başımı salladım. "Yapacağım."

"Şimdi babana yardım etmem gerekiyor ve *senin* de kız kardeşine göz kulak olmanı istiyorum, tamam mı?"

Hıçkırıklara boğuldum ve anlayışla başımı salladım.

"Aferin oğlum." Mam yakınımaya eğilerek alnıma sert bir öpücük kondurdu ve sonra teknenin kenarına tırmanarak kendini dalgalı suya bıraktı.

"Anne, hayır!" Annemiz suya girdiğinde Claire çılgınca çığlık attı. "Geri gel!"

Babamıza doğru yüzen Mam, onu iten dalgalara karşı mücadele etti ve babama ulaşana kadar durmadı.

Cansız çocuğu kollarından alarak suya girdi ve babama biraz g toplaması için fırsat verdi.

Ve sonra, mucizevi bir müdahaleyle, en eski arkadaşımın cansız bedenini tekneye geri getirmek için birlikte çalışmayı başardılar.

"O öldü," diye feryat etmeye devam eden Sadhbh, Keith'in kollarında bir yığın halinde yere yığıldı. "Hepsi ld."

Yine de ona konsantre olamadım.

Talimatların gelmesini beklerken tüm odağım annemdeyken olmazdı.

"Hugh," dedi Mam, teknenin kenarına tutunmuş, bu koşullarda su üstünde kalmak için harcadığı çabadan dolayı zor nefes alıyordu.

Gibs'i bir kez daha babama teslim ettikten sonra suyun derinliklerinden bana baktı ve "Arkadaşını tutmanı istiyorum" dedi. Gözleri yalvarırcasına, "Tüm gücünü kullanarak onu benim için tutmanı istiyorum, tamam mı? Ne yaparsan yap, sakın bırakma."

"Yapmayacağım," diye gözyaşları içinde söz verdim, yan tarafa eğilip Gibsie'nin omuzlarını tutarken. Onu kaldırmaya çalıştım ama normalden çok daha ağır olduğu için yapamadım.

"Seni tuttum Hugh," diye bağırdı Claire, kollarını bacaklarıma dolayarak. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Sakın bırakma," diye emretti babam kendini sudan çıkarıp tekneye bindirirken. "Aferin delikanlı."

"Yapmayacağım." Dişlerimin arasından tısladım, özellikle de akıntı onu çekerken ve dalgalar ona çarparken tutunmak için harcadığım çabadan dolayı. Ama eğer okyanus Gerard Gibson'ı istiyorsa, o zaman benim kollarımı da yanına almak zorunda kalacaktı çünkü onu asla bırakmayacaktım.

Kenardan sarktığım yere doğru çabalayan babam, Gibsie'nin gömleğinin arkasından tuttu ve onu tekneye taşımama yardım etti.

"Gerard!" Sadhbh çığlık atarak elleri ve dizleri üzerinde ona doğru koşarken, babam yorgunluktan bir yığın halinde yere yığıldı. "Oh, bebeğim, nefes al." Ellerini babamın cansız bedeninde gezdiren Sadhbh, kalbinin yeniden atmaya başlaması için çaresizce göğsünü itip kakmaya başladı.

Ama atmıyordu. Ve nefes almıyordu.

Doğru renkte bile değildi. Grimsi mavi bir renkteydi.

O ölmüştü.

Bunu

biliyordum.

Etrafımdaki ılgınlığı görmezden gelerek dikkatimi hâlâ suyun içinde olan anneme yönelttim. Yan tarafa eğilerek, güverteye çıkmasına yardım etmek için iki elimi uzattım. "Benim cesur oğlum," diye nefes nefese bağırdı tekneye sağ salım döndüğünde. Gözlerindeki okyanus suyundan mı yoksa gözyaşlarından mı emin değildim ama bana en hüzünlü gülümsemesini yaptı ve Gibsie'ye koşmadan önce buz gibi parmaklarıyla yanağımı okşadı.

Babam ağzına üflerken Sadhbh, Gibsie'nin göğsünü iterek, "Nefes al," diye bağırmaya devam etti.

"Hadi evlat, nefes al." İşe yaramıyordu.

"Hadi oğlum, bana geri dön." Bir fark yaratmış gibi görünmüyordu. "Nefes al, Gibs. Nefes al, delikanlı!"

Nefes almıyordu.

Annem cansız arkadaşımın önünde diz çöküp onu hayata döndürmeye başlarken, "Kenara çekil," diye talimat verdiğini duydum. Doğru şekilde. Çünkü annem böyle zekiydi. Her zaman ne yapacağını bilirdi.

Gibs'in ne kadar umudu varsa artık annemin ellerindeydi.

Yoğun bakımda hemşireydi.

Ne yapacağını bilirdi. Ona tekrar nasıl nefes aldıracağını.

Keith boğuk bir sesle, "Motoru çalıştıracam," dedi. "Sağlık görevlilerini çağırdım. Bizimle kıyıda buluşacaklar."

"Hayır, hayır, hayır!" Sadhbh kızının denize düştüğü teknenin yanına doğru koşarken saçlarını çekip kopararak çığlık attı.

"Bebeğim! Bebeğim orada! Onu bırakamayız!"

Keith, "Ona yardım bulmazsak Gerard ölecek," diye karşılık verdi. "Gitmeliyiz, Sadhbh, aşkım."

"O çoktan öldü."

"Kapa çeneni, Mark."

Birkaç dakika sonra, motorun çalışma sesi havayı doldurduğunda ve titreşim vücudumu sarstığında, bir çift küçük kol bana sarıldı ve onu vücuduma katlamakta tereddüt etmedim, *küçük* kız kardeşime hayatım boyunca tutundum.

"Joe!" Sadhbh çığlık attı, sesi vahşiydi. "Joe!"

"Sorun yok, canım. Karaya döndüğümüzde yaşadığın şok için sana bir şeyler verecekler."

"Bethany! Joe! Hayır, hayır, hayır, bunu yapma. Onları geride bırakma!"

Şu anda Claire'e, onun dünyama gelişinden bu yana geçen beş yıl boyunca hiç duymadığım kadar minnettarlık duyuyordum. Çünkü o buradaydı, bu tekne, kalbi atıyordu. "Seni seviyorum Claire," diye ağladığımı duydum, onu o kadar sıkı tutuyordum ki sıska, küçük bedenine zarar verdiğimden emindim ama umurumda değildi. O yaşıyordu ve şu anda bunu hissetmem gerekiyordu. Gibsie'nin cansız bedenini tuttuktan sonra, *canlı* bir şeye dokunmalıyım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum," diye hıçkırdı Claire, aynı sıkılıkla bana sarıldı ve yüzümü vahşi bukleleriyle boğdu. "Sakın gitme, Hughie."

"Yapmayacağım," diye fısıldadım, yüzünü boynuma gömdü, onu etrafımızda olup bitenlerden korumak istiyordu.

İçimi kemiren umutsuzluk hissi büyümeye, şişmeye ve beni tüketmeye devam etti, ta ki boğucu bir öksürük sesi kulaklarımı doldurana kadar.

"İşte bu, delikanlı," diye bağırdı babam. "Haydi, bize geri dön."

Bir başka boğuk öksürük daha k u l a k l a r ı m ı doldurdu ama fazla umutlanmadım.

Çünkü ya yanılıyorsam? Ya sesi hayal ediyorsam?

Mam, "Çabuk, onu yan yatır Pete, boğuluyor," diye talimat verdi. "İşte böyle, Gibsie, tatlım. Aferin oğluma. Hepsini öksür."

"Çabuk, vücudu hipotermiye girmeden onu ısıtın."

"Gerard," diye bağırdı Claire ve ancak o zaman bakmaya cesaret edebildim.

Umut etmeye cesaret edebildiğimi.

Kucağımdan inen Claire elleri ve dizleri üzerinde sürünerek arkadaşımızın yan yattığı yere gitti. Gözleri boştu ama açıktı ve tamamen kız kardeşimin yüzüne odaklanmıştı.

"Seni bulduk Gerard," diye devam etti ona, yüzüne doğru eğilmiş, küçük eliyle çukur yanağına dokunuyordu. "Bana geri döndün."

Ölümcül mavimsi gri bir renkteydi ve büyüklerin üzerine attığı palto ve battaniye yığınının altında şiddetle titriyordu ama göğsü hareket ediyordu.

Nefes alıyordu.

İçinde o An, I yemin etti için asla
otur geri vehiçbir şey yapma.

Ben asla Mark gibi bir heykel ya da Sadhbh ve Keith gibi aciz biri olmayacağım.

Hayatımın geri kalanında yardım
edecektim. İnsanları kurtaracaktım.

Onları hayata döndürürdüm.

Babamın Gibs'i su dolu mezarından geri getirdiği gibi.

Annemin onun kalbini hayata döndürdüğü gibi.

SONSUZA DEK EN İYİ **ARKADAŞLAR**

Lizzie

24 HAZİRAN 1995

CENAZENİN ÜZERİNDEN BİR AYDAN FAZLA ZAMAN GEÇMİŞTİ AMA ÜZÜNTÜ
ETRAFIMIZDA. Bir canavar gibi herkesi silip süpürdü ve yuttu.

Gibbie'ye yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ben

Söylemem gereken kelimelerden ya da onları duymak isteyip
istemediğinden emin değildim. İstemeyeceğimi biliyordum.
Annem denize sürüklenseydi, bir daha asla uyanmak
istemezdim.

Gibbie'in babasını ve kız kardeşini asla geri alamayacağını
düşünmek beni çok üzüyordu. Babam ve kız kardeşim bana
hep dargındı ama ben onları her gün görebiliyordum, Gibbie
ise babasını bir daha asla göremeyecekti.

Hemen ardından okula geri döndü ki bence bu çok
cesurcaydı. Claire okul yılının geri kalanında izin alabileceğini
söyledi ama o bunu yapmadı. Bunun yerine ayağa kalktı ve
günle yüzleşti. Onun arkadaşı olmak beni gururlandırdı. Bir gün
benim de onun gibi cesur olabileceğimi düşündürdü.

Caoimhe cenazeden bu yana Claire ve Hugh'a bakıcılık
yapmak için daha fazla zaman harcadı çünkü Pete çok
üzgündü ve Sinead'ın yardıma ihtiyacı vardı.

Gibbie'nin babası Hugh'un babasının ilkokuldan beri en iyi
arkadaşıydı ve Pete artık yataktan çıkmak istemiyordu.
Dünyadaki en iyi arkadaşı cennetteyken olmazdı.

Sinead bana kız kardeşim bebek bakıcılığı yaptığı zaman
gelebileceğimi, çünkü çocuklarının arkadaşlarının yanında
olmasının onlar için iyi olduğunu söyledi.

Memnuniyetle kabul ettim çünkü zamanının çoğunu onların
evinde geçiren Gibbie de dahil olmak üzere hiçbirinden uzak
kalmak istemiyordum.

Babam bu sabah Caoimhe'yi bebek bakıcılığı vardiyası için Avoca Greystones'a bıraktığında, hemen yanında olduğumdan emin oldum.

Tanıdık merdivenden tırmanarak sahanlığa indim ve Claire'in yatak odasının kapısına doğru ilerledim, ancak kapıya ulaştığımda tereddüt ettim.

Çünkü içimden bir ses diğer kapıya gitmemi söylüyordu.

Hugh'a git.

Bunun ne olduğunu açıklayamıyordum ama güçlü ve kuvvetliydi ve bir ayağımı diğerinin önüne koymamı istiyordu.

Kapıyı çalmayı düşündüm ama vazgeçtim, onun yerine kapı tokmağını çevirip içeri girdim.

Yatak odasına bakarken biraz başım döndü. Hatta başım dönüyordu. Sanki birinin "güzel odasına" girmiştım ve parlak kristal eşyalara dokunmamam gerekiyordu ama ~~dokunmak~~ *istiyordum*.

Hugh'un yatak odası bana hep öyle gelmiştir.

Her şeye dokunmak istedim.

Tüm kitaplarını, kupalarını ve Legolarını. Yapmamam gereken zamanlarda bile.

Yatağının üzerinde, üzerinde Roy Keane'in imzası olan imzalı bir forması vardı ve bunun onun en önemli varlığı olabileceğini düşündüm.

En çok ona dokunmak istedim.

Claire'den daha düzenliydi. Hugh'nun odasında her şeyin bir yeri vardı. Claire'in odasının duvarlarını kaplayan sayısız oyuncak bebek, doldurulmuş hayvan ve oyuncağa kıyasla neredeyse bomboştu. Sade ve düzenliydi.

Kokusu her tarafımı sarmıştı ve tüm dünyada en sevdiğim kokuydu.

Sabun, çimen, çilek ve Hugh.

Yatakla aramdaki boşluğu kapatarak parmak uçlarımı yorganın altındaki Hugh şeklindeki figürün üzerinde gezdirdim. "Benim."

Beni sessizlik karşıladı.

Üzüntüyle iç çekerek pencereden dışarı baktım, dikkatimi yorganın altındaki çocuğa vermeden önce sokağın karşısındaki eve baktım.

Sözümü sakınmadan sandaletlerimi tekmeledim ve elimi yanağında olabileceğini düşündüğüm bir yere götürüp yorgana uzandım.

Onları geri çekerek hızla yanına tırmandım ve üzerimizi örterek bizi yaz güneşinden gizledim. "Merhaba."

Bu sefer o cevap verdi. "Merhaba."

Onun sıcak bedenine sokuldum ve yüzümü ona dönerek yan yattım.

Kendini karanlıkta gizlemek için elinden geleni yapsa da, güneş ışığı yine de içeri girmeyi başararak onu görkemli, parlak bir renk tonuyla gizledi.

Derin bir nefes vererek uzandım ve elimi yanağına bastırdım, gözyaşlarının damladığı yerdeki ıslaklığı hissettim.

Burnunu çekerek uzandı ve tek kelime etmeden elimi kendi eliyle kapattı.

Hugh ile aramızdaki şey de buydu: Bazen hiç konuşmamız gerekmiyordu.

Sadece diğerinin ne hissettiğini biliyorduk. Şu anda o üzgündü.

Joe ve Bethany yüzünden çok üzgündü.

Ama babasının yatak odasından çıkmaması onu daha da üzmüştü.

Hugh sorunları çözmeyi severdi ve bu konuda genellikle çok iyiydi ama bu çözemeyeceği bir şeydi.

Bu biz çocuklar için değil, büyükler için bir sorundu.

Sarılma içinde daha yakın, I yalın içinde
Kapat kadar benim burnu onunkine
sürtündü.

Bu onu gülümsetti.

Bir kez daha burnunu çekti, ama bu seferki sanki ağlamayı bitirmiş ya da en azından bitirmişti.

öyle olduğuna karar verdi.

Benimkinin üzerine koyduğu elini kaldırarak onun yerine yanağıma koydu. "Seni seviyorum."

Kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu çünkü bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyordu. "Öyle mi?"

Yavaşça başını sallayarak başparmağıyla yanağımı okşadı ve titrek bir nefes verdi. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." İçini bir ürperti kapladı. "Bir şey olursa ve sana söyleyemezsem diye."

"Ne olacak?"

"Belki de hiçbir şey." Titrek bir nefes verdi ve fısıldadı, "Ama yarının ne getireceğini asla bilemezsin."

"Yarının ne getireceğini biliyorum, Hugh," diye cevap verdim. "Sen ve ben. Dün olduğu gibi, bugün olduğu gibi. Sonsuza dek en iyi arkadaş olacağız." Gülümseyerek yaklaştım ve burnunu burnumla okşadım. "Ne olursa olsun."

"Evet, Liz." Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ne olursa olsun."

DOĞUM GÜNÜ KUTLAMALARI VE GELECEK UYARILARI

Hugh

4 TEMMUZ 1995

ÇÜNKÜ BENİM EVİM İÇİN GAYRİRESMİ KARARGAHI IDI. HERKES TAKILACAK, bu da arkadaşlarımdın evinde fazla vakit geçirmedığım anlamına geliyordu. Feely'ninkinde bile. Çiftliğine kaç kez gittiğimi iki elin parmakları kadar sayabilirdim ama bugün onun doğum günüydü ve kutlamak için sadece beni ve Gibsie'yi davet etmişti.

Ne yazık ki Gibs hala "Claire'in yanından ayrılmama" evresindeydi, bu da tek misafirin ben olduğum anlamına geliyordu. Feely'ye karşı dürüst olmak gerekirse, Gibs'i zorlamadı, ben de zorlamadım.

İki ay önce dünyasının yıkıldığı düşünöldüğünde oldukça iyi gidiyordu. İkimiz de onu uçurumun kenarına getirmek istemedik. Eğer şu anda ihtiyacı olan şey Claire'in arkadaşlığıysa, bizim de onayımızla buna sahip olabilir.

"Onu yemediğimi biliyorsun," dedi Feely ve beni düşöncelerimden uzaklaştırdı. Önündeki tabağa baktım ve gözlerim sulu bir bifteği gördüğünde midem takdirle guruldadı. "Ben vejetaryenim, baba."

Babası tabağıma kocaman bir biftek daha koymadan önce, "Sen tam bir taşaksın," diye karşılık verdi. "Şimdi, Hughie, delikanlı, birinci sınıf İrlanda bifteğinin tadına bak."

Ben istedim.

Çok kötü.

Ama Paddy Feely'nin oğluna saldırısında bir piyon olarak kullanılmak istemedim. Özellikle de doğum gününde.

"Aslında ben de vejetaryenim," diye yalan söyledim, tabağımdaki muhteşem et parçasını bıraktığım için zihnen harap olmuştum. Feely gözüme takıldı ve bana minnettar bir gülümseme verdi.

"Tanrım," diye mırıldandı yaşlı adam başını sallayarak.

"Günümüz gençliğinde yanlış giden bir şeyler var." "Paddy," diye azarladı Mary, masanın ortasındaki kâseye dumanı tüten bir dağ dolusu patates koyarken. "Şuna biraz ara verebilir misin? Bugün oğlumuzun doğum günü. Bırak çocuk ne yiyecekse yesin. Bir günlüğüne istiyor, olur mu?"

"Ona bir bakar mısın, Mary?" Paddy çatalıyla masanın karşısındaki oğlunu işaret ederek devam etti. "Hayalet gibi."

"Sadece solgun." "Ve cılız."

"Çünkü fasulye sırtığı gibi büyüyor."

"Çünkü demir eksikliği var. Ve demirin nereden geldiğini biliyor musun Mary? Demir kırmızı etten gelir," diye söylenerek başını salladı. "Hayatında hiç böyle bir şey duydun mu? Oğlu vejetaryen olan bir sığır çiftçisi?"

"Sen sadece eski kafalısın," diye karşı çıktı karısı. "Et yememekte yanlış bir şey yok."

"Kafasına bazı fikirler soktukları için kız kardeşlerini suçluyorum," diye devam etti, benim varlığım onu hiç de caydırmamıştı. "Çocuğu bekleştirdiler ve yumuşattılar. Elllerine kürek ve kargı yerine müzik aletleri verdiler!"

"O çok zeki biri," dediğimi duydum ve yaşlı adama kızdığımı hissettim. Feely'nin babası korkutucu ya da fiziksel olarak agresif değildi, sadece kendi geri kafalılığına alışmış aksi bir ihtiyardı. Feely'nin hem annesi hem de babası yaşlanmaya başlamıştı. İkisi de kırışmış ve kırışmıştı ve sanki onun büyükanne ve büyükbabası olmalıydılar. "Oğlunuz okuldaki en iyi şarkıcı."

Bu yalan değildi. Feely, "Queen of the May "in tiz notalarını okuldaki herkesten daha iyi çalabilirdi.

Bu da onun her yıl Kutsal Komünyon için şarkı söylemeye zorlandığı anlamına geliyordu. Ve "Oíche Chiúin "i yorumlayışı muazzamdı. Arkadaşım bodhran ya da gitar, klavye ya da keman gibi her türlü enstrümana el atabilirdi. Hepimizden o kadar üstündü ki, onu açıkça alt ettiğimiz halde öğretmenlerin neden bizleri onun arkasında ötmeye zorladığını sık sık merak ederdim.

Geçen yıl Gibs kayırmacılıktan şikâyet edince "Kumbaya, My Lord" şarkısını mırıldanırken bir üçgenin üzerinde çınlamasına izin verdiler ama Feely başrolünü kaybetmeye en fazla bu kadar yaklaştı.

"Toprağı işlerken bu ona çok iyi gelecek," diye alay etti babası, dikkatini kolaylıkla torunu olabilecek oğluna yöneltti. "Bunu hatırlasan iyi edersin evlat. Büyüklük taslama çünkü bu senin kaderin." Mutfak penceresinden dışarı, ailesinin çiftliği olan geniş, yeşil kırları işaret etti. "Bu senin geleceğin."

Akşam yemeğinden sonra bir çift ayakkabı ödünç alarak ve elimde bir sığır sopasıyla arkadaşımınla birlikte çiftlikte dolaştım, onun için çok üzülüyordum ama düşüncelerimi dile getirmekten daha iyisini biliyordum.

"İyi misin delikanlı?" Yeterince zaman geçtikten sonra nihayet ona sordum.

Sağılan inekleri ahırdan çıkarıp tarlaya giden patikadan aşağı doğru sürerken, sadece Feely'nin yapabileceği gibi bunu halının altına süpürerek, "Ben harikayım," diye cevap verdi. "Sadece beni anlamıyor."

"Bence sen harikasın," diye teklif ettim. "Bence çalmaya devam etmelisin."

"Evet," diye kesin bir dille cevap verdi, bir haydut ineğin arkasına vurarak hareket ettirmek için onu üzerinde zaman o başlayarak tutarak yukarı

Diğerleri. "Olan oldu, Hughie."

Omuzları çökmüş, başı öne eğilmişti ve babasının uyarı sözlerinde boğulduğunu biliyordum.

Şimdi, ben Patrick Feely değildim. Aslında şarkı söylemeyi hiç beceremezdim ve koroda *hep* en arkaya konurdum ama şu anda şarkı söylemeye karar verdim çünkü bana ihtiyacı vardı.

Şakır şakır öterek aklıma gelen ilk şarkıyı söyledim; bu şarkı Christy Moore'un "Don't Forget Your Shovel" şarkısıydı.

Neyse ki onu neşelendirme girişimim başarılı oldu. Bir kahkaha attı. İçten kıkırdamalarından cesaret alarak çıtayı yükselttim ve babasının topallayarak yürüyüşünü taklit ederek ona doğru koşmaya başladım.

"Sen bir aptalsın," diye güldü ve ona ulaştığımda omzumu dürttü.

Sırıtarak kolumu ona doladım ve o da pes edip benimle birlikte şarkı söyleyene kadar sözleri mırıldanmaya devam ettim.

Doğum gününün geri kalanını babasının çiftliğinde dizlerimize kadar inek pisliğine batmış bir şekilde, kürekler ve kovalardaki delikler hakkında şarkı söyleyerek geçirdik.

SENİ KORUMAYA ÇALIŞIYORDUM.

Lizzie

9 EYLÜL 1995

ÇIĞLIKLAR, AILELERİMİZ BİZE KATILMAK İÇİN AYRILDIKTAN KISA BİR SÜRE SONRA BAŞLADI. BARDAKTAKİ ARKADAŞLARI ve ben başka bir tiz feryada daha dayanamayana kadar gittikçe daha yüksek sesle bağırıyorlardı.

Yatak odalarımızın her ikisi de ikinci kattaydı ve iyi bir Ama Caoimhe o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki onu benimkinden bile duyabiliyordum.

O evdeyken kız kardeşimin odasına yaklaşmamam gerektiğini biliyordum - dışarıda kalmam gerektiğini açıkça belirtmişti - ama onun tiz çığlıklarının sesine dayanamıyordum.

Ne demek istediklerini biliyordum.

Özel güçlerini kullanıyordu.

Bu beni korkuttu çünkü kız kardeşimin de benim gibi hasta olduğu anlamına geliyordu. Endişeyle yataktan kalktım ve koridordan onun yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. Kulağımı eski ahşap çerçeveye dayayarak kapının diğer tarafından gelen sesleri dikkatle dinledim.

"Aman Tanrım!"

"Hoşuna gitti mi?"

"Siktir, evet, aynen böyle."

"İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle."

"Yapamam, yapamam..."

"Al şunu. Al şunu, seni kötü kız!"

"Durma!"

"Arkanı dön."

"Ama ben-"

"Dön dedim sana. Şimdi!" "Tamam, ama bu sefer nazik ol... Ahhh!"

Kız kardeşim o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, bu benim daha da yüksek sesle çığlık atmama neden oldu. Panikle sesim üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim ve annem gibi hasta olabileceğinden korkarak kapıyı içeri doğru ittim.

"Lizzie, ne halt ediyorsun!" Caoimhe kükredi ama ben kapı aralığında durup çığlık atmaktan bağka bir Şey yapamadım. Kadın yatağının kenarına yüzükoyun uzanmış, adam da arkasında duruyordu. Üzerlerinde hiçbir kıyafet yoktu ve ona özel ilacı veriyordu. İstemediğim halde bana içirdiği ilacı.

Kalbim

parçalandı. O

hastaydı.

"Oh benim Tanrım, Lizzie, olsun ve siktirDıőarı!"
Caoimhe

kendini örtmek için yorganını çekerek çığlık attı. "Şimdi!"

Ona zgn olduğumu, kuralları çiğnemek istemediğimi ama iyi olacağını çünkü Mark'ın onu iyileőtirebileceėini söylemeye çalıştım.

Ağzımı açtım ama bir Şey ıkmadı. Gözlerim

Mark'a kaydı.

Bana kızgın bir suratla bakmıyordu. Bana

küçük bir gülümsemeyle bakıyordu.

Titredim.

"Aptal olduğun kadar sağır mısınız?" Caoimhe bu kez bana öyle bir bağırdı ki gözlerimin yaşardığını hissettim. "Defol git dedim."

Topuklarımın üzerinde dönerek, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir Şekilde odasından ıktım.

"Ona yle kkreme," diye bağırdığını duydum ama dinlemek için durmadım. Bunun yerine doğruca yatağıma koőtım ve yorganın altına daldım. ılıklarımın dışarı çıkmasını engellemek için ellerimle ağzımı kapatarak yorganın altında ileri geri sallandım ve kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Her Şey yoluna

girecekti. Caoimhe

lmeyecekti.

Mark ona ilacı verdi.

Onu iyileştirmek için özel güçlerini kullandı. Çok iyiydi.

Bu iyi bir şey.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesini hissettiğimde gözlerimi sıkıca kapattım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kapım açılıp kız kardeşim içeri girdiğinde kafamın karıştığını hissettim çünkü beni geceleri hiç ziyaret etmezdi.

Sertleşerek yorganın altına saklandım ve kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım.

"Saklanma Liz," dedi ve sesi eskisi gibi hiddetli değildi. "Kızgın değilim. Özür dilerim." Burnumu çekerek, yatağıma oturduğunda ona baktım. "Sana küfür etmemeliydim," dedi derin bir iç çekerek. "Ama sen içeri girdin ve ben panikledim."

Şimdi daha iyi hissedip hissetmediğini sormak istedim.

İyi olup olmayacağını sormak istedim.

"Daha önce Mark canımı yakıyormuş gibi göründüğünü biliyorum ama yemin ederim öyle bir şey yapmadı. Aslında tam tersi." Konuşurken yanakları pembeleşti. "Kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu, Liz. Erkekler sevdikleri kızlar için böyle yaparlar. Onlara kendilerini iyi hissettirirler. Ve Mark bana kendimi *gerçekten* çok iyi hissettiriyor. Ama şimdi bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok," diye devam etti kolumu ovuşturarak. "Benim gibi büyük bir kız olana ve seni seven özel bir çocuk bulana kadar olmaz."

Eğer erkekler bunu sadece sevdikleri kızlara yapıyorlarsa, bu Mark'ın beni sevdiği anlamına mı geliyordu?

Çünkü Mark'ın beni sevmesini istemiyordum. *Hugh*'un beni sevmesini istiyordum.

"Lütfen bu gece gördüklerini unutmaya çalış." O titrek bir nefes verdi ve yalvarırcasına bana baktı. "Ve

Lütfen, *lütfen*, *lütfen* kimseye, özellikle de annemle babama söylemeyin."

"Seni iyileştirdi mi?" Mırıldandım. "Hmm?"

"Mark," diye boēuldum, titrememeye çalışarak. "Seni daha iyi hissettirdi mi?"

"Oh." Yanakları tekrar pembeleşti ve hevesle başını salladı. "Evet, kendimi daha iyi hissetmemi saēladı."

"Tamam." Rahatlamış bir nefes aldım. "Sırrını saklayacaēım."

GOL ATMAK VE BABALARI KAÇIRMAK

Hugh

30 EKİM 1995

"GIBS NEREDE?" MUTFAĞA GİRDİĞİMDE SORDUM.

Pazartesi akşamı U10'LARIN RUGBY maçı var.

"Yukarıda Claire'le birlikte," diye cevap verdi annem, bir sandalyenin üzerinde dengede durarak tavana bir pinata tutturmaya çalışırken - babamın her zaman yaptığı bir şey. "Maç nasıl geçti?"

"Kazandık, otuz beşe altı," diye cevap verdim, teçhizat çantamı kapının yanına bırakarak. "Bir try attım ve dönüşümlerde on sayı yaptım."

"İyi iş," diye övdü, omzunun üzerinden bana gülümseyerek. "Seni eve bıraktığı için Patrick'in annesine teşekkür ettin mi?"

"Evet anne, Mary'ye her zaman teşekkür ederim," diye karşılık verdim, ses tonumdaki acıyı uzak tutmaya çalışıyordum ama içimdeki acıyı yönlendirmek zordu. "Babam buna geleceğini söyledi."

Annem derin bir iç çekti. "Hugh."

"Yataktan kalkıp *buna geleceğini* söyledi," diye tekrarladım, ses tonum daha sertti. "Rugby oynamamın tek nedeni *onun* bunu istemesi."

"Hugh, aşkım, hayal kırıklığına uğramış hissettiğini biliyorum, ama senin

babam şu anda mücadele ediyor."

"Hepimiz mücadele ediyoruz anne," diye karşı çıktım, yokluğu konusunda ona bir şans daha vermek istemiyordum. "Joe Gibbsie'nin babasıydı ve Beth de onun küçük kız kardeşiydi, ama beş ay boyunca yatağa girdiğini görmüyorsun, değil mi?"

"Baban *iyi* bir adam." Bizi terk ettiğinden beri söylediği sözleri papağan gibi tekrarladı. "O

Bizi senin yaşındaki bir çocuğun anlayabileceğinden çok daha fazla seviyor ama yas tutuyor ve bunu anlamamız gerekiyor."

"Yas tutuyorum," diye boğuldum. "*Claire* yas tutuyor. *Sen* yas *tutuyorsun*. Neden onun yası bizimkini gölgede bırakıyor?"

"Öyle değil, ama babana ağır depresyon ve travma sonrası stres bozukluğu teşhisi kondu tatlım ve bunların senin için sadece kelimelerden ibaret olduğunu biliyorum, ama bu öyle bir anda atlabileceği bir şey değil."

"Neden olmasın?" Büyürken hayranlık duyduğum adamın beni terk etmesinden dolayı incinmenin ötesinde hissederek talep ettim. "Sadece ona ayağa kalkması gerektiğini söyle."

"Babanın hastalığını göremiyor olman, onun empatiyi daha az hak ettiği anlamına gelmez," diye cevap verdi, sesi sertleşerek. "Şimdi, çok şey yaşadığını anlıyorum, hepimiz yaşıyoruz, ama bu sana kendi etin ve kanın hakkında kötü konuşma hakkı vermez ve baban hakkında bir daha kötü söz söylenmesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Crystal," diye mırıldandım, beyaz bayrağımı çekme zamanının geldiğini biliyordum. Annem babamın bastığı yere tapardı ve ne olursa olsun onun için mücadele ederdi. Babam için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünürdüm ama bu yıl gözlerimi birçok çirkin gerçeğe açtım.

"Aferin oğlum," dedi Mam onaylayan bir ses tonuyla. "Şimdi, yaptığım iş hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harika görünüyor." Kollarımı göğsümde kavuşturarak adaya yaslandım ve dehşet içinde iç geçirdim. Mutfak her duvarı gulyabaniler, cinler ve balonlardan oluşan bir karışımla süslenmişti. "Ama bu yıl parti vermeyeceğimi biliyorsun."

"Evet, öylesin."

"Hayır anne, değilim. Çocuklara davetiye falan dağıtmadım."

"O zaman annende 'delikanlıların' ev telefon numaralarının olması iyi bir şey, değil mi?"

"Bana yapmadığını söyle?" Yarı yalvardım, yarı inledim. "Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Kesinlikle öyle, bebeğim," diye cıvıldadı tünediği yerden, kendisiyle bir istiridye kadar mutluydu. "Çocuklar yarın saat ikide burada olacaklar, cerrahlar seni karnımdan çıkardığından beri geçirdiğimiz her Cadılar Bayramı'nda olduğu gibi."

"Bunun için teşekkürler," diye kestirip attım ve mutfak masasına doğru ilerledim. "Ne hoş bir görsel."

"Yaşamak yerine sadece hayal etmek zorunda olduğun için mutlu ol," diye güldü. "Şimdi canlanın çünkü yarın büyük bir kutlama yapacağız."

"Kutlanacak bir şey yok," diye mırıldandım ve bir sandalyeye çöktüm.

"Affedersiniz," diye kızmış gibi yaptı. "İlk ve tek oğlumun doğumuna ne dersiniz?"

"Anne, hadi ama." Masanın üzerine çöktüm, çenemi elime dayadım ve iç çektim. "İngiltere'deki kraliçenin cehennemden bir yıl geçirmekle ilgili kullandığı o kelime neydi?"

"Annus horribilis?"

"Bu yıl bizim için tam da böyle bir yıl," dedim ona. "1995 bizim korkunç yılımız."

"Biliyor musun evlat? Bence sen kendi iyiliğin için fazla zeki olabilirsin," diye düşündü Mam, tavana plastik bir iskelet asarken. "Ballylaggin'de çocuğu Latince alıntı yapan başka bir anne olduğundan şüpheliyim."

Omuz silktim, iltifatı takdir edemeyecek kadar kızgın ve üzgündüm.

BÖLÜM 4

Ezici Farkındalıklar

BU KÖTÜ BİR DOKUNUŞ.

Lizzie

31 AĞUSTOS 1996

"HEY, HUGH," DIYE SORDUM YAZ TATILIMIZIN SON GÜNÜNDE,
Uzun süredir tadını çıkardığımız sessizliği bozuyordu. Ağaç evde
sırtüstü uzanmış, bacaklarımı bir pufta uzanmış olan Hugh'un
üzerine koymuş, ona bakmak için başımı iki yana eğmiştim.
"Fikrini mi değiştirdin?"

"Ne hakkında?" diye cevap verdi, dikkati okuduğu kitaba
odaklanmıştı.

"B ü y ü y ü n c e doktor olmak hakkında mı?" *Elimdeki*
Define Adasında Beş kitabını yere bırakarak c e v a p verdim.

"Hayır," diye yanıtladı bir sayfayı çevirirken. "Bu hala
planı."

"Ve kalpleri iyileştirmek istiyorsun,
değil mi?" "Kardiyolog olmak
istiyorum."

"Ve bu bir kalp cerrahı, değil mi?"
"Evet."

Ona daha iyi bakabilmek için dirseklerimin üzerinde
doğrudum. "Neden?"

"Çünkü buralarda çok fazla kırık kalp var." Gözlerim
büyüdü. "Ballylaggin'de mi?"

Kitabının üzerinden bana baktı ve sırtı. "Dünyada, Liz."

"Oh." I başını salladı içinde Anlayış.

"Ne hakkında Kalbim mi?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Kalbin gayet iyi
çalışıyor." "Ama ya kırılırsa?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Nasıl olur?"

"Çünkü onu kırmayacağım" demeden önce bir sayfa daha çevirdi.

"Ama ya başka biri kırarsa?" "Öyle bir şey olmayacak."

"Nasıl olur?"

"Çünkü onu güvenli ve sağlam bir yere kilitledim."

"Oh." Sonra kendimi yaramaz hissederek kıs kıs güldüm. "Peki ya kalbin?"

"Ne olmuş ona?"

"Ya kırılırsa?" Alay ettim. "Kendi kalbini tamir edemezsin, aptal."

"O zaman onu güvende tutsan iyi edersin."

"Yapacağım," diye söz verdim, serçe parmağımı uzatarak. "Ne olursa olsun."

Derin bir iç çekerek kitabını kapattı ve serçe parmağını benimkine dolamak için öne doğru eğildi. "Sen küçük bir tehditsin, bunu biliyor musun?"

"Nasıl olur?"

"Çünkü sürekli dikkatimi dağıtıyorsun."

"Hey, beni oyun oynamak için çağırmıştınız, bayım." Kendimi şakacı hissederek kucağına atladım ve gıdıklamalarla saldırmadan önce onu yere yatırdım. "Ayrıca, en iyi arkadaşına tehditkar demek kötü bir davranış."

"Ah, merhamet, merhamet!" diye kükredi kahkaha krizleri arasında, onu tam kollarının altından yakaladığımda. Zayıf noktasını biliyordum. *Ha*. "Sen kazandın, sen kazandın, Liz!"

"Bir kız gibi çılgılık atıyorsun," diye kıs kıs güldüm, ellerini sıkıştırdım. Başının üstünde.

"Ve sen de bir erkek gibi güreşıyorsun," diye düşündü, hâlâ kıkırdıyordu. "Sanırım birbirimizi dengeliyoruz, ha?"

Kucağına oturarak onu altımda sabit tuttum ve gülümsedim. "Karnımda kendimi iyi hissettiriyorsun."

"Bu çırpınan fincanlar," diye cevap verdi sırtarak. Çırpınan fincanlar değildi.

Başka bir şeydi.

Bu diğerk duyguıdu. İçime
koyduğu.

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Hugh başını salladı.

"Süper güçleri olan birini tanıyorum."

"Ne tür süper güçler?" diye sordu, hâlâ bana gülümseyerek.

Ona söylemek istiyordum ama söylersem olacaklardan korkuyordum. Ölmek istemiyordum. Bana zarar vermesini istemedim. Özel güçlerimden birine bahsedersem bana zarar vereceğini söyledi.

"Söylemeye iznim yok." Üzüntüyle iç çektim. "Bu bir sır."

"Bana söyleyebilirsin," diye cevap verdi Hugh, kahverengi gözleri

Benim sırrım. "Sırrını saklayacağım Liz."

"Ama bu benim sırrım değil," diye mırıldandım, kafam karışmıştı. "Ve başım belaya girebilir."

"Neden başın belaya girsin ki?"

"Fark etmez." Üzüntümü üzerimden atarak dikkatimi Hugh'ya verdim. Mutlu düşünceme. Mutlu hissim. "Rahat bir taht yapıyorsun, cesur şövalye."

Göz kırptı. "Sizin için her şeyi yaparım leydim."

Kendimi yeniden mutlu hissederek ellerini bıraktım ve kucağından inmek için hamle yaptım ama Hugh acı içinde bağırınca donup kaldım. "Neyin var?"

"Yok bir şey, yok bir şey, ben iyiyim," diye inledi, ellerini kasıklarına bastırarak ağaç evinin zemininde kıvranıyordu. "Az önce taşaklarıma diz çöktürdün."

"Fındık nedir?"

"Testisler," diye açıkladı sıkılmış dişlerinin arasından, yüzü kırmızının derin bir tonuna dönerken. "Siktir, çok acıyor."

"Acıyor mu?"

Sertçe başını salladı, hâlâ kıvranıyordu. "Birazdan geçer."

"Merak etme. O şeyi nasıl tamir edeceğimi biliyorum." Elimi uzattım

şortunun kemerini tuttu ve aşağı çekmeye çalıştı.

"Bu işte iyiyim."

"Ne? Bekle! Liz, hayır!" Hugh benden uzaklaşarak ağaç evin karşı tarafına doğru fırladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum," diye açıkladım ona doğru sürünerek. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim."

"Hayır, Liz!" Beni durdurmak için elini uzattı.

"Yapamazsın." "Yapamaz mıyım?"

"Hayır," diye tekrarladı başını sallayarak. "*Yapamazsın*."

"Ah." Ellerimi iki yana açarak diz çöktüm ve tüm dünyam başıma yıkılacakmış gibi hissederek ona baktım. Onu bu kadar üzecek ne yaptığımı bilmiyordum ve bu beni mahvetmişti. Gözlerim yaşardı. Çok kötüydüm. "Özür dilerim, Hugh."

Bana ihtiyatla baktı. "Bunu neden yaptın?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için omuz silktim.

"Bilmiyorum." "Bunu yapamazsın, Liz."

Yapamaz mıyım?

"Bunu yapmana izin yok," diye tekrarladı sert bir sesle. "Birine bu şekilde dokunmana *asla* izin yok."

Yüzümün ısındığını hissettim.

"Ve kimsenin *sana* bu şekilde dokunmasına izin yok," diye ekledi. "Özellikle de kıyafetlerinin altına. Sadece yetişkinlerin diğer yetişkinlere bu şekilde dokunmasına izin verilir."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Anlamamıştım.

Kötü müydüm?

Benden nefret mi

ediyordu? Ne

diyordu?

"Bu kötü bir dokunuş," diye açıklamaya devam etti Hugh.

"Ve kimsenin bir çocuğa bunu yapmasına izin verilmez."

"Ben Üzgünüm." I ağzından kaçırdı Dışarı,
gözyaşları damlama aşağı yanaklarım. "Sana kötü bir dokunuş yapmak istememiştim."

"Sorun değil," diye cevap verdi iç çekerek. "Ve teknik olarak, sen yapmadın."

Ama denedim.

Ve kötüydü.

Hugh öyle

söyledi.

Ve Hugh bana *asla* yalan

söylemezdi. Dünyada en çok ona

güvenirdim. O benim en iyi

arkadaşımdı.

"Nasıl yap sen biliyor musun?" I sordu. Sonra.

"Hakkında vekötü dokunuş?"

"Annem bana her şeyi anlattı," diye açıkladı. "Neden? Annen sana söylemedi mi?"

Başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Kafamı salladım, hiçbir şey bilmediğimi hissediyordum. Sanki sınıfta oturuyordum ve benim dışımda herkes cevabı biliyordu. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Kötü bir duyguydu. Cildimin ısınmasına neden oldu.

Hugh, "Tamam, vücudunuzun sadece size ait olan kısımları var," diye açıklamaya başladı. "Erkekler için özel kısımları penisleridir. Kızlar içinse özel kısımları vajinalarıdır. Ve *kimsenin* vajinanıza dokunmasına izin verilmez. Arkadaşlarınızın değil. Ya da aile üyeleriniz. Ve özellikle de yetişkinler."

"Ya hastaysan?" Dünyam başıma yıkılıyormuş gibi hissederek sordum.

Hugh kaşlarını çattı. "Hasta mısın?"

"Ya hastaysan ve iyileşmek için ilaca ihtiyacın varsa?" Tırnaklarımı ellerime geçirerek ittim. "Ya kötüysen ve iyileştirilmen gerekiyorsa?"

Hugh kaşlarını çatarak, "Liz, eğer hastalanırsan doktora gidersin ve sana bunun için ilaç verebilirler," diye açıkladı. "Anlıyor musun?"

Hayır. "Evet."

Bana ihtiyatla baktı. "Emin misin?"

Hayır. "Evet."

"Tamam." Hugh uzun bir süre bana baktıktan sonra rahatlamış gibi bir nefes verdi. "Güzel,

Çünkü dışarıda çocuklara kötü şeyler yapmaktan hoşlanan canavarlar var."

"Canavarlar mı?"

"Evet." Hugh başını salladı. "Çocuklara zarar veren herkes kılık değiştirmiş bir canavardır."

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

"Korkmana falan gerek yok," diye beni hemen temin etti. "Sadece bu tür şeyleri bilmen gerekiyor, böylece ne zaman bir yetişkine söyleyeceğini bilirsin." Gülümsedi. "Tamam mı?"

"Tamam." Gözyaşlarına boğulmadan önce başımı salladım. Kendimi ağaç evden dışarı atmak ve aşağı inerken kafamı elli kere vurmak istedim çünkü Hugh'ya kötü bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

O anda üzerime çöken yıkımı açıklayamazdım.

"Sorun yok Liz, sorun yok." Kollarını bana dolayarak beni yatıştırmak için acele etti. "Sen sadece bir çocuksun. Bilmiyordun."

"Sadece seni düzeltmek istedim. Kendini daha iyi hissetmeni sağlamak istedim," diye ellerime sarılıp ağladım. "Kötü olduğunu bilmiyordum, Hugh. Çok üzgünüm."

"Biliyorum ve sorun değil," diyerek beni kollarıyla sardı. "Sana kızgın değilim."

"Eve gitmeliyim."

"Hayır, yapmamalısın," dedi, beni daha sıkı tutarak. "Burada benimle kalmalısın çünkü ben senin en iyi arkadaşınım ve seni seviyorum ve birlikte oynamak istediğim başka kimse yok."

Bu beni daha çok ağlattı.

Çünkü artık burada olmak istemiyordum. Çünkü

Hugh'a kötü bir şey yaptım.

Hissettiğim dehşeti açıklayamazdım.

Kötüydüm.

Kötü.

Kötü.

Kötü.

"Neden ağlıyorsun?" Caoimhe o akşam yatak odama girdiğinde sordu. "Liz?"

Yüzümü yastığıma gömüp dünyanın dönmesini durdurmaya çalışırken hıçkırıklarımın arasında "Git buradan," diye tısladım. Çünkü canım yanıyordu. Her şey canımı yakıyordu ve *artık durması* gerekiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, dinlemiyordu.

Neden dinlemedi?

Neden *kimse* beni dinlemedi?

"Sana git dedim Caoimhe," diye boğuldum, içimde büyüyen öfke beni ele geçirme tehdidinde bulunurken şimdi daha yüksek sesle. "Beni rahat bırak!"

"Hayır." Hâlâ dinlemiyordu. "Neden bir ölüm perisi gibi feryat ettiğini söyleyene kadar olmaz."

"Çünkü bilmiyordum, Caoimhe!" Duygularımın tüm kontrolünü kaybederek avazım çıktığı kadar bağırdım. Yatağımda sıçrayarak yastığımı kaptım ve ona doğru fırlattım. "Bilmiyordum lan!"

"Ne?" diye sordu kız kardeşim, telaşlanmış görünüyordu. "Neyi bilmiyordun?"

"Odamdan defol, seni orospu!" Hayatımda hiç olmadığı kadar yüksek sesle bağırdım. "Seni uyarıyorum!"

"Vay canına, sen de siktir git," diye tükürdü. "Önemsediğim için özür dilerim. Seni kontrol etmeye gelecek kadar önemsediğim için daha çok aptalım, seni çılgın, küçük sürtük."

"Kimse bana söylemedi!" Çığlık attım, saçımı öyle sert çektim ki bir tutamı elimde kaldı. Ben de bunu ona fırlattım. "Acıtıyor, beni iyileştirmiyor ve hepsi senin suçun!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu kız kardeşim, bana dehşete düşmüş bir ifadeyle bakarak.

"Lizzie Young, hemen şimdi polis olsan ve saçını çekmeyi bıraksan iyi olur!"

Elimi tutmak için elini uzattı ve işte o zaman kendimi kaybettim. "Senden nefret ediyorum!" Kendimi ablama doğru fırlatarak onu saçlarından yakaladım ve yatağıma sürükledim. "Bunların hepsi senin suçun!" Tüm gücümü kullanarak tırnaklarımla yüzünü tırmaladım ve yırttım. "Bunu bana sen yaptın! Sen yaptın!"

"Baba!" Caoimhe beni üzerinden atmaya çalışırken çığlık atmaya başladı. "Baba, yardım et! Baba, çabuk! Çıldırılmış ucube bana saldırıyor!"

"Siktir git!" Kaçamasın diye saçlarını sıkıca kavradım, göğsüne bindim ve yüzünü yırtmaya devam ettim. "Canavarın içeri girmesine izin verdin!" Onu tekrar tırmaladım, kan akmasına neden olacak kadar derine. "Canavarın bana oyun oynamasına izin verdin!"

"Lizzie!" Babamın kükrediğini duydum ve sonra beni kız kardeşimin üzerinden sürüklemeye başladı. "İsa aşkına senin neyin var?" diye sordu, beni göğsüne o kadar sıkı tutuyordu ki kurtulamıyordum. "Kes şunu, olur mu?"

"Az önce bana saldırdı baba." Ayağa fırlayan Caoimhe yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu. "O lanet olası bir deli."

"Bu onun suçu baba," diye çığlıklarım arasında itiraz etmeye çalıştım, kız kardeşimi işaret ederken beni yerden kaldırıp vahşi bir şekilde kucakladı. "Canavarın beni yakalamasına izin verdi!"

"Neler oluyor?" Annem odama girerek sordu. "Neler oluyor kızlar?"

"Olan şu ki, bu kızın sakinleştiriciye ihtiyacı var," diye tersledi babam, beni tutmak için mücadele ederken. "Onu hastaneye yatıracağım, Catherine."

"Michael, sakin ol." Annem hepimizin arasında durarak yalvarmaya çalıştı. "Oturalım ve bunu bir aile olarak konuşalım."

"Konuşacak ne var?" Caoimhe yanaklarından süzülen kanı işaret ederek feryat etti. "O bir vahşi anne ve hapsedilmesi gerekiyor."

"Bu onun suçu anne! Caoimhe canavarı içeri aldı," diye yalvarmaya başladım ama babam avazı çıktığı kadar bağırarak sözümü kesti.

"Yeter!" Beni tekrar yere yatırdı, omuzlarımdan tuttu ve dişlerimin takırdamasına neden olacak kadar sert salladı. "Canavar diye bir şey yok ve kız kardeşin sana asla zarar vermedi!" Beni tekrar sarstı. "Korkunç bir kadın yok ve kafadaki sesler gerçek değil!" Yüzüme doğru kükrerken başım bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Sende bir akıl hastalığı var; beni duyuyor musun? Bütün bu delilik *senin* içinde, Elizabeth!"

"Michael, onu böyle sallamayı kes!"

"Bir uzmana gideceksin ve bu deliliği uzak tutmak için sana ne verirlerse yapacaksın ve alacaksın," diye devam etti, ellerini çekmeye çalışan annemi görmezden gelerek. "Ya da Tanrı yardımcım olsun, seni bir tekneye bindirip göndereceğim-"

"Michael!" Annem hiç duymadığım kadar yüksek sesle bağırdı. "Sakın buna cüret etme!"

"Oluyor, Catherine," diye uyardı, bana tiksinti dolu bir bakış attı. Omuzlarımı bırakarak doğruca Caoimhe'ye doğru ilerledi. "Bugünden itibaren işleri *benim yöntemimle* yapacağız."

KIZ KARDEŞİN NEREDE?

Hugh

12 EKİM 1996

MAM, "BU KADAR KISA SÜREDE GELDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜRLER AŞKIM," DEDI. CAOIMHE Cumartesi akşamı mutfağımıza girdi. "İşe çağrıldım ve Pete'in, şey, hala havası iyi değil."

Havanın altında. Ne saçmalık ama. Babam hasta değildi. Babam ayrılmıştı.

"Ona Claire'e bakabilecek yaşta olduğumu söyledim," diye teklif ettim, Feely ailesi evde yokken tek başına kalabiliyorken benim bir bakıcıya ihtiyacım olması hâlâ canımı sıkıyordu. "Artık bir bakıcıya ihtiyacım yok."

"Sen kendi başının *çaresine* bakabilirsin ama kız kardeşin kesinlikle bakamaz," diye araya girdi Mam, *başlama* der gibi bir bakışla.

" biliyorum sen iyi yeteneklisin, Hughie," Caoimhe düşündü, saçımı karıştırdı. "Ben sadece kardeşini beladan uzak tutmak için buradayım, tamam mı?" Gülümsedi. "Sen bilirsin, ufaklık."

"Claire ve Gibs onun odasında oynuyorlar, Pete de ihtiyacınız olursa yukarıda," dedi Mam, ona minnettar bir bakış atarak. "Çocuklar akşam yemeği yedi ama canınız pizza çekerse kavanozda para var."

Caoimhe annemi ön kapıya kadar geçirirken, "Harika olacağız," diye güvence verdi. "Dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim, aşkım."

Sorgulamaya başlamadan önce ön kapının annemin arkasından kapanmasını bekledim. Çünkü bakıcımızla yolmam gereken bir karga vardı. "Kız kardeşin nerede?"

"Kız kardeşimin nerede olduğunu biliyorsun, Hugh." Caoimhe etrafımdan dolanarak mutfığa doğru ilerledi. "Sana milyonlarca kez söyledim."

"Evet, ama bana ne zaman eve döneceğini söylemedin," diye itiraz ettim, peşinden giderek. "Lizzie uzun süredir hastanede, Caoimhe." Konuşurken kendi sesimdeki endişeyi duyabiliyordum. "Eve ne zaman döneceğini bilmek istiyorum."

"Yakında."

En iyi arkadaşımı haftalardır görmemiştim ve ne zaman eve geleceğini sorsam *yakında* cevabını almak beni deli ediyordu. Aslında, çılgılık atacak gibi hissediyordum. *Yakında* ne demekti ki? Bu kelime iki saati mi, iki günü mü yoksa iki lanet haftayı mı ifade ediyordu? Benim için *hiçbir şey* ifade etmeyen anlamsız bir kelimeydi.

"Onu ziyaret etmek istiyorum," diye bastırdım, ona ters ters bakarak. "Liz benim de gelmemi isterdi."

"Size şu anda ziyaretçi kabul etmediğini söylemiştim."

"Evet, ama bana nedenini söylemedin!" Sabrımı kaybederek bağırdım. "Aslında, bana onun sorununun ne olduğunu bile söylemedin!"

"O hasta, Hugh. Söylediğim gibi."

"*Neyle?*" Bir santim bile vermek istemeyerek karşılık verdim. "Bu özel bir şey."

"Özel tıbbi bir hastalık *değildir*, Caoimhe."

"Tanrım, Hugh, bu biraz karışık, tamam mı?"

"Evet, ama ben karmaşık şeylerle başa çıkabilirim," diye karşılık verdim. "Ben senin kalın kafalı erkek arkadaşın değilim."

"Hey!" Şimdi bana bağırın o oldu. "Mark'ı bu işe karıştırma."

"Peki." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak, ben de bırakmayayım."

"Sen bir çocuksun, Hugh," diye karşılık verdi. "Acayip derecede zeki bir *çocuk* ama *yine* de bir *çocuk*."

"Bu işin peşini bırakmayacağım, biliyorsun," diye mutfağımdaki genci uyardım. "Ben Claire ya da Gibbs değilim. Beni kurabiyelerle yağlayamaz ya da uğur böcekleriyle dikkatimi dağıtamazsın." Gözlerimi kısmıştım. "Ve eğer bana en iyi arkadaşımın nesi olduğunu söylemezsen, kendi yöntemlerimle öğreneceğim."

İnanmayan bir kaşını kaldırdı. "Beni tehdit mi ediyorsun, Hugh Andrew Biggs?"

"*Daha çocukken* bunu nasıl yapabildim?"

Caoimhe uzun bir süre gözlerini kırpmadan bana baktı, ta ki hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla sakinleşene kadar. "Pekâlâ, dahi çocuk, bu boktan konuşma için yeterince olgun olduğunu düşünüyorsun." Boyun eğerek iç çekti ve masayı işaret etti. "Otur da öğrenelim."

Dirseklerimi mutfak masasına dayayarak başımı ellerimin arasına aldım ve bebek bakıcımın ağzından dökülen her kelimeyi dinledim.

Caoimhe şakağına vurarak, "Kız kardeşimin hastalığı sizin görebileceğiniz türden bir hastalık değil," diye devam etti. "Her şey zihninde. Kafasının içinde sesler duyuyor ve bu da onun çıldırmasına neden oluyor." Sandalyesinde geriye yaslanarak yanağındaki yara izini işaret etti. "Bunu bana tırnaklarıyla yaptı. Benim küçük kız kardeşim."

"Ona ilk ne yaptın?"

Caoimhe kollarını kavuşturarak, "Hiçbir şey," diye karşılık verdi. "Bütün mesele de bu zaten, Hugh. O bir deli."

"Hayır, değil." Başımı sallayarak iddiasını çürüttüm. "Arkadaşım hakkında böyle konuşma."

"Öyle mi? *Arkadaşın benim* kız kardeşim, bu yüzden onu senden biraz daha iyi tanıdığımı düşünüyorum," diye öfkeyle karşılık verdi. "Tatlı mizacıyla seni ve arkadaşlarını kandırıyor olabilir ama bu bir maske." "Ona binlerce kez yardım etmeye çalıştım ama tek yaptığı bunu yüzüme vurmak oldu. Ya da

Daha da kötüsü, suçlamab*enim* için onu sorunlar."

O boğuldu dışarı tekrar yüzünü işaret etmeden önce acı dolu bir kahkaha attı. "İşte bu, onun çıldırmasının ve odasına canavar getirdiğim için beni suçlamasının sonucu." Başını iki yana salladı. "Yani, buna ne diyebilirim ki? Sadece kafanda var olan görünmez canavarlar için üzgünüm, sevgili kardeşim." Ne diyeceğimi bilemiyordum ama ses tonunun hoşuma gitmediğinden emindim ve ona bunu söylemeye karar verdim.

"Sen yapmamalı konuşmak hakkında senin kardeş gibi Bu.Bu

sizi acımasız ve zalim gösteriyor."

Caoimhe gözünün kenarındaki bir damla yaşı silerek, "Evet, beni dava et," diye cevap verdi. "Çünkü on beş buçuk yaşındayım ve hayatım tam bir cehennem. İnkâr eden öfkeli bir babam, kafayı yemiş bir kız kardeşim ve defalarca kanser olmuş bir annem var, muhtemelen üniversiteyi bitirdiğimi göremeyecek, bu yüzden belki de biraz acı hissetmeyi hak ediyorum."

"Bunu başka kim biliyor?" Liz'i savunma dürtüsüne direnerek sordum ama başka bir şey söylersem Caoimhe'nin konuşmayı bitireceğini biliyordum. Ve benim de sorularım vardı. Hem de bir sürü. "Ailen dışında demek istiyorum."

"Lizzie'nin okulu, doktorları ve terapistleri, erkek arkadaşım-oh, annen de biliyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Annem biliyor mu?"

Caoimhe başıyla onayladı. "Sinead tüm ailemiz için harika biri."

"Ah," diye cevap verdim sessizce, söylediği her kelimeyi ileride analiz etmek üzere beynime kaydediyordum. "Hastanedeki doktorlar Liz'e ne olduğunu anladılar mı? Bunun bir adı var mı?"

"Henüz değil, ama eminim alnına vurup onu çağırmak için süslü bir tıbbi terim bulacaklardır. Ne de olsa birine deli damgası vurmak için yüzlerce güzel kelime var." Caoimhe avuçlarını masanın üzerine koyarak ayağa kalktı ve bana gönülsüz bir gülümseme verdi. "İşlevsiz Young ailesinin sulandırılmış versiyonu."

DOKTOR, DOKTOR, NEREDEYİM BEN?

Lizzie

25 EKİM 1996

"DEPRESYON. "

"Travma sonrası stres bozukluğu."

"Hayır, hayır, hayır, kızınız sosyal agorafobinin tüm özelliklerini gösteriyor."

"Aslında, bir panik bozukluğuna doğru gittiğimizi düşünmeye başlıyorum."

"Bu klinik depresyon."

"Daha fazla egzersiz yapması gerekiyor. Endorfin doğal bir ruh hali güçlendiricidir."

"Kötü bir şey olup olmadığını anlamak için MR çektirmek istiyorum."

"Majör depresif bozukluk. Aklımda hiç şüphe yok."

"Bu kimyasal bir dengesizlik."

"Şu anda borderline kişilik bozukluğu ihtimalini değerlendiriyoruz."

"Saçmalama, o mükemmel bir şekilde çalışıyor. İhtiyacı olan tek şey temiz hava ve sağlıklı gıda."

"Doğal olarak serotonin üretmiyor, bu yüzden ona bu konuda yardımcı olmamız gerekiyor. Prozac çocuklar için uygun, nazik bir SSRI'dır."

"Şizofreniyi düşünmek için bile çok genç, ancak güçlü genetik bağlantı nedeniyle bunu göz ardı edemeyiz."

"Depresif bozukluk..."

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde, annemle babamın arasındaki sandalyeye oturmuş, bavulum ayaklarımın dibinde, annemle babamın Dr. Noel'e yönelttiği soruları dinliyordum. En azından ben ona kafamda öyle diyordum çünkü tıpkı Noel Baba'ya benziyordu.

Tüm doktorların ve hemşirelerin isimlerini hatırlamaya çalıştım ama bu çok zordu. Her zaman beni dinlemeyen yeni bir çift kulakla eşleşecek yeni bir yüzle eşleşecek yeni bir isim vardı.

Ne kadar zamandır burada olduğumu ya da şu anda burada olup olmadığımı bile hatırlayamıyordum.

Başka bir rüya olabilir.

Onlardan çok gördüm.

Geceleri yatağımın altından sürünerek çıkan canavarlar ve kafamda delikler açan korkunç kadınlarla dolu kötü olanlar. Ama hastanedeki ilaçlar beni endişelenemeyecek kadar uykulu yapıyordu.

Artık canavarlar geceleri ortaya çıktığında, beni ele geçirmelerine izin veriyordum. Artık karşı koymuyordum. Bunun yerine, kapıyı açtım ve içime girmelerine izin verdim.

Bedenim.

Zihnim.

Benim için fark
etmezdi. Çünkü gerçek
değildi. Doktorlar
öyle söyledi.

Canavarların hepsi kafamın içindeydi.

"Çok sayıda araştırma yaptıktan ve Elizabeth ile uzun saatler çalıştıktan sonra, nadir de olsa kızınızın erken başlangıçlı bipolar bozukluk kriterlerini karşıladığını söyleyebilirim. Çok çeşitli tedaviler mevcut, ancak şu anda, hızlı iyileşmesi göz önüne alındığında, Lizzie'nin mevcut reçeteli ilaç tedavisine devam etmesini istiyorum." Boğazını temizledikten sonra ekledi, "Tabii ki büyüdükçe bunun ayarlanması gerekecek ve ergenlik döneminin çocuklar için özellikle zor bir dönem olduğunu bilmelisiniz. Bazı çalışmalar, bozukluğu olan hastaların erken adet görme de dahil olmak üzere yaşlıtlarına göre erken ergenlik zamanlamasıyla karşılaştığını göstermektedir. Manik ve depresif dönemler arasında hızlı döngüler nadir değildir, yoğun depresyon dalgalarından bahsetmeye bile gerek yoktur.

hiperseksüalite ile el ele gitme eğilimindedir."

Babam başını eğdi, annem ise ağlamaya başladı.

Doktor ikisini de rahatlatmak için aceleyle, "Bu bir ölüm cezası değil," dedi. "O son derece zeki bir çocuk, dünya kadar potansiyeli var."

"Bunu bir daha yapamam," diye boğuldu babam, başını ellerinin arasına aldı. "Bir daha olmaz."

"Michael, endişelerin olduğunu biliyorum ama kızın doğru ilaç tedavisiyle *dolu dolu* ve *sağlıklı* bir hayat yaşayacak."

"Ne yapabiliriz ki?" Elime uzanan annem onu sıkıca tuttu. "Kızımız için hayatı nasıl kolaylaştırabiliriz?"

Doktor basitçe, "Kızınızı eve götürün ve onu sevin," dedi. "Bir annenin sevgisinin iyileştirici gücünü asla hafife almayın."

HER ZAMAN BENİM LEYDİM OLACAKSIN, LEYDİM.

Hugh

31 EKİM 1996

BUGÜN BENİM DOKUZUNCU DOĞUM GÜNÜMDÜ VE HER ZAMANKİ GIBİ BENİM EVİM OLDU

Arkadaşlarla doluydu. Çocuklar mutlu bir şekilde evime doğru yıkım topu gibi ilerliyorlardı ve tenekeyi devirme oyunu oynuyorlardı ama ben katılmadım. *O* gelene kadar partimin tadını çıkaramadım.

Annem odama gelip bana iyi haberi verdiğinde -Lizzie'nin nihayet hastaneden eve döndüğünü- kendimi kaybetmişim. O anda bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benden bu kadar önemli bir şeyi sakladığı için anneme deli gibi bağırıp çağırmaya başlamadan önce yıkıldım ve hüngür hüngür ağladım.

Sonunda dinleyecek kadar sakinleştiğimde, annem beni oturttu ve arkadaşım hakkında benzer bir konuşma yaptı - Caoimhe'nin enjekte ettiği aşağılayıcı hakaretler hariç - beni uyarmadan önce, hiçbir koşulda Lizzie'nin özel işiyle ilgili tek bir kelimeyi kız kardeşime, Gibs'e, Feely'ye veya yaşayan başka bir kişiye *asla* söylememem gerektiğini söyledi.

Annem bana zeki olduğumu bildiğini, ancak ne kadar kitap okursam okuyayım benim kadar genç bir zihnin kavrayamayacağı bazı şeyler olduğunu söyledi.

Ayrıca Caoimhe'nin Liz'in deli ve tehlikeli olduğu konusunda söylediklerine inanmamam gerektiğini, çünkü *onun* da durumu kavrayamayacak kadar genç olduğunu söyledi.

Catherine bu sabah arayıp Liz'in kendini daha iyi hissettiğini ve partime geleceğini haber verdiğinde, bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyesiydi. İçeride beni bekleyen açılmamış paketler umurumda değildi.

Tek istediğim Liz'di.

Babasının arabası nihayet garajımın önüne yanaştığında verandanın merdivenlerinde oturuyordum. Mike sürücü koltuğundan inip arka yolcu kapısını açtığında içimde bir heyecan şimşegi çaktı. Arabadan indiği ve gözlerim ona dikildiği anda göğsümdeki garip hissin geri geldiğini hissettim. Sanki kalbim bir oltaya takılmıştı ve ona doğru çekiliyordum.

Liz kırmızı bir tulum ve büyük boy, krem rengi, örme bir hırka, fırfırlı beyaz bilek çorapları ve rugan siyah ayakkabılar giymişti. Garip bir kombinasyondur, ama çok havalı görünmesini sağlıyordu. Ama garaj yolunda yürümeye başladığında göğsümde bir panik hissettim çünkü ayaklarına çimento blokları bağlıymış gibi hareket ediyordu.

"Liz!" Verandanın basamaklarından hızla inerek aramızdaki mesafeyi hızla kapattım ve onu kollarıma alana kadar durmadım. "Seni çok özledim."

İki ay.

Arkadaşımı tekrar görmem *iki* ay *sürmüştü* ve şimdi kollarımı ona dolamışken bırakmaya korkuyordum.

"Hugh!" Liz hiç tereddüt etmeden kollarını belime doladı, her tarafı titriyordu ve yüzünü boynuma gömdü. "Seni daha çok özlediğime söz veriyorum."

"Gelip seni görmek istedim, söz veriyorum," dedim kollarımı sıkarak. "Eğer izin verselerdi gelirdim."

"Biliyorum." Gömleğimi sıkıca kavradı. "Sana inanıyorum."

Dikkatim bir an için hâlâ arabasının yanında durmuş annemle konuşan babasına kaydı. Ciddi görünüyordu. Mike'ın kaşları çatılmıştı ve annem defalarca başını sallarken o kısık bir sesle konuşuyordu.

Konuşurlarken ikisinin de gözlerini Lizzie'ye çevirmelerindeki bir şey onu yanıma çekmeme ve bir kolumu koruyucu bir şekilde ona dolamama neden oldu.

Onu tekrar götürmeyecekti. Cesedimi çiğnemedi.

"Çocuklarla teneke bahşış oynamak ister misin?" Babası fikrini değiştirip onu geri çekmeden önce onu hızla evin içine yönlendirerek sordum. "Ya da ağaç eve gidebiliriz?" Ön kapıyı arkamızdan kapattım ve ona güven verici bir gülümseme verdim. "Ne yapmak istersen benim için sorun değil."

"Sorun değil, Hugh. Gidip partinin tadını çıkarmalısın," diye cevap verdi, sesi alçak ve sessizdi. "Ben biraz oturacağım."

Hayır, onu bir sandalyeye oturtup tüm parti boyunca yalnız bırakacak değildim, onu daha yeni geri almışken olmazdı.

"Partim umurumda değil," dedim ona ve bu doğrudu. Şu anda umursadığım tek şey oydu. "Hadi gel." Elini elime alarak onu merdivene doğru çektim. "Odamda takılabiliriz." Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken sıkıca tutmaya devam ettim. "Burası sessiz olur."

"Oooh," diye alay etti Danny Call odama girdiğimizde. Tabii ki her zamanki gibi meraklı bir piç gibi davranıyor ve her geldiğinde yaptığı gibi tüm eşyalarımı karıştırıyordu. "Biggsie'nin kız arkadaşı burada."

"Odamdan çık Danny," diye emrettim, elimle odamı işaret ederek. Kapı. "Şimdi."

"Hughie ve Lizzie bir ağacın tepesinde, K-I-S-S-I-N-G," diye kıs kıs güldü, bir yandan da kapıya doğru ilerleyerek beni zorladı. "Önce aşk gelir, ikinci olarak evlilik, üçüncü olarak da altın arabada bir bebek Biggsie gelir-"

Sözünü bitiremeden kapıyı yüzüne kapattım. "Bir sır öğrenmek ister misin?" Liz'i yatağıma doğru yürüterek sordum. "O adama *katlanamıyorum*."

Yatağıma tırmanıp, top gibi kıvrıldı. Yan tarafa, bana dönük. "O zaman neden partilerine hep onu davet ediyorsun?"

"Çünkü o hâlâ çocuklardan biri, sanırım," diye cevap verdim, yanındaki yatağa uzanarak. "Herkesi davet edip onu dışarıda bırakmak berbat olurdu."

"Ona katlanamıyor olsan bile mi?"

Yüzümü ona dönerek yan döndüm. "Görgü kuralları hiçbir şeye mal olmaz." Sırıttım. "En azından annem bana sürekli bunu söylüyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen de onun gibisin." "Annem mi?"

Başını sallayarak uzandı ve küçük eliyle yanağını kapattı. "İçten içe iyisin."

"Sen de öyle Liz."

"Hayır, Hugh." Başını üzüntüyle salladı. "Ben değilim."

Kaşlarımı çatarak bir kolumu ona doladım ve kendime çektim. "Neden böyle söyledin Liz?"

Titreyerek alnını benimkine dayadı ve "Çünkü gerçek bu" diye fısıldadı.

"Hayır." Daha da yaklaşarak elimi yanağına koydum. "Gerçeğin yakınından bile geçmiyor."

"Partine geç kaldığım için özür dilerim," diye fısıldayıp konuyu değiştirirken, içinden bir ürperti daha geçti. "Doğum günün kutlu olsun."

"Sorun yok." Başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. "Burada olduğun için mutluyum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Caoimhe sana söylediğini söyledi. Onu tırmaladığımı. Hastane hakkında." "Şimdi benden nefret mi ediyorsun?" diye fısıldadığında yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Senden asla nefret edemem," diye cevap verdim, kalbimin çatladığını hissederek. "Seni seviyorum, unuttun mu?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "Herkes deli olduğumu düşünüyor."

Burnumu onunkine sürterek, "Yok," diye karşılık verdim. "I deli olmadığımı *bil*iyorum."

Burnunu çekerek bir gözünü açtı ve sonra küçük, umutlu bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak yanağını okşamaya devam ettim. "Güven bana, bu tür şeyleri bilirim."

"Seviyorum." Gözleri büyüdü ve bana tanıdığım kızın küçük bir görüntüsünü verdi. "Sana güveniyorum, Hugh."

"Bazen üzgün olursun ve bu s o r u n değil," dedim ona, Onu yakınına çekmek ve dünyadan korumak için en güçlü dürtüyü hissediyordu. "Ve sinirleniyorsun, ama kim sinirlenmez ki?"

"Peki ya korkunç kadın?" diye fısıldadı, sesi kararsızdı. "Peki ya canavar?" Gözleri yaşlarla doldu. "Onları başka kimse göremiyor ama yemin ederim ben görüyorum, Hugh." Dudaklarından acı dolu bir hıçkırık kaçtı. "Canımı yakıyorlar."

"Şimdi buradalar mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen yanımdayken bana asla zarar vermezler." Burnunu çekerek o kadar yaklaştı ki vücudu sıkıca benimkine yapıştı. "Cesur şövalyeden korkuyorlar."

"Cesur şövalye ben miyim?"

Gözyaşları içinde başını salladı. "Hâlâ senin leydin miyim?" "Her zaman benim leydim olacaksın," diye söz verdim. "Leydim."

SEN ARTIK BÜYÜK BİR KIZSIN.

Lizzie

31 ARALIK 1996

CANAVAR ODAMA GIRDIĞINDE RÜYA GÖRDÜĞÜMÜ ANLADIM.

çünkü doktorlar bana onun gerçek olmadığını söyledi. Onu ben uydurmuştum. Korkunç kadını da. Onlar benim hayal gücümün ürünü, kendi kafamın içinde uydurduğum sanrılardı ve sanırım bu beni daha iyi hissettirdi çünkü gerçekten incinmediğim anlamına ~~gelirdi~~

Korkunç kadın beni gerçek dünyada suyun altına itmiyordu ve canavar da vücudumun içine bir şeyler sokmuyordu. Karşı koymam, çığlık atmam ve canavarı en iyi arkadaşımın bana kötü dokunuştan bahsettiği konusunda uyarmam gerekmiyordu çünkü böyle bir şey olmuyordu.

Bu beni çok daha iyi hissettirdi.

Tırmalamak, ısırmak ve canavarı kendimden uzaklaştırmak zorunda değildim. Orada öylece yatıp sessiz kalabilirdim çünkü bana zarar veremezdi. Doktorlar öyle demişti. Hepsi kafamın içindeydi. Canavar beni ters çevirip başımı yastığa bastırduğunda ölmek için yalvarmam gerekmiyordu çünkü bu bir rüyaydı. Kötü şeyi bedenime yerleştirdiğinde, beni karanlığa itip orada bırakacağını ummadım çünkü o karanlıkta yaşıyordu, ben ise aydınlıkta. Kötü şeyi ağızma koyduğunda, bana kötü isimler taktığında ve bana öğrettiklerini yapmamı söylediğinde, ben de yaptım. Canavar ne istediye aldı ve ben hiç çekinmedim. Tecavüz edebileceği bir bedeni olmayan bir hayalet olmayı dilemek zorunda değildim çünkü gerçek dünyada bunu yapamazdı.

Bana ulaş.

Gerçek dünyada özgürdüm.

"Hadi Liz! Öğlenin ortasındayız!"

Uykulu hissederek gözümü açtığımda kız kardeşimin başımda dikildiğini gördüm. "Ne?" İnledim, yatağıma daha da gömüldüm. "Yorgunum."

"Bugünlerde hep yorgunsun," diye cevap verdi gözlerini devirerek. "Babam kalkıp bu gece için evin hazırlanmasına yardım etmen gerektiğini söyledi."

"Neden?" Mırıldandım, göz kapaklarım düşmüştü. "Bu gece ne var?" "Alo? Yıllık ev partimiz." Kız kardeşim bana baktı. Sanki bir gecede fazladan bir başım çıkmış gibi. "Bugün yeni yıl. Eve, Liz."

"Oh." Uykulu bir şekilde esneyerek sırt üstü yuvarlandım ve "Tamam" diye mırıldandım.

"Haydi," demeye devam ederek yorganıma uzandı. "Babam yardım etmen gerektiğini söyledi." Yorganı üzerimden çekip aldığı anda kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve seslendi, "Anne! Çabuk buraya gel! Lizzie adet görüyor!"

Ben mi?

Kafam karışmıştı, dirseklerimin üzerinde doğruldum ve kan lekeli kalçalarımın baktım. "Kanıyor." Tekrar kız kardeşime baktım. "Ölüyor muyum?"

Caoimhe hemen, "Hayır, hayır, ölmüyorsun Liz ve söz veriyorum bu tamamen normal," diye açıkladı. "Buna adet dönemi deniyor."

"Regl mi?" Uyuşmuş bir halde kan lekeli çarşaflarıma bakmaya devam ettim. "O da ne?"

"Regl, bir kızın her ay birkaç gün vajinasından kan gelmesi demektir." Yataktan kalkmama yardım etti ve hızla yatağı soymaya koyuldu. "Bu tamamen normal ve hepimizin başına gelir."

"Sana da oluyor mu?"

"Evet, Liz," diye cevap verdi. "Her ay."

Tiksintiyle ürperdim. "Oh."

"Ah, benim zavallı bebeğim," diye mırıldandığını duydum annemin yatak odamın kapısından. "Sorun yok, tatlım." Bastonunu kullanarak topallaya topallaya yanımıza geldi ve beni göğsüne doğru çekti. Bir deri bir kemik kalmıştı ve beni düz göğsüne yasladığında kalbim çarpmaya ve düşüncelerim hızlanmaya başladı. "Bunun senin için biraz erken olabileceğini biliyorduk."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ve umursayacak enerjim de yoktu. Beni rahatsız eden tek şey *oydu*.

Hastanede doktorların bana verdiği ilaçlar Düşüncelerim azaldı ve öfkeli duygularım eskisi gibi oradan oraya sıçramadı. Ayrıca, yaklaşık iki ayımı hastanede ve annemden uzakta geçirdikten sonra, onun yanında olmadığımda kendimi *daha iyi* hissettiğimi fark ettim. Çünkü bir dahaki sefere iyileşmezse ne olacağından korkuyordum. Çünkü *her zaman* bir sonraki sefer vardı. Annem hastalandı, sonra iyileşti, sonra tekrar hastalandı ve her seferinde bir öncekinden daha kötü görünüyordu.

Hem annemin beni tutmasını istememek hem de bir anda bırakmasını istememek garip bir duyguydu. Ama bana sarıldığında hissettiğim buydu.

"Gel tatlım," dedi annem, beni banyoya götürürken. "Sana bir banyo hazırlayayım." Kapalı klozetin kapağına oturup banyo yapmasını izledim, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştım. Vücuduma neler olduğunu açıklamaya çalıştığını biliyordum ama umurumda değildi. Çünkü bir bedene sahip olmaktan hoşlanmıyordum. Sonra Caoimhe içeri girdi ve tamponlar hakkında her şeyi anlattı. O da umurumda değildi. Sorun değildi. Ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

"Ya banyo suyu kırmızıya dönerse?" Kendimi suya bıraktığımda onlara sordum.

Mam beni yalnız bırakmak için banyodan çıkmadan ve kız kardeşimi yanına almadan önce, "Olmayacak," d i y e beni temin etti. O gün

Onlar gittikten sonra ayağımla yukarı uzandım ve başparmağımla sıcak su musluğunu çevirdim.

Sıcak su fokurdamaya ve buhar yükselmeye başladığında ayağımı akıntının altında tuttum.

Acıyla aram iyiydi ve acı bana iyi geliyordu.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Konsantre olmama yardımcı oldu.

Düşüncelerimin kafamın içinde dolaşmasını engellemek için. Acı tüm düşüncelerimin kafamdan uçup gitmesine neden oldu.

Rahatlayarak iç çektim.

Göz kapaklarım çırpınarak kapandı, su etimi kabartıp kavururken kıpırdamadan durdum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ailemin partisi tüm hızıyla devam ederken, üst kattaki odamda kaldım, isimlerini hiç hatırlamadığım yetişkinlerle konuşamayacak kadar yorgundum.

Bu yıl Noel'de Fleetwood Mac'in *Rumours* albümünün delüks baskısının kendi kopyasıyla birlikte yepyeni bir hi-fi stereo sistemi aldım. Bu gece, Stevie ve Lindsey'nin seslerini partiden gelen gürültüyü engellemek için kullanarak bir döngüde çalışıyordum. Karnım ağrıyordu ve içim dışıma çıkacak diye etrafta dolaşmaktan çekiniyordum. Regl dönemleri korkutucuydu.

Arkadaşlarım geldiğinde üst kata, yanıma geldiler ama Claire ve Gibsie sonunda atıştırmalık bir şeyler aramaya çıktılar. Ama Hugh gelmedi. Onun yerine, yatağımda yanıma uzandı ve benimle kaldı.

Bütün gece bana eşlik ederek Noel tatili boyunca Gibsie ile yaşadığı maceraları, Noel Baba'nın ona getirdiği yeni bilgisayar oyunlarını ve okuduğu yeni kitapları anlattı.

Babasının bu geceki partiye gelmesinden memnun olup olmadığını sorduğumda, "Ondan nefret ediyorum Liz," diye itiraf etti. Hugh kollarını başının arkasında birleştirmiş, gözlerini bana dikmişti.

yatak odasının tavanına baktı ve iç çekti. "O gün yüzmeyi bırakmış da olabilir çünkü o günden beri bir gün bile yaşamadı."

Sözlerindeki acıya çok aşınaydım. Babasının hayattan çekilişini izlemek en iyi arkadaşımı incitmişti. Hiç fark etmemiş gibi görünen Claire'in aksine, Hugh bunu çok zor karşıladı. Bunun onun büyük beyniyle bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Bu onun evdeki sorunları görmezden gelmesini zorlaştırıyordu. Her şeyi gördü, olanları izledi ve bu onu her gün kırdı.

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm, ellerimi yanağımın altına sıkıştırdım ve fısıldadım, "Ben hep yanında olacağım, Hugh."

Yüzünü bana dönmek için yan yattı ve bana gülümsedi. "Bu grubu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Konuyu değiştirerek, babasıyla ilgili konuşmayı bitirdiğini bana bildiriyordu. Sorun değildi. Sorun etmedim. Benimle kaldığı sürece onu her konuda konuşurken dinlemekten mutluluk duyuyordum.

"Sorun nedir?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Karnımı bastırmak için kullandığım elime dokundu, endişeli görünüyordu. "Hasta mı hissediyorsun?"

"Hayır, hasta değilim," diye cevap verdim. "Sadece ağrım var."

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Neden kızgınsın Liz?" Yanaklarım kızardı. "Regl oldum."

"Kadınların başına gelen şey bu mu?" Kaşlarını çatı. "Kanamayla birlikte."

Başımı salladım.

"Ama henüz bir kadın değilsin."

"Biliyorum."

Uzanıp yanağımı avuçladığında, içimde o tanıdık heyecan dalgasının yükseldiğini ve kalbimin çılgınca çarpmasına neden olduğunu hissettim. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Başımı sallayarak küçük bir gülümsemeye zorladım. "Ben sadece... Tüm bu değişikliklerden hoşlanmıyorum."

Birkaç saniye arkadaşça bir sessizlik içinde geçti. Daha yakına kaydı ve elini yanağımdan çekerek onun yerine kolunu bedenime doladı. "Merak etme, Liz." Beni o güne kadar hissettiğim en sıcak, en güvenli sarılışla sardı. "Ben de her zaman yanında olacağım."

EĞER BU ONU GÜVENDE TUTACAKSA

Hugh

31 ARALIK 1996

PARTİ ALT KATTA TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYORDU AMA LİZ

Kutlamalara katılacak durumda değildim, bu yüzden bütün gece onun yanında kaldım. Milyonlarca parti daha olacaktı ama sadece bir tane Lizzie Young olacaktı.

Hastaneden eve döndüğünden beri daha iyi olduğunu biliyordum ama eskisi gibi değildi. Onda farklı bir şeyler vardı. Bu şeyin ne olduğunu ya da neden olduğunu anlamıyordum ama *olduğunu* biliyordum.

Liz artık her zaman yorgundu. Eskiden olduğu gibi çimlerin üzerinde daireler çiziyordu. Gözleri artık muziplikle parıldamıyordu ve bugünlerde çok daha sessizdi. Sorulara cevap vermesi ya da ukalaca bir karşılık vermesi her zamankinden daha uzun sürüyordu - her zaman yaptığı bir şeydi bu.

Artık vücuduna yetişkinlere özgü şeyler oluyordu ve bunu durdurmak ya da daha iyi hissetmesini sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tek yapabileceğim kalmaktı. Ben de öyle yaptım.

Çünkü içten içe biliyordum ki, eğer gözlerindeki hüznün kaybolacaksa, hayatımın sonuna kadar Lizzie Young ile oturabilirdim.

Eğer bu onu güvende tutacaksa.

"Hey, Hugh?" Liz bir süre sonra, biz yatağında kitap okurken, "Hugh," dedi.

"Evet, Liz."

Komodininin üzerindeki saati işaret etti. "Yeni Yılınız Kutlu Olsun."

Saate baktım ve gerçekten de gece yarısını geçtiğini gördüm, bu da tek bir anlama geliyordu. Yakınına eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum ve bu yıl geri çekilmenin biraz daha zor olduğunu fark ettim. "Mutlu yıllar, Liz."

YARIN BİTTİĞİNDE UYANDIR BENİ

Lizzie

5 OCAK 1997

"NEMİN VAR?" KARANLIKTA YATAĞIMDA AĞLARKEN
KOLLARIMI DİZLERİME DOLADIM ve sallandım. "Neden kızgınsın?"

"Çünkü regl oldun," dedi canavar.
hırladı, bir duman bulutu içinde karanlığın içinden belirdi. "Sen dokuz yaşındasın!" Gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Dokuz yaşındayken neden regl oluyorsun?"

Uyan, Lizzie.

Kendini uyandır.

Uyan artık!

"Özür dilerim," diye bağırdım, yüzümü dizlerime gömdüm, keskin dişlerine bakmaya korkuyordum. "Bunu yapmak istememiştim."

"Çünkü sen kötüsün. Tanrı seni pis, küçük bir fahişe olduğun için cezalandırıyor." Bana doğru yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana ters ters baktı. "Bana bunu yaptığın için cezalandırılmalısın." Diğer eliyle kemerinin tokasına uzandı. "Bu gece, ne kadar sert olabileceğini öğreneceksin, ama önce bunu almanı istiyorum."

"Ne oldu?" Kendime bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlatmaya çalışırken, göğsüm kabararak boğuk bir ses çıkardım. Yakında uyanacaktım ve her şey daha iyi olacaktı.

"İyi kızlar ilaçlarını alırlar, yoksa karınları şişer," diye tısladı canavar, boğazımın arkasına küçük bir hap dayarak. "Karnının şişmesini istersin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Her gece bu haplardan bir tane alacaksın," diye tehdit etmeye devam etti. "Bundan emin olacağım."

"İstemiyorum," diye bağırdım, hapın boğazımdan aşağı kayma hissinden nefret ediyordum. "Lütfen bana daha fazla ilaç aldırmayın."

İKİ HAFTA ÇOK FAZLA

Hugh

17 OCAK 1997

LIZ, GEÇEN EYLÜL AYINDA BİRİNCİ SINIFA BAŞLADIĞINDAN BERİ ÜÇ O'CLOCK OTOBÜSÜ benimle birlikte okuldan eve döndü. Ancak, Noel tatilinden sonra okula dönmemizin üzerinden iki hafta geçmişti ve Lizzie hala dönmemişti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.
Yine hastaydı.

Lizzie'nin annesini araması için günlerce anneme eziyet ettikten sonra, annem sonunda dün gece pes etti. Catherine ile telefonda yarım saat geçirdikten sonra annem odama dönerek Lizzie'nin hastaneye geri dönmediğini, evde gripten yattığını söyledi.

Belki de öyleydi, ama bunların hiçbiri bana uymuyordu ve sabrım hızla tükeniyordu.

Cumartesi sabahı annem işe gittiğinde artık sınıırıma ulaşmıştım. Caoimhe işin başındayken mutfağa gizlice girmek çok kolaydı çünkü zamanının çoğunu dilini o salağın boğazına sokarak geçiriyordu.

Neyse ki gündüzleri bebek bakıcılığı yaptığıında onu çok sık içeri getirmiyor, bunun yerine bahçede takılmayı tercih ediyordu.

Yedi yaşında ezberlediğim telefon numarasını çevirerek ahizeyi kulağıma dayadım ve tiz zil sesini dinledim.

"Alo?" diye tanıdık bir ses geldi.

"Merhaba Mike, benim," diye cevap verdim, ses tonumu eşit tutarak. "Lizzie'yle konuşabilir miyim lütfen?"

Babası dostça bir ses tonuyla, "Elizabeth hâlâ iyi değil, Hugh," diye cevap verdi. Mike benden çok hoşlanıyordu ve

Benim açımdan hisler tam olarak karşılık bulmadı, her zaman kibar olmak için çaba gösterdim. "Yukarıda dinleniyor."

"Evet, hasta olduğumu biliyorum," diye cevap verdim, tek yapmak istediğim *çığlık atıp onu telefona* bağlamakken duygularımın beni *ele geçirmesine* izin vermemeye dikkat ederek. "Ama onunla konuşmam gerçekten çok önemli. Senden başka türkülünü istemezdim Mike."

"Bekle oğlum," dedi, beklediğimden çok daha çabuk pes ederek. "Gidip konuşmaya hazır olup olmadığına bakacağım."

"Teşekkürler, Mike."

Lizzie telefona gelene kadar tırnak yedirten birkaç dakika sessizlik içinde geçti. "Alo?"

"Liz." Telefonu hayatım buna bağlıymış gibi kavrayarak duvara yaslandım ve rahatlamış bir nefes verdim. "Benim."

Cevap vermesi normalden daha uzun sürdü.

"Hugh?" "Evet Liz, benim."

"Merhaba."

"Sen iyi misin?" Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken sormayı başardım. "Grip olduğumu duydum?"

"Grip mi?" "Ah evet" diye mırıldanmadan önce uzun, abartılı bir duraklama daha oldu.

"Sesin iyi gelmiyor, Liz."

"Ben iyiyim... sadece... yorgunum." "Şimdi gitmem gerek, Hugh." diye eklemekten önce birkaç saniye geçti.

"Liz, bekle-"

Hat kesildi.

"Siktir!" Telefonu ahizenin üzerine kapattıktan sonra tekrar kaldırdım ve üç kez daha kapattım. "Allah kahretsinsin!"

"Hey!" Caoimhe ön koridordan geçip mutfığa girerek tersledi. "Telefon sana ne yaptı böyle?"

"Kız kardeşin gerçekten iyi mi?" Açıkça söyledim ve sordum, doğruyu söylemek gerekirse talep ettim. "Hakkında her şeyi zaten biliyorum."

Caoimhe, yüzüme karşı yalan söylemeden önce bunu aklından çıkarma."

"Liz hakkında her şeyi zaten biliyorsan, neden bana soruyorsun?"

Gözlerimi kısıtım. "Grip falan değil, değil mi?"

"Hayır, öyle," diye cevap verdi bakıcım. "Gerçekten grip olmuş." Etrafımdan dolanarak ocağa doğru ilerledi, annem ögle yemeğini ocağın üzerine bırakmıştı. "Ama o da krizlerinden birini geçiriyor."

"Oh." Kalbim kıcıma battı. "Kötü bir şey mi?"

"Hayır, eskisi gibi değil," diye cevap verdi sessizce. "Ama ilaçları yeniden ayarlandı, o yüzden şu anda çok iyi durumda." Bana güven verici bir gülümseme sunmadan önce omuz silkti. "Tekrar kendine gelecektir. Lizzie bumerang gibidir. Her zaman kendine gelir."

Evet, ama ya yapmadıysa?

Hastalığı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum ama kimse bana ayrıntılı bir açıklama yapmıyordu ve Lizzie de en az benim kadar bu konuda bilgisiz görünüyordu.

Zihnimde bir sonraki hamlemi planlarken yalan söylemeye karar verdim. "Birkaç saatliğine Gibsie'lere gidiyorum."

"Ah, merhaba?" Caoimhe tavanı işaret etti. "Gibsie yukarıda Claire'le birlikte."

Lanet olsun. "O zaman ben Robbie'ye gidiyorum."

"Son duşta inmiş gibi mi görünüyorum, Hugh Biggs?" Caoimhe ellerini kalçalarına koydu ve bana sert bir bakış attı. "Gerçekten nereye gidiyorsun?"

"Robbie'lere," diye ikiye katladım ve garaja gitmeden önce ona söyledim. "Elini kalbimin üzerine koy."

"Hmm." Caoimhe peşimden geldi, temkinli görünüyordu. "Ve annen bunu kabul etti mi?"

O hiç *karşı* çıkmadı ve ben de ebeveyn uyarısının eksikliğinden yararlanmayı planladım.

"Evet." Bisikletimi garajdan dışarı ittim, üzerine atladım ve araba yolundan aşağıya doğru pedal çevirdim. "Sonra görüşürüz."

"Yolda dikkatli ol, Hugh!" diye seslendi arkamdan.

Şehirde bir şeytan gibi pedal çevirerek, patikaların yerini köy yolları alana kadar bisiklet sürdüm.

Yanımdan vızıldayarak geçen trafik ya da yanlış bir dönüş yapma ihtimali beni endişelendirmiyordu. Kendine güvenen bir bisikletçiydim ve mükemmel bir hafızam vardı. Ona giden yolu bulacaktım. Yapacağım son şey olsa bile.

Kırk beş dakika sonra, Robin Hill Yolu tabelasını bisikletle geçtiğimde, yardım almadan yolumu bulmayı başardığım için gurur duydum. Birkaç dakika sonra Old Hall House'un kapılarına ulaştığımda, mülk hatırladığım kadar etkileyici görünüyordu.

Garaj yolunun kenarında ailesinin kilitleme zahmetine katlanmadığı küçük bir yaya kapısı vardı, ben de bisikletimle oradan geçip çakıllı garaj yolundan bisikletle eve doğru ilerledim.

Avluya ulaştığımda Mike evden çıkıyordu. "Hugh?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Aradığını bilmiyordum, evlat."

"Evet," demekle yetindim ve bisikletimden inip yolun geri kalanını ittim. "Sorun olmazsa hemen içeri gireceğim."

"Sen bilirsin delikanlı," dedi omuz silkerek ve ahırlara doğru ilerlemeye başladı. "Elizabeth odasında."

Kendimi içeri attıktan sonra heybetli merdivenlere doğru ilerledim ve attığım her adımda kalbimin hızla çarptığını hissettim. Yatak odasının kapısına ulaştığımda, kapıyı çalmadan içeri süzüldüm.

"Liz?" Onu yatağının ortasında top gibi kıvrılmış gördüğümde, yemin ederim kalbimin çatladığını hissettim. Doğruca

Onun için, y a n ı n d a k i yatağa oturana kadar durmadım.

"Liz, uyanık mısın?"

Hiçbir şey.

"Hey." Koluna uzanarak onu elimden geldiğince nazikçe uyandırmaya çalıştım. "Benim."

Ancak Liz'e dokunduğum anda çılgına döndü, kolları ve bacaklarıyla çılgınca saldırdı. Bütün bu çile boyunca tek kelime etmedi. Aksine, histerisi içinde ölüm sessizliğindeydi, hayatı buna bağılıymış gibi çırpınıyor ve tekmeliyordu.

"Tanrım!" İrkilerek sendeleyerek yataktan uzaklaştım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Lizzie, benim, Hugh."

Adımı söylediğimde, içinde bir şey değişti ve tamamen hareket etmeyi bıraktı. "Hugh?"

"Evet Liz, buradayım," diye cevap verdim, ona gitmek istiyordum ama istediği şeyin bu olup olmadığından emin değildim. "Dön ve bana bak."

Büyük bir çabayla bunu yaptı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsümde bir bıçak saplandığını hissettim. Çünkü onun gözlerine benzemiyorlardı. Artık soluk mavi değillerdi. Neredeyse siyahtılar.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ellerini yanağının altına sıkıştırarak. "Hâlâ rüyamda olduğumu sanıyordum."

"Sorun değil," diye cevap verdim, yatağının kenarında durarak. "Kötü bir rüya mıydı?"

Omuz silkti. "Hepsi kötü." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Çok yorgunum." "Oturabilir miyim?"

Başını salladı.

Duygu rahatladım, I yavaşça alçaltılmış kendim üzerine şilte. "Senin için endişeleniyordum."

"Hmm." Göz kapakları dalgalandı. "Ben iyiyim." İyi değildi.

Kesinlikle iyi değildi.

"Ne oldu?"

"Kötüydüm," diye mırıldandı.

"Kötü mü?"

Başını salladı.

"Anlamıyorum."

"Ben de." Çatlamış dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardı. "Hastayım, Hugh."

Kalbim sıkıştı. "Öyle misin?"

Şakağına vurdu. "Buraya."

"Hayır, değilsin." Kendimi durduramayarak uzandım ve yanağını okşadım. "Sen mükemmelsin."

"Ben hastayım." Eli yorganın altından fırladı ve benimkini örttü. "Aklım başımda değil."

"Öyle söyleme," diye yalvardım, paniğe kapılmışım. "Sen benim Lizzie'msin. Her zaman olduğun gibi."

"Doktor bana yeni bir ilaç verdi," diye fısıldadı, elimi kendi eliyle yanağında tutarken. "Her zaman çok yorgunum."

"Bunu onlara sen mi söyledin?"

Yorgun bir şekilde başını salladı. "En iyisi

bu." "Size yardım etmek için

yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kal," diye inleyerek cevap verdi. "Beni bırakma."

"Seni bırakmayacağım Liz," diye söz verdim, onu kollarımın arasına alma isteğıme karşı koyarak. "Seninle kalacağım."

"Ne olursa olsun mu?"

"Evet, Liz." Yanağını okşayarak eğildim ve başının üstünü öptüm. "Ne olursa olsun."

"İyi olacak mıyım, Hugh?" diye sordu sonra, sanki cevaplar bendeymiş gibi bana bakarak. "Diğer kızlar gibi normal olabilecek miyim?"

Sözleri kalbimi parçaladı ve onun korkularını yatıştırmak için yoğun bir istek duydum. "Beni dinle, çünkü sana küçük bir sır vereceğim."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Kollarına uzanarak onu nazikçe oturma pozisyonuna çektim ve keçeleşmiş saçlarını düzelttim.

omuzlarının üzerinden. "Normal diye bir şey yoktur, Liz. Öyle bir şey yok. Bu sadece birilerinin herkesin aynı şekilde davranmasını sağlamak ve böylece aynı kutucukları işaretleyebilmek için uydurduğu bir kelime."

"Gerçekten mi?"

Biliyorsam ne olayım, ama bu konudaki teorim buydu. "Bu sadece bir kelime," diye tekrarladım, yanağındaki bir damla yaşı silerken. "Ve sen 'normal' kutucuğunu işaretlemek için fazla özelsin."

"Ben mi?"

"Evet." Başımı sallayarak ona gülümsedim. "Sen asla tek bir kelimeyle tanımlanamazsın Liz, özellikle *de normal* gibi sıkıcı bir kelimeyle. Başka ne var biliyor musun? Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmedim. O sıkıcı kutucuğu işaretlememeni seviyorum."

Burnunu çekerek elime uzandı. "Elinde olsa beni değiştirmeydin?"

"Hayır." "Nasıl olur?"

"Çünkü o zaman *sen sen olmazdın*," diye açıkladım, gözyaşlarından birini daha silerek. "Ve Lizzie Young'ın olmadığı bir dünya tam bir rezalet olurdu."

"Rezalet," diye tekrarladı yavaşça, kelimenin üzerinde düşünerek. "Dinle, yorgun hissettiğini biliyorum ve bu tamamen

Eğer istemiyorsan, benimle dışarıda biraz yürümek ister misin?"

Başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. "Evet, Hugh, bunu isterim."

EVET, ELIZABETH.

Lizzie

17 OCAK 1997

KENDİMİ SERSEMLEMİŞ VE DENGEMİ KAYBETMİŞ HISSEDEREK TARLALARDA YÜRÜDÜM. Hugh yanımdayken mülkümüzün arka tarafında. Engebeli yüzeylerde ve çukurlarda tökezleyerek yönümü bulmaya çalıştım, Hugh ise tüm bu süre boyunca sabretti.

Kış uykusundan uyanıyormuş gibi hissediyordum. Uzun bir kış uykusundan uyanan bir ayı gibi. Sulu güneş ışığı yüzümde tuhaf bir his uyandırıyor ama elini elimde hissetmek *doğru geliyordu*.

Hugh'un bundan çok daha hızlı yürüyebileceğini biliyordum ve onu yavaşlatıyordu ama o bana ayak uydurmaktan memnun görünüyordu, ben ise haftalardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Hugh bana son buluşmamızdan bu yana olan biten her şeyi anlatırken tarlalarda ve kır yollarında saatlerce yürüdük. Bana anlattıklarının çoğunu aklımda tutamıyordum ama sesi o kadar rahatlatıcıydı ki benimle konuşmayı kesmesini hiç istemiyordum. Hayatımın geri kalanını onun sesini dinleyerek geçirebilir ve asla yorulmayabilirdim.

Hugh'un varlığının bana verdiği rahatlığı açıklamak çok zordu.

Hayatta olmayı kolaylaştırdı.

Bunun garip bir düşünce olduğunu biliyordum ama böyle hissediyordum.

Hugh yanımdayken yaşamak çok daha kolaydı.

Onunla birlikte yaşarken.

Kırsalda sonsuza kadar dolaştıktan sonra evime döndüğümüzde dışarısi karanlıktı. Yine de korkmuyordum. Cesur olduğumda değil

beni koruyacak bir şövalye. Canavarları uzak tutacağına inancım vardı. Elimi asla bırakmayacağına güveniyordum.

Ne olursa olsun.

Evimin yanından dönüp annesinin arabasıyla göz göze geldiğimizde Hugh, "Kahretsin," diye inledi. "Ben yürüyen bir ölüyüm, Liz."

Nedenini sormak için ağzımı açtım ama annesi önce davrandı.

"Hugh Andrew Biggs!" Sinead seslendi. "Evin arkasında gizlenen sen olsan iyi olur!"

Evimin yan tarafının arkasına saklanan Hugh duyulabilir bir inilti çıkardı. "Tanrım, sesi gerçekten kızgın geliyor."

"Neden?" Dönüp ona bakarak sordum.

"Yani, ona geleceğimi söylemedim sayılır," diye açıkladı mahcup bir şekilde. "Ve evine bisikletle gelmek için izin de istemedim."

"Oh." Haftalardır ilk kez güldüğümü hissettim. "Sen *çok* ölüsün."

"Elizabeth Eleanor Young!" Arayan annemdi. "Çocuğu hemen annesine geri ver."

"Evet, *Elizabeth*." Hugh kaşlarını şakacı bir şekilde salladı. "Beni hemen anneme geri götür."

Bu sefer gülümsemem tam bir sırtışa dönüştü.

BÖLÜM 5

Arkadaşlık Yaşam Hatları

BISIKLETLER VE ARKADAŞLIKLAR **KURMAK**

Hugh

17 MART 1997

BU ÖĞLEDEN SONRA KASABADAKİ AZİZ PATRICK GÜNÜ GEÇİT TÖRENİNDEN SONRA, CATHERINE YOUNG bizi oyun oynamak için Old Hall House'a davet etti. Hava içeride kalmak için çok güzeldi, bu yüzden beşimiz bir ağaç ev inşa etmeye karar verdik.

Gibs, Feely ve Claire kullanabileceğimiz potansiyel malzemeler için ahırları karıştırırken, Liz ve ben de arazinin diğer tarafındaki depoları taradık.

Ancak, barakalardan birinin arkasında örümcek ağı istilasına uğramış bir bisiklet gördüğümüzde bir ağaç ev inşa etme planlarımız suya düştü.

"Şunu tutabilir misin?"

"Evet."

"Anladın mı Liz?"

"Hallettim, Hugh." "İyi iş çıkardın."

Onaylarcasına başımı sallayarak, bulduğumuz paslı bisikletin zincir baklalarını yağladım. Zinciri hizaya çekerek, zincirin takılı kalacağından emin olana kadar baklaları yeniden ayarladım. "Sanırım her şey hazır."

"Bu kadar kolay mı?" Liz büyülenmiş gibi bir sesle sordu.

"Evet." Ayağa kalktım, gidonu tutarken eyere tırmandı. "Zincirin tutup tutmadığını görmek için bir deneme sürüşü yapın."

Pedalları iterek çakıllı araba yolundan aşağı uçtu, hızlanmak için bir şeytan gibi pedal çevirdi.

"Vitesleri değiştir!" Gülerek seslendim, dikkatim bisikletin üzerinde vızır vızır giden sarı saçlı kıza yapışmıştı. "Bakalım tutacak mı?"

"Tutuyor," diye karşılık verdi, sesi heyecanla doluydu. "Başardın."

Memnuniyetle gülümseyerek ellerimdeki yağı bir bezle sildim ve en iyi arkadaşımın bisiklet sürmesini izledim. "Dikkatli ol Liz, frenler tutmuyor."

"Umurumda değil," diye karşılık verdi, yanımdan hızla geçerken gülerek. "Fren yapmak istemiyorum, Hugh. Daha hızlı gitmek istiyorum!"

Birinin "Mutlu görünüyor," dediğini duydum ve ön kapıda Lizzie'nin annesini görmek için döndüm. Gülümsemesi neredeyse kızıninki kadar genişti. "Şunun gidişine bak."

"Evet," diye kıkırdadım ve ona doğru yürüdüm. "Bu kız tam bir gözüpek."

"Onun için iyi bir arkadaşsın, Hugh." Dikkatini bana çevirdi. "Teşekkür ederim."

"Benim için de iyi bir arkadaştır," dedim omuz silkerek ve çelimsiz kadına baktım. "Nasıl hissediyorsun, Catherine?"

"Ne kadar tatlısın," diye kıkırdadı, gözleri duygu doluydu. "Bugünlerde kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Ona gülümseyerek karşılık verdim ve rahatladığımı hissettim çünkü Catherine Young'ı çok severdim. Gerçekten hoş bir hanımefendiydi ve hastanede bu kadar çok zaman geçirmesi çok kötüydü. Nedenini anlıyordum - kendi annem de hastalığını bana açıklamıştı - ve iyileşmesini istiyordum. Hatta geceleri yatmadan önce onun için dua ediyordum. Her gece. Hiç atlamadığımdan emin oldum. Sadece güvende olmak için.

"Liz de bugünlerde kendini çok daha iyi hissediyor," demeye karar verdim, çünkü bana sormak istediğini ama asla sormayacağını biliyordum. Bunu söylediğimde mavi gözlerindeki rahatlama beni hemen devam ettirdi, "Daha çok gülüyor ve eskiden olduğu gibi şakalar yapıyor." Gerçek buydu. Liz yeni yıldan beri çok daha iyiydi ve *gerçek* teşhisi hakkında hiç konuşmasa da artık bunu benden saklamaya çalışmıyordu.

Sırlarını saklayacağıma güvenerek bana her gün almak zorunda olduğu ilaçtan bahsetti.

istikrarlı hissettiğini ve bunun onu artık o kadar yorgun hissettirmedini. Terapi seansları ve iki ayda bir ziyaret etmesi gereken Noel Baba'ya benzeyen doktor hakkında her şeyi biliyordum.

Hâlâ sakın günleri oluyordu ve üzgün olduğunda sadece üzgün değil, yıkılmış oluyordu ama bu günlerde bu kadar sık olmuyordu. En iyi arkadaşım ile ilgili her şey daha dengeli görünüyordu.

"Sen iyi bir çocuksun, Hugh Biggs." Catherine elimi okşadı. "Annen senin gibi bir oğlu olduğu için çok şanslı."

Rust Bucket adını verdiğimiz eski bisikleti tamir ettikten birkaç saat sonra ve kalaslarla çayırdaki zahmetli bir yürüyüşün ardından, başlangıçta yapmayı planladığımız ağaç ev şekillenmeye başlamıştı.

Çayırdaki mükemmel bir meşe ağacı bulduk ve zemini en güçlü dalına döşettik. Duvarları da dikecektik ama Feely çivi yerine yanlışlıkla başparmağını vurunca Gibbie çılgına döndü ve elimizdeki *tek* çekici aşağıdaki tarlaya *fırlattı*. Beşimiz de diz boyu otların arasında boşuna arama yapıyorduk. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi.

Claire yüzüncü kez onu savunarak, "Gerard üzgün olduğunu söyledi, Hugh," dedi. "Başka bir çekiç bulacaktır. Göreceksin."

"Nerede?" Hâlâ sinirli bir şekilde karşılık verdim. "Kıçına mı?" "Hugh!" Claire azarlarken, Lizzie yanında kıs kıs gülüyordu.

ona. "Küfür etme."

Feely sakince, "Bir saat içinde hava kararacak Claire," dedi. "Kesinlikle," diye tersledim. Akşam çökmeye başlamıştı ve biz

ışık kaybediyordu. "Başka bir çekiç bulsa bile, duvarları örmek için yeterli zamanımız olmayacak."

Feely, "Bırakın çatıyı," diye aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Aman Tanrım, çocuklar, bakın!" Liz gülerek uzaktaki bir şeyi işaret etti.

Claire ve ben hep birlikte başımızı çevirdiğimizde Gibsie'nin bir balyozu ağaç eve doğru sürüklediğini gördük. "Bir tane buldum, çocuklar!"

Liz gülerek, "Ahh," diye ulumaya devam etti. "Çekiciyle Thor'a benziyor!"

"Bunu duydun mu Gibs?" Feely kıkırdayarak seslendi. "Lizzie senin bir süper kahraman gibi göründüğünü düşünüyor!"

Bize kurt gibi sırttan Gibsie göz kırptı ve hemen var olmayan pazularını esnetmeye başladı.

Liz, "Evet," diyerek onu cesaretlendirdi. "Bize o silahları göster, Thor."

FEIS, HISLER VE AİLE GÜNÜ

Hugh

8 HAZİRAN 1997

LIZZIE "BU ŞİMDİYE KADARKİ EN İYİ DOĞUM GÜNÜ HAFTA SONU " DEDI. Pazar günü öğleden sonra ilçe fuarındaki kalabalığın arasında dolaşırken heyecanlıydık.

Yarın dokuz yaşına girecekti. kutlamak için daha iyi bir gün istemezdim. Güneş taşları yarıyordu, annesi aylardır olmadığı kadar sağlıklı görünüyordu ve elimi tutan kız parlıyordu. Bunu gerçek anlamda söyledim. Lizzie *parlıyordu*.

Onun elini sıkıca tutarak, aralarından geçtim. Dondurma arabasındaki kalabalık, iki adet 99'luk dondurma külahımızı güvence altına almıştı. Ailelerimiz panayır alanının diğer tarafında şenliğin başlamasını bekliyorlardı.

"Seninkinin üzerine nane şurubu istemeliydin," dedi külahından akan yeşil balçığı yalayarak. "Çok güzel."

"Hayır, teşekkürler. Ben sade vanilyaya devam edeceğim," diye karşılık verdim ve omzumun üzerinden ona bakıp gülümsedim.

Liz panayırdaki diğer kızlara hiç benzemiyordu. Kabarık bir elbise ya da pembe Boyzone şortu giymiyordu - ki bunları giyen kızların sayısına bakılırsa, görünüşe göre bunlar çok modaydı - ve saçına süslü fiyonklar takmıyordu.

Büyük boy kot pantolonu, beyaz tişörtü ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla panayırdaki diğer tüm kızlardan daha iyi görünüyordu. Saçlarını, sırtının ortasına kadar inen tek bir örgü şeklinde arkaya toplamıştı. Sarı saçları şimdi çok daha koyuydu, bal rengi ve altın sarısı kahverengi lekeler vardı. Daha önce hiç onunki gibi farklı saçlar görmemiştim.

gölgeler geçiyordu ve ona eskiden olduğu gibi beyazdan daha çok yakıştığını düşünüyordu.

Kız kardeşim bir keresinde bu rengi *kirli sarı* olarak tanımlamıştı ve saç tonları hakkında hiçbir fikrim olmasa da Lizzie'ninkinin favorim olduğundan emindim.

Ama Lizzie ile ilgili en iyi şey korkusuzluğu olmalıydı. Dönme dolabın tepesinde sıkıştığımızda çığlık atmaz ya da çarpışan arabalarda biri ona çarptığında bebek gibi ağlamazdı. Bunun yerine güler ve ona çarpan kişiye can havliyle karşılık verirdi. Tıpkı benim gibi yükseklik korkusu yoktu ve bu da onu lunaparkta en iyi yol arkadaşı yapıyordu.

Öğleden sonranın çoğunu para bulmak için ailelerimize gidip gelerek geçirdik ve panayırdaki her bir gezintiye çıktık.

"Gibs ve Claire ne zaman sahneye çıkıyor?" Liz beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu. "Yakında olmalı, değil mi?"

"Evet, her an gelebilir," diye cevap verdim, şölenin yapıldığı yeri daha iyi görebilmek için boynumu bükerek.

Feis bir İrlanda dansı yarışmasıydı ve her yıl ilçe fuarında körüklü bir kamyonun kasasında düzenlenirdi. Yıllar boyunca sayısız feis yarışmasına sürüklenmişim ve o kadar da heyecanlı değildim ama bu Lizzie'nin ilk katılımıydı. O Gibs ve Claire'in sahneye çıkışını görmenin heyecanını yaşarken, ben de onun gülümsediğini görmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Kalabalığı iterek, sahneye ulaşana kadar panayır oyuncaklarını ve tezgah satıcılarını atlattık. Sıra sıra dizilmiş sandalyeler ve piknik battaniyeleri arasından geçerek ailelerimizi ön tarafa yakın bir yerde bulduk.

Yakın zamanda hasat edilmiş toprağın üzerine serilmiş birkaç battaniyenin üzerinde birbirlerine yakın oturuyorlardı. Çiftçilerin balyaladıktan sonra tarlada bıraktıkları dikenli samanların çıplak tende nasıl bir his yarattığına fazlasıyla aşina olduğum için hızlıca göz gezdirdim

kız kardeşinin battaniyesi üzerinde. Bakıcımın yanında oturan pislikten nefret etsem de bugün şort giyiyordum ve günün geri kalanını kaşınarak ve derimi yırtarak geçirmeye hiç niyetim yoktu.

Birbirlerinin suratlarını yiyen Mark ve Caoimhe'yi görmezden gelerek Liz'le birlikte battaniyenin üzerine yerleştim ve dikkatini sahneye yöneltip işaret ettim. "Bak Liz, sahneye geliyorlar."

"Woo!" Gibsie yanında küçük kız kardeşimle birlikte açık hava sahnesine çıktığında Lizzie sevinçle alkışladı ve ciyakladı. "Evet, çocuklar!"

Etrafımızdaki insanlar fısıldayarak onları göstermeye başladığında gurur duydum. Claire ve Gibs sahneye çıktığında hep böyle olurdu ve diğer dansçıların neden onlara karşı yarışmaya zahmet ettiklerini merak ederdim.

"Hepsi onlardan daha yaşlı," diye belirtti Liz, yanlarında sıralanan diğer yarışmacı çiftleri işaret ederek, tüm erkek dansçılar kadın meslektaşlarının arkasında duruyordu. "Onların yanında çok küçük görünüyorlar."

"Evet," diye kabul ettim, sahnedeki daha yaşlı gençlere bakarak. "Merak etmeyin," diye ekledim, hiçbirinin bizimkilerin ısıltısını söndüremeyeceğini biliyordum. "Çantada keklik."

Claire'in bukleleri başının tepesine tutturulmuştu ve yeşil kadife, geleneksel İrlanda dansı elbisesi giymişti. Arkasında duran Gibs askılı siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Saçları sık bir şekilde yana taranmıştı ve ayakkabıları siyah ve parlaktı, topukları çıtçıtlıydı; Claire'in ayağında ise bağcıkları kaval kemiğine kadar uzanan siyah bir ayakkabı vardı.

Gülümsemesine rağmen kız kardeşimin gergin olduğu belliydi. Gibs değildi ama. Hayır, elleri kız kardeşimin elleriyle aynı hizada, kız kardeşimin hafifçe arkasında dururken yumruk gibi gururlu görünüyordu.

Alandaki Ceili grubu "Glasgow Reel "in kendi canlı, geleneksel versiyonuyla başladığında, sahnedeki çiftler hareket etmeye başladı.

"Vay canına," diye nefes aldı Liz, dikkati Gibsie ve Claire'e takılmıştı. "Sanki yüzüyorlarmış gibi dans ediyorlar."

"Biliyorum," diye katıldım. Bu ikilinin vücutlarını sahnede dolaştırma biçimlerini tanımlamanın tek yolu süzölmektir.

Gibsie sanki onunla dans etmek için doğmuş gibi dans ederken, kız kardeşim uzuvları mükemmel bir simetrik duruş içinde bir kuğu gibi görünüyordu.

Genellikle kızlar sahnenin yıldızı olur ve erkekler arka planda beceriksizce dans ederdi, ama bu çocuk öyle değildi.

Bizim Gibs değil.

Sahneyi sanki şovun başrol oyuncusuymuş gibi ele geçirdi. Vücudunu daha önce hiç görmediğim şekilde hareket ettirebiliyordu. Koordinasyonu olağanüstüydü ve ritmi iliklerinde hissediyor gibiydi.

Başından sonuna kadar tek bir yanlış adım atmadı ve Claire solosunda bocaladığında bile, onu ritme geri döndürmek için hemen oradaydı ve tüm turnuvayı kazanmalarını sağlayacak bir dansa liderliği üstlendi.

Karmaşık bir modeldi, yaşlarından çok daha ileri bir modeldi, ama başardılar. Sadece başarmakla kalmadılar, yüzlerinde gülümsemeyle başardılar.

Gibs ve Claire kendilerinden çok daha yaşlı rakiplerini görmezden gelerek pistte süzüldüler ve karmaşık dans rutinini sanki ikinci doğalarıymış gibi üstlendiler. Gözlerini sürekli birbirlerinden ayırmadılar, jüri için değil birbirleri için dans ettiler. Onların sahnede birbirlerine olan bağlılıklarının, evdeki dolapların kupa ve madalyalarla dolup taşmasının nedeni olabileceğini düşündüm.

Şarkı sona erdiğinde ve dansçılar son pozisyonlarında donup kaldıklarında, kalabalığın tezahüratları kulakları sağır ediyordu. Herkes ayaktaaydı, alkışlıyor ve ısıklarla onaylıyordu ve tahmin ettiğim gibi Claire ve Gibsie kısa sürede kazananlar olarak taçlandırıldı.

"Evet, Thor!" Jüri üyelerinden biri Gibsie'nin boynuna bir madalya taktığında Lizzie avazı çıktığı kadar bağırđı

boynuna, bir diğeri ise eline kocaman bir kupa tutuşturdu. "Şampiyon sensin!" Arkadaşı için çılgınlar gibi bağırıp çağıran kız ayağa fırladıktan sonra dikkatini gümüş takımlarını alan kız kardeşime yöneltti ve "Sen en iyisisin Claire!" diye bağırdı.

Sonunda sahneden indiklerinde ve Liz battaniyenin üzerine tekrar uzandığında yüzünde ay kadar büyük bir gülümseme vardı. "Onlarla çok gurur duyuyorum." Gözleri heyecanla parlıyordu. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi." Bacaklarını önüne yaymış olan Liz, benimle konuşmaya devam ederken ağırlığını desteklemek için ellerini arkasındaki battaniyeye koydu.

Dinlemeye çalıştım ama Mark'ın onun saç örgüsüyle oynaması dışında hiçbir şeye konsantre olamadım.

Lizzie fark etmemiş gibiydi, söylediği şeye çok dalmıştı ama ben fark ettim.

Fark ettim ve hoşuma gitmedi.

Hem de hiç.

Gülümsemeye ve görmezden gelmeye çalıştım, çünkü Lizzie'nin hayatında o kadar uzun süredir vardı ki neredeyse kardeşi sayılırdı ve ben de sık sık kız kardeşimin buklelerini şakacı bir şefkatle karıştırırdım. Ama içimde kükreyen korumacı duyguyu bir türlü silkeleyemiyordum. Belki Mark'ın Gibsie'ye ne kadar kötü davrandığını bildiğim ve onu Liz'in yanında görmek beni korumacı hissettirdiği içindi, belki de başka bir şeydi, ama bu kötü duygudan kurtulamıyordum.

Kızın saç örgüsünü kenara itip elini ensesine koyduğunda, kendime geldiğimi hissettim. "Arkadaşıma ne yapıyorsun?"

Sesim Caoimhe ve Liz'i ürkütecek kadar yüksekti, onlar da bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar. Bu arada Mark kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne?"

"Elinle," diye karşı çıktım, sesim öfkemle birlikte yükseliyordu. "Ona dokunuyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Mark şaşırılmış görünerek karşılık verdi. Bakışları, bana dönmeden önce yüzünde boş bir ifade olan Liz'e kaydı. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

Hâlâ Lizzie'nin boynunu kavradığı yeri göstererek, "Kör değilim, pislik herif," dedim. "Elini arkadaşımın üzerinden çek *hemen*."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve hemen elindekini bıraktı. Elini. "Sakin ol, Biggs. Sadece onunla oynuyordum." "Öyle değil mi ufaklık?" diye eklemekten önce Lizzie'nin omzunu dürttü.

Liz neden sinirlendiğimi anlamamış gibi bana bakarak, "Evet," diye cevap verdi. "Mark benimle hep oyun oynar."

Caoimhe bunun çok komik olduğunu düşünerek, "Şu haline bak, küçük kız kardeşimi kıskanıp korumacı davranıyorsun," diye mırıldandı. "Merak etme Hugo Boss-Man, tüm Ballylaggin Lizzie'nin kalbinin sana ait olduğunu biliyor."

İkisini de görmezden gelerek Lizzie'ye baktım. "Sen iyi misin?" "İyiyim," diye cevap verdi bana şaşkınlıkla bakarak. "Öyle misin?"

"Evet," diye mırıldandım, dikkatim bana aptal bir çocukmuşum gibi gülen Caoimhe ve Mark'a kaydı.

Ben değildim.

Mark Allen hakkında her şeyi ve çocuklara vurmayı nasıl sevdiğini biliyordum. Ondan daha genç ve zayıf çocuklara. Ayrıca Liz'i Gibs'e yaptığı gibi itip kakmayı aklından bile geçirirse aklımı kaçıracağımı da biliyordum.

Arkadaşımı dövdüğünde üzerinde bıraktığı morlukları gördüm. Herkesi Ballylaggin'in altın çocuğu olduğuna inandırmış olabilirdi ama beni kandıramazdı. Ve Gibsie'nin aksine, ona saçmalıklarını söylemekte bir sakınca görmedim. Bunu sayısız vesileyle ama boşuna yapmışım, çünkü o bir idi.

Üvey annesinin gözünü boyamayı başaran zeki piç.

İşin aslı, kimsenin bana inanıp inanmaması umurumda değildi; onun patavatsızlıklarını çatılardan haykırmaya devam etmeye fazlasıyla istekliydim.

Gözlerimi kısarak Mark'a baktım ve *bir* yandan da zihnimden, "*Günün birinde büyükler senin gerçek yüzünü görecek ve o gün geldiğinde ben de senin düşüşünü izlemek için orada olacağım*" diye geçirdim.

KUTSAL YEMİNLER, KORKUNÇ KADINLAR VE GİZLİ RAHİBELER

Lizzie

23 AĞUSTOS 1997

"LIZ, BURAYA GEL, ÇABUK," DIYE SESLENDİ HUGH DİĞER TARAFTAN. SOKAĞINDAN. "Güneş o kadar güçlü ki, yoldaki asfaltı eritiyor."

"Öyle mi?" Yaya kaldırımındaki tüneğimden sıçradım Dışarıda oynadığım tebeşiri bıraktım ve aceleyle yanına gittim.

"Gördün mü?" Hugh elindeki sopayla siyah asfaltı dürttü. "Yumuşacak."

"Bu çok *havalı*." Merakla diz çöktüm ve parmağımla asfaltı dürttüm, hareket ettiğinde heyecanlandım. "Bugün güneşin sıcak olduğunu biliyorum ama *yolu* eritebileceğini fark etmemiştim."

Hugh "Asfalt çok çikolata gibidir" diye açıkladı, Araştırmak için yanıma çömeldi. "Sıcak olduğunda yumuşar, soğuk olduğunda ise sertleşir."

"Nasıl olur?"

Omuz silkti. "Bunun fiziksel bileşenleriyle ve güneşin ısı enerjisini emdiğinde katran üzerindeki etkisiyle çok ilgisi var."

Büyülenmiş bir halde, bana dünyanın gizemlerinden birini daha açıklarken her kelimeyi dikkatle dinledim. Hugh böyle iyiydi. Tüm sorularımızın yanıtlarını her zaman bilirdi. Sadece cevapları bilmekle kalmaz, onları sıkıcı olmayan bir şekilde açıklardı. Okuldan nefret eden Gibsie bile Hugh'un anlattıklarını dinlemekten zevk alırdı.

Göz ucuyla uzakta gizlenen tanıdık, karanlık bir figür gördüm ve midem bulandı.

Korkunç kadın.

Geri dönmüştü.

Onu çok uzun zamandır gündüz görmemiştim. Aldığım ilaçlar onu aklımdan uzak tutmama yardımcı oluyordu. Ama şimdi buradaydı. Hugh'un evine kadar beni takip etmişti.

Gözlerimi hızla kırıştıtararak ona doğru bir kez daha baktım ve bu kez gitmişti.

İçimde bir hüznün filizlendi çünkü o korkunç kadını tekrar görmek istemiyordum. Tabletlerden önce onu gördüğüm gibi değil. Eğer böyle bir şey olursa babam beni tekrar gönderirdi ve ben tekrar hastalanmak istemiyordum.

Hugh, "İsimlerimizi yazmalıyız," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Ha?"

"İsimlerimiz," diye açıkladı sıcak bir gülümsemeyle. "Onları asfalta yazmalıyız."

"Ah." Düşüncelerimden arınmak için başımı salladım, ona parlak bir gülümseme sundum ve tüm dikkatimi ona odakladım. "Tamam."

Hugh bulduğu sopanın sivri ucunu kullanarak asfalta H harfini kazıdı. "İşte." Sopayı bana uzattı ve H harfinin yanındaki + sembolünü işaret etti. "L harfini derin kazdığından emin ol. Aksi takdirde kaybolur."

Sopayı kaptığım gibi, endişelerimi zihnimin gerisine iterken, onunkinin yanındaki asfalta L harfini kazımaya koyuldum.

"İşte oldu." Kaldırımında arkama yaslanıp el emeğimize hayranlıkla baktım. "H artı L." Ona sııttım. "Sonsuza kadar birlikte."

"Evet," diye onayladı, kolunu omuzlarıma doladı. "Ve yirmi yıl sonra buraya ziyarete geldiğimizde bunu çocuklarımıza gösterebiliriz."

"Demek benimle evleneceksin," diye takıldım, yan tarafına dirsek attım.

"I düşündüm I zaten söyledi sen I " o kafası karışmış bir şekilde cevap verdi.

"*Hayır*, bana evet diyip demeyeceğimi sordun," diye düzelttim, daha yakına kayarak. "Ama aslında bana soracağını hiç söylemedin."

"Oh." Onunyanaklar döndü Pembe. "Pekala, dikkate alın Bu

bu konudaki onayımı konuşun."

Bir kakhaha attım. "Bazen çok komik konuşuyorsun." "Ne şekilde?"

"Bir yetişkin gibi," diye kıs kıs güldüm, ondan iyice hoşlanmışım. "Ya da bir inek gibi."

Omuzlarını silkti ve sırtıttı. "Belki, ama bahse girerim on metre çizgisinden bir golü tanıdığın herhangi bir inekten daha iyi atabilirim."

"Rugby vuruşlarını bilmem ama sen diğer ineklerden daha güzelsin," diye cevap verdim. "Diğer tüm rugby oyuncularından da." Sözlerim Hugh'nun bu sefer tamamen kızarmasına neden oldu ve ben de kıkırdadım. "Kızardığında daha da güzel görünüyorsun."

"Bana güzel dememen gerekiyor Liz," diye mırıldandı, utanmış görünüyordu. "Benim *sana* güzel demem gerekiyor."

"O zaman bana güzel de."

Gözlerini devirdi. "Güzel olduğunu biliyorsun."

"Hadi, söylediğini duymak istiyorum." Vücudumu yana doğru çevirerek uzandım ve yüzünü ellerimin arasına alarak bana bakmaya zorladım. "Utangaç olma."

"Çok güzelsin," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ballylaggin'deki en güzel kızsın."

"Teşekkür ederim." Ben de ona gülümsedim. "Peki başka?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bana soracağın bir şey yok muydu?"

Yine gözlerini devirdi. "Evet Liz, on dokuz yaşına geldiğimizde, dokuz değil."

"On dokuz çok uzak." Kendimi yaramaz hissederek güldüm. "Şimdi sor bana."

"Bu çok utanç verici," diye inledi Hugh ve sonra, bunun peşini bırakmayacağını bildiği için boğazını temizleyerek sordu: "Elizabeth Eleanor Young, Elizabeth Eleanor Biggs olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet, Hugh Andrew Biggs," dedim kahkaha krizleri arasında. "Çok memnun olurum."

"Leydim çok nazıksınız," diye cevap verdi şakacı, cesur şövalye aksanıyla, ayağa kalkıp dramatik bir şekilde eğilmeden önce. "Bugünden itibaren sevgili karıcığım, bu kılıç sana yemin olsun." Sopasını ayaklarımın dibine koydu ve tekrar eğildi. "Tüm düşmanlarını öldüreceğim, seni ejderhalardan koruyacağım ve seni hayatım pahasına koruyacağım."

"Ben de seni benimkiyle koruyacağım, sevgili kocacığım." Sopayı kaptığım gibi ayağa fırladım ve etrafımda salladım. "Korkma cesur şövalye, çünkü ben her savaşta senin gizli silahın olacağım."

Hugh cevap vermek için ağzını açtı ama dikkati arkamdaki bir şeye kayınca hemen kapattı.

"Sen iyi misin?" Yüz ifadesini dikkatle izleyerek sordum.

İyi görünmüyordu. Aslında gözleri kısılmıştı ve yüzü derin bir kaş çatmayla kaplanmıştı.

"Hugh?"

"Liz." Gözlerini omzumun üzerinden bir şeye dikti ve işaret etti. "Şunu görüyor musun?"

Merakla bakmak için arkamı döndüm, ancak gözlerim tanıdık figürü gördüğünde olduğum yerde donup kaldım.

"Aman Tanrım." Hugh'ya bakmak için geri döndüm. "Onu sen de mi gördün?"

"Evet." Başını salladı. "Onu görüyorum, Liz."

Kalbim göğsümde öyle bir çarptı ki patlayacak sandım.

Hugh onu görebiliyordu.

Deli kadını görebiliyordu.

Hepsi kafamda değildi.

"Buraya gel Liz," diye sert bir sesle talimat verdi ve elini bana doğru uzattı. "Hemen şimdi."

İtiraz etmedim, tereddüt etmeden doğruca onun yanına gittim. "Bu o, Hugh." Uzattığı elini iki elimin arasına aldım ve yanına sokuldum. "Korkunç kadın bu."

"Onu görüyorum," diye cevap verdi, dikkatini çıkmaz sokağın sonundaki ağaçların arasından bizi izleyen yabancıya vermişti. Elimdeki sopayı kaparak beni kendine çekti ve önümüzde tuttu. "Merak etme. Ben buradayım."

"Bence o bir canavar," diye itiraf ettim ürpererek. "Keskin pençeleri ve her şeyi var."

"O bir canavar değil," diye cevap verdi, beni yavaşça geri geri evinin yoluna doğru götürürken. "O bir tuhaf."

"Ama onu gerçekten görebiliyorsun, değil mi?" Bizi verandanın basamaklarından geri geri çıkarırken, onun onayına ihtiyaç duyarak araştırmaya devam ettim. "Rüya görmüyorum, değil mi?" Paniğe kapılmış gibi hissederek eline sarıldım. "Bu gerçek, değil mi? Gerçekten burada mıyız?"

"Evet Liz," diye onayladı, sesi o kadar kararlı ve kendinden emindi ki kendimi daha iyi hissettim. "Yanımdayım, söz veriyorum."

Ön kapıya vardığımızda, Hugh beni içeri itti ve peşimden gelip kapıyı çarparak kapattı. "Caoimhe!" diye kükredi, elinde hâlâ sopa vardı. "Çabuk buraya gel!"

Kız kardeşim bugün Sinead'a bakıcılık yapıyordu ve oturma odasının kapısından kafasını uzattığında sinirli görünüyordu. "Ne oldu?"

"Korkunç kadın geri döndü!" Boğuldum. "Beni buldu."

Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Liz, bunu milyonlarca kez konuştuk. Korkunç bir kadın yok."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Hugh önce davrandı. "Korkunç kadınları bilmem ama sokağın sonunda ürkütücü bir kadın var," dedi ve beni bir kez daha yanına çekti. "Onu ben de gördüm Caoimhe. Bizi izliyordu."

Caoimhe gülmeden önce uzun bir süre Hugh'a baktı. "Evet, tamam çocuklar, diğer bacağı çekin."

"Güldüğümü görüyor musun?" Hugh kapıyı göstererek tersledi. "Sokağın hemen aşağısında Caoimhe. Çıkmaz sokağın sonunda. Ormanın içinde."

"Ciddi misin?"

Hugh başıyla onayladı. "Ölümcül."

"Aman Tanrım." Kız kardeşimin gülümsemesi düştü. "Claire nerede?" "Yukarıda Gibs'le birlikte."

"Tamam. Tamam." Kendi kendine başını sallayarak kapıya doğru ilerledi, kusacakmış gibi görünüyordu. Kapıyı açmadan önce, "İkiniz de evde kalın," diye talimat verdi. "Beni takip etmeyin."

Garaj yolundan çıkıp sokağın sonuna doğru koşmaya başladığı anda, tabii ki görmek için dışarı fırladık.

"Onu nerede gördün?" Caoimhe birkaç dakika sonra döndüğünde sordu.

Araba yolunun sonunda dururken, çıkmaz sokağın sonundaki ağaç sırasını işaret ettik. "Tam şurada."

"Orada kimse yok," diye tersledi, sesi sinirli çıkıyordu. "Eğer siz ikiniz bana acınası bir şaka yapıyorsanız, ciddi bir şekilde-"

"Tam şuradaydı Caoimhe," diye araya girdi Hugh, sesi de aynı derecede sinirli çıkıyordu. "Bu bir şaka değil."

"Evet, öyle görünüyor çünkü ormanda kimse yok, Hugh."

"O zaman yine ortadan kaybolmuş olmalı," diye teklif ettim titreyerek. "Korkunç kadın bunu yapmakta iyidir. Puf diye ortadan kaybolabilir-"

"Aman Tanrım, şu korkunç kadın saçmalığına bir son ver," diye kükredi Caoimhe, bana ters ters bakarak. "Çılgın saçmalıklarla kendi zihnini çarpıttığın yetmiyormuş gibi şimdi de onunkini çarpıtıyorsun."

"Hey!" diye tersledi Hugh, önüme geçerek. "Kız kardeşin aklımı çelmedi Caoimhe. O kadını kendi gözlerimle gördüm."

"Tabii ki yaptın, Aziz Patrick ve Paskalya Tavşanı ile birlikte," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi ve eve geri döndü. "Bir daha böyle bir şey yaparsan, Hugh Biggs, ailene söylerim."

"Bana inanmıyor, Hugh," dedim kız kardeşim ön kapıyı arkasından kapattığında.

"Onun neye inandığı önemli değil," diye homurdandı ve kapalı ön kapısına bakarken elimi kendi elinin arasına sıkıştırdı. "Doğruyu söylüyorsun."

"Ben mi?"

"Evet, Liz." Gözleri benimkilere kaydığında, içlerindeki sempatiyi görebiliyordum. "Öylesin."

"Tamam." Titrek bir nefes verdim ve Hugh elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Tamam."

BU BRIAN

Hugh

5 EYLÜL 1997

"BİRAZ TAKILMAK İÇİN GELMEK İSTER MİSİN?" GIBS'E SORDUM.

Perşembe öğleden sonra okul servisinden indiğimizde. "Evet,

sadece izin ver Ben olsun Bu

hapisane üniforma kapalı," o

garaj yolundan ön kapıya doğru yürürken cevap verdi. "Ne var Annen bu akşam yemek için ne hazırlıyor?"

"Domuz pastırması ve lahana," diye cevap verdim, onu evine kadar takip ederek. "Kızarmış patatesle birlikte."

"Woohoo," diye neşelendi Gibs, çok mutlu görünüyordu. "Tüm zamanların favorisi."

"Çocuklar!" Sadhbh oturma odasından seslendi. "Gelin ve Keith'in bana aldığı düğün hediyesini görün."

Gibsie koridorda taşa döndü ve başının dönmek üzere olduğunu biliyordum, bu yüzden omzuna güven verici bir el koydum ve "Başını tut" diye fısıldadım.

"*Kafa* sende kalsın mı?" İsyankâr görünen Gibs bana ters ters baktı. "Beni Paris'teki aptal düğünlerine katılmaya zorlaması yeterince kötü -bu arada benim için dünyadaki en büyüğü yeri mahvettiler- ama şimdi de aptal düğün hediyelerine hayran olmamı bekliyor."

"Biliyorum, biliyorum," diyerek onu oturma odasının kapısına doğru yönlendirdim. "Ama o hâlâ senin annen, delikanlı." Ancak, oturma odasındaki perdeleri aralayan yaratıkla göz göze geldiğimde tüm barışçıl çabalarım uçup gitti.

"Bu da ne böyle?" Gibsie, hareket eden devasa beyaz tüy yumağını işaret ederken düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdi.

Sadhbh gururla, "Bu Brian," dedi ve iyi halinden şeritler koparan kaçık görünümlü tüy yumağını işaret etti

oda perdeleri. "Çok güzel değil mi?"

Gibbie kaşlarını çatarak odaya doğru kararsız bir adım attı. "Bu bir *kedi* mi?"

Öyle miydi? "Hayır, ipucu yok, delikanlı," diye mırıldandım, onu içeri kadar takip ettim. "Bir kedi için biraz büyük görünüyor."

"Tabii ki bir kedi," diye kıkırdadı Sadhbh. "Brian yarı Maine Coon, yarı Pers kedisi."

"Main Coon mu?" Gibbie'nin gözleri dehşet içinde açıldı. "*Bu* da ne böyle?"

"Ağzını topla, bubba," diye azarladı annesi, yürürken pencereye gitti ve büyük boy kediye aldı. "Cüssesinin sizi ürkütmesine izin vermeyin. Brian özünde tatlı, küçük bir kedi yavrusudur."

"Patileri neden bir labradorunkilere benziyor, Hugh?"

"Hiç böyle pençeleri olan bir labrador görmemiştim Gibs."

"Aptal olmayın çocuklar." Sadhbh canavarı durduğumuz yere geldi ve gülümsedi. "Hadi gel de onu biraz ovala."

Hayır, teşekkürler, diye düşündüm kendi kendime, güvenli bir adım geri çekilirken aynı anda Gibbie'yi öne doğru ittim. "Onu önce sen sevebilirsin, delikanlı."

"Neden kulakları boynuz gibi dikilmiş?" Gibs sarı gözlü yaratığa bakarak sordu. "Neden beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor?"

Sadhbh kocaman beyaz tüy yumağını kucaklayarak, "Saçmalama, bubba," diye güldü. "Brian sadece merak ediyor."

Evet, arkadaşımın tadı gibi.

Kararsız görünen Gibs, Brian'ın başını okşamak için elini kaldırdı ve işte o anda kıyamet koptu.

Benzediği canavar gibi tüküren ve tıslayan Brian arkadaşına doğru hamle yaptı ve Gibbie'ye kilitlenip saldırmaya başladığında gözlerinin kızardığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Ahhhh!" Gibbie'nin tiz çılgılığı, eğer parçalanıyor olmasaydı komik olabilirdi. "Beni öldürüyor, anne!"

Halıya düşen Gibbs, oturma odasının zemininde yuvarlandı ve umutsuzca vahşî canavarı üzerinden atmaya çalıştı.

"Hayır, hayır, hayır, Brian!" Sadhbh araya girmek için acele ederken yarı azarladı, yarı mırıldandı. "Gerard senin kardeşin, benim küçük kediciğim. Kardeşini ısıramazsın."

Evet, siktir et.

Topuklarımın üzerinde dönerek, bir yandan "Bugün olmaz, Şeytan, bugün olmaz!" diye bağırırken, bir yandan da bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde evlerinden çıktım.

BÜYÜK, KÖTÜ KURT

Lizzie

31 EKİM 1997

"BENİ AĞIRLADIĞIN İÇİN TEŞEKKÜRLER LİZ," DEDI CLAIRE CUMA GÜNÜ. SABAH, oturma odamda destansı bir boyama seansı sırasında. "Seninle gelmiş geçmiş en iyi pijama partisini yaptım."

Dün gece, Claire benim evimde uyudu. İlk kez. Shannon'ı da davet ettim ama o gelmedi. Buna şaşırmadım. Claire'in yatıya kalmalarına da hiç gelmemişti. Ailesi bu tür konularda çok katıydı.

"Ben de," diye cevap verdim, her ne kadar çok fazla uyumasam da. Claire uykusunda garip horlama sesleri çıkarırdı, bu da genellikle beni uyanık tutardı ama bunu hiç umursamadım. Sadece onunla birlikte olduğum için mutluydum. Claire her zaman mutluydu ve onunla vakit geçirdiğimde ben de mutlu hissediyordum. Mesela şu an olduğu gibi. Hugh'nun partisi için alınmayı beklerken ön odamda boyama yapıyorduk ve ben *mutlu* hissediyordum. Korkmamıştım, üzülmemiştim ya da kızmamıştım. Tek hissettiğim huzur ve memnuniyetti. Claire farkına bile varmadan bana bunu verdi.

"Gelmiş geçmiş en iyi ördek sensin," diye ekledim, Cadılar Bayramı kostümüne bakarak. Sarı taytlı ve devasa perdeli ayakları olan kabarık, sarı bir ördek kostümü giyiyordu.

"Ben bir tavuğum," diye düzeltti, boyasına konsantre olurken dili dışarı çıkmıştı. "Gerard bir yumurta."

"Ah." Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatarak dikkatimi üzerinde çalıştığım resme verdim. Tüm hikâyelerim için kapak tasarlamayı severdim ve bu da son kitabımın kapağı olacaktı. Babam bilgisayarında çıktılarını alıp birbirine zımbaladığında çok gururlanmıştım.

Bugünün öyküsü *Dorothy Tickle ve Samson Strong'un Maceraları* başlığını taşıyordu.

Kalem kutumun içindekiler masanın üstüne saçılmıştı. Hugh'nun bana gösterdiği gibi satır aralarında kalabilmek için çok çalıştım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum elbette ama el yazım onunki kadar düzgün değildi. Boyalarım da onun kadar düzenli değildi.

"En sevdiğim kızlar nasıl?" dedi tanıdık bir ses kapı aralığından ve benim gerilmeme, Claire'in de homurdanmasına neden oldu. "Ugh." Onaylamaz bir tavırla burnunu kıvrarak gözlerini Mark'a dikti. "Çok sinir bozucusun."

Mark kıkırdayarak odaya girdi ve arkamızdaki kanepeye yerleşti. Televizyondaki kanallar arasında gezinirken, "Çok tatlı bir piliç olmuşsun, Bebek Biggs," dedi.

"Ve sen de kötü kokuyorsun, Kokuşmuş Mark," diye cevap verdi Claire, sayfasını daha sıkı boyayarak.

"Peki ya sen, ufaklık?" Çoraplı ayağıyla kalçamı dürttü. "Siyah peruk ve ürkütücü elbise de neyin nesi? Cadı falan mı olacaksın?"

"Lizzie bir cadı *değil*," diye düzeltti Claire, sesi öfkeli çıkıyordu. "O Morticia Addams."

"Dur tahmin edeyim; kardeşin Gomez."

"Bu doğru ve zaten Lurch olarak giden bir arkadaşımız var, bu yüzden yüzünü bu kadar aptal göstermeyi bırakmalısın."

"Sen arsız, küçük bir cadısın, değil mi?" "Ben bir tavuğum, cadı değil, aptal."

Onlar tartışmaya devam ederken ben kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım ve parmaklarımı şıklatıp korkunç kadın gibi *puf* olmayı diledim.

Kendimi hasta hissederek, dikkatimi resmime yönelttim. Dorothy ve Samson. Dorothy tıpkı bana benziyordu ve Samson'a güzel bir altın pelerin vermeye karar verdim. Teni ile uyumlu altın rengi. Güzel, viski rengi gözleri ve dalgalı, sarı saçları olacaktı.

Claire yüksek sesle, "Kapat şunu," diye emrederek dikkatimi televizyonu işaret ettiği yere çekti. "Bu benim gözlerim için uygun değil."

"Bu *Baywatch*."

"Yani? Hala benim gözlerim için uygun değil." "Kim demiş?"

"Annem."

Televizyon ekranına baktım, iki cankurtaran duşta öpüşüyor ve birbirlerine dokunuyorlardı.

Her şeyi biliyordum.

Ve dokunuştan sonra geldi.

Canavar bana gösterdi.

"Peki ya sen, Bebek Biggs?" Mark arkadaşına sataşmaya devam etti. "Kardeşimi hiç böyle öptün mü?"

"Aptal mısın sen?" Claire tiksintiyle burnunu kıvırdı. "Sekiz yaşımdayım."

"Peki ya sen, ufaklık?" Ayağıyla beni tekrar dürttü. "Eminim kardeşini de böyle öpüyorsundur."

"Hugh onun arkadaşı, seni ucube ve Liz daha dokuz yaşında," diye savundu Claire onun ayağını tokatlayarak. "Bizi rahatsız etmeyi bırak yoksa Catherine'e seni ihbar ederim!"

"İçinde ateş var, değil mi Bebek Biggs?" Mark güldü, onun uyarısından rahatsız olmadığı belliydi. "Bu iyi." O sırada ön kapının çarparak kapanma sesi kulaklarımı doldurdu, ardından kız kardeşimin sesi d u y u l d u : "Bakın dışarıda kimi buldum kızlar?" Ablam evin içinde belirdi.

Yanında tanıdık, kıvrıkcık saçlı bir çocuk vardı. "Gibs!" Claire'in

h a y k ı r ı ş ı y l a aynı anda ben de haykırdım,

"Gerard."

Mark arkadaşına ters ters bakarak, "Şu haline bak," diye ç ı k ı ş t ı . "Bu ne biçim bir kostüm böyle?"

Claire, Gerard'a doğru bir adım atarak, "O bir yumurta," diye savundu. "Ve ben de bir tavuğum."

Mark, "O tam bir sık kafalı," diye mırıldandı.

"Onu rahat bırak," diye uyardı Caoimhe, kanepede ona katıldığında yan tarafına dirsek atarak. "O sadece bir çocuk."

Gibbie'nin gözleri Claire'e odaklanmadan önce Mark'a kaydı. "İyi misin?"

"Elbette," diye cevap verdi mutlu bir şekilde, kollarını ona dolayarak. "Seni özledim Gerard."

"Ben de seni özledim," diye cevap verdi, dikkati üvey kardeşinden Claire'e kaymıştı. "Annen dışarıda Catherine'le konuşuyor," diye ekledi ve onları arkası kanepeye dönük olacak şekilde çevirdi. "İyi olduğundan emin olmak için onunla gelmek istedim." Omuz silkti. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim Gerard," diye güldü Claire, onunla yeniden bir araya gelmenin verdiği heyecandan ayakları yerden kesilmişti. "Annem dışarıda mı?"

"Evet, Catherine'le konuşuyor."

"Gidip ona sarılacağım," dedi kapıya doğru koşmadan önce. "Odandan çantamı alır mısın Liz?"

"Evet," diye cevap verdim, gözden kayboluşunu izlerken.

"Gibs!" Mark havladı ve ikimizin de sıçramasına neden oldu.

"Gel."

Buraya gel, pislik. Seninle konuşmak istiyorum."

Gibbie elime uzandı, aynı anda ben de onunkine uzandım ve "Claire'in çantasını almak için benimle yukarı gelmek ister misin?" diye sordum.

Hevesle başını sallayarak benimle birlikte koridora çıktı ve son sürat merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Odama girene kadar durmayan Gibbie, sırtı kapıya dönük bir şekilde durdu ve birkaç titreşim nefes verdi.

"Sen iyi misin?" Endişeli hissederek sordum.

"Evet, ben..." Nefes almakta zorlanınca elini kaldırdı ve bir anlığına nefes alış verişine odaklandı. "O adamdan nefret ediyorum."

"Öyle mi?"

Bana kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Daha önce hiç kimseden nefret etmemiştim ama ondan gerçekten nefret ediyorum."

"Sır tutabilir misin?" Gergin hissederek fısıldadım.

Gibbie'nin gözleri temkinliydi ama yatağıma doğru yürüyüp yanıma otururken başı yavaşça sallanıyordu. "Sırrını saklayacağım, Lizzie."

"Yemin eder misin?"

Bir başka asil baş sallama. "Pinky söz veriyorum."

Serçe parmağımla onun kine geçirerek döndüm ve tüm dikkatimi ona verdim. "Sanırım ben de ondan nefret ediyorum."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda t i t r e m e y e başladım. "Özür dilerim," diye hemen ağzımdan kaçırdım. "Bunu söylememeliydim."

En azından yüksek sesle değil.

"Sorun değil," diye yanıtladı elime uzanarak. "Sorun yok, Liz."

İyi değildi.

Çünkü eğer öğrenirse.

Zor ve hızlı nefes alarak, kafamın içinde giderek yükselen seslere değil, Gibbie'nin yüzüne odaklanmaya çalıştım.

Canavarın şimdi ortaya çıkmasını istemiyordum. Gündüz vakti olmaz.

Arkadaşım uzun bir süre benimle oturdu, gözleri benimkilere kilitlendi ve sonunda konuştu. "Sana zarar verdi mi?"

"Kim?"

"Mark."

Başımı sallamadan önce uzun süre düşündüm.

"Emin misin?"

Emin miydim?

Eskiden öyle düşünürdüm ama artık değil. Başından beri rüyalarımın giren canavardı, Mark değil. Canavar beni geceleri uyurken yakaladı ama doktorlar onun gerçek olmadığını söyledi. Ama kız kardeşimi? Onu kesinlikle aldı.

Yakınına eğilerek kulağına fısıldadım, "Caoimhe'yi incitiyor." Sonra da yatağımla işaret ettim.

Ona söylemeye çalıştığım şeyi vurgulamak için. "Ona bir şeyler yapıyor."

Tüm vücudu kaskatı kesildi. "Ne tür şeyler?"

"Kötü şeyler," diye fısıldadım, canlı bir şekilde hatırlıyordum. Gördüklerimi. Gecenin karanlığında, uyuyor olmam gerekirken. Ağlayışları. Hüznü. Kalbimdeki acıyı. "Bütün giysilerini çıkarıyor, sonra onu yatağa yatırırken hırıltılı sesler çıkarıyor. Sert şeyi içine itiyor ve kız ağlıyor Gibs. O kadar çok ağlıyor ki, ama o her zaman eliyle ağzını kapatıyor ve ağlamayı kesene kadar onu dürtmeye devam ediyor. Ve sonra, onunla boğuşmayı bıraktığında, beyaz şey dışarı çıktığında, yatağından çıkıyor ve geri dönüyor... bir şeyler içmek için aşağıya iniyor."

Gibsie uzanıp onun yanağındaki bir damla yaşı sildi. "O kötü biri, Liz. Bunu benim evimde de yapıyor."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Caoimhe'ye yatıya kaldığında mı?"

Gibsie gözlerini kapatıp başını sallamadan önce bir an durakladı.

"Gitmesini istiyorum," diye itiraf ettim, düşüncelerimi ilk kez yüksek sesle itiraf ederken ona daha da yaklaştım. "Onun evimde olmasından hoşlanmıyorum." Titreyerek ekledim, "Gitmesini ve bir daha geri gelmemesini istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadı, parlak, gri gözlerini çevirerek bana geri dön.

"Başka kimseye söylemedim," diye fısıldadım. "Hugh'a bile."

"Ben de," diye fısıldadı. "Claire bile."

"Söylemeyeceğine söz verir misin?" Serçe parmağımı kaldırdım. "Başımı tekrar belaya sokamam." Beni gönderecekler.

"Eğer söz verirsen söz veriyorum," diye yemin etti ve serçe parmağımı kendi parmağıyla birleştirdi. "Bunu mezara kadar götüreceğim."

"Ben de öyle." "Sence onları ayırmayı denemeli miyiz?" diye sormadan önce rahat bir nefes aldım. I

"En azından bu şekilde geceleri kız kardeşime zarar vermeyi bırakması gerekecek."

"Kız kardeşin ondan ayrılmayacak," diye cevap verdi Gibsie, gözleri hüznle doluydu. "Onunla evlenmek istiyor."

"Caoimhe'nin Mark'la evlenmesini istemiyorum." Bu düşünceyle karnımda hüznün çiçekleri açtı. "O zaman sonsuza dek burada kalacak."

"Merak etme." Gibsie beni yatıştırmaya çalıştı, şimdi de yanağımdan bir damla gözyaşı siliyordu. "Bu gerçekleştiğinde kendi evlerimiz olan yetişkinler olacağız ve o içeri davet edilmeyecek."

"Üç küçük domuz ve büyük, kötü kurt gibi mi?" "Kesinlikle," diye küçük bir gülümsemeyle kabul etti. "Mark Allen Yetişkin olduğumda istediği kadar oflayıp puflasın, ben onu dışarıda tutacak kadar güçlü olacağım."

"Ben de," diye kabul ettim, küçük elimi yumruk yaparak. "Ve cesur şövalye, bacamdan aşağı inmeye kalkarsa onu kılıcıyla durduracak."

"Hey, Lizzie?"

"Evet, Gibs?"

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Gülümseyerek uzandım ve yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Ben her zaman iyiyim Gibs."

BÖLÜM 6

Büyüme Sancıları

YARATIKLAR VE YARATIK KONFORLARI

Lizzie.

22 ŞUBAT 1998

CLAIRE'DE VAKIT GEÇİRDİĞİMDE KENDİMİ HEP EN İYİ ŞEKİLDE HİSSEDERDİM. HUGH'IN YERİ. Hangi oyunları oynadığımızın ya da Sinead'ın akşam yemeğinde hangi lezzetli yemeği servis ettiğinin bir önemi yoktu. Onların evi *gerçek* bir yuva gibiydi ve kötü rüyalardan kaçmak için gidebileceğim tek yerdi. Onların evinde kaldığımda rahatlayabiliyordum.

Nefes alabiliyordum.

Gibbie'nin onuncu yaş günü partisine katılmak için caddenin karşısında olmam gerektiği gerçeği dışında bugün de farklı değildi. Bunun yerine, dört numaraya geri dönmüştüm ve şu anda Hugh'un yatağında bir topun içinde kıvrılmıştım.

Hugh'nun yatak odasıyla ilgili her şey rahatlatıcıydı -yatağı, çalışma masası, duvarlarda asılı resimler, komodinin üzerinde yığılı duran okuduğu kitaplar ve hatta annesinin çarşaflarında kullandığı çamaşır tozunun kokusu.

Gibbie'yi seviyordum, dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biriydi ama bazen evi bana kendi evimi hatırlatıyordu ve ben de orada olmak istemiyordum.

"Demek burada saklanıyordun." Hugh yüzüne kazınmış bir gülümsemeyle yatak odasının kapısında duruyordu. "Şimdiye kadarki en komik şeyi kaçırdın Liz," dedi bana, gözleri heyecanla dans ediyordu. "Danny Call'un bileğinden bir parça koptu, Brian'ın izniyle." Hugh kendi kendine kıs kıs gülererek yatağına doğru ilerledi ve yanıma çöktü. "Çılgınlığını duymalıydın."

"Bu vahşı kedi hayvanat bahçesine ait," diye düşündüm. "Sadhbh'in onun yarı İranlı olduğu konusunda ne söylediği umurumda değil, çünkü yemin ederim, o yarı albino kaplan."

Hugh kıkırdayarak, "O yarı iblis," diye düzeltti. "Arka kapıdan kaçtı ve bütün çocukları korkuttu. Onu yakalamaya çalışmaktan herkes boka battı." İçten bir kahkaha daha attı. "Gibs ve Claire şu anda dışarıda, onu eve geri getirmek için tasmaına bir tasma takmaya çalışıyorlar."

"O zaman kaçırdığıma sevindim," diye cevap verdim. "Çünkü o canavar beni ısırıyordu, ben de onu ısırırdım."

"Onu *tekrar* ısıracağını mı söylemek istiyorsun?" Hugh omzumu dürterek alay etti.

"Hey! Bunu yaptım çünkü önce kulağımı ısırды ve ben de karşılık verene kadar bırakmadı," diye savundum, elimi tuttuğunda gülümsememin yayılmasına ya da kalbimin çarpmasına engel olamadım. "Ne derler bilirsin, Hugh." Sırıtarak omuz silktim. "Aptalca oyunlar oyna."

"Ve aptal ödüller kazandım," diye bitirdi Hugh, parmaklarını benimkilerle birleştirirken hâlâ kıkırdıyordu. "Evet, sanırım Brian seni tekrar işe almadan önce iki kez düşünecektir."

"Olması gerektiği gibi," diye güldüm. "Seni yakaladı mı?" "Hayır." Hugh bana gülümsedi.

"Ben çok hızlıyım."

"Yani onun yanına yaklaşamayacak kadar zeki olduğunu mu söylüyorsun?" "O da var," diye cevap verdi Hugh, eğlenerek iç geçirdikten sonra

gülümsemesi hızla kaşlarını çatmaya dönüştü. "Oh kahretsin." Birleştirdiğimiz ellerimizi çözen Hugh elimi ters çevirdi ve bileğime baktı. Parmağını yeni kabuk bağlamış pürüzlü çizginin üzerinde gezdirdiğinde gözleri karardı. "Brian seni yine mi yakaladı?" Endişeli, kahverengi gözleri benimkilere kaydı. "Partiyi bu yüzden mi terk ettin?"

Hayır. "Evet." Bir ürpertiği bastırarak elimi onunkinden çektim ve kolumu aşağı doğru ittim. Kendimi oturur pozisyona çekerek

ellerimi birbirine kenetledim ve omuz silktim. "Özür dilerim."

"Üzülme Liz," diye cevap verdi, vücudunu bana doğru çevirerek. Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözlerinde hâlâ endişeli bir ifade vardı. "Annemin şu çizige bir bakmasını ister misin? Oldukça derin görünüyor."

"Hayır, harika olacağım." Endişeyle uzandım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Hissedemiyorum bile."

Hugh elimi tekrar avucunun içine almadan önce uzun bir süre bana baktı. "Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Korkmuş görünüyorsun." Gözleri benimkileri aradı. "Bana bir şey söylemiyorsun."

"Ben iyiyim." Gülümseyerek zorla bir kahkaha attım ama bu zayıf bir girişimdi. "Dürüst olmak gerekirse, harikayım Hugh."

İkna olmuş görünmüyordu. "Konuş benimle." Konuşamadım.

Tanrım, çok istedim.

Ama *yapamadım*.

"Çocuklardan biri sana bir şey mi söyledi?" diye sordu. Sonra omuzları gerildi. "Partide mi? Biri pislik mi yapıyordu?"

"Hayır."

"O zaman neden ağlamana iki saniye kalmış gibi görünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerim yaşlarla doldu. "Ben değilim."

"Liz, h a d i ama." Bana inanmayan bir bakış attı. "Bu *Ben*."

"Ben sadece..." Başımı sallayarak, "Önemli değil" diye mırıldanmadan önce acı dolu bir nefes verdim.

"Eğer seni üzen bir şey varsa, o zaman önemlidir," diye cevap verdi, viski kahvesi gözlerini benimkilere kilitleyerek. "Benim için *çok* önemli."

"I..." Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey Titrek bir nefes aldım, çünkü ona ne söyleyebilirdim ki?

Kendi hayal gücümün beni dehşete düşürmek için yarattığı canavarlar tarafından rahatsız edildiğimi mi?

Bu I oldu eziyet tarafından mide bulandırıcı görüntüler ve ölmek istememe neden olan korkunç düşünceler?

Ya da ona benim pis, kirli ve kusurlu olduğumu söylemeye ne dersiniz?

Ona hangisinden bahsetmeliydim? Hangi günah onu benden uzaklaştıracaktı? "Sadece kötü bir gün geçiriyorum," diye karar verdim sonunda.

Hugh bana inanmıyormuş gibi baktı ama zorlamadı. Bunun yerine elimi sıktı ve "Seni seviyorum, Lizzie Young" diye fısıldadı.

Suçluluk duygusu ve umut göğsümde çiçek açarak beni aynı anda hem heyecanlı hem de yıkılmış hissettirdi. "Ne olursa olsun mu?"

"Evet, Liz." Yakınıma eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "Ne olursa olsun."

ON YEDİNİN KENARI

Hugh

2 MAYIS 1998

KIZ KARDEŞİM VE GIBS ÜLKENİN YUKARISINDA BİR DANS YARIŞMASI YAPTILAR. BU HAFTA SONU ve annem onlar dönene kadar Lizzie'nin evinde kalmamı ayarlamıştı.

Hayatımın en güzel hafta sonu olmalıydı. Caoimhe'yle aramız hâlâ bozuk olmasaydı muhtemelen öyle olurdu.

Liz ve benim ormandaki kadını icat etmediğimize inanmayı kesin bir dille reddettiği geçen yazdan beri onunla on kelimeden fazla konuşmamıştım.

Bize inanmamaktan daha da kötüsü, *ailemizi kendi* tarafını tutmaya ikna etti, bu da herkesin her şeyi uydurduğumuzu düşünmesine neden oldu. Kendi *annem* bile ormandaki kadını benim uydurduğuma inanarak karanlık tarafa geçti.

Yapmamıştım.

O gün ne gördüğümü biliyordum.

Caoimhe'nin de içten içe bunu bildiğini hissediyordum.

Beni yalancı olarak yaftalamaya devam etmesi, haklı çıkma isteğimi daha da artırdı.

Ve kinim daha da güçlendi.

Geçtiğimiz Perşembe günü on yedi yaşına girdi ve Cumartesi günü için evde büyük bir parti planlamıştı. Bu akşam Liz'le birlikte partiye geldiğimde ona mutlu yıllar bile dilemedim. Evet, sözde bebek bakıcım doğruyu söylemeye başladığında bunlardan birine sahip olabilirdi.

Evin sahibiymiş gibi ortalıkta zıplayan erkek arkadaşına gelince, o da kısa bir kumsalda uzun bir yürüyüş yapabilirdi. Ciddiyim. Gerçekten öyle olmasını umuyordum, çünkü

Kendini beğenmiş suratını görmek bile dişlerimi kenetlemişti ve kusma refleksim kilitlenmiş, dolu ve patlamaya hazırды.

Gobshite.

Parti boyunca birbirimize tutkal gibi yapışan Liz ve ben, onun odasında film izlemek ve atıştırmalıkları aşırarak için alt kata inmek arasında gidip geldik.

Bu hafta sonu çok daha rahat görünüyordu ve dün gece bir bebek gibi uyumuştı. Bunu benim odasında olmama bağlıyordu, bana defalarca kendi kişisel rüya yakalayıcısı olduğumu söylemişti. Görünüşe göre, odasındaki varlığım, onunkinin yanında yerde duran derme çatma yatağım canavarları uzak tutuyordu.

Bu konuda çok fazla düşünmeyi sevmiyordum çünkü ne zaman düşünsem, dalga dalga gelen bir yıkımla sarsılıyordum. Bu onun farklı olduğunu hatırlatıyordu. Onun için çözemeyeceğim bir sorunu vardı. Göremediğim bir şeyle savaşıyordum ve bu beni çaresiz hissettiriyordu.

Yine de bunların hiçbirisi beni onunla birlikte olmaktan korkutmadı. Çünkü verdiği savaşları gerçekten takdir edecek duygusal kapasiteye sahip olmasam bile, parçalanmış parçacıkların altında gizlenen yetenekli zihni kabul edecek gücüm vardı.

Ailesi onu anlamıyor gibiydi - babası ve kız kardeşi kesinlikle anlamıyordu - ama ben anlıyordum.

En iyi arkadaşımın güzel, karmaşık ve parlak bir zihni vardı ve kalbimde onun yanında kalmak için yeterince sevgi olduğunu biliyordum.

Ne olursa olsun.

Mark bu gece üçüncü kez Lizzie'nin odasına girerken, "Bugün kız kardeşinin doğum günü," dedi.

Kapıyı çalmadan.

Üçüncü kez.

"Bir dahaki sefere kapıyı çalmadan buraya girersen Kapıyı açarsan o lanet kafanı koparırım," diye uyardım, yatak odasının zeminindeki tüneğimden ona bakarak.

Elimdeki zarları sallayarak Monopoly tahtasının üzerine bıraktım ve "Adil uyarı" diye ekledim.

"İki altılı seni otelimden geçirir," diye homurdandı Lizzie, çizme figürümü tahtanın üzerinde hareket ettirdiğimde iyice yıkılmış görünüyordu. "Lanet olsun sana, Hugh Biggs. O paranın beni hapisten çıkaracağına güveniyordum."

"Beni duymadın mı, ufaklık?"

Lizzie onu tamamen görmezden gelerek sırası gelen zarı aldı ama eli stresli olduğunu belli edecek şekilde titriyordu.

Onun varlığından rahatsız olmanın ötesinde, o iğrenç lakabı yüzünden daha da sinirlenerek ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Gerçekten bu kadar mı zekâdan yoksunsun?" Bir hafta sonu için normal Mark Allen kotamdan fazlasını doldurmuş olduğumdan talepte bulundum. "Eğer ipucunu alamayacak kadar kalın kafalıysan, sana açıklayayım. Liz kız arkadaşının partisini umursamıyor. O yüzden neden hepimize bir iyilik yapıp siktir olup gitmiyorsun?"

Pislik herif, kendisinden daha genç birinin ona karşı çıkma cüretini göstermesine o kadar şaşırılmış görünüyordu ki, bir sonraki hamlemi yaptığımda dikkati dağıldı.

Göğsüne olabildiğince sert bir şekilde vurduğumda, geriye doğru sendeleyerek kapıyı kapatıp kilitlemem için bana bolca fırsat verdiğinde bir memnuniyet dalgası hissettim.

"Seni arsız, küçük pislik," diye h ı r l a d ı kapının diğer tarafından. "Seninkini alacaksın, Biggs. Sadece bekle."

"Dört gözle bekliyorum," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek. "Sik beyinli."

"Bu destansı bir şeydi!" Liz gözlerini kocaman açmış bir ifadeyle bana bakarak gülümsedi. "Ama misilleme yapmasından korkmuyor musun?"

"Hayır, çünkü hepsi lafta," diye cevap verdim, boy konusunda hızla ilerlediğim kabadayıdan hiç korkmadan. Onun yanına dönerek, zarımı atmak için elime aldım.

Dön. "Zorbalar korkuyla beslenir." Omuz silkerek ekledim, "Ve Mark benden beslenemez."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ondan korkmuyorum."

"Korkmuyor musun?"

"Hayır Liz, sen de yapmamalısın," diye cevap verdim. "Çünkü sana zarar vermesine izin vermeden önce onu öldürürdüm."

"Yapar mıydın?"

"Hiç şüphesiz."

"Neden peki?"

Omuz silktilim. "Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni korumak için yapmayacağım şey yok."

"Seni çok seviyorum Hugh Biggs," diye fısıldadığında mavi gözleri yumuşadı. Uzanarak elimi kendi eliyle kapattı ve gülümsedi. "Keşke sonsuza kadar benimle kalabilsen."

DOĞUM GÜNÜ DİLEKLERİ VE EL ÖPÜCÜKLERİ

Hugh

9 HAZİRAN 1998

"MUTLU YILLAR SANA, MUTLU YILLAR SANA, MUTLU YILLAR SANA MILADY'YE, mutlu yıllar sana." Salı günü okuldan sonra, elimde doğum günü hediyeleri, bir piknik battaniyesi ve on numara şeklinde bir pastayla Young ailesinin çayırındaki uzun otların arasında dolaşırken, arızalı bir karga gibi ötüyordum.

Lizzie içten bir kahkaha atarak ağaca bağlı tahta salıncaklardan birinden atladı ve bana doğru koştu. "Teşekkür ederim, cesur şövalye." Bana ulaştığında parmaklarının ucuna uzandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kahramanım benim."

Her zamanki gibi tulum giyiyordu ama bu tulum dizlerinde bitiyordu. Giydiği bir diğer temel parça da flanel gömlekti ve bugün de durum farklı değildi. Ekose kumaşı beline bağlamıştı. Ot lekeli dizleri, taranmamış, ot lekeli saçlarını ve yanağına bulaşan çamuru tamamlıyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Her zaman, Liz."

Sırıtarak hayali şapkasını şakacı bir şekilde bana doğru eğdi ve güneyli bir ses tonuyla, "Görünüşe göre kasabadaki tek on yaşındaki sen değilsin kovboy," dedi.

"Yavaş olun Bayan Dolly," diye karşılık verdim, kendi güneyli aksanımı taklit ederek. "Dört dolunay sonra yine senin büyüğün olacağım."

"Çok tuhafsın," diye kıs kıs güldü ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Pastam için teşekkür ederim." Bir kahkaha kaçtı

Bir numaradan alınan ısıruk büyüklüğündeki parçaya baktığında.
"Gibbie?"

"Sormana gerek var mı?" Sadhbh'nin yaptığı pastayı Liz'e uzatarak piknik battaniyesini çimlerin üzerine serdim ve üzerine çöktüm. "Onu suçüstü yakaladığım için şanslısın, yoksa on yerine sıfırla kutlama yapıyor olacaktın."

"Harika," diye cevap verdi, bağdaş kurup bana bakacak şekilde oturmak için kendini aşağı indirdi. "Doğum günüm için tek istediğim sensin."

Sanki sadece beni isteyeceği belliymiş gibi umursamaz bir tonda söylemesi kendimi bir milyon sterlin gibi hissetmeme neden oldu. Sözleri göğsüme elektrik şoku gibi gelse de, soğukkanlı davrandım ve tepki vermedim.

Liz o kadar rahat ve memnun görünüyordu ki, ona karşı geliştirdiğim tüm karmaşık duyguları sıralayarak ortalığa bir bomba atmaktan daha iyisini düşündüm.

"Annen bu gece bizde kalmana evet dedi mi?" Parmağıyla bir top krema alıp ağzına attı. "Ve sabah buradan okula otobüsle mi g i d e c e k s i n ?"

"Zorlu bir pazarlık oldu." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Ama çizgiyi aşmayı başardım."

Mavi gözleri parladı. "Yaptın mı?"

"Evet." Gülümsedim. "Şu anda üniformamı ve okul çantamı annene teslim ediyor."

"Aman Tanrım, evet!" Liz zevkle ciyaklayarak öne atıldı ve kollarını bana doladı. "Sen en iyisisin."

O gece, akşam yemeğini yedikten ve ailesiyle birlikte bir film izledikten sonra odasına döndüğümüzde, etkileyici kitap koleksiyonunu taradık.

Okuldaki çocukların bunu itiraf ettiğim için bana ukala diyeceklerini biliyordum ama okumayı *çok seviyordum*. Gerilim romanları, gizemli cinayetler, gerçek suçlar, otobiyografiler- bu önemli değildi. Ben

Her türden kitabı kokain gibi yuttum. Benim için kitaplar rugby, futbol ve kendimi içinde bulduğum diğer tüm müfredat dışı etkinliklerin önüne geçti.

Liz'le ilgili en sevdiğim şeylerden biri de benim okuma hevesime karşılık vermesiydi. Birbirimizin yanında rahatlıkla saatlerce oturup kitap okuyabilirdik, garip bir konuşma yapmak için zerre kadar baskı hissetmezdik çünkü aramızda hiçbir zaman gariplik olmazdı.

Liz'in muhteşem olduğunu biliyordum ama dış görünüşü aklını asla ateşleyemezdi. İşin aslı, ona tamamen yatırım yaptığım noktaya kadar bana hem meydan okudu hem de ilgimi çekti.

Liz bir süre sonra elindeki kâğıtları bırakıp yeni bir oyun oynamamızı önerdiğinde, kendimi her zamankinden daha şaşkın ve heyecanlı buldum.

"Hadi," diye ikna etti, kolunu bana doğru uzatarak. "Bana nasıl yapmayı planladığını göster."

Yatağında bağdaş kurup yüzümü ona dönerek otururken şaşkınlıkla eline baktım. "Ciddi olamazsın."

"Lütfen, Hugh," diye yalvardı, dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaştı. "Bilmek istiyorum."

Gergin bir şekilde, bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeden önce bileğine baktım. "Neden?"

Sırıttı. "Çünkü ben meraklı biriyim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tuhafsın işte, neysen osun."

"O da var," diye kıs kıs güldü, elini hâlâ yüzüme doğru tutuyordu. "Lütfen, Hugh. Sadece öp onu."

"Tamam, yapacağım." Bir ürpertiye bastırarak kolundan tuttum ve onu daha yakına çektim. "Ama eğer çocuklara söylersen, seninle bir daha asla konuşmam."

"Sırrın benimle güvende," diye söz verdi, gözleri muziplikle parlıyordu. "Şimdi, büzül bakalım."

Yakınına eğilip dudaklarımı bileğine bastırırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Dudaklarım oraya vardığında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden "Bu iyi mi?" diye sormadan önce uzun bir süre ona baktım.

"Mükemmel." Liz elini yavaşça benimkinden çekti ve titrek bir nefes verdi. Sonra da benim onu öptüğüm yerden kendi bileğini öperek aklımı başımdan aldı.

"Ne yapıyorsun?" Kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki patlayacağını sandım. "Bunu neden yaptın Liz?"

Bileğini göğsüne bastırıp "Çünkü seni öpmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istedim" diye fısıldarken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

ÇOCUK HAVUZLARI VE KNICKERBOCKER ZAFERLERİ

Lizzie

10 TEMMUZ 1998

DINLENME BİR SETİ BÜYÜK STEREO HOPARLÖRLER ÜZERİNDE MUTFAK WINDOWSILL, HUGH gözden kayboldu, ancak birkaç saniye sonra hoparlörlerden KC and the Sunshine Band'in "Give It Up" şarkısı yükseldiğinde yeniden ortaya çıktı. "İstediğin şarkı bu muydu Gibs?"

Gibbie, Hugh'nun arka bahçesindeki şezlonglardan birinin üzerindeki tüneğinden, "İşte bu, Hugo," diye mırıldandı. "Sen de iyi bir adamsın. Bu şarkıyı tekrar tekrar çalabilirsin. Çok hoşuma gidiyor." Gibbie'nin elinde uzun bir bardak vardı, içinde etkileyici bir dondurma şamandırası, üstünde de bir pipet ve kiraz vardı. "İşte hayat bu, çocuklar." Çalan müziğe eşlik ederek pipetinden abartılı bir *yudum* aldı ve memnun bir *ahh* çekti. "Ve bu da şimdiye kadar tattığım en güzel knickerbocker zaferi."

"Bu konuda seninle tartışmam Gibs," diye cevap verdi Patrick. On dört metrelik devasa havuzlarında şişme bir şamandıra yatağına uzanmış, güneşin tadını çıkarırken, elinde kendi knickerbocker ihtişamıyla, yaramaz Claire bir at gibi sürdüğü şişme tek boynuzlu atı onun yanına doğru yönlendiriyordu. "Devam et, Bebek Biggs," diye uyardı Claire ona milyonuncu kez çarptığında. "Çünkü eğer ben batarsam, sen de benimle gelersin."

Memnuniyetle iç geçirerek kış bahçelerinin çatısına bağdaş kurup oturdum ve etrafımı seyre daldım.

Gökyüzü kristal berraklığındaydı, güneş parlıyordu ve etrafım dünyadaki en sevdiğim insanlarla çevriliydi. Hugh

Bu sabah bana bugünün iyi bir gün olacağını söylediğinde haklıydı.

Aslında, kendimi en son ne zaman bu kadar kaygısız hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Seni uyarıyorum, Bebek Biggs." Patrick gülerek elini uzattı ve kızın yüzmesini engelledi. "Eğer batarsam, seni de yanımda götürürüm."

"Saçına dikkat et Patrick," diye inledi Claire, suya batmaktan kıl payı kurtulmuştu. "Bu bukleleri evcilleştirmek sonsuza kadar sürer."

"Sahil nasıl Liz?" Hugh evinin ikinci katındaki pencereden dışarı eğilerek sordu.

"Tertemiz," diye seslendim, ebeveynsiz bahçesini bir kez daha tarayarak. "Sadhbh anneni kahve içmeye çağırdı."

Görüş alanımdan kaybolmadan önce bana sırtıttı, ancak birkaç saniye sonra pencere pervazına tırmandığında yeniden ortaya çıktı.

"Dur, dur," diye uyardı Patrick, uzandığı şişme yataktan düştü ve Claire'i de yanına alarak havuzdan dışarı fırladı. "Tamam," diye ekledi atlattıktan sonra. "Senin gibi."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Gibs güneş gözlüklerini çıkarıp dik dik bakarak sordu. "İçeride bir buçuk metre su var, delikanlı."

"Biliyorum," diye güldü Hugh ve sonra korkusuzca pencere pervazından fırladı.

Tamamen hayretler içinde, ayağa fırlamadan önce suya mükemmel bir iniş yapmasını izledim. "Çocuk oyncağı."

Gibbie gözlüklerini tekrar takarken, "Sen delinin tekisin," diye mırıldandı. "Senin maskaralıklarınla uğraşamam."

"Hazır mısın?" Hugh bana beklenti dolu bir sırıtışla sordu. "Bu iş sende Liz."

"Gerçekten bilmiyorum," diye kıs kıs gülerek cevap verdim.

Kış bahçesinin çatısı, Hugh'nun atladığı pencereden daha kısa bir atlayıştı ve ben suda onun kadar zarif değildim ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

"Tamam, tamam." Yaramazca sırtarak ayağa kalktım ve kenara doğru koşmadan önce birkaç adım geri gittim. "İşte geliyorum... ahhh!"

Çatıdan atlamakla aşağıdaki suya düşmek arasında sadece iki ya da üç saniyelik bir boşluk vardı ama havada geçen o saniyelerin damarlarımda yarattığı adrenalin her şeye değdi.

"Sen tam bir baş belasısın," diye övdü Hugh ben ayağa fırladığımda. öksürüp sıçrayarak ayaklarımı sürüyordum, çünkü tabii ki nefesimi tutmayı unutmuştum. "Bu epikti, Liz."

"Görünüşe göre çılgınlık konusunda eşinle karşılaşmışsın Hugo," dedi Gibsie alaycı bir tavırla. "Ona bir yüzük takmalısın, delikanlı. Belki balayında onu Niagara Şelalesi'nden dalışa götürebilirsin."

SENİN OĞLUN BENİM GÜNEŞİM

Lizzie

3 EKİM 1998

CANAVAR BU GECE ÇOK ÖFKELİYDİ. RÜYA GÖRDÜĞÜM İÇİN MUTLUYDUM. Çünkü gerçek olsaydı bu acıya dayanabileceğimi sanmıyordum. Bana hırlamaya ve tıslamaya devam etti, sırlarını açığa çıkardığım için beni suçladı.

Yapmamıştım.

Tek yaptığım bu gece uykuya dalmak ve rüyalarımda onunla buluşmaktı.

Yine de biri onu kızdırmıştı. Beni boğacak ve yumruklayacak kadar zalim.

Beni içten dışa kıracak kadar sert.

"Ben bir şey söylemedim, yemin ederim," diye yalvarmaya çalıştım ama faydası olmadı. Canavar beni dinlemiyordu.

"Ona ne söyledi?" diye sormaya devam etti, kıyafetlerimi tırmalıyor ve yırtıyordu. "Bir şey biliyorun, değil mi?"

"Yapmıyorum, yemin ederim," diye boğuk bir ses çıkardım, karşı koyma zahmetine girmeden.

Önemli değildi çünkü gerçek değildi. İyi olacaktım.

Güneş doğduğunda her şey daha iyi olacaktı.

Karanlıkta canavar beni yere yatırdı ve tüm emirlerini kulaklarıma tısladı...

"Dizlerinin üzerine
çök." "EĞİL "

"Seni incitmek zorunda bırakma beni."

"Sessiz ol, yoksa boynunu kırarım."

Tekrar ve tekrar.

Ölmek isteyene kadar.

"Sorun nedir?" Caoimhe, Avoca Greystones'a giderken babamın cipinin sürücü koltuğundan sordu. "Yine o garip, dalgın halini yapıyorsun."

"Harikayım," diye yalan söyledim, boğazımı temizleyerek. Büyük değildim.

Ben tam tersiydim.

İçimde endişeli bir enerji birikiyordu ve kendimi patlamama iki saniye kalmış gibi hissediyordum.

Ama bunu Caoimhe'ye asla söylemem.

Babamızın gözü kulağı olduğu zaman değil.

"Saat kaçta Sinead'ın evinde olman gerekiyor?" Bunun yerine konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirmek için sordum.

"On dakika önce," diye mırıldandı nefesinin altından, köy yollarından geçerken. "Bu sabah ne oldu bilmiyorum. Genelde hiç uyuyakalmam." İnleyerek vites değiştirdi ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum."

Benim dünyama hoş geldiniz, diye düşündüm ama kendime saklamaya karar verdim. "Burada kötü bir viraj var," diye uyardım, önümüzde uzanan yolun virajlı kısmını işaret ederek. "Dikkatli olun."

"Nasıl sürüleceğini biliyorum, Lizzie!"

Belki, ama bu işte pek iyi değildi. Nisan ayında ehliyetini aldığından beri kız kardeşim babamızın Range Rover'ında etkileyici sayıda çizik ve göçük oluşturmuştu.

"Ugh!" Yine yüksek sesle şikayet etti. "Neden kafam dumanlıymış gibi hissediyorum?"

"Dün gece içiyor muydun?" Hafta sonları arkadaşlarıyla alkol aldığını biliyordum. Sigara da içerdi. Elbette ailelerimizin önünde değil ama onu ahırda ağzında sigarayla sık sık görürdüm. "Belki de akşamdan kalma olduğun için yorgunsundur."

"Bütün gece evdeydim," diye cevap verdi, sesi sinirli çıkıyordu. "Paket yemek yedik ve odamda film izledik."

Biz.

Yani o ve Mark.

"Ah." Ellerimi sıkıca birbirine kenetleyerek pencereden dışarı baktım. "O zaman bilmiyorum."

Caoimhe, Sinead'lara giden yol boyunca şikâyet etmeye devam ederken benim endişem de artmaya devam ediyordu. Sonunda tanıdık evin önünde durduğumuzda, kız kardeşime dönüp bakmadan araba yolundan hızla geçip eve girdim.

İstesem de yapamazdım. Çünkü patlamak üzereydim.

İçgüdülerimle hareket ederek merdivenleri hızla çıktım ve yatak odasının kapısına ulaşana kadar durmadım.

"Tanrım, Liz!" Ona ulaşmak için acele ederken yatak odasının kapısını neredeyse menteşelerinden uçurduğumda Hugh haykırdı. "Sorun ne?" Ses tonu paniklemişti. "Ne oldu?"

Ona cevap vermedim.

Çünkü *veremezdim*.

Onun yerine, doğruca ona doğru yürüdüm. yatağının üzerine serpiştirilmiş kitapların üzerine tırmanmış ve kucağına yerleşmişti.

Buraya gelene kadar tutmayı başardığım gözyaşlarım kırılma noktasına ulaşmıştı ve duygularım hıçkırıklara boğulmuştu.

Hugh elindeki kitabı bir kenara fırlattı ve beni hızla o tanıdık güvenlik ve sıcaklık kozasına sardı. "Sorun yok," diyerek kollarını etrafımda sıkılaştırdı. "Ben buradayım." Saçlarımı omzumun üzerinden düzeltti ve hafifçe salladı. "Sus Liz, ben yanıdayım."

Onun sesini duymak beni daha çok ağlattı ve daha sıkı sarılmama neden oldu. "Yine oldu."

"Yine mi kabus gördün?"

"Bu sefer çok gerçekçiydi." Başımı salladım, şiddetle titredim. "Lütfen beni bırakma."

İri vücudunu bir titreme sardı ve yavaşça yatağında gevşediğini hissettim. "Gitmiyorum, Liz." Kolu bana dolandı ve sonra dudakları kulağımdaydı. "Ben kalıyorum."

Ondan gelen iki kelime, herhangi bir aşk ilanından ya da sonsuzluk vaadinden daha anlamlıydı.

Sadece kalmak, tek ihtiyacım olan buydu. Ve o da bana bunu veriyordu.

O kadar çok gürültü yapıyordum ki Claire odaya daldı, sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama Hugh'un cevapları yoktu ve ben de söyleyemiyordum.

Sonunda pes etti ve gitti, ancak annesi ve kız kardeşimle birlikte geri döndü.

"Aman Tanrım," diye inlediğini duydum Caoimhe'nin arkamda bir yerden. "Onun için çok üzgünüm, Sinead. Gelip onu alması için babamı arayacağım."

"Hayır!" Bu Hugh'du. "Kalabilir, değil mi anne?" "Elbette kalabilir ," Sinead'ın cevabını duydum. "Lizzie, Tatlım, seni üzen ne?"

Açıklayamadım.

Çünkü gerçek değildi.

Çünkü Sinead deli olduğumu düşünürdü.

Tıpkı diğer herkes gibi.

"Neden ben işe gitmeden önce gelip benimle biraz sohbet etmiyorsun? Hmm?" Omzumu nazikçe sıktı ve dokunuşu Hugh'ununki gibi hissettirdi. "İster misin?"

Başımı salladım, oğluna olan bağlılığımı bırakamadım.

Çünkü onun oğlu benim *güneşimdi*.

"Sadece Hugh'u istiyorum," diye boğuk bir ses çıkardım, sesim neredeyse titriyordu.

vücudum kadar. "Sadece... sadece Hugh, tamam mı?"

BÖLÜM 7

Tehlikeli *Dissosiyasyon Sanatı*

IPLERİ TUTAN VE KAHRAMAN KARDEŞLER

Lizzie

15 EKİM 1998

DOKTORLAR ILACIMI TEKRAR DEĞİŞTİRDİKTEN SONRA, KENDİMİ

Artık paniklemedim. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum. Okulda ve evde, puslu bir uyuşukluk içinde memnun bir şekilde hareket ettim.

Korkunç kadın yok.

Yatağımın altında canavar
yok. Hiçbir şey yok.

Odaklanmak zordu çünkü tek yapmak istediğim uyumaktı ve kendimi ders sırasında çok fazla zoning yaparken buldum.

Annem bana sisin yakında dağılacağını ve normale döneceğimi söyledi ama bunun neye benzediğinden emin değildim. Kendim olduğum bir zamanı hatırlayamıyorken olmazdı.

Gerçekten bir şeyler hissettiğim tek zaman Hugh ile birlikte olduğum zamanlardı. Duygularımı harekete geçirebilecek tek kişi o gibi görünüyordu ve o yanımdayken duygularım harekete geçiyordu.

Kimyasal içermeyen ben.

Perşembe günü geldiğinde bitkin bir halde, büyük öğle yemeğinde arkadaşlarım için atlama ipini tutmayı teklif ettim. Daha fazla uğraşacak enerjim yoktu. Şu anda yapabileceğim en iyi şey ipi tutmaktı.

"Sarılar giymiş Külkedisi sevgilisini öpmek için yukarı çıktı, yanlışlıkla bir yılanı öptü, kaç doktor gerekecek?"
Etrafımdaki kızlar hep bir ağızdan, ben atlama ipinin bir ucunu tutarken Marybeth diğer ucunu tutuyordu.

Aramızda kalsın, Claire her döngünün üzerinden bir süperstar gibi atladı. *"Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on..."*

Claire okuldaki en iyi atlayıcıydı, büyük kızlardan bile daha iyiydi ve öğle tatilini hiç atlamadan geçirebileceğini biliyordum. Bana televizyondaki pil reklamındaki tavşanı hatırlatıyordu ama

Claire'in onu şarj etmek için pile değil, sadece güneş ışığına ihtiyacı vardı. *"İngiltere, İrlanda, İskoçya, Galler, içeride, dışarıda,*

Yavru köpek kuyrukları!" diye bağırırken, bir başka grup okul bahçesinde slogan atıyor, iki kız bacaklarıyla lastiği geriyor ve bir diğeri de lastiğe dokunmadan olabildiğince hızlı bir şekilde zıplayarak arasında dolaşıyordu.

Çok gürültücüydüler.

Herkes çok

gürültülüydü.

Arkamda başka bir oyunun oynandığını duyabiliyordum.

"Turuncu toplar, turuncu toplar, işte yine başlıyoruz, yere en son değenin bir erkek arkadaşı var!"

Ellerim titriyordu, gözlerimi kapattım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Nefes al.

"Bir denizci ne görebileceğini görmek için denize, denize, denize gitti, ama görebildiği, görebildiği, görebildiği tek şey büyük mavi denizin, denizin, denizin dibiydi."

Bu çok fazlaydı.

Hepsini.

Biri ipi elimden kapmadan önce, "Her şeyi berbat ediyorsun," dedi. "Çekil Lizzie, ben ipi sallayacağım."

Kendimi aşırı uyarılmış hissederek atlama ipinden uzaklaştım, ancak sınıfımdan başka bir kız tarafından yolum kesildi.

"Haydi, Lizzie," diye cesaretlendirdi Cadence, avuçlarını beklentiyle yukarı kaldırarak. "Benimle el çırpma oyunu oyna. Nasıl yapıldığını biliyorsun."

Deseni biliyordum ya da en azından bilmem gerekiyordu ama şu anda hatırlayamıyordum. Her şey

kafamda bulanık.

"Geri, ileri, sağa alkış, sola alkış, alkış, alkış," diye bağırdı Cadence, ellerini benimkilere vurarak. "Hadi ama Lizzie, denemiyorsun bile."

"Üzgünüm, tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldandım ve aceleyle bahçeden uzaklaştım.

Ben yapmadım.

Sadece biraz *sessizliğe* ihtiyacım vardı.

Gürültü arttıkça kafam daha da karıştı.

Bunu zaten biliyordum.

Bunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Zihnimdeki nazik ses *Shannon*'ı *bulmamı* söyledi, *o senin için her şeyi sessizleştiriyor*.

Bugün öğle yemeğinde bahçede oynamak istemedi, ben de Hâlâ sınıfta olabileceğini düşündüm ama sınıfımızı kontrol ettiğimde boştu.

Okul bahçesine döndüğümde, büyük sahaya, yani sahaya inmeden önce oyun alanında arkadaşımı aradım.

Her zamanki gibi, beşinci ve altıncı sınıf çocukları sahadaydı ve hurling bahanesiyle birbirlerinin canına okuyorlardı.

Onlar umurumda değildi.

Tüm odağım kenarda ağlayan küçük kızdaydı.

Shannon.

Ellerinde okul kazağını tutuyor ve ağabeyi onu teselli ederken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

O anda bir şey hissettim, yırtık kazağını gördüğümde göğsümde bir kasılma hissettim.

Öfke. Hissettiğim şey buydu ve midemde fokurduyor, gözlerinden dökülen her yaşla daha da ısınyordu.

Joey kendi kazağını çıkarıp kızın başına g e ç i r d i ğ i n d e bir başka duygu dalgasının beni vurduğunu hissettim.

Üzüntü.

Çünkü kazağı onunkinden çok daha iyi durumda değildi. Ama en azından zorbalar tarafından yırtılıp parçalanmamıştı. Bu taşınma, arkadaşımı dizlerine kadar düşen büyük boy bir kazak içinde bırakırken, erkek kardeşini de daha iyi günler görmüş, buruşuk, beyaz okul gömleğinin içinde mahvetti.

Aslında manşetler o kadar eski görünüyordu ki, neredeyse yıpranmışlardı ve ön kollarına ancak ulaşıyorlardı. Gömleğinin kendisine üç beden küçük geldiğinden habersiz olan Joey Lynch, kız kardeşinin saçlarını karıştırmadan ve ona sıcak bir gülümseme sunmadan önce kollardan geriye kalanları dirseklerine kadar kıvırdı.

Bugün yağmur yağmıyordu ama soğuk Ekim esintisi derisini yüzüyordu ve donuyor olması gerektiğini biliyordum.

Peki bunu neden yaptı?

Neden ona hiç ayırmadığı bir şeyi verdi?

Cevabım yoktu ama onun bu özverili hareketi içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve yarın Shannon için yedek kazağını gizlice okula sokmayı aklıma not ettim.

En azından bu şekilde kardeşi üşümeyecekti.

Cuma günü okula gittiğimde, Joey Lynch'i tek başına yakalamak için mükemmel bir fırsat bekledim.

Kolay değildi çünkü Shannon'ın aksine herkes ona akın ediyor gibiydi. Ondaki korkmaları önemli değildi. Yine de onun etrafında olmak istiyorlardı.

Onda insanların yakınlaşmak istemesine neden olan gizemli bir şeyler olduğunu anlıyordum ama kız kardeşinin daha da gizemli olduğunu düşünüyordum.

En azından benim için.

Günün sonuna doğru Ciara Maloney Shannon'ın sırtına kara tahtayla vurduğunda fırsat elime geçti

ve ben de Ciara'nın yüzüne yumruğumla vurdum.

Tabii ki eşyalarımı toplamam ve okul bitene kadar koridordaki bankta oturmam söylendi. Bu benim için alışılmışın dışında bir şey değildi. Bankta çok zaman geçirdim ama bugün bir arkadaşım vardı ve tesadüf eseri bu arkadaşım Joey Lynch'ti.

Yine, bu sıra dışı bir durum değildi çünkü o benden daha fazla zamanını yedek kulübesinde geçirdi. Ama bu iyi bir şanstı.

Yanına çöktüğümde Shannon'ın kardeşi benimle konuşmadı. Aslında, bana doğru bakmadı bile. Bu beni rahatsız etmedi çünkü Claire ve Shannon dışında okulda da kimsenin benimle konuşmasını istemiyordum.

Dün olduğu gibi, Shannon'a ait olabilecek kadar küçük görünen bir gömlek giyiyordu ve bir kazağı yoktu. Okul bittiğinde giymek için okul çantasının üzerinde duran bir montu bile yoktu. Atkısı, eldiveni ya da şapkası da yoktu. Sol ayakkabısının yan tarafında çorabının rengini belli eden bir yırtık vardı. *Gri*.

Okul çantamı bacaklarımın arasına yerleştirdim, fermuarını açtım ve aradığım şeyi bulana kadar kitaplarımın altını karıştırdım.

Kız kardeşimin Sacred Heart üniformasının içinde bulunduğu plastik poşeti çıkarıp kucağına attım.

"Çöp kutusu gibi mi görünüyorum, sarışın?" diye alaycı bir tonda konuştu.

Onu görmezden gelerek okul çantamın fermuarını tekrar kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak arkamdaki duvara yaslandım. Tıpkı onun gibi.

"Sen Shan'ın arkadaşısın, değil mi?" diye sordu o zaman, sesi eskisi kadar kaba değildi.

Yüzümü ona döndüm ve bir kez başımı salladım. "Evet."

Büyük, yeşil gözleriyle bana baktı. "Çantada ne var?"

"Sadece ortalıkta duran birkaç yedek eşyam vardı."

Kaşlarını çatarak çantayı yavaşça açtı, içindekilere bir göz attı ve ardından çantayı hızla kucağına bıraktı. "Hayır, teşekkürler."

"Al," diye karşı çıktım, çantayı kaptım ve ona geri attım.

"*Hayır.*"

"Neden olmasın?"

"Çünkü senin sadakanı istemiyorum" diye tısladığında sesi öfkeliydi.

"İstememenin bir önemi yok," diye k a r ş ı çıktım, geri adım atmak istemiyordum. "Çünkü hâlâ ona *ihtiyacın* var."

Bana sanki ona tokat atmışım gibi baktı. "Siktir git, çocuk."

"Beni sikmek mi?" Ben de aynı şekilde öfkeli hissederek homurdandım. "Siktir git, *sikik* herif."

"Vay canına." Joey kaşlarını kaldırdı. "Şimdiye kadar yaptığının en iyisi bu mu?
var mı?"

"Yakınından bile geçemezsin, *sikik*." Gözlerimi kısmıştım.

"Biraz daha duymak ister misin, *sikik*?"

Birkaç saniye bana ters ters bakmaya devam ettikten sonra dudakları seğirdi. "Tanrım." Bir hırıltı çıkararak başını salladı ve "Kız kardeşim seni nereden buldu?" diye mırıldanırken başka tarafa baktı.

Okul çantasının fermuarını açıp poşeti içine soktuğunda kaşlarımı çatmadım ama içimden gülümsüyordum.

Ve bence o da öyleydi.

BANA PADDY SPICE DİYEBİLİRSİN.

Hugh

31 EKİM 1998

"BU AŞAĞILAYICI OLMANIN DA ÖTESİNDE," DİYE AÇIKLADI FEELY.

Bir çift parlak mavi eşofman altı, turuncu bir göbek üstü, at kuyruğu peruk ve makyajlı bir yüzle alt kattaki banyomdayım. "Kendimi bir alet gibi hissediyorum."

"Sen de öyle görünüyorsun," dedim kahkaha krizleri arasında.

"Bunu tepeden tırnağa leopar desenli adam söylüyor," diye karşılık verdi. "Güzel peruk, Hughie. Kesinlikle etiketin hakkını veriyorsun, seni korkutucu piç."

"İnsanlar camdan evlerde yaşar, Feely," diye karşılık verdim. "Ve şu sızlanmayı da kes artık." Yüzümü buruşturarak, zorla içine sokulduğum daracık, leopar desenli tuluma, sonra da ayaklarımdaki tüm dolaşımı kesen korkunç platform çizmelere baktım. Onların içinde zorlukla ayakta durabiliyordum, bu yüzden yürümek için pek umutlu değildim. "En azından eşofman ve koşu ayakkabısı giyebiliyorsun."

"Ve tuvalet rulosu göğüsleri," diye hatırlattı bana, dolgulu göğsünü işaret ederek. "Tuvalet rulosu göğüslerini unutma, Hugh."

"Bunlara ne diyorsunuz?" Kendi çiftimi kaparak talep ettim. "Ve benimkiler seninkilerden daha büyük!"

"Göğüslerine dokunma, Hughie," diye bağırdı kız kardeşim, bana doğru koşarak. "Şeklini bozacaksın."

"En azından siz sikikler pantolon giyebiliyorsunuz," diye homurdandı Gibs, diz hizasında, kırmızı deriden platform çizmeleri ve kızıl peruğuyla sallana sallana oturma odasına girerken. "Ve eğer tuvalet rulosu göğüslerin kötü olduğunu düşünüyorsanız, balon göğüslere sahip olmayı deneyin!"

"Çünkü Ginger Spice en büyük göğüslere sahip," diye omzunun üzerinden seslendi kız kardeşim göğüslerimi yeniden ayarlarken. "Ve ben

elbise durumunu zaten açıklamıştım. Hugh ve Patrick'in bacakları çok kıllı."

Gibs çenesini kaşıyarak, "Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değilim," diye düşündü.

"Bu bir iltifat," diyerek onu temin etti ve dikkatini Feely'nin göğüs uçlarına çevirdi. "En iyi bacaklar sende Gerard."

Feely kulağına, "Hayır, en iyi bacaklar onda," diye fısıldadı.

Onun görüş açısını takip ederek, odanın diğer tarafındaki uzun saçlarını koyu renk bir peruğun altına saklamaya çalışan sırık gibi sarışınla göz göze geldim.

Feely'nin gözlemi yüzünden mantıksız bir şekilde sinirlendiğimi hissederken, tek yapmak istediğim bu boktan platformlu botu çıkarıp ona vurmak olduğu halde sakin olmaya çalıştım.

Liz hayatımda gördüğüm en küçük siyah elbiseyi giymişti. Kumaş o kadar dardı ki, adeta sütlü krem rengi tenine dikilmiş gibiydi. Normal bir günde bacakları uzun görünürdü ama o gök yüksekliğindeki stilettoları giydiğinde *merdiven* gibi görünüyordular.

Arkadaşımın ona *benim baktığım* gibi baktığını bilmek, daha başlamadan grubu dağıtmak istememe neden oldu.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırarak herkesin dikkatini üzerine çekti. "Kırmızı, beyaz ve mavi giymen gerekiyordu Gerard," diye feryat etti Gibs'in etrafında dönerken dehşet içinde. "Yeşil, beyaz ve altın değil!"

"Hiç de fena değil, ha?" Alelacele dikilmiş birkaç üç renkli bayraktan oluştuğu belli olan derme çatma mini elbisesini göstermek için etrafında dönen Gibs, bir kolunu kız kardeşimin omuzlarına doladı ve göz kırptı. "Bana Paddy Spice diyebilirsin."

Feely, "Çocuklar buraya geldiklerinde bunun için bize çok kızacaklar," diye açıkladı, kendinden iyice tiksiniş görünüyordu. "Danny'nin ukala yorumlarını şimdiden duyabiliyorum."

Liz yanıma gelerek, "Danny hıyarın teki," diye ekledi. "Ve eğer bunun için size bok atarsa, ayakkabımı çıkarır ve onunla onu bıçaklarım." Bana baktı ve göz kırptı. "Özellikle de sen, doğum günü çocuğu."

Hay sikeyim.

Zavallı, zavallı kalbim.

Doğum günü partim sorunsuz geçti. Feely'nin tahmin ettiği gibi Danny Call gelir gelmez kostümlerimize saldırdı ama Posh Spice işediği deliğin yerini değiştirmekle tehdit edince hemen çenesini kapattı. Ondan sonra son derece sessizdi.

Genel olarak iyi bir partiydi ama okul arkadaşlarım eve dönene kadar dakikaları saymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Çünkü çetemle, beni herkesten daha iyi tanıyan insanlarla birlikte olmak istiyordum. Birlikte kendim olabileceğim ve mükemmel bir şekilde cilalı ya da diplomatik olma konusunda endişelenmeme gerek kalmayan arkadaşlarım, benim onları tamamen kabul ettiğim gibi onlar da benim ham, sansürsüz halimi kabul ediyorlardı.

Feely ve ben bu Cadılar Bayramı'nda on bir yaşında olduğumuz için yanımızda bir yetişkin olmadan şeker mi şaka mı yapmaya gitmemize izin verildi. Tabii ki annem ve Sadhbh bize sorumluluk sahibi olmamız ve grubumuzdaki küçükleri kollamamız konusunda bir konuşma yapmışlardı. Aslında söylemek istedikleri, *Gibs ve Claire'in sorumluluk sahibi oldukları ve eğer mümkünse, lütfen bu iki ahmağın bir araba tarafından ezilmelerini ya da bir yabancının minibüsünün arkasında götürülmelerini engelleyebilir miyiz idi.*

Endişelenmelerine gerek yoktu; burada olduğum sürece onları hayatta tutuyordum. Evet, bazen benim için tam bir baş ağrısıydılar ama bir yabancı onları tatlılarla cezbederse onları özleyeceğimi biliyordum.

Gecenin sonuna doğru, yerel bir dükkânın raflarını dolduracak kadar şekerle dolduğumuzda, bilerek geri çekildim. Arkadaşlarım birkaç ev ileride olana kadar hızımı yavaşlattım, bahane olarak ayakkabılarımı kullandım ama gizli bir amacım vardı.

Onunla yalnız kalmak istedim.

"Seninle bir şey konuşabilir miyim Liz?"

"Elbette," diye cevap verdi, otomatik olarak geri çekilip benimle birlikte yürümeye başladı. "Ne var ne yok?"

Bütün gün kafamı kurcalayan düşünceleri nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için ağzımdan kaçırdım. "Senden hoşlanıyor."

"Kim?"

Yoğun bir kıskançlık dalgası daha hissederek, Feely'nin Gibs'le güreştiği sokağı işaret ettim.

Liz işaret ettiğim yere baktı ve başıyla onayladı. "Evet." Derin bir iç çekti. "Biliyorum."

"Öyle mi?"

Tekrar iç çekti. "Bana söyledi."

Tamam, bu benim için yeni bir bilgiydi.

Hoşuma gitmeyen yeni bir bilgi.

Hayır, bu hiç hoşuma gitmedi. "Hiçbir şey söylemedin."

Omuz silkti. "Sen konuyu açana kadar tamamen unutmuştum."

"Ah." Duygularımı yatıştırmaya çalışarak ona baktım ve "Sana ne zaman söyledi?" diye sordum.

"Bir süre önce," diye sessiz bir yanıt verdi.

İçimde başka bir kıskançlık dalgası kabardı ve bu sefer daha şiddetliydi.

Feely Liz'i severdi.

Ve Liz, Feely'nin ondan hoşlandığını biliyordu çünkü ona *söylemişti*.
Bir süre önce.

Ne oluyor lan?

Biri *bana* ne zaman söylemeyi planlıyordu?

Tanrım, onu öldürmek istedim.

Hiç bu kadar mantıksız bir öfke dalgası hissetmemiştim.

Ona bir düzine soru daha sormak istedim ama sormadım.

Çünkü buna hakkım yoktu.

Ona sahip değildim.

O benim en iyi arkadaşımdı.

Bu kadar.

Onu sorgulamaya hakkım yoktu. Bu da ne demek oluyor?

Ciddiyim.

Bu ne lan!

"Ben karşılık vermedim, Hugh." Liz elimi tutarak beni patikanın ortasında aniden durdurdu. "Yazın hep birlikte onun doğum günü için bowling oynamaya gitmiştik. Tezgâhtan içecek alıyorduk ve birden ağzından kaçırdı."

"Tam olarak ne dedi?" Tüm dünyam başıma yıkılırken şaşırtıcı derecede sakin bir sesle sormayı başardım. "Feely sana aşık olduğunu mu söyledi?"

"Patrick onunla çıkmak isteyip istemediğimi sormadan önce benden hoşlandığını söyledi." Başını kaldırıp bana baktığında gözleri samimiyetle doluydu. "Hayır dedim, Hugh. Bana kız arkadaş olmamı teklif ettiğinde hayır dedim."

Hayır dedi.

Onu geri çevirdi. Nefes

al, Hugh, nefes al.

Göğsüm hızla yükselip alçaldı ve hırıltılı bir nefes verdim. nefes alıyor, umutsuzca kalbime çarpan duyguları yönetmeye çalışıyordum. Her iki eliyle de elimi tutmaya devam etti ve temastan dolayı nabzımın fırlaması tutarlı bir cümle kurmamı zorlaştırdı.

Dehşet.

Öfke.

Panik.

Umut.

Hepsinin içinde boğuluyordum.

"Sen, ah..." Sesim çatallaştı ve ona bir bakış atmadan önce kabaca boğazımı temizledim. Liz çok sakın görünüyordu, ben ise içten içe kendimi kaybediyordum. Çünkü onun başka biriyle birlikte olma ihtimali birdenbire beni bir yıkım topu gibi çarpmıştı.

Sonunda "Onu gerçekten geri mi çevirdin?" diye sorduğumda nefes alışım zor ve düzensizdi.

Bana bir kez daha söylemesine ihtiyacım vardı. Güvenceye ihtiyacım vardı, kahretsin.

Bir can simidine ihtiyacım vardı.

Liz onaylamak için başını salladığında, beni boğan panik ve korku, duyulabilir bir vınlamayla ciğerlerimden boşaldı.

Yüce İsa.

"Ne dedin sen?" Ağzımdan nispeten dağılmadan çıkmayı başardım. "O, uh, Feely sana sorduğunda?"

"Ben de ondan gerçekten hoşlandığımı söyledim." Elimi hâlâ iki eliyle kavrarken ekledi: "Ama onun kız arkadaşı olamam."

"Sana neden olmadığını sordu mu?" "Evet, sordu."

"Ne dedin sen?"

"Soran her çocuğa söylediğim şeyi ona da söyledim."

Demek başka çocuklar da varmış.

Ne düşünüyordum *ki; elbette* başkaları da vardı.

Hay

sikeyim.

"Hangisi?"

"Erkek arkadaşım olmasını istediğim tek bir çocuk var." Yaklaşırken gözlerini benden ayırmadı, o kadar yakındı ki kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyordum. "Ve evet diyebileceğim tek erkek o."

ANLAŞMA YA DA **ANLAŞMA YOK**

Hugh

2 KASIM 1998

"HAYDI, HUGHIE," FEELY ORTAK MASAMIZIN ÜZERINE EĞİLDİ VE Pazartesi sabahı fısıldadı. "Lizzie olayı yüzünden hâlâ kızgın olamazsın."

"Öyle olduğuma inansen iyi edersin," d i y e tısladım, kabaca dirseğimle yan tarafını kazdım. "Şimdi siktir git, masanın kendi tarafına dön."

"İyi," diye karşılık verdi ve dirseğime aynı derecede acı veren bir dirsekle karşılık verdi. "Devam et ve suratını as." Başını sallayarak masanın kendi tarafına çekildi ama bana kaşlarını çatmaya devam etti. "Ama sen hiçbir şeye kızmıyorsun çünkü ona aylar önce teklif ettim ve o-"

"Bu durumu daha da *kötüleştiriyor*," diye araya girdim, dikkatim sırtı bize dönük olan öğretmenimiz ile hain arkadaşım arasında gidip geliyordu. "Şimdi, benimle konuşmayı kes."

"Hayır."

"Tamam. Bana bakmayı kes."

"Hayır."

Gözlerimi uyarırcasına kıstım. "Feely-"

"Hayır dedi, Hugh," diye fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Lizzie benden hoşlanmıyor, delikanlı. Öyle değil, o yüzden neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum."

"Üzgünüm çünkü bana *söylemeliydin*," diye çıkıştım. "Çünkü arkamdan iş çevirdin."

"Neden yapayım ki?" diye karşılık verdi. "O senin kız arkadaşın değil." Gözlerini kısarak, "Çünkü ona soramayacak kadar korkaksın," dedi.

"Kim tavukmuş?" Gibsie önümüzde duran masaya dönüp kavgaya katılmak için sordu.

"Hughie," diye yanıtladı Feely. "Lizzie'ye kız arkadaşım olmasını teklif etme cesaretini gösterdiğim ve o bunu yapmadığı için çok kızgın."

"Hayır," diye düzelttim hararetle. "Sana kızgınım çünkü bunu arkamdan yaptın."

"Senden izin almam gerektiğini bilmiyordum, Hugh."

"Bu temel bir görgü kuralıdır, Patrick."

"Sana şimdi söylüyorum."

"Evet," diye tersledim. "Olaydan dört ay sonra."

Feely omuz silkti. "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Hiç olmamasından iyidir, daha çok."

"Oh, hayır, hayır, hayır." Gibbs dudak büktü ve onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. "Bunu yapmamalıydın baba."

"Neden olmasın?" Feely öfkeli bir ifadeyle sordu. "Çünkü

Hugo Patron-adam seviyor bizim
küçük viper," o

cevap verdi ciddiye, gri gözler geniş
ve göz kırpmadan. "Bunu biliyorsun."

Feely, "Evet, *Hugo Boss* denen *adama* korkaklığı bırakmasını söylemek isteyebilirsin," diye homurdandı. "Ayrıca, Liz'e ondan hoşlandığım için çıkma teklif ettim, onu incitmek istediğim için değil."

Gibs, "O bir tavuk değil," diye savundu. "O bir centilmen -En azından annem öyle diyor."

"*Teşekkür ederim* Gibbs," diye cevap verdim, kendimi haklı hissetmişim.

"Onun tarafını tutarsın." Feely gözlerini devirdi. "Özellikle de kız kardeşine takıntılı olduğun için."

Gibbie gülümseyerek, "Öyleyim," dedi ama bir saniye sonra kaşlarını çatı. "Dur bakalım." Gözlerini kısarak Feely'ye temkinli bir bakış attı. "Kız arkadaş aramak için etrafta koştururken Claire'e çıkma teklif etmedin, değil mi?"

"Hayır Gibbs," diye kıkırdadı Feely. "Aklımın ucundan bile geçmez." "Güzel. Sen devam et ve hayal *kurmamaya* devam et."

Gibbie uyarı tonuyla cevap verdi. "Çünkü ben Hareketlerimi onun kadar kontrol edemiyorum." Gözlerini Feely'den ayırmadan beni işaret etti. "Ve seni öldüreceğim, Patrick Desmond Feely." Gibbs bir boğaz kesme hareketi yaptı.

parmağıyla işaret etti. "Bu melek yüzünün sizi kandırmasına izin vermeyin," diye devam etti, kendini göstererek. "Altında gizlenen bir katil var. Claire-Bear'ımı almaya kalkarsan seni öldürür, duydun mu?"

Feely kıs kıs gülmemeye çalışarak, "Seni duyuyorum Gibs," diye cevap verirken ben hiç çaba göstermedim. Bir elimi ağzıma kapatarak kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. "Claire-Bear'ını asla almaya çalışmayacağıma dair sana sadakatle söz veriyorum," diye devam etti, sesi eğlenceyle doluydu.

Gibsie yatışmış bir ifadeyle, "Güzel," dedi. "Çünkü seni öldürmek zorunda kalsaydım çok özlerdim." Gibsie yine gülümseyerek parmağını aramızda bir ileri bir geri salladı. "Şimdi öpüşün ve barışın."

Bir iniltiyi bastıran Feely dönüp bana baktı. "Sana Lizzie'den bahsetmediğim için özür dilerim." Acı dolu bir nefes daha verdikten sonra ekledi: "Ama cevabımı aldım ve ona bir daha sormayacağım. Senin için bu kadar önemliyse olmaz."

"Öyle," diye cevap verdim, hâlâ sinirliydim ama eğer öyleyse bunu arkamda bırakmaya hazırdım. "Ve ben bir tavuk değilim," diye ekledim, kendimi savunma ihtiyacı hissederek. "Ben sadece... Bunun için çalışıyorum."

"Yeterince adil. Sen çalışmaya devam et, ben de bu işin dışında kalayım." Feely pişmanlıkla gülümseyerek elini bana uzattı. "Bu kulağa adil bir anlaşma gibi geliyor mu?"

"Evet, delikanlı," diye cevap verdim, elini sıkarak. "Anlaştık."

DUYGULARI VE BAŞA ÇIKMA MEKANİZMALARINI DERİNLEŞTİRMEK

Lizzie

15 KASIM 1998

DERİME İLK KEZ GEÇEN BAHAR BIÇAK SAPLADIM VE

Bir elma soyma kazasının sonucuydu. Bıçağın parmağımın ucunda açtığı kesik anında acı ve kan getirdi. Ama aynı zamanda garip bir *berraklık* hissi de getirdi. Hatırladım çünkü o gün kötü bir gündü ve sonrası katlanılabilirdi.

Kendimi bir sonraki yaraladığımda, bir kase sıcak yulaf lapası ile neredeyse kaza geçiriyordum. Dün gibi hatırlıyorum. Kucağımda dumanı tüten sıcak kase ile kanepede oturuyordum. Kaseye bakarken, bacaklarımdaki yanığın tadına bakmak için yavaşça yana doğru eğdim. Kalın, yakıcı lapanın taytımdan sızarak etimi binlerce iğne gibi yakmasını izliyordum.

Acı anlıktı ve *muhteşemdi*.

Üçüncü sefer tesadüf değildi, hatta en akla yatkın olanıydı. Kasıtlı olarak geceliğimle ocağın üzerinde oturmuş, ayak parmaklarım kükreyen ateşin tam önünde, pusuya yatmış, çıplak bacaklarıma her kıvılcım düştüğünde hareketsiz kalmıştım. Geceliğimin eteğine daha büyük bir kömür parçası düşene kadar ailemden herhangi biri ne yaptığımı fark etmedi. O zaman bile, geceliğim alev aldığında ve onu hızla başımın üzerinden çırtıklarında, nedenlerimi sorgulamadılar, dikkatsizliğimi ateşe çok yaklaşan umursamaz bir çocuğa indirgediler.

Ondan önce, kafamdaki basınç arttığında cildimi tırmalar ve yırtar ya da banyoda kendimi yakardım.

Çok fazla, ama daha önce denediğim *hiçbir şey* bir bıçağın keskin kenarından bulduğum huzurla kıyaslanamazdı.

Ondan sonra acının kölesi oldum.

Acımdan geçici olarak kurtulmanın.

Kimsenin göremediği acının.

Zihnimdeki acı.

Bileklerime taktığım bileziklerle ve büyük beden kıyafetlerle yaralarımı dış dünyadan gizlemeye özen gösterdim. Gizli tesellimi hayatım ona bağılıymış gibi korudum, çünkü dürüst olmak gerekirse, gerçekten kötü günlerimde *öyleydi*.

Seçtiğim silah bıçak oldu ve etim

İyileştirilemeyen kısımlarıma karşı içsel bir savaş verdiğim savaş alanı haline geldi. Savaş, savaşacak yer kalmayana kadar etli uyluklarımin iç tarafında başladı ve o aşamada savaş alanı karnıma, sonra göğüslerime ve bileklerime yerleşene kadar transfer oldu.

Zihinsel işkenceden geçici olarak kurtulmak, yaşıtım diğer kızlar bebeklerle oynarken beni bıçaklarla oynamaya yöneltti. Gizlenmek, rahatlamak için yeterince derin kesmek ama dikkatleri üzerime çekmemek konusunda zeki idim. Ne de olsa kafamdaki savaşı başlatan şey dikkat çekmekti.

Bu konuda kendimi kötü de hissetmedim. Bunu kendim için yapıyordum.

Hayatta kalmaya çalışıyordum ve sonunda ölmek istemeden günleri geçirmenin bir yolunu bulmuştum.

"Sorun nedir?" Hugh evine geldiğimden beri onuncu kez sordu. "Bir sorun olduğunu biliyorum." Ağaç evinde oturuyorduk, kitap okuyor olmamız *gerekiyordu* ama o bunun yerine endişeleniyordu. *Benim hakkımda*.

"Hugh, ben *harikayım*," diye cevap verdim onuncu kez. "Endişelenmeyi bırak."

"Yapamam." Uzandı ve parmağını kaşlarımın arasında kalan kaşımın üzerinde gezdirdi. "Endişelendiğinde tam şurada bir gamze oluşuyor."

"Öyle mi?"

"Evet, küçük bir tane ama orada," diye açıkladı, kahverengi gözleri benimkilere kayd. "Yani seni rahatsız eden bir şey olduğunu *biliyorum*."

Cevabını alana kadar pes etmeyeceğini bildiğimden, "Kabuslar yüzünden" diye itiraf etmeden önce derin bir iç çektim.

Gözleri endişeyle doldu. "Yine çok mu oluyorlar?" Başımı salladım.

"Peki ya hanımefendi?" Bunu sorarken gülmedi ya da sıırtmadı. Gerçekten endişeli görünüyordu. "Onunla da mı görüşüyorsun?"

"Bu konuda konuşmamam gerekiyor." Bu babamı kızdırmıştı ve onun kötü tarafına geçme riskini göze alamazdım. "Bunu biliyorsun."

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye zorladı Hugh, işin peşini bırakmak istemiyordu. "Ve bunu duymak istiyorum, Liz."

İnanmayan bir kaşımı kaldırdım. "Duymak istiyorsun zihinsel sanrılarım?"

"Sen deli değilsin, Liz." Elime uzanarak beni kucığına çekti. "Ve sen de hayal görmüyorsun." Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. "Ama biraz tuhaf olduğun için suçlu olabilirsin."

"Seni pislik," diye kıs kıs güldüm, karnına dirsek attım. "Garipler hakkında ne derler bilirsin, değil mi?"

"Garip arkadaşlara mı çekiliyorlar?" Hugh bilmiş bir gülümsemeyle düşündü. "Sana bu kadar takıntılı olmamın nedeni bu olmalı."

Bunu söylediğinde kalbim göğsümde tam üç kez çarptı.

Mantıksız bir şekilde heyecanlandığımı hissederek daha da yaklaştım, vücudumu onunkine bağlayabilmeyi ve asla ayrılmamayı diledim. "Hugh?"

"Hmm?"

"Sence o gerçek mi?"

"Korkunç kadın mı?"

Başımı salladım. "Rüyalarımıdaki kişi."

"Kafanın içindekini hiç görmedim," diye cevap verdi, sesi içten geliyordu. "Ama o gün ne gördüğümüzü biliyorum Liz ve eğer o olduğunu söylüyorsan, sana inanıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Bana bakmak için arkasına yaslandı. "Seviyorum."

"Sanırım bunu yapan ilk kişi sen olabilirsin," diye fısıldadım, parmaklarım kapüşonunda düğümlendi. "Teşekkürler."

"Sana inandığım için bana teşekkür etme," diye cevap verdi, sesi acı içindeydi. "Onu yakaladığımda ve başından beri doğruyu söylediğimizi herkese kanıtladığımda bana teşekkür et."

Gözlerim büyüdü. "Onu yakalamak mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Onu yakalayacağıma inansan iyi edersin." Sırıtarak ekledi, "Kulübümüzde hoş *karşılanmayan* türden bir ucube."

Tiksintiyle ürperdim. "Kesinlikle hayır."

"Onu yakaladığımda ilk durağımız araba yıkama olacak," diye devam etti, dudakları eğlenerek seğiriyordu. "Muhtemelen üzerindeki pisliği temizlemek için onu iki kez platin yıkamadan geçirmemiz gerekecek ve o pençeleri evcilleştirmek için bir açılı taşılama makinesi ödünç alacağız."

Gülmekten kendimi alamadım çünkü Hugh bir şekilde bu kadar travmatik bir şeyi komik hale getirmişti.

YENİ BİR BİN YILA GİRİYOR MUYUZ, GİRMİYOR MUYUZ?

Hugh

31 ARALIK 1998

"YENİ BİN YILI KARŞILAMAYA KİMLER HAZIR?" GIBSIE SORDU

Yılbaşı gecesi dudaklarının arasında bir parti flamasıyla odama girdiğinde. En sevdiği çikolataları içeren bir yığın artık seçim kutusuyla ve kafasına tünemiş bir parti şapkasıyla, pufuma yerleşti, silahlı ve Yeni Yılı çalmaya hazırды.

"Bir yıl erken geldin Gibs," diye yanıtladı Feely, oynadığımız oyuna odaklanarak.

"Evet, Feely, biliyorum," diye homurdandı Gibsie, sesi sinirli geliyordu. "Kimin onu *karşılamaya* hazır olduğunu sorduğumda kastettiğim de buydu."

"Yeni milenyum 2000'de başlıyor demek istiyor Gibs," diye açıkladım sakince, *FIFA*'da Feely'nin kışını tekmelemeye devam ederken. "Biz hâlâ 1998'deyiz, delikanlı."

"Nasıl olur da gelecek yıl olduğunu söyler?" diye itiraz etti inanmayan bir ses tonuyla.

Feely kuru bir sesle, "Çünkü o haklı," diye karşılık verdi. "Önümüzdeki yıl."

"Ama gelecek yıl *olmadığını* söylemişken nasıl gelecek yıl oluyor?" Gibsie şüpheli bir ses tonuyla yakındı. "Yeni bir milenyuma giriyor muyuz, girmiyor muyuz?"

Feely başını salladı ve mırıldandı, "Bunu sen almak zorundasın, Hugh."

"1998'in son gününde saat akşamın sekizi. Saat gece yarısını vurduğunda 1999 olacak." Oyunu durdurarak arkadaşımıza döndüm ve devam ettim

açıkla. "Yani bu gece, şu anda olduğu gibi, 1998'deyiz ve dört saat sonra 1999 olacak. Yeni milenyum 1999'un *sonunda* geliyor, başında değil."

"Peki *gelecek* yıl?" Gibsie kaşlarını çatarak sordu.

"Evet, Gibs." Heyecanla başımı salladım. "*Aynen öyle.*"

"Tamam, bu mantıklı." Bir an için düşünceli görünüyordu Feely'ye kaşlarını çatmadan önce bir an durdu. "Bunu neden *en başında* söylemedin Patrick?"

Feely itiraz etmek için ağzını açtı, ama sonra daha iyi düşündü ve onun yerine nefesinin altında "bana güç ver" sözcüklerini mırıldanır.

İşte tam o anda yatak odamın kapısı içeriye doğru açıldı ve babamın başı görüldü. Tabii ki eskiden sahip olduğum babama benzemiyordu; dolgun, dağınık sakalları ve çökük gözleri vardı. Yüzünün saçla kaplı olmayan kısımları cılız ve çukurdu. Bir erkeğin kabuğunun tanımını gibi görünüyordu. "Gece için hepiniz yerleştiniz mi, çocuklar?"

"Pete!" Gibsie tezahürat yaptı, babamı gördüğüne Claire'in ara sıra ortaya çıktığında olduğu gibi heyecanlanmış görünüyordu. "Çok şık bir gömlek."

"Geceyi göz önünde bulundurarak en iyisinin çaba göstermek olduğunu düşündüm."

Bir efor sarfedin.

Şaka gibi.

"Sen ve Sinead gece için Old Hall House'a mı gidiyorsunuz?"

"Öyleyiz Gibs." Babam dikkatini bana çevirmeden önce gülümsedi. "Yeni yıla arkadaşlarıyla birlikte girmeye hazır mısın oğlum?"

Bana yaptığı gibi onu da görmezden gelmeyi seçerek, gözlerim televizyon ekranında delikler açarken *FIFA* oynamaya devam ettim. Rahatsızlığımı hisseden Feely, sessiz bir dayanışma içinde omzumu omzuyla dürttü.

Çünkü o anladı.

"Pete! Taksi geldi, aşkım!" Annemin aşağıdan seslendiğini duydum, ardından "Claire! Lizzie, Caoimhe ile birlikte burada."

"Lizzie, Lizzie, Lizzie!" diye bağırarak odasından çıkıp merdivenlerden inen kız kardeşimin ağır ayak sesleri kadar kalbim de dört nala atmaya başladı.

Evet, küçük kardeşim.

Ben de öyle.

"Az önce ne düşündüm biliyor musun?" Feely birkaç saat sonra açıkladı. "Caoimhe Mark'la evlenirse, Liz ve Gibs aile olacaklar."

"Kahretsin, haklısın," diye mırıldandım, kaşlarım çatılmıştı. "Kayınpeder olurlar."

Gibs dehşete düşmüş bir sesle, "Hayır, yapmayız," diye itiraz etti. "Çünkü o benim kardeşim *değil*."

"Kesinlikle h a y ı r ," diye onayladı Claire tünediği yerden. Ayak tırnaklarını boyadığı yatakta. "Ew, Patrick. Gibson genlerine hakaret etme."

"*Teşekkür ederim* Claire-Bear," diye cevap verdi Gibsie, kardeşime beşlik çakmak için elini uzatırken. Elini o k ş a m a k için ayaklarının ortasında durakladı. "O boktan şahin asla benim ailemden olmayacak."

Feely ona iyi huylu bir kıkırdamayla, "Babası annenle evlendi, delikanlı," diye hatırlattı. "Bu onu senin üvey kardeşin yapar."

"Hatırlatma lan bana," diye homurdandı Gibsie, dikkatini yeniden oynadığımız *FIFA 98* oyununa vermişti. "Keith Allen." Bu isim onu rahatsız etmiş gibi havayı kokladı. "Ona Keith Alien denmeli çünkü o zaten öyle." PlayStation kumandasına öfkeyle vurdu. "Lanet olası parazit bir davetsiz misafir."

"Ne kaçırdım?" Lizzie kucak dolusu atıştırmalıkla mutfaktan dönerek sordu. Giyinmiş bir uzun-

kollu, flanel gömleği ve bol kot pantolonuyla çok güzel görünüyordu. Kucağıma bir paket Minstrels bıraktıktan sonra Feely ile paylaştığım pufu inceledi ve sonra vazgeçti. Daha sonra yatağıma doğru ilerledi, ancak şımartılma seansını görünce dehşet içinde geri çekildi.

Kız kardeşimden olabildiğince dikkat çekmeden uzaklaşan Liz, Gibs'le birlikte mor, şişme bir *Groovy Chick* koltuğuna sığındı. Kız kardeşimin daha önce odama girdiğini söylediği koltuk.

Claire hepimizin aynı odada kalması ve pijama partisi yapmamız konusunda ısrar etmişti. Yastık kavgaları, dedikodu ve kız kıza konuşmak gibi daha büyük düşünceleri vardı ve onun odasında kalmamız konusunda ısrarcıydı. Ancak benim odamda PlayStation vardı ve çoğunluk erkeklerdeydi, dolayısıyla mevcut düzen de böyleydi.

"Kimmiş bu asalak davetsiz misafir, Thor?" Liz onun kalçasına kendi kalçasıyla vurarak yana kaymasını sağladı. "Kimi incitmem gerekiyor?"

"Yapardın, değil mi?" Gibs kıkırdadı ve onun yanındaki koltuğa kaymasına izin vermek için itti. "Küçük engerek."

"Keith Allen," diye araya girdi Claire, ayak tırnaklarını boyamaya devam etti. "Ve tüm kalbimle katılıyorum."

Oh, işte başlıyoruz.

Bir iniltiyi bastırarak pufun üzerine uzandım ve kendimi belaya hazırladım.

"Sadece kız kardeşin Mark'la evlenirse Gibs'le aile olacağınızı söylüyordum," diye açıkladı Feely, arkadaşımız ve onun üvey ailesine karşı hisleri söz konusu olduğunda bu döngünün dışında olduğu açıktı.

Feely'nin suçu değildi. O sokakta yaşamıyordu ve Gibsie usta bir gizleyiciydi. Evde işler ne kadar kötüye giderse, o da o kadar komik oluyordu. "Gibs'e göre bu iyi bir şey değil."

Liz bir paket Tayto'yu Gibs'le paylaşıırken, "Öyle değil," diye onayladı. "Ayrıca, aile olmak için evlenmelerine de gerek yok."

"Kesinlikle," dedi, ona tüm kalbiyle katılarak.

"O sürüngen hakkında konuşmasak olmaz mı?" Claire neredeyse sesi kadar iğrenmiş görünerek sordu. "Salonumuzda Caoimhe'yle sakso çekmesi yeterince kötü zaten." İçinden bir ürperti geçti. "Ew."

Feely'nin takımına bir gol daha attığımda sırtıtarak, "Katılıyorum," diye ekledim. "Noel'deyiz çocuklar, Cadılar Bayramı'nda değil."

"Noel'den bahsetmişken..." Gibsie içten bir kıkırdamayla şakacı bir kolunu Liz'in boynuna doladı ve onu kendine çekti. "Sana bir hediyem var."

"Sakın ha!" diye karşı çıkmaya başladık ama acı verici uzunlukta ve kötü kokulu bir koz havayı yırttığında bunun için çok geçti.

"Aman Tanrım, Gibs, az önce *osurdun* mu?" Liz, Gibsie'nin başını tuttuğu yerden kurtulmak için güreşirken kahkaha krizleri içinde boğuldu. "Ah, ah, sanırım tadını alabiliyorum."

Gibsie, "Nefes al," diye teşvik etti, ayağıyla havayı ona doğru havalandırdı. "Bu benim özel tarifim."

"Tanrım, ne yedin sen?" Feely burnunu kapatmak için tişörtünü kullanarak sordu. "İçinde bir şey *ölmüş* gibi kokuyor, delikanlı."

Gibs şarkıya başlamadan önce gülerek, "Patateslerimin yanında kuru fasulye sevdiğimi biliyorsun," dedi. "*Fasulye, fasulye, kalbiniz için iyidir, ne kadar çok yerseniz o kadar çok osurursunuz, ne kadar çok osurursanız o kadar çok yersiniz-*"

"*Klozete ne kadar çok oturursan,*" diye ekledi Claire, parmaklarıyla burnunu işaretleyerek. "Kaç teneke fasulye *yedin* Gerard?"

"Hey, en azından ıspanak değildi," diye güldü. "*Temel Reis denizci adam, bir karavanda yaşıyor, annesiyle birlikte yaşıyor, annesinin poposunu gıdıklıyor, o Temel Reis denizci adam...*"

Feely başını sallayarak, "Sen *hastasın*," diye kıs kıs güldü. "Kesinlikle iğrençsin, delikanlı."

Gibbie hâlâ gülerek, "Bende daha fazlası var," dedi. "Duymak ister misin?"

"Hayır!" dördümüz de koro halinde söyledik.

"Peki," diye homurdandı, sonra da dikkatini, elinden kurtulmaya çalışan Liz'e yöneltti. "Buraya gel, Liz. Noel Baba hediyeni getirmeyi unuttu, o yüzden benden sana vermemi istedi."

"Bir daha üzerime osurursan seni öldürürüm," diye bağırarak güvenli bir yere kaçmaya çalıştı ama başaramadı. "Adil uyarı, Gibs."

"Çok geç," diye kıkırdarak onu yere yatırdı. "Yolda geliyor."

"Gibbie, hayır!" Histerik bir şekilde gülen Liz, motor sesleri çıkarmaya başlayınca onun göğsünü itti. "Sakın buna cüret etme!"

"Brmm, brmm, brmm," diye kıs kıs güldü, kışını yavaşça kızın yüzüne indirirken motor sesleri çıkardı ve en iğrenç osuruğunu çıkardı. "Mutlu Noeller!"

"Ahh! Tadını alabiliyorum," diye bağırdı Liz. "Dilimde fasulyenin tadını alabiliyorum!"

Ona yardım etmek istedim ama kontrolsüzce gülmekle meşguldüm.

Sarsılarak ve öğürerek Liz onun altından çıktı ve yatak odamın penceresine doğru atladı.

Pencereyi iterek açtı, pervazın üzerine eğildi, kahkaha krizleri arasında nefes nefese kaldı. "Eğer senden konjonktivit kaparsam, yemin ederim Thor, sana eziyet etmeyi hayatımın görevi haline getireceğim."

"Ooh, kavga sözleri, engerek." Ayağa fırlayan Gibs, bir goril gibi göğsüne vurdu. "Senin için hazırım."

"Öyle mi?" Meydan okumayı kabul eden Liz pencere pervazına tırmandı ve Gibs'e nişan aldı. "Benimle başa çıkabilecek kadar sert olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Buna inansen iyi edersin, engerek. Ben Matt ve Jeff'in birleşimiyim," diyerek Gibs'i kışkırttı ve parmaklarıyla ona devam etmesini işaret etti. "Ben Hardy Boyz'un üçüncü kardeşiyim."

Liz, "Evet, Lita'nın ay taklasına hazır ol, sürtük," diye uyardı ve sonra ona sırtını dönüp çömelmeye başladı.

"Liz, hayır, hayır, hayır, dolgu yok!" Gibs onu durdurmak için acele ederek itiraz etmeye çalıştı. "Bekle! Kendini kıracaksın-ahhhh!"

"Yok artık!" Yatak odamın penceresinden mükemmel bir ters takla atan kızın büyüüne kapılmış bir şekilde tezahürat yaptım. Sadece bu da değil, Gibs'i bir krep gibi düzleştirmeyi de başarmıştı.

"Ben öldüm," diye feryat etti altından, kız kardeşim ise bir yastığın arkasından ciyakladı. "Öldüm diyorum sana!"

"Kokla şunu Thor," diye kıkırdadı Liz, onu güreş stiliyle halıya yapıştırarak. "*Zafer*."

"Sen tuhaf ve korkunç bir kadınsın," diye düşünün. "Ama unutulmaz bir tane."

Kıkırdarak onun kalkmasına yardım etti.

"Yaralandın mı?" "Sadece gururum."

BÖLÜM 8

Canavarlar Her Yerde

SENİ GÖRECEĞİM, EVLAT.

Lizzie

22 OCAK 1999

DÜN GECE YINE OLDU.

Canavar uykumda bana tekrar saldırdı ve canımı o kadar yaktı ki yaralarım benimle birlikte gerçekliğe geri döndü.

Sınıfta sandalyemde oturmak bile canımı yakıyordu ve büyük öğle yemeği yaklaştığında aklımı kaçırmak üzereydim. Vücudumun her yeri ağrıyordu ama asıl sarsılan zihnimdi. Çünkü neyin gerçek neyin hayal ürünü olduğunu ayırt etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Kırılma noktama ulaştığımda, teneffüste arkadaşlarımdan kaçtım ve öğle yemeği zili çalar çalmaz sınıftan kaçtım. Bir kaçış için dua ederek ve teselli arayarak, Shannon ve Claire'in beni burada bulamayacağını bildiğim için sahanın arkasındaki duvarın arkasına saklandım.

Çimlerin üzerine bağdaş kurarak oturdum, arkamdaki duvara yaslandım ve acıyla nefes almaya çalıştım. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim: zihnimdeki acı mı yoksa bacaklarımdan arasındaki acı mı?

Yanaklarımdan süzülen kaynar sıcak gözyaşları, aslında uyanık ve okulda olduğuma dair tek güvencemdi. Gözyaşlarımı hissedebiliyor, dokunabiliyor, tadabiliyor ve görebiliyordum. Onlar *gerçektir*, bu da benim de *gerçek* olduğum anlamına geliyordu.

Burnumu çekerek titreyen ellerimi kalçalarımdan üzerine koydum ve kendimi bakmaya zorladım. Canavarın derimde bıraktığı pençe izlerini gördüğümde vücudum gerildi.

Koyu morumsu parmak izleri etime işlenmişti. Kötü görünüyorlardı, ama biliyordum ki

Canavarın içimde yarattığı hasarı. Aynada göremediğim kısımlarıma.

Tüm bunların en korkutucu yanı, küçük bir parçamın ondan hoşlanmaya başladığını düşünmemdi ki bu hiç mantıklı değildi çünkü hoşlanmadığımı *biliyordum*. Canavardan nefret ediyordum ve bedenime girmesinden korktuğum için geceleri hiç uyumak istemiyordum. Ama son zamanlarda içimde garip bir şeyler oluyordu - midemi bulandıran korkunç bir titreşim hissi.

İçimde derinlerde bir yerde büyüyordu ve *erkekler* bana baktığında daha da kötüleşiyordu. Özellikle de Hugh. O bana baktığında o kadar güçleniyordu ki sanki karnımda bir kalp atışı daha varmış gibi hissediyordum. En kötüsü de bundan *hoşlanabileceğimi* düşünmemdi.

İyi bir insan değildim.

Şimdi daha çok ağlayarak ellerimi yumruk yaptım ve kötü düşünceleri bir şekilde silebileceğimi umarak ve dua ederek kafama defalarca vurdum.

Ben

kötüyüm.

Ben

kötüyüm.

Ben

kötüyüm.

Yumruklarım bitkin düşene kadar sallanmaya devam etti. Kendimi sopalamak için harcadığım çabayı. Hâlâ titriyordum, gözlerimi kapattım ve zil çalmadan önce kendimi sabitlemek için çaresizce birkaç derin nefes aldım.

"Bu koltuk dolu mu?" Ani davetsiz misafirden irkilerek döndüğümde Joey Lynch'in yanımdaki çimenli setin üzerine oturduğunu gördüm. "Neden ağlıyorsun, evlat?"

Burnumu çekerek yanaklarımdaki yaşları hızla sildim ve boğazımı temizledim. "Ben değilim."

İnanmayan bir kaşını kaldırdı ama başka bir yorum yapmadı. Elinde hırpalanmış gibi görünen bir Discman tutuyordu.

Onun varlığıyla bir anda dikkatim dağıldı ve dikkatimi sesine müziğine küçük sürüklenmesine çevirdim.

kulağında kulaklıklar. "Ne dinliyorsun?"

Cevap vermedi; onun yerine sağ kulaklığını çıkarıp bana uzattı. Kulağıma taktığımda çalan şarkının Michael Jackson'ın "They Don't Care About Us" şarkısı olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

"İş yerinde buldum," diye açıkladı Discman'i havaya kaldırarak. "Patron atıyordu." "Benim kaldırdığımı sanma ihtimaline karşı" diye eklemekten önce omuz silkti.

"Neden çaldığını düşünüyim ki?"

Omuz silkti ama cevap vermedi. Bunun yerine, okul pantolonunun cebinden sarılmış bir sigara ve çakmak çıkarmadan önce etrafımıza hızlıca bir göz atıp bölgeyi inceledi.

Merakla, sigarayı ağzına yerleştirmeden ve diğer ucunu yakmadan önce alt dudağını ıslatmasını izledim.

"Yani." Joey sigarasından derin bir nefes çekti ve yavaşça nefesini vermeden önce dumanı ciğerlerinde uzunca bir süre tutmuş gibiydi. "Suçlunun adını söylemek ister misin?"

"Neyin suçlusu?"

"Gözyaşlarının."

"Hayır, çünkü ağlamıyordum," diye tersledim, dikkatim ağzından çıkardığı garip duman halkalarına odaklanmıştı. "Biliyorsun, öğretmenler seni ağzında sigarayla yakalarsa okuldan atılırsın."

Dudakları seğirdi. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdim, hastalıklı tatlı koku duyularımı istila ettiğinde burnumu kıvırdım. "Bu normal bir sigara gibi kokmuyor."

"Çünkü değil," diye mırıldandı, sanki dünyada umursadığı bir şey yokmuş gibi. Derin bir nefes daha aldı ve "Hepimizin günü atlatmak için kendi yöntemleri var, değil mi evlat?" diye eklemekten önce yavaşça nefes verdi.

"Evet ama sen sadece altıncı sınıftasın." Kafamın karıştığını hissederek kaşlarımı çattım. "Eğer seni uyuşturucu kullanırken yakalarlarsa Eylül'de ortaokula gidemezsin Joey."

Yeşil gözleri meydan okurcasına benimkilere kaydı. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Hayır." Başımı salladım. "Nasıl sır tutulacağını biliyorum."

"Evet." Bir duman bulutu daha çıkardı. "Ben de öyle, çocuk."

Derin bir iç çekerek kollarımı bacaklarıma doladım ve çenemi dizlerime dayadım. "Eminim bu işte senden daha iyiyimdir."

"Hmm." Dudakları kıpırdadı ve dikkatini tekrar dümdüz karşıya bakmaya verdi. "Hadi içelim o zaman." Çimlerin üzerine külünü savuran Joey, kendi yaptığı sigarasından bir nefes daha çekti. "Seni kim ağlattı?"

"Neden?" Kaşlarımı kaldırdım. "Onları dövecek misin?"

"Olabilir," diye cevap verdi tembel bir omuz silkmeye. "Eğer ihtiyacın varsa."

"Kimseye ihtiyacım yok."

Şimdi gülümsedi. "Tahmin etmiştim." "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen," diye cevap verdi. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

"Kim?"

"Genç halim," diyerek beni şaşırttı ve yüzüme döndü. "Dinle," dedi, şimdi tamamen işle ilgiliydi, kaşları çatıktı. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz, ama her iki durumda da aynı sonuca varacağız."

"Hangisi?"

"Seni kimin ağlattığını söylemen ve benim bunu senin için düzeltmem."

"Neden?" Gözlerimi kısmıştım. "Neden bana yardım edesin ki?"

"Neden bana yardım *edesin* ki?" Joey giydiği kazağı yumruklayarak karşılık verdi. Kazağın ona verdiği çantadan çıktığını biliyordum çünkü annemin kolunu düzeltmek için kullandığı yeşil ipliği hatırlıyordum.

"Bunu *Shannon* için yaptım," diye açıkladım. "Ayrıca, benden hoşlanmıyorsun bile."

"Sana yardım etmek için seni sevmek zorunda değilim," diye açıkladı sakince, sigarasından bir nefes daha çekerek. "Sadece yardım etmek zorundayım."

"Aynen böyle."

"Aynen böyle, evlat." Başını geriye atarak derin bir nefes verdi ve belki de ilk kez omuzlarının gevşemesine izin verdi. "Ayrıca, insanlara borçlu olmayı sevmiyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım ve yanımda oturan korkunç çocuğu dikkatle inceledim.

Benim tanıdığım diğerleri gibi değildi.

Yanımda durdu ve garip sigarasını hiçbir şey kalmayana kadar içti. Sigarası sönene ve küçük izmaritini cebine koyana kadar Joey tekrar konuştu. "İyiliğinin karşılığını *vereceğim*, evlat."

"Öyle mi?" Her hareketini takip ederek cevap verdim. ayağa kalktı ve tozunu aldı. "Nasıl?"

Joey arkasını dönüp uzaklaşmadan önce, "Bu sana kalmış," diye cevap verdi. "Görüşürüz, evlat."

REKTUS ABDOMINUS

Hugh

19 ŞUBAT 1999

GIBS BUGÜN OKULA GELMEDİ, BU GARİP ÖTESİYDİ.

Doğum günlerimizde öğretmenden pasta aldığımızı düşünürsek.

Onu tanıdığım *tüm* yıllar boyunca, ki bu kelimenin tam anlamıyla hayatımın *tüm* yıllarıydı, doğum gününde bir kez bile pastayı reddetmemişti. Hatta *benim* doğum günümde verilen pastayı bile parçalamıştı.

Bu sadece iki anlama gelebilirdi: ya ölümün kapısında ya da ölümden geçmişti.

Okuldan sonra verandasına ulaşım yürümeyi öğrendiğimden beri her gün yaptığım gibi kendimi içeri atmaya çalıştığımda dirençle karşılaştım.

Kapı kilitliydi.

Ne zamandan beri kilit kullanıyoruz?

Alarm kodlarını bildiğim bir evin zilini çalmak garip gelmişti ama çaldım ve sabırsızlıkla bekledim.

Kapı zili yaklaşık yirmi beş kez çaldıktan sonra nihayet açıldı.

Gözlerim önümdeki pisliğe kilitlendiğinde kanımın donduğunu hissettim.

Mark Allen.

Yemin ederim, bu hıyar dişlerimi sıktı.

"Gibs nerede?" Formalitelerle uğraşmadan sordum.

Benden hoşlanmadığını biliyordum ve bu his karşılıklıydı.

Mark Allen'ın bir tanrı kompleksi vardı ve kendisinden daha genç birinin entelektüel olarak onu alt etmesine katlanamıyordu. O kişi bendim ve aklımla onun canına okumaktan büyük zevk alıyordum.

"Nereden bilebilirdim ki?" Mark kapıda durmuş, üzerinde bir çift düşük askılı eşofman ve

Başka bir şey değil. "Kapının zilini yüz kere çalmak da neyin nesi? Egzersiz yapmaya çalışıyordum, göt herif!"

"Umarım beyninizdir," diye karşılık verdim kuru bir sesle, yaratığın görüntüsü karşısında kabarmamaya çalışarak. "Çünkü belli ki rektus abdominus kaslarınız işe yaramıyor."

"Dur bakalım." Gözlerini kısmıştı. "Rektum hakkında ne dedin?"

Sırıttım, eğlendiğimi hissettim. "Örnek olarak."

"Biggs, bana hemen ne istediğini söyle ya da kapımın önünden defol git," diye hırladı ve bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Çünkü senin havalı dilini dinleyecek havada değilim."

İrkilmek yerine güldüm. "Gerçekten çok kalın kafalısın, değil mi?"

"Sadece bekle." Yüzümü işaret etti ve acımasızca başını salladı. "Birkaç yıl sonra senin o akıllı kıcını tekmeleyeceğim."

"Buradayım," diye karşılık verdim. "En iyi atışını yap." "Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye alay etti. "Zeki küçük Piç gibi sen olur muhtemelen var a Kamera çekiyorum."

Sırıttım. "Neden denemiyorsun ve haklı olup olmadığını görmüyorsun?" "Neden çıktığın deliğe geri tırmanmıyorsun?" Kapıyı suratıma sertçe çarpmadan önce kükredi.

"Aslında ben bir sezaryen doğum ürünüyüm, göt herif," diye çıkıştım. "Yani beni aşağılama çaban boşuna."

Kilidin tıklama sesi kulaklarımı doldurdu.

Sikik herif.

"Bu adamdan nefret ediyorum," diye mırıldandım kendi kendime, kapalı kapıya bakarak.

Beni o kadar kolay dışarıda tutamazdı.

Evin kenarından dolanarak, Mark'ın açık penceresinin dışındaki yaşlı meşe ağacına tırmandım.

kendimi pencereye atmadan önce Beth'in olduğunu düşündüm.

Çok kolay.

Pencereden tırmanarak ayaklarımın üzerine hafifçe indim, ancak odası olan mutlak domuz ahırına kaşlarımı çatarak baktım.

Duvarları çıplak kızların açık seçik posterleri süslüyordu ve komodininin üzerinde bir sürü anlık fotoğraf vardı. Bunları araştırma zahmetine girmedim çünkü Mark'ın ilgisini çeken her ne ise benim hiç ilgimi çekmezdi.

Belli ki zemini çöp kutusu olarak kullanıyordu çünkü zemine bizim tekerlekli çöp kutumuzdan daha fazla çöp saçılmıştı. Yatağının üzerinde çarşaf bile yoktu ve ortasında bariz ve çok büyük bir idrar lekesi vardı.

Bu pislik vahşiydi.

Dumanlar beynimdeki kimyasalları değiştirmeden önce onun odasını terk ederek doğruca Gibsie'nin odasına yöneldim ve kendimi içeri attım.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim çünkü biz böyle şeyler yapmazdık. Yatağına doğru yürüdüm ve yorganın altında büzülmüş, gevşek bedenini inceledim. "Öldün mü Gibs?"

Sesimden irkilen Gibs hemen ayağa fırladı, ama acı dolu bir nefes verdi ve yavaşça yan yattı. "Öyleyim, delikanlı."

"Yakalıyor mu?" Yanına oturarak sordum. "Yarı yarıya ölmüş gibi görünüyorsun." Bir elimi uzattım ve nemli alnına dokundum. "Tanrım, yanıyorsun delikanlı." İçimdeki endişe kükreyerek canlandı. "Terden sıırılsıklam olmuşsun Gibs."

"Ben iyiyim Hugh," diye fısıldadı, cenin pozisyonunda kıvrılırken yorganın altında titriyordu. "Ben her zaman iyiyim."

"Annen nerede?" "İşte."

"Keith?"

"İş."

"Mark sana bakıcılık mı yapıyor?"

Sertçe başını salladı.

Endişeyle kaşlarımı çatarak tekrar alnına dokundum, onu burada bıraktığım için kendimi mutsuz hissediyordum. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Neden?"

"Çünkü bugün senin doğum günün ve seni burada tek başına bırakmayacağım," diye açıkladım ayağa kalkarak. "Bizim eve gel, annen işten gelene kadar sana biz bakarız." Gülümseyerek ekledim: "Claire sana pasta yapıyor, ama uyarayım, kaşığın üzerine salyalarını akıtırken yakaladım."

"Ama burada onunla kalmam gerekiyor."

"Evet, Mark çok iyi," diye homurdandım. "Seni kontrol etmeye zahmet etmeyecek kadar 'çalışmakla' meşgul. Kapıyı çaldığımda bana nasıl kükrediğini duymalıydın. Onu rahatsız ettiğim için çok öfkeliydi." Başımı sallayarak eline uzandım ve oturmasına yardım ettim. "Hayır, benimle eve geliyorsun." Yorganını omuzlarına örttükten sonra bir kolumu en eski arkadaşşıma doladım ve onu odasından dışarı çıkardım.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Sahanlığa ulaştığımızda Mark talep etti. Merdivenin önüne çıktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Annen senin sorumluluğunu bana bıraktı." Dikkatini Gibbs'e çevirdi ve "Hemen yatağına dön," dedi.

Gibbs'in içini bir ürperti kapladı ve elime uzanarak onu neredeyse Lizzie'nin bu ucube etraftayken sıkıldığı kadar sıkı sıkı. "Benimle geliyor," diye uyardım, arkadaşşımanın önünde koruyucu bir duruş sergileyerek.

"Nereye gideceğinden ben sorumluyum." Mark'ın burun delikleri öfkeyle alevlendi. "O benim kardeşim."

"Hayır, seni lanet olası ahmak," diye bağırdım, arkadaşşıma tutmaya çalıştığı anda elini geri çektim. "O *benim* kardeşim. Şimdi yolumuzdan çekil."

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Yap beni, yumurta kafa."

Nadiren kendimi kaybederdim, hatta soğukkanlılığımı koruyabildiğim için övülürdüm ama bu kabadayı beni çileden çıkardı.

Mark Allen acımasız bir piçti. Her zaman Gibbs'i kışkırtıyor, alay ediyor ve ona eziyet ediyordu ve arkadaşımı ağlatmadığı zamanlarda bebek bakıcımı ağlatıyordu.

Fark şuydu ki, ben Gibsie ya da Caoimhe değildim. Claire ya da Liz de değildim. Buna katlanamazdım. Evet, ondan daha gençtim ama yaşma göre uzun boyluydum ve kıcıma tekme yeme ihtimalim yüksek olsa bile, meydan okumaktan korkmuyordum.

Mark'ın canıma okuyabileceğinden hiç şüphem yoktu, ama onunla kafa kafaya gelmekten korkmamam ve benim de birkaç atış yapacağımı bilmesi, bir an duraksamasına neden oldu.

Evet, çünkü çocukları döverken yakalanmak Mark için iyi bir görüntü olmazdı. Koruması gereken bir itibarı vardı, toplumumuzdaki her yetiškine sattığı bir itibar.

Herkes bu adamı severdi.

Herkes.

Sadhbh'e zorbalıktan bahsetmeye çalıştım ama değerli üvey oğluna karşı söylenen tek bir kelimeyi bile duymak istemedi. Caoimhe'ye anlatmaya çalıştım ama o bana daha da az inandı.

"Bunu gerçekten benimle yapmak istiyor musun?" Geri adım atmak istemeyerek ona sordum. "Hemen burada ve şimdi mi?"

Mark ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalı ki başını salladı ve "Senin için hapse girmeye değmez" diyerek yanımızdan geçip gitti.

Bunu kıcıımı kaldırmam için bir işaret olarak kabul ederek, zorbası fikrini değiştirmeden önce arkadaşımı merdivenlerden aşağı indirdim ve ön kapıdan çıkardım.

"Bunun için teşekkürler," dedi Gibbs araba yoluma geldiğimizde.

"Zahmet etme delikanlı," diye cevap verdim, onu verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarırken. "Ne zaman istersen."

"Seni bu konuda tutabilirim," diye kıkırdadı, hâlâ elimi tutuyordu.

Garip bir nedenden dolayı, içeri girdiğimizde bile elimi onun elinden çekmedim. Bunun yerine, sonunda bırakmadan önce beş dakika boyunca elimi tutmasına izin verdim.

SİNEMA GEZİLERİ VE GOBSTOPPER YALAMALARI

Hugh

20 ŞUBAT 1999

BEN BEKLEMİYORDUM KOŞMAK İÇİNE CRETİN YANI YAKINDA SONRA
BİZİM

ÖNCEKİ ALTERNATİF, ama ertesi gün kapıyı açtığımda onu kapımın önünde bulduğumda olan buydu.

Mark Allen, sokağın üzerinden atamadığı kötü bir koku gibi önümde duruyordu. Kendini olabildiğince heybetli gösterme çabasıyla kollarını kapı çerçevesinin iki yanına dayamıştı. Eğer korkudan sinmemi bekliyorsa, hiçbir şey öğrenememişti. Çünkü binlerce kez söylediğim gibi, beni sokakta bir aşağı bir yukarı tekmeleyebilirdi ve ben yine de ona yumruk atarak karşılık verirdim.

İyiliğine karşılık vermememin ve kapıyı suratına çarpmamamın tek nedeni Gibs'in de orada olmasıydı.

"Ne?" Düz bir tonda sordum.

"Kız kardeşinle birlikte bizimle sinemaya gitmek isteyip istemediğinizi sormak için gönderildim," diyerek beni şaşırttı.

"Sinema." İnanmayan bir kaşımı kaldırdım. "*Seninle* mi?"

"Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?" Mark tersledi, sesi sabırsız.

"*Gitmek* istiyor muyum?" Gözlerim yuvalarında şişti. "Göt herif, benimle aynı havayı isteyerek soluyacağımı düşünüyorsan ya da hayal ediyorsan aklını kaçırmış olmalısın-"

"Lütfen gel, Hugh," diye araya girdi Gibsie, bana bakarak yalvaran bir ifadeyle. "*Lütfen.*"

"Nereye geleyim?" Claire kolumun altından kayarak sordu. "Oh, merhaba, Gerard." Arkadaşımız için yüzünde beliren ışıltılı gülümseme, gözleri Mark'a takılınca hızla kaşlarını çatmaya dönüştü. "Ew."

"Caoimhe bizimle sinemada buluşacak," diye devam etti Gibsie, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Kasabadaki eski sinemada. Bu onun bana hediyesi." Çaresizce omuz silkti. "Bilirsin işte, doğum günüm için."

Kahretsin, Gibs!

Orada doğum günü kartını oynamak zorunda kaldı.

"Ben de geleceğim." Claire daveti kabul etmekte gecikmedi. "Bekle," diye ekledi, koridorda hızla geri geri giderek. "Gidip Mam'dan para isteyeceğim."

Kahretsin, Claire!

Şimdi gitmem gerekiyordu çünkü Tanrı'nın yeşil dünyasında küçük kız kardeşimin o pisliğin arabasına bensiz binmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

Otuz dakika sonra sinema fuayesine girdiğimde, kız kardeşi gişede bilet parasını öderken kenarda duran Lizzie'yle göz göze geldiğimde kötü ruh halim çabucak düzeldi. Claire ve Gibs içeceklerle yöneldi ama ben kıpırdayamadım.

Onu görünce bir an için aptallaştım, bir sersem gibi bakmaktan ve onun görüntüsünü zihnime kazımdan başka bir şey yapamadım.

Liz büyük boy, yeşil bir babydoll elbise, daha da büyük beyaz bir hırka, fırfırlı beyaz bilek çorapları ve siyah asker botları giymişti. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve dizinde bir alçı vardı. Giydiği kıyafetler onu boğuyordu ve Caoimhe'ye ait oldukları belliydi ama Liz her nasılsa bunları çok havalı gösteriyordu. Bizim yaşımızdaki kızlarda pek rastlanmayan tembel bir özgüven yayıyordu.

Boş boş bakıyordu, ama dikkatini çektiğimde gözleri kelimenin tam anlamıyla parladı ve sonra harekete geçti, kalabalık fuayede görevdeki bir kadın gibi ağır ağır ilerliyordu.

Liz bana ulaştığında, kollarını boynuma dolamakta tereddüt etmedi ve yüzünü boynuma gömmek için iki kez düşünmedi. Tek söylediği "Güzel," oldu, derin bir nefes aldı ve sevimli bulduğum bir başka tuhaf tuhafılık sergiledi.

Merhaba, hey, ya da
merhaba değil. Sadece
iyi.

Her nasılsa o oldu daha iyidaha herhangi bir diğer sıradan Selamlar.

Kollarımı beline dolayıp onu kendime çektiğimde vücudundaki gerginliğin gittiğini hissedebiliyordum. Elini elime aldığımda daha da uysallaştı.

Arkadaşlarımızdan herhangi birinin beni onun elini tutarken görmesi umurumda bile değildi. Utangaç çocuk dönemini çoktan geride bırakmıştım.

Bugünlerde onun elini tuttuğumda hissettiğim tek şey ayrıcalık ve gururdu.

Çünkü Liz elini tutmam için *beni* seçti.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedim ona. "Salak ile Avanak ile Barbie ve Ken arasında sıkışıp kalacağımı sanıyordum."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diyerek güldü ve iki eliyle elimi tuttu. "Seni çok özledim."

"Beni iki gün önce gördün Liz."

"Biliyorum."

Verdiği yanıt yüreğimi burkmakla kalmadı, içimde *başka* şeylerin de olmasına neden oldu ama "Ee, hangi filmi izliyoruz?" diye sorarak dikkatimi dağıtmayı başardım.

"*Varsity Blues*," diye cevap verdi omuz silkerek. "En azından Caoimhe'nin adının bu olduğunu söylediğini düşünüyorum."

Liz burada bulunmaya, o ahmak bunu önerdiğinde verandada sesimin çıktığı kadar ilgili görünüyordu. Ben ise

Burada olmak için çok az ya da hiç ilgim yoktu, şirkete tamamen yatırım yaptım.

"Haydi çocuklar!" Claire, fuayenin diğer ucundaki süslü bir tek boynuzlu at gibi el sallayarak seslendi. Bu bir abartı da değildi. Kız kardeşim kelimenin tam anlamıyla My Little Pony saç bandını takmıştı - pırıltılı ve pembe, ışıltılı bir boynuzu olan. Claire diğerlerinin birinci perdeye doğru ilerledikleri yeri işaret etti ve ekledi: "Acele etmezsen ağzını yalayacağım Hugh."

Liz sıırıttı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," diye homurdandım ve onu birinci ekran etiketli kapıya doğru yönlendirdim. "Demek ki kıvrıcık saçlı iblis *çoktan* gobstopper'ımı yalamış."

"Evet." En iyi arkadaşım başını arkaya attı ve güldü.

"Aynen öyle."

Filmin dörtte üçüne kadar her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu, ta ki Lizzie sandalyesinde kontrolsüzce seğirmeye başlayana kadar. Dizleri ve omuzları huzursuzca sallanan Liz, hırkasının kolundaki her bir ipliği çözülmeye başlayana kadar çekti. Daha sonra bileklerindeki çok sayıdaki bilezik ve bilekliklerin her birini çıkarmaya başladı, sonra tekrar taktı, ancak hemen çıkardı.

Eğilerek elimi onunkinin üzerine koydum ve "İyi misin?" diye fısıldadım.

Başını sallayarak, omzundan kayan hırkasını yeniden düzeltti. "Evet, ben sadece..." Dikkatini yeniden önümüzdeki ekrana vermeden önce etrafına bakındı. "Sanırım tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Seninle yürümemi ister misin..." Söylemeye başladım ama o çoktan koltuğundan kalkmış ve çıkışa doğru koşmaya başlamıştı.

Ruh halindeki ani değişim karşısında şaşkınlığın ötesinde, benim fark ettiğim şeyi fark edip etmediklerini görmek için Gibsie ve Claire'e baktım ama onlar filme dalmışlardı. Mark ve Caoimhe'ye bir göz attım ama birbirlerinin suratlarını yediklerini görünce anında pişman oldum.

Çok iğrenç.

On dakika geçmesine rağmen Liz hâlâ dönmeyince yerimden kalktım ve onu aramak için dışarı çıkmadan önce Gibs'e patlamış mısırımı uzattım.

Tüm tuvalet kabinlerini kontrol edip boş çıkınca içimde gergin bir enerji yükselmeye başladı. Örümcek hislerim yüksek alarmdaydı.

Nereye gitti? Bir şeyler ters
gidiyordu. Doğru olmayan
bir şeyler vardı.

Fuayede dolaşırken, koridordan geri dönmeden önce ön tarafı kontrol ettim, gittiğim her kilitli kapının arkasını kontrol ettim.

Binanın arka tarafındaki çıkış kapılarını itene ve gözlerim onun sarışın kafasının arkasına kilitlenene kadar bir nebze rahatlama hissetmedim ve o zaman bile, gözyaşı lekeli yüzünün görüntüsü tarafından engellendi.

"Ne oldu?" Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek sordum.
"Liz."

Burnunu çekerek arkasını döndü ve bana baktı, gözlerindeki kalp kırıklığını en ön sıradan görmemi sağladı.

Gizlemeye bile çalışmadı. Benden saklamadı.

Hayır, onun fırtınalı mavi gözlerinden okunan yıkımını özel olarak izledim.

"Bilmiyorum," dedi sonunda boğuk bir sesle ve kollarıma doğru yürüdü. "Sanırım yine biraz deliriyor olabilirim, Hugh."

"Herkes biraz kızgın," diye cevap verdim kollarımı ona dolayarak. "Babama bak, Liz. O birazdan çok daha fazlası

deli."

"Evet, ama en azından baban gerçek hayatla hayal dünyası arasındaki farkı biliyor," diye fısıldadı bana sımsıkı sarılarak. "Ben bilmiyorum."

"Bu kızgın olduğun anlamına gelmiyor Liz," diyerek onu rahatlattım ve kendime çektim. "Sorun yok. Bazen böyle düşünürsün."

"Ama her şey yanlış Hugh," diye daha sert bağırdı şimdi. "Bu şekilde düşünmek istemiyorum."

Bunu biliyordum ve onun tüm sorunlarına cevap vermek istiyordum ama henüz on bir yaşıdaydım ve işi öğrenmeye çalışıyordum. Claire ile bu tür sorunlarla hiç karşılaşmamıştım. Onun en büyük endişesi kelebekleri ve uğur böceklerini yakalamak için en güvenli yöntemin ne olduğuydu.

Ama *bu* kız?

Bu kız üzüntüyü *iliklerinde* hissetti.

Liz bizim yaşımızdaki diğer insanlardan daha derin şeyler hissediyordu ve her zaman da hissetmişti. Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi ve bazı günler daha kötüydü. Bugün daha zor günlerinden biriydi ama bunu söylemek ona yardımcı olmazdı.

"Bugün *güzel* bir gün," dedim onun yerine, duymaya ihtiyacı olan sözcükleri söyleyerek. "*İyi* bir gün geçiriyorsun, Lizzie Young." Onu kendime doğru çektim, vücudunu kendi vücudumla sarmak ve onu dünyadan korumak istiyordum. "Mutlu ve güvendesin çünkü benimlesin ve sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Ben mi?"

"Evet, öylesin," diye ikna ettim, zihni ona oyunlar oynadığında ihtiyacı olan güvenceyi verdim. "Burada benim yanımdasın, mutlusun, gülümsüyorsun ve *en güzel* gününü yaşıyorsun."

"Seninle."

"Benimle," diye söz verdim. "Ve sen sağlıklı, cesur ve akıllısın. Tıpkı benim gibi."

"Tıpkı senin gibi mi?"

Onaylamak için başımı salladım. "Peki başka ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Nefesi kesildi. "Peki ya Patrick?"

"Peki ya o?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan cevap verdim. "Beni gerçekten tanıyan tek kişi sensin, Liz."

"Aynen," diye cevap verdi, yalnız, mavi gözleriyle bana bakarak. "Kimse beni senin gibi anlayamaz."

"Seni güvende tutacağım," diye söz verdim, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Her zaman."

"Ne olursa olsun mu?"

"Evet Liz," diye onayladım, genç omuzlarımın üzerine aldığım yemini tam olarak kavrayamamıştım. "Ne olursa olsun."

RUH HALLERİ DEĞİŞİR VE GÖK GÜRÜLTÜSÜ YUVARLANIR

Lizzie

26 ŞUBAT 1999

AKLIM YİNE KAYIYORDU.

Ruh halimdeki değişimin bir yük treni gibi raylardan aşağı indiğini, kaydettiğim her ilerlemeyi yok etmeyi hedeflediğini ve buna hazır olduğunu hissedebiliyordum.

"Dizlerinin üzerine çök ve kalmam için bana yalvar..."

"Benimle dövüşmeyi bırakırsan bir dahaki sefere sana zarar vermem..." *"İyi bir kız ol ve hapını al..."*

"Seni çılgın, küçük orospu, bundan hoşlandığını hissedebiliyorum..."

"Eğil sürtüğ ve unutma, eğer çılgılık atarsan onu öldürürüm..."

Kabuslar ve hiç yaşanmamış bir hayatın anılarıyla boğuşmak Benim için var olan bir şey varsa o da yatağımın altında sakladığım makaslardı.

Yıldızlar ve yaralar, boşluklu ve çukurlu, kes, kes, kes, kes, kes.

Karışıklık ne kadar kanlı olursa, huzur da o kadar uzun olur.

Tenimdeki izler kalbime yüklenen acıyı yansıtıyordu.

"Elizabeth, çık dışarı, çık dışarı, her yerde..."

"Benden saklanamazsın..."

"Seni içimde hissedebiliyorum..."

"Seni her yerde bulabilirim, küçük, meşgul Lizzie arısı..."

Düşüncelerim o kadar çılgınca akıyordu ki, boğazımın arkasına yerleştirilen ilaç bile içimde uyanan canavarı evcilleştiremiyordu.

Tüm kıyafetlerimi çıkarıp güneşi tenimde hissetmek istedim.

Herkes içimin ne kadar kirli olduğunu görene kadar derimi kemiklerimden şerit şerit soymak istedim.

Kendimi yatak odamın penceresinden aşağı atmak ve gövdeyi aşağıdaki pencere demirlerine saplamak istedim.

Şahdamarımı kesmenin ve vücudumdan kan akışını izlemenin nasıl bir his olduğunu bilmek için can atıyordum.

Canavarı boğmaya yetecek kadar var mı?

Belki de o korkunç kadın gibi tırnaklarımı hançer gibi bileyip onu rüyalarımda öldürebilirim.

Gerçeklik kavramını kaybetmek benim için yabancı bir şey değildi, ancak her seferinde, bu sefer geri dönemeyebileceğim korkusuyla tüketildim.

Lütfen bu sefer geri dönmeme izin verme.

KIZIMA DOKUNMADAN ÖNCE İKİ KERE DÜŞÜN.

Hugh

17 MART 1999

LİZ'İN MÜCADELE ETTİĞİNİ BİLİYORDUM.

Ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim.

Haftalardır hayattan elini eteğini çekmiş, arkadaşlarıyla neredeyse hiç konuşmuyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu.

Onu uzun zamandır bu kadar üzgün görmemiştim ve bu beni çok korkutmuştu. Çünkü gözlerindeki acıyı görebiliyordum ve bunu onun için ortadan kaldırmanın hiçbir yolu yoktu. Bu sorunu onun için çözemezdim.

Çocukken bile, Liz üzgün olduğunda, sadece üzgün değildi. *Harap* olmuştu. Her zaman bir şeyleri hepimizden daha derinden hissediyor ve etrafındaki tüm acıyı bir sünger gibi emiyor gibiydi. Maskeleye konusunda mükemmeldi, kargaşasını arkadaşlarından nasıl saklayacağını öğrenmişti.

Ama ben değilim.

Zırhının içini görebiliyordum, son zamanlarda zorlandığını da bu sayede anlamıştım.

Hala her zamanki gibi sık sık evime geliyordu ama çoğu zaman sadece fiziksel olarak buradaymış gibi hissediyordum. Sanki aklı tamamen başka bir yerdeydi ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Annemin de bunu gördüğünü biliyordum, çünkü Liz'i sık sık bir kenara çekip diğerlerinin bilmediği sohbetler yapıyordu.

Ona yardım etmek istedim ama ne zaman neler olduğunu sorsam Liz omuz silkti ve bana bunun önemli olmadığını söyledi.

Tabii ki önemliydi.

Onu *bu kadar* üzgün hissettiren her şey önemliydi.

Akıl sağlığı sorunları olduğunu biliyordum. Annem bana bu kadarını açıklamıştı ama yine de karanlıkta bırakıldığımı hissediyordum. Aptal değildim, Claire ve Gibbs gibi saf da değildim. Hayatımızdaki yetişkinler bana şans verirse, en iyi arkadaşımın başına gelenlerle başa ıkabilirdim.

Yetişkinlerin hassas konuları ele alırken neden ocuk eldivenleri kullandıklarını anlıyordum ama pamuklara sarmak için yanlış hedef bendim. Çünkü Mam kabul etmek istese de istemese de depresyona ya da en iyi arkadaşımın muzdarip olduğu her neyse ona alışık değildim.

Ne de olsa yıllardır babamın zihinsel gerilemesine maruz kalmıştım.

Neredeyse bir ay geçmesine rağmen Lizzie'nin ruh halinde bir iyileşme olmayınca, kendimi ona karşı giderek daha korumacı davranırken buldum. Zihnine girip onu geri getirmenin bir yolu olsaydı, yapardım ama yoktu, bu yüzden onu kontrol edebildiğim şeylerden korumakla yetinmek zorunda kaldım.

Görebildiğim canavarlardan.

Tam da bunu yapma fırsatım Aziz Patrick Günü'nde, dostça bir rugby maçı sırasında geldi. Kasabadaki geçit töreninden sonra arkadaşlarımızla birlikte yerel parktaydık. Claire, Gibbs ve Liz sahanın kenarındaki çimlere yayılmış, ben ve Feely ise kasabadan gelen yirmi kadar çocukla birlikte bir maulun arkasını itiyorduk ki ma başladı.

Pierce O'Neill, top hepimizin yanından vızıldayarak geçip Gibbsie'nin suratına çarpmadan yaklaşık iki saniye önce, "Kafanı kaldır, şişko," diye seslendi.

Olay anında sahadaki çocuklar kahkahalara boğulurken, Gibbs ayağa kalktı ve eliyle yüzünü tuttu. Elini geri çekip parmaklarındaki kanı gördüğünde, bir ışık gibi söndü ve yüzüstü yere düştü.

"Gerard!" Claire arkadaşımızı teselli etmek için dizlerinin üzerine çökerek haykırdı. Gibs'in kendi kanını görünce bayıldığına ikimiz de ilk kez tanık olmuyorduk. Bu sık rastlanan bir durumdu ama genellikle böyle halka açık bir ortamda gerçekleşmezdi. Arkadaşım için dehşete düşmüştüm ve etrafımızdaki kahkaha sesleri yükselen tansiyonumu düşürmek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Az önce bayıldı mı?"

"Çocuklar, Fatty bayıldı."

"O iyi mi?"

"Bu paha biçilemez, çocuklar. Billy Elliot kandan korkuyor!"

Feely, "Kapa çeneni Danny," diye hırladı ve

Ben asıl suçluya doğru yürürken ağzı bozuk herif gülüyordu.

"Bunu bilerek yaptın, değil mi?" Pierce'ın yüzündeki sırıtma bana haklı olduğumu gösterdi. "Neden onun yerine bana bir şey fırlatmıyorsun?" Göğsünü, o küçük pisliği kıcının üstüne devirecek kadar sertçe iterek talep ettim. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye alay ettim, onun üzerinde durup ters ters bakarken. "Artık o kadar da sert değilsin, değil mi?"

"Sadece şaka yapıyordum, Biggsie," diye yutkundtu Pierce, ellerini korkak gibi havaya kaldırarak geri çekildi. "Sakin ol, olur mu?" Omuz silkerek ekledi, "Sadece şaka ve kıkırdama içindi."

"Bunu komik mi buluyorsun?" Tiksintiyle gözlerimi kıstım. "Espri boktan bir şey olsaydı, kabız olurdun."

"Hey! Biri şu küçük kaltağı durdursun!" diye kükreyen diğer çocuklardan biri dikkatimi bir kez daha sahanın kenarına çekti, tam o sırada Lizzie'nin oynadığımız topu parkı nehirden ayıran duvarın üzerinden attığını gördüm.

"Seni lanet olası aptal!" Danny kükreyerek ona doğru yürüdü.

"O *benim* topumdu!"

"Oh Evet?" I duydum Lizzie bağırarak geri at Onu, ise Gibsie'nin önünde durmak için hareket etti. "Pekala, şimdi

balık."

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, şimdi topumu alacaksın." "Ve eğer *senin* için neyin iyi olduğunu biliyorsan, sen ve senin

Pušt arkadaşlar arkadaşımı rahat bırakacak!" Öfkeli bir ifadeyle, kız kardeşim kazağının kolunu burnuna tutarken yeniden doğrulamakta olan Gibbs'i işaret etti. "Gibs'e 'Şişko' demeye nasıl cüret edersin? En azından kanadığında gerçek kan çıkıyor. Senin koca kışına bir delik açsak domates sosu çıkar!"

Şimdi, herkes gülüyordu yine , ama *Danny'nin* Bu sefer masraf.

"Bunu yüzüme karşı mı söylemek istiyorsun?"

Lizzie alaycı bir tavırla, "Zaten söylediğimi sanıyordum," diye karşılık verdi. "Ama diğer tarafını söylemem için arkana dönmek ister misin, seni iki yüzlü pislik?"

Danny nehri işaret ederken, "Bu kadar dudak yeter," diye homurdanarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Oraya tırmanıp onu geri alsan iyi edersin."

Liz yerinde durdu ve meydan okurcasına ona baktı. "Elime sıçmayı ve alkışlamayı tercih ederim."

Danny göğsünü ona doğru iterek, "Topumu al, sürtük," diye tehdit etti. "Şimdi."

Lizzie onu geriye doğru iterek, "Kendin al, *sürtük*," diye tısladı. "Ve gözümün önünden çekil."

Kavgayı ayırmak için onlara doğru ilerlemeye başlamıştım ki Danny Liz'i yere düşürecek kadar sert bir şekilde itince kırmızı gördüm.

"Hey!" Onlara doğru fırlayarak Danny'nin formasının arkasını yumrukladım ve onu Liz'den uzaklaştırdım. "Geri çekil lan!"

"Topumu lanet olası nehre attı," diye karşı çıktı Danny, Liz'e ulaşmak için etrafımdan dolanmaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Lanet olası topumu geri alacak, Hughie!"

"Topunun canı cehenneme," diye kükredim ve Liz'e yönelik olduğunu *bildiğim* yumruğunu indirdim. "Ve bunu düşündüğün için bile siktir git."

"Senin derdin ne Biggs?" diye sordu, öfkesini şimdi bana yöneltmişti. Göğsünü benimkine bastırđı ve tısladı, "Dört yaşından beri arkadaşız ve sen o kaltağın tarafını mı tutuyorsun?"

"Ona bir kez daha sürtük dersen

Ne kadar onun tarafında olduğumu anlarsın," diye uyardım. "Ve eğer bir daha ona elini sürmeyi düşünürsen, kafanı koparırım."

"Oha, çocuklar." Feely ile aramıza giren Robbie Mac'ti. "Sakin ol Dan," diyerek en iyi arkadaşını tehlikeden uzak tutmaya çalıştı. "Bu sadece bir top, delikanlı. O kadar derin değil."

Danny, Robbie onu yumruk menzilinden çıkardığı için daha yüksek sesle, "Amcık herifin teki," diye bağırdı. "Beni duyuyor musun, Biggsie? O küçük sürtük seni fena benzetmiş, delikanlı."

Feely omuzlarımı sıkıca kavrayarak, "Başını dik tut, Hughie," diye talimat verdi. "Başını koru, delikanlı."

"Hey, Danny!" Lizzie sahanın öbür ucuna, Robbie'nin onu tuttuğı yere doğru yürüdü. "Bekle, sana bir şey vermeyi unuttum."

"Sürtük, senden istediğim tek şey ba-alllllll!" Danny'nin sözleri Liz'in tam taşaklarına tekme atmasıyla tiz bir çığlığa dönüştü.

"Bu arkadaşına güldüğün için," diye tısladı, ellerini kalçalarına koyarak. "Ve ona şişman dediğın için."

Bir krep gibi katlanan Danny çimlerin üzerinde yuvarlandı, inledi ve aletini avuçladı.

"Ve şimdi acı çektiğini düşünüyorsan, bekle pislik, çünkü ona bir daha küfür etmeyi aklından bile geçirirsen" - devam etmeden önce başparmağını *bana* doğru çevirmek için durakladı - "taşaklarına tekme atmaktan çok daha fazlasını yaparım." Onu duyabilmesi için çömelerek, "Taşaklarını keser ve o orospu arkadaşına yediririm," diye tükürdü.

Tüm bunları söyledikten sonra, Lizzie dönüp Robbie'yi yolundan çekmeden önce onu bir kez daha tekmeledi.

"Delikanlı," diye kıkırdadı Feely, Liz'in bize doğru yürümesini izlerken omzumu kendi omzuyla dürttü. "Aşık mıyım yoksa hayatım için korkuyor muyum bilmiyorum."

Feely için sadece ikincisi olmasını umabilirdim çünkü ilkinde takılıp kaldığımdan oldukça emindim.

EN AZINDAN ONU ISIRMADIN.

Lizzie

17 MART 1999

ÇÜNKÜ BEŞİMİZ HUGH'UN EVINDEN KASABAYA BİSİKLETLE GELMİŞTİK. Geçit törenini izleyebileceğimiz tek yer Caoimhe olduğu için yapmamıza izin verilen bir şeydi ve Feely ile benim bisikletlerimiz yanımızda değildi, biz de arkada iki kişi olmak zorundaydık. Claire pembe tek boynuzlu at bisikletini sürerken, Gibsie Feely'ye bisikletinin arkasında bir sele verdi ve Hugh da bana kendi bisikletinin arkasında bir sele verdi.

Burnu kanamış olmasına rağmen Gibsie formundaydı ve eve dönüş yolunun tamamını beni *belalı* biri olduğum için överek geçirdi.

Belalı biri değildim.

Hiç de *değil*.

Yine batırmıştım. Bu sefer gerçekten kötü.

Danny'yle kavga ederken biliyordum ki ama kendimi tutamadım.

Eğer babamın kulağına giderse, başım büyük belaya girerdi. Daha da kötüsü, Hugh'u utandırırdım. O adamlar onun arkadaşlarıydı ve ben onun için her şeyi mahvettim.

Soğukkanlılığımı korumak için çok uğraştım ama Gibsie'yi hedef aldıklarında kendimi kaybettim. O çok tatlı ve nazikti ve sırf onların aptal oyununu oynamak istemediği için ona sataşılmasını hak etmiyordu.

Feely ve Claire, parktaki kavga hakkında gülüp şakalaşırken Gibsie'ye katıldılar. Ama Hugh öyle değildi. Eve dönüş yolu boyunca sessizdi.

Paniğe kapılmış bir halde arkasındaki eyerin üzerinde dengede dururken, beline sıkıca tutunup benden nefret etmeye başlamaması için dua ettim.

Hugh'nun evine döndüğümüzde bisikletlerini patıkada bırakarak herkes içeri girdi ve kavga hâlâ gündemdeydi.

Claire salona dalıp kız kardeşime olanları anlatmaya başladığı anda boku yediğimi anlamıştım. Caoimhe'ye *Gerard'ın* onurunu nasıl koruduğumu anlatırken benimle gurur duyuyor gibi görünüyordu, oysa benim kalbim daha da batmıştı. Çünkü Claire yaptıklarımı haklı bulsa da babam çok farklı bir gözle bakacaktı.

Artık her şeyi duyacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Caoimhe biliyordu, bu da babamın da öğrenmesinin an meselesi olduğu anlamına geliyordu.

Kız kardeşimin gözleri benimkilere kilitlendiği anda yenilgiyle iç çektim.

Boku yedim.

"İyi misin?" Hugh, elinde kumanda, ön odadaki kanepede yanıma yerleşerek sordu. "Eve geldiğimizden beri çok sessizsin."

Yine aptalca bir şey söylerim diye konuşmaya korkuyordum. Kasabadan eve döneli yaklaşık üç saat olmuştu ve kendimi çok zor bir zamanda yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Çünkü daha sonra babamı gördüğümde kıyametin kopacağını *biliyordum*. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar beni eve götürmek için buraya gelmemiş olmasına şaşırmıştım. Belli ki Caoimhe ona henüz telefon etmemişti.

"Liz." Hugh dizimi sıkarak dikkatimi tekrar yüzüne çekti. "İyi misin?" Gözleri endişe doluydu. "Konuş benimle."

"Özür dilerim, film izliyordum," diye mırıldandım ve ona sulu bir gülümseme sundum. "Ben harikayım."

"Hangi film?" Hugh kaşlarını çatmış, boş televizyon ekranını işaret ederek sordu. "Aklında ne var?"

"Benden nefret mi ediyorsun?" Ağzımdan kaçırđım ve sonra cevabından korkarak keskin bir nefes aldım.

"Senden nefret mi ediyorum?" Başını salladı, şaşkın görünüyordu. "Senden neden nefret edeyim ki?"

"Olay çıkardığım için," diye mırıldandım, vücudumun titrediğini hissederek. "Ve arkadaşının taşaklarına tekme attığın için."

"Danny benim arkadaşım değil, Liz." Çenesini ovuşturdu, düşünceli görünüyordu. "O sadece... Danny." Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım sen onun çükünü kesmekle tehdit ettiğinde biraz altına kaçırđı."

"Ugh." İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım. "Ben tam bir ucubeyim."

"Harikasın," diye kıkırdadı ellerimi yüzümden çekerken. "Ve hey, en azından onu ısırmadın."

"Ha-ha," diye homurdandım, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Çok komik. Hadi hepimiz şu kafadan kontağa gülelim."

"Ben herhangi bir kelle vakası görmüyorum," diye karşılık verdi, sesi artık ciddiye. "Benim bakış açımaya göre, suçlu olduğun tek şey iyi bir arkadaş olmak."

Belki, ama bu ailem için yeterli olmayacaktı. "Sen sadıksın Liz," diye devam etti, bir kolunu Omuzlarımda, kahverengi gözleri sıcak ve samimiyet dolu. "Ve cesur ve destansı derecede güçlü."

"Son zamanlarda kendimi pek güçlü hissetmiyorum, Hugh," diye itiraf ettim, ona yaklaşarak. "Yorgun hissediyorum ve..."

"Ve ne, Liz?"

"Korkuyorum," diye fısıldadım, yüzümü göğsüne gömdüm. "Her zaman çok korkuyorum."

"Neyin?"

Gözlerimi kapattım ve "Ben" diye fısıldadım.

BÖLÜM 9

Noktaları Birleştirmek

ÇIKIŞ YAPMAK VE ADIM ATMAK

Hugh

18 MART 1999

"HUGH, SANIRIM LIZZIE'NIN BIR SORUNU VAR," DEDI CLAIRE.

Ertesi akşam okuldan sonra dans antrenmanından eve döndüğünde ANLATTI. "Bugün okulda çok garip davranıyordu."

"Ha?" Mutfak masasında yaptığım ev ödevinden başımı kaldırdım. "Nasıl?" Hemen alarma geçtim ve dikkatimi mutfak adasında kaşlarını çatmış bir şekilde duran kız kardeşime yönelttim. "Ne oldu?"

"Sınıfta ayakkabılarını ve taytını çıkarıp dışarı koştu." Kız kardeşim bariz bir rahatsızlık içinde kıvrandı. "Bacaklarında güneşi hissetmek istediğini söyledi ama yağmur yağıyordu, Hugh."

Sikeyim.

"Bugün okula gelmediğini sanıyordum," diye mırıldandım çenemi ovuşturarak. "Otobüste değildi."

"Çünkü bu sabah okula geç kaldı ve sonra babası gelip onu erkenden eve götürdü."

Çifte lanet.

Sandalyemi geriye iterek kapıya doğru ilerledim. "Annem nerede?"

"Hâlâ kuaförde," diye cevap verdi Claire dudağını kaşıyarak. "Liz'in iyi olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet, o büyük biri," dedim arkadaşımı korumak için çaresizce dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Bunu yapması için ona meydan okudum."

Claire'in gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?"

"Evet." Zorla bir kahkaha attım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Belli ki eskisinden daha iyi bir yalancıydım çünkü kız kardeşim bunu yuttu. "Seni koca aptal!" Kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü ve kafamın arkasına bir tokat attı. "Başını büyük belaya sokabilirdin, Hugh. Müdürün odasına falan gönderildi!" Ellerini kalçalarına koyan küçük kız kardeşim bana ters ters baktı. "Bunu Lizzie'ye bir daha asla yapma, tamam mı? Yaptığın çok kötü bir şeydi ve onu çok aptal durumuna düşürdün. Herkes gülüyor ve onu işaret ediyordu."

İçimin parçalandığını hissederek, nefesimi tutmakta zorlansam da kendimi "Tamam Claire," demeye zorladım. "Yapmayacağım."

Etrafından dolanarak merdivenlere yöneldim, tavan arası kapısına, yani babamın ofisine ulaşana kadar ikişer ikişer çıktım. Kapıyı çalmayı düşündüm ama beni görmezden gelecekse bunu yüzüme karşı yapabileceğine karar verdim.

Kapıyı çekerek açtım, dar merdiveni tırmandım ve doğruca babamın tecrit edilmiş inine girdim. Beklediğim gibi, gizemli cinayet romanları yazmaya başladığı bilgisayarının bulunduğu masasının üzerine yığılmıştı.

"Baba." Uyuduğunu bildiğim yere doğru yürüdüm ve elimi masaya vurdum. "Baba!"

Tahmin ettiğim gibi, irkilerek uyandı ve geniş gözlerle etrafına bakındı.

Yüce İsa.

Adam en son ne zaman tıraş oldu?

Serpico'daki Al Pacino'ya benzemeye başlamıştı.

Sonunda dikkatini çektiğimde gözlerimi onunkilere kilitledim ve "Yardıma ihtiyacım var" dedim.

"Annen nerede?"

"Müsait değilim," diye ısırđım, başımı dik tutmaya çalışarak.

"Bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Tıpkı benimkine benzeyen gözler bana bakıyordu.
Ama babamın gözlerinde artık ateş yoktu. O vardı

dört yıl önce söndürüldü. "Ne istiyorsun evlat?" "Beni Lizzie'nin evine götürmeni istiyorum," dedim.

bir ses tonu tutturabildim. "Bu gerçekten önemli." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Lizzie mi?"

"Evet, baba, *Lizzie*," diye terslendim, sesimdeki ısırığı gizleyemiyordum. "En iyi arkadaşım. Son dört buçuk *yıldır* neredeyse her hafta sonu evimizde kalan kız."

Babam gözlerinde pişmanlıkla bana baktı. "Özür dilerim, Hugh." Başını salladı, omuzları yenilgiyle çökmüştü. "Çok iyi değilim... Yani, ah... bugün benim için iyi bir gün değil, oğlum."

"Artık hiçbir gün senin için iyi bir gün değil baba," diye cevap verdim, ses tonumda hayal kırıklığı vardı. "Merak etme. Bir daha senden yardım istemeyeceğim." *Önce cehennem donacak.*

"Hugh," arkamdan seslendi, sesi kırık geliyordu. "Bekle, oğlum!"

Beklemedim.

Ben de arkama bakmadım.

YUKARI, YUKARI VE UZAĞA

Lizzie

18 MART 1999

"ESKIDEN BAŞKA BİR GEZEGENDE YAŞIYORDUM," DIYE MIRILDANDIM. Önümdeki yabancıyla göz teması kuramamak. "Suyun altında." Dudaklarımı birbirine bastırarak dilimle dudağımı yokladım ama hiçbir şey hissedemedim. "Pençeleri var." Evet, bu sefer gerçekten gitmiştim. "Ve canavar beni tırmalıyor." Artık yabancının dördünü de görebiliyordum. "Beni buraya bir uçakla getirdiler."

"O iyi mi?" Arayan annemdi. Ağlıyordu. Onu duyabiliyordum. Bunun beni üzdüğünü biliyordum ama *hissedemiyordum*. "Ona ne oluyor?"

"Endişelenme , bu Midazolam sakinleştirici onu Sistem," dediğini duydum beyaz önlüklü kadının. "İlaç vücudundan çıkana kadar bir ya da iki gün aşırı uykulu olacak."

"Okula ne diyeceğiz? Bugün yaptıklarını nasıl açıklayacağız?"

"Müdürü götürmeniz için bu sabahki olayı açıklayan bir mektup yazacağım. Lütfen endişelenmemeye çalışın Bayan Young. Okullar karmaşık tıbbi sorunları olan çocuklara karşı son derece anlayışlıdır ve bu durum Lizzie'nin akranlarıyla birlikte öğrenme fırsatını hiçbir şekilde etkilemeyecektir."

"Peki ya kaçırdığı onca okul ne olacak?" "Eğitim Kurulu zaten bilgilendirildi

Lizzie'nin durumu ve onun lehine bir muafiyet verildi, bu nedenle okuldan kaçma iddialarıyla ilgili herhangi bir sorun yaşamayacaksınız. Eğitimiyle ilgili olarak, öğretmeninden gelen tüm yazışmalar, bipolar bozukluğuna rağmen kızınızın akademik olarak başarılı olmaya devam ettiğini doğruladı.

Hatta Lizzie'nin ilk yüzde beşe girdiğine bile bahse girerim."

"En azından bu."

"Evet, her şey o kadar da kötü değil."

Annemle babamın arasındaki sandalyeye çöktüğümde başımı dik tutabilmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu. Doktorun bipolar dönemler ve hızlı döngü denen başka bir şey hakkında konuştuğunu duyabiliyordum.

Yine de umurumda

değildi. Artık

umurumda değil.

"Ölmeme yardım edebilir misin?" Başımı çevirdiğimde bir adamın gölgesini gördüm. "Hey, bay adam, arkadaşımı bulmama yardım eder misin?"

"Yüce İsa," diye bağırdı adam. "Bu şekilde yaşamaya nasıl devam edebiliriz?"

"Michael, lütfen," diye feryat ettiğini duydum annemin. "Onun önünde olmaz."

"Hey, doktor bey?" Başım ipte sallanan bir elma gibi sallanıp duruyordu. Elma mı arıyordum? "Canavarı durdurabilir misin?"

"Elizabeth, benim baba."

"Baba," diye tekrarlardım, kelimenin dilimden yuvarlanmasına izin verdim. "Hey, bay baba? Acımasını durdurabilir misin?"

Adam yine ağladı, bu sefer daha yüksek sesle ve ben nedenini anlamadım.

Bunların hiçbirini anlayamadım.

"Her şey yolunda, Elizabeth." Biri elimi tuttu ve kaldırdı. "İyi olacaksın."

Yapar mıydım?

Umurumda mıydı ki?

Doktorun bana yaptığı iğne içimi uyuşturdu.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

BİR ADAM YETİŞTİR, BİR ADAM BEKLE

Hugh

18 MART 1999

İKİ SAAT SONRA KENDİMİ YOLCU KOLTUĞUNDA OTURURKEN BULDUM.

Annemin arabası Old Hall House'un önüne yanaştığında. Arabayı her zamanki yerine park ettiğinde annem, "İçeri girmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi. "Ve beni dinlemeni istiyorum." Tüm dikkatini bana vermek için koltuğunda dönmeden önce el frenini çekti. "Bunu benim için yapabilir misin, Hugh?"

Hayır demek istedim, çünkü Mam'ın babamın davasını savunacağını biliyordum, ama beni buraya getirmek için her şeyi bırakmışken bunu nasıl yapabilirdim? Yapamazdım, bu yüzden sertçe başımı salladım. "Evet anne, bunu yapabilirim."

"Şu anda babamla ilgili duygularınızla mücadele ettiğinizi ve onun hayatınızda olmadığını hissettiğinizi biliyorum."

Hayır anne, duygularımla mücadele eden ben değilim. Babam mücadele ediyor ve ben babamın hayatımızda olmadığını düşünmüyorum. Olduğunu biliyorum.

"Ama babamın seni çok sevdiğini bilmeni istiyorum, Hugh, bu akşam sizi üzdüğünü düşündüğü için çok üzgün."

Evet, ama bana gerçekten yardım edecek kadar değil.

"Babam yıkıldı, Hugh," diye devam etti. "Hayatının bu aşamasında bunu kabullenmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama ona biraz merhamet göstermeni istiyorum." Konsolun karşısına uzandı ve saçımı karıştırdı. "İyi bir adam merhamet gösterir ve ben seni iyi bir adam olman için yetiştiriyorum."

Başka bir şey eklemeyi planlayıp planlamadığını görmek için bir süre bekledim. Eklemeyince başımı salladım ve emniyet kemerimi çözdüm. "Anladım."

"Dur bakalım." Mam koluma uzandı. "Anladın mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ne söylememi istiyorsun anne?" Omuz silkerek cevap verdim. "Seni dinlememi istedin ve ben de dinledim."

"Hugh." Adımı bu şekilde söylediğinde yaşadığı hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Lütfen bir an için kendinizi babanızın yerine koymaya çalışın-"

"Ne dediysen yaptım anne," diye araya girdim ve kapının koluna uzanarak ona söyledim. "Seni dinledim. Milyonuncu kez onu korumanı dinledim ama elimdeki tek şey bu, tamam mı? İş babama merhamet göstermeye gelince, ben daha yeni tükendim."

"Hugh, böyle şeyler söyleyemezsin," diye karşı çıktı Mam, sesi kırılgan ve bezgindi. "Baban hakkında değil."

"Sen benim babamsın, anne. *Sen!*" Ona ters ters bakarak karşılık verdim. "Kazadan beri ikimizin de sahip olduğu tek ebeveyn sensin."

Nefesi kesildi. "*Hugh!*"

"Dinle..." Sinirli bir nefes vererek parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve içimde yükselen gerginliği yatıştırmaya çalıştım. "Biliyorum o benim babam ve bu hislere sahip olmamı istemediğini de biliyorum ama seni ya da Claire'i onun hakkında hissettiklerimi hissetmeye zorlamaya hiç çalışmadım, bu yüzden lütfen beni zorlamaya çalışma."

Mam bir an için tartışacakmış gibi göründü ama sonra omuzları yenilgiyle çöktü. "Özür dilerim." Koltuğuna yaslanarak bir elini alnına bastırdı ve fısıldadı: "Seni bundan koruyamadığım için çok üzgünüm."

"Anne, üzülmene gerektirecek *bir şey* yok." Konsolun diğer tarafına uzanarak elini kendi elime aldım. "Hayatımızın her günü bizim için her şeyin ötesine geçtin." Elini güven verici bir şekilde sıktım. "Claire ve ben daha iyi bir anne isteyemezdik."

Benim ya da kız kardeşimin önünde asla dökmeyeceğini bildiğim gözyaşları yüzünden gözleri cam gibiydi. Çünkü onları banyoda olduğu ve kimsenin onu duyamayacağını düşündüğü zamanlar için saklardı.

Yine de onu duydum.

Her gece.

"Nasıl bu kadar hızlı büyüdün?" Hüzünle gülümseyerek uzandı ve yanağımı okşadı. "Benim küçük oğlum artık bir bebek değil."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum anne," diye cevap verdim omuz silkerek. "Bir erkek yetiştir, bir erkek bekle." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Ama eğer bir erkek çocuğa ihtiyacın varsa, Gibs'le üç yıl daha geçirebilirsin."

Bu onu güldürdü ve buna sevindim çünkü annemi üzgün görmek istemiyordum. O bana hayat veren kadındı. Onun üzülmesine neden olmaktansa kızgın kömürlerin üzerine atılmayı tercih ederdim.

"Sensiz ben ne yapardım, hmm?" Annem uzandı ve yanağımı okşadı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne ve dönüş için teşekkürler." Kapının koluna uzanırken, "Her şey için" diye eklemekten önce boğazımı temizledim.

BEN BİPOLARIM

Hugh

18 MART 1999

ANNEMİ MUTFAKTA CATHERINE VE MIKE'LA BIRAKTIM.

Doğruca yukarı çıktım, arkadaşımı görmek için sabırsızlanıyordum. Yatak odasına girdiğimde Liz, olabileceğini düşündüğüm yerdeydi: yatağında top gibi kıvrılmıştı. Yatağının başucundaki dolabın üzerindeki küçük lamba onun hareketsiz bedenini aydınlatıyordu.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek doğruca yatağına doğru ilerledim, yüzüm ona dönük olarak yan yatana kadar durmadım. Gözleri açıktı ama donuk ve cansızdı. "Hey." Saçlarını geriye doğru düzelttim, avucumu yanağına dayadım ve fısıldadım, "Buradayım, Liz."

Eli gömleğimi yumruklamak için uzandı ama konuşmak için hiçbir hareket yapmadı. Gözünü bile kırpmadı. Gözlerini dikip bana bakmaya devam etti. Sanki Liz'in bir parçası burada olduğumu *biliyordu* ama o parça donmuş bir kafesin içinde hapsolmuştu.

"Sorun değil." Daha da yaklaşarak, alnımı onunkine dayamadan önce burnunu kendi burnumla okşadım. "Seni anlıyorum Liz."

Nefes alıp veriyordu - göğsünün inip kalktığını görebiliyordum - ama burada değildi. Arada sırada yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyordu. Her birini silmeyi kendime görev edindim.

"Uyuyabilirsin," diye fısıldadım yanağını okşayarak. "Ben burada kalıp canavarları uzak tutacağım." Çok yorulmuş olmalıydı. Yorulduğumu biliyordum. Ama gözlerini kapatmadı.

Elimi uzatıp yanağındaki bir damla gözyaşını daha sildikten sonra kendi yanağımdaki bir damla gözyaşını hızla aldım. "Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Söylenecek doğru şey olsun ya da olmasın, söyledim. "Çünkü sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın." Burnumu çekerek yanağını tekrar avuçladım ve ona doğru eğildim.

yakından. "Ve seni her zaman seveceğim, Lizzie Young."
Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Ne olursa olsun."

Geri çekilmek için hamle yaptığımda gömleğimi
çekiştirdiğini, beni kendine yaklaştırdığını hissettim.

Beni eve çağırıyor.

"Hugh," demeyi başardı ama sesi bulanık çıkıyordu.

"Evet, Liz." Yanağındaki bir damla gözyaşını daha sildim.
"Benim."

"Hugh." Sonunda gözlerini kırpıştırarak açtı ve yüzümü
bulmaya çalıştı. "Ben de seni seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum." Kalbim aynı anda hem uçuyor hem de
kırılıyor gibiydi. "Uykunu getirmek için sana ilaç verdiler mi
Liz?" Verdiklerini biliyordum. Tamamen kendinden geçmişti.
"Hmm?"

"Evet," diye halsizce cevap verdi. "Okulda kötüydüm." "Kötü
değildin, Liz," dedim ona, bu durumdan nefret ediyordum.
Bunu kendisi için söylemişti. "Sen hiç kötü olmadın."

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Emin değilim." Liz başını sallamaya çalıştı. "Sadece öyleyim."

"Eminim Liz," dedim ona, kalbimin binlerce parçaya
ayrıldığını hissederek. "Senin iyi, nazik ve tanıdığım en harika
kız olduğuna eminim." Duygularımı bastırarak bir elimi
saçlarında gezdirdim ve ona doğru eğilerek fısıldadım: "Sen
dünyadaki tüm *iyi* şeylere sahipsin ve hiçbir kötülüğe sahip
değilsin. Sonsuza kadar böyle hissetmeyeceksin. Tamam mı?
Tekrar daha iyi hissedeceksin."

"Hayır, değilim Hugh," diye mırıldandı uykulu bir şekilde,
göz kapakları titreyerek kapandı. "Ben bipolarım."

"Bipolar mı?" Ben de mırıldandım. "Bipolarım da ne demek
Liz?"

"Mm-hmm."

"Sana bu teşhisi mi koydular?" Çılgınca çalışırken arkadaşım
için endişelenmenin ötesinde bir hisle sordum

bipolar kelimesini kaydetmek ve bu konuda sahip olduğum bilgileri zihnimde ön plana çıkarmak için.

"Liz?" Dik oturarak elini elime aldım ve milyonlarca karmaşık duygunun aynı anda içime çöktüğünü hissettim. "Doktorlar bipolar olduğunu söyledi mi?"

"Mm-hmm."

"Liz." Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, çocukluğumun çoğunu hayranlıkla geçirdiğim kıza baktım ve "Neden bana söylemedin?" diye mırıldandım.

"Çok korkuyorum," diye mırıldandı elimi sıkarken. "Gideceksin."

Bu kadar kısa s ü r e d e öğrendiğim her şeyi anlamlandırmaya çalışırken göğsüm kabarak "Gitmem," diye boğuldum. "*Gitmeyeceğim*," diye çabucak açıklığa kavuşturdum, kalbim şiddetle çarpıyordu. "*Gitiyorum*"

Bu kıza karşı hissettiğim karmaşık duygulardan dolayı şaşkına dönmüştüm.

elini elime aldım ve arkasından öptüm. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece buna ihtiyacım vardı. "Kalıyorum, tamam mı?" Elini tekrar öptüm. "Ne olursa olsun."

"Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Başımı sallayarak elini yanağıma götürdüm, dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım vardı. "Benim de sana ihtiyacım var."

"Çok yorgunum." Gözleri hâlâ kapalıyken, "Lütfen kal," diye mırıldanmadan önce halsizce başını salladı.

"Kalıyorum," diye söz verdim, dikkatim hâlâ tuttuğum eline kayıyordu. "Tam burada." Elini çevirdiğimde bileğindeki derin yaralara dehşetle baktım. "Bunu bileğine Brian y a p m a d ı , değil mi Liz?"

Hiçbir şey.

"Liz," dedim, şimdi biraz daha sert bir sesle, dikkatim hâlâ bileğindeydi. Taze kesiklerin altında daha eski yara izleri vardı. Derin yaralar. Her zaman düzinelerce bilezik taktığı için daha önce hiç fark etmediğim yaralar. "Bu yara izleri nereden geliyor?"

"Gitme," diye cevap verdi sadece ve zar zor anlaşılır bir şekilde mırıldandı. "Sen burada olmadığında beni yakalıyor."

"Sorun yok Liz. Uyuyabilirsin," diye fısıldadım, bu gece cevap alamayacağım gerçeğini kabullenmiştim. Kendinde değildi. "Canavarın seni yakalamasına izin vermeyeceğim." Titreyerek gözlerime dolan yaşları geri kııptım çünkü bunun kötü olduğunu biliyordum. "Ya da korkunç kadının."

"Ne olursa olsun mu?"

"Evet, Liz." Burnumu çekerek yanağımdaki yaşı silmek için omzumu kullandım. "Ne olursa olsun."

Lizzie'nin odasından çıkıp doğruca aile banyolarına girmeden önce uyuduğundan emin olana kadar bekledim. Bu evde her şeyin nerede saklandığını bilecek kadar zaman geçirmiştim. Liz'in her gün aldığı reçeteler de dahil.

Lavabonun üstündeki, ilaçları koydukları dolaba doğru ilerleyerek kapağını açtım ve üzerinde onun adı yazan bir tane bulana kadar sayısız şişeyi karıştırmaya başladım.

Elizabeth Young.

Klonazepam.

Şişeyi hızlıca cebime koyup, aramaya devam ettim. Üzerinde Lizzie'nin adı ve *Olanzapin* yazan bir tane daha bulana kadar şişeleri karıştırdım ve onu da cebime attım.

Sinirden deliye dönmüş bir halde, aklımda tek bir şeyle sarmal merdivenlerden hışımla inip doğruca mutfağa yöneldim.

Cevaplar.

Mutfağa girdiğimde Catherine ve Mike mutfak masasında annemin karşısında oturmuş kahve içiyorlardı.

Mike, "Hugh," diye onaylarken Catherine bana sulu bir gülümseme sundu ve "Lizzie seninle konuştu mu aşkım?" diye sordu.

"Evet, benimle konuştu," diye cevap verdim, doğruca masaya doğru ilerledim ve Mam'ın yanına bir sandalye çektim. "Aslında çok konuştu." Oturduktan sonra cebimden iki şişeyi çıkardım ve önümdeki masaya bıraktım. "Aslına bakarsanız, *bu* konuda söyleyecek çok şeyi vardı." "Neden hiçbiriniz bana *en iyi arkadaşımın* bipolar olduğunu söylemediniz?" diye sormadan önce her birine ayrı ayrı baktım.

Young ailesinin mutfağındaki masada oturmuş, etrafımdaki yetişkinlerin benimle bir çocukla iletişim kurar gibi konuşmalarını dinliyordum.

Son kırk dakika *içinde* kaç kez "*Lizzie zaman zaman kendini biraz kötü hisseder*" ya da "*inişli çıkışlı günleri olur ama endişelenecek bir şey yok*" veya kişisel favorim olan "*kısa sürede kendini toparlar*" sözlerini duyduğumun sayısını unutmuştum.

Evet, haklısın.

Gerçekten bunları satın alacağımı mı düşündüler?

Kızları sadece düşmemişti. Liz başını yastıktan kaldıramayacak kadar dibe vurmuştu. Bu ilk kez de olmuyordu. Biliyordum çünkü tanıştığımız ilk günden bu yana benzer olaylara ara sıra tanık olmuşum.

Üzüldüğünde onu bundan kurtarmanın mümkün olmadığını biliyordum.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Yetişkinler bana ruh hali bu kadar düştüğünde buna karanlık dönem dendiğini söylediler ve bunun bütün gece duyduğum en mantıklı yorum olabileceğini düşündüm.

En azından *karanlık* kelimesi onun ne kadar cansızlaştığını doğru bir şekilde tasvir ediyordu. Karardığında bana nasıl da kalbi atan bir cesedi hatırlatıyordu.

"Çok karmaşık bir zihni var." "En iyi insanlar öyledir."

"Elizabeth küçüklüğünden beri mücadele ediyor." "Ama bunlar çoğunlukla öfke nöbetleriydi."

"Ergenliğe umduğumuzdan çok daha erken girdi ve bu nedenle hormonları bazı sorunlara yol açıyor."

"Ama bu senin endişelenmeni gerektirecek bir şey değil."

"Vücudu yeni ilaca alıştığında, Lizzie Kendine gelecektir," dedi Catherine, gerçekler yerine güvence vererek. "Lütfen endişelenmemeye çalış, Hugh."

Parmaklarımı masaya vurarak sakinleşmeye çalıştım, oysa tek yapmak istediğim çılgılık atmaktı. Bunu bana neden yapıyorlardı? Neden bu sulandırılmış, çocuk eldivenli açıklamayı kusmakta bu kadar ısrarcıydılar?

"Sıra bende mi?" Üçü de saçmalamaktan bıkmış gibi görüldüğünde sordum. "Şimdi konuşabilir miyim?"

Lizzie'nin anne ve babası başlarını sallarken, benim annem de bir elini alnına bastırdı.

"Lütfen benimle anlama özürlüymüşüm gibi konuşmaz mısınız?" Ses tonumdaki ısrırganlığı gizleyemeyerek sordum. "Gencim, bunu kabul ediyorum ama hassas konuları kavrama yeteneğine sahibim."

Mam yorgun bir şekilde iç çekerek başparmaklarını şakaklarına bastırdı. "Ah, Hugh."

"Ciddiyim anne," diye karşılık verdim, beni koydukları bebek etiketli kutuya geri dönmek istemiyordum. "Liz'le beş yıldır arkadaşız ve onun akıl sağlığı sorunları olduğunu hep biliyordum. Arkadaşlarımızın aksine, Liz'in başına gelenler konusunda kör, kalın kafalı ya da habersiz değilim. Tanrı aşkına, o benim en iyi arkadaşım. I

ona yardım etmek *istiyorum*, ama siz *izin vermezseniz* bunu yapamam. Ben."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum Hugh, ama sen daha çocuksun," diye araya girdi Mike, sesi annemden bile daha bıkkın çıkıyordu. "Burada neler olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yok evlat."

"Bu konuyu senin sandığından daha iyi kavırıyorum," diye cevap ~~verdim~~ cümlemin sonuna *düşünmek* kelimesini eklemek için kendimi zorlayarak.

Çünkü Mike hakkında ne hissedersenem hissedeyim. kızıyla geçireceğim zamanı tehlikeye atabilirdi.

"Kendini kestiğini biliyorum," diye söze girmeye karar verdim. Verdikleri tepkiler bilmemi beklemediklerini gösteriyordu. "Bunu en az bir yıldır yaptığını biliyorum," diye ekledim, zihinsel olarak vücudunda açıklanamayan izleri ilk kez gördüğüm zamana kadar anılarımın izini sürdüm. "*Yardım* edebilirim," diye yineleyerek ailesine beni içeri almaları için yalvardım. "Bana *güvenebilirsiniz*. Yemin ederim güvenebilirsiniz. Tek yapmanız gereken beni içeri almak!"

GIZLEYİN, HİSSETMEYİN VE ASLA AÇIĞA VURMAYIN

Lizzie

22 MART 1999

"ŞİMDİ NASIL HİSSEDİYORSUN, LIZZIE?"

"Tamam."

"Annen bana böyle söylemedi." Cevap vermedim.

Söyleyecek ne vardı ki?

"Annen bana yine bir şeyler kestiğini söyledi."

Omuz silkiyor, I çekildi at ve kol .
benim Jumper ve jean giymiş kalçalarım

baktı.

Bu konuda ne yapabilirlerdi?

Hiçbir şey.

Hayatta güvenebileceğim onca şey varken, doktorların beni tedavi edememesiydi.

Çünkü dinlemediler.

Doğru soruları sormadılar. Bana inanmadılar.

Ben de onlara inanmayı bıraktım.

Sonra ne olacağını biliyordum.

Geçen seferkiyle aynıydı.

Ya mevcut ilacımın dozajını artırıyorlardı ya da kimyasal bağımlı bir zehir markası deniyorlardı.

İşe yaramaz.

Çünkü benimki gibi kırık zihinlerin bağışıklığı vardı.

"Bana şu anda ne düşündüğünü söyleyebilir misin?" diye sordu doktor, sandalyesini bana bakacak şekilde çevirerek. "Ve tamamen dürüst olmanı istiyorum." Ellerimi ellerinin arasına alarak bana sıcak bir gülümseme sundu. "Sadece içindikileri dök."

Derin bir nefes alarak kahverengi gözlerinin içine baktım ve "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum, Doktor. Beni iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Hayal kırıklığı gözlerini doldurdu.

Yeni bir şey yok.

"Pekala, Lizzie." Derin bir iç çekti. "Bir sonraki randevunuzda tekrar deneyeceğiz."

ŞÜPHEYE DÜŞTÜĞÜNÜZDE, KİTAPLARA BAŞVURUN

Hugh

31 MART 1999

O GECE OLD HALL HOUSE'DAN DAHA FAZLA SORUYLA AYRILMIŞTIM. CEVAPLARDAN ÇOK. Yalvarmalarına rağmen Catherine, Mike ve Mam beni pamuklara sarmaya devam ettiler ve bir "çocuğun" yardım edebileceği ihtimalini düşünmek istemediler. Evet, bunu kabul etmedim ve Liz'e neler olduğunu açıklamazlarsa, bunu kendim çözmeye karar verdim.

Ertesi gün okuldan sonra halk kütüphanesine gittim. Kurgusal olmayan kitaplar bölümünü tarayarak, elime geçirebildiğim tüm tıp kitaplarını inceledim. Üyeliğim on altı yaşından küçük olduğumu belirttiği için, tıp kitaplarından hiçbirini eve götürmememe izin verilmiyordu. Bu nedenle, ertesi hafta sonu yüzme antrenmanı ve rugby antrenmanından sonra kütüphaneye döndüm ve erken başlangıçlı bipolar ile ilgili her pasajın fotokopisini çektim.

İlgimi en iyi çeken kitap, *Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabı* olarak etiketlenmiş olanıydı. Bu tozlu ciltli kitabın sayfaları arasında, insan zihni hakkında Bay Coulson'un Scoil Eoin'deki sınıfında öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendim ve en iyi arkadaşımın zihnindeki sorunlar hakkında hızla kendi teorilerimi geliştirdim.

En iyi arkadaşıma onun hayatından kaybolmaya niyetim olmadığını kanıtlamaya kararlıydım ve her gün onu ziyaret etmek için okul otobüsünden onun durağında iniyordum. Bu küçük hareket bana ailesi nezdinde puan kazandırdı ama bu umurumda değildi. Catherine ve Mike'ın Liz'in arkadaşlarının olabileceği fikrine ısınmaları güzel olsa da

hastalığını biliyordu ve cıvılamadı, ziyaretlerim onların yararına değildi.

Sadece kızlarına odaklanmıştım.

İlk üç ziyaret sadece arkadaşşıma sarılmak ve o omzumda ağlarken kulağına güven verici sözler fısıldamaktan ibaretti.

Dördüncü ziyaretinde gülümsedi.

Beşinci ve altıncı ziyaretlerde kart oynadık. Yedinci ve sekizinci ziyaretlerde uyudu.

Dokuzuncu ziyaretinde yataktan kalkmış ve giyinmişti.

On, on bir ve on ikinci ziyaretler dışarıda, tarlalarda gezinerek ve tek yönlü bir sohbeti sürdürerek geçti.

Bugün on üçüncü ziyaretimdi ve otobüsten indiğimde onu ailesinin malikanesinin kapısında beni beklerken görünce şaşırdım.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu, yoksa gördüğüm Lizzie Young mı?" Onu metal kapılara yaslanırken gördüğümde seslendim.

Lizzie güldü ve yemin ederim, duyduğum en güzel sestti. El sallamak için elini kaldırdı ve ben yolun geri kalanını koşarken "hey" diye seslendi.

"Vay anasını, Lizzie Young'mış," diye takıldım yaya kapısından geçerken. Okul çantamın omzumdan düşmesine izin vererek, pazen gömleğinin önünü yumrukladım ve sarılmak için onu kendime çektim. "İşte benim kızım."

"Evet." Kollarını belime doladı ve vücudunu sıkıca bedenime bastırdı. "İşte buradayım." Ve sonra inanılmaz derecede Lizzie'ye benzeyen bir şey yaptı, arkadaşşıımı geri kazandığımı biliyordum.

Beni tersledi.

BUNUN İÇİN SAVAŞIN

Lizzie

9 NİSAN 1999

" 'UN 'A 'UN 'U 'U 'A 'U BU DOKTORLARA AÇMAYA BAŞLAMASINA İHTİYACINIZ VAR, LIZ,"

Son randevumdan eve döndüğümüzde CAOIMHE tekrarladı. Klinikten eve dönerken yol boyunca aynı konuşmayı dinledim. Genelde tüm randevularıma annem götürürdü ama bugün kendini iyi hissetmiyordu ve okul Paskalya tatilinde olduğu için Caoimhe onun yerini almıştı.

"Kırk beş dakika boyunca o kapının önünde oturdum ve sesinizi toplam altı kez duydum."

"Kulak misafiri olmamanız gerekiyor," diye cevap verdim, mutfak masasındaki bir sandalyeye çökerek. "Bu mahremiyet ihlali olur."

"Pssh. Sen benim küçük kız kardeşimsin," diye cevap verdi, sanki bu mahremiyetimi ihlal etmesi için yeterli bir sebepmiş gibi havaya vurarak - beni rahatsız ettiğinden değil.

Aksine, daha az umursayamazdım. Çoğu zaman çenemi kapalı tuttum.

"Hadi ama Liz," diye saçmalamaya devam etti, mutfağımızın etrafında vızır vızır dolaşp atıştırmalık bir şeyler ararken. "Onlara sorunun ne olduğunu söylemezsen seni nasıl iyileştirecekler?"

Beni düzeltemezler.

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum," diye hatırlattım ona, çenemi elime dayayarak. "Bütün sorun da bu zaten, Caoimhe."

"En azından yine insansın," diye cevap verdi kız kardeşim, buzdolabını kapatmak için kalçasını kullanarak. "En son döndüğünde bizi çok k o r k u t m u ş t u n ."

Evet, bunu zaten biliyordum.

Caoimhe bana sayısız kez anlatmıştı.

Sorun şuydu ki, bunu hiç hatırlamıyordum.

Görünüşe göre, doktorların beni denediği yeni ilaç uyuşukluğumun sebebiymiş ve yakında daha iyi hissedecektiğim. Daha iyi hissetmek konusunda emin değildim ama kesinlikle eskisi kadar boş hissetmiyordum.

Tekrar yataktan kalkabiliyordum ki bu bir süredir zorlandığım bir şeydi. Çılgılık atmıyor ve saçmalamıyordum, bu da bir başka avantajdı. Okula düzenli olarak geri dönmüştüm ve ailem beni şahin gözlerle izliyordu.

Henüz tehlikeyi atlatıp atlatmadığımdan emin değildim; zihnim bir anda onu elimden alabilecekken istikrara umut bağlamaktan korkuyordum ama yine de iyi olmak istiyordum.

Ön kapı çalındığında ve birkaç dakika sonra kız kardeşim "Liz, aşık çocuk günlük ziyaretin için geldi" diye seslendiğinde dudağımı ısırardım ve gülümsedim.

Çünkü normal olma umudum varsa, bunun için savaşmalıyım.

Ve yapardım.

Onun için.

BÖLÜM 10

Alevleri ve Kızleri Tutuşturmak

DOĞUM GÜNÜ DİLEKLERİ VE KAÇAK KIZ KARDEŞLER

Hugh

9 HAZİRAN 1999

ÇARŞAMBA GÜNÜ OKULDAN SONRA OTOBÜSE BINDIĞIMDE

Gözlerimin onu nasıl aradığını gizlemeye çalışmadım. Liz'i koridorun yarısında, sağ tarafta bulduğum anda ona doğru bir adım attım.

Çantamı koltukların arasındaki zemine atarak yanındaki koltuğa oturdum ve bir kolumu omuzlarına attım. "Mutlu yıllar, Liz." Kendimi cesur hissederek yanağına bir öpücük kondurdum ve ardından sınıf arkadaşlarımdan gelen kurt ısıklıklarını ve sataşmaları görmezden geldim.

"Sağ ol Hugh," diye kıkırdadı ve kolumun altına girene kadar bana yaklaştı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye cevap verdim, koltuğumda rahatlayarak. "Hediyen çantamda. Evine gittiğimizde sana veririm."

"Hediye istemediğimi biliyorsun."

"Ve sana hâlâ hediyeler vereceğimi biliyorsun."

Gülümsedi. "Evimde ne kadar kalacaksın?"

"Dokuz buçuk," diye cevap verdim, bu düşünceye çok sevinmiştim. "Annem vardiyasından sonra beni alacağını söyledi."

Yüzüne yayılan gülümsemenin ışıltısı, Liz'in de en az benim kadar geç geldiğim için sevindiğini gösteriyordu.

Mart ayından beri durumu çok daha iyiydi. Aldığı yeni ilaç kombinasyonu onun için gerçekten işe yarıyor gibi görünüyordu ve kendimi her gün onu devam etmesi için cesaretlendirirken buldum. Haplardan nefret ettiğini biliyordum ama onlar olmadan işlevini yerine getiremeyeceğini de biliyordum.

"Şimdiden nasıl on bir oldun?" Başımı sallayarak düşündüm. "Sanki daha dün altı yaşındaydın ve bu otobüste oturup küçük bir köpek yavrusu gibi boynumu kokluyordun."

"Aman Tanrım," diye kıs kıs güldü, yanağını kolumun kıvrımına yasladı. "Boynunu kokladım."

"En azından beni sadece kokladın," diye karşılık verdim kıkırdayarak. "İ diğer çocuklardan çok daha şanslıydı."

"Dürüst olmak gerekirse, köpek yavrusu göndermesi hak ettiğimden çok daha nazik." "O zamanlar vahşıydim" diye eklemekten önce tekrar güldü.

"Sen *hâlâ* vahşisin," diye karşılık verdim gülerek. "Yine de bu harika. Vahşi çizgini sevmeye başladım."

"Tanrım," diye haykırdım Old Hall House'a adımımızı attığımızda ve yüksek sesli bir çığlık sesiyle karşılaştığımızda. "Bu da ne demek oluyor?"

Mike'ın sesi havada gürlledi, Caoimhe'nin histerik feryadı ve ardından herkesi sakinleştirmeye çalıştığı belli olan Catherine'in sesi katıldı.

Liz iç çekerek, "Hiçbir fikrim yok," dedi ve kapalı mutfak kapısına doğru yaklaştı. "Ama öğrenmek üzere olduğumuzdan eminim."

"Bunu nasıl yapabildin?" Mike kapının diğer tarafından talepte bulundu. "Bütün geleceğini mahvettin, Caoimhe!"

"Michael, lütfen sakin ol."

"Sakinleşmek mi? Kızımız sertifika sınavlarına girmek yerine erkek arkadaşıyla İngiltere'ye gitmişken bunu nasıl yapmamı öneriyorsun Catherine?"

Vay anasını.

Caoimhe sertifika sınavlarını atladı mı?

Liz'e bakmak için döndüm ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu, yüzünde geniş gözlü bir ifade vardı.

"Sadece bir sınavdı baba," diye yalvarmaya çalıştı Caoimhe, ama ağlamasının şiddetinden sesi boğuk çıkıyordu. "Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim baba. Yemin ederim kalan sınavlarıma gireceğim. Her şey iyi olacak, söz veriyorum. Diğer derslerimde de başarılı olacağım."

"Hayır, iyi olmayacak Caoimhe," diye araya girdi Catherine, sesi artık kızgın geliyordu. "İngilizce temel bir ders ve sen sınavı atladın. İngilizce olmadan, diğer sınavlarda ne kadar başarılı olursan ol, otomatik olarak okul bitirme sertifikasını alamazsın!"

"Bunu bilmiyordum!" Çığlıkları ve feryatları daha da arttı. "Bilmiyordum, yemin ederim!"

"Bu sabah saat tam dokuzda Tommen'da olman gerektiğini biliyordun," diye araya girdi Mike. "O kadarını *biliyordun* Caoimhe, ama hayır, bu kadar basit bir şeyi yapamadın, değil mi? Hayır, çünkü bunun yerine, o pislik Mark Allen'la kirli bir hafta sonu geçirmek için geleceğini çöpe atmaya karar verdin!"

Kahretsın..

. Yürü be

Mike.

"Üzgün olduğumu söyledim!" Caoimhe çığlık attı ve bir sandalyenin fayanslara sürtünme sesi kulaklarını doldurdu. "Ama gitmem gerekiyordu baba, zamanım tükeniyordu-"

"Sakın bunu söylemeye cüret etme!" diye kükredi babası. "Seni neden İngiltere'ye götürdüğünün zaten farkındayım. En kötü kabusumu yüksek sesle dile getirmene ihtiyacım yok!"

"Neden, Caoimhe?" Catherine hıçkırarak ağladı. "Neden bana gelmedin, aşkım?"

"Onun yüzünden!" Caoimhe çığlık attı. "Şu tepkisine bak anne. Tek yaptığı kafasını kaybetmek ve kendinden geçmekken seninle neler olduğu hakkında nasıl konuşabilirdim?"

Karar mı? *Kendim* için doğru olanı yaptım ve kurum için en iyi olanı yaptığımı düşündüm-"

"Sakin söyleme!"

"Michael, lütfen sakinleşmeye çalış."

"Ayinde yüzümüzü nasıl göstereceğiz, Catherine? Tüm aileyi utanç içinde bıraktı."

"Kimse bilmiyor baba, söz veriyorum." "Tanrı biliyor, Caoimhe!"

"Sen ciddi misin baba?" Caoimhe çığlık attı. "Kanlı canlı karşında durmuş yardım dilenirken gökyüzündeki Tanrın için mi endişeleniyorsun?"

"Benim hiçbir kızım senin yaptığını yapmaz," diye bağırdı Mike. "O pislği bir daha asla buraya getirme. Duydun mu beni? Bir daha asla bu evin ön kapısından içeri adımını atmayacak!"

"Baba, lütfen!"

"Hayır, bana sarılmaya çalışma! Şu anda sana bakmaya dayanamıyorum."

"Baba, anlamam için sana yalvarıyorum-"

"Gözümün önünden çekil Caoimhe," diye kükredi Mike. "Lütfen. Şimdi git, pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

Ayak sesleri yaklaştığında Lizzie, "Çabuk," diye fısıldadı. "Koş."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Uzattığı elini tutarak merdivenlere fırladık ve hızla üst kattaki yatak odasının güvenliğine çekildik.

"Lanet olsun," diye boğuk bir ses çıkardım, sırtım onun kapalı yatak odasının kapısına dönüktü. "Kız kardeşin ciddi bir bokun içinde."

"Babamın ona hiç böyle bağırdığını duymamıştım," diye onayladı Liz, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Genellikle bunu benim için saklar."

Evet, öyle olduğunu biliyordum ve bu babasından hoşlanmamamın en büyük nedenlerinden biriydi.

"Mam bile hüzünlü görünüyordu," diye devam etti, yatağına doğru ilerlerken. "Ve bir azizin sabrına sahip."

"İngiltere'ye gideceğini biliyor muydun?" Onu yatağına kadar takip ederek sordum. "Sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır, ben değil, ama arkadaşlarından biriyle telefonda konuşurken bu konuda bir şeyler söylediğini duydum," diye yanıtladı Liz, yatağında bağdaş kurarak otururken. "Hiç dikkat etmedim çünkü açıkçası ne yaptığı pek umurumda değil. Bütün hafta sonu ortalıkta görünmeyince de bir arkadaşının evinde ders çalıştığını düşündüm." Omuz silkerek ekledi: "Bugün sertifika sınavları başladı. İngilizce Sınavı I'e girmesi gerekiyordu."

"Sizce hamile olduğu için İngiltere'ye gitmek üzere gemiye binmiş olabilir mi?" -duraksadım ve sesimi fısıltıya indirerek "ama şimdi değil" dedim.

Kimsenin yüksek sesle konuşmaya cesaret edemediği bir konu olsa da, İrlanda'daki herkes kızların İngiltere'ye neden beklenmedik tekne gezileri yaptığını biliyordu ve bunun nedeni turistik yerleri görmek değildi.

Liz endişeyle dudağını çiğneyerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki."

YALNIZ YOLCULUKLAR VE HIÇKIRAN KIZ KARDEŞLER

Lizzie

25 HAZİRAN 1999

"ELIZABETH," BABA DEDI, AYAKTA İÇİNDE BENİM YATAK ODASI KAPI ARALIĞI.

"BEŞ DAKİKA İÇİNDE YOLA ÇIKACAĞIZ, tamam mı?"

"Tamam baba," diye seslendim, son bir çabayla bavulumun üstüne tırmanıp onu kapatmaya çalıştım. "Neredeyse hazırım."

"İhtiyacınız olan her şeyi topladınız mı?"

"Sanırım hazırladım."

"Emin misin?" diye zorladı. "Üç gece evden uzak kalacaksın."

"Biliyorum baba." Ve *sabırsızlanıyordum*. Sinead Biggs beni ailesiyle birlikte babasının Batı Cork sahilindeki tatil evine yapacakları yıllık geziye davet etmişti. Ailem olmadan hiç tatile çıkmamıştım ve babam da gitmeme izin vermişti. Claire ve Hugh bana anne tarafından tüm teyzelerinin, amcalarının ve kuzenlerinin orada olacağını ve çocukların her yıl büyükbabalarının arka bahçesinde kamp yaptıklarını söylediler. Kardeşlere göre Büyükbaba Healy içkiye düşküncü, yaramazlığa daha da düşküncü ve torunlarının cinayet işlemesine her zaman izin verirdi, bu da benim heyecanımı artırdı.

Babamın gitmeme izin verdiği için Caoimhe'ye teşekkür etmem gerektiğini biliyordum, çünkü kız kardeşim işleri bu kadar berbat etmeseydi, babam bana kendimi kanıtlamam için bu şansı vermeyecekti. Sinead Biggs'in deneyimli ve kıdemli bir hemşire olması da bana zarar vermedi. Ailem, ruh halim beklenmedik bir şekilde değişirse ne yapacağını bildiği konusunda ona güveniyordu.

Caoimhe için üzüldüm, gerçekten üzüldüm ve son üç haftanın onun için zor geçtiğini biliyordum ama gerçek şu ki kendimi hiç *bu kadar iyi* hissetmemiştim.

On bir yıldır ilk kez, ailemizdeki işlev bozukluğunun tek nedeni ben değildim. Kız kardeşim o kadar büyük bir hata yapmıştı ki, daha önce hiç suçlanmadığım bir şekilde *beni* iyi biri gibi göstermeyi başarmıştı.

Onun beklenmedik bir şekilde gözden düşmesi, ailemin endişeli bakışlarından ve onaylamayan kaşlarından kurtulmamı sağlamıştı. Ailemin onayının *çok* hoşuma giden bir şey olduğunu çabucak fark ettim ve kendimi onları mutlu etmek için daha iyisini yapmak isterken buldum. Artık geceleri gerçekten uyuyabildiğim için bunu yapmak çok daha kolaydı. Haftalardır kâbus görmüyordum ve her gece sekiz saat uyumayı başarıyordum.

"İlaçlarını aldın mı?" Babam dikkatimi tekrar ona çekerek sordu.

"Evet." Gülümsedim ve spor çantamın ön cebini okşadım. "Ve bugünün dozunu aldım bile."

"Aferin kızıma." Babam o zaman bana gülümsedi ve bu gerçek, içten bir gülümsemeydi. "Hazır olduğunda aşağıda olacağım."

Olimpiyatlarda altın madalya kazanmışım gibi sırtarak babamın uzaklaşmasını izledim ve sonra merdivenlerden inerken ayak seslerini dinledim.

Bugün iyi bir gün.

Ve ben kötü

değilim.

Çünkü babam beni

seviyor. Sevilebilirim.

Sonunda bavulumu kapatmayı başardım ve onu yatağıma uzandım, omuzlarımı spor çantamın askılarından geçirdim ve aceleyle odamdan çıktım. Sahanlıkta Caoimhe'nin yatak odasının kapısının önünden geçerken donakaldım. Bavulumu yere bırakarak kapının diğer tarafından gelen alçak sesli, ağlamaklı hıçkırıkları dinledim.

Aradan haftalar geçmişti ve o *hâlâ* ağlıyordu.

Kamp gezisine çıkmadan önce onu kontrol etmeye karar vererek odasına girdim ve yatağında top gibi kıvrıldığı yere doğru ilerledim.

"Caoimhe?"

"Ne-ne?" diye hıçkırıklara boğuldu. Görebildiğim tek parçası yastığının üzerine yayılmış sarı saçlarıydı. Geri kalanı mor yorganının altında saklıydı.

"İyi misin?"

"Sen ne bok düşünüyorsun?" diye boğuk bir sesle bağırdı, şimdi daha çok ağlıyordu.

"Hayır," diye mırıldandım, dilimin ucuna gelen sert cevabı bastırarak çünkü benimle böyle konuşmasından nefret ediyordum. "Sadece hoşça kal demek istedim," diye ekledim. "Yolculuğa çıkmadan önce."

"Hoşça kal," diye tersledi. "Şimdi gidebilirsin."

Derin bir iç çektim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Öyle olsaydı, dünyada konuşmak isteyeceğim son kişi sen olurdun!" diye bağırdı, doğrulup yorganı üzerinden iterek. "O yüzden odamdan defol git, Lizzie!" Hemen gitmeyince ileri atıldı ve beni geriye doğru savuracak kadar sert bir şekilde itti. "Defol git dedim, seni lanet olası deli!"

"Tamam!" Ayağa kalkarak tersledim. "Yatakta yuvarlanmanın tadını çıkar." Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak, soğukkanlılığımı kaybetmeden ve kampa gitme şansımı mahvetmeden önce yatağından uzaklaştım. "Arkadaşlarımla kampa gidiyorum."

"Git!" Caoimhe çığlık attı, ben giderken yastığını bana fırlattı. "Ve hepimize bir iyilik yap ve bir daha geri gelme!"

DERİN, DAHA DERİN, EN DERİN

Lizzie

27 HAZİRAN 1999

"HUGH ANDREW BIGGS, ŞU KAYALARDAN AŞAĞI IN.

ANINDA!" SINEAD çığlık attı ama uyarılar için artık çok geçti. Özellikle de ilk çocuğu korkunç bir yükseklikten geriye doğru etkileyici bir takla atma girişimindeyken. "Aman Tanrım, Lizzie, yapıyor, değil mi?"

"Evet," diye güldüm, Hugh uçurumun kenarından en mükemmel zamanlamayla ters takla attığında kumsaldan alkış ve tezahürat geldi. "Kesinlikle öyle!"

"O iyi mi?" Ellerini gözlerinin üzerine kapatan annesi acı dolu bir inilti çıkardı. "Lütfen bana başardığını söyle."

Gözlerim tekneye doğru yüzen çocuğu takip ederken, omzunu sıvazlayarak "Başardı," dedim.

Babası, nam-ı diğer Büyükbaba Healy, torununu alkışlarken, "Sakin ol kadın," diye uyardı. "Aferin, Hughie!" diye seslendi, gururla gülümseyerek. "İşte iş bu, evlat!"

Büyükbaba Healy uzun boylu, bembeyaz saçlı ve gür beyaz sakallı bir adamdı. Bana *Titanik* filmindeki Kaptan Smith'i hatırlatırdı ve onu çok severdim. Şakacı bir mizah anlayışına sahip, neşeli görünümlü bir adamdı. Ayrıca, kendi adını taşıyan en büyük torununu çok seviyor gibi görünüyordu - ikimizin de ortak noktası buydu.

"Üzerinde can yeleği bile yok," diye feryat etmeye devam etti. "Yüce İsa, o çocuğa can yeleğini giymesini söylemişim."

"O harika, Sinead," diye güldü Büyükbaba Healy, hiç de endişeli görünmüyordu. "Çocuk üç kez üst üste bölge yarışlarında altın madalya kazanıyor ve sen lanet olası bir ceket için endişeleniyorsun."

"Umurumda değil." Sinead hırıltılı bir nefes verdi ve bir elini göğsüne bastırdı. "Onu öldüreceğim."

Büyükbaba Healy, eski görünömlü bir fotoğraf makinesiyle torununun fotoğraflarını çekerken, "Genç adamın sırtına binme, Sinead," diye uyardı. "En kötü ihtimalle biraz uçurumdan atlarsa, sen de büyük iş başarmış olursun." Dönüp ona bilmiş bir bakış attıktan sonra ekledi: "Sen ve Pete bu çocuğun yaşındayken kesinlikle daha kötülerini yapardınız."

"Neden bu kadar endişelendiğimi sanıyorsun?" diye homurdanarak bankın üzerine çöktü.

"Biliyor musun, bence bizi tekneyle gezintiye çıkarman gerçekten harika," demeye karar verdim. "Gibbie'nin ailesine olanlardan sonra bunun senin için gerçekten korkutucu olduğunu biliyorum ama Hugh suyu gerçekten seviyor."

"Öyle olduğunu biliyorum tatlım," diye cevap verdi hüzünlü bir gülümsemeyle. "O her zaman benim su bebeğim oldu."

Bundan hiç şüphem yoktu. En iyi arkadaşım suyu tanıdığım herkesten daha çok seviyordu. Hugh'un pek çok hobisi vardı ve hepsinde de başarılı olduğu çok çeşitli sporlar yapardı ama onun gerçek tutkularının kitaplar ve yüzmek olduğunu biliyordum. Hiçbir zaman suda olduğu zamankinden daha canlı değildi ve ailesiyle bu tür gezilere eskisi kadar sık çıkamaması beni üzüyordu.

Gibbie'nin neden Claire ve kuzenleriyle birlikte tatil evinde kaldığını tamamen anladım ama aynı zamanda Sinead Biggs'in oğlunu suya geri götürecekt kadar güçlü bir kadın olduğunu düşündüm.

"Nefes al, Sinead," diye düşündü Sarah Teyze, babasının güvertesine yayılmış, bronzlaşmaya çalıştığı yerden. "Kırışıklıkların olacak."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Hugh tekneye ulaştığında Sinead çığlık attı. "Yapılacak onca sorumsuz, aptalca, umursamaz şey varken, kendini lanet olası bir uçurumdan atmaya karar veriyorsun." Havlu elinde, teknenin kenarına eğildi ve söylenmeye devam etti. "Ve daha da kötüsü, bunu yapmak için can yeleğini çıkarıyorsun. Kendini öldürebilirdin, seni lanet olası ahmak!"

"Bunu gördün mü?" Hugh heyecanla sordu, kendini tekneye geri attı. Annesinin söylenmelerini duymazdan gelerek büyükbabasına baktı ve güldü. "Taklalarımı gördün mü?"

"Büyükbaba Healy kıkırdadı ve omzunu gururla sıktı. "Bu başka bir şeydi."

Hugh kıkırdadı ve başını salladığında yanındaki herkese püskürttü: "Bu destansı bir şeydi," dedi. "Ne adrenalin patlaması ama."

"Terbiyesiz," diye tersledi annesi, omuzlarına büyük, lacivert bir havlu örtmeden önce kafasına bir tokat attı. Oğlunun kendisinden uzun boylu olduğu düşünülürse bu kolay bir iş değildi. "Ve kutsal olan her şey aşkına, can yeleğini giy, olur mu?"

"Beni yavaşlatıyor, anne."

"Sizi yüzer halde tutuyor, yaptığı şey bu."

"Liz." Viski rengi gözleri üzerime dikildi ve bana doğru bir adım atmadan önce sıırttı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu inanılmazdı!" Hâlâ heyecandan titreyerek ağzımdan kaçırdım. "Beni oraya götürmelisin." Yukarı uzanarak havlusunun kenarlarından tuttum ve geniş omuzlarını örtecek şekilde yeniden ayarladım. "Ben de o heyecanı hissetmek istiyorum."

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye araya girdi Sinead. "Hugh, sakın o kızı kayalıklara çıkarmaya kalkma. Beni duyuyor musun?"

Hugh bana sinsice göz kırparken, "Seni anlıyorum anne," diye cevap verdi. Elini benimkine dolayarak beni güvertenin diğer tarafına doğru itti ve fısıldayarak, "Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Kalbim heyecanla çırpındı. "Beni oraya mı götüreceksin?"

"Seni daha da iyi bir yere götüreceğim," diye cevap verdi arsız bir gülümsemeyle, bir bacağını teknenin kenarından sarkıtıp havlusunu atarken. "Ama çabuk olmalıyız." Suyu işaret etti ve bana bilmiş bir bakış attı. "Tamam mı?"

Ne yapmam gerektiğini çok iyi bildiğim için hevesle başımı salladım. "Tamam."

"Hugh," dedi Sinead uyarı tonuyla ve bizi dikkatle süzdü. "Komik işler yapmak yok, duydun mu?"

Çok geç.

Onun Oğlum oldu zaten içinde ve su ile onun Kollarını bana doğru uzattı.

Hiç tereddüt
etmedim. Bir
saniye bile.

Heyecan dolu bir çığlık atarak teknenin kenarına tırmandım ve suya atladım.

"Aman Tanrım," diye bağırdım, vücudum soğuk sıcaklığı algıladığında bir an irkildim. "Çok soğuk."

Hugh'nun kolları anında bana sarıldı. "Seni yakaladım." "Oh, Tanrı aşkına," diye inledi Sinead, eğilerek teknenin yanından bize doğru baktı. "En azından bunun can yeleği giyecek kadar akli var."

Hugh gülerek, "Anne, ben hallederim," dedi ve bizi teknedен uzaklaştırdı. "Sadece yüzmeye gideceğiz," diye açıkladı. "Perilerin deniz mağarasına gidip geri döneceğiz. Liz'e mağaraları göstermek için."

"Hugh, suyun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun," diye karşılık verdi Sinead. "Ve Lizzie senin kadar güçlü bir yüzücü değil."

"Biliyorum," diye cevap verdi, biz uzaklaşırken. "Ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Yere değemiyorum, Hugh." Yüzdüğümü biliyordum, can yeleğim bana bu konuda güvence veriyordu ama daha önce hiç bu kadar derinlikten çıkmamıştım. "Ya yüzüp gidersem?"

"Yanımdayım," diye ikna etti, can yeleğimin kayışını tutarken boşta kalan kolunu yüzmek için kullandı. "Benimle güvendesin."

"Onu güvende tut," diye seslendi Sinead, kenara doğru eğilip görüş alanından yavaşça uzaklaşmamızı izlerken hafifçe dehşete düşmüş görünüyordu. "Seni uyarıyorum, Hugh."

Hugh'nun yüzdüğü ve benim de peşinden sallanarak ilerlediğim on dakikalık bir sürenin ardından, nihayet onun perilerin deniz mağarası olarak adlandırdığı yere ulaştık.

"Vay canına," diye nefes aldım, kayaların derinliklerine gizlenmiş etkileyici bir mağara girişinin görüntüsüne bakarken.

"Karadan ulaşılması tamamen imkânsız," diye açıkladı can yeleğimin kayışından tutarak beni içeri yönlendirirken. "Sadece gelgit olduğunda keşfedilebilir."

"Su hala burada derinlerde mi?"

"Buna inansen iyi edersin," diye cevap verdi, bizi mağaranın içinden akan dar deniz suyu akıntısında dikkatlice manevra yaparken bir yandan da iki tarafımızdaki keskin kayalardan kaçınıyordu. "Dipsiz bir kuyu gibi Liz."

"Bu çok havalı," diye cevap verdim, kelimelerimin mağara duvarlarından yansıyıp bana geri yankılanmasından büyülenmiş gibiydim.

Her yönden yüksek damlama sesleri geliyordu ama yine de inanılmaz derecede sessizdi. Güneş ışığı mağaranın açıklığından içeri süzülüyor, karanlık tünellerde yolu aydınlatıyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim ve bunu Hugh'ya da söyledim.

"Bunun daha iyi olduğunu söylemiştim," diye kıkırdadı Hugh, bedenini kullanarak beni mağaranın özellikle dar bir bölümünden korudu. Beni başka bir dar köşeye çekti ve sonra birdenbire sivri kayalardan oluşan dar duvarlar arasında sıkışıp kalmadık. Bunun yerine, sadece yeryüzündeki cennet olarak tanımlayabileceğim bir yere girmiştik.

Hugh kıkırdayarak, "Perilerin deniz mağarasına hoş geldiniz," dedi ve elini salladı. "Oldukça havalı, değil mi?"

Havalıdan da öteydi.

Nefes kesiciydi.

Yüzdüğümüz dar patikanın ilgi çekici olduğunu düşünmüştüm ama belli ki değilmiş, çünkü o dar, kayalık su kanalı cennete çıkıyordu.

Tam bir huşu içinde, neredeyse içinde yüzdüğümüz sualtı havuzu kadar ışıltılı görünen mağara duvarlarına baktım. Daha da iyisi, buradaki su *sıcaktı*. Güneş ışığının küçük parçaları mağaranın içine girmiş ve mağarayı mistik, ışıltılı bir renkle aydınlatmıştı.

"Buraya perilerin mağarası demelerine şaşmamalı," diye nefes aldım, her şeyi içime çekerek. "Büyülü görünüyor."

"Biliyorum," diye kabul etti Hugh, bizi yakındaki bir kayaya doğru yönlendirirken. "Ama uzun süre kalamayız."

"Yapamaz mıyız?"

"Hayır." Kendini kayanın ü z e r i n e bırakarak geri döndü ve bana elini uzattı. Ona tamamen güvenerek elini tuttum ve beni sudan çıkarıp kendisiyle birlikte kayanın üzerine çektiğinde kendi isteğimle gittim. *Kucağına*. "Birkaç saat içinde burası su altında kalacak," diye açıkladı, can yeleğimi yeniden ayarlarken, kayanın üzerinde bana daha fazla yer açmaya çalıştı ve başaramadı. "Oturma yeri için özür dilerim." Bana mahcup bir gülümseme sundu. "Sanırım bunu iyi düşünemedim."

Yapmadığı için çok heyecanlıydım çünkü kucağından daha iyi oturabileceğim bir yer düşünemiyordum. "Alaaddin'in mağarası gibi," diye nefes aldım, bir kolumu boynuna dolayarak. "Burada dünyanın geri kalanından tamamen soyutlanmış durumdayız."

"Merak etme, güvendesin," diye söz vermekte gecikmedi. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

"Endişelenmiyorum, Hugh." Bedenlerimiz artık o kadar yakındı ki, onun yanından ayrılmaktansa burada, bu mağarada ölmeyi ve bir daha asla iyileşememeyi tercih edeceğimi biliyordum. "Ben *mutluyum*."

"Güzel." Cevabım gerginliğini azaltmış gibi görünüyordu ve Altımda gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Çünkü senin mutlu olmanı *istiyorum* Liz."

"Seninleyken hep mutluyum."

"Evet," diye cevap verdi, sesi her zamankinden biraz daha derinden geliyordu. "Benim için de aynı şey geçerli."

"Bu arada beni seçtiğin için teşekkürler," dedim yaklaşıarak. "Claire ve senin bu geziye katılmak için birer arkadaş seçtiğinizi biliyorum ve Claire'in Gibs'i seçtiğini *de* biliyorum." "Yani sen beni seçtin." diye eklemeyden önce gülümsedim.

"Her zaman seni seçeceğim, Liz." Hugh'nun kolu belime dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Her zaman ilk tercihim sen olacaksın."

"Geziler için mi?"

"Her şey için."

Verdiği yanıt tüm bedenimde bir zevk ürpertisi yarattı. "Seni seviyorum, Hugh Biggs." Memnuniyet dolu bir iç çekerek diğer kolumu boynuna doladım ve gülümsedim. "Eğer yapabilseydik sonsuza kadar burada seninle kalırdım."

Sıcaklık dolu kahverengi gözler benimkilere kilitlendi.

"Öyle mi?" Yavaşça başımı salladım. "Hiç ayrılmak istemiyorum."

"Ben de öyle." Sesi hırçın ve kalındı ve konuşurken nefesi yüzümü okşuyordu. "Liz." Adımı söyleyiş şekli omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Sanki beni tanıyormuş

gibi. Sanki

onunmuşum gibi.

Sanki tamamen ona aitmişim gibi.

Bir kolunu belime dolayarak göğüslerimiz birbirine değene kadar beni kendine çekti. Kollarım boynuna dolanırken, ellerimi beklentiyle sıkıca birbirine kenetledim.

Hugh'nun hareketleri yavaş ve amaçlıydı, sanki bu günün nasıl olacağını daha önce binlerce kez düşünmüş gibiydi. Ben de düşünmüştüm ama hayal gücümün gerçekte *hiçbir ilgisi yoktu*.

Beklemeye bir saniye daha dayanamadım ve belli ki Hugh da dayanamadı çünkü ben çenemi yukarı kaldırırken o da yüzünü benimkine doğru indirdi.

Ve işte oldu.

Nihayet!

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, çatırdayan bir elektrik dalgası her yerime yayıldı. İçgüdüsel olarak göz kapaklarım kapandı ve vücuduna yapıştım, o kadar güçlü bir adrenalin patlaması hissettim ki hiçbir uçurum dalışı bununla yarışamazdı.

Hayır, zavallı, vefasız kalbim için sadece bir kişinin kalbimin iplerini bu şekilde çekebileceği açıktı.

Hugh Biggs.

Öpücüğü tüy kadar hafif bir dokunuştı. Dudaklarının yumuşak, tatlı bir fırçası.

Bir
kere.
İki
kere.

Dudaklarının benimkilere üçüncü dokunuşunda, Hugh oyalandı, dudaklarını orada tuttu, biraz daha derine bastırdı, kalp tellerimi biraz daha sıkı çekti, ta ki çok gergin olduğumu hissedene kadar, kollarında parçalanabilirdim.

Vücudumun kontrol edilemez bir titreme içinde patlamasına neden olan tatlı, masum gagalardı. Hugh'nun dudakları şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Ne beklediğimden emin değildim ama öpücüğü son birkaç yıldır aklımda canlandırdığım tüm beklentileri aştı ve *kesinlikle* elim üzerinde çalışmayı yendi.

Kollarım boynuna çok sıkı sarılmıştı ve bir parçam hava akışını kesmekten endişe ediyordu ama bırakamıyordum.

Bu dünyada hiçbir şey bu çocuğu serbest bırakmam için beni kandıramaz.

Düşüncelerim değil.
Zihnim değil.
Benim kırık parçalarım değil.
Hiçbir şey.

Hugh geri çekilip viski rengi gözleri benimkileri taradığında, devam etmesini istediğime dair ona güvence vermek için çaresizce başımı salladığımı hissettim.

Bu sefer dudaklarını dudaklarıma bastırduğında geri çekilmedi. Bunun yerine, dudakları benimkilerde oyalandı ve sonra, acı verici bir yavaşlıkla, dudaklarını benimkilere doğru hareket ettirdi. Hangimizin daha fazla titrediğinden emin değildim - sadece eşit derecede gergin olduğumuzu varsayabilirdim çünkü eliyle yüzümü kavrayıp öpüşmemizi derinleştirdiğinde, doğrudan elektrik şebekesinden elektrik çarpmış gibi hissettim.

Hayır, onu geç. Sanki beni doğrudan ona bağlamıştı ve bunu durduracak gücüm yoktu.

Hugh dikkatle öptü, sanki tam olarak nasıl öpüşmekten hoşlandığımı biliyormuş gibiydi, ki bu şaşırtıcıydı çünkü o ağzını benimkine değdirene kadar ben bile nasıl öpüşmekten hoşlandığımı bilmiyordum. Şimdiye kadarki *en iyi* ilk öpücüktü.

11. BÖLÜM

Limbo

ŞÜPHE KIRINTILARI

Lizzie

31 TEMMUZ 1999

"DUBLIN'DEN GELEN ÖNEMLİ BİRİ OLDUĞUNU DUYDUM."

"Babası kasabadaki Kavanagh'lardan biri." "Ve yazdan sonra bizim sınıfa mı katılacak?"

"Evet, biz tatil için ayrılmadan önce birkaç haftalığına altıncı sınıfa katıldı."

"Öyle mi?"

"Evet, görünüşe göre birinci sınıfa başlaması gerekiyordu ama taşınma nedeniyle altıncı sınıfı tekrar etmesi gerekiyor."

"Adı ne?"

"Jonathan, sanırım? En azından Cormac'ın böyle söylediğini düşünüyorum."

"Rugby'de gerçek dışı olması gerekiyordu." "Nerede oynuyor?"

"Merkezin dışında, sanırım."

"Dublin'in hangi bölgesinden?"

"Zengin kesimden."

"Bok yok mu?"

"Gerçekten. Babam eskiden onun babasıyla aynı okula gidiyordu, bu yüzden ailesinin Yukarı Batı'da Wild Rose Malikânesi'ni satın aldığını biliyorum."

"Ne kadar darphaneden bahsediyoruz?"

Ragbi kulübündeki sahanın kenarına yayılmış, Sacred Heart'taki birkaç sınıf arkadaşım, Scoil Eoin'den erkekler ve St. Bernadette's Manastırı'ndan birkaç kızla çevrili bir şekilde etrafımda olup biten konuşmaları dinledim ve iç geçirdim.

Danny Call ve Patrick dün yumruk yumruğa gelmiş, Pierce O'Neill ve Hugh ise çok yaklaşımlardı. Ama burada

gölüyorlar ve sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi bir rugby topunu ileri geri fırlatıyorlardı.

Erkekler çok garipti.

Birbirleriyle bir sorunları olduğunda, bunu birbirlerinin canına okuyarak çözdüler ve sonra arkadaş olmaya geri döndüler.

Ben o kadar affedici değildim ve bazı çocuklar söz konusu olduğunda hala omzumda Gibsie büyüklüğünde bir çip taşıyordum. Neyse ki o ve Claire kulüp binasının arkasına kaçmışlardı, bu yüzden bugün ona sataşmaya karar verirlerse dilimi tutma konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

"Şişe çevirmece oynamalıyız." Manastırdaki kızlardan biri kıkırdayarak Patrick'e yaklaştı. "İki dakikalık öpücüklerle."

Bernadette's'ten bir başka kız da "Diliyle," diye karşılık verdi. Bu kız Hugh'nun yanına oturdu ve tişörtündeki hayali bir tüy parçasının tozunu aldı. "Kim ister?"

Şişe çevirme oyununu bilmiyordum ama en iyi arkadaşıma dokunmaya devam ederse elini koparmaya hazır olduğumu kesinlikle biliyordum.

Öfke içimde hızla yükseldi ve elimi yumruk yaptım. Onun aptal kızıl saçlarını tutmamak için ellerimi yumruk yaptım.

Bu benim bir sorunumdu: en çok sevdiğim şeyleri takıntı haline getirmek. Bu benim kontrolümde olan bir şey değildi. Bir şeyler hissettiğimde, onları kalbimin her parçasıyla hissederdim. Üzgün ya da kızgın olduğumda da aynıydı. Kendimde sabit ya da durgun olamıyordum. Her fırsatta duygularımın tüm gazabını hissediyordum. Ve *şu* anda, dünyada en çok sevdiğim insana dokunduğu için kendimi öfkeli *hissediyordum*.

Ayağa kalkmak, oturdukları yere doğru yürümek ve onu iterek uzaklaştırmak istedim. Çıglık atmak istedim.

O benim diye avazım çıktığı kadar bağırdım ama *yapamadım* çünkü o *değildi*.

Hugh o gün mağarada beni öpmüştü ama sahile gittiğimizden beri bir ay geçmişti ve bu konuyu bir kez bile açmamıştı.

Aslında, küçük bir parçam peri mağarasındaki öpücüğün gerçekten yaşanıp yaşanmadığını ya da felaket hayal gücümün bir başka ürünü olup olmadığını merak ediyordu.

Endişeyle çimlerin üzerine bağdaş kurup oturdum ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Bu yaz iyi gidiyordum ve ilaçlarımı her gün aksatmadan alıyordum ama kendimden asla emin olamıyordum. Her zaman içimde bir şüphe vardı.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, herkesin çimlerin üzerinde oluşturduğu çemberi fark etmemiştim.

Kendimi Hugh'nun karşısında otururken bulduğum bir çember. "İyi misin, Lizzie?" Marybeth nazik bir sesle sordu O ve ikiz kardeşi iki yanımda otururken. "Başın mı ağrıyor?"

"Hayır, ben iyiyim." Gülümsemeye zorlayarak ellerimi birbirine kenetledim. "Her şey yolunda."

TANORANI BITİR VE KANLI ŞİŞEYİ ÇEVİR.

Hugh

31 TEMMUZ 1999

"HUGHIE!" ROBBIE MAC BAĞIRDI. "TANORA'NI BITİR VE DÖN
Lanet olası şişe, delikanlı."

Kendimi rahatsız hissederek şişemdeki son gazlı damlayı da içtim, kapağı tekrar kapattım ve şişeyi ona doğru fırlattım.

İlk dönüşü almamın imkanı yoktu.

Kahretsin, tatildeyken Liz'e kız arkadaşım olmasını teklif etmeliydim. Eğer etseydim, şu anda arkadaşlarımla bir çemberin içinde oturmuş panik atağımı maskeleyemeye çalışıyor olmazdım.

Çünkü panikliyordum.

Çocuklardan biri o lanet şişeyi her çevirdiğinde ölebileceğimi düşünüyordum. Onun üzerine düşerse nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Kıpırdamadan oturup başka birinin onu öpmesini izleyebilir miydim?

Bundan şüpheliydim.

Şişeyi çemberin etrafında on dört kez döndürdükten sonra kendimi şişeyi elime almış, ilk turumu atmaya hazır buldum.

Lütfen Tanrım, dokunaklı kızılın üzerine düşmesine izin verme.

Lütfen, Tanrım, beni bu karmaşadan kurtar.

Şu şişeyi durdurursan her şeyi yaparım.

"Lizzie!" diye tezahürat yaptı kızlar ve attığım spinin *onun* üzerine düştüğünü gördüğümde nabzım fırladı.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler, İsa!

Danny sinirli bir sesle, "Onu daha önce öpmemiş olmana imkân yok," diye meydan okudu.

Liz'le daha önce öpüşüp öpüşmediğimiz konusunda ona cevap vermedim çünkü bu onu ilgilendirmezdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben *Bernadette Brady*'yi öpmek zorunda kalırken o Liz'i öpebilseydi ben de kızardım.

Ugh.

Gözlerimi çemberin ortasındaki pozisyona geçen Liz'e kilitlediğimde, nabzımın kulaklarımda gümbürdediğini duyabiliyordum.

Etrafımızdaki herkes alkışlayıp kurt ıslığı çalarken titreyerek nefes verip çemberin ortasında ona katıldım.

"Tam iki dakika, Biggsie," diye seslendi Lukey gülerek. "Zaman tutacağız."

Bir başkası da "Dilleriyle" diye ekledi.

Arkadaşlarımızı görmezden gelerek dikkatimi önümde diz çöken kıza odakladım ve tepkisini ölçmeye çalıştım.

Liz gergin görünmüyordu.

Aksine, gözleri heyecanla parıldıyordu. Bana cesaret verici bir baş selamı veren Liz, ellerini omuzlarıma koydu ve gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba," diye mırıldandım, ellerimi beline yerleştirdim. "Yap!" diye bağırdılar. "Yap, yap, yap!"

Kalbim serbestçe onun cebine girerken beynim aşırı hızlandı.

Yapmak zorundaydım.

Ya şimdi ya da asla.

Onu öpmek

zorundaydım.

Onu öpmek istedim.

Onu ~~öpmek~~ *öpmek*

Yine de, içimde büyüyen belirsizliğe engel olamıyordum. Yanılma ihtimali.

Haksız değilsin, göt herif. Şimdi fazla düşünmeyi bırak ve sadece yap!

Vücudumdaki her sinir cehenneme dönmüş ve nefes alışım düzensizleşmişken yüzümü onunkine yaklaştırdım. Yavaşça hareket ettim. Acı verecek kadar yavaş ama bunu berbat etmeyi göze alamazdım.

Göz kapakları titreyerek kapandığında ve beklentiyle çenesini benimkiyle buluşmak üzere yukarı kaldırdığında, içimde bir şeyler gevşedi. Sakinleştirici bir nefes alarak gözlerimi ve aramızdaki boşluğu kapattım.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, o tanıdık beyaz elektrik patlamasının içimde dalgalandığını hissettim. Liz'in de bunu hissettiğini biliyordum çünkü kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde ne yapacağımı *tam olarak* biliyordum. Sadece bir kez denediğim ve kurallarını bilmediğim bir oyunda liderliği ele alıyordum. Bunu sadece hevesimin deneyimsizliğimi yenmesine bağlayabilirdim.

Baskı, sonuçlar ve hiç bitmeyen duygular.

Bu kız ve bu dudaklar bir ömür boyu aklımdan çıkmayacaktı.

K-I-S-S-I-N-G

Lizzie

31 TEMMUZ 1999

HUGH BIGGS BENİ TEKRAR ÖPÜYORDU.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki etrafımızdaki herkesin duyabileceğinden emindim ama umurumda değildi. Çünkü bu hayatımın en güzel günüydü.

Dudakları benimkilere bir, iki kez değdi ve üçüncü değmede beni daha derinden öptü, belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı.

Bedenim elektrikli bir telle çarpılmış gibi hissediyordu. İçimdeki her şey heyecandan titredi ve sarsıldı.

Ve sonra hissettim - dilinin ucu hafifçe benimkine sürtündü. Diğer kızların cesaretlerini öptüklerinde şikayet ettikleri gibi kötü hissettirmiyordu.

Bu *harika* hissettirdi.

Bir şekilde ne yapacağımı biliyordum, sanki bilmiyordum ama aynı anda biliyordum.

Kafa karıştırıcı ve heyecan vericiydi ve aynı anda yeterli değildi. Dili ağzımdaydı, yavaşça benimkine sürtünüyordu. daha önce tanık olmuştu.

Kendime engel olamayarak, göğüslerimiz birbirine değecek şekilde onu kendime çektim ve kollarımı olabildiğince sıkı bir şekilde boynuna doladım.

Çünkü onu sonsuza dek burada tutmak istiyordum.

Bunu hayatımın sonuna kadar hissetmek istedim.

Öpüşmemiz uzadıkça birbirimize daha da aşına olduk.

Hugh zorlayıcı değildi ve dilini boğazıma sokmadı. Salyalı ya da daha kötüsü ısırğan değildi.

Danny Call, Bernadette'in ağızında şapırdatarak dolaşırken oldu.

Sonunda ayrıldığımızda onun yanakları kızarmıştı, benimkilerin ise kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

Çabucak kızların oturduğu yere geri döndüm, çimlerin üzerindeki tüneğime geri döndüm ve kızlar konuşup dedikodu yaparken kalbimin durmasını diledim.

Görünmez çizginin diğer tarafındaki çocukların hepsi tezahürat yapıyor ve Hugh'yu omuzlarından alkışlıyorlardı.

O anda gözüme takıldı, mavi üzerine kahverengi ve vücudumu bir sıcaklık dalgasının kapladığını hissettim.

Bana bakışı diğer herkese bakışından farklıydı.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve bana sevimli bir omuz silkme hareketi yapmadan önce titrek bir nefes verdi.

Gülümsemesini yansıtarak omuz silktim ve ellerimi sıkıca birbirine kenetledim.

Bunu tekrar yapmak istedim.

Her gün.

Sonsuza kadar. Ve sanırım

o da öyle yaptı.

HORMON DENEN KÜÇÜK ÇILGIN BİR ŞEY

Hugh

28 AĞUSTOS 1999

SAHİL GEZİSİNDEN SONRA BENİM İÇİN HER ŞEY DEĞİŞTİ. İ TAM O ANI BİLİYORDUM. Perilerin deniz mağarasının derinliklerinde, kollarını boynuma doladığında ve dudaklarımı dudaklarına bastırduğım, kucagımda oturan kızı *sevdiğim* ve eskiden yaptığım hiçbir şekilde onunla birlikte *olmak* istemediğim bana *bir* yıkım topu gibi çarptı.

Şişe çevirme sırasında tekrar öpüştüğümüzde bu farkındalık daha da pekişti.

Evet, o öpücük beni mahvetti.

Lizzie Young için yanıp tutuştuğumu hiçbir zaman saklamaya çalışmadım, ama söz konusu masum alev o gün patladı ve o zamandan beri içime yayılmayı durdurmamayan alevli bir ateşe dönüştü.

Ateşle birlikte, Lizzie'ye yönelik, karmaşık olduğu kadar yoğun da olan, derin, güçlü ve ateşli duygular da ortaya çıktı.

Bu yeni keşfedilen duygulara eşlik eden rüyalar daha da kafa karıştırıcıydı. En iyi arkadaşım hakkında görmemem gereken rüyalar.

Tüm bu çilenin en utanç verici kısmı, vücudumun ona verdiği ani tepkiydi, bu da en iyi arkadaşım ile vakit geçirmeyi daha da zorlaştırdı.

Bu arada Liz'in böyle bir sorunu yoktu ve bana karşı her zaman olduğu gibi sevecen ve şefkatli davranmaya devam etti; eğer bunu nasıl *durduracağımı* dair en ufak bir ipucum olsaydı sorun olmazdı.

Artık onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum, çünkü bana her yaklaştığında tek düşünebildiğim onu yakalamak ve her şeyi tekrar yapmaktı.

Onu düşünmeden edemiyordum.

Dudaklarının benimkinde nasıl hissettirdiğini.

Dilinin tadı nasıldı. Ne kadar

iyi hissettirdiğini.

Vücuduma nasıl çılgınca şeyler yaptığını.

Onu tekrar öpmeyi çok istiyordum ama cesaret edemiyordum. Ona kız arkadaşım olmasını teklif etmek istiyordum ama ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam paniğe kapılıyordum.

Bu yüzden içime attım ve onu bir sonraki görüşümde yapacağıma dair kendime söz vererek bekledim. Sorun şu ki, bunu bütün yaz boyunca ertelemiştim ve kendimi çok tedirgin hissediyordum.

Sadece *benim* olmasını istedim. Hayatımdaki her şeyden daha çok istedim. PlayStation'ım da dahil. Dürüst olmak gerekirse, eğer onu bu yılki Noel listeme koyabilirsem, hayatımın geri kalanında hediye istemeyi bırakabilirdim. *Liz*'e sahip olabilseydim.

Sadece o.

Diğer birçok erkek de ondan hoşlanıyordu ve içlerinden biri cesaretini toplayıp benden önce ona çıkma teklif ederse ne olacağını düşünmek beni hasta ediyordu.

Evet der miydi?

Eğer yapsaydı, bununla nasıl başa çıkabilirdim? Ölür müydüm?

Ölebileceğimi düşündüm.

Böyle bir şey olursa gerçekten kalbim duracakmış gibi hissettim.

"Söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu?" Feely'nin sesi düşüncelerime sızdı ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Hugh," diye devam etti, bu akşamki yatıya kalmamız için arka bahçeme kurmaya çalıştığımız çadırın diğer tarafından bana sırtarak. "Orada tamamen sersemlemişsin, delikanlı."

"Evet," diye mırıldandım, çadırın halkalarından geçirmem gereken sırtığa yeniden odaklandım. "Hey, Feely?"

"Evet, Hugh?"

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Sor bakalım, delikanlı."

"Sadece merak ediyordum," diye mırıldandım, konuyu açmaya çalışırken yüzümün kızardığını hissettim. "Hâlâ bir fahişe misin?"

"Ne yazık ki hayır," diye cevap verdi Feely, dikkati çimlere çakmakta olduğu kazığa odaklanmıştı. "Maura McGuinness siz tatildayken bir şişe çevirme oyunu sırasında bunu gördü."

"Yok artık." Kaşlarımı kaldırdım. "Hiç söylemedin."

"Tam olarak duyurmak istediğim bir şey değil, delikanlı."

"Yeterince makul," diye düşündüm, tüm dikkatimi ona vererek. "Nasıldı?"

Tişörtünün yakasını düzeltmek için uzanırken, "Dilimi çamaşır makinesine sokmak gibiydi," diye yanıtladı. "Dişlerle birlikte."

"Tanrım." Öğürerek yutkundum ve elimle ağzımı kapattım. Lizzie'nin çamaşır makinesi gibi bir dili yoktu. Sadece iki kez öpüşmüş ve bu öpüşmelerden birinde dilimizi kullanmış olsak da, kimsenin Lizzie Young kadar iyi öpüşemeyeceğinden emindim. "Şanssızsın delikanlı."

"Evet." Feely çiviye yerine çakmayı bitirdikten sonra başını geriye doğru çevirip bana baktı. "Aklında ne var, Hugh?"

"Bilmek istemezsin." Sırıttı.

"Dene bakalım."

"Ciddiyim, delikanlı." Başımı uyarırcasına salladım. "Kafamdaki düşüncelerin konuşulması gereken tek yer ayindeki günah çıkarma kutusudur."

Feely kıkırdayarak, "Tamam, şimdi bana söylemek zorundasın," dedi ve çadırı terk etti. "H a y d i , delikanlı." Çadırın üzerine uzandı.

ve sırtıttı. "Söyle bakalım."

Bu konuyu konuşmak için sadece iki potansiyel adayım olduğunu bilmek -Feely ya da Gibs- beni *boş* ver diye düşünmeye *ittti*.

Kıçımı çimenlerin üzerine oturtup, içimdekileri Bir yandan da bir zamanlar baba dediğim adama olan kızgınlığımı tazeliyordum.

On iki yaşına üç ay kalmıştı ve ergenlik, beraberinde vücut kılları, hormonlar, her geçen gün derinleşen bir ses ve önemli bir büyüme atağı getirerek intikamla başlamıştı. *Her yerde*.

Kuşlar ve diğer canlılar söz konusu olduğunda hiç de bilgisiz değildim. arılar. Seks, regl, ergenlik, boşalma, mastürbasyon gibi her şeyin nasıl işlediğini biliyordum. Adını siz koyun, biliyordum. Ancak vücudunuzdan ne bekleyeceğinizi *bilmek* ile o şey geldiğinde onu *anlamak* arasında muazzam bir boşluk vardı.

Vücudumda olup bitenler hakkında annemden güvence alamazdım ve arkadaşlarıma da gitmek zorunda kalmamalıydım.

Babama gidebilmeliydim.

Sohbetimizin yirmi dakikasında, Feely'nin aramızdaki en yaşlı kişi ve çiftlik hayvanlarının üreme yöntemleri konusunda uzman olmasına rağmen, kendi türü hakkında en ufak bir fikri olmadığı açıkça ortaya çıktı. Bu *da benim ona* üreme organlarını açıklamamla sonuçlandı.

Dürüst olmak gerekirse, Feely'nin babalık konusunda benden daha az şanslı olduğunu düşünüyordum. Zavallı, talihsiz piçin başvuracağı Paddy Feely vardı. Babamın arkasına saklandığı kapalı kapı bile Feely'nin babasından daha anlayışlıydı.

Tesadüf eseri, arka bahçemde çadır kurmanın paha biçilmez bir eğitim aracı olduğu ortaya çıktı ve

Konuşmamızın sonunda, Feely'nin bu konuda sürpriz bir sınava tabi tutulması halinde, sınavı başarıyla geçeceğine dair içimde bir güven vardı. Bu arada, kendimi o sabah uyandığımda olduğu gibi öfkeli hormonlarımla başa çıkmak için duygusal olarak donanımsız buldum.

BALLYLAGGIN'İN BANSHEE'Sİ

Lizzie

28 AĞUSTOS 1999

GIBSIE, PATRICK, "BU İŞLER BÖYLE YÜRÜMEZ," DIYE İTİRAZ ETTİ. Yerel bir hayalet hikayesini yeniden anlatmayı bitirdi. "Ne kadar saçma."

Avoca 4 numaranın arka bahçesinde kamp yapıyorduk. Greystones ve çocuklar ürkütücü hikâyeler ve hortlak masallarıyla bizi korkutmaya çalışıyorlardı.

Bu arada, onların uydurduğu hiçbir şeyin beni kız kardeşimin bu yazki davranışlarının yarısı kadar bile sarsamayacağından sessizce emindim.

Uzun zamandır ailemizde sorunları olan tek kişinin ben olduğumu düşünüyordum ama Caoimhe Liverpool seyahatinden döndüğünden beri sürekli olarak yanıldığımı kanıtlamıştı. Yazın büyük bir bölümünü odasında ağlayarak geçirdi ve ağlamadığı zamanlarda da ailemize hayatının adaletsizliği hakkında bağırıp çağırıyordu.

Caoimhe'ye göre on sekiz yaşını geçmişti ve erkek arkadaşının istediği zaman kendisinde kalmasını hak ediyordu. Ancak, babamızın gözünden düştüğünden beri, doğduğundan beri sahip olduğu ayrıcalıklı yaşamın tam olarak bir *ayrıcalık* olduğunu çabucak fark ediyordu. Ayrıcalıkların her an geri alınabileceği gerçeği de yüzleştirdiği bir başka soğuk ve sert dersti.

Kız kardeşimin erkek arkadaşının mülkümüze adım atması yasaklanmakla kalmadı, aynı zamanda kız kardeşim yerel devlet okulunda altıncı sınıfı tekrar etmek zorunda kalırken, Mark da eski okullarında son sınıfı tekrar etmek zorunda kaldı. Babam Caoimhe'nin Tommen Koleji'ne gitmesi için bir yıl daha okul ücreti ödemeyi reddetti. Onun bu kararı evde patlamalara neden olmuştu ve ben de bir geceliğine evden uzakta olmaktan memnundum.

Gibs, "Feely'nin anlattıkları tamamen yanlış," diyerek dikkatimi tekrar günümüze çekti. Meşaleyi Patrick'ten alıp kendi üzerine tuttu ve "*Ballylaggin'in ölüm* perisi olarak da bilinen Grainne Ní hÓigáin'in gerçek hikâyesini biliyorum," dedi.

"Anlat bize Gerard," diye teşvik etti Claire, bir yandan da korunmak için ağabeyinin yanına sokulmuştu.

"Efsaneye göre Grainne bir cadıymış," diye başladı, sesini özel efekt için daha da ürkütücü hale getirerek. "Kasaba halkı Grainne'in büyücülükle uğraştığını biliyordu ama o günlerde İrlanda'da pek çok insan paganizmle uğraşıyor ve rahibelere, druidlere, ruhlara ve tanrılara tapıyordu, bu yüzden Grainne komşuları tarafından yalnız bırakıldı. Büyücülüğünü onların üzerinde uygulamadığı sürece onunla birlikte yaşamaktan mutluydular."

"Ama yaptı, değil mi?" Claire, Hugh ile kollarını birleştirerek araya girdi. "Kötü bir şey yaptı, değil mi?"

Gibbie ciddiyle, "Kötünün de kötüsü," diye onayladı. "Dolunay gecesi, altıncı ayın altıncı günü, Grainne altı çocuğu evlerinden aldı ve onları Ballylaggin nehrinde boğdu."

"Neden?" diye sordum. Merakla sordum çünkü olayların bu versiyonu Patrick'inkinden çok daha acayıpti. "Neden çocukları boğdu?"

"Çünkü sonsuz yaşam armağanını istiyordu ve bunu elde etmek için şeytanla bir anlaşma yaptı," diye yanıtladı Gibbie ürkütücü bir ses tonuyla. "Ve altı masumun kanı şeytanın bedeliydi."

"Evet, haklısın," diye düşündü Patrick, en az bizim kadar yatırım yapmış görünüyordu. "Senin versiyonun çok daha iyi Gibs."

Gibs yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle hikâyesine devam etti. "Altı çocuğun ailesi sabah uyandıklarında çocuklarının yataklarında olmadığını görünce kasabada kıyamet koptu. Arama ekipleri oluşturuldu ve herkes kayıp çocukları aramaya çıktı."

Hugh çenesini ovuşturarak, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu gerçekten ders Gibs."

"Cansız çocuklar sonunda nehir kıyısında bulunduğunda, altı beden de kalpleri yoktu!"

"Vay anasını!" Claire gözleri faltaşı gibi açılmış ve dehşete düşmüş bir halde boğuk bir sesle konuştu. "Cadı kalplerini mi yedi?"

"Daha da kötüsü," diye yanıtladı Gibsie. "Onların kalplerini evine götürdü ve kutsal olmayan takdisinin üzerine yerleştirdi."

"Kasaba halkı çocukları kimin öldürdüğünü böyle mi öğrendi?" Hugh'nun diğer tarafına doğru kayarak sordum. "Kalplerini Grainne'in evinde buldukları için mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı Gibsie, ışığı çenesine tutmadan önce feneri bana tutarak. "Ballylaggin kasabası halkı Grainne'i yakaladığında çok öfkeleniler."

"Ne yaptılar?"

"Başka bir cadıdan yardım istediler," diye devam etti Gibsie, anlattıklarıyla hepimizi büyüleyerek. "Yakındaki bir köyden güçlü bir rahibe."

"Ne yapmak için?"

"Ölen çocukların ebeveynleri, kasaba halkının geri kalanıyla birlikte, cezanın suça uygun olması gerektiğine karar verdiler ve rahibeyi emirlerini yerine getirmeye ikna ettiler. Grainne'e sonsuza dek azap çektirmeye kararlı olan bu kişiler, rahibeyi o zamana kadar hiç duyulmamış kadar aşağılık ve ahlaksız bir lanet yapmaya ikna ettiler."

"Neydi o?"

"Ölüm ne kadar acı verici ya da yavaş gelirse gelsin, ölümün Grainne'in suçları için yeterli bir ceza olduğunu düşünmediler, bu yüzden rahibe ile birlikte kasaba halkı onu sonsuza dek arafta zincirleyecek bir lanet uydurdular."

"Araf mı?" Claire kaşlarını kaldırdı. "O da ne?"

"Araf hayaletlerin yaşadığı yerdir," diye açıkladım. "Fiziksel dünyamızda değil ama yok da değil."

"Aynen öyle. Öldükten sonra arada kalmak gibi bir şey," diye ekledi Hugh, güven verici bir kolunu her birimize dolayarak. "Dünyada değilsin, cennette ya da cehennemde de değilsin. Araftasınız."

"Böylece o gece, güneş batıda batarken ve rahibe kötü cadının üzerindeki laneti uygulamak için tanrılarının güçlerini çağırırken, Ballylaggin halkı Grainne Ní hÓigáin'i evinin dışındaki tepede bir kazığa bağladı ve diri diri yaktı."

Patrick başını sallayarak, "Lanet olsun Gibs," dedi. "Lütfen bana daha fazlası olduğunu söyle."

"Ölümünden sonra kasaba halkı cadıyı son kez gördüklerini düşündü ve bir süreliğine öyle de oldu..."

"Ne zamana kadar?"

"Ta ki altı yıl sonra, altı çocuk daha yataklarından kaybolana ve ertesi sabah nehir kıyısında aynı yerde kalpleri cansız bedenlerinden sökülmüş halde bulunana kadar."

"Tamam, bu da ne?" Claire paniklemiş görünerek ciyaktı. "Bu kadarı da fazla."

"Efsaneye göre rahibe laneti yaparken ölümcül bir hata yapmış," diye açıkladı Gibsie ölümcül soğuk bir sesle. "Her altı yılda bir, altıncı ayın altıncı gününde cadının geri dönmesine izin veren bir hata. Altı çocuk daha bulmak için Ballylaggin kasabasında serbestçe dolaşabilecekti."

"Aman Tanrım, tüylerim diken diken oldu," diye kıs kıs gülerek Hugh'nun yanına sokuldum.

"Asıl çocukları nehirde boğduğu için doğa tarafından suyu geçmesi yasaklanmış, gezgin ruhunu öldüğü kasaba topraklarına hapsetmiştir ve efsaneye göre gece geç saatlerde feryat figan çığlıklar karanlığı doldurduğunda, diri diri yakılmanın acısını yeniden yaşarken öbür dünyada çığlık atan Grainne'dir."

"Vay anasını Gibs," diye haykırdı Hugh, etkilenmiş gibiydi. "Bu destansı bir şeydi."

Gibbie kıkırdarak, "İşte gördünüz mü?" dedi ve sonunda karakterini bozup şakacı havasına geri döndü. "Ballylaggin'in Banshee'sinin *gerçek* hikâyesi."

Bu arada, geri kalanımızın o anda yapabildiği tek şey onu alkışlamak oldu.

"Oh, oh, oh!" Gibbie bir elini havaya kaldırarak bağırdı. "Neredeyse unutuyordum!"

"Ne?" diye hepimiz bir ağızdan sorduk.

"Başka bir şey daha var. Daha da kötü bir şey," diye fısıldadı ürkütücü bir ses tonuyla. "Çünkü kasaba kayıtlarına göre, beşimizden biri doğrudan Grainne Ní hÓigáin'in soyundan geliyor." Ürkütücü olması için el fenerini yakıp söndürdü. "Aslında, evlerimizden biri cadının evinin bulunduğu yere inşa edildi."

"Kim?" Claire sordu. "Olamaz! Bir cadıyla mı akrabayım?"

"Hayır Claire, bizim herhangi bir cadıyla akrabalığımız yok," dedi Hugh. "Gerçi Sarah Teyze şüpheli biri."

"Kapa çeneni, Hughie," diye inledi Claire. "Gerçekten çok korkuyorum."

"Benim, değil mi?" Patrick güldü. "Ben lanet olası bir ölüm perisinin soyundan geliyorum."

"Aslında," diye düşündü Gibbie, feneri bana tutana kadar hepimizin üzerinde parlatarak. "Yerleşik engerek yılanı."

"Tanrım!" Claire çığlık atarak kardeşini güvenli bir yere çekmeye çalıştı ama başaramadı. "O bir cadı, Hughie."

Bu arada ben de kıs kıs gülererek eğildim. "Bu çok havalı. Her zaman bir cadı olmak istemişimdir."

"Stevie yüzünden mi?" Hugh bana kurtça bir gülümseme sunarak düşündü. "Fleetwood Mac, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim, hâlâ gülüyordum. "Onun cadı titreşimlerini seviyorum."

"Silver Springs' mi?"

Sırıtarak başımı salladım. "Hatırlamışsın."

Hugh göz kırptı. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum Liz."

"Neden vardır sen Çocuklar Gülüyor musun?"
Claire diye sordu, sesi gerçekten dehşete düşmüş gibiydi. "Bu *korkunç* bir haber."
"Rahatla Claire," diye kıkırdadı Hugh. "Bu tamamen saçmalık."
"Ya değilse?" diye sordu kız kardeşi. "O zaman sana büyü yapmayacağıma söz veriyorum," diye takıldım.
Claire göğsüne haç işareti yaparak, "Tanrım," diye inledi.
"Sabah ayine gitmem gerekiyor."

Claire birkaç saat sonra uyku tulumundan fırladığında, "Çocuklar, korkuyorum," dedi. "İçeri girmek istiyorum."
"Bebek gibi davranmayı bırak," diye homurdandı Hugh, bir kolunu yüzüne kapatarak. "Tamamen güvendesin."
"Ama ya Ballylaggin'in Banshee'si bizi yakalarsa?"
"Yapamaz," diye yatıştırdı Gibsie. "Dört yıl daha buralarda olmayacak."
"Yemin eder misin?"
"Elimi kalbimin üzerine koy, Claire-Bear." "Tamam ama ya Lizzie bizi yakalarsa?" "Yakalamam," diye güldüm.
"Söz veriyor musun?"
"Yemin ederim, ölmeyi umuyorum."
"Tamam." Claire on iki saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra "Ya bir ayı bizi yakalarsa?" diye sordu.
"Ballylaggin'de mi?" Patrick yüksek sesle inledi. "İrlanda'da hiç ayımız yok. Bu civarda görebileceğiniz en kötü şey tilkidir."
"Ya da bir sincap." "Ya da bir porsuk."
"Ya da bir kurbağa."
"Ya da bir kirpi." "Ya da bir tarla faresi."
"Ya da belki haydut bir öküz."

"Şehrin dış mahallelerinde olduğumuzu düşünürsek bu oldukça şüpheli."

"Ah, kraker, ben inekleri sevmem."

"Sen bütün hayvanları seversin Claire." "Normalde, ama inekleri değil."

"Don't Endişelen. Ben yaparım. korumak sen itibaren ve İnekler, Bebek Biggs."

"Peki ya ben? Ben de inekleri sevmem." "Seni ineklerden de koruyacağım Gibs."

"Söz veriyor musun, baba? Bizi kurtaracağına yemin eder misin?"

"Tanrı aşkına, t o p a r l a n artık, olur mu?" Hugh tersledi.

"Kendinizi ürkütüyorsunuz."

"Bana kızma, Hughie! Senden daha gencim, tamam mı!"

"Biliyorum Claire. Bu yüzden sana susmanı ve uyumayı söyledüğimde beni, büyüğünü dinlemelisin."

"Sen Biliyorum Ne, Çocuklar, Eğer Claire-Bear'ın değil Kalıyorum, ben de değilim."

"Kapa çeneni, Gibsie." Arayan Patrick'ti. "Her şey yolunda. Sadece gözlerini kapat ve uyu."

"Kahretsin, ya burada bir fare varsa?" Gibsie inledi.

"Sıçanlarla aram pek iyi değildir."

"Kuyruklar, değil mi Gerard?"

"Evet, o ve ve yaklaşan Weil'in Hastalık, Claire-Ayı."

"Süper ürkütücü."

"Hastalık kapmak istemiyorum."

"Hayır, ben de."

"Aman Tanrım," diye inledi Hugh. "İkinize de konuşmayı kesmeniz için yalvarıyorum."

"Bebek Biggs, uyku tulumumdan çık!"

"Oops, üzgünüm Patrick. Karanlıkta göremiyorum. Gerard'ın uyku tulumu sandım."

"Claire! Gibsie'nin uyku tulumundan uzak dur."

"Ama biz ayrı yatmayız, Hugh. Bunu biliyorsun."

"Bununla başa çıkamıyorum." Huysuz bir ayı gibi oflayıp puflayan Hugh uyku tulumundan çıktı ve bir fener yakarak çadırı donuk sarı bir renkle aydınlattı. "Ben buradan gidiyorum."

"Hayır, Hughie, gitme," diye seslendi Claire kardeşinin ardından, ben de kendi fenerimi bulup yakmak için etrafı karıştırırken. "Kapıya en yakın olan sensin," diye seslendi arkasından. "Burada kalman gerekiyor ki fareler bize ulaşmak için senin içinden geçmek zorunda kalsınlar."

Çok geç.

Ağabeyi uyku tulumuyla birlikte bahçenin karanlığında kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra, ağaç evin merdiveninin gıcırdama sesi havayı doldurdu.

"En azından içeri girmiyor," diye önerdi Gibsie. "Çünkü annelerimiz Hugo Boss-man olmadan dışarıda uyumamıza kesinlikle izin vermez."

"Ben Hugh'dan daha yaşlıyım," diye homurdandı Patrick, sesi hakarete uğramış gibiydi.

Claire, Gibsie'yle birlikte uyku tulumuna sokulurken annesinin sesini taklit ederek, "Ah, görüyorsun ya, ama Hugh *mantıklı* olan," diye açıkladı. "Annem tüm bilgeliğin Hughie'de, tüm vahşiliğin bende olduğunu söylüyor."

"Şimdi mutlu musun?" Gibsie ve Claire bir uyku tulumunun içinde yavru kardeşler gibi birbirlerine sokulduklarında kuru bir sesle sordum. "Siz ikiniz çok gülünçsünüz."

"Onsuz uyuyamadığımı daha önce de söyledim," diye açıkladı Gibs, arkadaşımızın etrafında bir kedi gibi kıvrılırken. "Bu benim suçum değil."

"Ve beni sıcak tutuyor," diye ekledi Claire uykulu bir esnemeyle. "İyi geceler Gerard, seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum, Claire-Bear."

"Osurmasan iyi edersin," diye uyardı Patrick, dikkatini Claire'e çevirmeden önce parmağıyla Gibs'i işaret ederek, "ve horlamasan iyi edersin." Bununla birlikte, uykusuna yerleşti

antasına koydu ve başını altında kullanması gereken yastıkla örttü.

Çadırdan dikkatlice çıkıp aēa eve doēru ilerlemeden önce diēerlerinin uykuya dalmasını bekledim.

Hugh Biggs'in olmadığı bir çadırdaki erkeklerle birlikte uyumak istemiyordum. Onunla baş başa vakit geçirme düşüncesi içimde heyecan uyandırıyordu.

Merdivenin tepesine ulaşıp aēa evin kapısından sürünerek içeri girdiēimde, Hugh'yu uyku tulumuna uzanmış, el fenerinin ıřıēıyla *Angela'nın Klleri*'nin yıpranmış ciltsiz bir kopyasını okurken buldum.

Gözlerim ona takıldıēı anda bir sıcaklık dalgası geldi. tenime saldırdı ve kalbim çılgınca çarpmaya başladı. "Hey. Burada seninle kalabilir miyim?"

"Hey." Dikkati hemen bana kayd. "Evet, tabii ki." Kitabn yere bırakan Hugh uyku tulumunun kenarn kaldırdı ve içeri girmem için bana işaret etti.

Hiç tereddüt etmeden bunu yaptım, üşüyen ayaklarım bacaklarından yayılan sıcaklıkla anında ısındıēında heyecanlandım.

"Kıllanyorsun," dedim ona, bacak kıllarnn kabalıēının benimkilerin przszlēne deēdiēini hissederek. "Bu çok garip."

"Korkarım bu konuda yapabileceēim bir şey yok," diye cevap verdi ve ben sırtımı gēsne dayayarak dönerken sıcak kolunu omuzlarıma doladı. "Yeterince sıcak mı?"

"Mm-hmm." Başımı sallayarak uzandım ve iki elimle n kolunu kavradım ve yaknna sokuldum. "Sıcacık."

"İyi misin Liz?"

"Evet, Hugh." Memnuniyetle iç çekerek daha derine sokuldum. "Hayatımın en güzel yazını geçiriyorum."

"Evet." Kolunu bana doladı. "Ben de."

Bana sarıldığında içime dolan zevk ürpertisini bastıramayıp başımı çevirdim ve yanağımla göğsünü okşadım. "Beni mutlu hissettiriyorsun." Derin nefes alarak, "Beni güvende hissettiriyorsun" diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

"Bu yüzden sana bir şey söylemeliyim." "Oh?"

"Bizimle ilgili." "Ne bizim hakkımızda?"

"Son zamanlarda senin etrafında olmakta biraz zorlanıyorum" demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

Kalbim sıkıştı. "Gitmemi istiyor musun?"

"Ne? Hayır, Liz!" Kolunu bana doladı. "Bunu asla istemem." "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye fısıldamadan önce burnunun başımın arkasına değdiğini hissettim.

"Doğru."

"Ben sadece... Seni sevmekle ilgili biraz sorun yaşıyorum çok fazla."

Kalbim yerinden fırladı. "Çok mu fazla?"

Arkamdan başını salladığını hissettim. "Sorun değil, bir yolunu bulacağım, ama biraz garip görünüyorsam bilmeni isterim ki senin yaptığın bir şey değil, tamam mı? Sadece şu anda benim için biraz kafa karıştırıcı."

"Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadım, gözlerimi kapatıp kendimi cesur olmaya zorlarken. "Çok fazla."

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun sürdü ki en azından onun için konuşmanın bittiğini düşünmeye başlamıştım, ama sonra titreyen eli benimkini örtmek için hareket etti.

Heyecan içimde canlandı ve daha önce hiçbir eli bu çocuğun elini tuttuğum kadar hızlı tutmadığımdan emindim.

Aslında, Hugh'un elini sadece can havliyle tutmakla kalmıyor, aynı zamanda sıkıyordum da.

İki elinle.

"Tamam o zaman." Alçak sesle, gergin bir kıkırdama duyuldu. "Bu konuda yalnız olmadığımı sevindim."

"Bu konuda kesinlikle yalnız değilsin," diye cevap verdim, her tarafım titriyordu.

"Hey, Liz?"

"Evet, Hugh?"

"Size bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Sence sorun olur mu?" -sesi alçak ve belirsizlik doluydu- "elini tutsam?"

"Her zaman elimi tutuyorsun, aptal."

"Evet, ama sence *sadece* ben olsaydım sorun olur muydu? elini tutması gereken çocuk?"

"Evet." İçimde lezzetli bir heyecan dalgası oluştu. "Bu çok iyi olur."

"Tamam." Rahatlamış bir nefes verdiğinde göğsünün arkamda hareket ettiğini hissettim. "Bunu bilmek güzel."

Cesaretimi toplayıp "Odamda beni bileğimden öptüğün zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldamadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Hatırlıyorum."

"Hoşuma gitmişti."

"Evet." İç çekti. "Ben de öyle."

"O gün peri mağarasında beni dudaklarımdan öptüğünde daha da çok hoşuma gitmişti," diye itiraf etmek için kendimi zorladım, kelimelerim ancak nefes nefese bir fısıltıdan öteye gidemiyordu.

"Yaptın mı?"

"Evet, Hugh."

EndiŖe içimi kemiriyordu çünkü bu iŖin nereye varacağından emin değildim ama denemek zorundaydım. Hugh yapmayacaksa ilk hamleyi ben yapmalıydım. Ve belli ki *yapmayacaktır*. Eylöl ayı yaklaŖıyordu ve ben bütöl yaz boyunca onun bir hamle yapmasını, beni tekrar öpmesini beklemiştim ama yapmamıştı.

Titreyerek nefes verdim, yüzümü ona dönmek için karnımın üzerine döndüm ve fısıldadım, "Ve gerçekten bunu tekrar yapman gerektiğini düşünüyorum."

"Liz..."

Gözlerindeki belirsizliği görölnce aceleyle, "İstemediğin sürece," diye ekledim. Birden içimi bir belirsizlik dalgası kapladı ve geri adım atmaya çalıştım. "Biliyor musun? Aptalca davranıyorum-"

"Liz-"

"Hayır, hayır, sorun yok." Yorganı üstümden atarak, utançtan yüzümün yandığını hissederek kaçmaya çalıştım. "Özür dilerim Hugh, söylediklerimi unut, tamam mı? Bunu söylememeliydim-"

"Liz, dur, gitme-"

"Bu aptalcaydı. Aptalca davranıyorum. Endişelenme-" "Liz!"

Hugh tersledi, ve bu sefer o benim yakaladı dikkat. "Geri gel."

Titrek bir Ŗekilde nefes vererek onun yanına geri döndüm ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Hugh tek kelime etmeden elime uzandı ve dudaklarına götürdü. Gözlerini benden ayırmadan elimi çevirdi ve bileğimi kaplayan yara izlerine bir öpücük kondurdu.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbimin yerinden fırlayacağını sandım. Ŗiddetle titreyerek utancımı öpmesini izledim. Çünkü bileklerimdeki o yara izleri zihnimin en çirkin kısımlarını tasvir ediyordu. Ama Hugh her birini güzelmiş gibi öptü. Sanki *ben* güzelmişim gibi. Sanki hâlâ *kendimmişim* gibi.

Kendimi durduramayıp daha da yaklaŖtım, katlanmak istiyordum. Bedenimi onun bedenine sokup, tüm kırık paralarımı ona vermek istiyordum.

ve mucizeler yaratıp beni tekrar bir araya getirip getiremeyeceğini görmek istedim. Çünkü böyle gecelerde, zihnim sakinleştğinde ve kalbim güçlü bir şekilde attığında, bana yapabileceğini hissettirdi.

"Seni öpmek istiyorum," dedi Hugh, gözleri gözlerime kilitlenmişti. "Ama önce sana bir soru sormam gerekiyor."

"Uh, tamam mı?" Nefes aldım, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın Liz ve bunun asla değişmesini istemiyorum.

Dur," dedi dikkatlice, gergin görünüyordu. "Ama artık seni sadece bir arkadaş gibi sevmiyorum." Dikkatini birleşmiş ellerimize verdi ve kabaca boğazını temizledi. "Seni bir erkek arkadaşın kız arkadaşını sevdiği gibi seviyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Yavaşça başını salladı. "Acaba beni bir kız arkadaşın erkek arkadaşını sevdiği gibi sevmeyi düşünebilir misin?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemeyerek, "Zaten biliyorum," diye boğuk bir ses çıkardım. "Her zaman öyleydim."

Gözleri umutla benimkileri aradı. "Öyle mi?"

Heyecanla başımı salladım. "Her zaman."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi Hugh, kocaman, duyulabilir bir nefes vererek. "Çünkü 1994'ten beri sana kız arkadaşım olmanı teklif etmek istiyordum ve bunu bir gün daha tutabileceğimi sanmıyorum."

"1994'ten beri evet demek için bekliyordum," diye güldüm, heyecandan patlıyordum. "Şimdi mi soruyorsun, sonunda evet diyebileyim diye mi?"

"Evet Liz," diye kıkırdadı Hugh başını sallayarak. "Şimdi soruyorum." Başını sallayarak gözlerimin içine baktı ve "Kız arkadaşım olur musun?" diye sordu.

Sonunda.

"Evet!" Ona gülümsedim.

"Yapacağım." Hugh sırtıttı.

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Tamam o

zaman." "Evet."

"Yani sen benim kız arkadaşısın."

"Evet, sen de benim erkek arkadaşısın." "Kesinlikle

öyleyim."

"Whoa."

"Biliyorum."

"Beni şimdi öpmek ister misin?"

"Seni kesinlikle öpmek istiyorum Liz. Eğer seni öpmemi istiyorsan?"

"Bunu kesinlikle istiyorum, Hugh."

"Tamam." Kalbim şiddetle çarparken, en iyi arkadaşım kollarımı boynuna doladıktan sonra bedenimi yavaşça onunkine yaklaştırdığında nefesimi tuttum. "Yapacağım."

BÖLÜM 12

Yeni Milenyumlar

1999'DAKI GIBI PARTİ

Hugh

31 ARALIK 1999

"HİLE YAPMAYI BIRAK."

"Hile yapmıyorum."

"Evet, öyle. Malikanede saklanamazsın Claire. *Gerçek* görevleri tamamlamalısın."

"Sana ona fırsat verme demiştim," diye homurdandım. yatağıma tünemiştım. Kız kardeşim ve Gibsie PlayStation kumandam üzerinde hâkimiyet kurmak için mücadele ederken ben de bir rugby topunu havaya fırlatıp sonra geri aldım. "Claire görev yapmak yerine uşakla oynuyor."

Bu gece Yeni Yıl Arifesi idi ve annemle babam, Sadhbh ve Keith ile birlikte Catherine ve Mike'ın Old Hall House'daki yıllık partisine gidiyorlardı. Belli ki ailelerimiz Caoimhe'ye hepimize bakıcılık yapması için iyi bir para ödemişti çünkü başka türlü bütün bir milenyumun son gecesinden vazgeçmeyi kabul etmesi mümkün değildi.

Tanrım, babam bile bir şekilde Mam'la çıkmak için umutsuzluk çukurlarından dirilmeyi başarmıştı. Bunun geçici olduğundan hiç şüphem yoktu elbette. Son dört yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da babamın hayata karşı "hazır, sabit, dur" tavrı geliştirdiği idi. Bazen denedi; çoğu zaman vazgeçti. Bu annemin ve kız kardeşimin alıştığı, hatta kabullendiği bir durumdu. Ben öyle değildim. Bir zamanlar olduğu adamın tutmadığı sözler asla tahammül etmeyeceğini biliyordum. Tanıdığım baba, sahip olduğum babanın kışına tekme basardı.

"Buna *Tomb Raider II* denmesinin bir nedeni var," diye homurdandı Gibsie, beni şimdiki zamana geri getirirken kumandayı geri kazanmayı başaramadı. "Çünkü o mezarları yağmalıyor Claire. Mutfak dolaplarını değil."

"Keşfediyorum Gerard," diye oflayarak kendini savundu, uşağı dondurucuya kilitlemeye odaklanırken dili ağzının kenarından dışarı fırladı. "Ayrıca, sıra bende çocuklar. İstediyimi yapabilirim."

"Sana söylemiştim," diye düşündüm, kendimi onaylanmış hissederek. "Bu, ona *GTA*'da bir dönüş verdiğimiz ve kırmızı ışıktaki trafikte durduğu zamandan daha kötü."

"Çünkü kırmızı ışık dur demek, Hugh Andrew Biggs."

"Alternatif bir evrende değil, Claire Bridget Biggs." "Ah, delikanlı, Lara Croft'un göğüslerine bak," diye kıkırdadı Gibsie

Bir ağız dolusu patlamış mısırın etrafında, taşınabilir televizyonumun ekranını işaret ederken. "Onu tekrar zıplat, Claire- Bear."

"Gerard! *Meme deme*."

"Yakınlaştırabilir misin?" diye sordu, kumandaya dokunmak için bir kolunu ona doladı. "Daha yakına gitmesini sağla."

"Ne-hey, hayır! Lara'nın göğüslerine bakmayı kes."

"Neden?"

"Çünkü hoş değil." "Hugh onun göğüslerine bakıyor."

"Hugh'un nasıl görüldüğü umurumda değil-"

Kapı zilimizin tiz sesi havada yankılandı ve beraberinde doğrudan kalbe giden ani bir elektrik sarsıntısı getirdi.

Rugby topunu yatağımın üzerine atarak ayağa fırladım ve Gibsie'nin mutfaktan daha fazla şekerleme istemesine aldırmadan yatak odasının kapısına doğru atıldım.

İki tane mükemmel ayağı vardı.

Sahanlığın tepesine ulaştığımda ve onun tanıdık sesini duyduğumda, göğsümdeki elektrik sarsıntıları tüm vücudumda tam bir şoka dönüştü.

Sonunda.

Bütün akşam saati kontrol ettim. Neyse ki, merdivenleri iki at a time olmadan başardım.

boynumu kırdım. Sondan ikinci basamaktan kayarak indim, çoraplarımla koridorun fayansları üzerinde kaydım, elimi ön kapımızın cam buzlarına bastırana kadar durmadım.

Caoimhe bana sırtarak, "Güzel hareket, aşık çocuk," diye kıs kıs güldü. "Bu yaptığın *Riskli İş* tarzı bir kaydırmaydı."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ha?"

"Seksenlere gönderme yapıyorsun evlat. Boş ver," diye kıkırdayarak cevap verdi ve zihninde elektriği canlandırıp bana fırlatabilen tek kızı ortaya çıkarmak için kenara çekildi. Çünkü yaptığı şey buydu.

Liz bana sırtıttı, gözleri muziplikle parlıyordu ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Ona bakmak gittikçe daha karmaşık bir hal alıyordu çünkü yaşla birlikte güzellik, güzellikle birlikte hormonlar ve hormonlarla birlikte de dürtüler geliyordu. Elimden geldiğince gizlemeye çalışsam da, sadece bu kıza yönelik ciddi anlamda güçlü dürtülerim vardı.

Kızım benim.

"Hey, Hugh." Elim tutarak hızla yanıma doğru ilerledi. Tenime değdiğinde vücudum sıcaktan yandı ve titreme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. "Beni yatıya davet ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman benimle yatabilirsin Liz," diye cevap verdim, telaşlanmış hissederek. "Yani, yatıya kalmalarım her zaman davetlisin."

Normalde annemi uğurlamak için beklerdim ama bu gece onun yerine kız arkadaşım ile birlikte üst kata çıktım.

Arayın Ben Petty, ama I vardı Hayır
NİYET . okşama Babamın başını okşuyor
ve ona çaba gösterdiği için ne kadar iyi bir çocuk olduğunu
söylüyordum. Böyle bir çabanın tekrarlanmasının aylar
alacağını tüm kalbimle bildiğim halde değil. Liz, "Bekle," diye
fısıldayarak beni babamdan uzaklaştırdı.
kapıyı açmadan önce. "Telefonun yanında mı?"

"Evet." Noel'de aldığım Nokia 3210 cep telefonunu almak için elimi cebime attım. "Seninki yanında mı?"

"Evet," diye cevap verdi ve kendi telefonunu bana uzatırken benim telefonumu aldı.

Ben onun rehberine kendi numaramı, Liz de benimkine kendi numarasını kaydederken, "Biliyor musun, annelerimiz muhtemelen bunları birlikte aldılar," diye düşündüm. "Claire ve Gibs de bizimle aynı marka ve modelden almışlar."

"Muhtemelen," diye güldü ve telefonları tekrar değiştirdi.

Telefonlarımızı bir kenara koymadan önce ikimiz de birbirimize sırtttık. "Seni yarın ararım."

"Önce ben seni ararsam olmaz," diye göz kırparak karşılık verdi.

"Yeterince makul." Kıkırdayarak başımı salladım ve odama doğru ilerledim. "Ama hızlı olsan iyi edersin çünkü erken kalkan yol alır."

"Bekle," diye seslendi, kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. "Senin için bir şeyim var."

"Ama sen zaten bana telefonunu verdin-" Dudakları dudaklarıma yapıştığında sözlerim kesildi. Kolları boynuma dolandı, bedenimi kendine doğru çekti ve ben de isteyerek ona doğru gittim.

Çünkü bu kız için *her şeyi* hissettim.

Sadece dudaklarını dudaklarıma değdirmesi yetti ve vücudumdaki tüm sinirler cehenneme döndü. Sinirlerimi mutlak bir kargaşaya sürüklemeye konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı, aynı zamanda tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneğimi de ele geçirdi.

Liz sonunda dudaklarını benimkilerden ayırdığında, beni çorabımda korkunç bir sorunla ve ağzımda sakızıyla bıraktı.

Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki neredeyse simsiyahtı. Sadece benimkileri yansıttıklarını varsayabilirdim.

"Ablan daha sonra seni öpmeme izin vermeyecek," diye açıkladı, beni başka bir kız için yok etmekten hâlâ nefesi kesilmişti. "Yani ben

öpücüğümü şimdi alacağımı
düşündüm." Bu konuda
haklıydı.

Kız kardeşim ben ve Liz'i öğrendiğinde sinir krizlerinin en büyüğünü geçirmişti. Bizimle konuşmayı bile kesmişti ama sessizliği sadece birkaç hafta sürmüştü.

Liz bu soğuk tavır karşısında yıkılmıştı, ben ise huzur ve sessizlikten çok mutlu olmuştum.

Kızlar aralarını düzeltmeyi başarmışlardı ama ilişkimiz kız kardeşim için hâlâ hassas bir noktaydı ve bu nedenle Liz, Claire etraftayken bana dokunmamak için elinden geleni yapıyordu. İlişkimizi gizli tutuyorduk ve Liz bugünlerde ablam bakarken elimi bile tutmuyordu.

Bu beni çok kızdırıyordu ama etrafta kimse yokken öpüşmekten ne kadar keyif aldığımı da inkâr edemezdim.

Liz elini uzatıp parmağını ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra sakızını ağzımdan alıp kendi sakızının içine attı. "Tadı senin gibi." Göz kırptı. "En sevdiğim tat."

Sikeyim.

Liz sırtarak yanağımı okşadı ve adımlarını hızlandırarak
e t r a f ı m d a dolaşmaya başladı.

"Selam çocuklar," diye seslendi, yatak odamın kapısını açtı ve arkadaşlarımıza katıldı.

Bu arada ben de on dakika boyunca olduğum yerde donup kaldım ve umutsuzca sakinleşmeye çalıştım.

"Neden gitmek zorundasın?" Claire bir saat sonra Gibsie'nin elini iki eliyle tutarak sızlandı. "Beni milenyumda bırakma Gerard," diye devam etti ve Gibsie gitmeye çalıştığında topuklarını yere vurdu. "Ya dünyanın sonu gelirse?"

"Claire-Bear, beni bırakmalısın," diye kıkırdadı Gibsie, boştaki eliyle kapının pervazına tutunarak. "Johnny'nin

dışarıda arabada beni bekliyor."

"Yani?" diye homurdandı, gözlerini kısarak. "Ben senin Claire- Bear'ınım."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye ikna etmeye çalıştı, "ve sabah Claire-Bear'ıma kavuşacağım."

"Hayır," diye feryat etti. "Eğer sen gidersen, muhabbet kuşlarıyla yalnız kalacağım." Sızlanmasına devam etmeden önce bana doğru ters bir bakış atmak için durakladı. "Yapayalnız kalacağım."

"Ah, merhaba?" Liz'den kısa bir süre sonra gelen Feely, pufun üzerindeki tüneğinden araya girdi. "Neyim ben? Köpek boku mu?"

Claire kızarak, "Tüh, kusura bakma Patrick," diye cevap verdi. "Burada olduğunu unutmuşum."

"Çok hoş." Feely gözlerini devirdi. "Çok hoş."

"Saat gece yarısını vurur vurmaz seni arayacağım," diye söz verdi Gibsie, onun elinden kurtularak. "Seni seviyorum." Odadan çıkmadan önce ona bir öpücük kondurdu. "Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın, Claire-Bear."

"Evet, doğru." Dramatik bir nefes alarak Feely'nin kucağına yığıldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Surat asıyorum."

Yaptığı tiyatro benim gözlerimi devirmeme ve kız arkadaşımın kıkırdamasına neden oldu. "Claire, onun başka arkadaşları olmasına izin var."

"Hayır, değil."

"Neyin var, Bebek Biggs?" Feely onu şımartarak ve drama kraliçesini besleyerek sordu. "Oyun arkadaşını şimdiden özledin mi?"

"Evet, çünkü artık her zaman Johnny'nin evinde," diye patladı Claire, bukleleri çılgınca yayılıyordu. "Johnny'nin ailesiyle gezilere çıkıyor, yatıya kalıyor, maçlara ve diskolara gidiyor ve... ve *antrenman* yapıyor." Gözlerini göklere doğru yuvarladı ve sahte bir şekilde öğürdü. "Bu beni hasta ediyor, Patrick. Süper hasta gibi."

"Sakın bana Johnny Kavanagh'ı kışkandığını söyleme."

"Onu kıskanmıyorum," diye savundu Claire, yanakları pembeleşmişti. "Ona kızgıyım. En iyi arkadaşımı çaldı."

"Sakin olur musun?" Onun dramıyla uğraşamayacak kadar yorgun olduğum için araya girdim. "Gibs Noel'den beri her gece burada uyudu ve bütün sabahı, öğleden sonrayı ve akşamı seninle geçirdi."

"Peki Gerard şimdi nerede, ha?" diye sordu. "Johnny Kavanagh ile bir diskoda, işte orada. Ve Johnny Kavanagh diskoda ne yapar biliyor musun? Kızları öper, yaptığı şey bu. Bir sürü kızı. Dilleriyle."

Feely onu sakinleştirmeye çalışarak, "Diskoda değiller," dedi. "Kaptan'ın evindeler."

"Aynen öyle," diye kabul ettim.

"Yüzbaşı?" Claire gözlerini kıstı. "Ona neden öyle diyorsun?" Masum bir tavırla etrafına bakındı. "Çok fazla şapka falan mı takıyor?"

"Evet, abla," diye güldüm. "İşte bu yüzden."

"Hayır, o çok fazla şapka takmaz, Biggs Bebek," diye açıkladı Feely, belli ki küçük kız kardeşime acıyarak. "Ona kaptan diyoruz çünkü o bizim kaptanımız."

"Neyin? Hayali geminin mi?" Lizzie kıs kıs gülerek cevap verdi. "Şimdi görebiliyorum: Kaptan Fantastik ve onun hayran çocuk sürüsü."

"Aslında rugby takımı," diye karşılık verdi Feely. "Ama iyidi, engerek."

"Eminim ona ragbi çalıştırıyordur, ki bu çok saçma çünkü Gerard ragbiyi sadece *Johnny* ragbiyi *sevdiği* için seviyor." Claire, "Hey, diskoya gitmediklerinden emin misiniz?" diye sormadan önce ofladı.

"Eğer Cap ve Gibs bir diskoda olsalardı, biz de orada olurduk." Feely başını okşayarak onu teselli etti.

"Evet, yapardık." Başımı sallayarak onayladım. "Ve senin öfke nöbetlerinden uzakta."

"Evet, belki Johnny Kavanagh kendine bir en iyi arkadaş bulsaydı bu kadar üzülmezdim," diye iki katına çıkardı.

yere düştü ve komik bir şekilde yaralı görünerek şöyle dedi.
"Neden *beninkini* seçmek zorundaydı ki?"

Bu bir soruydu bu devam etti kafa karıştırmak için bizim Sınıf. Eylül ayında, Johnny Kavanagh altıncı sınıfın ilk gününde sınıfa girdiğinde Gibsie'den hemen hoşlanmıştı ve o zamandan beri okulda ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

Sınıfımızdaki çocukların hiçbirisi Johnny gibi birinin neden Gibsie ile takılmak istediğini anlayamadı.

Yapabilirim.

Gibsie bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşı. Sadıktı, güvenilir, tüm okuldaki en iyi kişiliğe sahipti ve sevdiği insanları gerçekten önemserdi. Feely de ben de Gerard Gibson gibi arkadaşların çok sık gelmediğini biliyorduk ve Johnny'nin de bunu fark etmesine sevinmişim.

Bunu asla yüksek sesle söylemezdim, çünkü delikanlıyı utandırmak istemezdim, ama sonunda kanatlarını bulduğu için çok heyecanlıydım. Ne olursa olsun ben her zaman onun yanımdaydım ama onun okulda kendi yolunu çizdiğini ve kendine arkadaşlar edindiğini görmek beni çok gururlandırdı. Çünkü Johnny Kavanagh *onun* arkadaşıydı. Evet, dördümüz öğle yemeklerinde birlikte takılıyorduk ve Feely ile ben de Johnny'yi arkadaşımız olarak görüyorduk ama herkes Cap'in sadakatinin nerede olduğunu biliyordu.

Gibs'lerimizle.

"Ne düşünüyorsun?" Liz bana sırtarak sordu. "Yüzünde kocaman bir gülümseme var."

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, hâlâ gülümseyerek. "Sadece mutluyum."

GERÇEK OLAMAYACAK KADAR İYİ

Lizzie

1 OCAK 2000

ÇOK UZUN ZAMANDIR KALBİMİ, BİR AN ÖNCE
MUTSUZLUK. Bunu, huzursuz bir zihne sahip olmama ve küçük
yaştan itibaren her şeyin geçici olduğunu öğrenmiş olmama
bağlıyorum.

İyi ya da kötü.

Bir şey ne kadar uzun sürerse sürsün, asla kalıcı olmazdı.

Bunu biliyordum ama yine *de* kendimi sahte bir güvenlik
duygusuna kaptırdım.

Kalbimin aklımı kandırmasına izin verdim.

Aylarca köşeyi döndüğüme, hayatın artık benim için o kadar
da zor olmayacağına inanmak için kendime izin verdim.

Dünya gezegenindeki en harika erkek arkadaşına
sahiptim. En iyi arkadaşlara sahibtim.

Sağlıklı bir annem vardı.

Artık beni gördüğü için mutlu görünen bir babam
vardı. Sağlıklıydım.

Dengeliydim.

Artık ölmek istemiyordum.

Bu sabah Sinead beni diğerlerinden önce uyandırdığında
baloncuk parçalandı. Elimden tutarak beni alt kattaki mutfığa
götürdü. Orada bana, dün gece evimdeki Yeni Yıl partisi
sırasında annemin bir dönüş yaptığını anlatmaya başladı.

Bir an için, ikinci bir anne gibi sevmeye başladığım kadının
gerçek annemin nasıl kalp krizi geçirdiğini açıklamasını
dinlerken olduğum yerde donup kaldım.

Sinead, Mam'ın kalp krizinden sonra kendini toparladığına dair söz verdi, ancak hastanede bazı testler yapıldığında, taramalardan birinde bir gölge tespit edildi.

Bundan sonra başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Gölgenin ne anlama geldiğini zaten biliyordum.

Geri geldi.

"Böyle düşünmemelisin, tatlım." Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğimde Sinead beni teselli etmeye çalıştı. "Henüz hiçbir şey doğrulanmadı - biyopsi sonuçları gelene kadar."

Gözlerimi silmek için pijamamın kolunu kullanarak, "Yine de geri döndüğünü düşünüyorlar," diye ısrar ettim. "Öyle olmasaydı biyopsi yapmazlardı."

Sempatik bir ifadeyle elime uzandı. "Emin değiller, Lizzie."

"Eğer geri döndüyse, onu öldürecek," diye fısıldadım, elini sıkarak. "Onu öldürene kadar durmayacak."

"Annen tanıdığım en güçlü kadın," diye karşı çıktı Sinead, sesi o kadar kendinden emindi ki neredeyse ona inanacaktım. *Neredeyse*. "Eğer -ki bu çok büyük bir ihtimal- kanser geri geldiyse, onu yenmek için dişiyile tırnağıyla savaşıacaktır." Boştaki eliyle yanağımdaki bir damla yaş sildi. "Ve ben de bu süreçte *sana* yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Ben mi?" diye mırıldandım, yanağımı onun dokunuşuna yaslamaktan kendimi alamadım. "Neden?"

Sinead bana sıcak bir gülümsemeyle, "Çünkü seni seviyorum, tatlım," diye cevap verdi. "Aslına bakarsan, tüm aile sana tapıyor Lizzie Young ve bu konuda yalnız olmayacaksın." Yanağımdan bir damla gözyaşı daha sildi. "Bu kasabada bir Biggs olduğu sürece olmaz."

"Tamam," diye mırıldandım, üzerime bir korku örtüsü çöktüğünü hissediyordum. Burnumu çekerek, "Şimdi gidip Hugh'la konuşabilir miyim?" diye ekledim.

"Tabii ki yapabilirsin." Sinead beni kendine çekerek sıkıca sarıldı ve başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilerek bana sulu bir gülümseme sundu. "Yukarı oğlumun yanına çık, tatlım."

Sallanan bacaklarımla merdivene doğru fırladım ve düşmeden zar zor tepeye ulaştım. Nefes alamıyordum. Düz yürüyemiyordum. Her şey dönüyordu. Her şey yeniden dağılıyordu.

Çıglıklarımın kaçmasını engellemek için nefesimi tutarak, bir elimle ağzımı kapatarak Hugh'nun odasına daldım. Yatak odasında yerde uyuyan Patrick'in üzerine düşerek yatağa doğru koştum ve Hugh'ya ulaşana kadar durmadım.

"Liz?" Gözlerini kırpıştırarak uyanan Hugh'nun hırıltılı sesi kulaklarımı doldurdu. "Ne oldu?" Yüz ifademi fark edince yatağın üzerinde doğruldu ve bana doğru uzandı. "Ne oldu Liz?"

"Hugh!" Kendimi bir saniye daha tutamayarak vücudumu ona doğru fırlattım ve kollarında parçalara ayrıldım.

Çünkü *bu* kollar hiç gitmeyen *tek* kollardı.

O ONA SAHIP, AMA BEN SANA SAHIBIM.

Hugh

1 OCAK 2000

OLD HALL HOUSE'A GELDİĞİMİZDE İLK DİKKATİMİ ÇEKEN ŞEY

Orada olmaması *gereken* tanıdık bir arabaydı.

Lizzie'nin arabayı fark ettiğinde elimi sıkması bana aynı şeyi düşündüğümüzü gösterdi.

Onun burada ne işi var?

Mark Allen'ın geçen yazdan beri bu mülke adım atması yasaklanmıştı. Mike, Mark'ın ergenlik çağındaki kızını hamile bıraktığını ve sonra da kürtaj yaptırmak için İngiltere'ye götürdüğünü fark ettiğinden beri... Ama Mike, Caoimhe'nin başarısızlıkla sonuçlanan okul bitirme sertifikasının ardındaki itici gücün de Mark olduğunu düşünüyordu.

O ahmağın Lizzie'nin kız kardeşini hamile bıraktığından emindim, çünkü bunu birinci ağızdan duymuştum. Bilerek kulak misafiri olmamıştım ama pijama partisi sırasında bir şeyler içmek için alt kata indiğimde Catherine ve Mike'ın bu konu hakkında konuştuklarını duymuştum. Hem de *en ince ayrıntısına* kadar. Lizzie'nin yatak odasının zeminindeki derme çatma yatağıma dönüp yatağıma uzandım ve o gece duyduklarım hakkında tek bir kelime bile etmedim.

Liz'e bile.

Peki neden şimdi, altı ay boyunca Mark'a soğuk davrandıktan sonra, Mike verandada durmuş *ona* sarılıyordu?

"Geri döndü," diye fısıldadı Lizzie, elimi sıkıca tutarak.

Elini. Burnunu çekerek döndü ve cam gibi gözlerle bana baktı. "Neden geri döndü, Hugh?"

"Bilmiyorum Liz," diye itiraf ettim, elini kucağıma çekerek. Kederin insanlarda garip tepkiler uyandırdığını tamamen kabul etsem de, bu durum beni çileden çıkarmıştı.

Mam sürücü koltuğundan, "En iyi davranış, Hugh," diye talimat verdi. Emniyet kemerini çözdükten sonra bana uyarı dolu bir bakış atmak için geri döndü. "Ciddiyim."

Çenem titriyordu, hayal kırıklığımı yuttum ve Mam'ın dışarı çıkıp Caoimhe, Mike ve ahmağa katılmak için eve doğru yürümesini izledim.

"Bana bak," diye talimat vererek dikkatimi kız arkadaşına çevirdim. "Liz, bana bak."

İsteksizce de olsa yaptı.

"Onlara seninle kalacağımı söyle," dedim elini sıkarak. "Oraya gittiğimizde kalmamı istediğini söyle."

"Kalmanı istiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu ve emniyet kemerini çözerek kucağıma tırmandı. "Sensiz burada olmak istemiyorum."

"İstediyini biliyorum," diyerek kollarımı ona doladım. "Sadece annemin bunu söylediğini duymasına ihtiyacım var çünkü aksi takdirde haddimi aştığımı düşünecek."

"Kollarını boynuma öyle sıkı dolamıştı *ki* hafifçe başımın döndüğünü hissettim. "Annem ne zaman hastalansa, Caoimhe *hep* onu çağırır." Acı dolu bir hıçkırıkla boğuldu. "Bu sefer yine öyle olacak. Babam gidecek ve ben yalnız kalacağım."

"Hayır, olmayacak çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdim ona sarılarak. "O ona sahip, ama sen bana sahipsin."

Mike'a göre hastanede işler pek iyi gitmiyordu ve hemşirelerden biri her ihtimale karşı kızların annelerini ziyaret etmelerini önermişti.

Annem üçünü de hastaneye bırakmış ve Mike'la, Lizzie eve döndüğünde yanında olabilmek için gece kalmam konusunda anlaşmıştı.

Kendimi şu anki konumumda, Old Hall House'un ön odasında Mark Allen'in karşısında oturmuş, kız kardeşlerin eve dönmesini beklerken buldum.

O açık ateşin sol tarafındaki koltuğa oturdu, ben de onun karşısındaki sağ taraftaki koltuğa oturdum.

Parmaklarımı kolçaklara vurarak karşımdaki pisliğe bakmaya devam ettim ve sessizce bir şey söylemesi için ona meydan okudum. Bu geceden önce göz rengi hakkında pek düşünmemiştim ama onun ruhsuz gözlerine bir saatten fazla baktıktan sonra kendi gözlerimin kahverengi, Lizzie'ninkilerin mavi olmasına sevinmiştim çünkü bu herif yeşil gözleri benim için mahvetmişti.

Sağ elimin ulaşabileceği mesafede bir ateş demiri vardı ve eğer pislemeye başlarsa onu deliğine sokmak için iki kez düşünmezdim.

Sadece bir kelime.

Tek ihtiyacım olan
buydu.

Her zamanki gibi, benim yanımda Gibbs'in yanında olduğu kadar cesur değildi. Ailelerimize binlerce kez söylediğim gibi: Mark lanet olası bir kabadayıydı ve kabadayılar korkak değilse hiçbir şeydir.

Onun ölçüsünü aldığımı biliyordu. Ne zaman bana doğru bakmaya cesaret etse ve beni kendisine bakarken bulsa, gergin bir şekilde arkasını dönmесinden bunu anlayabiliyordum. Üzerinden dalga dalga yayılan belirsizliğin kokusunu alabiliyordum.

Boy konusunda ona yaklaşıyor olmamın da bir zararı yoktu. O on sekiz yaşındaydı, ben ise henüz on üç bile değildim ve o benden bir santim bile uzun değildi.

"Sakıncası var mı?" sonunda içinde bulunduğumuz gergin sessizliği bozdu. "Bana öyle bakmayı keser misin?"

"Hoşuna gitmiyorsa her zaman gidebilirsin," diye kestirip attım, gözlerimi bilerek onunkilere dikmiştim. "Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

"Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye alay etti. "Sen ve kız kardeşin benim arkamı görmek için sabırsızlanıyorsunuz."

"Çünkü bizim sağduyumuz var," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Diğerlerinin aksine."

"Anlamı?"

"Senin için hecelememi ister misin?"

"Senin benimle derdin ne Biggs?" diye sordu sonra, soğukkanlılığını kaybederek. "Seni hiç rahatsız etmedim ama sen her fırsatta başıma bela açmaya kararlısın."

"Senden hoşlanmıyorum," diye cevap verdim basitçe. "Doğrusunu söylemek gerekirse sana katlanamıyorum. Görünüşün, konuşma tarzın, düşünce tarzın, araba kullanma tarzın, davranışların. Seninle ilgili her şey beni iğrendiriyor." Sandalyemde arkama yaslanarak ona sert bir değerlendirme yaptım. "Babasının ve kız kardeşinin gözleri önünde boğulmasını izlemek zorunda kalan bir çocuğa eziyet etmekten zevk alan sadist ve zavallı bir zorba olduğunu hesaba katmıyorum bile." Gözlerimi ona diktim. "O gün tekmede ben de vardım, pislik herif, cenazede de ben vardım. *Her şeyi* hatırlıyorum. Özellikle de arkadaşım babasıyla vedalaşırken yüzünde beliren sırıtışı hatırlıyorum, ki kendisi *benim* vaftiz babam olur."

"Senin vaftiz babandı," diye karşılık verdi Mark zalim bir sırıtışla. "Joe Gibson geçmiş zaman."

Kafamı kaybetmek yerine karşılık olarak gülümsedim ve bu onun dengesini bozmuş gibi görünüyordu.

"Böyle mi yapıyorsun?" Kısık bir kıkırdamayla sordum. "İnsanların derisinin altına nasıl giriyorsun? Ölmüş sevdiklerini mi hedef alıyorsun?" Tekrar güldüm, yüzünün kızarması çok hoşuma gitmişti. "Tanrım, sandığımdan daha da zavallıymışsın."

"Öyle mi?" Öne doğru oturarak dirseklerini kalçalarına dayadı ve meydan okurcasına yeşil gözlerini kıstı. "Sana yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silecek bir iki şey söyleyebilirim."

Sırtarak, öne doğru oturup kollarımı kalçalarımaya dayayarak onun hareketlerini yansıttım. "Devam et."

Mark cevap vermek için ağzını açtı ama son anda vazgeçip başını iki yana salladı. "Hayır. Çabalamaya değmezsin."

Daha sert güldüm. "Sen tam bir korkaksın."

"Benim altıncı sınıfta olduğumun ve senin de altıncı sınıfta olduğunun farkındasın, değil mi?" diye homurdandı bana bakarak. "İstesem seni ikiye bölebilirim."

"Hangi sınıfta olduğum konusunda endişelenme," diye düşündüm, hâlâ kıkırdıyordum. "Eminim ben altıncı sınıfa geldiğimde sen mezun olmaya hazır olacaksın."

"Kendini çok akıllı sanıyorsun." Ellerini yumruk yaparak kükredi. "Sözümü unutma Biggs, gelecekte bir gün, büyüdüğünde, seni avlayacağım ve kafana bir kurşun sıkacağım."

"Öyle mi?" Hâlâ gülümseyerek gözlerini ona diktim ve uyardım: "Ya da belki ileride bir gün, tamamen büyüdüğümde, seni avlar ve kafana bir kurşun sıkarım."

13. BÖLÜM

Keşfedilmemiş Türbülans

BİR INTIKAMLA GERİ DÖNDÜ

Lizzie

3 MART 2000

HER ŞEY GERİ GELMİŞTİ.

Annemin kanseri. Kız

kardeşimin erkek

arkadaşı. Babamın kötü

ruh hali.

Kafamdaki korkunç kadın sesi.

Kabuslarımdaki canavar.

Bileklerimi kesme dürtüsü.

Her şeyi.

Annem kalp krizinden iki hafta sonra yeni bir ameliyat geçirmiş ve yeni bir savaşa girmiş olarak hastaneden eve döndü.

Ailem hem beni hem de Caoimhe'yi oturttu ve kanserin bu kez nerede olduğunu ve doktorların Caoimhe'nin kanseri tekrar yeneceği konusunda ne kadar iyimser olduklarını anlattı ama ben dinlemedim.

Bilmek istemedim.

Bu konuda tek bir kelime daha

duyamadım. Sadece bu kelime bile

tüylerimi diken diken ediyordu.

Ev eskisi gibi hissettirmiyordu. Havada geçen yaz olmayan bir hüznün vardı. Ailemin benim ve Caoimhe'nin üzerindeki baskıyı hafifletmek için ellerinden geleni yapmaya çalıştıklarını biliyordum. Annemin son teşhisini pek iyi karşılamayan kız kardeşime destek olması için Mark'ın eve taşınmasına izin vermişlerdi ve arkadaşlarımı ağırlamama ya da hafta sonlarımı Avoca Greystones'da geçirmeme asla engel olmamışlardı.

Bunların hiçbirisi yardımcı olmadı.

Ev dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum ve bu beni daha da kötü hissettiriyordu çünkü evimde geçirdiğim

Annemle olabildiğince çok zaman geçirmeye çalıştım çünkü kanser bu sefer onu ele geçirirse başka bir şansım olmayacaktı.

Bir annem olmazdı. Bir evim olmazdı.

Karanlıktaki tek ışığım, viski gözlü ve ilacın iyileştiremediği yanlarımı iyileştiren bir gülümsemeye sahip olan çocuktu.

Benim aksime, Hugh evimde vakit geçirmekten ya da annemin yanında olmaktan korkmuyordu. Bunun yerine, annem tedaviye devam ederken ona yardım etmek ve onun iskelet yapısından etkilenmemek için kendini bu işe verdi.

Onun evine gidemediğim günlerde benim evime gelir ve annem için her zaman bir hediye getirirdi. Kütüphaneden ödünç aldığı bir kitap ya da Yaşlı Murphy'nin bahçesinden çaldığı bir çiçek olsun, hiçbir zaman eli boş gelmezdi.

Bir süre sonra annemin de en az benim kadar onun ziyaretlerini iple çektiğini düşünmeye başladım. Özellikle de yataktan kalkamadığı günlerde. Hugh beni odasına çeker, ikimiz de yatağının ucuna oturur ve anneme hayatımızda olup biten her şeyi anlatırdık.

Mam'ın diyabet hastası olduğunu öğrendiklerinde, evde sağlık hemşiresi ona nasıl insülin enjekte edeceğini gösterirken yanında oturan kişi Hugh'du.

Hugh yanımdayken hayatımdaki her şey dengelenirdi. Sanki dünyamı ellerinde tutuyor ve dönmeyi durdurmaya zorluyor, nefesimi tutup tekrar ayağa kalkmam için bana zaman veriyordu.

Okul geceleri en kötüsüydü, karanlığı uzak tutmak için o olmadan kendi yatağında uyumak zorunda kaldığım zaman. *Kabusları durdurmak için.*

Hafta içi her gece, hafta sonunun gelmesi için dua ederdim. rüyalarımda çektiğim amansız işkenceden geçici bir süre kurtulabilirdim.

Cuma günü okuldan eve dönerken otobüste Hugh bana "Bugün çok sessizsin," dedi. "Aklında ne var?"

"Hmm?" Dönüp onun güzel yüzüne baktım ve gülümsedim. "Çok yakışıklısın."

Sözlerim yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden oldu. Çok sevimliydi.

Gülümseyerek uzandım ve başparmağımla yanağında gezindim. "Hafta sonu olduğu için çok mutluyum."

"Ben de," diye cevap verdi, kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Daha önce ne düşünüyordun?"

"Ne zaman?"

"Liz, yirmi dakika falan daldın," diye kıkırdadı, elimi yanağından tutup kucağına koydu. "Aklında ne var?"

"Amerika," diye iç geçirdim, dün gece ailemle yaptığım konuşmayı hatırladım. "Gitmek zorundayız."

"Gitmek mi?" Şaşkınlık gözlerini doldurdu ve kaşlarını çatı. "Amerika'ya mı? Ne zaman?"

"Nisan," diye cevap verdim, parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde ürperdim. "Annemin aday olduğu yeni bir ilaç ya da tedaviyi deniyorlar," dedim ona, bana söylenenleri hatırlamaya çalışarak. "Caoimhe çok pahalı olduğunu söyledi ama annemin bu masrafı bin kere karşılayacak kadar parası var." Omuz silkerek, "Başarı oranları da iyi," diye ekledim.

"Bu harika," diye cevap verdi Hugh, annemin iyileşme ihtimali karşısında gerçekten heyecanlanmış görünüyordu. Bu arada ben de umutlanmaktan korkuyordum.

"Annemin tedaviye hemen başlamasını istiyorlar, o yüzden önümüzdeki hafta babamla birlikte uçacak," diye anlatmaya devam ettim. "Ben Caoimhe ile evde kalacağım ve bir sonraki ay uçacağız. Nisan'ın altısında."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Sanırım üç buçuk hafta," dedim ona, ondan uzak kalacağımı düşündükçe bir yıkım dalgası hissediyordum

o kadar uzun süre. "Paskalya tatili nedeniyle dört hafta yerine sadece iki hafta okula gidemeyeceğiz. Mayıs'ın ilk günü döneceğim."

"O zamana kadar Catherine'in tedavisi bitmiş olacak mı?"

Omuz silktim. "Kim bilir?"

Hugh bana "Seni özleyeceğim," dedi ve bu sözleri duymak kalbimin çatlamasına neden oldu.

Çünkü gitmek istemedim.

Seçme şansım olsaydı, burada Ballylaggin'de Hugh ile kalırdım. Caoimhe ve Mark'la dünyanın öbür ucuna gitmezdim. Tam olarak ne olacağını biliyordum. Babam tüm zamanını hastanede annemle geçirecek ve ben *onlarla* kalacaktım.

O SADECE BİR ARKADAŞ, YEMİN EDERİM.

Hugh

17 MART 2000

"DURDURUN ONU," DIYE INLEDİ FEELY, BAŞINI ELİYLE KAPATARAK YASTIK. "LÜTFEN, Hugh, bu lanet şarkının bir döngüsünü daha kaldıramam."

Ben de yapamadım.

Bir saatten az bir süredir PS1 oynuyorduk ve şimdiden NSYNC'nin "Bye Bye Bye" şarkısının on beş döngüsünü saymıştım.

"Claire MTV'de oynayan müzik videosunu gördü ve o zamandan beri dans rutinine ustalaşmaya çalışmaktan vazgeçmedi," diye açıkladım elimdeki kumandaya dokunarak. "Bir şeylere nasıl takıldığını bilirsin, delikanlı. Gibs'e bak."

"Eğer acele edip ustalaşmazsa, Van Gogh'a kendim gideceğim."

"Bu kadar dramatik olma," diye kıkırdadım ve başımı salladım. "Aptal."

"Kulaklarımı kestiğimde dramı göreceksin," diye uyardı Feely, kumandasını bir kenara fırlatarak. "Bunun bir anlamı yok. Oyuna konsantre olamıyorum."

"O kadar da kötü değil," diye cevap verdim, artık vazgeçtiğine göre kontrol cihazımı bir kenara fırlatarak. Onsuz iki oyunculu oynayamazdım. "Onun 'My Heart Will Go On' evresinden daha iyi."

"Tanrım, hatırlatma bana." Feely ürperdi. "Kız kardeşin o filmi benim için mahvetti. Rose'un göğüslerinin tadını bile huzur içinde çıkaramadım."

"Delikanlı." Başımı arkaya attım ve güldüm. "O kadar da özel biri değildi."

"Sen kafayı yemişsin," diye karşı çıktı gözlerini kısarak. "O kadın filmde saf mükemmellikteydi. Her bir parçası."

Özellikle de saçları."

Homurdandım. "Özellikle göğüslerini demek istiyorsun." Feely sırıttı. "Onlar da öyle."

"Kimin harika göğüsleri var biliyor musun?" Düşündüm. "Sharon Stone."

"Doğru," diye yanıtladı düşünceli bir tonda, her iki seçeneği de tarttığı belliydi. "Ama diri göğüslü bir kızıl saçlıdan daha iyisini bulamazsın."

"İşte şimdi aklını kaçırdın," diye karşı çıktım, gözlerini ondan ayırmadan. "Sharon Stone, delikanlı. Lanet olası Sharon *Stone*." Vurgu için ellerimi havaya kaldırdım. "Hadi ama Feely, kabul etmelisin ki sarışın her zaman kazanır."

"Hem de nasıl," diye homurdandı. "Kate Winslet kızıl saçlı olarak tartışmasız bir şekilde büyüleyici."

"Tamam, sen Kate'i al, ben de Sharon'ı alayım." "Tamam." Başını sallayarak kabul etti. "Alacağım."

"Güzel." Ben de başımı sallayarak ona karşılık verdim. "Bunun açıklığa kavuşmasına sevindim."

Tam o anda yatak odamın duvarının diğer tarafında "Bye Bye Bye" yeniden başladı.

"Özür dilerim Hugh," diye homurdandı Feely, kapıya doğru yürürken. "Gerçekten üzgünüm ama o kıvırcık saçlı tehdidi boğazlayacağım!"

Kıs kıs gülerек onu takip ettim, tam tersini yapacağını çok iyi biliyordum.

Claire bütün erkekleri parmağında oynatıyordu. Tabii ki bunu itiraf etmektense hepsi bardak yutmayı tercih ediyordu,

Ama iş kız kardeşime gelince kedi yavrusu gibiydiler.

"Ona ne *yaptın*!" Feely, Claire'in yatak odasının kapısında ağzı bir karış açık dururken, açıkça öfkeyle sordu. "Gibs! Hemen kes şunu, duydun mu!"

Bakmaya cesaret

edebilir miyim?

Cidden mi?

Kalıcı bir yara izi bırakacak mı?

Acıya hazır bir şekilde, kız kardeşimin kapısında en iyi arkadaşşıma katıldım ve hızla onun önceki cümlelerini tekrarladım. "Ona ne *yaptın*?"

Gözlerimin önünde beliren manzara karşısında dehşet içinde ağzım açık kaldı,

Gibs, Claire ve Liz'in birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde o kanlı dans rutinini gerçekleştirmelerini izledim.

Her iki kız da makyajlıydı, saçlarını atkuyruğu yapmışlardı ve aynı pembe yeleklerden giymişlerdi.

Daha da kötüsü, *Gibsie*'yi canından bezdirmişlerdi.

Sarı bukleleri mi?

Evet, başının iki yanında iki güdük saç örgüsü halinde bir araya toplanmışlardı ve içine dikildiği pembe yelek protesto için dikiş yerlerinden gerilmişti.

"Çocuklar, bakın!" Claire heyecanla çığlık atarak dans rutinlerini işaret etti. "Sonunda başardık."

"İrlanda'dasınız," diye hatırlattım onlara, dudakları seğirerek. "Hollywood'da değil."

"*Sen* de altıncı sınıftasın," diye ekledi Feely, onu kızlarla dans ederken yakalamış olmamızı hiç u m u r s a m a d ı ğ ı belli olan sınıf arkadaşımızla doğrudan konuşarak.

İşte o zaman büyük maymun kızların yanından geçip şarkının yüksek notalarını taklit etmek için öne ve ortaya geçti.

Havayı coşkuyla yumruklayan Gibs, bir yandan *şarkı söylerken* bir yandan da dans rutinini h e p s i n d e n daha iyi uyguladı.

Performanslarını bitirdiklerinde Claire ve Gibs dramatik bir şekilde eğilirken, Liz kahkahalar içinde yatağa yığıldı.

Eğlencemi gizleyemeyerek pes ettim ve üç yordakçıyı alkışladım, bu sırada Feely kıcını Barbie müzik sistemine doğru sürükledi ve fişi hızla duvardan çekti.

"Hey," diye homurdandı Claire. "Müzik setime dokunabileceğini kim söyledi sana!"

"Evet," diye savunmaya geçti Gibs. "Onun müzik setine dokunabileceğini kim söyledi?"

"Tanrı bana söyledi," diye cevap verdi
Feely dalgın dalgın. "Hayır,
söylemedi."

"Ayrıca sana kızlarla elbise giydirme oyunu oynamak için çok
yaşlı olduğunu hatırlatmamı söyledi!"

"Hayır, değilim."

"Gibs, sen on iki yaşındasın!"

Aralarındaki konuşmayı duymazdan gelerek kız kardeşimin
yatağında oturan kıza doğru ilerledim.

Tanrım, onu gülerken görmek çok güzeldi. Son zamanlarda
bunu pek yapmıyordu.

Yeni milenyum kız arkadaşımın ailesini bir yıkım topu gibi
vurmuştu ama kafasını kuma gömen babamın aksine Lizzie her
gün yatağından kalkıp savaşımaya devam etti. Onunla daha fazla
gurur duyamazdım. Yetişkinlerin çoğu Liz'in her gün gösterdiği
azim ve direncin onda birine bile sahip değildi.

"Beni bu işe bulaştırdıklarına inanamıyorum," diye kıkırdadı
Liz, hâlâ çok eğleniyordu. "Beni ne zaman pembe giyerken
gördün ki?"

"Bunları ne zaman giydin ki?" Atkuyruklarından birini şakacı
bir şekilde çekiştirerek düşündüm.

"Aman Tanrım, dur." Yanakları pespembe kızardı. "Aptal gibi
görünüyorum."

Dudaklarım kıpırdadı. "Çok sevimli görünüyorsun."

"Peki, ben de sevimli bir aptalım," diye karşılık verdi
sırıtarak. "Hayır, şuradaki ikisi sevimli aptallar." Dinlenme
Dirseğimin üzerinde, başımı Gibs ve Claire'in telaşlı Feely ile
tartıştıkları yere doğru eğdim. "Çok tatlısın." Yüzüne yeniden
odaklandım. "Uyuşturucu kısmı hariç."

Mavi gözleri sıcaklıkla parlıyordu. "Benim hakkımda böyle
düşünmene bayılıyorum."

Ben sadece seni seviyorum. "Bana öyle bakmayı kes, Liz."

Dizlerinin üzerine çökerek, aramızda bir santim bile boşluk
kalmayana kadar yaklaştı. "Ne gibi?"

Bir iniltiyi bastırdım. "Biliyor musun?"

Gözleri muziplikle parlayarak kulağımı avuçladı ve "Beni tekrar öpmek istiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için çabaladım.

Sakin olun. Sakin ol. Sakin ol, Hugh.

"Geçen hafta bahçede beni öptüğün gibi." Fısıltılarla bana eziyet etmeye devam etti. "Ya da merdivenlerin altındaki dolapta beni öptüğün gibi." Yaramazca sırtıarak tepkimi ölçmek için geri çekildi. "Beni öpmekten hoşlanıyor musun, Hugh?"

Başımı sallamadan önce arkadaşlarımıza gergin bir bakış attım. "İstediğimi biliyorsun."

"Hmm." Gizlice elime uzandı. "O zaman tekrar yap."

"Ne zaman?" Bir anda çok fazla şey hissettiğim için mırıldandım. Elimi sıktı ve sırtıttı. "Hemen şimdi."

Sikeyim.

"Yapamayız," diye mırıldandım, vücudumdaki her şeyin kasıldığını hissederek. Çenemi sıkarak kız kardeşimi işaret ettim. Claire'e gidip kendini becermesini söylemekte bir sakınca görmesem de Liz'in başka bir patlamayı kaldıramayacağını biliyordum. "O *burada*."

"Oh kahretsin!" Liz soluk soluğa, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle duymak. "Telefonumu ağaç evde unutmuşum!" Yataktan kalkıp kapıya doğru koşmadan önce bana bilmiş bir göz kırptı. "Hemen döneceğim çocuklar."

O kadar inandırıcıydı ki neredeyse ona inanacaktım.

Neredeyse.

Arkadaşlarımız gözlerini bile kırpmadı, kayıp telefonları umursamayacak kadar sohbetlerine dalmışlardı.

Kafamdan ona kadar saymayı başardıktan sonra utanarak ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım ve yavaşça odadan çıktım.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattıktan sonra merdivenden yıldırım hızıyla aşağıya indim.

Annemin eli dışarı fırlayıp tişörtümün arkasını yumrukladığında, mutfak avlu kapısına ulaşana kadar durdum.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsunuz bayım?"

"Ben, uh, ben, uh... Ben, uh..."

"Sen, uh, uh, uh, ne?" Mam ellerini kalçalarına koyarak alay etti. "Kız arkadaşınla ağaç eve kaçıyordunuz, yaptığınız şey buydu."

Mutfak masasında oturan Sadhbh bir kahkaha patlattı ve yüzüm ateşle doldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Annem gözlerini devirdi. "Daha iyi yat, oğlum."

"Telefonunu bulmasına yardım edecektim," diye homurdandım, savunmaya geçerek. "Tanrım, bu artık suç falan mı?"

Gibbie'nin annesi kıkırdarak, "Ah, Sinead, ona fazla yüklenme," dedi. "Zavallı çocuğun köpek yavrusu aşkının sancılarını çektiğini göremiyor musun?"

"O benim *arkadaşım*," diyerek dişlerimin arasından yalan söyledim ve Sadhbh'a isyankâr bir bakış fırlattım. "*Sadece* bir arkadaş."

Mam kaşlarını kaldırdı. "Sence son duşta mı düştüm?"

"Sadece bir arkadaş," diye kıkırdadı Sadhbh, iyice eğlenmişti. "Yıllar geçse de replikler hiç değişmiyor, değil mi Sinead?"

"Yemin ederim," diye ısırdım, şimdi kıpkırmızı olmuştum. "Arkadaşlık yapıyorum ve telefonunu bulmasına yardım ediyorum."

"Hmm." Mam dilini şaklattı, gözleri şüpheyile doluydu. "Tek yaptığının bu olduğundan emin ol, genç adam."

"Bu , " omzumun üzerinden seslendim, uzanarak benim Sürgülü kapıyı çekip açtım ve dışarı fırladım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Liz merdivenin en üst basamağına ulaştığımda sordu. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

"O benim annem." Y ü z ü m kıpkırmızı, yolun geri kalanını tırmandım ve hızla içeri girip köhne kapıyı arkamdan kapattım. "She's a menace." Blowing out a

Nefesim kesilince arkamdaki kapıya yaslandım ve inledim. "Sanırım biliyor."

Liz kaşlarını kaldırdı. "Biliyor mu?"

"Evet." Bir nefes daha vererek, yorgun bir şekilde başımı salladım. "Bizim hakkımızda."

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Peki ya biz?" "Hadi Liz," diye mırıldandım, bir başka sıcaklık dalgası hissederek boynuma saldırdı. Kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum. O kadar gürliyordu ki, kulakları sağır ediyordu. "Biliyorsun."

Kıs kıs gülerek bana doğru süründü ve bacaklarımın arasına diz çökene kadar durmadı. "Şimdi kimmiş bu sevimli görünen?" Sırıtarak uzandı ve parmağıyla yanağımı okşadı. "Yüzün kızarıyor."

Evet, ben onun yanındayken oluyordu.

Elini çekmek için uzandım ama bir şekilde parmaklarım onunkilere dolandı. Onun elini tutmak her zaman içimde bir elektrik şoku yaratırdı ve bugün de durum farklı değildi.

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim ve o tanıdık ateşli bakışlarla beni izlediğini gördüm. "Liz."

Adımı fısıldadığında göz bebekleri büyüdü. "Hugh."

"Biraz konuşmak ister misin?" Destekleyici olmaya çalışarak ama cevabını zaten bilerek teklif ettim. "Annenin tedavi için uzakta olması konusunda neler hissettiğin hakkında?"

Başını iki yana salladı. "Konuşmak yapmak istediğim son şey."

"Emin misin?" Onu kendimden daha iyi tanıdığım ve işler zorlaştığında duygularını keşfetmek yerine askerlik yapmayı tercih ettiği için bunu ciddiye almadım.

Liz biraz daha yaklaştı. "Yüzde yüz."

Tanrım, bu beklenti beni öldürüyordu çünkü bunun olacağını biliyordum, beni öpeceğini ve öptüğünde bunun yeterli olmayacağını *biliyordum*.

Öpücük biterdi ve sonra tekrar olana kadar onu düşünerek kendimi deli ederdim. Ve sonra tekrar. Ve sonra tekrar ve *tekrar*.

İçten içe biliyordum ki, hiçbir zaman Bu kıza doyamıyordum ve bu korkunç bir kavramdı. Üzerimde bu kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilmek nefes almamı zorlaştırıyordu.

Yakınıma eğildiğinde ve tanıdık kokusu duyularıma sızdığında, umutsuz bir vaka olduğum bilgisiyle barıştım. Bu kıza olan bağımlılığımın kurtulamayacaktım. Sonsuza kadar onu arayacağımı.

"Öp beni" dediğinde tereddüt etmedim.

Ağızlarımız arasındaki boşluğu kapatarak dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Sadece bir
öpücüktü. Masum
bir öpücük. Başka
bir şey değildi.

Ama çok *daha fazlasını* ifade ediyordu.

Çünkü kalıcı bir karara imza atıyormuşum gibi hissettim.

BAY SORUMLU

Lizzie

4 NİSAN 2000

"...KAPA ÇENENİ VE BUNU DÜZELTMEME İZİN VER."

"Hayır, hayır, hayır, lütfen!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, onunla savaşımaya çalışırken şiddetle çırpındım. "Lütfen! Lütfen, dur! Acıtıyor!"

"Bu konuda benimle mücadele etmeyi bırak!" diye hırladı ve elbise askısını vücudumun derinliklerine soktu. "Sakin ol, tamam mı? Ne yaptığımı biliyorum. Bir video izledim."

"Acıyor!" Çığlık attım, acı beni dibe çekmekle tehdit ederken saçlarımı koparıp yırttım. "Ölüyorum!"

"Evet, göbeğin biraz daha büyürse ölmüş olacağım." Yüzüme bir yastık bastırdı. "~~Gerekirse~~ ona doğru çığlık at..."

"Liz!" Hugh'un çılgın sesi düşüncelerime nüfuz etti ve Bana ulaşmak için acele ederken kanepenin arkasını temizlemesini donuk gözlerle izledim. "Ne oldu?"

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde etrafıma bakındım. Oturma odasımdaydım. Nasıl oturma odasımdaydım? Daha bir dakika önce uyuyordum. "Hugh?" Gözlerimi kırıştıtararak onu aradım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Okul servisinde değildin. Endişelendim." Hugh yanımda dizlerinin üzerine çökerek yüzümü tuttu. "Ne oldu Liz?" Ona veremeyeceğim cevapları ararken gözleri vahşi ve çılgıncaydı. "Kıyafetlerin nerede?"

"Kıyafetlerim mi?"

Hugh, Scoil Eoin kazağını çıkarıp başıma geçirdikten sonra kollarımı kollarından geçirdi ve "Evet Liz, giysilerin," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sana bir şey mi oldu?"

Ona boş boş baktım. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum ama bugün okula gelmedin ve kontrol etmeye geldiğimde oturma odanda yerde kıvrılmış ve üzerinde hiçbir şey yoktu!" Omuzlarımdan tutup beni kendine çektiğinde gözleri panikten çılgına dönmüştü ve sesi de buna uyuyordu. "Bu yüzden şu anda kafayı yemiş durumdayım!"

"Caoimhe Teksas'a gitmek üzere hazırlanmam için bana bir gün izin verdi." Başımı sallayarak kafamın içinde dönüp duran düşüncelere bir anlam vermeye çalıştım. "Sanırım uyuyakaldım ve bir kâbus gördüm."

"Bir kabus mu?"

"Evet." Şiddetle titreyerek üzerimdeki kazağın kumaşına sarıldım. "Sanırım beni yakaladı, Hugh."

"Kim?" diye sordu, odanın içinde etrafına bakınarak. "Burada biri mi vardı Liz?" Sarsılarak ayağa kalktı. "Bu evde biri mi vardı?"

"Hayır, burada değil," diye açıklamaya çalıştım, acı beni tüketirken bir elimi alnıma bastırdım. "Kabusumda."

Hugh yirmi dakika sonra, "Hâlâ aileni aramam gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Ya da belki doktorunu."

Yeni pijamalarımınla kanepede otururken kucığına kıvrıldım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Hugh, ben i y i y i m , söz veriyorum."

"Caoimhe ne olacak?" diye itiraz etti, kollarını bedenime dolayarak. "Saat beş buçuk. Neden şimdiye kadar okuldan eve dönmedi?"

"Saat en az sekiz ya da dokuza kadar eve gelmez," diye hatırlattım ona. "Bunu biliyorsun."

"Öyle de olmalı zaten," diye tersledi, sesi kızgın geliyordu. "Sana göz kulak olması gerekiyordu, Liz."

"Lütfen bana kızma," diye yalvardım, daha derine gömülerek. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Sana kızgın değilim Liz, endişeliyim." Saçlarıma bir öpücük kondurarak durumu açıklığa kavuşturmakta gecikmedi. "Ama kız kardeşine çok kızgıyım. Bu saçmalık ve seni bu şekilde yalnız bıraktığı için onunla konuşacağım."

"Benim için yapabileceği hiçbir şey yok," diye iç geçirdim. "Olur böyle şeyler."

"Evet, o eve gelene kadar yanından ayrılmayacağım."

Sözüne sadık kalan Hugh, öğleden sonra ve akşam geç saatlere kadar yanımdan ayrılmadı. Akşam yemeği için pizza sipariş ettik, kız kardeşimin en sevdiği dondurmaya mideye indirmeden önce babamın buzdolabının üstündeki bardağa bıraktığı parayı kullanarak ödedik.

Caoimhe nihayet eve geldiğinde saat dokuzu geçmişti ve o aşamada Hugh neredeyse sinir krizi geçirecekti. Elinde bir düzine alışveriş torbasıyla oturma odasına girdiğinde, erkek arkadaşım ona patladı.

"Buna ne zaman diyorsun?" Hugh koltuktan kalkarak sordu. "Okul dörtte bitiyor Caoimhe, gece dokuz buçukta değil!"

"Dur bakalım, tamam Bay Sorumlu," diye cevap verdi kız kardeşim, kafası karışmış görünüyordu. "Sakinleşmeye ve seni neyin sinirlendirdiğini anlatmaya ne dersin?"

"Sen yaşına uygun davrandığında ben de sinirlerimi yatıştırırsam nasıl olur!" Hugh öfkeden delirmiş gibi yerde volta atıyordu. "Küçük kız kardeşini bütün gün evde yalnız bıraktın Caoimhe. Annenle baban yurtdışındayken bakman gereken küçük kız kardeşini."

"*Bu kadar* mı?" Caoimhe inanmayan kaşlarını kaldırarak sordu. "Liz'i evde bıraktığım için gerçekten bu kadar sinirleniyor musun?"

"Evet!" Hugh hevesle başını sallayarak tısladı. "Çünkü bir *kâbus* gördü Caoimhe."

"Her zaman kâbus görür, Hugo," diye devam etti.

"Belki dikkatinizden kaçmıştır diye söylüyorum, kız kardeşim kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptir."

"Belki, ama bu kötü bir tanesiydi."

"Hepsi kötü, dostum," diye yanıtladı kız kardeşim. "Ben bilirim. Geceleri çılgılık atarak uyutmadığı tek kişi benim."

"Böyle olmaz Caoimhe," diye söylenmeye devam etti Hugh, geri adım atmak ya da bir santim bile vermek istemiyordu. "Bu cidden olacak şey değil. Onu böyle tek başına bırakamazsın!"

"Tamam, bir saniye bekle," diye araya girdi Caoimhe, dikkatini bana çevirirken bir elini kaldırdı. "İyi misin, meşgul Lizzie arı?"

"Evet, ben büyüğüm," diye mırıldandım, kendimi mahcup hissederek. "Bir kâbus gördüm ve uyurgezerlikle aşağı inmiş olmalıyım." Dönüp erkek arkadaşına baktım. "Seni üzdüğüm için gerçekten üzgünüm, Hugh."

"Sen yanlış bir şey yapmadın Liz," dedi kız kardeşime söylediğinden çok daha yumuşak bir ses tonuyla. "Sadece endişeliyim, tamam mı?"

Titreyerek başımı salladım. "Evet, tamam." *Ama yine de üzgünüm.* "Ooh, pizza," diye haykırdı Caoimhe, sonra da boş kutuyu sehpanın üzerine koydu. "Siz açgözlü küçük domuzlar on altı santimin tamamını tek başınıza mı yediniz?"

"Evet, dondurucudaki nane çikolatalı dondurma zulanı da temizledik," dedi Hugh, özür dilemeden onu kışkırtarak. Gözlerini kısarak ekledi: "*İki* tüpü *de*."

SAPKIN DÖNEMLER VE ÇALINAN MASUMİYET

Lizzie

5 NİSAN 2000

ÇÜNKÜ SABAH ILK İŞ AİLELERİMİZLE BULUŞMAK İÇİN UÇUYORDUK.

SABAH ve Caoimhe'nin bu gece son bir bebek bakıcılığı işi vardı, bavullarımızı toplamayı ve evi temizlemeyi bitirmek için ikimize de okuldan bir gün izin vermeye karar verdi.

Bugün izinli olduğum için mutluydum çünkü bu sabah uyandığımda korkunç bir mide ve sırt ağrısı vardı. Caoimhe'ye bundan bahsettiğimde bunu regl kramplarına bağladı ve regl olup olmadığını sordu.

Ona hiçbir fikrim olmadığını ve bu tür şeyleri takip etmediğimi söylediğimde, ağrım için bana parasetamol verdi ve "sineye çekmemi" söyledi.

İşe yaramadı.

Saat üç olduğunda ve Hugh akşamı benimle geçirmek için geldiğinde, acı içindeydim ve ayakta zor duruyordum.

Tabii ki bunu kız kardeşime söylemek için odasına gittiğimde, alışverişe gittiğini ve akşam yemeğine evde olacağını söyleyen bir not buldum.

Harika.

Hugh odama girip yüzüme bir kez baktığında, "Vay anasını," diye haykırdı. "Tanrım, Liz." Okul çantasını yatak odamın kapısına bırakarak yanıma koştu. "İyi misin?"

Onu bir ay boyunca göreceğim son günde acıdan iki büklüm olduğum için yıkılmış bir halde, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben sadece..." Leğen kemiğime keskin bir ağrı saplanınca nefesimi tuttum, kolunu tuttum ve sızlandım. "Tuvalete gitmem gerek."

"Sen koluma tutun, ben seni götürürüm." Bir kolunu belime dolayan Hugh, "Doktor çağırayım mı?" diye sormadan önce banyoya girmeme yardım etti. Sesi endişe doluydu. "Çünkü pek iyi görünmüyorsun, Liz."

"Hayır, harika olacağım," diye boğuk bir sesle onu banyodan dışarı ittim. "Bana bir saniye ver, tamam mı?"

"Evet, tamam," diye cevap verdi, kapıyı yüzüne kapattığımda paniklemiş görünüyordu.

"Liz? Orada iyi misin? Yirmi dakika oldu." Hugh kapalı banyo kapısını çalmaya devam etti, ama ona cevap veremedim.

Bacaklarımdan akan kandan çok korkuyordum. "Liz, eğer bana cevap vermezsen, oraya geliyorum."

"Hayır, hayır, içeri girme," diye karşılık verdim, acı beni ele geçirmekle tehdit ettiğinde yumruğumu ısırdım. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Bir duraklama oldu ve sonra sesi kulaklarımı doldurdu. "Emin misin?"

"Evet," diye mırıldandım, dikkatim vücudumdan banyo zeminine düşen erik büyüklüğündeki kan topağına odaklanmıştı.

Ne olduğundan emin değildim ama regl değildim.

Damar kümesi gibi görünüyordu.

Bir canavara benziyordu.

Dehşete kapılarak raftan bir havlu daha aldım ve bacaklarımın arasına soktum.

KANA BULANMIŞ HAVLULAR VE KIRIK VEDALAR

Hugh

5 NİSAN 2000

"VAY ANASINI," DIYE BOĞULDUM VE LİZ'LE BİRLİKTE KANEPEDEN DÜŞTÜM.

Sonunda ölümcül bir solgunlukla ve kan lekeli birkaç havlu taşıyarak banyodan çıktı. "Ne oldu?" "Burun kanaması," diye sessizce cevap verdi, elektrik tesisatına doğru ilerledi. oda. "İyi olacağım."

"Hayır, değilsin." Aceleyle önünü kesmeye çalışırken, onu sabitlemek için omuzlarından tuttum. "Ne oldu?"

"Sana söyledim," diye tersledi, sesi duygusaldı. "Burnum kanadı."

"Liz, banyoya girdiğinde karnını tutuyordun, bu yüzden burnunun kanamadığını *biliyorum*. Ayrıca, bir burun kanaması bu kadar çok şeye neden olmaz..." Sözlerim kesildi ve dehşet içinde havlulara baktım. "Kendine bir şey mi yaptın?"

"Hayır, burnum kanadı Hugh!" diye bağırdı, beni iterek çamaşır makinesine doğru ilerledi. "Neden hep benden şüphe ediyorsun!"

"Senden şüphe etmiyorum Liz," diye ikna etmeye çalıştım, hem kan hem de ruh halindeki ani değişim yüzünden dengem bozulmuştu. "Ama bu çok fazla kan."

Elinin topuğunu alnına bastırarak, "Seninle kavga etmek istemiyorum," diye boğuk bir ses çıkardı. "Ben sadece..." Liz başını salladı ve gözyaşlarına boğuldu. "Bana ne olduğunu bilmiyorum." Havluları yere fırlattı ve şiddetle titredi. "Bana neler oluyor, Hugh?"

Gözlerindeki korku göğsümü acıttı ve hızla aramızdaki boşluğu kapattım. "Buraya gel."

Liz isteyerek geldi, kollarıma atıldı.

"İçimden çıktı," diye bağırdı, şiddetle titreyerek. "O kadar çoktu ki."

"Kan mı?"

Başını sallayarak yüzünü boynuma gömdü.

Sikeyim.

Regl dönemiymi.

Annem yıllar önce benimle konuşmuştu. Bazı kızların gerçekten ağır olduğunu söylemişti. Liz'de de olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olabileceğini bilmiyordum.

Liz'e döngüsünü sormalı mıyım yoksa bu onu daha da mı kötü hissettirecek emin olamadığımdan, bunun yerine üretken bir şey yapmaya karar verdim.

"Hadi," diye ikna ettim, bir kolumu beline doladım ve onu hizmet odasından dışarı çıkardım. "İzin ver seninle ilgileneyim."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, merdivende bana yaslanarak. "Birlikte geçirdiğimiz son günü mahvettim."

"Bugün birlikte geçireceğimiz son gün değil," diye cevap verdim, onu odasına götürürken tüm ağırlığını üzerime alarak. "Birlikte geçireceğimiz seksen yıllık yarınlarımız var." Örtüleri çekip yatağa girmesine yardım ettiğimde, pijamasının altındaki büyük bir kan lekesiyle göz göze geldim.

Tanrım, bir daha regl dönemiyle uğraşmak zorunda kalmayacağım için çok mutluydum.

İşin kötü tarafı dişiler.

"Sana bir şey getireyim mi?" Yanına oturarak sordum. "Hmm?" Uzanıp başparmağımla yanağını okşadım. "Genellikle ağrıya ne iyi gelir?"

"Sen." Gözleri yaşlarla doldu ve kolumu kavradı. "Sen yardım et."

"Ben daha çok sıcak su torbası gibi bir şey düşünüyordum," dedim ve eğilip alnından öptüm. "Ağrı kesici ister misin?"

"Sen," diye tekrarladı, koluma yapışarak. "Sadece sen."

"Bana sahipsin," diye fısıldadım, bu kız için çok fazla şey hissediyordum. "Bana her zaman sahip olacaksın."

"Yarın gitmek istemiyorum," diye boğuk bir sesle ağlamaya başladı. "Senden uzak kalmak istemiyorum."

Ben de onun gitmesini istemiyordum. "Sadece kısa bir süre için," diye ikna ettim, kalbim kırılmıştı. "Sana her gün mesaj atacağım." Gülümseyerek ekledim, "Ve tüm o Teksas güneşini düşün."

"Sen içinde olmadığın sürece güneş ışığının benim için hiçbir anlamı yok." "Liz-" Sesim çatallaştı. "Geldiğinde burada olacağım. ev."

"Biliyorum." Kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Beni ayakta tutan tek şey bu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sensiz hayatta kalmak istemiyorum."

"Böyle söyleme Liz," diye uyardım, kalbimin göğsümde çatırdayarak açıldığını hissettim. "Bunu bir daha asla söyleme."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Gerçek bu."

"Eğer sana bir şey olursa, bu beni mahveder," diye itiraf ettim, sesimdeki titremeye engel olamıyordum. "Sen benim tüm dünyamsın, Lizzie Young, bu yüzden sakın hayatta olmamaktan bahsetmeye kalkma."

"Seni çok seviyorum," diye hıçkırdı, göğsü şiddetle kabarıyordu. "Seni seviyorum, Hugh. Seviyorum, yemin ederim seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum ve sen de benim seni sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldandım, gözlerimin sulanmaya başlamasından nefret ediyordum. "Dinle, Caoimhe bu gece Gibs'e bakıcılık yapacak. Neden benimle eve gelmiyorsun? İş bittikten sonra ablan seni alır."

"Hayır." Burnunu çekerek gözlerini sildi. "Kız kardeşinin beni böyle görmesini istemiyorum. Claire henüz adet görmeye başlamadı ve bu onu korkutur."

"Claire bulutların üzerinde yaşıyor," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Hiçbir şey fark etmeyecek, söz veriyorum."

"Sanırım evde kalacağım." Yine burnunu çekti, ama bu sefer sulu bir gülümsemeye zorladı. "Sadece güvende olmak için."

"İyi misin, dostum?" Caoimhe o akşam eve dönerken sordu.

"Çok sessizsin."

"Liz için endişeleniyorum."

"Neden?"

"Çok kanaması vardı." "Ne demek istiyorsun?"

"Adet dönemi." Rahatsızlık içinde kıpırdandım. "Kötü bir taneydi." "Ah, ve Neşeler . kadınlık," Caoimhe düşündü. "I

vaktinin geldiğini sanıyordum. Bütün gün kramplardan şikayet ediyordu."

"Evet, ama o bir kadın değil Caoimhe," diye karşılık verdim, kız kardeşinin kâbuslarını bu kadar önemsememesine hâlâ sinirleniyordum. "Ve dokuz yaşından beri bu saçmalığı yaşıyor." Derin bir iç çektim. "Bu hiç adil değil."

Caoimhe kıkırdayarak, "Sen de yürüyen bir yeşil bayrak değil misin?" diye alay etti. "Dinle, rahatla. Yarın bu saatlerde güneşin tadını çıkarıyor olacağız ve Liz'in regl kramplarını düşünecek vakti olmayacak."

"Ona göz kulak olur musun?" "O benim kız kardeşim."

"Hayır, ben ciddiylim." Yan profiline sertçe baktım. "I ona göz kulak olman *gerek* Caoimhe."

"Evet, Hugh, tamam." Bana şaşkın bir bakış attı. "Hep öyle yaparım."

"Bu gece eve döndüğünde onu kontrol edecek misin?" Midemde oluşan düğümden duyduğum rahatsızlıkla kıpırdanarak ekledim. "Uyuyor olsa bile, içeri girip emin olabilir misin?"

"Merak etme Romeo," diye takıldı. "Eve döndüğümde küçük muhabbet kuşunu kontrol edeceğime söz veriyorum."

APTALCA BİR ŞEY YAPMA.

Lizzie

5 NİSAN 2000

O GECE GEÇ SAATLERDE BİR ARABA SESİ İLE İRKİLEREK UYANDIM,
Ardından ikinci bir araba çığlık atarak durdu.

Kafam karışmış bir halde yatağımda hareketsiz kaldım ve karanlıkta evin dışında çığlık atan iki kişinin sesini dinledim.

Geçmiş deneyimlerimden çığlıkların kız kardeşim ve onun erkek arkadaşından geldiğini biliyordum.

Bu benim için yeni bir şey değildi.

İlişkileri boyunca Caoimhe ve Mark her zaman tartışmışlardı ama babamın Mark'ın eve dönmesine izin verdiği Ocak ayından beri kavgaları her zamankinden daha sık ve daha şiddetli hale gelmişti.

Birkaç dakika sonra ön kapı çarpıldı ve çığlıklar daha da yükseldi, ardından merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuldu.

Mark'ın "Hadi tatile gidelim, döndüğümüzde konuşuruz" dediğini duydum.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Arayan Caoimhe'ydi. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum, seni lanet pedofil!"

"Bana öyle deme."

"Üvey kardeşine tecavüz ettin," diye avazı çıktığı kadar bağırdı Caoimhe. "Sen bir yetişkinsin. Gibsie ise bir çocuk. Onun bedenini kirlettin. Seni kendi gözlerimle gördüm. Buna pedofil olmak denir!"

Yakındaki bir kapının çarpma sesi havayı doldurdu, ardından yumruklar tahtaya vurmaya başladı. "Aç şu lanet kapıyı, Caoimhe!"

"Cehenneme git!"

"Sakin aptalca bir şey yapma." Vuruşlar gittikçe daha yüksek sesle duyuluyordu. "Seni uyarıyorum!"

"Defol git evimden," diye bağırdı Caoimhe. "Şimdi Gardiyanları çağırıyorum ve seni ele geçirdiklerinde bir daha asla gün yüzü göremeyeceksin, seni hasta, sapkın piç!"

Gürültülü bir çatırtı havada sekti ve ardından kız kardeşim çığlık attı, "Sen ne halt ediyorsun-hayır, dur! Geri ver onu. Hayır, Mark, yapma-ahhh! Çek ellerini üzerimden!"

"Hayır, bunu konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Konuşacak bir şey yok çünkü seni görüyorum Mark. Sonunda ne olduğunu anladım. Sen kılık değiştirmiş bir canavarsın!"

*"...Sonunda senin ne olduğunu
anladım..." "...Sen kılık
değiştirmiş bir canavarsın..."
"...Sen bir canavarsın..."*

Gözlerim dehşetle açılmıştı, yorganımı kavradım ve çektim. Başımın üstünde.

Canavar.

O bir canavardı.

Canavar gerçektir.

Mark canavardı.

BENİM AILEM SENİN AILEN.

Hugh

5 NİSAN 2000

EVE GIDIP MAM'A LİZ'İN ANI ÖLÜMÜNÜ ANLATTIĞIMDA

RUH HALİNDE DÜŞÜŞ, bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve düşük ruh halinin bipolar ile el ele geldiğini ve yardım etmek için yapabileceğim tek şeyin onun yanında olmak olduğunu söyledi.

O gece uyku kolay gelmedi. Zihnim panik modundaydı ve midemin çukurundaki korkunç, rahatsız edici hissi atlatamıyordum.

Liz yine kayıyordu.

Bugün bunu yüzünde gördüm. Sesinde duydum.

Gözlerindeki ışık azalıyordu ve bunu nasıl tersine çevireceğimi bilmiyordum.

Gecenin bir yarısı yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldığında hâlâ dönüp duruyordum, ardından burnumu çekme sesi geldi.

"Hayır Claire, Ballylaggin'in Banshee'si bizi almaya gelmiyor," diye seslendim karanlığın içinden. Hıçkırık sesleri daha da yükseldi ve yenilgiyle iç çektim. "Tamam." Yorganımı kaldırarak yanımdaki yatağı okşadım ve homurdandım, "Bu gece benimle uyuyabilirsin, ama bu son."

Benimle birlikte yatağa girmeden birkaç dakika önce ayak sesleri havayı doldurdu. Ancak, kendini benimkine bağlayan titreyen beden kız kardeşime ait değildi. Ona aitti.

"Gibs?" Kafam karışmıştı, lambamı yakmak için doğrulmaya çalıştım ama bana yapışmış olması bunu imkânsız kılıyordu. "Ne oldu, delikanlı?"

"Hughie." Kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak ağlarken, dünyadaki en eski arkadaşım kollarını ve bacaklarını bana doladı. "Hughie."

"Buradayım delikanlı," diye ikna etmeye çalıştım, bir kolumu ona dolayarak. "Caoimhe nerede? Burada olduğunu biliyor mu?"

Boğuk bir hıçkırık çıkararak başını salladı. "Hayır, hayır."

"Gizlice mi kaçtın?"

Gibs başını sallayarak beni daha sıkı sıktı. "Babamı istiyorum."

Kalbim sıkıştı.

Sikeyim.

"Biliyorum Gibs," diye yanıtladım sırtını sıvazlayarak. "Biliyorum delikanlı. Bu hiç adil değil."

"Sadece babamın geri dönmesini istiyorum," diye ağlamaya devam etti ve yüzünü göğsüme gömdü. "Eve gitmek istemiyorum."

"Yine mi kâbus gördün?" Beni bu korkunç dertten kurtardığı için İsa'ya sessizce şükrederken onu ikna ettim. "Hmm? Komünyon günümüz hakkında?"

Yavaşça başını salladı. "Ölmeleri benim hatam-"

"Hayır, değil," diye araya girdim, kalbim göğsümde parçalanıyordu. "O gün olanların hiçbiri senin suçun değildi Gibs. Beni duyuyor musun? Bu bir kazaydı." Duygularımı bastırarak sesimi sakinleştirdim ve ekledim: "Korkunç, berbat, korkunç bir şeydi Gibs, ama bir *kazaydı*." Kollarımı onun titreyen bedenine doladım. "Annen onunla evlendiğinden beri o evde yalnız hissettiğini biliyorum ama sana söz veriyorum yalnız değilsin. Biz varız. Benim ailem senin de ailen." Gözlerimi kapayarak arkadaşımın acısını dindirmek için çaresizce onu sıktım. "Ve ben de senin Gibs. Bana *her zaman* sahip olacaksın."

"Sonsuza dek kardeş miyiz?" diye mırıldandı.

"Evet Gibs," diye söz verdim. "Ve sonra biraz daha."

BÖLÜM 14

Bildiğimiz Hayatın Çözülüşü

BÜYÜK BİR YANLIŞ ANLAŞILMA

Hugh

24 NİSAN 2000

"HUGH, AŞKIM," DEDI ANNEM KISIK BİR SESLE, BENİ SARSARKEN
Gecenin bir yarısı uyandım. "Kalkıp üzerine bir şeyler giymeni istiyorum."

"Hmm?" gözlerimi kırpıştırarak açtım, bu beni aldı bir kaç Saniyeler içinde kendimi toparladım. "Neyin var?" Annemin yüzünü bulup dirseklerimin üzerinde doğruldum ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne kaşlarımı çattım. "Anne?" Ani bir panik dalgası başladı. "Neyin var?"

"Mark aradı," diye boğuk bir sesle konuştu Mam, elinin tersiyle yüzünden akan yaşları sildi. "Keith çoktan yola çıktı. Sadhbh aşağıda."

"Nereye giderken?" Kalbim hızla çarparken komodinin üzerindeki çalar saate baktım ve kafamın daha da karıştığını hissettim. "Sadhbh sabahın dördünde neden bizim evde?"

Bir elini göğsüne bastırarak, "Gibbie ve Claire'e bakacak," diye boğuk bir ses çıkardı. "Hâlâ odasında uyuyorlar ama babam ve benimle gelmeni istiyorum."

"Nereye geleyim?" Hemen sinirlenerek sordum. "Nereye gidiyoruz anne? Neler oluyor?"

"Ah, aşkım, çok üzgünüm," diye içini burkan bir hıçkırıkla boğuldu. "Caoimhe Young bu gece vefat etti."

Bu sözler annemin ağzından çıktığı anda tüm dünyam dibe vurdu.

"Sen neden *bahsediyorsun*?" Yorganı üzerimden atarak yataktan fırladım ve eşofmanlarıma uzandım. "Caoimhe *öldü* de ne demek?" Açıklamasını bekledim ve ağlamaya devam edince paniklemeye başladım. "Anne! Sen neden bahsediyorsun be?"

"Buraya gel, aşkım." Babam odama girdi ve doğruca anneme doğru ilerledi. "Ben buradayım."

Mam onun kollarına kapandı ve kontrolsüzce hıçkırmaya başladı. "Pete!"

"Biliyorum," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla, onu kollarıyla sararak. "Sana sahibim."

Bu arada, bir yandan "Neler oluyor?" diye sorarken, bir yandan da elimden geldiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerimi giymeye çalışıyordum.

"Caoimhe bu gece bir kaza geçirdi, oğlum," diye açıkladı babam, her şeyi daha iyi hissettiren o kararlı, yatıştırıcı ses tonuyla. Yıllardır ondan duymadığım bir ses tonuydu bu. "Durum ciddi ve gitmemiz gerekiyor," diye devam etti, kendi ayakları üzerinde durma yeteneğini kaybetmiş gibi görünen anneme tutunarak. Aslında, babam şimdi onu bıraksa, annemin bir çuval patates gibi yere düşeceğinden hiç şüphem yoktu. "Mark, Lizzie'yle birlikte Old Hall House'da, Gardaí'yle konuşuyor."

"*Evde* mi?" Babama bakakaldım, felç geçirmeme iki saniye kalmış gibi hissediyordum. "Sen neden ~~başlıyorsun~~?"

"Aşağı in ve arabama bin," diye talimat verdi babam, Annemle birlikte kapıya doğru ilerliyorduk. "Yolda konuşuruz."

"Tamam, tamam," diye boğuk bir ses çıkardım, yanıldıklarını bildiğim halde peşlerinden koştum.

Her ne oluyorsa, ailem yanlış anlamıştı.

Lizzie ve Caoimhe aileleriyle birlikte *Teksas*'taydı. Tanrım, *Mark* bile ailesiyle birlikte Teksas'taydı.

Bu büyük bir yanlış anlaşılmaydı.

Öyle olmalıydı.

NE OLURSA OLSUN

Lizzie

25 NİSAN 2000

"*KIZ KARDEŞİME NE YAPTIN LAN SEN...*"

"Liz?"

"*Bizi sonsuza kadar burada kilitli tutamazsın...*"

"Benim, Hugh."

"*0 bir çocuk, seni canavar. 0 lanet bir bebek ve sen onun içine bir bebek koydun...*"

"Beni duyabiliyor musun, Liz?"

"*0 bir canavar, Lizzie. Dışarı çıkmalısın...*"

"Ben buradayım, tamam mı?"

"*İkinizi de koruyamadığım için çok üzgünüm...*"

"Seni tek başına bırakmayacağım Liz, söz veriyorum."

"*Koş, Lizzie, ve arkana bakma...*"

"Ne olursa olsun."

Ne olursa olsun.

Ne olursa olsun.

Ne olursa olsun.

Hugh!

ÖLÜ KIZ ARKADAŞLAR VE SESSİZ KIZ KARDEŞLER

Hugh

27 NİSAN 2000

CAOIMHE YOUNG 24 NİSAN 2000 GECESİ AİLESİNDEN AYRILDI.

GECE YARISI EVİNE GİTTİ, Ballylaggin yaya köprüsüne gitti ve kendi canına kıydı.

Hiçbiri mantıklı değildi.

Caoimhe neden kendini o nehre attı?

Neden olması gerektiği gibi Teksas'ta *değil de* Ballylaggin'de olduğunu.

O gece kız kardeşini neden evde yalnız bıraktığını. Neden o gece yatıya kalan erkek arkadaşını, onu durdurmadı.

Catherine'e bıraktığı mektup neden ona benzemiyordu?

Liz neden o üç hafta boyunca bana bir kez bile ulaşmamıştı.

Mesajlarımın neden cevapsız kaldığını.

Sonsuza dek cevapsız kalacağından korktuğum bir yığın sorum vardı çünkü Caoimhe'nin geride bıraktığı tek şey hiçbir yere varmayan kırık bir yapboz parçasıydı.

Bu nedenle, Gardaí ve ailesi sadece erkek arkadaşının anlattıklarına güvenebilmiştir.

Mark'a göre, Caoimhe'nin ruh hali önceki üç hafta boyunca planlandığı gibi ailesini ziyaret edemediği için düşmüştü. Mark, Gard'lara Lizzie'ye bipolar teşhisi konulduğunu ve uçağa binecekleri sabah psikotik bir kriz geçirdiğini söyledi.

Caoimhe daha sonra ailesini arayarak kız kardeşinin ruh halini anlatmış, babası da ona şunları söylemiştir

evde kalmaları ve seyahat etmemeleri gerektiğini söyledi. Son birkaç aydır Caoimhe'nin kız kardeşinin reçeteli ilaçlarını kötüye kullandığını fark ettiğini söylemiştir.

Catherine ve Mike iki gün sonra eve döndüklerinde, davaya bakan dedektife kızlarının o sabah kendilerini aradığını ve aynı bilgileri aktardığını doğruladılar. Ayrıca, takip eden üç hafta içinde büyük kızlarıyla konuştuklarını ve ruh halinde bir düşüş gözlemlediklerini, ayrıca geçen yıl sertifika sınavında başarısız olduğundan beri yasadışı maddeler tükettiğinin farkında olduklarını doğruladılar.

Öldüğü gece Mark dedektiflere, uyandığında Liz'in gitmiş olduğunu gördüğünde içinde *kötü* bir his olduğunu söyledi. İşte o zaman, babalarının isteği üzerine Caoimhe'nin ağır bir şekilde sakinleştirici verdiği Liz'i uyandırmış ve kız arkadaşını aramaya çıkmadan önce onu arabasına bindirmiş.

Bu üç hafta boyunca Lizzie için neden bir doktor ya da bir aile dostu çağrılmadığı sorulduğunda Mark dedektife Caoimhe'nin kız kardeşinin rahatsızlığından utandığını, Liz'in sık sık şiddet patlamalarına eğilimli olduğunu ve ailesinden bunu özel olarak nasıl halledeceğini öğrendiğini söyledi.

Mark dedektiflere, Caoimhe'yi aramak üzere şehirde dolaşırken nehirden gelen siren seslerini ve yanıp sönen ışıkları ilk kez fark ettiğini söyledi. Anında paniğe kapıldığını ve Caoimhe ile ilgili bir şey olabileceğini düşünerek doğruca köprüye gittiğini, o sırada Gardaí ve itfaiye mensuplarının kız arkadaşını nehirden çıkardıklarını gördüğünü söyledi.

Bunun ardından Mark, geceyle ilgili hatırlayabildiği tek şeyin bu olduğunu ve o zamandan beri bu konuda konuşmak istemediğini söyleyerek sustu.

Cevaplanmamış o kadar çok soru vardı ki, Mark'ın anlattıklarından başka bir şey yoktu çünkü onun kız arkadaşı ölmüştü ve benim kız arkadaşım da konuşmuyordu.

Lizzie, Caoimhe'nin öldüğü geceden beri konuşmamıştı.
Gardaí ifadesini almak istediğinde de.
Eve geldiğinde değil. Doktorlar
çağrıldığında değil.
Ailesi Amerika'dan geldiğinde değil.
Gardaí'nin kız kardeşinin cansız bedenini nehirde
çıkarıldığı geceden beri ağzından tek bir kelime bile
çıkamamıştı.

Bir dilim pizzayı kâğıt tabağa bıraktıktan sonra kız
arkadaşımın mutfağındaki sempatizan kalabalığının arasından
sıyrılarak üst kattaki yatak odasına çıktım.

Tam olarak onu bıraktığım yerdeydi.

Yorganının altına gömülmüştü.

"Hadi Liz, yemeğim var."

Hiçbir şey yok.

Bir seğirme kadar bile değil.

"Beni duyabildiğini biliyorum." Tabağımı, kız kardeşi
öldüğünden beri her gece üzerinde uyuduğum derme çatma
yatağımın üzerine bırakarak, battaniye yığınının üzerinden
tırmandım ve elimde tabakla yatağının kenarına oturdum.

"İşte sana iki seçenek," dedim sakince, bir parça kopararak.
"Oturup bunu kendin yiyebilirsin ya da ben sana yediririm.
Yöntem isteğe bağlı. Yemek değil."

Duyarsız bir pislik gibi görünmek istemedim ama Liz yemek
olmadan hayatta kalamazdı ve ailesi de dizginleri ele alamayacak
kadar keder içindeydi.

Hugh girsin.

"Helikopter yemeği o zaman." Tabağı komodinin üzerine
koyarak küçük bir parça pizza kopardım ve ağzına götürdüm.
"Hadi Liz." Boştaki elimle yanağını okşayarak onu hayata
döndürmeye çalıştım. "Benim için bir ısırık?"

Vücudunda hissedilir bir titreme oldu ve ağzını açtı.

Tanrı'ya şükür.

Küçük lokmayı kabul ettiğinde, "İşte bu," diye övdüm. "Şimdi çiğnemeni istiyorum Liz." Tekrar yanağını okşadım ve kan çanağına dönmüş gözlerinden süzülen taze gözyaşlarını sildim. "Bunu benim için yapabilir misin?"

İtiraz etmeden yemeğini çiğnedi ve bir sonraki talimatımı bekler gibi göründü.

"Bunu yutabilirsin Liz," dedim, bu kâbus başladığından beri kalbimin milyonuncu kez kırıldığını hissederek. Bunu yaptığında bir parça daha kopardım ve tüm dilimi elimle yedirmeyi başarana kadar ritüeli tekrarlardım, kabuğu hariç çünkü yatıyordu ve boğulmasını istemiyordum.

Onu bir gün daha idare edecek kadar yedikten sonra yüzünü temizledim ve yatağına yerleşip yüzünü ona döndüm.

Soluk mavi gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüş bir şekilde bana bakıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, elimi yanağına koyarak. "Her zaman senin için burada olacağım."

Liz kelimelerle karşılık vermedi ama titreyen elini yanağıma koyduğunda beni dinlediğini anladım.

Beni duyabiliyordu.

Hâlâ oradaydı.

BENİ ASLA UNUTMAYACAĞSIN, UFAKLİK.

Lizzie

30 NİSAN 2000

"NEDEN BİR ŞEY YAPMADIN..."

"Michael, o sadece bir çocuk..."

"Neden ona yardım etmedin? O senin ailendi! Bir şeyler yapmalıydın..."

Uyuşmuş bir halde salıncağın iki yanındaki iplere tutundum. Yere ulaşacak kadar alçaktan salladığım her seferde vücudumu ve toprağı tekmeledim.

Buradan bile evdekilerin sesini duyabiliyordum.

Çay dökmek.

Sandviç yemek.

Konuşma yapmak.

Dünya hala dönüyormuş gibi davranmak.

Kapa çeneni.

Kapa çeneni.

Kapa şu lanet çeneni!

İhanet göğsümdeki boş kabuğu doldurdu ve çığlık atma isteğı uyandıran bir nefretle beslendi.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Vücuduma yayılan soğukluk kalbimi buza çevirdi.

Öfke kemiklerimin derinliklerine yerleşti.

Bu adil değildi.

"Bütün gün seninle konuşmak için cesaretimi toplamaya çalıştım ama doğru kelimeleri bulamadım," dedi tanıdık bir ses ve döndüğümde Gibsie'nin benimkinin yanındaki salıncakta oturduğunu gördüm. "O yüzden burada seninle oturacağım, tamam mı?"

Yardım edin, çığlık atmak istedim, bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz.

Sesim çocukluğumda olduğu gibi bana ihanet etti.

Hiçbir şey çıkmadı.

Tek yapabildiğim Gibbsie'nin büyük, gri gözlerine bakmak ve yüksek sesle söyleyemediğim kelimeleri duymasını istiyorum.

"Gitmek istiyorum," diye yalvardım, sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde kız kardeşime doğru sendeliyordum. "Lütfen, Caoimhe." Yatak odasının zemininde ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek elini uzattım ve sıktım. "Gitmemize izin vermesini sağla..."

"Her şey yoluna girecek." Burnunu çekerek beni kolunun altına sıkıştırdı, bir yandan da defterine öfkeyle bir şeyler karalamaya devam etti. "Buradan çıkacağız ve çıktığımızda her şeyin bedelini ödeyecek Liz. Söz veriyorum."

"Ödemesi umurumda değil," diye hıçkırdım, vücuduna yapışarak. "Sadece gitmek istiyorum."

Günlüğünden bir sayfa koparan ablam, sayfayı ikiye katladı ve sonra bir kibrit kutusu büyüklüğüne gelene kadar tekrar tekrar katladı. "Al." Notu çorabımın içine soktu ve ellerimi tuttu. "İyi olacaksın, söz veriyorum." Konuşurken mavi gözleri yaşardı. "Ama bana bir şey olursa ve bu odadan çıkmama izin vermezse-"

"Caoimhe, hayır!" Kollarımı boynuna atarak ağladım. "Öyle söyleme."

"Yapmak zorundayım," diye boğuk bir sesle bana sıkıca sarıldı. "Liz, eğer bana bir şey olursa ve dışarı çıkamazsam, bu notu Gibbsie'ye götürmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?" Burnunu çekerek gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Bu gece bana anlattığın her şeyi ona da anlatmanı ve sonra ikinizin de polise gitmenizi istiyorum..."

Bu tekrarlayan halüsinasyonların anılar ya da sanrılar.

Birçoğu vardı ama emin olamıyordum ve konuşamıyordum.
Nefes alamıyordum.

Korku beni öyle bir sardı ki, zihnimin parçalanması ve uzaklaşmama izin vermesi için dua ettim.

Sanki o gece sürüklenip gitmiş gibi.

Bedenimden dışarı, yukarı, yukarı ve acıdan uzağa süzıldüm.

Onun cansız bedeninin görüntüsünden uzağa.

Ölü gözlerle bana bakmasından.

Yine de bendeydi.

Katlanmış not.

Şu anda cebimdeydi.

Zihnimden cebime ışınlandı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bana yapmamı söylediği şeyi.

Ama olacaklardan korkuyordum.

Bir sanrının pençesinde olduğumdan ve bunu dile getirmenin annemin kalbini daha fazla kıracağından korkuyordum.

Zaten çektiğinden daha fazla acı çekmesini istemedim.

Sürekli ağlama sesi beni rahatsız ediyordu.

Ama halüsinasyon *görmediğimden* daha çok korkuyordum, çünkü eğer görmüyorsam ve bu gerçekse, o zaman kendime unutturmam daha da önemliydi.

Çünkü hatırlamam gerekirse, kabul etmem gerekirdi ve bunu yaparsam, *onun* yaptığı gibi birine söylersem, en sevdiğim insanı kaybederdim.

Hugh'u kaybederim.

Yapacağına söz verdi.

Ama Caoimhe tam tersini vaat etti.

Gibsie'ye söylersem, notu ona verirsem güvende olacağımıza söz verdi.

Beni bir daha yakalayamazdı.

Ama o artık burada değildi. Bana yardım edemezdi.

Ya Gibsie ona söyleseydi?

Hugh'a ne olacaktı?

Ama ya bunların hiçbiri gerçek değilse?

Ya aklım bana yine oyun oynuyorsa ve uyandığımda Caoimhe'yi mutfakta mısır gevreği yerken bulacaksam?

Ya o gece ölen bensem? Ya onu ben öldürdüysem?

Belki de atlamadı? Belki de ben onu ittim?

Ya da belki kendimi zorladım?

Ya o korkunç kadın aklıma kötü düşünceler sokuyorsa?

"Sana sarılabilir miyim?" Gibsie'nin sorduğunu duydum, dikkatimi yıpranmış düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Sorun olur mu?"

Burnumu çekerek başımı salladım ve salıncaktan inip bana doğru yürümesini izledim.

"Çok üzgünüm Liz," diye mırıldandı ve kollarını bana doladı. Uyuşmuş bir halde yanağımı Gibsie'nin omzuna yasladım. "Çok ama çok üzgünüm."

Özür kelimesini tekrar tekrar fısıldamasını dinlerken elimi cebime attım ve notu yumrukladım.

Lütfen yardım edin, diye zihinsel olarak yalvardım ve sonra, gerçek olsun ya da olmasın, son umut kırıntımı arkadaşımın ceketinin cebine koydum. *Lütfen kurtar beni*.

"Ne siz iki dışarıda burada kendi başınıza yapıyorsunuz?" a

Tanıdık bir ses vücudumdaki tüm kasların kilitlenmesine neden olduğunu söyledi.

Canavar.

Gözlerimi kapatarak bana sarılan çocuğa yapıştım ve bırakmaması için dua ettim.

Bırakma Gibs. Lütfen bırakma.

Beni onunla yalnız bırakma.

"Arkadaşıma sarılıyorum," diye cevap verdi Gibsie, kollarını bana dolayarak. "Kız kardeşi yeni öldü. Bunun nasıl bir his olduğunu *bilirim*."

Yaklaşmıştı.

Kolonyasının kokusunu alabiliyordum.

Kelimelerin zihnimden çıkıp tenime süründüğünü hissedebiliyordum.

"Eve geri dön Gibson," diye talimat verdi. "Kız arkadaşımın kız kardeşiyle konuşmam gerek."

Hayır,

Gibs!

Sakın

gitme.

Lütfen beni bırakma.

"Ben, ah, ben onunla kalmak istiyorum," diye itiraz ettiğini duydum arkadaşımın, ama konuşurken sesi de neredeyse vücudu kadar titriyordu. "Hugh bir saatliğine eve gitmek zorunda kaldı ve bana Liz'le kalmamı söyledi. Onu bırakmamamı söyledi."

"İçeri gir. Ben onunla kalacağım."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

"Ama Hugh dedi ki-"

"O lanet deliğini eve geri sok yoksa seni tekmelerim."

Gibsie beni daha sıkı sıktığında kısa bir an için göğsümün içinde bir umut titreşimi hissettim, ama sonra beni bırakıp geri çekildi ve bu umudun sönmesine neden oldu.

Bıraktı.

Gidişini izlerken yanaklarımdan taze gözyaşları süzüldü.

"Kız kardeşinin katilini elinde tuttuğunu biliyorsun, değil mi?" *diye düşündü*, salıncakta benimkinin yanındaki koltuğa oturarak. "Bunların olması onun suçu."

Ona bakmaya cesaret edemedim, görüş alanımdan kaybolurken dikkatimi Gibsie'nin sırtında tuttum.

"Caoimhe burada olsaydı seni çok hayal kırıklığına uğrattırdı." Derin bir iç çekti. "Onun ölümünden sorumlu olan kişiye sarılmak

ölüm."

Geri dön, diye bağırmak istedim ama tek yapabildiğim salıncağın iplerine daha sıkı tutunmak ve bir şekilde beni duyabilmesi için dua etmektir. *Lütfen geri dön*.

"Kız kardeşinin kafasını zehirle doldurdu," diye devam etti Kendimden şüphe duyarak zihnime işkence ediyordum. "Bugün onun doğum günü ve o küçük pislik yüzünden kutlamak için burada değil, bu yüzden onun ölümünden gerçekten kimin sorumlu olduğunu asla unutma."

"Bu onun hatası!" Boynumun arkasından tutarak beni bakmaya zorladı. Kenardan eğilip görmem için. "Onun yüzünden öldü. Çünkü onun kafasına girdi. Kardeşimin koca ağzı kız kardeşini öldürdü."

"Ona yardım edin! Lütfen bir şeyler yapın!"

"Söyle, ufaklık." Eli enseme sıkılaştı ve beni parmaklığın üzerinden o kadar uzağa itti ki artık yere değemiyordum. "Bana anladığınızı söyle."

"Lütfen," diye feryat ettim, gözlerim akıntıya kapılan kız kardeşimi takip ederken şiddetle titriyordum. "Ona yardım etmelisin!"

"Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Gibsie kafasını yalanlarla doldurduğunda bunu gördü." Beni tekrar yere bıraktı ama yüzümü ona dönmem için çevirdi. "Söyle, ufaklık." Boğazımı sıktı ve beni bariyere doğru itti. "Bana yalan söylediğinde ne olacağını anladığınızı söyle." Beni tekrar parmaklıklara çarptı. "Bunun sorumlusunun kim olduğunu söyle bana? Kim yalan söyledi ve kız kardeşini öldürdü?"

"I..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"...o yaptı." "Peki o kim?"

Bir damla gözyaşı daha yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Gibsie."

"Gibsie'nin yaptığı gibi hakkımda yalan söylemeyi aklından bile geçirirsen küçük erkek arkadaşına ne olacak?"

"Hayır!" Gözlerimi sıkıca kapattım. "Lütfen ona zarar verme."

"Söyle!" Boğazımı daha sıkı sıktı. "Aşık çocuğun sonu nereye ~~var~~?"

"İçeride," diye boğuk bir ses çıkardım, bedenim sırtımdaki korkuluklara yaslanarak gevşedi. "Onunla..."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım ve zihnimdeki görüntüleri zorlamak.

"Dengesiz olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi sonra üzgün bir ses tonuyla. "Annen ölümden sonsuza kadar kaçamaz. Günün birinde onu yakalayacak," dedi bana. "Ve o öldüğünde, seni sevecek bir kız kardeşin ya da annen olmadan yalnız kalacaksın."

Dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık kaçtı ama o konuşmaya devam etti. "Catherine'in zamanı azaldı ve ikimiz de biliyoruz ki Mike'in senin için planladığı akıl hastanesiyle aranda duran tek şey."

Sözleri içimde korkunun yükselmesine ve zihnimin dönmesine neden oldu.

"Yerinde olsam konuşmamaya devam ederdim," diye devam etti tüylerimi diken diken eden yumuşak, nazık bir sesle. "Herkes zaten senin deli olduğunu düşünüyor, bu yüzden deli *saçmalılıklarıyla* ateşi körüklemeye gerek yok - zaten kimse sana inanmaz."

Bana baktığını biliyordum.

Gözlerinin yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum ama başımı çevirmeye cesaret edemedim.

Bunun yerine, ayakkabılarımdan salıncağın altındaki çimenlerde bıraktığı toprak izine odaklandım.

"Yakında şehirden ayrılacağım, ufaklık," dedi bana. "Önümüzdeki ay mezuniyet belgemi tamamladıktan sonra İrlanda'ya gideceğim. Üniversiteden önce biraz seyahat edeceğim." Bir kez daha iç geçirdi. "Özel ziyaretlerimizi özleyeceğim."

Tüylerim diken diken oldu, midem bulandı ve zihnim protesto çılgınlıkları attı.

Hayır! Hayır!

Bunu düşünme.

"Keşke birlikte bir gece daha geçirebilseydik, ama korkarım sonuncusu yeterli olacak."

Hatırlamana izin verme.

"Yine de seni yanımda götüreceğim. Sonunda nereye gidersem gideyim, her zaman senin resimlerine sahip olacağım."

Kendinizi koruyun ve bir daha asla oraya gitmeyin.

Bir daha asla.

"Ve ben de her zaman seninle olacağım. Beni asla unutmayacaksın, mümkün."

Sadece engelle.

"Bir kız ilkinin asla unutmaz."

Kendini bırak.

Sadece sürüklen.

"Ve ben her zaman senin her şeyin olacağım, ufaklık."

Yukarı, yukarı ve uzağa.

ARKADAKI HEDEF

Hugh

30 NİSAN 2000

CAOIMHE'NİN CESEDİNİN TEKRAR AİLESİNE TESLİM EDİLMESİ ALTI GÜN SÜRDÜ. AİLESİ, VE o zaman bile, ailesine otopsi raporunun sonuçlanmasının zaman alacağı söylendi.

Bebek bakıcım Old Hall House'a döndüğünde Nehirdeyken vücudunda meydana gelen hasar nedeniyle kapalı kalması gereken kahverengi bir tabutun içinde.

Tüm kasaba aileye saygılarını sunmak için cenaze törenine geldi ve tüm gün boyunca eve gelip giden sürekli bir trafik akışı vardı. Son gecesini ailesinin evinde, onu en çok seven insanlarla çevrili bir şekilde geçirecekti.

Caoimhe Young, on dokuzuncu doğum günü olması gereken yarın geldiğinde, saat on ikideki ayinden sonra Aziz Patrick Kilisesi'nin bitişiğindeki mezarlığa defnedilecekti.

Sonsuza dek on sekiz.

Cenaze töreni için takım elbise ölçüsü almak üzere annemle birlikte şehre inmek zorunda kaldığım bugüne kadar Liz'in yanından bir an bile ayrılmamıştım. Birkaç saat sonra Lizzie'nin evine döndüğümde onu tam olarak bıraktığım yerde buldum. Ama ona eşlik eden Gibsie değildi, ona dolaylı olarak talimat verdiğim gibi.

Mark'tı.

Lizzie ağaç salıncakta oturuyordu, ayakları çamurda iz bırakıyordu, o hıyar ise birkaç yıl önce eklediğimiz ikinci salıncakta oturuyordu.

Onu gördüğüm an çok öfkelen dim.

"Hey!" diye kükredim, tahta çitin üzerinden tırmanıp onlara doğru fırladım. "Ne yapıyorsunuz lan siz?"

"Neye benziyor?" Ben yaklaşırken Mark gözlerini kıstı. "Onunla konuşuyorum."

"Hayır, değilsin," diye karşı çıktım, aralarında durmak için hareket ettim. "Onun duyması gereken hiçbir şey söylemiyorsun."

Onu Liz'in yakınında istemiyordum. Onu o yataktan çıkarmak altı günümü almıştı ve o hıyarın kız kardeşinden bahsederek onu üzmesine izin verecek değildim.

Ayrıca, konuşma zamanı haftalar önceydi.

O ve Caoimhe'nin bu üç hafta içinde ne benim aileme ne de kendi ailesine bir *kez bile* ulaşmamış olmaları bana pek iyi gelmedi.

Eğer Liz'in ruhsal bir çöküntü yaşadığı konusunda doğruyu söylüyorsa -ki öyle olmadığını kanıtlayamazdım- bu onu tıbbi müdahale istemeden üç hafta boyunca o evde tutukları anlamına geliyordu.

Kız arkadaşımı tanıyordum. Ruh halinin ne kadar düşebileceğini biliyordum ama Mark'ın tasvir ettiği gibi tehlikeli biri değildi.

Ailesine, Liz'in o haftalar boyunca hem kendisine hem de Caoimhe'ye birçok kez saldırdığını ve bunun sonucunda da klonazepam reçetesiyle onu sakinleştirmekten başka çarelerinin kalmadığını söyledi. Hatta onu boğazına bıçak dayamakla suçlamıştır.

Şimdi, eğer kızın onu ısırmaya çalıştığını söyleseydi, bu çok daha makul olurdu, ama hayır, bıçakla gitmek zorunda kaldı.

Tek kelimesine bile
inanmadım. Tek bir
kelimesine bile.

Mark bana ters ters bakarak, "Aslında onunla konuşması *gereken* tek kişi benim," diye cevap verdi. "Çünkü onu anlıyorum. Çünkü o gece onunla *ben* birlikteydim, sen *değil*. Sana söylemekten nefret ediyorum Biggs ama şu anda ihtiyacı olan kişi *benim*."

Kız arkadaşım salıncaktan fırlayıp üzerime atladığında onun yalancı olduğunu kanıtladı. Liz titreyerek tişörtümü yumrukladı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Öyle mi? Bu koşullar altında buna inanmak gerçekten zor," diye karşılık verdim ve koruyucu bir kolla Liz'in etrafını sardım. "Demek istediğim, sana *ihtiyaç duyulduğunda* orada olma konusunda iyi bir geçmişin yok."

"Benimle böyle konuşmaya nasıl *cüret* edersin?" diye öfkелendi Mark, salıncağı sallayarak. "Bunu yüzüme karşı söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Evet, birinin buna ihtiyacı vardı," diye karşılık verdim, bunu hak etmeyen bir pisliğe empati göstermek istemiyordum. "Gerçekler acıdır, göt herif, ama yine de gerçektir."

"Kız arkadaşım o evin içinde lanet bir tabutun içinde yatıyor," diye hırladı ve boğa kafalı bir ifadeyle bana doğru yürüdü. "Ne kadar acı çektiğimi tahmin bile edemezsin."

"Evet, belki de *kendi* acını düşünmek için biraz daha az, kız arkadaşının acısını düşünmek için biraz daha fazla zaman harcasaydın, o tabutta olmayabilirdi," diye karşılık verdim, bir yandan Liz'i sıkıca tutarken, bir yandan da yerimde duruyordum. "Caoimhe'nin ölümü sana temiz bir sayfa açmıyor, pislik. Ona yıllarca yaptığın kötü muameleyi silmiyor ve kendine söylediğin hiçbir yalan onun hayatına son verme kararındaki parmağını temizlemeyecek."

"Caoimhe'ye asla kötü davranmadım-"

"Bu saçmalık Catherine ve Mike'ın yanında işe yarayabilir ama benim üzerimde deneyerek zamanını boşa harcama," diye araya girdim, bana başka bir lafını daha yutturmasını dinlemek istemiyordum. "Daha önce kız arkadaşımın neler yaşadığını anlamakla ilgili bir şeyden bahsetmiştin çünkü o gece onunla birlikteydin. Haksız mıyım? Hmm? Öyle mi dedin?" Devam etmeden önce başını sallamasını bekledim. "Yıllar boyunca kız arkadaşınla birçok kez birlikte oldum, sen onunla uğraşırken ve kafasını karıştırırken." Tamamen öfkелendim ve kendimi tutamayarak tüm silindirlerden ateş ettim ve ona izin verdim. "Sen kimseyi anlamaktan acizsin çünkü sırayla yapmak için bunu, sen

bir vicdana ~~ş~~ipolmanız gerekir ve bu da ikimizin de *bilmediği* bir şey."

"Kapa ç e n e n i , Biggs." Gözlerini kısarak uyarı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." "Kız arkadaşına bir et parçasıymış gibi davrandın. Sanki dünyadaki tek amacı seni memnun etmek olan vasatın altında bir insanmış gibi. Bir erkeğin yapması gerektiği gibi onunla ilgilenmek yerine, onu hamile bıraktın ve geleceğini mahvettin!"

"Onun icabına baktım," diye öfkeleni, küçük kirli sırrını öğrendiğim için gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. "Kız arkadaşına göz kulak oldum."

"Evet, kız arkadaşının ayrılma belgesinin ortasında onu alıp götürdüğünde ona göz kulak olmakta harika bir iş çıkardın." Tiksintiyle gözlerimi kısıtım. "Yılın erkek arkadaşı olma yolunda."

"Bu *onun* kararıydı," diye kükredi, bana sarılmış titreyen kızıdan habersiz yüzüme bakarak. "Yoksa Caoimhe'nin onu saklamak istememesinin suçlusu ben miyim?"

Liz'i ateş hattından uzak tutmak için yana doğru dönerek, "Hayır. Bu onun bedeniydi ve kendi seçimiydi," diye cevap verdim. "Ama en başta onu bu duruma soktuğun için kesinlikle sen suçlusun. Daha on üç yaşına bile girmedim ve bunu biliyorum. Onu koruman *gerekiyordu* ama *yapmadın*."

"Tehlikeli bir çizgiyi aşıyorsun Biggs," dedi. ölümçül soğuklukta bir ses tonuyla. "Beni zorlama."

"Caoimhe'nin üzerine yürüdüğün gibi mi?" Ben de karşılık verdim. "O kızı paspas gibi çiğnedin ve bunu yaparken iki kere bile düşünmedin. O yüzden ikiniz de onun ailesine girmiş *en kötü* kanser türü olduğunuzu bildiğiniz halde burada durup bana kız arkadaşımın sizin gibi bir pislikten *bir şey* beklediğini *söylemeyin*."

"Buna pişman olacaksın," diye tısladı Mark, ama ben çoktan uzaklaşmak için dönmüştüm.

enerjimin çoğunu ona harcadım.

Siktiğimin salağı.

Kız arkadaşımı ondan olabildiğince uzağa götürürken, "Başına gelecekleri göreceksin Biggs," diye a r k a m d a n seslenmeye devam etti. "Arkanı kollasan iyi edersin!"

Yanımda şiddetle titreyen Liz'e, "Aldırma ona," dedim. "Sana zorbalar hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" Çitin üzerinden atlamadan önce ona yardım ederken daha yumuşak bir ses tonuyla ekledim. "Zorbalar korkuyla beslenirler ve eğer onları beslemezsen açlıktan ölürler."

"Ve ölmek."

Başımı ona doğru çevirdim. İki kelime.

İki kelime söyledi.

Sonunda.

Ona karşı normal ol, diye emretti beynim, *onu tekrar kabuğuna çekecek sorularla bombardımana tutma.*

"Bu Doğru." I Anlaştık, drapaj bir kol etrafında onu omuzlar, zihinsel olarak kendime tepki *vermemem* için talimat verirken. "Ölüyorlar."

"Hugh?" Liz yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı. "Sakın ölme, tamam mı?"

"Ben ölmüyorum, Liz."

"Lütfen." Gözlerime bakarken gözleri yaşlarla doldu ve "Beni asla bırakma" diye yalvardı.

"Yapmayacağım." Kalbim göğsümde çatırdadı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Liz."

"Ne olursa olsun mu?"

"Evet, Liz." Alnına bir öpücük kondurdum. "Ne olursa olsun."

"Cennete inanıyor musun, Hugh?" diye sordu bir süre sonra, onu kız kardeşinin cesedinin bulunduğu evden ve kretenin bulunduğu çayırdan uzaklaştırdığımda.

Hâlâ onların arazisindeydik ama dünyanın geri kalanıyla aramıza yaklaşık kırk dönümlük bir mesafe koymuştum. Çünkü onu sakın tutup *konuşmasını* sağlamam gerekiyordu.

"Bu zor bir soru," Ben düşünceli bir şekilde cevap verdim, çenemi kaşıyarak. "İçimdeki bilim insanı hayır diyor ama içimdeki Katolik evet diyor." Çimlerin üzerine yayılıp dirseklerimin üzerine yaslandım ve ona baktım. "Cennete inanıyor musun, Liz?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Artık değil."

"Nasıl olur?"

"Çünkü artık hiçbir şeye inanmıyorum," diye cevap verdi, gözlerini yaptığı papatya zincirinden ayırmadan. "Eskiden inanırdım, sanırım, ama artık inanmıyorum." Tekrar başını salladı. "Belki de sadece içim kırıktır."

"Sende kırık dökük bir şey yok Liz," diye cevap verdim sertçe. "Sadece üzgünsün. Üzgün olman normal."

"Ama sadece üzgün değilim," diye fısıldadı papatya zincirini küçük yumruğunda ezerek. "Öfkeliyim."

"Bu da sorun değil."

"Öyle mi?" Burnunu çekerek bana baktı, hüzünlü mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde midem düğüm düğüm oldu. "Ben iyi miyim?"

"Belki şu anda değil." Onun acısını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ama bir gün iyi olacaksın."

"Ya değilsem?" Uzandı ve bir gözyaşını daha sildi. "Ya bir daha asla iyi olamazsam?"

"Olacaksın, Liz."

"Ama ya *değilsem*, Hugh?" diye mırıldandı, kucağıma sürünerek. "O zaman ne olacak?"

"O zaman bu da iyi olacak." Doğrulup onu kollarımla sardım ve fısıldadım: "Çünkü ne kadar mutlu olursak olalım

ne kadar üzgün hissedersen hisset, ben burada
senin yanında olacağım." "Olacak mısın?"
"Yolun her adımında."

O YAPTI, BABA!

Lizzie

1 MAYIS 2000

ANISINA
CAOIMHE CATHERINE YOUNG
SEVGİLİ KIZIMIZ, KIZ KARDEŞİMİZ VE ARKADAŞIMIZ
30 Nisan 1981-24 Nisan 2000
SONSUZA KADAR SEKİZ

KIZ KARDEŞİMİN MEZARI BAŞINDA DURAN KADINI GÖRMEZDEN GELEREK
Gitarıyla FLEETWOOD Mac'in "Landslide" şarkısını çalarken,
adamlara tabutu çukura indirmeyi bırakıp yerine onu geri
getirmelerini söyleyebilmek için tırmalama sesini duymak için
zorlandım.

Böylece rahibe kız kardeşimin yedi gün süren derin bir
uykuda olduğunu ama artık uyandığını ve onu kutudan
çıkarmaları gerektiğini söyleyebildim.

*Hadi Caoimhe, zamanımız tükeniyor. Acele et ve
çılgılık at, ağla, bağır.*

Ne olursa olsun!

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde, birinin annemin
oturması için bir sandalye getirmesini izlerken, babam
mezarının başında dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyor ve kızını
ona geri getirmesi için bizi duyamayan bir Tanrı'ya
yalvarıyordu.

Bu sırada tek başıma durdum ve siyah takım elbiseli
adamların kız kardeşimin tabutunu yere indirmelerini izledim.

Caoimhe oradaydı. O
tahta kutunun içinde.

Ellerimi sımsıkı birbirine kenetleyerek, kız kardeşimden
siyah giysili bu insanlara yanıldıklarını kanıtlamak için ses
çıkarmasını istedim.

Sesi.

Gözleri.

Gülümsemesi.
Son anları. Hayır, bu o
olamaz.
O buraya ait değildi.
Benim ablam.
Benim tek
kardeşim.
Asla geri gelmeyecekti.
Hayır.
Hayır.
Hayır! Hayır!
Birisi ellerime uzandı ve parmaklarını benimkilerle
birleştirmeden önce onları nazikçe ayırdı.
Elimi kimin tuttuğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.
Onun varlığını *hissedebiliyordum*: güçlü, güvenilir ve
emniyetli. Bugünlerde hissedebildiğim *tek* şey oydu.
Sıkılaştırma benim tutun üzerinde Hugh's el, I baktı
üzerinde
Kız kardeşimin cenazesi yavaş yavaş sona ererken sözsüz bir şekilde.
Artık toprağın altındaydı.
Bu vardı atma Yumruk dolusu . KİR
üzerinde üst . Geri gelmeyeceğini
kesinleştirdi.
Bu bir hata değildi. Caoimhe
gitmişti.
Sonsuza kadar.
Rahip aileme Tanrı'nın kız kardeşimin ruhunu cennete
götürdüğünü söyledi ama Caoimhe'nin benim ruhumu da
beraberinde götürdüğünü söylemeyi unuttu.
Olduğunu biliyordum.
Onunla birlikte benim de bir parçam topraktaydı.
Bunu hissedebiliyordum.
Göğsümde eskiden onun olduğu yerde bir oyuk, boşluk. Eskiden
hissettiğim yerde.
Benden birkaç santim yüksek olan Hugh, yanımda durdu.
Törenin geri kalanı boyunca elimi tuttu. Tören bittikten çok
sonra bile, yas tutanlar

aileme taziyelerini sunarken, o yanımda kaldı.

Bana teklif edilen sayısız tokalaşmadan hiçbirini kabul etmedim, bunun yerine Hugh'un elini iki elimle tutmayı tercih ettim.

Dokunmalarını istemedim.

Bir daha tenimde başka bir el hissetmek istemiyordum. Sadece *bu* çocuk.

Hugh.

Bir süre sonra Claire ve Patrick yanıma geldiler. "Liz."

Yüzünden akan gözyaşlarıyla

Kolunu benimkinin içinden geçirdi ve bana garip bir şekilde sarıldı. "Çok özür dilerim."

"Teşekkür ederim Claire," diye cevap verdim, kendimi kız kardeşim kadar cansız hissediyordum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Liz," diye ekledi Patrick, omzumu ovma için bir adım öne çıkarak. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim Patrick," diye tekrarladım, içim içime sığmıyordu.

Claire burnunu çekerek hırkamı düzeltti ve omzuma geri koydu, gerçi ilk başta düştüğünü fark etmemiştim.

Hugh, kız kardeşini hırkamın düğmelerinden uzaklaştırarak, "O harika, Claire," diye araya girdi. "Onu rahat bırak."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye hıçkırdı arkadaşım, yalnız, kahverengi gözleriyle bana bakarak. "Sana yardım etmek istiyorum, Liz." Burnunu çekerek, "Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye ekledi.

"Hugh," diye nefes aldım, gözlerim mezarlığın diğer tarafında beliren bir gölgeyi takip ettiğinde bedenimin güçsüzleştiğini hissettim. "Bak."

"Neye bakıyorsun Liz?" Claire etrafımıza bakarak sordu. "Ne görüyorsun?"

"Korkunç kadın," diye fısıldadım. "O burada."

"Hangi korkunç kadın?" diye boğuk bir sesle sordu, paniklemiş görünüyor. "Kim o?"

"Bir hayalet," diye mırıldandım, mezar taşlarının etrafında sallanıp durmasını izlemeye devam ederken biraz sayıkladığımı hissediyordum. "Keskin pençeleri var ve kimse bakmıyorken bizi izliyor."

"Ne-ne?" Claire, Patrick'in kolunu tutarak boğuk bir sesle konuştu. "Banshee mi?"

"Hayır, değil ve ölüm perisi falan da yok," diye Claire'i rahatlattı Patrick, kolunu ona dolayarak. "Liz şu anda çok şey yaşıyor. Muhtemelen günlerdir uyumuyordur. İnsan böyle bir şey yaşarken gözlerinin ona oyun oynaması normaldir."

"Gözlerinde hiçbir sorun yok," diye araya girdi Hugh, dikkati onu en son arkasında saklanırken gördüğüm mezar taşına odaklanmıştı. "Onu ben de görüyorum."

"O burada, değil mi?" Boğuk bir sesle, dönüp ona baktım. "Bu o, değil mi? O gün evinizin yanındaki ormanda gördüğümüz?"

"Evet." Yavaşça başını salladı, uzaklara bakarken gözleri kısılmıştı. "Sanırım öyle."

"Hugh, kes şunu!" Claire haykırdı. "Beni korkutuyorsun."

"İkisi de uykusuz, Baby-Biggs," dedi Patrick, onu teselli ediyor. "Kazadan beri her gün onunla birlikte. Bu konuda endişelenmeyin."

"Onu hâlâ görebiliyor musun?" Hugh arkadaşlarımızı görmezden gelerek boynunu büküp etrafı kolaçan ederken sordu.

"Hayır." Başımı salladım. "Yapabilir misin?" O da başını salladı. "Hayır."

"Bu da iyi haberlerden biri," diye araya girdi Patrick, yerinden fırlayacakmış gibi görünen Claire'i yatıştırmaya devam ederek.

İşte tam o anda ailemin yanına gelen aileyi fark ettim.

Kanım hemen dondu.

Üvey annesi annemi teselli ederken babası da babamı tutuyordu.

Yanında duran çocukla göz göze geldiğimde, daha önce hissettiğim *her* şeyden daha güçlü bir ihanet beni ele geçirdi.

Gri gözleriyle bana baktı.

Suçlu gözler.

Bunu nasıl yapabildi?

Onun yanında nasıl durabilirdi?

Bilmiyor muydu?

Bilmek zorundaydı.

İstedini yaptım.

Yardım edeceğine söz vermişti.

Yardım etmedi.

Onun gözleri de benimkilerle aynı şekilde yaşlarla doldu.

Gözlerimi kısarak dikkatimi tekrar *ona* yönelttim.

O oldu ayakta at benim kız kardeşinin Mezar, alarakonların

başsağlığı diliyor ve sahte kederini bir onur nişanı gibi takınıyor.

Ve işte o zaman oldu.

İşte o zaman ilk çılgılık benden kaçtı.

Herkesin dönüp bana bakmasına neden olan tiz, delici bir sestti.

Arkadaşlarım da dahil.

"Elizabeth, kes şunu!" diye bağırdı babam, destek için Keith Allen'a yaslanarak. "Kız kardeşine biraz saygı göster."

Duramadım.

Bir saniye daha tutamadım.

Onu kız kardeşimin mezarı başında dururken, ailemi teselli ederken görmek içimde bir şalteri indirmişti.

"O yaptı, baba." Gözyaşlarım yüzümden akarken avazım çıktığı kadar bağırdım ve *onu* işaret ettim. "Caoimhe'yi o öldürdü!"

BENİMLE BİR DAHA KONUŞMA.

Hugh

1 MAYIS 2000

ALACAKARANLIK KUŞAĞINDAYDIM.

Olmak zorundaydım.

Bu lanet olası günün tek açıklaması buydu.

Bir an kendimi, bulunduğum yerin birkaç sıra gerisindeki mezar taşının arkasında gizlenen ormandaki ürkütücü kadını görebildiğime inandırmıştım, sonra Lizzie, Mark Allen'ı kız kardeşini öldürmekle suçladı.

Bu sözler ağzından çıktığı anda kıyamet koptu.

Bir an sessizliğe gömüldüğümde tek yapabildiğim en kötü suçlamalar savrulurken olan biteni izlemektir.

"O yaptı, yemin ederim," diye bağıyordu Lizzie ve mezarın bir yanındaki Mark'ı gösteriyordu. "Onu nehre atmaya zorladı. Ona zarar verdi. Onun ölmesine neden oldu!"

"Baba, neden bahsettiğini bilmiyorum," diye itiraz etti Mark diğer taraftan. "Caoimhe'ye asla el kaldırmadım!"

"Bunu neden yapıyorsun?" Keith dehşete kapılmış bir halde boğuk bir sesle konuştu. "Neden oğlum hakkında böyle şeyler söylüyorsun?"

Sadhbh, "Yalan söylemeyi kes, Lizzie," diye bağırırken, annem onun omuzlarını tuttu ve *sakinleşmesini* emretmeden önce sert bir bakış attı.

Bu arada Gibsie o kadar çok ağlıyordu ki nefes alır, Claire onu rahatlatmak için yanına koşar.

"Yalancının tekisin," diye avazı çıktığı kadar bağırdı Lizzie, saçlarını çekiştirip dururken. "Seni *gördüm*! Ne yaptığını biliyorum baba." Bakışlarını tekrar babasına çevirdi. "O bir canavar. Caoimhe öyle söyledi! Kötü şeyler yapıyor.

Onun şeyiyle." Bakışlarını tekrar Mark'a çevirdi ve "Onun kıyafetlerini çıkardığını ve ona bunu yaptırdığını gördüm!" diye bağırdı.

"Ne yapacağım?" Mike kızının omuzlarını tutarak sordu. "Ona ne yaptırdı?"

"Lizzie hıçkırarak babasına sarılırken, annesi sandalyeye yığılmış, kolunu tutuyor ve nefes almakta zorlanıyordu. "Bunu yapmaması gerekiyordu."

"Onun şeyi mi? Penisi mi?" Mike Lizzie'yi sarsarak sordu. "Elizabeth, bana onun kız kardeşine tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?"

"Onu o öldürdü, baba." Sert ve çirkin bir şekilde ağlayan Lizzie başını salladı. "Onun yaptığını biliyorum. Bana inanmak *zorundasın*"

"O lanet olası bir yalancı," diye kükredi Mark, parmağını göstererek ona karşılık verdi. "O deli, baba. Evet, Caoimhe ile seks yaptım ama o benim kız arkadaşımdı." Başını salladı ve Mike'a ters ters baktı. "Kızın lanet olası bir deli ve onu akıl hastanesine yatırman gerekiyor!"

"Kızıma tecavüz mü ettin?" Mike talep etti, vücudu öfkeyle titriyordu. "Kendini kızımın üzerine zorla mı attın?"

"Hayır!" Mark öfkeyle bağırdı. "Kızını bir kez bile istemediği bir şeye zorlamadım!"

"O zaman kızım neden yerde, Mark?" Mike ona kükreyerek karşılık verdi. "Neden diğer kızım seni suçluyor?"

"Çünkü o lanet olası bir kaçık, işte bu yüzden!" Mark hâlâ Liz'i göstererek acımasızca karşılık verdi. "Ve sen de o ahlaksız küçük sürtüğü buraya getirmeye karar verdiğin gün Caoimhe'nin hayatını mahvettin-"

"Hey!" diye kükredim, karışıma atladım. "Ona isim takmayı aklından bile geçirme, seni lanet olası pislik!"

"Hugh!" Babam ceketimin arkasından tuttu ve beni kavgadan uzaklaştırdı. "Bu kadar yeter."

Bu sırada annem sandalyeye yığılmış olan Catherine'le ilgilenmeye koştı.

Mark kükremeye devam ederek, "Kız kafayı yemiş, Hugh," dedi ve dikkatini bana çevirdi. "Bunu *sen* bile biliyorsun."

"Bildiğim tek şey senin yalan söyleyen kibirli bir zorba olduğun. Dişlerinin arasından," diye kükredim. "Ve eğer ona bir kez daha deli dersen, sana kelimenin gerçek anlamını göstereceğim."

"Hugh!" Babamın elini omzuma koyduğunu hissettim ve onu kabaca silktilim. Siktirip gidebilirdi. Onun desteğine ihtiyacım yoktu. Ondaki gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

"Söyle onlara, lütfen söyle onlara," diye haykırdı Lizzie, sendeleyerek Gibsie'ye doğru yürürken. "Biliyorsun." Gibsie'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini tuttu. "Bildiğini biliyorum Gibs. Sana yardım ettim. Yardım ettim. Sana yardım ettim ve şimdi sen de *bana* yardım etmek zorundasın."

"Ben..." ölümcül solgun görünen Gibsie başını salladı. "Ben yapamam."

"Evet, yapabilirsin!" Lizzie çığlık atarak yumruğunu onun göğsüne vurdu. "Biliyorsun! Biliyorsun, biliyorsun!"

Liz'e gitmek için hareket ettim ama babam beni geri sürükledi ve bu sefer gitmeme izin vermedi.

"Oğlumu yalanlarının dışında bırak," diye bağırdı Sadhbh, oğlunu tutup hem Lizzie'den hem de kız kardeşimden uzaklaştırarak. "Sakın onun kafasını kendi zehirle doldurmaya kalkma, seni kötü kalpli, şeytani, küçük kız."

"Ağlama." Dizlerinin üzerine çöken Claire kollarını Lizzie'ye doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Şşş, lütfen çığlık atmayı kes."

Liz'in durabileceğini sanmıyordum.

Ondan kaçan vahşi çığlıklar, yedi günlük keder, acı ve öfkenin sonunda yüzeye çıkmasının sonucuydu.

Bir Garda "Burada neler oluyor?" diye sorarken, sağlık görevlileri ile birlikte üç kişi daha olay yerine geldi. Yetişkinler hemen harekete geçerek ilk sözü almak için kavga edip tartişmaya başladılar.

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum," diye bağırdı Lizzie, ailesiyle birlikte duran Gibsie'ye bakarken onu hiç görmediğim kadar kırgın görünüyordu. "*Arkadaşım* olman gerekiyordu."

"Ben senin arkadaşınım." Annesi onu Mark ve Keith'in durduğu yere götürürken Gibsie ağlıyordu. "Öyleyim Liz, söz veriyorum."

"O zaman onlara kız *kardeşime* söylediklerini *söyle*," diye yalvardı, kız kardeşim onu tutarken hâlâ elleri ve dizleri üzerindeydi. "Onlara kız kardeşimi öldürdüğünü söyle!"

"Yapamaz çünkü ben kardeşine hiçbir şey yapmadım!" Mark kükreyerek bir eliyle Gibsie'nin omzunu sıktı. "Ben masumum ve kardeşim de bunu biliyor. Değil mi Gibs?" "Ne söylememi istediğini bilmiyorum," diye hıçkırdı Gibsie, ağlayarak olarak zor olarak Lizzie şimdi. "Ben Üzgünüm, Liz, I değildi.

Orada."

Lizzie, Gibs'in gözlerinin içine bakarak, "Benimle bir daha *asla* konuşma," demeden önce bir kez daha hıçkırıklara boğuldu.

İşte tam o anda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını aniden fark ettim.

BÖLÜM 15

Büyük Uçurum

GERİ DÖNÜŞLER VE GEÇİCİ ANILAR

Lizzie

2 MAYIS 2000

"BENDEN UZAK DUR!"

"Gitmiyorsun!"

"Hayır, çünkü giden sensin. Defol git evimden!"

"Bu büyük bir yanlış anlaşılma Caoimhe, yemin ederim."

"Mark, seni kendi gözlerimle gördüm!"

çığlık atıyordu. "Bunu bir çocuğa nasıl yaparsın!"

Kapı aralığında donup kaldım. Ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı. Tüm vücudum soğuk terler döktü. Neredeyse midemin dibe vurduğunu hissediyordum.

Yorganı kavradığımda biraz sersemlemiş hissettim, neredeyse bayılacak gibiydim.

"Elizabeth! Hemen buraya gel." Sesi beni öldürmek ister gibiydi, ben de o anda yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kaçtım. "Seninle konuşmam gerek!"

Nefesimi tutarak gardırobuma tırmandım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Elimle ağzımı kapatarak donup kaldım ve bekledim.

"Gibsie senin ne olduğunu biliyor!" Caoimhe onu tehdit ediyordu. "Ve ben de biliyorum!"

Ne biliyorlardı? Neler oluyordu?

"Beni tehdit etme, Caoimhe!" Peki neden tüylerim diken diken olmuştu?

Neden onun sesini duymamak için kulaklarımı soymak istedim?

"Aman Tanrım!" Caoimhe ılık atmaya devam etti. "0 çocukların yanına bir sapık getirdim. Seni kız kardeşimin yanına getirdim.

- "

"Ne dedi?" diye sordu. "0 küçük sürtük sana ne söyledi? Çünkü onun yalan söylediğini biliyorsun Caoimhe. 0 delinin söylediği tek bir kelimeye bile inanamazsın."

"Ne demek bana ne söyledi?" "Hiçbir şey, söylediklerimi unut."

"Ne demek istedin Mark?" Caoimhe talep etti. "Kız kardeşime ne yaptın?"

"Bir saniyeliğine bağırmayı keser misin!" diye kükredi ona. "Düşünmeye alışıyorum."

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Caoimhe dünyayı sarsan bir çığlık attı. "Bana yapmadığını söyle! Lizzie olmaz!"

"Caoimhe, bağırmayı kes ve açıklamama izin ver..."

Onlara anlatmaya çalıştım.

Hepsinin anlamasını sağlamak için.

Kabuslarımdaki canavar, gölgelerde beni izleyen korkunç kadın ve kız kardeşimin l gözleri hakkında.

Düşüncelerim karmakarışık ve her şeyi mantıklı hale getirmek için çok uğraştım, ancak tüm açıklama çabalarım, kimsenin ciddiye almadığı çılgınca yalvarışlar ve çılgınca suçlamalardan oluşan karmakarışık bir karmaşa olarak ortaya ıktı.

KIZINA INANIYORUM.

Hugh

M 3 AY, 2000

" BURADA ÇOK FAZLA SİNİRİN VAR, HUGHIE," idi.

fı Çarşamba sabahı d kapısını açıp beni kapısının önünde bulduğunda Michael Young'ın söylediği ilk sözler. Düşmanlığı için adamı suçlayamazdım. Ben h ad tanıklık etti ve hesaplaşma at onun en büyük iki gün önce kızımın f uneral. En eski arkadaşımın üvey kardeşi kız arkadaşımın kız kardeşine tecavüz etmekle suçlanmıştı. Ailem söz konusu en eski arkadaşımın annesinin tarafını tutmuştu; bu da bu adam için benim düşman kampına ait olduğum anlamına geliyordu. Ama ben Ayrıca yapamadım olmak tutulan hesap verebilir içinve eylemler . o thers.

Mezar başında her şey boka sardığında ve Liz a ve ben ters yönler doğru götürüldüğümüzde, bu konuda başka bir seçeneğim h yoktu. Ailemle birlikte *gitmek zorundaydım* Bu yüzden mezar başında da fikrimi söyleme şansım olmadı - gerçi bu daha sonra telafi ettiğim bir şeydi.

Sokağımıza döndüğümüzde ve büyüklerin p rivate'de konuşabilmeleri için üst kattan Gibsie'nin yatak odasına kovulduğumuzda, kendimi kaybetmiş ve aşağıya hışımla inmiştim.

Sadhbh t'in kız arkadaşım hakkında hiç de hoş olmayan bir şekilde konuştuğunu duyduğumda kafamdaki contayı patlatmak bir yana, babasıyla birlikte Garda st ation'dan döndüğü anda Mark için unged yapmışım.

Akıl sağlığımdaki bir anlık kayma bana kırık bir burna mal oldu - c Mark'ın hediyesi- ve dokuz numaradan ömür boyu men edildim - c babasının hediyesi.

Yine de buna değdi ve eğer o pisliğe tekrar vurabileceğim anlamına geliyorsa, bir düzine b roken kemiğini memnuniyetle alırdım.

Daha da iyisi, babam yüzümün halini görünce aklını kaçırmış ve "çocuğuna" elini sürdüğü için Mark'ın ağzını burnunu kırmıştı. Çocuk olarak anılmaktan pek hoşnut değildim ama babamın benim için yaptıklarını da inkâr edemezdim. Ne de olsa babam da benimle birlikte dokuz numaradan ömür boyu men edilmişti.

Sokağımda her şey cehenneme dönmüştü ve buraya bisikletle gelerek bir kumar oynadığımı biliyordum ama nasıl yapmazdım ki?

Onu terk etmeyi reddettim.

Ne olursa olsun.

"Neden Avoca Greystones'a geri dönmüyorsun?" Mike kızının cenazesinde olduğundan daha kırgın görünerek öfkelenmeye devam etti. "Hmm? Allens'lara geri dön ve ailenin karar verdiği gibi onların tecavüzcü, piç oğullarını savun."

"Ben ailem değilim," dedim sakince, kararlılığımı pekiştirerek. "Ve ben o tecavüzcü piç de değilim."

Sözlerim Lizzie'nin babasını şaşırtmış ve durup düşünmesine neden olmuş gibiydi. "Ne diyorsun, Hugh?"

"Kız arkadaşıma inandığımı söylüyorum," diye cevap verdim, kararlılığındaki geçici çatlağa saldırarak. "Ben senin kızına *inanıyorum* Mike," dedim ona, kendimi olabildiğince yetişkin göstermek için omuzlarımı dikleştirerek. "Ve buraya ona tam olarak bunu söylemek için geldim."

Mike bir nefes verdi ve ben de gerginliğin sert omuzlarını yavaşça terk edişini izledim. "Peki o zaman." Kenara çekilerek kapıyı açtı. "İçeri gelsen iyi olur evlat."

Sahanlığa ulaştığımda beni karşılayan ilk şey Caoimhe'nin kapalı yatak odasının kapısının arkasından gelen tiz, feryat figan sesler oldu.

Rahatsız edici derecede doğal olmayan hıçkırıkların kederli bir anneye ait olduğunu hemen anladım. Daha önce sadece bir kez böyle bir ağlama sesi duymuştum ve o da Bethany öldüğünde Sadhbh Allen'dan gelmişti. Çocuğu öldüğünde yas tutan bir annenin çıkardığı dayanılmaz ağlama sesi akıldan çıkmayacak kadar ayırt ediciydi ve üçüncü kez asla katlanmak zorunda kalmayacağımı umduğum bir şeydi.

Bir ürpertiği bastırarak doğruca Lizzie'nin odasına doğru ilerledim, annesinin acı dolu çığlıklarını duymamaya çalışıyordum. İçeri girdiğimde kapıyı çalmaya zahmet etmedim çünkü bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Kız arkadaşım yatağında cansız yatıyordu, kim bilir doktorlar acısını dindirmek için ne yazmışlardı.

Doğruca ona doğru ilerleyerek ayakkabılarımı çıkardım ve yorganın altına, yanına tırmandım. "Merhaba bebeğim, benim," diye fısıldadığımı duydum ve sonra dudaklarımdan kaçan sevecenliği fark ettiğimde hızla kaşlarımı çattım. Vay canına. Liz'e daha önce hiç *böyle* hitap etmemiştim. Daha da tuhafı, bunun *doğru* olduğunu hissetmemdi. Sanki ona böyle seslenmem gerekiyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı Liz, hâlâ cansız bir şekilde tavana bakıyordu.

gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Başımı çeviremiyorum."

"Sorun değil," diye cevap verdim, ona doğru uzanarak. "Bunu senin için yapabilirim."

"Bana bir iğne yaptılar," diye mırıldandı onu yüzüme bakması için yan çevirdiğimde. "Bir tane daha." Şiş mavi gözleri beni selamladı. "Hiçbir şey hissedemiyorum."

Elimi yanağına koyarak, "Belki de bu iyi bir şeydir," diye önerdim. "Yeterince acı çektin Liz."

"Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ve yapamıyorum."

"Şimdi beni hissedemiyor musun?" Yanağını okşayarak sordum. "Hayır," diye cevap verdi uzun gözyaşlarından biri daha dökülürken.

Kirpikler.

"Sorun değil," diye nazikçe cevap verdim. "Seni hissedebiliyorum."

"Yapabilir misin?"

"Evet, yapabilirim

Liz." "Nasıl

hissediyorum?"

"Dürüstçe mi?"

"Her zaman."

"Beni yakıyorsun," diye itiraf ettim yanağımı okşayarak.

"Hayal edilebilecek en iyi şekilde."

"Seni yakan başka biri var mı?" diye sormadan önce bir an düşünür gibi oldu.

"Hayır," diye cevap verdim, tamamen yüzüne odaklanmışım.

"Sadece sen." "Gerçekten mi?"

"Hayatım üzerine yemin ederim."

"Oh Tanrım." Göğsü kabardı. "Seni çok özledim, Hugh."

"Seni daha çok özledim Liz," diye cevap verdim, içimde yükselen duygu tsunamisiyle savaşıyor.

"Her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getirdim," diye itiraf etti sonra, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Ailemi kırdım."

"Hayır, kırmadın," diye ikna ettim, alnımı onunkine bastırabilmek için yaklaştım. "Sen kimseyi kırmadın Liz. Hepsi onun suçuydu."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Bana *inanıyor* musun?"

"Elbette biliyorum," diye cevap verdim kalın bir sesle. "Ve cenazede yaşananlar için çok üzgünüm." Ayrılmış dudaklarımdan acı dolu bir nefes kaçtı. "Kavgadan sonra seninle gelmek istedim, yemin ederim istedim ama ailem beni eve gitmeye zorladı."

"Başka kimse bana inanmıyor, Hugh," diye boğuk bir sesle konuştu, mavi gözleri irileşmişti. "Ama doğruyu söylüyorum, yemin ederim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye huysuzca cevap verdim, saçlarını yüzünden çekerken elimi titremesinden nefret ediyordum. "Ve bu doğru değil Liz. Ailen de sana inanıyor."

"Sadece onlar benim ailem olduğu için," diye fısıldadı, yüz ifadesi düştü. "Sadece onu suçlamak daha kolay olduğu için

benden daha iyi."

"Neden seni suçlasınlar ki?"

"Çünkü ben benim," diye boğuk bir ses çıkardı. "Çünkü oradaydım ve onu durdurmadım."

"Onu nasıl durduracaktın?" Elimden geldiğince nazik bir ses tonuyla ittim.

Lizzie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Onu ben mi durdurdum?"

Kalbim kırıldı ve o anda yapabileceğim tek şeyi yaptım; eğildim ve kulağına "Seni seviyorum" sözlerini fısıldamadan önce yanağına bir öpücük kondurdum.

O gece yaşananlar hâlâ gizemini koruyordu ve Liz'in karmaşık zihninde o yalancı piçin yetkililere verdiğinden çok daha fazla bilgi sakladığını biliyordum. Tek sorun Lizzie'nin anılarının parçalanmış olmasıydı, dikkatle bir araya getirilmesi gereken parçalar vardı ve onları ancak zaman geri getirebilirdi. Ne kadar zaman geçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi onu ifşa edebileceğinden daha fazlası için zorlarsam, zihninin içine geri kayacak ve onu tekrar kaybedecektim. Bunu yapmayı reddettim çünkü bencilce, onun sağlıklı kalmasını gerçeği bilmek istediğimden daha çok istiyordum.

"Burnun," diye fısıldadı sonra, yüzüme odaklanarak. "Gözlerin." Nefesi kesildi. "Her yerin morarmış."

"Ben harikayım." Sözlerini bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Bir de diğer adamı görmelisin."

"Seni kim incitti?"

"Hiç kimse, Liz."

"Ben miydim?"

"Sen mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Hayır Liz, tabii ki değildi."

"Oh." Rahat bir nefes almış gibiydi. "Özür dilerim."

"Yapmadığın bir şey için üzülme," dedim ona, Başparmağımla serseri bir gözyaşını yakaladım. "Ayrıca, üzgün olması gereken kişi benim."

"Neden üzgünsün?"

"Cenazeden sonra seni terk ettiğim için."

"Ama sen geri döndün." "İki gün sonra, Liz."

"Ama yine de geri döndün, Hugh."

"Her zaman sana geri döneceğim," diye teklif ettim, onu bedenime katmak ve güvende tutmak istiyordum. "Ne kadar sık ayrılmak zorunda kalırsam kalayım, bil ki *her zaman* senin için geri döneceğim."

"Bana mı yoksa benim için mi?"

"İkisi için de."

"Güzel, çünkü burada olmamın tek nedeni sensin." "Yapma, Liz." Kalbim kırıldı. "Lütfen böyle söyleme."

"Gerçek bu." Yüz ifadesi çöktü ve gözyaşlarını engellemek için gözlerini sıktı. "Sanırım kader yanlış anladı."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Boğulması gereken benim, o değil," diye açıkladı.

"Suda öleceğim, Hugh."

"Liz." Tüm vücudum gerildi. "Bunu neden söyledin?"

"Rüyam yüzünden."

"Ne rüyası?"

"Yüzeye doğru yüzmeye çalıştığım ve birisinin kafamı aşağıya doğru ittiği yer."

"Lanet olsun, Liz." Dehşetimi gizleyemiyordum. "Ne zamandır bu rüyayı görüyorsun?"

"Hatırlayabildiğim kadar eskiden beri," diye fısıldadı. "Beni altında tutan kişi savaşmayı bırakmam, pes etmem ve nefes almam için bana bağılıyor." Tüm vücudunu bir ürperti kapladı. "Bunu yaptığımda ölüyorum ve işte o zaman uyanıyorum."

"Bu korkunç."

"Sanırım bu bir alamet," diye itiraf etti, sesi kırık çıkıyordu. "Burada olmamam gerekiyordu... suyun altında ölmem gerekiyordu."

"Hayır." Kelimeyi kastettiğimden çok daha sert çıkardım ama durduramadım çünkü kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Hayır Liz, bu doğru değil, sakın buna inanmaya kalkma."

"Burada olmamayı gerçekten isterken bunu yapmamak biraz zor, Hugh."

"Sana burada ihtiyacım var Liz," diye mırıldandım. "Sana *ihtiyacım var*."

"Bana ihtiyacın yok, Hugh," diye cevap verdi üzüntüyle. "Beni istiyorsun ama her zaman böyle hissetmeyeceksin."

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdim, bedenini kendime yaklaştırarak. "Kız arkadaşım olman ve sana tapıyor olmam bir yana, yedi yaşımdan beri en iyi arkadaşımsın. Sen tüm sırlarımın koruyucususun ve bu gezegende zamanımı birlikte geçirmek isteyeceğim tek kızsın. Sana kesinlikle ihtiyacım var Liz."

"Çok kırıldım, Hugh."

"Kırılmadın," diye cevap verdim nazikçe. "Yas tutuyorsun."

"*Kırıldım*," diye boğuk bir ses çıkardı, harap olmuş görünüyordu.

"Ben *iyi* değilim, Hugh. Ben sandığın gibi bir kız değilim ve günün birinde bunu anlayıp gideceksin."

"Bırakmayacağım," diye ısrarla karşılık verdim, onunla kalma yeteneğime bu kadar az inandığı için kendimi sakatlanmış hissediyordum. "Seni terk etmeyeceğim, Liz."

"Caoimhe gitti," diye fısıldadı, göz kapakları acısını benden gizlemek için çırpınarak kapandı. "Sen de gideceksin."

"Ben öyle biri değilim," diye karşılık verdim, elini uzattım. "Ben öyle biri değilim." Elini yanağıma koydum. "Seni *asla* tek başına bırakmayacağım."

"Belki de sen yapmalısın," o mırıldandı. " sen almadan önce incindim."

"Bana zarar verecek misin, Liz?" Elimini onun eliyle kapatarak sordum.

"Hayır, ama olabilir." "Mark?"

"Belki." Parmakları benimkilerin altında kıpırdadı. "Ya da belki canavar seni önce yakalar, ya da korkunç kadın."

"Canavar beni yakalayamayacak," diye ona söz verdim.

ilişki. "Korkunç kadın da öyle. Allen'ı siken Mark'a gelince, onu yakalamamdan korkmalı."

gözleri şak diye açıldı. "Hayır, Hugh! Yapma!" Korkmuştu, mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Onun yakınına bile gitme." "Ondan korkmuyorum Liz," dedim onu teselli etmeye çalışarak.

"Ve başına geleni bulacak." *Öyle ya da böyle.*

"Bana söz ver, Hugh." Eli gömleğimi yumruklamak için sarsıldı.

"Ondan uzak duracağına dair bana söz ver."

"Şey," diye derin bir iç çektim. "Şu anda onun evine adım atmam yasak, yani gerçekten endişelenecek bir şey yok."

"Neden?"

"Önemli bir şey değil Liz."

Parmakları gömleğimin kumaşı etrafında sıkılaştı. "*Neden*, Hugh?"

Ben onun kırılgan duygularını korumak için yalan söylemeyi tartıştım ama ben *Yapamazdım*. Gözlerinde tam bir güvenle bana bakarken olmazdı. "Mark'la kavga ettim." Yenilgiyle içimi çekerek hızla devam ettim: "Burnumu kırmadan önce üç dakika boyunca ağzını burnunu dağıttım, sonra da babam onun burnunu kırdı." Omuz silkerek, "Babamın da eve girmesi yasak." diye itiraf ettim.

"Bunu neden yaptın?" diye boğuk bir ses çıkardı, parmakları titreyerek kesiklerimi ve çürüklerimi izliyordu. "O senden çok daha yaşlı ve çok daha büyük."

"Belki şu anda," diye isteksizce kabul ettim. "Ama her zaman öyle olmayacak." Elini elime alarak yaralı bileğine bir öpücük kondurdum. "Ben de büyüyeceğim Liz. Bir gün bir erkek olacağım ve eğer o pislik sana doğru bakarsa, onu yerin dibine sokacağım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu öldürecek miydin?"

"Sana dokunduysa mı? Kesinlikle," diye onayladım acımasızca. "Ve ben de bu konuda kendimi kötü hissetmezdim."

"Bunu benim için yapar mısın?" Derin bir ürperti vücudunu sarmıştı. "Ama *neden*?"

"Çünkü seni *seviyorum*," diye ısrar ettim, bileğini tekrar öperek. "Ve sana *inandığım* için, Liz." "Caoimhe'ye tecavüz ettiğine *inanıyorum*" diye eklemeden önce parmaklarını kendiminkilerle birleştirdim. Daha da yaklaşarak alnımı bir kez daha onunkine bastırdım ve fısıldadım, "Ve o hayvanın kız kardeşine yaptığını sana, Claire'e ya da başka bir kıza yapmasına *asla* izin vermeyeceğim. Ama en çok da sana."

"Neden çoğunlukla ben?"

"Çünkü en çok seni seviyorum."

YINE BATIYORUM.

Lizzie

10 MAYIS 2000

CAOIMHE AVAZI ÇIKTIĞI KADAR ISMİMİ HAYKIRARAK İÇERİ DALDI. ODAMA. "Elizabeth, hemen dışarı çık. Seninle konuşmam lazım!"

Gardırobun kapısını el yordamıyla açtım. paniklemiş hissederek dışarı çıktı. "Üzgünüm, Caoimhe."

"Sana dokundu mu, Lizzie?" diye sordu kız kardeşim, ona sarılmaya çalışan Mark'ı iterek. "Mark seni onunla seks yapmaya zorladı mı?"

Bedenim taşa döndü ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla kız kardeşime baktım. "Başım belada mı?"

"Yalan söylüyor," diye hırladı Mark, kız kardeşimi o kadar sert itti ki yere düştü. "Ona seni asla zorlamadığımı söyle, ufaklık!" Kolumdan tuttu ve beni ayağa kalkmaya zorladı. "Söyle ona, seni küçük amcık!"

"Ona dokunma!" Çığlık atarak ve hırslayarak Caoimhe kendini ona doğru fırlattı, tırmaladı ve parçaladı. "Seni lanet canavar."

"Yıkıldım," diye hıçkırdı, onun bedenini kendi bedenine yaklaştırmaya çalışarak. "Yardıma ihtiyacım var bebeğim, hastayım."

"Ona ne yaptın?" diye bağırmaya devam etti ve onu yere düşürdü. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"O istedi, yemin ederim," diye yalvarmaya çalışarak kız kardeşimi sıkıştırdı. "Bizi hep kıskanırdı. Seninle olan ilişkimi. O lanet bir fahişe, bebeğim. Ablan beni kandırdı. Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"O bir çocuk!" Caoimhe hırladı, onu göğsünden devirmek için kalçalarını salladı. "Senin derdin ne lan?"

"Kimseye söyleyemezsin Caoimhe," diye bağırarak ellerini başının üzerinde birleştirdi. "Lütfen bebeğim, lütfen. Kendimi öldürürüm. Bunu istemezsin, değil mi? Ölmemi mi istiyorsun, bebeğim? Çünkü olacak olan bu..."

Gardai bana inanmadı.

Yetişkinler de inanmadı.

Kimse bana inanmadı.

Hugh hariç, aklım cesaretlendirdi, cesur şövalye leydisine inanıyor.

Diğer herkes rahatsız olduğumu düşünüyordu.

Belki de öyleydim.

Yanıldığımdan o kadar emindiler ki bu beni sarstı.

Kararlılığımı sarstı.

Kendimden şüphe etmeme neden oldu.

ARTIK ONUN ARKADAŞI OLMA.

Lizzie

24 MAYIS 2000

GÜNLER HAFTALARA DÖNÜŞTÜKÇE, KIZ KARDEŞİMİN HAFIZASI

YAVAŞ YAVAŞ AZALMAYA BAŞLADI. Komşularımızın her gün getirdiği tepsi tepsi unlu mamuller ve ev yapımı güveçlerin düzenli akışı durmuştu. Ön kapıya gelen iyi dilekçiler de öyle.

Bugün onun birinci ay dönümüydü ve kimse eve gelme zahmetine katlanmamıştı. Bir bakıma rahatlamıştım çünkü akıl sağlığımdan geriye kalanları kaybetmeden başka bir yabancının elini sıkabileceğimi sanmıyordum ve şu anda gerçekten de boşa harcayacak pek bir şeyim yoktu.

Ziyaret etmeye devam eden tek tutarlı figür, elimi tutan çocuktur.

Hugh gelmeye devam eden tek kişiydi ve benim için onun varlığı tüm Ballylaggin halkından daha önemliydi. Eğer o bende kalacaksa tüm kasaba sonsuza kadar uzak kalabilirdi.

Eğer bu çocuğun kalması anlamına geliyorsa.

"Baban nerede?" Hugh beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu. "Dışarıda arabasını görmedim."

"Sanırım işe gitti," diye mırıldandım, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken onun yatak odamda dolaşmasını, kıyafetleri katlamasını ve ortalığı toplamasını izledim. "Evet, sanırım bana söylediği buydu."

"Ne zaman gitti?"

"Bu sabah." *Sanırım*. "Annem odasında." Sanki bunu ona söylememe ihtiyacı varmış gibi. İkimiz de alt kattan gelen ağlama seslerini duyabiliyorduk.

"Bugün seni dışarı çıkarabilir miyim?"

Başımı iki yana salladım ve bu düşünceyle sırtımdaki yastıklara yaslandım. "Bugün olmaz."

Dönüp bana baktı, kahverengi gözleri sıcak ve anlayış doluydu. "Panik yapma Liz. Seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam."

"Ama günün birinde seni bu odadan çıkmaya *ikna edeceğim*," diye ekledi Hugh şakacı bir ses tonuyla, aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Aşağı inmekle başlayacağız." Yatağıma tırmanarak kaşlarını salladı ve elime uzandı. "Sonra da bahçeye çıkacağız." Çok az bir çabayla beni kucağına çekti, bir kolunu sırtıma doladı ve yanağını yanağıma yasladı. "Belki o zaman evime nişan alırsınız."

"Hayır." Bedenim onun kollarında taşa dönüştü. "Yapamam."

"Bu kadar aceleci olma," diye alay etmeye devam etti, dudakları

çıplak omzuma karşı. "Bu tenin güneş ışığına ihtiyacı var." Boynumun kıvrımına şefkatli bir öpücük kondurdu. "D vitaminini düşün."

"Hayır, yani oraya gidemem," diye mırıldandım, dudakları bana dokunduğunda titredim. Evet, dudaklarını kesinlikle *hissede biliyordum*. Öpücüğü masumdu ama vücudumun o kadar da masum olmayan bir şekilde tepki vermesine neden oldu.

Kötü kız.

Kötü kız.

Pis fahişe.

"O sokağın yakınına bile gidemem," diye ağzımdan kaçırdım, umutsuzca şimdiki zamana odaklanmaya ve *onu* engellemeye çalışıyordum. "Senin evine gidemem, Hugh. O oradayken olmaz." *Ve o her zaman orada.* "Özür dilerim."

Hugh uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Ağır bir iç çekiş. Beklediğim gibi benimle tartışmak yerine, beni kucağına alıp yüzünü ona çevirdi. "Seni seviyorum," dedi viski kahvesi gözleri gözlerimi yakarak. "Seni çok seviyorum." Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bana bunu bildiğini söyle, Liz."

"Beni sevdiğini biliyorum Hugh," diye fısıldadım kırık bir sesle, kucağına otururken. "Ama onu daha çok seviyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum." Hugh üzgün görünerek yavaşça başını salladı. "Yakınından bile geçmiyor."

Evet, öyle yaptı.

İster kabul etsin ister etmesin, Hugh Gerard Gibson'ı kardeşi gibi seviyordu. Aralarında arkadaşlıktan çok daha derin bir bağ vardı. Hayatları benim bildiğim her şeyden daha derin bir şekilde birbirine karışmıştı. Yıllar boyunca kendi kız kardeşimin de beni Hugh'un onu sevdiği gibi sevmesini dilediğim pek çok durum olmuştu.

Nedenini anlıyordum elbette. Ben de onu bir zamanlar kardeşim gibi sevmiştim.

Ta ki kız kardeşimin ölümünden sorumlu canavarı koruyana kadar.

Ta ki bana ihanet edene

kadar. Kalbimi kırana

kadar. *Bunu ona o yaptı.*

Kız kardeşini öldürdü.

Bunu asla unutma, ufaklık. Bütün

bunlardan o sorumlu.

Kız kardeşini bir daha asla göremeyeceksin ve hepsi onun suçu.

"O zaman artık onun arkadaşı olma, , Hugh," ben yalvardım,

Cevabının ne olacağını zaten biliyordum. Hayır. Tıpkı ona son sorduğumda ve ondan öncekinde olduğu gibi. "Lütfen." *Çok acıyor.* "Sadece..." *Sadece beni seç.*

"Liz, lütfen." Hugh burnunun kenarını sıktı ve acı dolu bir inilti çıkardı. "Onu öylece terk edemem. O yanlış bir şey yapmadı. Gibsie de bu olayda senin kadar masum."

Cevabına şaşırmadım. Sadece sönüktü.

Ve içeride biraz daha ölü.

Çünkü Hugh asla aramızda seçim yapmazdı, bu da *onu* seçtiği anlamına geliyordu. Tıpkı Claire ve Patrick'in de onu seçtiği gibi. Arkadaş grubumuzdaki tek kullanımlık kişiydim. Onu asla geride bırakmayacaklardı çünkü Biggs ailesi için Gerard Gibson vazgeçilmezdi. Benden daha çok onların ailesiydi ve bu beni incitiyordu.

"O onun kardeşi," diye fısıldadım, bunun bir anlamı olmadığını bilsem de. Kendimin anlamadığı bir şeyi erkek arkadaşımın anlamasını asla sağlayamazdım. Gibsie'nin adını duyduğumda neden derimi kemiklerimden sıyırmak istediğimi açıklayamıyordum ama bu benim için çok gerçek, çok fiziksel bir tepkiydi. Aklım bana hissetmekte haklı olduğumu söylüyordu.

Çünkü o kötü biri.

Onun gibi.

Çünkü beni incittiler.

Çünkü kız kardeşimi öldürdüler.

"İsteyerek değil," dedi Hugh sakince. "Gibsie'nin annesi Mark'ın babasıyla evlendi. Bu onları biyolojik kardeş yapmaz."

İçimi bir tiksinti ürpertisi kapladı. "Onlar hâlâ aileden."

"Gibs benim de ailem. *Kendi seçimimle*," diye karşı çıktı Hugh sinirli bir ses tonuyla. "Bu benim de suçlu olduğum anlamına mı geliyor?"

"Unut gitsin," diye mırıldandım, gözyaşlarımı kırıştıtararak. "Bir şey söylediğimi unut." Burnumu çekerek kucağından indim ve yatağımın karşı tarafına geçtim. "O senin ailen ve ben sadece bir kızım."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun Liz," diye tersledi Hugh, sesi kalın ve sertti. "Sen benim için hiçbir zaman sadece bir kız olmadın, ama seninle aynı kavgayı yapmaya devam edemem."

"O zaman buraya gelmeyi bırak ve buna ihtiyacın kalmasın," diye tısladım, kendimi savunmaya geçmiş hissediyordum. "Gitmelisin."

"Cehennem gibi gidiyorum," diye karşı çıktı ve bana ters ters bakmak için döndü. "Sakın bana bu numarayı çekmeyi aklından bile geçirme. İşe yaramaz."

"Ne dublörü?"

"Beni uzaklaştırmak mı?" Başını iki yana salladı. "Gitmiyorum Liz, o yüzden kes şunu."

"Sen onunla birlikteyken seninle olamam," diye bağırdığımı duydum, gözyaşlarım artık yanaklarımdan özgürce akıyordu. "Onun ailesiyle hiçbir şey yapmak istemiyorum ve senin onlarla *her şeyin* var."

"Senin hiçbir şey yapmana gerek yok. benimle birlikte olabilmek için!" Hugh bir elini saçlarının arasında gezdirerek, bariz bir hayal kırıklığıyla karşılık verdi. "Öyleyse sadece *benimle* ol, Liz!"

"Hiçbir yerde olmak istemiyorum, Hugh!" Tüm kontrolümü kaybettim ve bağırdı. "Ve özellikle bu lanet evde olmak istemiyorum!" Dizlerimin üzerinde doğruldum, ellerimi hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdirdim ve öfkeli bir çığlık attım.

"Hayır, Liz, dur!"

"Kız kardeşim öldü, annem de ölüyor!" Saçımı öyle sert çektim ki bir tutamı elime geldi, onu fırlatıp attım ve hızla şortlu kalçalarıma uzandım.

"Lizzie, lütfen-"

"Babam benden nefret ediyor ve tüm arkadaşlarımı kaybettim!" Tırnaklarımı derime batırarak etimi kan çekecek kadar derinden yırttım. "Keşke Caoimhe ile yer değiştirebilseydim!" İtirazlarına aldırmadan çığlık atmaya ve derimi tırmalamaya devam ettim. "Keşke o gece ölseydim!"

"Hayır, bebeğim, hayır!" Hugh'nun kollarının beni bir mengene gibi sardığını ve çaresiz bıraktığını hissettim. "Lütfen Liz, kendine zarar verme."

"Bu hiç adil değil!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Neden ölmek zorundaydı, Hugh? Neden Caoimhe? Neden *böyle*? Neden *benim* kız kardeşim?"

"Bilmiyorum Liz," diye yanıtladı beni sıkıca tutmaya devam ederek. "Keşke senin için cevaplarım olsaydı, ama yok. Sana kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, sen olmadığın için memnun olduğum."

"Öyle söyleme!"

"O gece ölmediğin için *mutluyum* ve Caoimhe ile yer değiştirmeni *asla* istemem. Yüz bin yaşamda bile! Her seferinde seni seçiyorum, Lizzie Young, çünkü seni seviyorum!"

"Hayır, yapamazsın!" Çığlık attım, amansız tutuşundan kaçmaya çalıştım ve başaramadım. "Beni sevmiyorsun çünkü yapamıyorsun!" Benden o kadar güçlüydü ki ne kadar denesem de kurtulamıyordum. "Beni duyuyor musun? Yapamazsın!"

"Seviyorum, seviyorum," diye tekrar tekrar fısıldamaya devam ederken Hugh sırtımı göğsüne yapıştırdı, kollarım iki yanıma sabitlenmişti. "Seni seviyorum ve beni durduramazsın."

"Sen onun arkadaşısın, benim değil!" Haklı olduğumu kanıtlamak için çaresizce saldırdım. Çünkü o da beni terk edecekti. Bu hayatta emin olduğum tek şey buydu. Kimse kalmadı. "Sen *onunsun*!"

"Ben seninim," diye yatıştırdı, sesi sabit ve tereddütsüzdü sesim vahşi çıkarken. "Tamamen seninim."

"Bana yalan söyleme," diye uyardım, göğsümü pençeleyen panik yüzünden göğsümün kabardığını hissederek. "Bunu kaldıramam."

"Ben seninim," diye söz vermeye devam etti Hugh, yumuşak bir sesle konuşurken dudakları kulağıma değiyordu. "Ben sadece senin oldum."

"Ama ben iyi bir insan değilim," diye haykırdım, kendimi kırılmış hissederek. "Ben kötü bir kıyım."

"Bu doğru değil," diye yanıtladı Hugh, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Seninle ilgili her şey *iyi*, Lizzie Young ve ben senin en iyi arkadaşınım, bu yüzden bilmeliyim."

"Ama ben bipolarım," diye mırıldandım, bedenimin onunkine karşı gevşediğini hissediyordum.

Şakağımı öptü. "Biliyorum." "Bu hiç iyi *değil*."

"Kim demiş?"

Burnumu çekerek acı dolu bir hıçkırık çıkardım. "Herkes."

"Ben değil." Şakağımı tekrar öptü. "Senin o karmaşık zihnine bayılıyorum."

"Karmaşık değil, çılgınca."

"Deneseydin daha fazla yanılmazdın," diye cevap verdi kendinden emin bir ses tonuyla. "*Harika* bir hayat yaşayacaksın Liz. Elbette biraz karmaşık ve belki zaman zaman zorlayıcı, ama harika bir hayat olacak."

"Ben mi?"

"Evet, Liz, öylesin." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bundan emin olacağım."

DEPRESYONUN BASKISI

Hugh

25 MAYIS 2000

CAOIMHE'NIN CENAZESINDEN SONRA ALLEN VE YOUNG AILELERİ
ÇABUK KASABANIN KONUŞMASI OLDU. Dedikodular
ayyuka çıkmış ve Caoimhe'nin ölüm nedeni on mil çapındaki
her dedikodu dolu konuşmanın odak noktası haline gelmişti.

Mark masumiyet iddiasında kararlıydı, ailesi ise onu
tereddütsüz bir kararlılıkla savunmaya kararlıydı.

Keith ve Sadhbh, Lizzie'nin söylediklerinde doğruluk payı
olabileceği fikrini akıllarına bile getirmediler. Bunun yerine,
sadece Lizzie'nin itibarını zedelemekle kalmadılar, tüm ailesini
de karaladılar.

-Ölen kız kardeşi de dahil.

Bu arada, Gibsie tüm bu olanlar yüzünden öylesine teselli
bulamıyordu ki, zar zor iş görebiliyordu.

En iyi arkadaşlarından birini kaybettiğini anlayınca yıkılan
Gibs, cenazeden bu yana çoğu geceyi gözyaşları içinde geçirmiş
ve teselliye, okul dışında da sadakatle yanında olan Claire'de
bulmuştu.

Babam Allen'lardan hiç hoşlanmamasına rağmen, en yakın
arkadaşının hayatta kalan oğlunun yanında durmaya kararlıydı,
bu da onun da -istemeyerek de olsa- Mark'ın tarafında olduğu
anlamına geliyordu.

Bu arada annem ve kız kardeşim tarafsızmış gibi
davranmaya devam ettiler, ancak babamla aynı fikirde
oldukları açıktı.

Keith ve Sadhbh'in Lizzie'nin ifşaatını kibirle reddetmeleri,
kızlarının ölümüyle ilgili kapsamlı bir soruşturma yapılması
konusunda kararlı olan Catherine ve Mike söz konusu olduğunda
alevleri daha da körüklemiş görünüyordu.

Garda ler haftalarca Avoca Greystones dokuz numaraya gelip gittiler, sorular sordular ve ifade almak istediler, ancak hiçbir sonuç çıkmadı.

  u ana kadar herhangi bir tutuklama yapılmadı ve Mark benim evimin karşısındaki evde ikamet etmeye ve Tommen'deki derslerine katılmaya devam etti, ancak Ballylaggin halkı nezdinde pa ayı kurtaramadı       kanıt eksikliğine rağmen fısıltılar orman yangını gibi yayılmaya devam etti.

Dışarıdan kimse Mark'ı tecavüzcü olmakla su lamasa ve otopsinin ilk sonuçları cinayet olmadığını belirtse de,       tohumları ekilmi ti ve kısa sürede kasabanın c zzamlısı haline geldi. İnsanlar sokakta ondan uzak durdu ve okulda ondan uzak durdu, bu da sadece aileler arasında daha fazla bölünmeye neden oldu.

Babamın dokuz numaradaki emri Sadhbh tarafından çabucak iptal edilmiş olsa da, benimki Mark Haziran sonunda  niversiteye gidene kadar yürürlükte kalacaktı.

Bunun da ötesinde, tecavüzcü piçin kendisiyle her türlü temastan kaçınmam ve arabası garaj yolundayken karşıdan karşıya bile ge memem talimatı verilmişti.

Sanki umurumdaydı.

Yanıyor olsa bile o pisli in üzerine i emezdim.

Bu yaşayan, nefes alan kâbusun arkasındaki azmettirici oyken değil.

Onun davranışları yüzünden dünyamın tam ortasına bir çizgi çekilmişti; bir tarafta en eski arkadaşım, diğer tarafta kız arkadaşım vardı.

Her şey midemi bulandırdı ve dürüst olmak gerekirse başka bir insanın benim kadar ikiye bölünmüş hissedebilece ini d     memi tim.

      ona *inandım*.

Yetkililer geceyi anlattı ından       duydular ve yetişkinler onu akıl hastası olarak etiketlediler, ama ben Lizzie Young'ı herkesten daha iyi tanıyordum ve eğer

Ona karşı sabırlı olup kendi lanet damgalarının ötesine baksalar, benim gördüğümü göreceklerdi.

Doğruyu söyleyen bir kız.

Cenazeden bu yana hikâyesinin birçok kez değiştiğini ve yön değiştirdiğini biliyordum; Mark'ın Caoimhe'yi suya kendisinin itmesinden, Caoimhe'nin suya atlamasına onun sebep olmasına kadar uzanıyordu ama bunun nedeni Liz'in yalan söylüyor olması *değildi*. *Travma* geçirdiği içindi. İhtiyacı olan tek şey düşüncelerini bir araya getirecek zamandı, ama görünüşe göre, kanun onun hikayesindeki boşlukları bu şekilde yorumlamıyordu.

Diğerlerinin aksine, kız arkadaşımdan bir an bile şüphe etmedim.

Eğer Lizzie, Mark'ın kız kardeşine tecavüz ettiğini söylediye, olan budur.

Gibbie'ye karşı duyduğu ani ve yoğun nefret beni çok etkiledi. Caoimhe'nin ölümünden Mark'ı suçladığı kadar onu da suçluyordu. Belki daha da fazla. Mezarın başında onun önünde dizlerinin üzerine çöktüğü o gün bunu gözlerinde gördüm. Sanki zihninde bir düğmeye basılmış ve Mark onun can düşmanı haline gelmişti. Mantıklı düşünmediğini biliyordum ve onu zerre kadar suçlamıyordum ama acısını Gibs'e yöneltmesini izlemek kalbimi kırdı.

Çünkü Caoimhe'nin ölümünde Mark'ın rolü olduğu konusunda kız arkadaşıma tüm kalbimle inanırken, Gibbie'nin bu işte parmağı olmadığını da kesin olarak biliyordum.

O da en az onun kadar masumdu.

Yine de o gün içinde bir şey öldü. Kız arkadaşımın bir parçası kız kardeşiyle birlikte toprağa gitti ve ben bunun olmasını engelleyemedim.

Sanki kız kardeşinin ölümü zihninin önemli bir parçasını kırmıştı ve ona eskisi gibi ulaşamıyordum. Gözlerindeki ışıık gitmişti ve kişiliğindeki değişim zıt olduğu kadar hızlıydı.

Liz artık çok daha kapalı ve agresifti, ruh halindeki hızlı değişimler bir insana kamçı etkisi yapabiliyordu. En yüksek seviyeleri sinir bozucuydu ve en düşük seviyeleri daha da korkutucuydu. Herhangi bir anda mesafeli ve soğuktan sevecen ve eli açık birine dönüşebiliyordu.

Deneme yanılma yoluyla işi öğrendim, kız arkadaşımın ruh halindeki dalgalanmalarla başa çıkmanın yollarını buldum, ancak eskisi gibi biri olmadığı açıktı. Daha da kötüsü, yaptığım hiçbir şey onun ruhunun o gece sönmüş olan parçasını canlandıramıyor gibiydi.

Artık tek yapabildiğim, hâlâ ulaşabildiğim kısımlarına tutunmaya çalışmaktı.

Hayatım pahasına tutunup parmaklarımın arasından kayıp gitmemesi için dua ettim.

Kucağımda uyuyan kızı yeniden ayarlayarak sırtımdaki yastık yığınının yaslandım ve kalbimi sabit bir ritim tutmaya zorladım.

Gözyaşlarının okul gömleğimin kumaşından sızdığını hissedebiliyordum ama kıpırdamadım. Uyurken bile, kaybettiği her şey için ağladı ve bu benim kalbimi kırdı. ile onu yanak bastırılmış için benim göğüs ve onu Elleri gömleğimi yumrukluyordu, Liz bana son kez sarılır gibi sarıldı. Bazen de öyle olabileceğimi düşündüm.

Aklı başından gittiğinde kesinlikle nöbetçi erkek olmuştum. Muhtemelen kafasının içinde dolaşp onu bana geri getirecek kadar taşaklı olan tek kişi olduğum için.

Babası kesinlikle hiç çaba göstermemişti. Tam tersine, Mike cenazeden sonra duygusal olarak kendini kaybetmiş, Catherine ise burada olduğu halde yataktan kalkacak gücü kendinde bulamamıştı. Claire, sallanan kuyruklar ve öpücüklerle dolu ama özü olmayan bir springer spaniel yavrusunun tüm hislerine sahipti, Gibsie ise onun kendini ilan etmiş düşmanıydı. Patrick nasıl yardım edeceğini şaşırmıştı,

ve ailelerimiz arasındaki uçurum yüzünden, annem yardım *edemedim*.

Geriye ben kaldım.

"Hugh?" diye mırıldandı uykulu uykulu. "Hugh mu?" "Evet Liz," diye nazikçe cevap verdim.

"Ben buradayım." "Burada *mıyım*?"

"İkimiz de öyleyiz."

"Uyanık mıyım?"

"Evet Liz, ikimiz de uyandık," diye fısıldadım, yanağını mantıklı olandan daha fazla şefkatle okşayarak. "Sen uyanıksın ve tam burada odandasın."

"Seninle mi?"

"Benimle," diye fısıldadım, eline uzanarak. "Beni hissediyor musun?"

Nefesi kesildi. "Seni *hissediyorum*." "Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum."

"Aferin kızıma," diye övgüde bulundum ve boynumu eğerek saçlarının tepesine bir öpücük kondurdum. "Seni çok seviyorum."

"Ne olursa olsun mu?" Hıçkırdı ve can havliyle gömleğini yumrukladı.

"Evet, Liz." Kalbim göğüs kemiğime çarptı ve saçlarını tekrar öptüm. "Ne olursa olsun."

ASLA OLMADI VE OLMAYACAK

Lizzie

29 MAYIS 2000

"CAOIMHE?" KARANLIĞIN İÇİNDE FISILDADIM.

Odanın karşı tarafında olmasına rağmen beni duyabiliyordu.

"Burada ölecek miyiz?"

Bana cevap vermesi uzun zaman aldı ve cevap verdiğinde Sonunda sesi eskisi gibi çıkmadı. "Hayır, Liz." Kelimeleri geveliyor ve geriliyordu. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

Burnumu çekerek kollarımı dizlerime doladım ve ileri geri sallandım. "Peki ya sen?"

Sessizlik.

Panik içimde yükseldi.

"Yatak odanızdan nefret ediyorum," diye ısırıldım, yüzümü dizlerime gömdüm. "Artık burada olmak istemiyorum."

"Ben de," diye cevap verdi, sesi çatlayarak. "Babamı istiyorum."

"İstemiyorum," diye hıçkırdım, vücudumun soğuktan titrediğini hissediyordum. "Sadece Hugh'u istiyorum..."

Cenazesinden sonra, Gardaí yarım yamalak bir soruşturma yürüttü.

Adli tabibin raporunda kız kardeşimin ölüm nedeninin intihar olduğu belirtilince bu soruşturma derhal kapatıldı.

Herkes onun tarafını tuttu.

Çünkü Mark'ın hikâyesi akla yatkındı ama benimki değildi.

Çünkü o akli başındaydı ve ben hasta bir çocuk olarak etiketlenmişim. Çünkü *Gerard Gibson* bana yardım etmedi.

Hayatta pek çok şeyden emin olamadım, hep sorun yaşadım. Rüyaları gerçeklerden ayırt edebiliyordum ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

O gece hakkında ne yaptığının ya da söylediğimin bir önemi yoktu. Kimse *benim* tarafımı tutmayacaktı.

Kimse *bana* inanmayacaktı. Hiç
inanmadılar ve inanmayacaklardı.
Öyleyse neden denemeye zahmet
edeyim?
Neden umursuyorsun?
Neden nefes almaya
zahmet edelim?

KIZ ARKADAŞLAR AĞLADIĞINDA VE DOMUZLAR UÇTUĞUNDA

Hugh

1 HAZİRAN 2000

"NEDEN ÖLMEME İZİN VERMİYORSUN!" LIZZIE ÇIĞLIK ATARAK

Duvardaki porselen kumbarasını. "Artık burada olmak istemiyorum!" Porselen domuz bir düzine pürüzlü parçaya ayrıldı ve karnından bozuk ve kâğıt paralar fırladı. "Kimse beni anlamıyor!"

Dünyanın geri kalanı onu anlamayabilirdi ama ben anladığımdan emindim ve dizlerinin üzerine çöktüğünde ne planladığını *tam olarak* biliyordum.

"Ver onu bana," diye emrettim, aramızdaki boşluğu kapatırken gerginlikle titriyordum. "*Şimdi* ver onu bana, Liz."

"Ne-ne?" diye hıçkırdı, cenin pozisyonunda kıvrıldı, bir yandan da ellerini karnına götürüyordu.

Kanlı porselen parçasını elinden almak için diz çöktüğümde, "Ne olduğunu çok iyi biliyorsun," diye boğuk bir ses çıkardım. "Ve bunu aklından bile geçirmesen iyi edersin."

"Ben kötü bir insanım, Hugh," dedi, kırılmaya devam ederek Kalbim. "Gitmeme izin vermelisin."

Liz'in söylediği şeyleri kastetmediğini biliyordum, keder konuşuyordu ama bunu duymak kolay değildi.

Cenazeden bu yana yüzmemiş ya da rugby antrenmanlarına gitmemiştim, okul dışındaki her boş anımı kız arkadaşımınla geçirmeyi tercih etmiştim ama söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey en ufak bir fark yaratmamıştı. Yokluğum nedeniyle antrenörlerimden ve takım arkadaşlarımdan gördüğüm düşmanlık yutulması zor bir haptı, ancak onun acısını hafiflettiğim anlamına gelecekse onların küçümsemelerini memnuniyetle omuzlardım.

Sorun řu ki, ziyaret ederek yarardan řok zarar verdiđimi dűřűnmeye bařlamıřtım.

Ama onu bu durumda nasıl yalnız bırakabilirdim? *Bırakamazdım.*

Lizzie Young'dan uzaklaşmak, sahip olduğum bir şey değildi. yapabilme kapasitesi.

"Hayır, hayır, hayır!" Liz, odasındaki řöp kutusuna dođru hareket ettiđimi fark edince bađırdı. "Gitme, Hugh!" Ellerin ve dizlerinin űzerine řökerek bana ulařmak için yerde sürűndű. "Lűtfen, lűtfen! Ŗyle demek istemedim, yemin ederim. İyi olacađım, söz veriyorum!"

Kan lekeli porselen parçasını řöp kutusuna atarak onun önűnde řömeldim. Onun yanına dűnmek benim için hayatımın alışkanlıđı gibiydi ama bunu hiř řekinmeden yapıyordum řűnkű depresyonun karanlık uęurumuna ne kadar dűřműř olursa olsun, bu gezegende birlikte olmak istediđim bařka bir kız yoktu. "Bana bak."

"Lűtfen, lűtfen, lűtfen," diye bađırdı, vücudumun tutabildiđi her yerine yapıřarak. "Beni bırakma."

"Bana bak, Liz." Yűzűnű ellerimin arasına alarak onu kendime řektim. "Gűzlerini aę ve bana *bak.*"

İsteksizce de olsa yaptı.

Solgun, řökműř ve hayattan yoksun gibi görűnen gűzler bana bakıyordu.

"Neredeyim ben?" Gűzlerimi ondan ayırmadan kararlı bir ses tonuyla sordum. "Tam burada ve řimdi. Neredeyim ben?"

"Sen buradasın," diye bođuk hıękırıklarla haykırdı. "Peki ben burada kiminleyim?" Sıkı durarak devam ettim yüzűnű tuttu. "Hmm?"

"Burada benimlesin."

"Burada seninleyim," diye onayladım, başparmağımla gűzyařı lekeli yanağını okşayarak. "Peki ben ne yapmayacağım?"

"Gitmek mi?" diye fısıldamadan űnce bir hığkırık tutturdu.

"Bu doğru. Seni bırakmayacağım," diye kabul ettim, onunla göz teması kurmaya devam ederek. "Peki neden seni bırakmayacağım?"

Burnunu çekerek, "En iyi arkadaşım olduğun için mi?" diye sordu.

"Ben senin en iyi arkadaşınım," diye bir kez daha başımı sallayarak onayladım. "Peki başka?"

"Erkek arkadaşım mı?"

"Ben senin erkek arkadaşınım," diye kabul ettim nazik ama kararlı bir ses tonuyla. "Ama seni terk etmememin en önemli nedenini unuttun."

Bana bakıp "Beni sevdiğin için mi?" diye fısıldadığında çok küçük ve kırılgan görünüyordu.

"Aynen öyle." Kalbim göğsümde öylesine sıkışmıştı ki, sözcükleri çıkarmakta zorlanıyordum. "Seni hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum."

"Özür dilerim." İfadesi çöktü ve kollarıma atıldı. "Çok, çok üzgünüm, Hugh."

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, kırımın üzerine çöktüm ve kollarımı ona doladım. "Bunu da atlatacağız."

SENİN BATMANA ASLA İZİN VERMEYECEĞİM

Lizzie

9 HAZİRAN 2000

"CAOIMHE?" ADINI HAYKIRDIM AMA CEVAP VERMEDİ.

BEN. Gözlerini açmadı. "Caoimhe, lütfen-"

"O iyi." Emniyet kemerini kız kardeşimin gevşek bedenine bağladı. "Sadece uyuyor."

"Onun nesi var?" Kız kardeşime uzanarak feryat ettim. "Neden öyle görünüyor?"

"Onun yüzünden," dedi beni arka koltuğa bindirirken. "Ona zarar vermek istedi. Bu onun hatası, ufaklık ve bunu asla unutma!"

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım, dünya etrafımda çılgınca dönerken gözlerimin yuvarlandığını hissettim. "Ona zarar vermez. O benim arkadaşım..."

"O senin arkadaşın değil, seni aptal, küçük amcık!" Arabayı arka koltuğa doğru yuvarlayarak içeri eğildi ve yüzümü kavradı. "O her şeyi mahveden, kötü kalpli, kindar, küçük bir pislik."

"Dur," diye yalvardım, tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama faydası olmadı. "Lütfen..."

"O senin düşmanın, ufaklık, hem de tehlikeli bir düşman." Yüzümü o kadar sıkı kavradı ki çenemdeki kemiklerin kırılacağını sandım, iyice yaklaştı ve tısladı, "Senden her şeyini alacak."

"Neden?" Uyanmasını sağlamak için çaresizce koltukların arasından kardeşime uzanarak ağladım. "Caoimhe, lütfen gözlerini aç."

"Çünkü senden nefret ediyor." Cebinden bir çakmak çıkararak günlüğünün sayfalarını teker teker yakmaya başladı. "Kız kardeşine bunu yaptı, yalanlarıyla tüm bunların olmasına neden oldu ve sevdiğin herkese bunu tekrar yapacak."

"Hayır!"

"Evet," diye tükürdü, yanmış bir kâğıt parçasını fırlatıp atarken. "Sözlerimi unutma, ufaklık. Yalanları kız kardeşini aldığı gibi arkadaşlarını da senden alacak."

"Ne yapıyorsun sen?" Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde boğuk bir ses çıkardım. "Günlüğünü yakmayı bırak..."

"Mutlu yıllar."

Hugh'un tanıdık sesi beni irkiltti ve gözümü kırıştıtarak onu yatağımın kenarında oturmuş, elinde küçük bir paket tutarken buldum.

"Merhaba," diye mırıldandım, onu görünce kalbimin hızla çarptığını hissettim. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Elime uzandığında kahverengi gözleri sıcaklık ve şefkat doluydu. "Nasıl hissediyorsun?"

Sanki ölmek istiyordum gibi. "Çok kötü değil."

Başparmağı parmak eklemlerimi sıyırdı. "Dün gece uyudun mu?"

Hayır, kız kardeşimin cansız bedenini nehirden çıkarmalarını izlediğimden beri uyuyamıyorum. "Biraz."

O sıkışmış birkaç teller . paspaslanmış saç üzerinde benim

ve hüznle gülümsedi. "Seni çok özledim."

Öyle olduğunu biliyordum. Benim için de aynıydı. "Ben de seni özledim."

"İşte." Küçük paketi elime tutuşturdu. "Senin için."

"Bana hediye almana gerek yoktu."

"Evet, evet." Gözlerini devirdi. "Sadece kutuyu aç."

Yaptım ve gözlerim içindeki parlak gümüşe takılınca nefesim boğazımda düğümlendi. "Bu da ne?"

Yanakları kızardı. "Bu bir bileklik."

Sadece bir bileklik değildi. Hayatımda gördüğüm en güzel bileklikti.

I keçe benim vücut büyümekSıcak olarak I kayıtlı
nasıl her bir birey çekicilik vardı olmuştur
dikkatlice seçilmiş tarafından benim

Erkek arkadaş.

"Doğum günün için İkizler burcunu, kalp de şey, bilirsin işte, onu temsil ediyor." Daha koyu bir kırmızı tonunda kızardı. "Kitap, bir gün yazacağını bildiğim kitabı temsil ediyor ve hap da seninkini almayı hatırlaman için."

"Cadının süpürgesi mi?"

Dudakları seğirdi. "Çünkü sen benim küçük cadımsın."

Gülümsedim. "Peki ya can simidi?"

"Bana söylediğin şeyi düşünmeden edemedim, her zaman boğulman gerekiyormuş gibi hissettiğini," diye açıkladı halhalı sol ayak bileğime dikkatlice takarken. "Onu oraya, ciğerlerimde hava olduğu sürece batmana asla izin vermeyeceğimi hatırlatmak için koydum."

"Hugh." Gözlerim yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim ve şu anda kendini yalnız hissettiğini biliyorum, ama burada olduğumu bilmeni istiyorum Liz." Elimi nazikçe sıktığında gözleri samimiyetle parlıyordu. "Ben *hâlâ* buradayım."

Titreyen bir nefes aldım ve elini geri sıktım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Hugh kahverengi gözlerini gözlerime kilitleyerek şefkatle önce yanaklarımı, sonra çenemi, sonra da boynumu okşadı ve sonunda elini omzuma koydu. "Çok güzelsin."

Ben değildim.

Kirliydim. İçim
dışım.

Ona tam da bunu söylemek istedim ama ağzımı açtığımda ağzımdan çıkan tek şey kırık bir hıçkırık oldu.

Tekrar denedim ama bir çığlık daha koptu.

Sonra kolları vücuduma dolandı ve beni kendine çekti. "Bırak çıksın." Beni olabildiğince sıkı sararak kollarında salladı. "Ben buradayım ve seni bırakmayacağım, tamam mı? Ne olursa olsun."

Yorgunluktan halsiz hissederek kendimi onun kollarına bıraktım ve ağladım.

Yardımlı olmaz.

Hiçbir şey onu geri getiremezdi.

Hiçbir şey kabusları durduramazdı.

Ama gitmesine izin vermedim.

Bir süre sonra, Hugh beni duş almaya ikna ettikten sonra, mutfakta durdum ve onun elini tuttum.

Aşağı inmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki kendimi dengesiz hissediyordum.

Bacaklarım yeni doğmuş bir tay gibi sallanıyordu ve beni dik tutması için yanımda duran çocuğa çok fazla güveniyordum.

Annemin yakındaki bir odada feryat ettiğini duyabiliyordum ve bu ses bende yatağıma geri dönme ve bir daha asla dışarı çıkmama isteği uyandırdı.

"Benimle biraz yürüyün," dedi Hugh, annemin ağladığının benim kadar farkındaydı. Boğazını temizledi ve bizi hızla arka kapıya doğru yürüttü. "Dışarısı muhteşem."

Yürüyüşe çıkmak istemedim.

Nefes almak istemedim.

Ama Hugh'nun yanında olmak istiyordum, bu yüzden kavga etmeden onu dışarı kadar takip ettim.

MEZARININ BAŞINA

Hugh

9 HAZİRAN 2000

"HUGH? SEN MISIN AŞKIM?" ANNEMİN SESLENDİĞİNİ DUYDUM.

Salı günü okuldan sonra ön kapıdan içeri adımımı attığım an.

"Evet," diye k a r ş ı l ı k verdim, çantamı yere bıraktım. Koridordan geçip mutfakta ona katıldı. "Üzgünüm geciktim. Okul otobüsü bozuldu. Başka bir otobüse geçmek zorunda kaldık. Gelmesi çok uzun sürdü."

"Hayır, Catherine, okul servisi bozuldu," dedi Mam sabit telefona, gözle görülür bir endişe içinde. "Panik yapmamaya çalış." Annem her zamanki gibi gözleriyle beni süzdükten sonra, "Eminim Lizzie çok uzağa gitmemiştir," diye ekledi.

Uzağa gitmedi mi?

Bunu duyduğumda midem alt üst oldu.

Yüce Tanrım!

"Anne," diye araya girmeye çalıştım ama şu anda sırtı bana dönüktü ve Catherine Young'ı, kesinlikle ~~endişelenmesi~~ *gerekirken* kızı için endişelenmemesi konusunda ikna etmeye çalışıyordu.

Catherine'in annemi araması kötü bir şey olmalı.

Araları pek iyi değildi.

Bir sonraki kararım içgüdülerime dayanıyordu ve topuklarımın üzerinde dönerek bisikletimi almak için dışarı fırladım.

Bir şeytan gibi pedal çevirerek mezarlıktaki tanıdık dar patikayı döndüm ve ileride onun sarışın kafasını gördüğümde rahatlayarak neredeyse bisikletimden düşecektim.

Seleden atlayarak motoru bıraktım ve metal şangırtılarını duymazdan gelerek ona doğru ilerledim.

arkama çarptığında yere düştüm.

Onu kız kardeşinin mezarının üzerinde uyurken bulduğumda, "Lanet olsun Liz," diye boğuk boğuk nefes aldım. "Annen seni arıyor."

Uyumuyordu bile - hayır, derin bir uykundaydı çünkü ben konuştuğumda kıpırdamadı bile.

Üzerinde sadece bir çift kot şort, düz beyaz bir tişört ve eski, yıpranmış, kırmızı bir çift yüksek topuklu ayakkabı vardı.

Ellerini sol yanağının altına sıkıştırmış ve uzun sarı saçları altın bir battaniye gibi omuzlarına dökülmüşken ona bakmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Çünkü içinde boğulduğu acıyı nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

Onu güvenli bir yere çekemedim. Onu bundan kurtaramadım.

Kızgın ve sinirli hissederek cebimden telefonumu çıkardım ve hem onun annesine hem de benim anneme aynı bilgileri içeren iki kısa mesaj gönderdim.

* O bende. *

Gezintimden dolayı ter içinde kalarak onun yanındaki çimlere uzandım ve okul kravatımı gevşettikten sonra tamamen çıkarıp bir kenara attım.

Okul gömleğimin birkaç düğmesini açarak acı dolu bir nefes verdim ve dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alarak bundan sonra ne yapmam gerektiğini merak ettim.

Yerdeki kız için dile getirilmemiş bir kızgınlıkla dolu ve yanımdaki çimenlerde uyuyan kız için paramparça olmuş bir halde, Caoimhe'nin intiharının kız arkadaşım için yarattığı işkencenin azalacağı bir gün gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Söylemek istediğim çok şey, haykırmak istediğim çok öfkeli sözler vardı ama asla yapmadım. Bunun yerine, kendimi

İyi bir erkek arkadaş olmaya yemin etmiş gibi ağzımı kapattım ve onu hayata döndürmek için elimden geleni yaptım.

Karanlığın üzerine çöktüğünü, onu ele geçirmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordum ve kalbini güneş ışığında tutmaya kararlıydım.

Ne olursa olsun.

HADI ÇALALIM

Lizzie

17 HAZİRAN 2000

"YAZ TATILINDEN ÖNCE OKULA DÖNECEK MİSİN?"

Cumartesi akşamı ailemin arazisindeki çayırda uzun otların arasında otururken Hugh sordu. Ben başımı sallayınca düşünceli bir ses tonuyla, "Sanırım pek bir anlamı yok," diye ekledi. "Dönemin bitmesine iki hafta kalmışken olmaz."

"Okul senin için nasıl gidiyor?" Kendimi gerçek dünyaya dönmeye ve onunla birlikte *olmaya* zorlayarak ona sormayı başardım. "Altıncı sınıf mezuniyetin ne zaman?"

Utangaç bir gülümsemeyle, "Okul her zamanki gibi bunaltıcı," diye cevap verdi. "Ve önümüzdeki Perşembe günü mezun oluyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Hâlâ gerçeküstü."

"Onu alıp almayacağını biliyor musun?" İçimde bir heyecan titreşimi hissederek sordum. "Yılın öğrencisi ödülü mü?"

"Evet Liz," diye cevap verdi, gülümsemesini gizlemek için yüzünü ovuşturarak. "Anlıyorum."

"Yapacağını biliyordum," diye cevap verdim, gurur duyarak. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter," diye araya girdi ve tüm dikkatini bana verdi. "Konuş benimle, Liz."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında." Uzandı ve çenemi okşadı. "Senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

Bilmiyorum.

"Peki ya rugby?" Ağzımdan kaçırdım. "O senin için nasıl gidiyor?"

"Gerçekten mi?" Hugh sırtarak inanmayan bir kaşını kaldırdı. "Ragbi hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Ben olmayan herhangi bir şey hakkında konuşmak istiyorum," diye itiraf ettim, titreyerek nefes verdim. "Dikkatimi dağıtmanı istiyorum, Hugh. Lütfen." Kahverengi gözleri uzun bir süre gözlerimdeki delikleri y a k t ı ve derinlere ineceğini düşündüm, ama sonra titredi başını salladı ve boğazını temizledi.

"Rugby." Başını bir yana eğdi, belli ki konu hakkında düşünüyordu. "Dub takıma katıldığından beri her şey çok daha iyi oldu. Bence önümüzdeki sezon gümüş madalya kazanma şansımız var."

"Çatal bıçak takımını *ister misin*?" Tüm dikkatimi konuşmamıza odaklayarak sordum. "Senin için önemli mi?"

"İstesem de umurumda değil," diye itiraf etti kıkırdayarak. "Ama iyi eğleniyorum ve mükemmel bir tekme atma oyunum var, bu da beni hastaneden uzak tutuyor." Sırtarak ekledi: "Bu tür şeylerin umurumda olmadığını biliyorsun Liz."

Evet, söyledim.

Hugh doğuştan bir sporcunun fiziğine sahipti ve yetenekli bir ragbi oyuncusuydu ama kalbi ragbi sahasına değil suya aitti. "Peki ya yüzme?"

"Geçen hafta sonu ulusal yarışmalarda üçüncü oldum."

"Öyle mi?" Derin derin yutkunarak eline uzandım ve sıktım. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler." Gülümsedi. "Uzun zamandır havuzdan uzak kaldığımı düşünürsek, nasıl olduğunu hâlâ anlamış değilim." Hugh yine gülümsedi ama bu kez yanakları sevimli bir pembe renge büründü. Çünkü gururluydu. Çünkü yüzmek onun tutkusuydu. "Ama bu o kadar da önemli değil."

"Evet, öyle," diye cevap verdim, elini çevirip parmaklarımızı birbirine doladığında ürperdim. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"Tommen Koleji'ne kabul mektubumu Eylül ayında aldım," dedi ve başparmağını parmağıyla takip etti.

"Giriş sınavı sonuçları da postayla geldi." "Ve?"

Yüzü kızardı. "Sonuçlarım şehirdeki üç okul arasında en yüksekti. Annem bununla ilgili el yazısıyla yazılmış bir mektup falan aldı."

"Yapacağını biliyordum." Gülümsedim ve bu o zamandan beri ilk gerçek gülümsememdi. "Çünkü sen bir dahisin, Hugh Andrew Biggs."

"Bundan emin değilim," diye cevap verdi, biraz kararsız görünüyordu. "Johnny'nin kendisi de biraz dahidir."

"Dub?"

"Evet. Senin dışında benimki gibi bir beyne sahip biriyle hiç karşılaşmadım," dedi başını sallayarak. "Belki de ortaokula geçiş benim için o kadar kolay olmayacak..."

"Diğer her şey?" Onun yerine ben doldurdum.

"Evet." Başını sallayarak titrek bir nefes verdi. "Herkes her zaman ilk ve orta öğretim arasındaki aşırı zıtlıktan bahseder." Tekrar omuz silkti, tedirgin görünüyordu. "Zor olabilir."

"Senin için değil," diye söz verdim, dikkatim birleşen ellerimize kaymıştı. Hugh'nun eli şimdi benimkinden çok daha büyüktü, bronzlaşmış teni ve belirgin, erkeksi damarları vardı. Tanrım, çok güzel elleri vardı. "Önce Tommen Koleji'ni, sonra Trinity Koleji'ni, sonra da tüm dünyayı kasıp kavuracaksın."

"Umarım öyledir, Liz."

"Biliyorum, Hugh." İçimi çektim. "Ve sonra, dünyaca ünlü bir kalp cerrahı olduğunda, eve dönüp benimkini tamir edebilirsin."

Gözlerinde acı parladı. "Liz."

"Şakaydı," diye mırıldandım zayıfça.

"Kalbini *onaracağım*," dedi hışımla, beni kucağına çekerek. "Ama bunu yapmak için eve dönmeme gerek kalmayacak."

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır," diye cevap verdi boynuma sokularak. "Çünkü ilk etapta seni arkamda bırakmayacağım."

Titreyerek kollarına atıldım. "Beni de yanında götürecek misin?"

"Önce Trinity'ye," diye onayladı kollarını bana dolayarak. "Sonra da dünyanın dört bir yanına."

"Peki ya okul?" Göğsüne gömülerek alay ettim. "Aramızda sadece dört ay olduğunu biliyorum ama ben senden iki sınıf alttayım."

"Dördüncü sınıfı atlayabilirsin," diye hızlıca ekledi - çok hızlı. "Böylece ben üniversiteye gittiğim yaz on sekiz yaşına basmış olursun ve yasal olarak benimle gelebilirsin."

"Peki ya ailem hayır derse?"

"O zaman evleniriz ve bu konuda başka seçenekleri kalmaz."

"Öylece mi?" Güldüm.

"Evet." Vurgulamak için parmağını şıklattı. "Aynen böyle."

"Yani ben on sekiz yaşına geldiğimde evleniyoruz ve sen beni Dublin'e kaçırıyorsun," diye düşündüm. "Sonra ne olacak, ha? Sen üniversitedeyken. Ben ortaokulu nerede bitireceğim?"

Başımı omzuna yasladığımda Hugh rahat bir tavırla "Sakin ol," dedi. "Royce Koleji'ne gideceksin, bu arada kayıt müdürü etkileyici transkriptinden çok etkilenecek ve seni kaydetmek için neredeyse elini koparacak."

"Hmm." Memnuniyet dolu bir iç çekerek kollarını kavradım ve beni daha sıkı tutması için onu zorladım. "Bu işe çok kafa yormuş gibisin."

"Çünkü öyle." "Ne zamandan beri?"

"Sana evlenme teklif edersem evet diyeceğini söylediğin günden beri," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. "Yani sen daha iyi o kalbi atmaya devam et, ya duydun mu?" O

omzuma bir öpücük kondurdu. "Çünkü sana ihtiyacım var, Lizzie Young. Fark ettiğinden daha fazla."

"Yapacağım," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

EKMEĞİ BÖLMEK VE KÖPRÜLERİ ONARMAK

Hugh

24 HAZİRAN 2000

KIZ ARKADAŞIMIN EVİNDEKİ MINDERLERİN ÜZERİNE YAYILMIŞTIM.

YATAK ODASI KATI, elimdeki kumandaya vurdum ve önümdeki ekrana baktım, oynadığım oyunla sadece yarı ilgiliydim.

Geçen hafta sonu eski oyun konsolumu Lizzie'nin evine getirmiş ve yatak odasındaki on dört inçlik portatifin üzerine kurmuştum. Kendi evimdeki son model PS1'e kıyasla grafikleri berbattı ama başını yastıktan kaldıramadığı ve benim de başucundan ayrılamadığım böyle günlerde çok işe yarıyordu.

Şimdi uyuyordu ve katatonik halinin sakinleştiricilerden mi yoksa yorgunluktan mı kaynaklandığından emin değildim. İkisinden de şüpheleniyordum. Doktor bugün mesai saatleri dışında evini ziyaret etmişti ve ona bir tür iğne yapıldığını biliyordum.

Liz'in bunu atlatacağına, eninde sonunda bana geri döneceğine inancım vardı, ama inişlerinin hem uzunluğu hem de sıklığı artıyordu ve bunun ardındaki itici gücün kederi mi yoksa bipolar bozukluğu mu olduğundan emin olamıyordum.

Gözlerimin önünde yitip gidişini izlemek ve depresyonun onu tüketmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek yürek parçalayıcıydı. O bu haldeyken tek tesellim kendine zarar veremeyecek kadar bitkin olmasıydı. En azından depresif bir dönem geçirdiğinde ona göz kulak olabiliyordum.

Onu güvende tutabilirim.

Yatak odasının kapısı alçak sesle çalındı ve ardından Mike kafasını kapıdan uzattı. Gözleri önce kızına, sonra da bana kaydı. Yatağından güvenli bir mesafede olduğumdan emin olunca başıyla onayladı. "Herhangi bir hareket var mı?"

"Doktor onu bayılttığından beri değil," diye cevap verdim ve tüm dikkatimi ona vermek için oyunumu durdurdum. "Catherine nasıl?"

Mike başını salladı ve bu bana karısının iyi *olmadığını* söylemek için yeterliydi. "Bir şeyler yemek için aşağıya gel evlat." Bakışları bir kez daha kızına kaydı ve iç çekti. "Bu gece dışarıda olacak."

Mutfak masasında karşılıklı otururken Mike, "Sana haksızlık ettim, Hughie," diye açıkladı. "Cenazeden sonra kederimin beni kör etmesine izin verdim. Sen her zaman iyi bir çocuk oldun ve öfkemi senden çıkarmamalıyım."

"Çok baskı altındaydın," diye teklif ettim, ağzıma bir çatal makarna tıktırırken. "Hâlâ öyleyim."

"Doğru," diye yanıtladı boğazını temizleyerek. "Ama karımın ve benim son birkaç ayı senin yardımın olmadan atlatamayacağımızı itiraf etmekten de gurur duymuyorum."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece başımı salladım ve yemeye devam ettim.

"Bu onun yıldönümü," diye ekledi uzun bir aradan sonra. "Bugün iki ay oldu."

"Evet." Acı dolu bir iç çekişle çatal bıçak takımımı yere bıraktım ve sandalyemde arkama yaslanarak adama tüm dikkatimi verdim. "Biliyorum."

"Caoimhe Catherine Young," diye fısıldadı, masanın karşısında cansız bir şekilde bana bakıyordu. "Benim güzel, mavi gözlü kızım."

Ona yukarıda, yatağında mavi gözlü bir kız çocuğu daha olduğunu söylemek istedim, ama onu tekmeleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Özellikle de bana yemek pişirmek için çaba gösterdiğinden beri. O bir bardak viskisini yudumlarken yemek yiyen tek kişinin ben olduğum gerçeği bu pudingin kanıtıydı.

"Kafayı tutuyorsun Mike," demeye karar verdim. "*İyi gidiyorsun.*"

Yalnız, soluk mavi gözler, kız arkadaşımınkine çok benziyor, bana baktı. "Burada pamuk ipliğine bağlıyım evlat." "Sorun değil," diye dikkatle cevap verdim. "Yeter ki sen Dayanmaya devam et."

"Evet, belki de Mark Allen piçi gittiğine göre artık daha kolay olur."

"Evet," diye sessizce kabul ettim, o hıyar hakkında söylemek istediğim bir yığın şey olduğunu biliyordum ama bunları aklımda tutma sağduyusuna sahiptim. "Bu sabah onu havaalanına götürdüklerini duydum."

"İyi ki kurtulduk." Mike'ın gözleri kısıldı ve sesi tehditkâr bir tona bürünerek ekledi: "Gerçi kızım toprakta çürürken onun nasıl olup da dünyayı gezdiğini asla kabullenemeyeceğim." Viski bardağını kavramak için kullandığı eli titremeye başladı. "Bir de onu evimde kollarımı açarak karşıladığımı düşünün." Boğazını tekrar temizledi ama sesi hırıltıya benziyordu. "Bu arada, sen yedi yaşındaydın ve patikadan yukarı doğru koşarak geldin." Bardağının içindekileri boşaltmak için durakladı ve ekledi, "Ve o zaman bile, onun asla olamayacağı kadar erkektin."

Tanrım.

Mike'ın itirafı beni şaşırttı çünkü hiçbir zaman kötü tarafını görmemiş olsam da, kız arkadaşımın babası kesinlikle benimle pek ilgilenmemişti. Elbette, arada sırada kibar ve arkadaş canlısıydı ama *böylesini* görmemişim.

"Sanırım yanlış ata o y n a d ı m , değil mi?" Mike gözünden bir damla yaş gizlice silerken esprisiz bir kahkaha attı. "Şey, ben korkmuyorum itiraf etmekten benim

hatalar." Bana anlamlı bir bakış atarak, "Ailenle görüş ayrılıklarımız var ve bunun nedenlerine girmemize gerek yok, ama iyi bir genç adam yetiştirdikleri inkar edilemez" dedi.

"Ben *o* değilim," diye ağızımdan kaçırdım, ses tonum aceleliydi. "Yemin ederim Mike." Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim ve gözlerimle bana *inanması* için yalvardım. "Kızına *asla* zarar vermeyeceğim."

OH YEAH? İZLE BENİ

Hugh

29 HAZİRAN 2000

"ONLARI GÖRMEZDEN GEL," DIYE IKNA ETMEYE ÇALIŞTIM AMA İŞE YARAMADI. AKILLI-

Bu akşamki mezuniyetimizin ardından okulun otoparkında Gibsie'ye attığı bir laf, onu tepetaklak etmişti. "Danny Call'un boşboğazın teki olduğunu biliyorsun."

"Bana sapık dedi." Gibsie daha sert ağlayarak kız kardeşimin yatağına düştü. "*Onun* gibi olduğumu söyledi."

"Delikten konuşuyordu," diye tekrarladım. Öfke yükselmesi. Tanrım, günün birinde o pisliğin burnunu kıracaktım. "Onu duyan var mı?"

Claire, hâlâ mezuniyet cüppesini giymiş olan ve kız kardeşimi kişisel yastığı olarak kullanan, yayılmış kanat oyuncusunun altındaki tüneğinden, "Ben," diye seslendi. "O söyledi, Hughie," diye onayladı, Gibsie'nin mezuniyet kepi vahşi buklelerinin üzerine tünemişti. "Onu kendi kulaklarımla duydum."

"Başka kimse var mı?" Şapkamı ve önlüğümü yatağının ayak ucuna fırlatarak bastırdım. "Peki ya Cap?"

"Sanki," diye homurdandı Claire. "Johnny Kavanagh etraftayken Gerard'a ağzını açmaya cesaret edemez."

Evet, bunu biliyordum ve son zamanlarda hayatımıza girdiği için daha fazla minnettar olamazdım. Kav akranlarımız tarafından tapılan biriydi ve Kav Gibsie'yi sağ kolu olarak gördüğü için Gibsie'nin popülaritesi artmıştı. Bana ve Feely'ye karşı kibar ama mesafeli yaklaşımını sürdürürken, Cap'in Gibsie'ye olan tuhaf duygusal bağlılığı onun için harikalar yarattı ve Gibs *dulcave* sahada dokunulmaz hale geldi.

Aslında, aylardır Gibsie'ye zorluk çıkaran birinin varlığından ilk kez haberdar oluyordum.

Tabii ki suçlu Danny Callaghan olmalıydı.

"Bunu halledeceğim Gibs," dedim ona, damarlarımda bir korumacılık dalgası hissettim. "Söz veriyorum Danny bir daha bu konuda hiçbir şey söylemeyecek." *Yürüme yeteneğini korumak istiyorsa, hayır.* "Bunu düzelteceğim, delikanlı."

"Sakın Johnny'ye söyleme," boğuk bir sesle , göğsü kabarak.

"Lütfen. Bu konuda hiçbir şey bilmesini istemiyorum."

"Söylemeyeceğim," diye söz verdim, Gibs'in aile dışından kimsenin bilmesini istemediğini zaten biliyordum. "Ona daha önce hiçbir şey söylemedim, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı burnunu çekerek. "Ama ona bundan bahsetmedim ve hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum."

"Gibs, kimse senin hakkında kötü düşünemez," diye cevap verdim iç çekerek. "Sen iyi birisin delikanlı ve Kaptan da bunu biliyor."

"Liz öyle düşünüyor," diye hıçkırdı. "Benim hakkımda kötü düşünüyor."

Claire onun saçlarını okşayarak, "Liz sadece üzgün," diye araya girdi. "Şu anda sağlıklı düşünemiyor. Öyle değil mi, Hugh?"

"Ah, evet, doğru," diye cevap verdim, kız kardeşimin onun sarışın başını göğsüne bastırmasını izlerken. "Liz'den bahsetmişken," diye eklemeye karar verdim, bunun daha önceki birkaç olayda olduğu gibi yüzüme patlayabileceğini biliyordum. "O gün mezarda ne demek istediği hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Hughie, hayır!" Claire tersledi, üzerine yayılan Hughie'nin geniş omuzlarına koruyucu bir kol doladı. "Üzgün olduğunu göremiyor musun?"

"Üzgün olduğunu biliyorum Claire," diye cevap verdim. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"O zaman onu zorlamayı bırak," diye karşılık verdi, boştaki eliyle pembe yorganını onun omuzlarına örttü. "Gerard sana bildiği her şeyi anlattı zaten."

"Yaptığını biliyorum," diye ısırdım, hayal kırıklığımı bastırıyordum. "Ama Liz'in tepkisi hiç mantıklı değil-"

"Çünkü kız kardeşi daha yeni öldü!" Claire uyarıcı bir bakışla karşılık verdi. "Yas tutuyor, Hughie. Bunun insanlara ne yaptığını *biliyorsun*." Bana anlamlı bir bakış atmadan önce bakışları bir an Gibs'e kaydı. *Gibsie'ye ne yaptığını hatırlıyorsun*, dedi gözleri bana. "Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Onu en son ziyaret edeli üç gün oldu ve ben *hâlâ* onun saçmalıklarını anlamaya çalışıyorum."

Gibsie hıçkırıklara boğularak, "Mezarda ne söylememi istedi bilmiyorum," dedi kız kardeşime sarılırken. "Ona yardım etmek istedim, hâlâ da istiyorum ama o gece Caoimhe'ye ne olduğunu görmedim, çocuklar!"

"Yapmadığını biliyoruz Gerard." Claire parmaklarını Gerard'ın buklelerinin arasından geçirerek onu teselli etmeye çalışırken, Gerard da gözyaşlarıyla Claire'in tişörtünü ıslattı. "Burada bizimle birlikteydin."

"Amerika'da olduklarını sanıyordum," diye hıçkırmaya devam etti, o anda onu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi kız kardeşime tutunuyordu. "Hala Ballylaggin'de olduklarını bilmiyordum. Bilmiyordum, bilmiyordum, yemin ederim-"

"Bence o yaptı," diye ağzımdan kaçırdım, sonunda odadaki fili ele almıştım. "Bence Mark Caoimhe'ye tecavüz etti."

Bir iğne düşse duyabilirdiniz.

"Hughie!" Claire dehşete düşmüş bir halde soluk soluğa kaldı. "Bunu yüksek sesle söyleyemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Sadhbh yapmamamız gerektiğini söyledi."

"Evet, Sadhbh ya da sen alınma Gibs ama ne dediği umurumda değil," diye tersledim, duygularımın yüzeye çıktığını hissederek. "Çünkü ben kız arkadaşıma inanıyorum."

"Hughie!" Claire yine ciyakladı, ağzı açık kalmıştı. "Ciddiyim Claire." Pencere pervazını iterek görevdeki bir adam gibi kız kardeşimin odasına girdim. "Gibs olayıyla ilgili değil tabii ki. Ama Mark?" Başımı tiksintiyle salladım. "Liz'in söylediklerinde doğruluk payı olmasaydı söylemezdi."

o. O pislik o gece Caoimhe'ye kesinlikle bir şey yaptı."

Claire korkmuş bir ifadeyle, "Gardaí öyle bir şey yapmadığını söyledi," diye araya girdi. Nedenini biliyordum. Bu itirafımın Gibsie'nin yıpranmış sinirlerine zarar vereceğini düşünüyordu, belki de öyle olacaktı ama bir şeyler söylemeliydim, lanet olsun. "Ölümünü intihar olarak değerlendirdiler ve annem Lizzie'nin Caoimhe'nin nehirden çıkarılışını gördüğü için çok sarsıldığını söyledi-"

"Ona inanıyorum, Claire!" Bağırarak sözünü kestim, artık heyecanlanmanın da ötesindeydim. "Ve tüm lanet kasaba bunu istedikleri gibi çarpıtabilir, ama bu konudaki hislerimi değiştirmeyecek." Dikkatimi arkadaşşıma çevirerek, "Gibs, bunu söylerken bana bakmanı istiyorum" dedim.

İsteksizce de olsa yaptı.

"Seni *her zaman* koruyacağım," diye söz verdim, gözlerini onun ağlamaklı, gri gözlerine kilitleyerek. "Beni duyuyor musun? Sana göz kulak olmak için her zaman burada olacağım. Ve yanlış bir şey yapmadığını *biliyorum*, tamam mı? O yüzden bir an bile sana sırtımı döneceğimi düşünme. Kan bağı olsun ya da olmasın, sen benim küçük kardeşimsin ve hep öyle kalacaksın."

"Ama?" Gibs burnunu çekerek araya girdi.

"Ama bana ihtiyacı var," demek için kendimi zorladım, kalbimin göğsümde bir davul gibi gümlediğini hissediyordum. "Anlıyor musun?"

Gibs başını salladı ve kayıp bir köpek yavrusu gibi bana baktı. "Hayır."

"Bu yaz zamanımın çoğunu Lizzie'nin evinde geçireceğim," diye açıkladım kararlı bir ses tonuyla. "Bu da demek oluyor ki pek ortalıkta olamayacağım..."

"Benimle takılmak için." Sonunda cimcikledi, bu da onu daha da yalnız gösterdi. "Ama sen hâlâ benim arkadaşşımsın, değil mi?"

"Her zaman," diye yemin ettim kalbimden geçerek. "Ama o benim kız arkadaşım ve başka kimsesi yok." *Senin Claire'in var.* "Onu bu durumda tek başına bırakamam."

"Liz'e sırtını dönmeni istemiyorum," diye mırıldandı güçsüzce. "Onun benim arkadaşım olmamasını istemiyorum."

Claire umutlu bir ses tonuyla, "Belki Liz kendine gelir," dedi. "Artık o kadar üzgün olmadığı zaman."

Gibbie yine burnunu çekerek, "Hiçbir zaman üzgün olmayacak," diye cevap verdi. "İnan bana, bu tür bir üzüntü asla geçmez. Sadece dünya onu görmeyi bırakır."

"Bu gece mezun olduk ve yaz boyunca spor yapmayacağız," diyerek dikkatimi arkadaşıma yönelttim. "Yarın Lizzie'lere gittiğimde bir süre kalmayı planlıyorum."

"Ne kadar süre için?"

Omuz silktim. "Catherine ve Mike bana sahip olduğu sürece."

"Durun bakalım!" Claire elini kaldırarak homurdandı. "Yaz boyunca kız arkadaşınla kalabileceğini kim söyledi?"

"Dedim ya," diye cevap verdim.

"Evet, öyle bir şey olmayacak," diyerek kız kardeşim hemen reddetti. "Annem bunu yapmana *asla* izin vermez."

"Neden olmasın?" Ben de karşı çıktım. "Gibb'in bizimle kalmasına izin verdiğinde Joe ve Beth öldü."

"Ama bu farklıydı."

"Neden?"

"Çünkü karşı karşıya oturuyoruz," diye söze girdi Claire. "Ve Lizzie sadece senin *arkadaşın* değil, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Gerçekçi ol," diye tersledim, ses tonum tiksintiyle karıştı. "Kız kardeşi daha yeni öldü."

"Doğru, ama siz çok öpüşüyorsunuz," diye mırıldandı Claire, dudağının üzerinde endişelenerek.

"Birkaç kez öpüştük," diye meydan okudum. "Önemli bir şey değil."

"*Öyle olması* dışında," diye vurguladı kız kardeşim. "Eğer onu öpüyorsan onun evinde uyuyamazsın, Hugh. Bu iğrenç."

"Öyle mi?" Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. "İzle beni."

GECE GEÇ SAATLERDE TELEFON GÖRÜŞMELERİ

Lizzie

29 HAZİRAN 2000

"KONUŞMAYA DEVAM ET," DIYE MIRILDANDI HUGH CUMA GECESİ GEÇ SAATLERDE. "SESİNİ SEVİYORUM."

"Çok tuhafsın," diye geçirdim içimden, yatağıma uzanıp tavana bakarken telefonumu kulağıma dayadım. "Mezuniyetin nasıldı?"

"Olaysızdı," diye yanıtladı. "Akşam yemeğiniz nasıldı?"

"Yemek yemedim," diye kaşlarımı çatarak cevap verdim ve sonra hızla yüzümü buruşturdum. "Kahretsin, çok kurnazsın Biggs."

"Sen de sözünü tutmayan birisin, Young," diye karşılık verdi. "Her akşam yemek yiyeceğine söz vermiştin."

"I gerçekten unuttum Bu zaman," I teklif edildi içtenlikle. "Gerçekten öyle."

"Ben asla bir kız olamam," diye düşündü. "Hayatım boyunca yemek yemeyi hiç unutmadım."

"Yatakta mısın?" Yorganımın üzerindeki bir ipliği kopararak sordum.

"Sadece tırmanıyorum," diye cevap verdi ve ardından çarşafın karıştırılma sesi duyuldu. "Öyle mi?"

"Evet." Gözlerimi devirdim. "Sürpriz yok, ha?" "Belki bu gece olmaz." "Belki bu gece olmaz. ses. "Ama yarından itibaren bu değişecek." "Evet, *tamam.*"

"Bana inanmıyor musun?" Tamam, şimdi *kesinlikle* benimle alay ediyordu. "Aşağı in ve babana yarın ne olacağını sor."

"Ne?" Dehşet içimi hızla doldurdu. "Aman Tanrım, Hugh, lütfen söyle bana."

"Ailenin bir kiracısı geliyor." Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Evet. Ve iyi bir otoriteye göre, Lizzie adındaki kızları sabahın köründe yataktan sürüklemeye tutkusuyla tam bir sert adam."

"Öyle mi?" Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Konuşmaya devam edin." "Sanırım bu ziyaretçiyi görmekten memnun olacaksın," Hugh devam etti. "Aslında, yapacağını biliyorum. Ne de olsa o senin erkek arkadaşın."

"Kapa çeneni." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yalan söylüyorsun." Hugh kıkırdarak t e l e f o n u kapattı. "Peki, ne diyorsun,

Leydim. Yaz için cesur bir şövalyeye ev sahipliği yapar mısın?"

"Edeceğimi biliyorsun," diye mırıldandım, kalp atışlarımın hızlandığını hissederek İçimdeki ani heyecan dalgası başaklara dönüştü. "Gerçekten kalmaya mı geliyorsun?"

"Ailen hemen kabul etti," diye onayladı. "Dürüst olmak gerekirse, babanın karşı çıkacağını düşünmüştüm ama annenden bile daha hevesli görünüyordu."

"Öyle mi?"

"Biliyorum, değil mi?"

"Peki ya ailen?" diye sordum, şimdi heyecandan titriyordum. "Annen evet mi dedi?"

"Annemi ikna etmeyi başardım," diye onayladı kendini beğenmiş bir sesle. "Şey, ona duygusal şantaj yapmayı başardım, ama galibiyet galibiyettir."

"Peki ya baban?"

Hattın aşağısından homurdandı. "Yalnız kalacağı anlamına gelseydi Ay'a uçmamı kabul ederdi."

"Gerçekten kalmak istiyor musun?" Telefonumu gereğinden daha sıkı tutarak sordum. "Bunu sadece acıdığın için yapmıyorsun değil mi? Çünkü gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin."

"Şaka mı yapıyorsun? Bütün yaz kız arkadaşına bakabiliyorum. Sebeplerim tamamen bencilce."

Rahatlamış bir nefes vererek telefonda gülümsedim. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum," diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden. "Seninle olacağım Liz," diye ekledi, sesi hırçın bir tona bürünmüştü. "Sabah gözlerini açtığında, benim

Göreceğiniz ilk şey yüzünüz olacak. Eylül'de okul başlayana kadar her gün, her gün ve eğer yolumu bulursam her lanet gece. Çünkü sen benim için hayatımdaki her şeyden daha önemlisin. Ve çünkü senin yanında olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok."

Konuşmasını bitirdiğinde ağladığımı biliyordum.

Boğazımdan ses çıkmıyordu ama gözyaşlarımdan yanaklarıma indiğini hissedebiliyordum.

İçimde bir rahatlama mı yoksa yıkım mı hissettiğimden emin değildim.

Muhtemelen ikisi de.

Çünkü kendimi çok yalnız hissediyordum ve umutsuzca ona yakın olmak istiyordum, ama aynı zamanda beni en kötü halimle görmesinden de korkuyordum - beni gerçekten görmesinden... ve çekip gitmesinden.

Çünkü bende bir sorun vardı, kafamın içinde bir şeyler kırılmıştı ve daha önce bunun üzerinde biraz kontrolüm olsa da, o gün kız kardeşimin mezarı başında bu kontrol ortadan kalkmıştı.

Kimşenin bana inanmayacağını fark ettiğimde.

Kendime de inanmadığıma karar verdiğimde.

O günden beri içimde maskelemek ve gizlemek yoktu.

Zar zor nefes alabiliyordum.

Arkadaşlara ve aileye gelince, şımartma telaşı kısa ömürlü bir deneyimdi. Bir süre sonra gelmeyi bıraktılar.

Ama diğer hattaki çocuk değil. O çocuk her gün hiç aksatmadan gelirdi.

"Teşekkürler, Hugh," diye mırıldanmayı başardım sonunda, sesim bir kez daha beni bulduğunda. "Her şey için."

ŞEHVET DOLU BAKIŞLAR VE ETRAFTA DOLAŞAN ANNELER

Hugh

30 HAZİRAN 2000

MAM'I İZİN VERMEYE İKNA ETMEK BENİM AÇIMDAN ÇOK BÜYÜK BİR ÇABA GEREKTİRDİ.

Yaz boyunca Old Hall House'da kalacağım. Atletizm, akademisyenlik ve iyi davranışlar için sayısız ödül şeklinde makbuzlarla silahlı ve hazır bir şekilde müzakerelere girdim. Kanıt evraklardaydı ve onun iradesini bükme için kitaptaki her kirli numarayı kullandım.

Açık ara onun en sorumluluk sahibi çocuğu olduğum ve neredeyse on üç yıldır ona en ufak bir sorun çıkarmamış olduğum gerçeği de - kıvrıcık saçlı, şeytani vahşi bir çocuk ve onun aynı derecede vahşi, aynı derecede kıvrıcık saçlı yardımcısının aksine - davama zarar vermedi.

Argümanına öldürücü darbe, Joe ve Beth öldükten sonra Gibsie'nin *aylarca* Claire'le kalmasına izin vermekte hiçbir sakınca görmediğini hatırlattığımda geldi.

Bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda, biliyordum ki Onu zor durumda bırakmıştım. Annem gerçeği inkâr edemezdi ve iltimas göstermeden Lizzie'ye aynı teselliye sunmamı yasaklayamazdı. Annemin kalbinde böyle bir iltimas olmadığını biliyordum, ama duygusal şantajın üstünde değildim. Tabii beni ona geri götürecekse.

Sonunda, Catherine'le *gergin* bir telefon görüşmesinden sonra, annem isteksizce de olsa iki hafta kalmayı kabul etti; misafir odasında kalmamı ve iki günde bir akşam yemeği için eve gelmemi içeren katı şartlarla. Annemin şartlarını yerine getirmeye hiç niyetim olmasa da, bir başlangıç olduğu için anlaşılmayı kabul ettim,

ve af dilemek bu durumda izin istemekten çok daha elverişliydi.

Ertesi sabah, eşyalarımı toplamayı bitirdiğimde, annem endişeyle yatak odamın kapısında beklerken, kendi manipölasyon taktiğini denemeye karar verdi.

"Hugh, sence birlikte bu kadar çok zaman geçirmek mantıklı mı?" Annem dudağını kaşıyarak sordu. "Etrafınıza ördüğünüz bu koza hiç de sağlıklı değil."

"Komik, çünkü Gidsie Joe ve Beth öldükten sonra altı ay boyunca Claire'in odasında yaşadığında bu tartışmayı duymamıştım," diye cevap verdim, omzumun üzerinden bakarak. "Ya da babam beş yıl önce tavan arasına kapanıp dışarı çıkmayı unuttuğunda."

"Hugh!"

"Üzgünüm," demek için kendimi zorladım, öyle olmasa bile.

Gerçekler acıdır, anne.

"Dinle, sana anlatmaya çalıştığım tek şey Old Hall House'da kalmanın içime sinen bir şey olmadığı."

"Neden olmasın?"

"Duygular yüzünden," diye açıkladı iç çekerek. "Lizzie'ye bakış şeklin yüzünden."

"Ona nasıl bakacağım anne?" Çantama bütün yaz yetecek kadar kıyafet doldurmakla meşgulken, ben de ona karşılık verdim.

"Şehvetle, Hugh."

"Şehvet," diye alay ettim, gözlerimi devirerek. "Evet, tamam anne." "Ben ciddiym evlat," diye sertçe karşı çıktı Mam.

"Ben kör değilim.

ve aptal olmaktan çok uzağım. Bu yaşta vücuduna neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ergenlik çağına girdiğin korkutucu derecede açık ve birkaç ay içinde ortaokula başlayacaksın, bu da sorunları daha da kötüleştirecek." Acı dolu bir nefes daha verdi. "İşler değişiyor Hugh ve kuralların da değişmesi gerekiyor."

"Benim Liz'e bakışımla Gibs'in Claire'e bakışının ne farkı var?" Anneme ters ters bakmak için arkamı dönerek itiraz ettim. "Eee? Bütün dünya bu ikisinin birbirlerine takıntılı olduğunu biliyor ama sen yine de onun yatıya kalmasına izin vermekte bir sakınca görmüyorsun."

"Ah lütfen." Şimdi gözlerini deviren Mam oldu. "O ikisi çocuk, Hugh."

"Peki ben neyim?" Kendimi göstererek sordum. "Yaşlı mı?"

"Sen yaşlı doğmuşsun," diye takıldı Mam, dudakları yukarı doğru eğilerek. "Daha küçük bir çocukken bile baban içinde huysuz, yaşlı bir emekli olduğunu söylerdi."

"Vay canına," diye kestirip attım. "Ne kadar gurur verici."

"Dinle, onun yerine Lizzie'nin bizimle kalmasına ne dersin?" Yatağıma doğru yürüyen annem oturdu ve yığından bir tişört aldı. Mam gömleğimi katlarken, "Eminim çevre değişikliği ona çok iyi gelecektir," diye çekingen bir tavır takındı. "O büyük evde, yanında sadece anne ve babası varken tek başına olmak onun için kolay olmasa gerek. Özellikle de annesi hâlâ tedavi görürken." Katlanmış tişörtü bana uzatırken, annem gelişigüzel yığılmış tişörtümden bir tane daha aldı. "Eğer Lizzie yaz için *bizim* eve gelirse, ona ben bakabilirim." Düzgünce katlanmış bir tişört daha önüme geldi. "İkiniz de benim çatım altında olsaydınız, size göz kulak olabilseydim bu konuda kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Bunu çok isterim," diye cevap verdim, bir başka T-gömleğimi çantama koydum. "Ama işe yaramayacak."

"Neden olmasın?" Annem pes etmek istemeyerek araştırdı. "Sana evimizde her zaman hoş karşılanacağını söylemiştim."

"Evet," diye kabul ettim ve spor çantamın fermuarını kapattım. "Ve *sana* neden buraya gelemeyeceğini söyledim."

"Mark gitti," diye ısrar etti Mam. "Bunu biliyorsun, Hugh. O çok uzun bir süre geri gelmeyecek."

"Evet, biliyorum," diye cevap verdim. "Sorun o değil."

Annem bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda bir şey fark etti. "Gibs."

Bingo.

"Oh, Hugh, aşkım. Gibsie'nin bu karmaşayla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun."

"Evet," diye kabul ettim, çenemi sıkarak. "Bunu biliyorum."

"Lizzie de bunu biliyor olmalı," diye itti. "Gerard onun arkadaşı. Yıllardır aralarından su sızıyor."

"*Biliyorum* anne," diye ısırdım, göğsümdeki acıyı hissederek. "Bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun."

"O zaman onun hatalı olmadığını bilmesi gerekir," diye ısrar etti Mam. "Onun masum olduğuna inanmak zorunda."

"Oh, inanmak zorunda." Ses tonum sert ve alaycıydı. "Belki de Liz bugünlerde inanma konusunda biraz sıkıntı çekiyordur, Mam, özellikle ~~de~~ kimsenin *ona* aynı lütfu göstermediğini düşünürsek."

"Hugh." Derin bir iç çekti. "Lütfen bu konuyu bir daha açma."

"Ona *inanıyorum* anne." Devam ettim ve konuyu açtım. *Tekrar.* "Mark'ın Caoimhe'ye tecavüz ettiğine *inanıyorum* ve Liz'i bu sokaktan olabildiğince uzak durmak istediği için zerre kadar suçlamıyorum. Acısını Gibs'e yansıtması beni öldürüyor ama onu suçlayamam. Çünkü aynı şey Claire'in başına gelseydi, ben de aklımı kaçıırırdım."

"Gardaí'nin ne dediğini biliyorsun. Mark bu suçlamalardan aklandı."

"Evet, kız arkadaşımın ne dediğini de biliyorum."

"Hugh, Lizzie'ye bayıldığımı biliyorsun. O benden biri gibi. Ama çok sorunlu biri olduğunu da biliyorsun-"

"Sakın söyleme," diye uyardım, bir anda gerilmiştim, elimi kaldırarak uyardım. "Bipolar bozukluğunu ona karşı kullanma. Diğerleri gibi olma."

"Öyle değil, bunu sen de biliyorsun," diye karşı çıktı Mam, sesi duyguyla kalınlaşmıştı. "Lizzie'yi kendi kanımdan, canımdan biri gibi seviyorum. Her zaman sevdim."

"Ama?"

"*Endişeliyim*, Hugh!"

"Endişelenmelisin," diye tüm kalbimle onayladım. "Kız kardeşi kendini öldürdü, anne." Herkes bu bilgiyi unutmuş muydu? "Caoimhe'nin cesedini nehirden çıkardıklarında Liz de oradaydı. Bunu *gördü*."

"Biliyorum." Annemin gözleri yaşlarla doldu. "Zavallı kız."

"Onun Babamın a Yürümekzombi beri ve Cenaze." Boyun eğmeden devam ettim. "Ve annesi ağlayan bir ceset. Kız arkadaşım o evde tamamen yalnız ve ben buna izin v e r m e y e c e ğ i m ." Kararlılığımı pekiştirerek annemin gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: "Ve herkesin onu yalancı olarak da etiketlememeliyiz."

"Yalan söylediğini sanmıyorum," diye savunmaya geçti Mam. "Lizzie'nin her sözüne inandığına inanıyorum."

"Bu da aynı lanet şey," diye karşılık verdim. "Tanrım, neden benimle bir çocuk gibi konuşmakta ısrar ediyorsun? Anlambilim konusunda sağlam bir kavrayışım var Mam ve şu anda tam olarak bunu yapıyorsun."

"Hugh, bunun kimseye faydası yok," diye ısrar etti Mam, yıkılmış görünüyordu. "Şu anda iki aile harap olmuş durumda ve kızgınlık alevlerini körüklemek yerine onları desteklemeli ve *iyileşmelerini* teşvik etmeliyiz."

"O zaman neden bunu yapmıyorsun anne?" Ben de karşılık verdim.

ona sert bir bakış attı. "Neden öğütlediğin şeyi uygulayıp Catherine'i ziyaret etmiyorsun? Ne de olsa o senin de arkadaşın. Yoksa Sadhbh Allen kime *destek verileceği* konusunda karar verme yetkisine sahip mi?"

"Bu adil değil, ve sen bunu biliyorsun," Mam karşılık verdi, yaralı görünüyordu. "Sadhbh aileden biri, Hugh."

"Hayır anne, *Gibs* bizim ailemiz," diye karşı çıktım ve nihayet on yıldır içimde tuttuğum şeyi söylememe izin verdim.

"Gibsonlar bizim ailemiz ve Sadhbh artık bir Gibson değil. O bir Allen."

"Hugh!"

"Size ondan bahsettim," diye tısladım, soğukkanlılığımı kaybetmişim ve gerginlikten gözle görülür bir şekilde titriyordum. "Hepinize söyledim ama tek kelimesini bile duymadınız." Öfkeyle televizyonuma doğru yürüdüm ve PlayStation'ımın fişini çekmeye başladım. "O pislik Gibs'e yıllarca eziyet etti ve Caoimhe'ye nasıl kötü davrandığını hepimiz gördük." Kabloları konsolumun etrafına sararak başka bir çantaya tıktırdım ve bir yandan da söylenmeye devam ettim. "Caoimhe onunla mutsuzdu, Liz'in onun hakkında haklı olabileceğini düşünmek bile neden bu kadar mantıksız?"

"Çünkü yetkililer onun *hatalı* olduğunu söyledi."

"Evet, belki de yetkililer yanılıyor," diye karşılık verdim. "Tanrım, neden diğer taraftan bakmayı denemiyorsun, Mam? Neden tarafsız olamıyorsun?"

"Deniyorum tatlım," dedi Mam iç çekerek. "Ama senin de çok iyi bildiğin gibi, arkadaşların arasında sıkışıp kaldığında bu o kadar da kolay olmuyor."

"Evet, öyle ve kaybedecek herkesten çok daha fazla şeyim var," diye karşılık verdim ve anneme en derin korkularımı dile getirdim. "Gibsie benim dünyadaki en eski arkadaşım ve Lizzie de sevebileceğim *tek* kız."

"Kes şunu," diye iç geçirdi Mam, gözlerini devirerek. "Senin bir

kıza aşık oldum. Biraz daha az dramatik ol lütfen, evlat." "*Hayır, o kıza* aşık değilim," diye karşılık verdim.

eşit şekilde. "*O kıza aşığım* ve hislerimi küçümsemenizin aksine, sizi temin ederim ki sadece gerçek değil, aynı zamanda çok da kalıcılar." Onun eğlenen ifadesine kaşlarımı çatarak karşılık verdim. "Ama ilişkim konusunda nerede durduğunu bilmek güzel anne. Bu konuşmayı yirmi yıl sonra karımla - *eski adıyla* kızımınla - ve çocuklarımızla eve uğradığımda tekrar yapalım." Daralma

"Özür dilemeni dört gözle bekliyorum, ama böbürlenmeyeceğime söz veremem" diye ekledim.

"Bunun beni *rahatlatması* mı gerekiyor?" Mam solgunlaşarak sordu. "Çünkü seni yaz boyunca bu odaya kilitlememe iki saniye kaldı, genç adam."

"Deneyebilirsin," diye düşündüm, yerimde durarak. "Ama ben yine de onunla birlikte olmanın bir yolunu bulacağım."

"Gördün *mü*, işte *tam da* bu yüzden gitmemelisin," diye patladı Mam, ayağa kalkarak. "Üstelik benim yetiştirdiğim oğul annesiyle asla böyle konuşmaz."

"Belki de yetiştirdiğin oğlun doğru ile yanlış arasındaki farkı bildiği içindir," diye karşı çıktım öfkeyle.

"Peki ya ben?"

"Son zamanlarda değil," diye karşılık verdim. "Hayır."

Annem ne gördüğünü tam olarak anlamamış gibi yüzüme baktı. "Neden bana karşı bu kadar saygısız davranıyorsun?"

"Çünkü sahip olduğum *tek* ebeveyn sensin ve sen beni dinle."

"Seni *her zaman* dinliyorum."

"Mark Allen hakkında değil, sen yapmadın."

"Hugh, seninle bu kavgayı bir daha yapmayacağım."

"Ve ben bunun peşini bırakmayacağım," diye karşılık verdim.

"Ben *asla*

Bırak gitsin, anne."

"Bu bizim işimiz *değil*." "0

benim işim."

"Ve sen *benim* oğlumsun," diye bağırdı annem, bana karşı soğukkanlılığını kaybederek. "Bir çocuk. *Benim gözetimimde* bir çocuk. Bu ailedeki yerini unutma, Hugh."

"O rolün ne olduğunu gerçekten bilseydim belki de bu kadar zor olmazdı," diye karşılık verdim.

"Affedersiniz?"

"Beni duydunuz."

"Biliyor musun, Lizzie'nin evine gitmeyi unutabilirsin," diye tersledi Mam , hem incinmiş hem de öfkeli görünüyordu.

"Belli ki görgü kurallarını unutmuşsun ve onları bulana kadar evde kalabilirsin," diye devam etti, işaret parmağıyla göğsümü dürttü. "Aslında, ben aksini söyleyene kadar resmi olarak cezalısın genç adam," diye ekledi, kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakarak. "Anlaşıldı mı?"

"Açık olan tek şey, anne, *bu* ailede iyi davranışların cezalandırıldığıdır," diye karşı çıktım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak onun hareketlerini taklit ettim. "Okulda hep A alıyorum. Sayısız akademik başarı elde ettim. Oynadığım her sporda takıma giriyorum. Kapınıza asla sorun getirmem. Tüm kurallara uyuyorum. Claire ve Gibbs'e göz kulak oluyorum. İşe çağrıldığınızda yemekleri pişirir ve üniformaları ütülerim. Odamı temizlerim. Çamaşırlarımı yıkarım. Çimleri biçiyorum. Çöpleri dışarı çıkarıyorum. Ampulleri değiştiririm. Sokağa çıkma yasağını çiğnemem. İçki içmem. Sigara içmem. Uyuşturucu kullanmam. Kızlarla takılmam." Göğsüm kabarak nefesimi verdim ve tısladım, "Ben doğru olanı yapıyorum anne." Spor çantama uzanarak onu omzuma attım ve diğer çantalarımı doğru ilerledim. "Her seferinde ve bunun için beni *cezalandırıyorsun!*"

"Yapmaya çalıştığım şey bu değil, Hugh!" Annem haykırdı, ellerini havaya kaldırdı. "Seni korumaya çalıştığımı neden göremiyorsun? O evdeki üzüntüyle başa çıkmak için çok gençsin!"

"Ve buranın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Babamın depresyonu bu evin her odasını kaplamışken!"

"Hugh!"

"Ben Claire değilim," diye boğuk bir ses çıkardım, şu anda çok fazla şey hissediyordum. "Görüyorum. Duyuyorum. Gözlemliyorum. Bu yüzden onu asla terk etmeyecekken beni ondan uzak tutmaya çalışma!" *Hepimizi ne kadar kötü duruma düşürürse düşürsün.* "Sanırım elma ağaçtan çok uzağa düşmüyor, değil mi?"

"Hugh, bekle!" Annem söylemeye başladı, ama artık yetmişti.

Annemin yalvarışlarına aldırmadan, elimde çantalarımla hışım la odamdan çıktım ve son sürat merdivenlere yöneldim.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Gibs merdivenin en üst basamağında dinozor tulumu giymiş ve iki kâse mısır gevreğini dengede tutarak sordu. "Hugo?"

"Çekil yolumdan delikanlı" diyebilirdim sadece, öfkemden sağlıklı düşünemeyecek kadar tükenmişim. Bu evdeki ikiyüzlülük boğucuydu ve artık canıma tak etmişti.

Öfkenin de ötesinde, arkama bile bakmadan ön kapıdan çıktım ve bisikletime doğru ilerledim.

"Bekle!" Annem seslendi, peşimden koşarak evden çıktı. "Hugh, lütfen bir dakika bekle!"

"Zahmet etme," diye uyardım, eyeri bacaklarımla arasında dengede tutarken çantalarımı iki omzumun üzerinden geçirdim. "Ben gidiyorum."

"Evet, bunu anladım." Annem yenilgiyle iç geçirerek cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı. "Seni ben götürürüm."

Ona baktım, emin değildim. "Yapacak mısın?"

"Artık pek seçeneğim yok gibi görünüyor, değil mi?" Yorgun bir iç çekiş daha geçirdi ve arabasına doğru ilerledi. "Bagajı aç ve bisikletini içine yükle ve Tanrı aşkına, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Her şeyi kastediyorum, Hugh. Sadece telefonu aç ve ben sana geleyim."

KALAN ÇOCUK

Lizzie

4 AĞUSTOS 2000

TELEFON KONUŞMAMIZIN ERTESİ SABAHİ HUGH EVİME GELDİĞİNDE

Bir spor çantası ve çok sevdiği PlayStation'ını yanına alarak yatak odamın zeminindeki şişme yatağın üzerinde kamp kurmaya başladı.

Kabuslarım erkek arkadaşımı korkutmuyordu, hızla değişen ruh halim ya da çoğu gün yataktan çıkamamam da öyle.

Hugh, ev hayatımın işlevsiz dinamiğine çabucak uyum sağladı ve kaçmak yerine, babamdan almam gereken farklı ilaç türlerini ve ne zaman almam gerektiğini öğrenerek kendini bu karışımın içine attı.

Benim gibi annemin hastalığının ya da babamın giderek kötüleşen ruh halinin ağırlığı altında ezilmedi. Eve gelen hemşireler onu korkutmuyordu, annemin kemoterapisinin korkunç yan etkileri de... Önüne yatırıldığım her psikiyatristin kapısında sabırla bekledi.

İçten içe, Hugh Biggs gibi bir arkadaşı hak etmediğimi hep biliyordum ama bu yaz yaptıklarıyla bu bilgim daha da doğrulanmıştı. Başka biri olsa topuklarının üzerinde dönüp kaçardı ama Hugh öyle yapmadı. Gözyaşlarına, travmalara ve öfke nöbetlerine rağmen kaldı.

O kaldı.

Benim

için.

Beş hafta hızla geçti, ve Hugh vardı boyunca sadık bir şekilde yanımda kaldı ve *bu* çocuğun sözünü tuttuğunu bir kez daha kanıtladı. Her hafta akşam yemeği için evde olması gereken iki gece dışında, yazın her saniyesini birlikte geçirmiştik.

Hugh'yu sevdiğimi hep biliyordum ama ona olan hislerim yaz boyunca daha da derinleşmişti. Çayırdaki uzun meşe ağacının toprağın derinliklerine uzanan kökleri gibi, bu çocuğa duyduğum aşk da kalbimi öyle bir ele geçirmişti ki, onsuz ölebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

En karanlık gecelerimde bile, gerçekten ölümün tek seçeneğim olduğunu hissettiğimde, *onunla* kalmam anlamına geliyorsa, berbat zihnim olan ıstıraba katlanabileceğimi bilerek sağlam durdum. Eğer ölürsem, o yanımda olmayacaktı ve ben buna katlanamazdım.

Bu yüzden devam etmek
zorundaydım. *Savaşmak*
zorundaydım.

Cuma akşamı yemekten sonra bulaşıkları yıkarken Hugh, "Annem aradı," diye duyurdu. "Bugün üniformamı almış."

"Tommen için mi?" Süzme tahtasının üzerine köpüklü bir fincan koyarak sordum.

"Evet," diye cevap verdi, fincanı kapıp havluyla kuruladı. "Ağustos'un otuzunda başlıyorum."

"Oh." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Keşke ben de seninle gelseydin."

"Olmanı dilediğimin yarısı kadar bile değil," diye cevap verdi, bir dolabın kapağını açtı ve kupayı içine bıraktı. "Sacred Heart'a ne zaman dönüyorsun?"

"Otuz Ağustos. Seninle aynı." Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. "Bu hiç adil değil, Hugh. Birinci sınıfa seninle birlikte giriyor olmalıydım."

"Biliyorum Liz," diye cevap verdi, sesi aynı derecede sinirli çıkıyordu. "Katılıyorum."

"İki yıl daha ilkokulda kalmak için çok yaşıyım."

"İki yıl daha ilkokulda kalmak için fazla zekisin."

"Ortaokula gittiğimde on dört yaşında olacağım." Mutfak lavabosuna uzandım, fişi çektim ve suyun giderden aşağı akmasını izledim. "Herkes bende bir sorun olduğunu düşünecek."

"Hayır, yapmayacaklar." Hugh tartışmamı reddetmekte gecikmedi, kurulama tahtasının üzerine koymadan önce havluyu düzgünce katladı. "Çünkü senin *hiçbir* sorunun yok. Ayrıca, küçük sertifikandan sonra her şey yoluna girecek." Elime uzanarak beni kollarının arasına çekti. "Dördüncü sınıfı atlayabilirsin ve o zaman aramızda sadece bir yıl olur."

"Biliyorum." Titreyerek yanağımı boynunun kıvrımına yasladım ve kollarımı beline doladım. "Ama şimdi sadece seninle olmak istiyorum."

"Artık benimlesin." Bir kolunu belime doladı, diğeriyle başımın arkasını kavradı ve fısıldadı, "Ve ben de seninleyim."

Titrek bir nefes vererek göz kapaklarımın kapanmasına ve bedenimin onunkinin içine girmesine izin verdim. "Bana çok şey hissettiriyorsun."

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

"*En iyi* şekilde."

"Bu çok rahatlatıcı," diye düşündü.

Ben. "Benim için de aynı Liz."

Değildi.

Olamaz.

İçimin derinliklerinde uyandırdığı duyguları ya da *vücudumun* onun dokunuşuna verdiği tepkiyi anlaması mümkün değildi. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden ona söylemeye cesaret edemedim, ama gün geçtikçe daha da güçleniyordu.

Hugh bana her dokunduğunda göğsümde hoş bir çarpıntı olarak başlayan şey daha acil bir hale gelmişti.

Tam bir açlığa dönüşmeden önce kaşınması gereken bir kaşıntı.

Elimi tutmak açlık sancılarını hafifletmeye yardımcı oldu ve bana bu şekilde sarılmak biraz daha rahatlattı, ama hala *açlıktan* ölüyordum ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Aklımın bir köşesinde de şu konuşma vardı.

Bir keresinde kötü dokunuş hakkında konuşmuştum ve ellerimi kendime saklamam gerektiğinin son derece farkındaydım.

Ona dokunmamam gerektiğini.

Öpüşmek sadece ağrıyı daha da artırıyor gibi görünüyordu, bu da vücudumun onunkine karşı garip şekillerde hareket etmesine neden oldu. Daha da kötüsü, ellerimi onun teninde *kötü* olduğunu bildiğim şekillerde gezdirmek için duyduğum çılgınca istekti.

Kafamı çok karıştırdı çünkü tüm o korkunç şeyler Canavarın beni yapmaya zorladığı, içimi acıtan ve beni ağlatan tüm o korkunç şeyler, tam da *bu* çocuğun bana yapmasını istediğim şeylerdi.

Canavar gitti, kız kardeşime çok benzeyen bir ses zihnimde yankılandı. *Artık özgürsün*.

Hayır, değildim.

Çünkü canavar gitmiş olabilirdi ama ben ondan asla kurtulamayacaktım.

Bana yaptığı şeylerden.

Aşerdiğim için kemiklerimin derisini soymak istememe neden olan şeylerden.

"Neyin var?" Hugh'nun sesi düşüncelerime nüfuz etti, Geri çekilip endişeli kahverengi gözlerle yüzümü inceledi. "Vücudun tamamen katılaştı."

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, başımı kaldırıp ona bakarak. "Sadece hayal kuruyordum."

"Benim hakkımda mı?" diye alaycı bir şekilde göz kırptı.

"Evet, Hugh." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Senin hakkında." "Bu ne?" diye sordu sonra, elimi tutarak. "Ne neymiş?"

"Bu." Kolumu kıvrarak bileğimi işaret etti. "*Bu* da ne Liz?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, elimi onunkinden çektim ve kolumu geri çekerek. "Unut gitsin, tamam mı?" "Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?" diye ısırdı.

Elimi geri çektim. "Söz vermiştin."

Kalbimi sızlatan gözlerindeki ihanet değildi.

Endişeydi.

Korkuydu.

"Ben yine iyiyim, Hugh." Onunla göz teması kurmak için kendimi zorladım. "Gördün mü?" Gülümseyen yüzümü işaret ettim. "Her şey yolunda."

OLD HALL HOUSE'DA YAZ

Hugh

28 AĞUSTOS 2000

HARCADIKTAN SONRA TÜM YAZ ÇÖKÜYOR ÜZERİNDE BİR PATLAMA LIZZIE'NİN ODASINDAKİ YATAK, kardiyotorasik cerrah olarak başarılı olamazsam, onkoloji veya psikiyatriye kolayca yönelebileceğimi bilerek kendimi güvende hissettim.

Buna kesinlikle hazırlıklıyım.

Tıbbi bir kriz karşısında sergilediğim sakin yaklaşımın yaşlıtlarımın çoğuyla tezat oluşturduğunun farkındaydım ama yine de yaşlıtlarımın çoğu aort kökü ameliyatından etkilenmiyordu.

Yoluma çıkan tek şey kalbim ve onun sadece odasında kaldığım kız için atıyor gibi görünmesiydi. Çünkü o acı çektiğinde, lanet olsun ki ben de hissediyordum.

Liz her gece hiç aksatmadan panik içinde uyanırdı ve her gece hiç aksatmadan kimse onu kontrol etmeye gelmezdi. Ne kadar yüksek sesle çığlık attığı ya da ne kadar çılgına döndüğü önemli değildi; şeytanlarıyla baş başa kalıyordu.

Olayın olduğu ilk gece yatağında kaskatı kesilmiştim, babası odaya girip bir şeyler sezdiğimi düşünürse diye yanına gitmeye korkuyordum - ki bunu yapmamam gerektiğini açıkça belirtmişti.

Catherine'in şu anda çok zayıf olduğunu anladım. Fiziksel olarak kızının yardımına gelemeyecek durumdaydı ama Mike'ın iki sağlam bacağı ve iki sağlam kulağı vardı.

O gece kimse gelmeyince ve Liz ağlamaya devam edince, meseleyi kendi ellerimle hallettim ve onunla yatağa girdim. Orada olduğumu fark ettiğinde.

Üstüme tırmandı ve Gibsie'nin kötü bir rüya gördüğünde yaptığından daha sıkı bir şekilde bedenime sarıldı.

O geceden sonra bu bir alışkanlık haline gelmişti. Liz gecenin bir yarısı uyanıyordu ve ben de kendi yatağımdan kalkıp onun yatağına giriyordum. Ben kulağına teselli sözcükleri fısıldarken o da kollarını boynuma doluyor ve can havliyle bana sarılıyordu. Ağlaması dururdu ama şiddetli sarsıntısı güneş yeniden doğana kadar devam ederdi. Oda gölgeleri dışarı atacak kadar aydınlanana kadar asla bırakmazdı, ben de bırakmazdım.

Bazı geceler odasındaki canavarlar, kafasındaki korkunç kadınlar ve onu rahatsız eden kabuslar hakkında hararetle konuşurdu. Gece yarısı fısıltıları nadiren tutarlı olsa da, her kelimeyi dikkatle dinledim çünkü bana önemli bir şey anlatmaya çalıştığını biliyordum. Zihninin anlamlandırmayı reddettiği bir şey.

Her gece, kız arkadaşımın beni yatağının yanına çağırmasını bekledim ve sonra dikkatle dinledim, o parlak zihninin bana çalışmak için bir kemik atmasını diledim. Ona yardım edebilmem için tutarlı bir anının küçük bir kırıntısını.

Kanıtın var olmadığını ve annemin onu şımartarak yarardan çok zarar verdiğimi düşündüğünü biliyordum ama kalbim bir şeylerin peşinde olduğumu söylüyordu. Liz'i hayatımın büyük bir bölümünde tanımıştım ve içimden bir ses bu konuda onun içgüdülerine güvenmem gerektiğini söylüyordu. Beni asla yanlış yönlendirmeyen kendi içgüdülerim bile ona *inanmamı* istiyordu.

Bu nedenle, son nefesimi verene kadar onu hem kamuoyu önünde hem de özel hayatımda yüzde yüz elli desteklemeye devam edecektim. Onu destekleyemeyeceğim tek şey, Gibs'i hiçbir dahli olmayan olası bir suçtan dolayı cezalandırma konusundaki ısrarıydı ve kız arkadaşım Allen ailesinin kan bağı olsun ya da olmasın her üyesini kınamaya kararlıyken, ben kınama hakkımı sadece Mark'a saklıyordum.

Son birkaç ayın zorlu geçmediğini söyleyemezdim ve kız arkadaşımın ruh sağlığını her zaman herkesten daha iyi anladığımı düşünmüştüm ama bu kadar saf olamazdım.

Belli ki Liz tüm enerjisini ve neşesini günlük ziyaretlerimiz için biriktirmişti, çünkü standart bir yirmi dört saat içinde neler yaşadığını görmek kalbimi kırdı.

Çünkü zihni sadece karmaşık değildi; kendimi onun ruh halindeki ani ve sert değişimleri anlarken bulduğum noktaya kadar ona *işkence* ediyordu.

En kötüsü de her gün yaptığını öğrendiğim kendine zarar verme davranışydı. Bu gerçekten ciğerlerimin havasını söndürdü. Herhangi bir anda arkamı döndüğümde etine bir jilet saplayabileceğini ve *saplayacağı* biliyordum. Onu üç kez yakalamıştım ve bu üç kavga ona sesimi yükselttiğim tek zamandı.

Çünkü beni *duymasına* ihtiyacım vardı.

Çünkü kendini kestiğinde beni de kestiğini bilmesine ihtiyacım vardı.

"Hugh?" Liz sessizlikte fısıldadı ve sesinin aniden araya girmesi, parmaklarını saçlarımda gezdirmek için yatağının kenarına uzattığı elinden bahsetmiyorum bile, bana lanet olası bir kalp krizi geçirtti. "Uyanık mısın?"

"Evet, Liz." Göğsüm kabarak bir nefes verdim. "Uyandım." Parmakları saçlarımı karıştırmaya devam edince bir kolumu uzatıp elimi yatağının kenarına dayadım. "Yine mi kâbus gördün?"

"Sanırım öyle," dedi usulca, elimi avuçlarının içine alarak. "Ama olay sırasında uyuyup uyumadığımı bilmiyorum."

"Konuşmak ister misin..." Kız arkadaşım yatağının kenarından yuvarlanıp yanımdaki şiltenin üzerine uzandığında sözlerim hızla kesildi.

"Merhaba," diye nefes aldı, yan tarafına yerleşip bana baktı.

"Merhaba," diye cevap verdim, derin derin yutkunarak. "Az önce yatağından mı düştün?"

Liz başını salladı ve bana yoğun bir şekilde bakması vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Yarın gidiyorsun."

"Evet, biraz zorundayım." Göğsüme donuk bir ağrı yerleşti. "Okul ertesi gün başlıyor."

"Bu gece sensiz uyumak istemiyorum," diye fısıldadı, çenemi okşamak için uzandı. "Bu bizim son gecemizken olmaz."

Bunu yanlış okumamaya dikkat ederek kolumu yavaşça kaldırdım ve tepkisini bekledim. Başını hemen kolumun kıvrımına gömdüğünde rahatlardım ve kolumu ona doladım. "Bu bizim son gecemiz değil," diye söz verdim, sesim kalın ve hırçındı. "Birlikte daha binlerce gece geçireceğiz."

Liz derin bir nefes alarak uzun bir bacağını kalçalarımın üzerine attı ve avuç içini çıplak karnımın üzerinde düzleştirdi. "Her zaman çok güzel kokuyorsun."

"Bir bakıma buna mecburum, değil mi?" Vücudumun giderek daha fazla yanmasını aklımdan uzak tutmaya çalışarak alay ettim. "Kız arkadaşım günlerinin çoğunu beni koklayarak geçirirken."

"Doğru," diye düşündü, parmakları göbeğime doğru ilerlerken. "Hey, göbek deliğinin altında artık kıl olduğunu biliyor muydun?"

Saçlarımın olduğu tek yer orası değildi ama bunu ona söyleyecek değildim. Hele ki zihinsel olarak bedenimi sakınleştirmek için elimden gelen her şeyi yaparken.

"Hugh?"

"Hm?"

"Beni duydun mu?"

"Evet, Liz." Boğazımı temizledim ve elini avucumun içine aldım. "Seni duydum."

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi suçluymuş gibi çıkıyordu. "Kötü bir dokunuş muydu?"

"Hayır." Başımı salladım ve bir ürpertiği bastırdım. "Fena değil.

Beklenmedik bir şey."

"Oh." Yaklaştı, zavallı kalbime zarar verdi. "Hugh?"

"Evet, Liz?" İç uyluğu üstüme yerleştiginde gözlerimi sıkarak cevap verdim.

"Ne zaman dokunacağız?"

Yutkunmayı unutun; bana bunu sorduğunda neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. "*Dokunmak mı?*"

"Evet," diye nefes aldı, ile omzuma sokuldu.

Yanak. "Kız ve erkek arkadaşların birbirlerine dokunması gibi."

Kahretsin, artık saklayamıyordum.

"Ne var Bu mu?" o sordu O zaman,
açıkça fark etmemek Benim sorunun.

Tanrım, annem *haklıymış*.

Kalbim bu kızı seviyordu, ama vücudum kesinlikle idi
Onu arzuluyordum.

Kahretsin.

"Bundan çok daha büyük olduğumuzda dokunabiliriz,"
diye boğuk bir ses çıkardım, üzerime çöken şehvet sisi içinde
umutsuzca sağduyu ve kendine hakim olma arayışındaydım.
"İkimiz de ortaokula gittiğimizde."

"Ama ben oraya gidene kadar sen iki yıl ortaokulda
olacaksın," diye itiraz etti. "Ya dokunacak başka bir kız
bulursan?"

"Yapmayacağım."

"Ama ya yaparsan?"

"*Yapmayacağım* Liz," diye tekrarladım, bacaklarımın
titrediğini hissederek. "Yapmayacağım."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bunun olmayacağını

biliyorum." "Ama nereden

biliyorsun?"

"Çünkü sadece sana dokunmak

istiyorum." Nefesi kesildi. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdim ve hemen ekledim, "biz daha yaşlı."

"Ne kadar yaşlı?"

"Ortaokula başladığımızda sana zaten söyledim," diye cevap verdim, eli tekrar karnımda gezinmeye başladığında onu tekrar yakaladım. "Acelelerimiz yok Liz ve ortaokula başladığımda başka kızlara bakmaya ya da dokunmaya gitmeyeceğim, tamam mı?"

"Ya da öpüşmek?"

"Ya da öpüşmek," diye onayladım. "Bunların hiçbirini yapmayacağım, bu yüzden tek yapman gereken sabırlı olmak ve bana güvenmek, çünkü sana zarar verebilecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Sana güveniyorum, Hugh."

"Güzel." Yüzümü ona dönmek için yan döndüm, bir elimi yanağına bastırdım ve gülümsedim. "Çünkü bu tür şeyler için dünya kadar vaktimiz var."

Çökmüş, soluk mavi gözler bana baktı. "Tamam."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım o zaman, bunu bilmesini istiyordum. "Ne olursa olsun."

"Ben de seni seviyorum." Sözlerim gözlerindeki ışığın yeniden ortaya çıkmasına neden oldu. "Ne olursa olsun."

"Bana kâbusundan bahsetmek ister misin?" O zaman konuşmayı başa çıkabileceğim bir konuya yönlendirmek için sordum. "Uyumadığını sandığın kâbusu mu?"

Vücudu hemen gerildi. "Bir odadaydım." "Bu oda mı?"

Başını iki yana salladı. "Farklı bir oda."

"Tamam." Ses tonumu nazik tutarak başparmağımla yanağını okşamaya devam ettim. "Odada başka ne vardı?"

"Bir yatak."

"Yatakta mıydın?"

"Hayır." Liz başını salladı. "Öyleydi." "Caoimhe mi?"

Bana sert bir şekilde başını salladı. "Ağlıyordu."

"Kulağa korkutucu geliyor." Kalbim göğsümde dört nala atmaya başladı ama bunu ona belli etmeye cesaret edemedim. Bunun yerine, "Odada başka biri var mıydı?" diye sorarken sesimi olabildiğince sakinleştirici ve rahat tuttum.

Başını çılgınca salladıktan sonra başını salladı. "Var mıydı?"

Başını tekrar salladı ve sonra başını salladı.

"Yok muydu?"

"Bilmiyorum." Liz gözlerini kapayarak titrek bir nefes verdi. "Artık bunu düşünmek istemiyorum."

"Tamam," diye cevap verdim, oysa tek istediğim *hayır, şimdi durma* diye bağırmaktı. Yine de bunu ona yapamazdım. Yarın eve dönecekken ve parçaları toplamak için burada olmayacakken olmazdı. "Bu konuyu bu gece konuşmak zorunda değiliz." Bir kolumu dar beline dolayarak göğüslerimiz aynı hizada olacak şekilde onu kendime çektim. "Biraz uyumaya çalış, tamam mı?"

"Ya canavar rüyalarımından çıkarsa?"

"Burada olacağım," diye söz verdim, ona daha sıkı sarıldım. "Seni izleyeceğim."

"Ve beni güvende tutuyor musun?"

"Evet Liz," diye mırıldandım, kalbimin çatladığını hissederek. "Seni güvende tutuyorum."

BÖLÜM 16

Yeni Ufuklar

TOMMEN'İN ÇOCUKLARI

Hugh

30 AĞUSTOS 2000

"OH, BENİM JAYSUS'UM, KİM SENİ EVDEN BÖYLE BU MU?" JOHNNY Kavanagh, ortaokuldaki ilk sabahımızda Tommen Koleji'nin otoparkında Gibsie'nin etrafında dönerken kalın Dublin aksanıyla sordu. "Üzerinde o şeyle okula girmene izin vermem mümkün değil, Gibs." Suçlayıcı, çelik mavisi gözlerini bana çevirdi. "Bunun olmasına nasıl *izin verirsin*, Hughie?"

"Ben onun bekçisi değilim, Kaptan," diye güldüm, ellerimi havaya kaldırarak.

"Hayır, ama görünüşe göre öyle," diye araya girdi Feely gülerek.

Gibsie son derece şık, lacivert ceketinin yakalarını tutarak, "Hepinizden özür dilerim," diye homurdandı. "Annem şık görüldüğümü söyledi."

Kav yüzünü buruşturarak, "Evet, annem de beni güreştirmeye çalışırken aynı şeyi söylemişti ama ona inanacak kadar kalın kafalı değildim," diye karşılık verdi. "Şu lanet şeyi çıkarır mısın? Yoksa daha ilk zil çalmadan alay konusu olursunuz." "Ama diğer

bütün birinci sınıflar blazer ceket giyiyor," diye yakındı Gibs, aceleyle yürüyen bir grup taze yüzlü birinci sınıfı işaret ederek

geçmiş Biz önce yumuşatma ve

kollar . özel dikim ceket. Sonra nefes nefese

kalmadan önce üçümüze de aşağılayıcı bir bakış attı.

"Kıskanmayın çünkü ben güzel görünürken siz üçünüz köpek gibi görünüyorsunuz.

süveterli bok."

Kav, arkadaşımızın üzerindeki ceketini fiziksel olarak çekiştirmeye başlamadan önce, "Evet, şey, köpek bokunu her gün Carlton'ın kanayan Banks'ine tercih ederim," diye homurdandı. "Hiçbir en iyi arkadaşım sırtında bir hedef tahtasıyla dolaşmaz."

"Az önce bana en iyi arkadaşım dedin."

"Hayır, demedim."

"Evet, yaptın."

"Hayır, kanamadım." "Evet, yaptın!"

"Evet, yaptın *Jonathan*, itiraf et."

"Ufak bir dil sürçmesi idi *Gerard*. Bundan bir şey çıkarma."

"Söyle."

"Hayır."

Gibs, "Söyle yoksa ceketini geri giydiririm," diye uyararak ceketini geri aldı.

Kav meydan okurcasına gözlerini kıstı. "Buna cesaret edemezsin."

"Olamaz," dedi Gibs dikkatleri üzerimize çekecek kadar yüksek sesle ve kolunu kollardan birinin içinden geçirerek bir gösteri yaptı. "Keşke bana yol gösterecek bir en iyi arkadaşım olsaydı."

"Tamam, tamam!" Kav ceketini geri kaparak tersledi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye homurdandı ve kumaşı toparlayıp çantasına tıktırdı. "Şimdi mutlu musun?"

"Kendinden geçmiş!" Gibsie haykırdı ve yemin ederim o anda bir kuyruğu olsaydı, sallanıyor olurdu. Bize d ö n d ü ve sırtıttı. "Johnny bana en iyi arkadaşım dedi."

"Kesinlikle öyle, Gibs," Feely ve ben hep birlikte güldük, Kaptan'ın yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyle iyice eğlendik. "Seni seviyor olmalı, delikanlı."

"Evet, bu en iyi ihtimalle zorlayıcı bir ilişki durumu," diye homurdandı Kav, çantasını kapatıp omzunun üzerinden attı. "Şu kravatı da gevşet, olur mu?" diye ekledi ve *en iyi arkadaşına* son bir kez baktı. "Bir sınıfa giriyorsun Gibs, mahkeme salonuna değil."

Gibsie, "Senin için her şeyi yaparım, kankam," diye karşılık vererek hızla onun yanına gitti.

Kav, Gibsie'nin omzuna bir el koyup onu yağmur suyu birikintisinden uzaklaştırırken, "Bana bir daha öyle derssen seni döverim," diye homurdandı.

"Başüstüne, Kaptan."

Büyük öğle yemeğinde nihayet birbirimizi bulduğumuzda Feely, "Burası bir hayvanat bahçesi," dedi. Bu arada Gibs ve Kav hiçbir yerde bulunamıyordu. "Hayatımda kendimi hiç bu kadar korkmuş hissetmemiştim." Yemekhanede benimkinin yanındaki sandalyeye çöktü, bir şişe Tanora'nın kapağını açtı ve derin bir yudum aldı. "Bu okuldan emin değilim Hughie, gerçekten emin değilim." Fısıldamadan önce içkisinden bir yudum daha aldı, "Buradaki kızlar dehşet verici."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Son sekiz yılımı erkek okulunda geçirdikten sonra, Tommen Koleji tamamen yeni bir gezegene taşınmışız gibi hissettirdi ve beni bu alternatif evrene hazırladığı için kız kardeşime minnettarlık duydum.

"Şuradaki sarışını görüyor musun, at kuyruklu olanı?" Feely bizimkinin karşısındaki masada oturan bir grup kızı işaret etti. "Bu sabah dolapların orada kıcımlı avuçladı ve arkamı döndüğümde başını bile çevirmedi. Orada öylece durdu ve bana göz kırptı."

"Hadi canım," diye güldüm. "Ona ne söyledin?"

"Hiç şansım yoktu," diye cevap verdi gömleğinin yakasını çekiştirerek. "Tek kelime edemedim üzerime atladı."

"Ne demek sana koydu?"

"Yani dilini ağzıma soktu!"

"Dilini ağzına kim soktu?" Pierce O'Neill bize katılarak sordu. "Ee, Biggsie?" Dikkatini bana çevirdi. "Sakın bana vardiyayı şimdiden aldığını söyleme, seni reçelli piç."

"I var a Kız arkadaş, göt deliği," I kopmuş savunmaya geçti. "Etrafta dolaşıp rastgele insanları değiştirmem zor."

"Hâlâ kız kardeşinin arkadaşıyla mı takılıyorsun?" Pierce kuşkulu bir ses tonuyla sordu.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Ve?"

"Hâlâ ilkokulda değil mi?"

Meydan okurcasına gözlerimi kıstım. "Ve?"

"Ve hiçbir şey," diye mırıldandı, rahatsız görünüyordu "Şimdiye kadar onu çöpe atacağını sanıyordum."

"Neden böyle saçma bir şey yapayım ki?"

"Etrafına bir bak Biggsie," diye cevap verdi Pierce, tepkime gerçekten şaşırmış gibiydi. "Burada yüzlerce kızla birlikte olmak varken neden ilkokuldan beri birlikte olduğun kıza bağlı kalmak istiyorsun ki?"

"Çünkü bu kızlardan hiçbirini istemiyorum."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü zaten istediğim kıza *sahibim*."

"Ama en azından suları test etmezsen nasıl emin olabilirsin?" diye zorlamaya devam etti. "On numaralı forma için biçilmiş kaftansın, delikanlı. Kızlar ayaklarına kapanacak ve sen bana tüm bunlardan vazgeçeceğini söylüyorsun-"

"Yan masadaki sarışın," diye araya girdi Feely, bu pisliğin beni ne kadar kızdırdığının farkındaydı. "Beni öptü."

"Yok artık," diye tezahürat yaptı Pierce, dikkati hemen Feely'ye kaymıştı. "Sen bir efsanesin, delikanlı."

Scoil Eoin'den birkaç çocuk masamıza katıldı ve hızlı bir şekilde sıralama, derecelendirme ve etrafımızdaki kızları çaresiz köpekler gibi gözetleme işine koyuldular.

Bu sırada cebimden telefonumu çıkardım, bir yandan da kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. *Lanet Pierce*. Bu okulda Liz'in eline su dökebilecek tek bir kız bile yoktu.

Olsaydı bile, yine de etkilenmezdim çünkü beni kilitleyen Lizzie'nin görünüşü değildi. *O'ydu.*

Telefonumda gezinirken, okunmamış bir tane olduğunu fark ettim.

ve hemen mesaja tıkladım. Liz'den geldiğini ve saatin 08:39 olduğunu gördüğümde *n a b z ı m* hızlandı.

Bakabilirsin ama dokunma. x

Gülümsememi gizlemek için çenemi aşağıda tutarak bir yanıt yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Baktığım tek kız **benim** kızım ve dokunacağım tek kız da o. x

Liz okulu bitirene kadar ondan bir yanıt alamayacağımı bildiğimden, telefonumu cebime geri koydum ve dikkatimi etrafımdaki kızlardan, kızlardan ve daha fazla kızıdan oluşan akıl almaz derecede sıkıcı sohbe verdim.

Sarışınlar.

Esmerler.

Kızılar.Uzun

kızlar.Kısa

kızlar.

Küçük memeli kızlar.Büyük

memeli kızlar.

Yetişkin kadınlara benzeyen kızlar.

Sınırları aşan kızlar.

Tanrım, onları dinlemek çok yorucuydu.

"Ama elinden gelse yaparsın, değil mi?" Lukey sorusunu bana yönelterek sordu.

Düşüncelerimi toparlamak için başımı sallayarak ona dikkatimi verdim. "Ne yapabilirim?"

"Başka bir kızla skor mu?"

"Hayır."

"Dürüstçe cevap vermelisin, Biggsie."

"Verdim," diye kestirip attım. "Ve hâlâ hayır."

"İrlandalı kızın seninle konuşmaya çalıştığını gördüm." "Evet, onu ben de gördüm."

"Tanrım, o biraz iyiydi." "Onun her sözüne asılıyordu." "Benden bir kalem istedi."

"Ve senin numaran. Onu duydum." "Ona verdin mi, delikanlı?" "Bu da başka bir hayır olurdu."

"Hadi ama Biggsie," diye koro halinde söylendi birkaç arkadaş. "Sınıfta sana asılıyordu."

"Delikanlı, o kız çok etkileyiciydi."

"Çok doğru."

"Tanrım, isterse numaramı alabilir."

"Biggsie'yle uğraşmayın çocuklar. Okuldaki tüm yeteneklere tövbe etti," dedi Pierce kahkahalarla gülerek. "Çünkü o *aşık*."

"Neden atışını onunla yapmıyorsun?" diye meydan okudum, Önümdeki salakla göz göze geldim. "Yoksa bir kızın yanına gidip onunla konuşamayacak kadar korkak mısın?"

"Senin yarım yamalak saniyelerinle ilgilenmiyorum, delikanlı," diye güldü Pierce. "Yine de kız arkadaşın için kesinlikle bir istisna yapabilirim." Kaşlarını sallayarak, "İşin bittiğinde onu geçmeyi unutma," diye alay etti.

Feely başını ellerinin arasına alarak, "Aman Tanrım, bunu söylememeliydin," diye inledi.

"Bunu *gerçekten* söylememeliydin delikanlı," diye ekledi Robbie Mac acımasızca. "Kötü bir davranış."

"Evet." Sandalyemi sertçe arkaya iterek ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. "Bunu gerçekten söylememeliydin, pislik herif."

GECE GEÇ SAATLERDE TELEFON GÖRÜŞMELERİ

Lizzie

30 AĞUSTOS 2000

HAYATTA PEK ÇOK ŞEY İÇİN ACI ÇEKTİM AMA BUGÜNÜN EN BÜYÜK GEREKÇE, birinci sınıfa erkek arkadaşım ile başlamak gerekirken, onun kız kardeşiyle beşinci sınıfa *başlamamdı*.

Çocukken geride bırakıldığımı hissetmişim.

Kendi yaşitlarımla birlikte ana akım okullara gitmek yerine özel okullara gittim. Kız kardeşim bu dünyadan ayrıldığında bunu daha da fazla hissettim ve şimdi her şeyi yeniden hissediyordum.

Çünkü Hugh gidiyordu ve ben geride kalıyordum.

Bu beni çok kızdırdı çünkü geçen yaz Sacred Heart'tan mezun olan altıncı sınıf öğrencilerinden bazıları benden bile küçüktü. Şimdi onlar ortaokula giderken ben iki yıl daha ilkokulda kalacaktım.

Bu çok utanç vericiydi çünkü sadece altıncı sınıfta on dört yaşına girmekle kalmayacaktım, aynı zamanda sınıfımdaki diğer herkes sadece onlu yaşlarına girerken ben birinci sınıfın sonunda *on beş* yaşında olacaktım.

On iki buçuk beşinci sınıfa başlıyor.

Şaka gibi.

Ya on bir yaşında ya da on iki yaşına *yeni* basmış olan altıncı sınıfın hepsinden daha büyüktüm ve aradaki fark gerçek sınıfımda daha da küçümseyiciydi.

Claire ve Shannon, beşinci sınıftaki diğer birkaç erkek çocukla birlikte on bir yaşındayken, diğer kızların çoğu henüz on yaşındaydı.

On yaşındaki çocuklarla ne gibi bir ortak nokta olabilirdi ki?

Bacaklarımı ve koltuk altlarımı düzenli olarak tıraş etmek zorundaydım, oysa onlar böyle çileleri paylaşmıyorlardı. Benim göğüslerim, bir erkek arkadaşım, ve

Hala Barbie'lerle oynarken ve erkeklerle Dream Phone'da konuşurken adet döngüleri.

Claire ve Shan dışında diğer kızların arasına nasıl karışacağımı bilmiyordum çünkü hiçbir zaman onlardan biri *olmadığımı* hissediyordum. Üç yaşımdan önceki hayatıma dair hiçbir anım yoktu ve o zamandan beri tüm anılarım doktor randevuları, hastaneye yatışlar, gözyaşları, tabletler, öfke nöbetleri ve travmalarla doluydu.

Aslında hiç oyuncak bebeğim bile olmamıştı. Doğum günlerinde ve Noel'de bir sürü bebek aldığımı hatırlıyorum ama onları ya arkadaşlarıma vermiştim ya da Hugh ve çocuklarla atış yapmaya gittiğimde hedef talimi için kullanmıştım.

Diğer kızların giysi giydirme oyunlarından aldıkları zevki anlayamazdım ve firfırlar ve fiyonklar içinde dönüp durma düşüncesinden nefret ederdim. Ara sıra elbise giymeye karşı değildim ama benim tarzım mağazaların benim yaşımdaki kızlar için önerdiklerinden ya da arkadaşlarımdan giydiklerinden çok farklıydı.

İlerlemiş yaşımda, fiziksel olgunluğum ve akranlarımla ilişki kuramamamın yanı sıra, ilkokul seviyesindeki müfredat benim için çok kolaydı. Çoğu gün okulda giderek daha fazla depresyona giriyordum çünkü zihnim uyarılmamıştı ve yolda kalmak için uyarılmaya ihtiyacım vardı. İçimde hiç dinmeyen fırtınadan beni uzaklaştıracak bir meydan okumaya ihtiyacım vardı.

Tommen'deki ilk gününün ardından Hugh nihayet aradığında, hemen bir sıcaklık hissettim.

"Hey, Liz." Tanıdık sesini duyduğumda içimi bir sıcaklık kapladı. "Geç aradığım için özür dilerim. Okuldan sonra antrenmanım vardı."

"Sorun değil." Memnun bir iç geçirdim ve yastıklarına yaslandım. Bütün gün konsantre olamamış, onun ortaokuldaki maceralarını düşünmekten kendimi alamamıştım. "Günün nasıl geçti?"

"Çok telaşlı," diye kıkırdadı erkek arkadaşım. "Burası hayvanat bahçesi gibi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, oldukça vahşi ama başardım" diye cevap verdi rahat bir şekilde. "Koç okuldan sonra ragbi seçmeleri düzenledi ve ben ve çocuklar okul takımına çağrıldık."

"Hangi çocuklar?"

"Kav, Feely, ve, uh, Gibs."

Hugh onun adını söylediğinde göğüs kemiğimi delip geçen bıçaklanma hissini tarif edemezdim. Bir an için nefes alabileceğimden emin değildim ama sonunda neredeyse beni öldürecek olsa da *tebrikler* kelimesini ağzımdan çıkarmayı başardım.

"Liz." Konuşmadan önce hatta uzun bir duraklama oldu. "Üzgünüm bebeğim, ama onun benim arkadaşım olduğunu biliyorsun."

Onun arkadaşısı olma, diye bağırmak istedim ama kendimi tuttum, gerçekten yanımda olduğunu hissettiğim tek kişiyi uzaklaştırmaktan çok korkuyordum. "Bana Tommen'den bahset," dedim onun yerine, patlamadan önce konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Öğretmenlerin kim?"

Hugh rahatlamış bir ses tonuyla bana gününün başından sonuna kadar ayrıntılı bir özetini verdi ve *kendisinden* hiç bahsetmedi, ki bundan son derece memnun oldum.

"Sınıfınızda kızlar var mı?" Bir süre sonra sordum, daha ilgili hissediyorum.

"Birkaç tane," diye cevap verdi eşit bir şekilde. Sırıttım.

"İyi biri var mı?"

"Adı Lizzie Young olan kimse yok" diye alaycı bir yanıt verdi. "Onlara bakmıyorum, Liz."

"Olsaydın kızmazdım," diye itiraf ettim iç çekerek. "Pek de kolay bir kız arkadaş sayılmam."

"Bakmıyorum Liz," diye tekrarladı, sesi artık ciddiydi. "Şimdiye kadar istediğim tek kız sensin ve bunu bozacak hiçbir şey yapmayı düşünmüyorum."

HAVUZDA RANDEVU GECELERİ

Lizzie

23 KASIM 2000

"YETERİNCE BÜYÜDÜĞÜMDE BURADA BİR İŞ BULACAĞIM," DEDI HUGH
Perşembe akşamı suda sıçradığımız sırada duyuruldu.

Eylül ayında geri , zaman o önerdi biz almak
yukarı

Hafta içi akşamları okuldan sonra yüzmeyi çok sevdiği için
bunun sadece kafasında dolaşan geçici bir fikir olduğunu
düşünmüştüm.

Ama bu konuyu açmaya devam edince, çok ciddi olduğunu
hemen anladım. Ailemi egzersizin ruh sağlığım için faydalı
olabileceği konusunda ikna ettikten sonra, beni neredeyse kapı
dışarı etmişlerdi.

Son iki aydır hafta içi her akşam saat 7'de
Tam saatinde, Hugh sadık sarı sapanıyla ve omzuna astığı yüzme
çantasıyla evime geldi.

Oradan bisikletle otele ve özel dinlence yerlerine gideceğiz.

Merkez içinde Kasaba, nerede her ikisi de
bizim AİLELER üyesiydik ve kapanış saatinde bizi
dışarı atana kadar yüzdük.

İki saat boyunca onu tamamen kendime aldım, sonra kendisi
eve gitmeden önce beni eve bıraktı.

Belki yüzmenin verdiği endorfinden belki de Hugh'dan ama
suyun içinde başka hiçbir yerde hissetmediğim bir dinginlik
hissettim.

"Ciddiyim." Hugh boş cankurtaran sandalyesini işaret etti.
"Orası benim koltuğum olacak."

"Sana inanıyorum," dedim kollarımı ve bacaklarımı ona
dolayarak. "Gönlünden geçen her şeyi başardın."

"Her şey değil," diye karşılık verdi flörtöz bir göz kırpmayla. "Kalbimi koyduğum bazı şeyler aceleye gelmez."

Kalbim göğsümde çırpındı. "Öyle mi?"

"Uh-huh." Kalçalarımı kavradı ve beni daha yakına çekti. "Seni düşünmeden duramıyorum."

"Buradayım," diye güldüm ve sırlıslıkla saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için uzandım. "Islak saçlarla çok sevimli görünüyorsun." Sırıtarak yanına eğildim ve burnuna bir öpücük kondurdum. "Kocaman, kahverengi gözlü bir köpek yavrusu gibi."

"Her delikanlının kız arkadaşının söylemesini istediği şey." "Demek istediğim bu değil-"

Sözlerim dudakları benimkilere çarptığında dudakları tarafından yutuldu. Dili geçici bir şekilde benimkine sürtündü, bir tepki arıyor, onay bekliyordu. Zevkten titreyerek onu açgözlülükle öptüm, ağzımı sonsuza dek onunkiyle birleştirmekten başka bir şey istemiyordum.

Hugh beni öptüğünde, daha önce ya da o zamandan beri yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Beni ağzıyla seviyordu. Dilinin her hareketiyle duygularını ifade ediyordu. Çok derindi. Her şeyi tüketiyordu. Sanki onun zamanının, odağının, kalbinin ve şefkatinin tek alıcısıydim.

Ortaokula başladığından beri öpüşme sayımız çok artmıştı, hatta geçen ayki doğum gününden beri daha da artmıştı. Sanki onun vücudu benimkine ayak uydurmuştu ve *nihayet* aynı frekanstaydık. Hugh *sadece* öpüştüğümüzden emin olmak için her zaman dikkatli *davranırdı* ve ben de onun yolundan gitmekten son derece *memnundum* çünkü öpücükleriyle bana bir şeyler hissettirebiliyordu.

Bir parçam Hugh'nun Tommen'le birlikte olmaya başladığında ve başka kızlarla birlikte olduğunda benden uzaklaşacağından korkmuştu ama benimle yalnız zaman geçirmeye her zamankinden daha kararlı görünüyordu.

Erkek arkadaşım sözünü tuttu ve gözlerini benden ayırmadı, her ne kadar yeni okulundaki birçok kız

başını çevirdi. Hugh bu konuda tek kelime etmezken, kız kardeşi ise arkadaşlarından kirli detayları öğrendiği anda b  lb   gibi şakımaya başladı.

G  r  n  şe g  re, ilkokuldan beri en iyi arkadaşı olan   ocuk Tommen'de tam bir kalp kırıklığı prensine d  n  şm  şt   ve etkileyici bir hayran kitlesi onun sevgisi i  in yarışıyordu. Patrick'e g  re ve Hugh'un da hakkını teslim etmek gerekirse, bu ilgiye   o  unlukla kayıtsız kalmış, derslerde kafasını kitaplardan,   gle tatilinde ise g  zlerini telefonundan ayırmamıştı. Ve ger  ekten cesur olanlar ona a  ık  a teklif etti  inde bile, kibarca ve kesin bir şekilde reddetti.

Hugh dudaklarını dudaklarımdan ayırırken panikle mi bir ses tonuyla, "Tamam, durmamız gerek," dedi.

"Neden?" Boynunu   p  c  klere bo  arak inledim. "Seni   pmeyi bitirmemiştim."

"Bunun i  in ger  ekten   zg  n  m." Sert ve d  zensiz nefes alıp vererek belimden tuttu ve beni kollarının arasından fırlattı. "Ama bir dakikaya ihtiyacım var."

"Kız arkadaşına b  yle mi davranıyorsun?" diye kıkırdadım ve ona do  ru k  rek   ekerken bir a  ız dolusu su fışkırttım. "Beni b  yle fırlatıp atmak."

"L  tfen geride dur," diye uyardı Hugh, bir elini kaldırırken di  er eliyle benden uzaklaşmak i  in y  zd  . "Ciddiyim Liz."

"Oh, y  zerek ka  maya   alışmayı bırak, seni koca bebek," diye g  ld  m, g  zlerimi devirerek. "şortunun i  inde ne oldu  unu zaten biliyorum. B  t  n yaz sırtımı d  rtt   durdu."

"Teşekk  rler, Liz. S  yle o Daha y  ksek sesle, neden Yapma. Ya?" Hugh inledi   nce kaybolmak altında ve Su, sadece tam bir dakika sonra havuzun karşı ucunda yeniden ortaya   ıktı.

Kendini zahmetsizce sudan   ıkararak havuzun kenarına oturdu, ayakları h  l   suyun i  inde sallanıyordu. "Tamam," diye seslendi ve bana iki başparma  ıyla işaret etti.

"Sanırım her şey kontrol  m altında."

"Son zamanlarda seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?" Hugh yüzdükten sonra, ışıksız otoparktan bisikletlerimizi park ettiğimiz yere doğru yürürken, "Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?" diye sordu.

"Ne için benimle gurur duyuyorsun?" Elini elimde hissetmekten ve elimi her zaman arkasına sıkıştırmasından keyif alarak sordum. Bunu neden fark ettiğimden ya da bunun neden önemli olduğundan emin değildim ama bu benim için işaretlediği kutulardan sadece biriydi. Bir diğeri de yol kenarında yürürken her zaman dışarıda olduğundan emin olmasıydı.

"Suya geri dönmek için," diye açıkladı ve sonra rahatsız edici bir omuz silkmeye, "sonra, şey, bilirsin işte," diye mırıldandı.

Evet, *korktum*. "Boğulmaktan korkmuyorum, Hugh," dedim ona, vücudumu ısıtmak için ona yaklaşarak. *Çünkü ölmekten korkmuyorum*. "Su beni korkutmuyor-"

"Vay anasını!"

İrkilerek ağzımı açtım, sorunun ne olduğunu öğrenmek için talepte bulunmaya hazırdım ki Hugh beni döndürdü ve göğsümü onun göğsüne yapıştırdı. Yüzümü göğsüne bastırırken kulağıma "Panik yapma," diye fısıldadı. "Benimlesin ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim ama sanırım onu görüyorum."

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu.

Zaten biliyordum.

"Nereye?" Yüzümü ceketinin içine gömülü tutarak sıkılarak konuştum.

"Yolun karşısında, sokak lambasının altında," diye cevap verdi sakince. "Çok karanlık ve emin olamıyorum ama sanırım bu o."

"Bana mı bakıyor?" Vücudumun titrediğini hissederek ağladım. "Bizi görebiliyor mu?"

"Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı bizi yavaşça park halindeki bir kamyonun arkasına götürürken. "Otopark zifiri karanlık."

"Ne yapacağız?"

"Otele geri dönüp Gard'ları arayacağız."

"Bize inanmayacaklar, Hugh."

"Yapacaklar Liz," diye söz verdi, adımlarımızı yavaşça otoparka doğru geri atarken. "Onları ben yapacağım."

"Neden uydurayım ki?" diye sordu erkek arkadaşım kırk dakika sonra, otelin lobisinde yan yana otururken, iki sert bakışlı Gardaı bize kaşlarını çatarak bakıyordu. Bu sırada ben onun yanında sessiz kaldım. Çünkü bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

Hugh, "Size söylüyorum, bu kadını etrafta sinsice dolaşırken üçüncü kez görüyorum," diye savunmaya devam etti. "Bu kesinlikle bir taciz olmalı!"

İçlerinden biri, elinde not defteriyle, "O zamanlardan herhangi birinde sana yaklaştı mı?" diye sordu.

"Şey, *hayır*." İlgisizliklerine sinirlendiği her halinden belli olan Hugh bir elini saçlarında gezdirdi ve içini çekti. "Ama bize bakıyor."

"Diğer yayalara bakmayı yasaklayan bir kanun yok."

Ne söylediğinin bir önemi yok. Bize inanmayacaklar, demek istedim ama bunun yerine elimi koluna koymakla yetindim. Çünkü ağzımı açarsam bu insanlara ulaşma umudu tamamen yok olacaktı.

"Nerede o?" Sinead Biggs lobiye dalmış, çılgınca oğlunu arıyordu. "Oğlum nerede?"

"Anne!" Hugh yüzünde rahatlama ifadesiyle haykırdı. "*Tanrı*'ya şükürler olsun." Ayağa fırlayarak annesine doğru koştu ve gecenin olaylarını hızla ona anlattı.

Bu arada, üzerimde yükselen donanma üniformalı adamlara güvenmediğim için kılımı bile kıpırdatmadım.

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı hanımefendi?" diye sordu içlerinden biri.

Başımı salladım.

"Bu bir hayır
mı?" Başımı
salladım.

Birbirlerine baktılar ve Hugh'un annesiyle hararetli bir şekilde konuştuğu yere çekilmeden önce sessizce başlarını salladılar.

Titrek bir nefes vererek sandalyenin kolçaklarını kavradım ve otoparka açılan tavandan tabana pencereden dışarı baktım.

O dışarıdaydı. Onu
hissedebiliyordum.

Canavar ortadan kaybolmuştu.

Ama korkunç kadın her zaman izliyordu.

ESKILER GITTİ, YENİLER GELDİ

Hugh

31 ARALIK 2000

HAVUZDAKI OLAYDAN SONRA LIZZIE'NİN MORALI BOZULMUŞTU VE

Yaptığım hiçbir şey onu geri getirmedi.

Onu üzerine çöken karanlıktan çekip çıkaramıyordum ve okul, yüzme yarışları ve rugby ile boğuştuğum için eskisi kadar birlikte vakit geçiremiyorduk.

Kalbim kırıldı çünkü bunun neden olduğunu *biliyordum*. Gardaí'nin ormandaki kadını gördüğümüze dair ifademize verdiği yetersiz yanıt, kız kardeşinin ölümüyle ilgili anıları tetiklemişti. Kişisel olarak, sadece yetkililerin benim ifademi dikkate almamasından değil, aynı zamanda ailemizin de buna inanmamasından inanılmaz derecede rahatsız olmuştum. Olanlar yüzünden hâlâ çok kızgındım ve Liz'in *iki kez* başarısızlığa uğramasının nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum.

Kız arkadaşımın akıl sağlığını suçlamaya çalışabilirler.

ama o gece ne gördüğümü biliyordum ve ormandaki kadını kesinlikle *görmüştüm*. Beni en çok kızdıran şey, ailelerimizin karar verildi için hemen çek ve fiş üzerinde hafta içi yüzmelerimiz. *Olmadığını* söyledikleri şeylerin tekrar yaşanmaması için önlemler aldılar.

Tıpkı ailemin Mark'ın tecavüzcü olduğuna inanmazken, aynı zamanda kız kardeşimin karşı kıyıya geçmesini *yasaklaması* gibi. o uzaklaşana kadar.

Tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Havuzda yaşananlar, kız arkadaşımın bana karşı olan öfkesini körüklüyor gibiydi. tedavi Bu geçmiş yıl, getirmek ile o a

kükreyen bir korumacılık dalgası.

Onun yanında olabilmek için elimden geleni yaptım, kız arkadaşım ile fazladan birkaç saat daha geçirebilmek için mümkün olduğunca çok rugby antrenmanını kaçırdım, ama Liz hızla gözden düşüyordu.

Noel fiyaskoyla sonuçlanmıştı, birlikte takılmak için yaptığımız tüm planlar, okul tatile girer girmez yatağa girdiğinde buharlaşmıştı.

Noel tatili sırasında fırsat buldukça Old Hall House'da kalıyordum, ama Mam ilişkimiz yüzünden tepemdeydi ve bizi *günaha* girebileceğimiz olası senaryoların içinde bırakmak istemiyordu.

Yine de, Liz'le kalmama izin vermesi için onu ikna etmeyi başardım.

Ama bunun Mam'ın fikrini değiştirmesinden çok rugby kulübünde düzenlenen yeni yıl diskosuyla ilgili olabileceğini düşündüm.

Okuldaki bütün çocuklar diskoya gidiyorlardı ve bütün hafta boyunca telefonumu karıştırıp beni de götürmeye çalışmışlardı. Neden gitmediğimi öğrendiklerinde, erkeklerle bir gece geçirmek yerine bir kızı seçtiğim için sağlıklı bir alay konusu oldum.

Umurumda bile değildi ve alayları üzerimden ördeğin sırtından akan su gibi akıp gidiyordu, çünkü onlar çalılıklarda bok suratlı olup rastgele insanlarla tükürüklerini değiş tokuş ederken Liz'le yatakta kıvrılmış olan bendim.

"Saat kaç?" Liz beni hayallerimden uyandırarak sordu. Uzun bacaklarından birini benimkinin üzerine atarak yanağımı göğsüme yasladı. "Henüz gece yarısı olmadı mı?"

"Bekle, kontrol edeceğim." Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım, hızlıca ekran kilidini açtım ve saati ona okudum. "Gece yarısına bir dakika var."

"Bu çok iyi." Sesi ancak bir fısıltıdan daha fazlaydı. "Uyuduğumu sanıyordum."

Uyusaydı da beni rahatsız etmezdi. İyi bir uyku çektiğini görmek beni rahatlatmıştı. Çok acı çektiğini biliyordum.

Morali bozuk olduğuunda uykusuzluk eker ve günlerini yatakta cansız bir şekilde gözlerini hiçbir şeye dikmeden geçirirdi.

"Tamam, artık gece yarısı oldu," dedim saçlarını ok ayarak. "Mutlu yıllar, Liz."

"Mutlu yıllar, Hugh." Büyük bir çabayla yüzünü benimkine doğru kaldırdı ve tekrar yere d  meden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu gece benimle kaldığın için teşekkür ederim. Bu benim için her şey demek."

"Ve sen benim için her  eysin," diye hatırlattım ona, üzerine örttüğüm koluyla kolunu ok ayarak. "Ayrıca, 1994'ten beri her yeni yıla birlikte girdik ve bu geleneği bozmak gibi bir planım yok."

"Bu bizim geleneğimiz mi?"

"Elbette," diye cevap verdim ve odasının köşesinde duran televizyonu durdurmak için karnımın üzerinde dengede duran kumandaya uzandım. Bütün gece ne izlediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama beyaz gürültü tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. "Her yeni yıla dudaklarım d k lene kadar seni öperek gireceğim."

"Ne olursa olsun mu?"

"Evet, Liz." Saçlarına bir öpücük kondurdum. "Ne olursa olsun."

" imdi hatırlıyorum" diye fısıldamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Neyi hatırlıyorsun Liz?" Vücudumun gerildiğini hissederek sordum.

"O."

Kalp atışları hızlandı. "Mark?"

Başını salladığını hissettim. "Onu incitiyorsun."

Vay anasını.

Lanet olsun.

"O gece mi?" Kendimi sakın kalmaya zorlayarak sordum.

Bir ba  daha salladı. "Birçok gece."

Yüce İsa.

"Onu aşağıda tutarak," diye fısıldadı ve sonra, uzun bir aradan sonra, "içine bir şeyler koyarak," diye mırıldandı. İçini büyük bir ürperti kapladı. "Ona hayır demeye çalıştı... ama o hiç dinlemedi."

"Onu birden fazla kez mi incitti?"

"Her gece" demeden önce kaskatı kesildi. "Ne zamandan beri?"

İçinden bir ürperti daha geçti ama bu seferki çok daha şiddetliydi ve tüm vücudunun kontrolsüzce sarsılmasına neden oldu. "Başlangıç."

"İlişkilerinin başlangıcı mı?"

Nefesi kesildi ve başını salladı. "Her zaman," diye hıçkırıklara boğuldu. "Biri öğrenirse öleceğini söyledi ama yine de öldü, Hugh, söylemese bile! Onun istediğini yaptı ve yine de öldü."

Tepki *vermemek* için içimdeki tüm otokontrolü *kullanmam* gerekti ama bir şekilde başardım. "Bunu sana Caoimhe mi söyledi Liz?"

Kontrolsüzce titreyerek başını salladı.

"Ne zaman bebeğim?"

"O gece." Vücudu kaskatı kesildi ve gözlerini sıkıca yumdu. "Yalan söylemiyorum. Yemin ederim. Doğruyu söylüyorum."

"Biliyorum." Kendimi baygın hissederek kolumu ona doladım. "Sana inanıyorum."

"Kimse bana inanmıyor." Gözyaşlarım göğsüme damladı. "Artık ailemin bile bana inandığını sanmıyorum."

"Sana inanıyorum," dedim boğuk bir sesle, aklım tamamen karışmıştı. "Her kelimesine inanıyorum Liz."

"Gitme." Burnunu çekerek bana daha sıkı sarıldı. "Lütfen benimle kal."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yemin ettim, ona daha sıkı sarıldım. "Ve bu konuda bir şeyler yapacağım, Liz. Söz veriyorum."

"Hiçbir anlamı yok," diye fısıldadı üzüntüyle. "Dinlemeyecekler."

ALARMI ÇALIN

Lizzie

4 OCAK 2001

HUGH'A ANILARIMI ANLATMAK BİR HATAYDI.

Bana inanmadığı için değil, kendime inanmadığım için.

Aradaki farkı anlayamayana kadar anılarım hayal gücümle kaynaşmaya devam etti.

Artık hiçbir şeyden emin olamıyordum, Hugh'un yılbaşı günü ailemi toplantıya çağırması ve Gardaí'ye bir gece önce ona verdiğim bilgileri içeren yeni bir ifade vermemizi istemesi de bu konuda yardımcı olmadı.

Dengeli kalmaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama karakola götürüldüğümde ve daha fazla memurla karşılaştığımda kendimi kaybettim.

Kız kardeşimin öldüğü geceye dair hiçbir tutarlı ayrıntıyı aklımda tutamadığım için, doktor çağırana kadar sayıklayıp durmuştum.

Ondan sonra her şey karardı.

Ailem üç gün sonra beni karakola geri getirdiğinde, başka bir memur tarafından ev hayatımın durumu hakkında rahatsız edici bir şekilde sorgulandım. Bu memur üniforma giymiyordu ama üniformalı gibi konuşuyor ve sorması gerekmeyen sorularla beni bombardımana tutuyordu.

"Evde herhangi bir istismar geçmiş i var mı?"

"Hayır."

"Emin misiniz? Burası dürüst olabileceğiniz güvenli bir alan."

"Hayır."

"Size hiç uygunsuz bir şekilde dokunan oldu mu?"

"Hayır."

"Peki ya sen küçükken?"

"Hayır."

"Bundan emin misin, Lizzie?" "Evet."

"Annenizle ilişkiniz nasıl?" "İyi."

"Peki ya baban?"

"İyi."

"Ebeveynlerinizden biri size hiç zarar verdi mi?"

"Hayır."

"Fiziksel azarlama ya da şaplak yok mu?"

"Asla."

"Peki ya kız kardeşin?"

"Hayır, ona da hiç dokunmadılar." "Kız

kardeşin sana hiç zarar verdi mi?" "Kız

kardeşim öldü."

"Bunun farkındayım," diye cevap verdi kadın soğuk bir şekilde. "Ölmeden önce kız kardeşiniz size zarar verdi mi?"

Gözlerimi kıstım. "Hayır."

"Yine de ona şiddet uyguluyordun." Konuşurken beni dikkatle izledi. "Kayıtlarıma göre bir tartışmadan sonra kız kardeşinizin sağ elmacık kemiğinde kalıcı bir yara izi bırakmışsınız."

İçimi utanç kapladı. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

"Klinik olarak bipolar bozukluk teşhisiniz var, doğru mu?"

"Evet."

"Sen vardı teşhis edildi içinde erken çocukluk
ile durum?"

"Evet."

"Hangi tür?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Sanrılar ve halüsinasyonlar tip 1 olanlarda daha yaygındır."

"Tip 1 olduğunu varsaymak güvenli mi?" demeden önce uzun bir süre bana baktı.

Bu kadından anında nefret ederek sandalyenin kolçaklarını kavradım oturuyordum ve tısladım.

"Ben değilim

kuruntulu."

"Ama sesler duyuyorsun."

"Hayır, *duymuyorum*."

İnanmayan bir kaşını kaldırdı. "Ailen bize Doktorlarınızdan biriyle konuşmak için izin aldım ve erken çocukluk döneminden beri sesler duyduğunuz bize doğrulandı." Bana sert bir bakış attı. "Korkunç kadın mesela."

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Doktor sana bunu söylememeliydi."

"Doktor, son suçlamalarınızla ilgili herhangi bir bilgiyi açıklamak için ailenizin yazılı iznini aldı," diye sert bir şekilde karşı çıktı. "Sanırım bu 'korkunç kadın', arkadaşınızı sizi takip ettiğine ikna ettiğiniz kadınla aynı kişi?"

Hugh.

Hugh'dan bahsediyordu.

"Onu hiçbir şeye *ikna* etmedim," diye boğuk bir ses çıkardım, vücudumun gerginlikten titrediğini hissediyordum. "*İkimiz* de onu gördük."

"Hiçbir şey söylemeden çok ciddi suçlamalarda bulunuyorsun.

Onları destekleyecek kanıtlar." Dirseklerini aramızdaki masaya dayayarak konuşurken ellerini birbirine kenetledi. "Bu suçlamalar hem söz konusu memurlar için zaman kaybettirici hem de devlet için maliyetli. Anlıyor musunuz?"

Burun deliklerim alevlendi. "*Evet.* "

"Durumunuzu anlıyorum," diyerek daha yumuşak bir tonda konuştu. "Bipolar semptomlarınızı şiddetlendirdiğinden hiç şüphem olmayan korkunç bir çile yaşadınız."

Ama...

"Ancak bu sürekli suçlama akışı devam edemez," diye sözlerini tamamladı. "Bay Allen'in üvey annesinden resmi şikayetler aldık ve yaşadıklarınızı anlıyor olsak da, bu davranış durmazsa yasal sonuçları olacaktır."

"Sadhbh bana karşı şikâyetle mi bulundu?" Zor ve hızlı nefes alarak ağzımdan kaçırmayı başardım. "Beni *neyle* suçluyor?"

Notlarını karıştırdıktan sonra şöyle dedi: "İftira oğulları."

"Oğullar," diye fısıldadım, kendimi güçsüz hissediyordum. "Çoğul mu?"

"Evet. Bayan Allen'ın hem üvey oğlu hem de biyolojik oğlu şikayette mağdur olarak listelenmiştir."

Kurbanlar.

Doğru mu duydum? Onlar

kurban mıydı?

"Kimse başınızın belaya girdiğini görmek istemiyor Bayan Young,"

Memur sözlerine şöyle devam etti. "Kesinlikle ekibimin herhangi bir üyesi değilsiniz, ancak bu davranışınız durmazsa müdahale etmek *zorunda kalacağımız* noktaya doğru ilerliyorsunuz." "Hiçbirimiz Garda karakolunda kederli bir çocuk görmek istemeyiz, bu yüzden Allen ailesine iftira atmayı bırakacağınıza dair güvence alabilir miyim?" diye eklemekten önce uzun bir süre durakladı.

"Merak etme," diye mırıldandım, kalbimin soğuduğunu hissederek. "Beni bir daha asla burada görmeyeceksin."

AŞIN BUNU

Hugh

7 NİSAN 2001

"BU SURAT DA NEYİN NESİ?" FEELY CLAIRE AYAĞINI YERE VURDUĞUNDA SORDU

Cumartesi gecesı odama girdiğinde, birisi mısır gevreğine işemiş gibi görünüyordu.

"Ben terk edildim," diye ilan etti dramatik bir şekilde önce yatağıma uzandım. "*Yine.*"

"Aldırma ona," dedim gözlerimi devirerek. "Gibs Paskalya için Cap'le Dublin'e gitti diye oyuncaklarını çocuk arabasından atıyor."

Claire kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dublin," diye homurdandı. "*Dublin*'e gitmek için ne gibi bir sebepleri olabilir ki?"

"Belki de Kavanagh'lar orada olduğu için nereden?" Kuru bir şekilde teklif ettim. "Ve Johnny'nin ailesinin Dublin'de hala kontrol etmek isteyebilecekleri mülkleri ve işletmeleri var mı?"

"Kaptan ve Gibs oradayken bir etkinliğe katılmayacaklar mı?" Feely sordu.

"Bir etkinlik mi?" Yatağımda sıçrayan Claire'in gözleri irileşti. "*Ne tür bir* olay?"

"Ragbi gençliğinin yıllık ödöl töreni."

"Ne için?"

"Cap yarım düzine kupa kazandı," diye açıkladı Feely. "Gibs onun artı biri."

"Delikanlı senin değil Claire," diye hatırlattım ona. "Gibs'in başka arkadaşları olmasına izin var, biliyorsun." Omuz silktim. "Ayrıca, ondan biraz ayrı kalmak sana iyi gelebilir."

"Ciddi misin, Hughie?" Kız kardeşim sanki ona dünyanın düz olduğunu söylemişim gibi bana baktı. "Ben neden

Gerard'dan boşluk mu istiyorsun?"

"Belki Yani sen harcamak zaman ile
senin diğer arkadaşlar," diye önerdi Feely.

"Lizzie gibi mi?"

"Kesinlikle," diye kabul ettim ve televizyonda oynayan filmi
durdurdum. "Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kardeşimle sakso çekmeyi seven arkadaşımı mı
kastediyorsun?"

"Seni yakalamış, delikanlı," diye kıkırdadı Feely. "O
hâlâ senin arkadaşın Claire."

"Seni benden daha çok seviyor."

"Çoğu insan genelde böyle yapar," diye katıldım. "Ama bu
kendinizi ortaya koymamanız için bir neden değil."

Claire başıma bir yastık atarak, "Sen bir pisliksin," diye kıs
kıs güldü.

"Ciddiyim," diye ekledim. "Onu aramalısın Claire."

"Benimle dört kelimedenden fazla konuşsaydı konuşurdum," diye
cevap verdi kız kardeşim hüzünlü bir iç çekişle. "O çok üzgün."

"Siktir," diye mırıldandı Feely irkilerek. "Bunu atlatamıyor,
değil mi?"

"Hayır." Claire başını salladı. "Sürekli daha da üzgün
oluyor."

"*Aşmak* mı?" Anında sinirlenerek tersledim. "Kız kardeşinin
nehirden çıkarılışını izleyeli daha bir yıl bile olmadı, delikanlı.
Böyle bir şeyi nasıl atlatmasını öneriyorsun?"

Arkadaşım mahcup bir ifadeyle, "Özür dilerim, delikanlı,"
dedi. "Öyle demek istememiştim."

"Sadece seninle konuşmak istiyor," diye araya girdi Claire.
"Cidden, Hughie. Artık okulda neredeyse hiç kimseyle
konuşmuyor ve mesajlarıma da cevap vermiyor." Claire üzgün
bir şekilde iç çekerek yatağıma uzandı. "Ona yardım etmek
istiyorum, gerçekten istiyorum ama Gerard yüzünden bana çok
kızıyor ve sonunda hep kavga ediyoruz."

Kız kardeşimin nereden geldiğini anlıyordum. Gibs kız
arkadaşım için çetrefilli bir konuydu ama

gittikçe daha da yalnızlaştığını duydu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim iç çekerek.
"Ya da ona nasıl yardım edeceğimi."

"Belli ki biliyorsun çünkü konuştuğu tek kişi sensin," diye cevap verdi kız kardeşim bana destekleyici bir gülümsemeyle.
"Gerçekten harika bir doktor olacaksın Hughie, çünkü aylardır Lizzie üzerinde mucizeler yaratıyorsun."

Tam tersine, kız arkadaşım için işleri fevkalade berbat etmiştim. Yılbaşından sonra Gardaí'ye ifade vermesi için ısrar etmem Liz'i sadece travmatize etmekle kalmamış, aynı zamanda onu kırmıştı. *Hem de ciddi* bir şekilde.

Gardlar onun hakkında hiçbir şey yapmadı
zihinsel
Liz'i on adım geriye atan bir atılım.

Kabuğuna çekilmiş ve kendisine ne söyledikleri ya da nasıl hissettiği hakkında konuşmayı kesin bir dille reddetmişti.

Daha çok okulu asıyordu, ilaçları birkaç kez değiştirilmişti ve bu tamamen benim hatamdı.

Eğer çenemi kapalı tutsaydım, şu anda böyle olmazdı.

YANI BU ON ÜÇ MÜ?

Lizzie

9 HAZİRAN 2001

"BUNU HIÇ ÇIKARMAMANI SEVIYORUM," DEDI HUGH, PARMAKLARIYLA

Yatağımda üst üste ve kuyruk pozisyonunda tembellik ederken ayak bileğimdeki bilekliğin tılsımlarıyla oynuyordum. "Sanki sana damgalanmışım gibi hissediyorum."

"Öylesin," diye cevap verdim, diğer ayağımı tişörtünün altına kaydırarak. "Ve onu giymekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Asla mı?"

"Bu şeyin içine gömüleceğim," diye yemin ettim, ayağımı yüzünün önünde sallandırıp tılsımların şingirdamasını sağladım. "Yeni tılsımım için teşekkür ederim." En son eklenen sonsuzluk tılsımına baktım ve gülümsedim. "Bayıldım buna."

Yatak başlığıma yaslanan Hugh bana gülümsedi. "Bir şey değil."

Bilezikli ayağımı omzuna koyarak memnun bir iç geçirdim. "Demek bu on üç."

"Evet," diye düşündü dalgın bir şekilde baldırımını okşarken. "Oldukça ezici, değil mi?"

Hayatla ilgili her şey sıkıcıydı. Hugh bu kuralın tek istisnasıydı ve onunla bir kez daha aynı seviyeye geldiğim için mutluydum. "Hey, Hugh?"

"Evet, Liz?"

"Öpüşebilir miyiz?"

Eli bacağımda durdu ve bana tuhaf bir bakış attı. "Evet." Ses tonu huysuzdu. "Tabii ki yapabiliriz."

"Güzel," diye nefes aldım, sırt üstü uzandım ve bacaklarımı vücudunun iki yanına bıraktım. "Çünkü bir süredir beni öpmedin."

"İstemediğim için değil." Hugh dizlerinin üzerinde doğrulup pozisyon aldı ve üzerimde durdu. "I

her zaman istiyorum." Ateşli, kahverengi gözler benimkilere kilitlendi. "Ama zor birkaç ay geçirdin." Ağırlığını bir dirseğinin üzerine veren Hugh yakınıma eğildi ve burnumu okşadı. "Ve ben bunu daha da kötüleştirmek istemedim."

"Bunu daha iyi yapan tek şey sensin." U z a n a r a k çenesini kavradım ve yüzünü kendime çektim.

Dudakları benimkilere dokundu, önce yavaşça, sonra büyüyen sızı bizi ileri itti.

Açıklayamadığım bir çaresizlikle onu öperken, daha fazlasını hissetmek için çaresizce teninin her boş santimini çektim, çektim ve çektim.

Daha

fazla

. Daha

fazla

. Daha

fazla

!

Parmakları omzumu sıyırdığı an, bir karıncalanma hissi tüm cildime yayıldı.

Elini tutarak daha aşağı indirmeye çalıştım ama o yine belime döndü.

Ne istediğimi anlamadı mı?

Vücudunu üzerimde hissetmeye ne kadar çok *ihtiyacım* vardı?

Elini tutup bir kez daha göğsüme bastırdığımda Hugh ağzımın içine doğru inledi ve bu hayatımda duyduğum en güzel sestti.

"Liz," diye inledi ağzıma doğru, elini göğsümden kalçama doğru götürdü. "Yavaşlamalıyız."

"Hayır." Duygularımın içinde kaybolmuş bir halde sırtını çekiştirmeye devam ettim, onu her yerimde hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Kötü olanları dışarı atmak için onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyordum. "Seni istiyorum."

"Hayır, Liz." Öpüşmemizi keserek bana bakmak için geri çekildi, düzensiz nefes alıyordu. "Henüz böyle şeyler yapamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hazır değiliz."

Gözlerim yaşlarla doldu ve acı dolu bir hıçkırıkla boğuldum. "Keşke anlamayı sağlayabilseydim."

"O zaman söyle bana," diye ısrar etti. "Ben buradayım Liz. Her zaman dinliyorum."

Öyle olduğunu biliyordum ve bu kalbimi biraz daha kırdı çünkü onun görüp kaçmasını istemiyordum.

Benden uzaklaşmak için.

Kirli ve lekeli olduğumu düşünmek.

Çünkü onun olmam gerekiyordu.

Ben ona aittim ama bir parçam çalınmıştı. Ve benim için onu geri koymasına ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 17

Yeni Başlangıçlar

BİR ADIM ILERİ, İKİ ADIM GERİ

Hugh

7 AĞUSTOS 2002

"YÜCE T A N R I M !" LİZ'İN EVİNE GİRDİĞİMDE BOĞAZIM DÜĞÜMLENDİ.

Kız kardeşimin on üçüncü doğum gününün sabahında. "Kapıyı çalmadığım için çok özür dilerim." Çünkü kız arkadaşım sadece boy aynasının önünde durmuyordu, aynı zamanda tamamen *çıplaktı*. Hem de çırılçıplak. "Yatakta olursun sanmıştım." Aslında bundan o kadar emindim ki, sırf onu yataktan kaldırmak için kararlaştırdığımızdan bir saat önce gelmiştim. "Ama sen ayaktasın... ve çıplaksın."

"Vay canına, hiçbir şey seni geçemiyor, öyle değil mi?" Liz alay etti,

Ben çılgına dönmüşken o hiç etkilenmemişti. "Sakin ol," diye güldü, omzunun üzerinden bana bakarak. "Vücudumu daha önce görmemiş değilsin ya."

Benim vardı.

Ama hepsi değil.

Ve kesinlikle *böyle* görüldüğü zaman değil.

"Ee," dedi şakacı bir ses tonuyla. "Bütün sabah kışımı dikizlemeyi mi planlıyorsun, yoksa bir meme vuruşu mu bekliyorsun?"

"Kahretsin, evet!" Elimi gözlerime kapatıp ona sırtımı dönerek boğuk bir ses çıkardım. "Bir kez daha, *çok* özür dilerim."

Gardırop kapılarının açılıp kapanması havayı doldurdu. Ardından elbise askılarının takırdama sesi duyuldu. Birkaç dakika sonra, "Tamam, ortalık sakinleşti," diye duyurdu. "Bana bakabilirsin."

Arkamı döndüğümde onu tam karşımda, üstünü çıkarmış bir şekilde dururken buldum.

"Lanet olsun Liz," diye inledim, gözlerimin onun görkemli göğüsleri üzerinde gezinmesine engel olamıyordum. "Bunu bana neden yaptın?"

"Çünkü yapabilirim." Yeleğini tekrar yerine itmeden önce muzipçe kıkırdadı. "Şu allığa bak." Uzanıp yanağımı sıktı. "*Çok* tatlısın."

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim. "*Sen de* tam bir baş belasısın," diye homurdandım ve başımı eğip onu öpmeye başladım, dudaklarının cazibesine karşı koyamıyordum. Onu ne kadar derinden öpersem, tırnaklarını kalçalarım o kadar sert geçiriyordu ve bu hareket beni çılgına çeviriyordu. Hormonlar beni veba gibi istila ediyordu ve ben bu kız için yanıp tutuşuyordum. Bir insanın gelebileceği kadar pervasız olduğu için, ilişkide mantıklı olan *ben* olmalıydım. İçimdeki tüm ilkel dürtülere ters düşse bile ikimiz için de koruyucu olmalıydım.

"Aman Tanrım," dedi Liz dudaklarıma doğru nefes alarak. "Sen çok iyi öpüşüyorsun."

Ona cevap veremedim. *İ ç i m d e k i* her şeyle onu öperken dudaklarına bir kez daha sahip olmakla meşguldüm.

Bir elimle saçlarını okşarken, diğer elimle kalçasını kavradım ve vücudunun benimkine yapışmış hissinin tadını çıkardım. Tek yapmak istediğim onu yatağa yatırmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi göstermekti. Onu ne kadar çok istediğimi. Tekrar tekrar. Sonunda içimdeki ateşi yatıştırana kadar. Onunla birlikte soyunmak için duyduğum bu ezici dürtüyü tatmin edene kadar.

Ellerinin gömleğimin altından kaydığını ve sonra parmaklarının şortumun bel bandına girdiğini hissettiğimde, durma zamanının geldiğini anladım.

Büyük bir çabayla öpüşmemizi sonlandırdım ve güvenli bir adım attım. "Bana öyle bakma," diye uyardım, nefes alarak

Bana kaşlarını çatarken yakaladığımda sert ve düzensizdi.
"Kuralı biliyorsun."

"Öp, dokunma." Gözlerini devirdi. "Bu aptalca bir kural."

"Bu *güvenli* bir kural," diye düzelttim, başparmağımı alt dudacağımın üzerinde gezdirerek. "Beni ısırdın."

"Ve?" Liz ellerini kalçalarının üzerine koydu ve sırtıttı.

"Hoşuna gitti mi?"

Bayıldım.

"Haydi, benim küçük ısırganım." Açlık dolu bir iniltiyi bastırarak başımı salladım ve kapıya doğru ilerledim.

"Kuralları çiğnemeye başlamadan önce bu odadan çıkalım."

"Her şey yoluna girecek, değil mi?" Liz sahanlıkta bana katıldığında sordu. "Yani, annen gelmemde bir sakınca görmüyor mu?"

"Liz, annem seni seviyor," diye ikna ettim, elini elime alarak. "Geleceğin için çok heyecanlı."

"Ve, uh, um..." Titrek bir nefes vermeden önce derin derin yutkundum. "Bana yaklaşmayacak, değil mi?"

"Doğru." Titreyen elini güven verici bir şekilde sıktım. "Gibbs de orada olacak ama Claire'le birlikte olacak." Boştaki elimle çenesini yukarı kaldırdım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ve sen de benimle olacaksın."

"Korkuyorum," diye ağzından kaçırdı, gözleri vahşi ve korku doluydu. "Ya her şeyi berbat edersem?"

Evime adım atmaya iki buçuk yıldan fazla olmuştu ve içimden bir ses ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyordu. Ama bunu yaparsam, ona bir çıkış yolu verirsem, bunu asla yapmayacağını biliyordum.

"Tüm bu süre boyunca yanında olacağım," diye söz verdim, kalbim ortadan ikiye ayrılırken ona güven vermek için çırıınıyordum. "Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

"Yemin eder misin?"

"Kalbimin üzerine
yemin ederim."

"Tamam."

"Öyle mi?"

Liz başını salladı. "Evet."

Rahat bir nefes aldım.

"Claire'in doğum günü olduğunu biliyorum ama bunu senin için yapıyorum, onun için değil," diye sıkıca sarıldı ve sonra parmak uçlarına kalkarak beni sertçe öptü, bu sırada tüm vücudu şiddetle titriyordu.

Öyle olduğunu biliyordum ve bu benim için çok önemliydi.

Birkaç saat sonra hepimiz arka bahçemizde bir düzine kadar okul arkadaşımızla tembellik ediyorduk ve şişe çevirme oyunu tüm hızıyla devam ediyordu.

Liz yanımdaki çimlerin üzerine uzanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış ve burnuna bir çift güneş gözlüğü takmıştı. Başını kalçama yaslamıştı, bu da sarı saçlarının kucağıma dökülmesine ve tenimi gıdıklamasına neden oldu. Beyaz bir yelek, haki renkte bir çift savaş kıyafeti ve asker botları giymişti ve meme uçlarının dışarı fırlamasına bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Görünüşe göre, çocuklar da öyleydi, bu da beni etrafımda gerçekleşen konuşmanın tek bir kelimesini bile duyamayacağım noktaya kadar sinirlendirdi.

Feely neden öyle bakıyordu?

Robbie Mac'in sorunu neydi?

Danny Call gerçekten tedbirli davrandığını mı düşünüyordu?

Pierce O'Neill'a gelince? Pierce onu açıkça süzmeyi bırakmazsa ağzına bir tokat daha yiyecekti.

Etrafta aval aval bakacak bir sürü kız vardı. Bizim sınıftan Christine Grundy bunlardan biriydi ve Bernadette Brady de bir diğeri. Pierce'ın ikiz kız kardeşleri Marybeth ve Cadence de diğer ikisiydi. Neden boncuk gibi küçük gözlerini hiçbirinden kaçıramıyorlardı?

Tek tesellim Gibs'in kız arkadaşımın göğüslerine bakmıyor olmasıydı ama bu bile iki ucu keskin bir kılıçtı çünkü *onun* görüş açısını takip edersem kız *kardeşimin* göğüslerine ulaşacağımı biliyordum.

Göz ucuyla onu kız kardeşimle birlikte ağaç eve doğru kaçarken gördüm ve anında şüphelenerek gözlerimi kısıtım.

Yüce İsa.

Bir türlü fırsat bulamadım.

Liz'in Gibsie daha önce geldiğinde kendini tamamen kaybetmemiş olması ve kavga çıkarmadan hâlâ burada bizimle olması duygularımı bastırmam için yeterli bir nedendi. Çünkü onun arkadaşlarıyla vakit geçirmesini *istiyordum*. Yalnız olmadığını hatırlamasını istedim. Hâlâ bize sahip olduğunu. Gibs'e bile.

Döndürdüğü şişe Liz'in üzerine düştüğünde Pierce, "Ah, şanssız Biggs," diye kıs kıs güldü. Bu arada ben taş dönmüştüm. "Merak etme delikanlı, bu sadece bir vardiya."

"Ben oynamıyorum," dedi Lizzie rahat bir tavırla, bir otu kopararak. "Tekrar dön."

"Saçmalık," diye karşı çıktı Pierce, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kuralları biliyorsun. Çemberin içindeysen ve üzerine düşerse öpmek zorundasın."

"Onu duydun," diye kestirip attım. "*Tekrar dön.*"

"Tamam, vardiya olması gerekmiyor," diye hayıflanarak kabul etti. "Bir öpücük harika olur. Dil yok."

"*Oynamıyorum'un* hangi kısmını anlamadın?" Liz soğukkanlılıkla sordu, dirseklerinin üzerinde doğrulup ona dik dik baktı. "Kendimi tekrar etmemi gerektirecek kadar anlayışsız mısın, yoksa bu sefer anladın mı?"

Onun bu cevabı, birkaç çocuğun kışkırlarıyla gülerek çimlerin üzerinde yuvarlanmasına neden oldu.

"Ah, seni yakaladı, delikanlı."

"Yan, Piercy oğlum!"

"Evet, her neyse, en azından korkup kaçan frijit bir sürtük değilim," diye mırıldandı Pierce, utançtan yanıyordu ve gözleriyle kız arkadaşına hançer fırlatıyordu. "Zaten berbat bir vardiya olduğuna bahse girerim, engerek."

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur, göt herif," diye uyardım, ayağa kalkmak için hareket ettim, ama Liz kucağıma tırmanarak buna hızlı bir şekilde son verdi.

"Bunu asla öğrenemeyecek olman çok kötü, pislik." Kalçalarımın iki yanında diz çöken Liz, yüzümü ellerinin arasına aldı ve çenemi kendi yüzüne doğru kaldırmaya zorladı. Mavi gözleriyle beni yakalayarak yüzünü yüzüme indirdi ve mırıldandı, "Çünkü ben sadece *bu* çocuğu öperim."

Dudakları dudaklarıma çarptığında bunu beklemiyordum. Ağzıma girdiğinde dilinin sıcak hareketini daha da az bekliyordum. Ya da göğsünü benimkine bastırmasını. *Vay* anasını, ne hareketler yapıyordu.

Etrafımızdaki herkesin bizi izlediğini biliyordum. yüksek sesli tezahüratları ve kurt ısıkları, ama o anda umurumda değildi. Tüm mantık ve akıl kulaklarımdan uçup gitmişti. Kalçalarını tuttum, kabaca onu kucağıma çektim, kısmen öfkeli ereksiyonumu çocuklardan gizlemek için, ama çoğunlukla *onu* bana karşı hissetmek istediğim için.

Kız arkadaşım isteyerek geldi, kucağıma sertçe gömüldü ve dili benimkini yutarken öpüşmemizi bir kez bile kesmedi.

Elleri saçlarımdaydı. Dili ağzımdaydı. Kıçı kucağımdaydı. Kalçaları benimkilere karşı sallanıyordu. Tamamen aşırı duyuşal yüklenme içindeydim. Bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim bunu *hiç* istemediğimdi.

"Pekala, pekala, demek istediğinizi anladım."

"Tanrım, çocuklar."

Sadece kız kardeşimin "Lizzie Young, hemen kardeşimin üstünden çekil!" diye bağırma sesiydi.

ağaç evinden ciğerleri bizi ayırmayı başardı.

Ağzını benimkinden ayıran ve göğsü hızla inip kalkan Liz, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarmadan önce aç bir ifadeyle bana baktı.

"Tanrı aşkına Claire!" Ben de aynı şekilde sinirli ve aç hissederek tersledim. "Neyin var senin?"

Liz boyun eğmiş bir iç çekişle, "Sorun benim," diye fısıldadı. "Onun sorunu benim."

Kucağımdan inmek ve ne kadar sinirli hissettiğimi arkadaşlarımıza göstermek için hareket ettiğinde yarı fısıldadım, yarı yalvardım, "Henüz kalkma," dedim.

Yanakları kızardı ve bana hafifçe göz kırptı. Kucağımda yanlamasına oturmak için dönerek, Claire'in ağaç evinin merdiveninden inip bize doğru gürleyerek gelmesini benimle birlikte izledi.

Yüzündeki ifade diğer arkadaşlarımızı ateş hattından uzaklaştırdı. Çünkü herkesin önünde sinirlenmiş bir Claire Biggs nadir görülen bir manzaraydı. Feely bile uzaklaştı. Bu arada ben de gözlerimi meydan okurcasına kısmış, onunla yüzleşmeye can atıyordum.

Küçük, kıvrıcık saçlı iblis.

"Neyim var **benim**?" Tam karşımızda duran kız kardeşim ellerini kalçalarına koydu ve bana dik dik baktı. "Senin neyin var, Hugh?" Dikkati kucağımdaki kıza kaydı. "Ve sen!" Gözlerini tiksintiyle kısmıştı. "Üzerinde oturduğun benim kardeşim." Yanakları parlak pembeye döndü. "Ve bu da az önce dilini soktuğunu gördüğüm kardeşimin ağzı!" Kıvrıcık saçlı tehditkârdan öfkeli bir çılgılık daha yükseldi ve ayağını yere vurdu. "Senin benim en iyi arkadaşım olman gerekiyordu."

"Öyleyim Claire," diye cevap verdi Lizzie yenik bir iç çekişle, çünkü bu onun için yeni bir mücadele değildi. Kız kardeşim ve benim

Kız arkadaşım çıkmaya başladığımızdan beri aynı tartışmayı yapıyordu. "Öyle olduğumu biliyorsun."

"O zaman öyle davran, Liz!" Claire'in kahverengi gözlerindeki acı, sesindeki acı kadar netti, "Bu *benim* doğum günü partim, kardeşimin değil. Benimle takılıyor olman gerekiyordu."

"Büyü artık Claire," diye araya girdim, saçmalıklardan bıkmıştım. Gibsie her geldiğinde ve birlikte saatlerce ortadan kaybolduklarında benim öfke nöbetleri geçirdiğimi görmüyordu. İkiyüzlülük gerçektir ve ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama Liz uyarmak için elini koluma koydu.

"Özür dilerim," diye araya girdi Liz, onun saçmalıklarına boyun eğerek ve anında sinirlendim. "Gelecekte, takılmamız gereken zamanlarda kardeşini öpmeyeceğime söz veriyorum." Kız kardeşimin öfke nöbetlerine boyun eğmeye devam etmesi, bana arkadaşlıklarına ne kadar değer verdiğini kanıtlıyordu.

Claire havayı koklayarak, "Kardeşimi hiç öpmemeni tercih ederim," diye cevap verdi. "Mide bulandırıcı."

"Mide bulandırıcısın," diye karşılık vermekten kendimi alamadım.

"*Hugh.*"

"Ne?" Kendimi, suç ortağım sayesinde bana doğru gelen haydut dirseğinden koruma zahmetine katlanmadan cevap verdim. "Bu konuda çocuk gibi davranıyor. Artık büyümesi gerekiyor."

"Claire-Bear." Gibs o sırada olay yerine geldi. "Bu harika. Bırakın muhabbet kuşları olsun." Bir kolunu kız kardeşimin omuzlarına doladı ve gülümsedi. "Huysuzlanmana gerek yok. Burada hepimiz arkadaşız."

Gibs'in onun kişisel alanında bulunması bile kız arkadaşımı çılgına çevirmeye yetti.

Haşlanmış gibi kucağımdan fırlayan Liz, gözleri vahşi ve yabanıl bir halde ayağa fırladı.

"Kahretsin." Acı dolu bir nefes üfleyerek, ayağa kalkmadan önce başımın arkasını mağlup bir teslimiyetle kavradım.

Liz, kız kardeşime gösterdiği zarafet ve sabrın hiçbirini göstermeden, titreyen parmağıyla Gibsie'yi işaret etti. "Biz şimdi arkadaş değiliz ve *hiçbir zaman da* olmayacağız. Beni duyuyor musun? Seninle *asla* arkadaş olmayacağım." Tir tir titreyerek Gibs'e baktı ve başını salladı. "Ve ne seni ne de aileni *asla* affetmeyeceğim."

Gibsie cevap olarak tek kelime etmedi. Onun yerine arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Lizzie." Claire elini Liz'in omzuna koydu ve hüznle içini çekti. "Bu Gerard'ın suçu değil."

"*Yapma!*" Elini sertçe sallayan kız arkadaşım dönüp kardeşime ters ters baktı. "Bilmediğin bir şeyi savunma." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Benim ne bildiğimi bilmiyorsun." Titreyerek nefesini içine çekti. "Benim gördüğümü sen görmedin."

Claire bana baktı, gözleri yalvarır gibiydi, ben de usulca elimi salladım. kafamı. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Bu konuda değil. Birbirlerinin yakınındayken olmazdı. Bunu daha önce de denemiştik ve pek iyi gitmemiştii.

Claire yüzüne kazınmış yıpranmış bir ifadeyle, arkasını dönüp Gibsie'yi aramaya başlamadan önce yavaşça geri çekildi.

"Nefes al," diye talimat verdim, Liz'in önüne geçerek onu herkesin görüşünden korudum. "Her şey yolunda." Ellerimi titreyen omuzlarına koyarak onu bana bakmaya zorladım. "Sadece *nefes al.*"

"Gitmem gerek." Histerik bir hıçkırığı yutarak Tüm vücudu şiddetle titrerken uzanıp yanaklarından süzülen yaşları silkeledi. "*Artık* gitmem gerekiyor." Gözlerindeki telaşlı bakış, herkesin önünde kendini kaybetmesine ramak kaldığını gösteriyordu.

"Hadi gel." Kolumu ona dolayarak yanıma çektim ve hızla eve doğru yürüdük. Claire diğerleriyle ilgilenebilirdi. "Seni tuttum."

"Onun yaptığını biliyorum!" diye haykırdı, çılgınlıklarının şiddetinden zorlukla nefes alabiliyordu. "Kız kardeşime tecavüz ettiğini biliyorum!"

"Sorun yok," diye ikna ettim ve onu mutfaktan geçirip salona götürdüm. "Ben yanındayım."

Onu buraya getirmek bir hataydı.

Zalimceydi.

"Sesleri hatırlıyorum, H-Hugh. Ve onun kokusunu. Oradaydım!" Parmakları gömleğimde düğümlendi. "Gerçeği biliyorum ve kimse bana inanmıyor!"

"İstiyorum, Liz." Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken belini sıkıca tuttum, bu işin hızla kötüye gidebileceğini biliyordum. "Sana inanıyorum."

"Yemin ederim gerçeği söylüyorum," diye boğuk bir ses çıkardı, onu odama götürürken bedenime yapıştı. "Sadece bunu kanıtlayamam."

"Çantan nerede, Liz?" Onu yatağıma yatırıp önüne çömeldim ve gömleğimi parmaklarının arasından nazikçe sıyırdım. "Hmm." Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra yanağındaki bir damla yaşı sildim. "Çantan nerede, bebeğim?"

"Şurada," diye bağırdı, göğsü çılgınca inip kalkarak kapıyı işaret etti. "Ama ben deli değilim, H-Hugh."

"Olmadığını biliyorum." Ayağa kalkarak çantayı almak için bir adım attım. "Öyle düşünmediğimi biliyorsun Liz." Sırt çantasının fermuarını açarak içindekileri karıştırdım, ta ki elim *Clonazepam* etiketli tanıdık şişenin etrafına dolanana kadar. "Senin hakkında asla böyle düşünmem." Kapağını açarak tek hapı avucuma boşalttım. Annesi akıllı bir kadın olduğu için her seferinde sadece bir tane taşırdı. "Ağzını aç, bebeğim."

"Hayır, hayır, hayır!" Hapın görüntüsü Lizzie'nin tüm ifadesinin çökmesine neden oldu ve başını ellerinin arasına alarak öncekinden daha da histerik bir şekilde ağlamaya başladı. "Tabletlerden o kadar bıktım ki!"

"Ben de," diye cevap verdim ve bu yalan değildi. Onu ilaçla doldurmak istemiyordum. Bundan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda geçen yazı da hatırlıyordum ve bu durum bir an önce ortadan kaldırılmazsa neler olacağını biliyordum. Geçen seferden sonra annesi bana ne yapmam gerektiği konusunda açık talimatlar vermişti. Onu sakinleştirmeliydim.

"Lütfen Liz," diye yalvardım, ağzımdan çıkan sözcüklerden nefret ediyordum. "Lütfen bunu benim için yap."

Burnunu çekerek, titreyen eliyle hapi elimden kaptı ve ağzına soktu.

İtaat etmesinden duyduğum rahatlama, gözlerinde ihanetle bana baktığında yıkımla gölgelendi.

"Seni seviyorum." Tekrar önüne çömelip, gözyaşları içindeki yüzünü ellerimin arasına aldım ve kendimi açıklamaya çalıştım. "Beni duyuyor musun? Seni o kadar çok seviyorum ki böyle acı çektiğini görmek beni öldürüyor." Boğazımdaki yumruyu yutarak konuşurken ona bakmaya devam ettim. "Seni incitmeye çalışmıyorum Liz." *Önce ben öleceğim.* "Sadece sana yardım etmek istiyorum."

Gözlerini kapatıp beni engelledi.

Yine de sebat ettim. "İlaçlardan nefret ettiğini biliyorum." Kirpiklerinden düşen bir damla gözyaşı başparmağımın üzerine düştü. "Doktor ziyaretlerinden nefret ettiğini de biliyorum." Bir gözyaşı daha düştü. "Ama deli *olmadığınızı* da biliyorum."

Nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi ve benimkine doğru eğildi.

Acı dolu bir hıçkırık ruhunu yırtarcasına yükselirken ona dokundu. "Bunu atlatacaksın." Omzumu kullanarak kendi yanağımdaki gözyaşlarını hızla sildim, sesim duygusallıktan çatlıyordu. "Ve ben burada senin yanında olacağım. hepsini."

Burnunu çekerek elini uzattı ve elimi kendi eliyle kapattı.

"Gitmeyeceğim," diye yemin ettim kısık sesle. "Burada seninle kalacağım."

Kesik kesik bir nefes vererek öne doğru eğildi ve alnını benimkine dayadı. "Hayır, önemli değil, ne?"

"Evet, Liz." Gözlerimi sıkıca kapattım ve kesik kesik bir nefes verdim. "Ne olursa olsun."

İŞTE BENİM KIZIM

Lizzie

7 AĞUSTOS 2002

"BİLİYORUM ACI ÇEKİYORSUN, TATLIM," DEDI SINEAD , GIBI Beni partiden eve bıraktı. "Omuzlarından bu yükü almak için yapabileceğim bir şey olsaydı, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

İçimde cevap verecek bir şey kalmamıştı.

Bunun yerine pencereye yaslandım ve cansız bir şekilde baktım.

Neye, hiçbir fikrim yoktu.

Başım dönüyordu ve ilaçlar etkisini gösteriyor, vücudumu ısıtıyor ve başımı hafifletiyordu.

"Evimizde *her zaman* hoş karşılanacağını bilmeni isterim," diye devam etti ve elimi tutmak için konsolun diğer tarafına uzandı. "Seni kızım gibi seviyorum ve her zaman seveceğim." Elim sıkıldı. "Kalbimde bir yerin var ve bu asla değişmeyecek."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Burnumu çekerek elini geri sıktım. "İşte benim kızım."

KORUYUCU ERKEK ARKADAŞLAR

Hugh

7 AĞUSTOS 2002

BİR SAAT SONRA, KIZ ARKADAŞIMI ARKA KOLTUĞA YATIRDIĞIMDA Annemin arabasına binip gitmelerini izledikten sonra deli gibi eve geri döndüm.

"Bu işin peşini bırakamadın, değil mi?" Ben seethed Gibsie ve Claire'i odasında gizlenirken bulduğumda. "Ortamı karıştırmak zorundaydın."

Gibs ellerini havaya kaldırarak, "Onu üzmemiştim," demekte gecikmedi. "Yemin ederim, delikanlı."

"Sen değil," diye tersledim ve dikkatimi kız kardeşime çevirdim. "Sen." Gözlerimi tiksintiyle kısarak tısladım, "Liz'in bugün buraya gelmesinin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Onun burada olması benim için ne kadar önemliydi ve sen bunun içine ettin."

"Geri çekil, Hugh." Gibs, Claire'i savunmakta gecikmedi ve koruyucu bir kolla kardeşimi sardı. "Üzgün olduğunu söyledi. İkimiz de üzgünüz."

"Öyle mi?" Tükürdüm, göğsüm kabarmıştı. "Bazen özür dilemek yeterince iyi değildir!"

"Çok özür dilerim, Hugh!" Claire elleriyle yüzünü kapatarak ağzından kaçırıldı. "En iyi arkadaşımı öpüyordun ve ben bir an için aklımı kaybettim."

"Evet, buna alışsan iyi olur," diye karşılık verdim. "Çünkü *arkadaşın benim kız arkadaşım* ve beni istediği zaman öpebilir ve bunu yapmak için küçük kız kardeşimin iznine ihtiyacı olmadığı da kesin."

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu, gerçekten suçlu görünüyordu. "Sözcükler ağzımdan çıktığı anda hatalı olduğumu biliyordum. Ben sadece... Ben sadece... Düşünmüyordum."

"O zaman düşünmeye *başla!*" Öfkenin de ötesinde tısladım. "Ve onu bir daha asla böyle bir duruma sokma. O yapamaz

Al şunu Claire. Arkadaşım dediğin kız pamuk ipliğine bağlı!"

"Onun nesi var, Hugh?" Gibbsie bana garip bir bakış atarak sordu.

"Hiçbir şey!" Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek tersledim. "Kız kardeşinin yasını tutuyor, hepsi bu."

Gibs kaşları çatılmış bir halde yavaşça, "Evet ama acıyı biliyorum, Hugh," diye cevap verdi. "Ve bu o değildi."

Yorgun bir nefes vermeden önce uzun süre ona baktım. "Onu rahat bırak, tamam mı?" *Ve bıraktım.*

"Pekâlâ," diye cevap verdi yavaşça başını sallayarak. "Yapacağım."

HER ŞEY YOLUNDA.

Lizzie

31 AĞUSTOS 2002

KIZGIN BİR ŞEKİLDE , PERŞEMBE GÜNÜ DOKTORUN MUAYENEHANESİNDE OTURDUM
ÖĞLEDEN SONRA, KOLLARIMI göğsümde kavuşturmuş ve kalbimi mühürlemiştim.

"Bugün konuşacak havanda mısın?" diye sordu arkasındaki kadın.

Resepsiyon görevlisi hoş bir ses tonuyla sordu.

"Konuya göre değişir," diye cevap verdim. Bu doktor yeniydi, daha önce hiç tanışmadığım genç görünümlü bir kadındı. Adını öğrenmeye zahmet etmedim çünkü yarım düzine seanstan sonra bir daha asla karşılaşmayacaktık. Bu böyleydi işte. Hep böyle olmuştu. Bu randevularda bir düzen yoktu. Aşinalık yoktu. Her seferinde yeni bir iplik eğirebilirdim ve onlar bunu asla bilemezdi.

Masasındaki etkileyici not yığını, bu yabancının benim hakkımda her şeyi bildiğine inanmalarına neden oldu.

Yapmadı ve asla yapmazdı.

Adına iliştilmiş parlak tıp doktoru kimlikleri, aileme onun, bozuk kızlarını düzeltebilecek uzun bir kurtarıcı serisinin sonuncusu olduğuna dair güvence veriyordu.

Yapamadı.

Kırmızı Başlıklı Kız, Büyük, Kötü Kurt tarafından bütün olarak yutuldu.

Doktor ile başlamaya karar verdi, "Ben görüyorum ki

Bu yaz bir doğum günü kutladı," dedi notlarımı karıştırırken. "On dördüncü." Gözleri tekrar yüzüme döndü. "Bunun için özel bir şey yaptın mı?"

Tamam, bu standart *nasıl hissediyorsun* sorusuna biraz farklı bir yaklaşımdı ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

"Evet, yaptım," diye cevap verdim. "Ve hayır, yapmadım."

"Gerçekten mi?" İnanmayan bir kaşını kaldırdı. "Hiçbir şey mi?"

Sanki sana bir bok anlatacakmışım gibi. Cevap olarak omuz silktilim. Dudakları yukarı kalktı. "Bunu kolaylaştırmayacaksın, Sen misin?"

Hayatta olmaz.

Yemi yutmayınca notlarımı karıştırmaya devam etti, ben de sabırsızlıkla saatin dolmasını bekledim. Otuz yedi dakika daha ve sonra buradan gidecektim.

"Burada annenizin çocukluğunuz boyunca kanserle mücadele ettiği yazıyor." Notlarımı okurken gözleri parladı. "Ve mucizevi bir şekilde iyileşerek sağlığına kavuşmuş."

"Evet," diye ısırdım. Bir *dahaki sefere kadar.* "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Mest oldum," diye kestirip attım, gözlerim onunkileri delip geçiyordu. "Anlayamıyor musun?"

Gözlerinde endişe titreşiyordu. "Evde işler nasıl gidiyor?" "Peachy."

"Ve senin ilişki ile senin ebeveynler?" Araştırmaya devam etti. "Nasıl gidiyor?"

"Mükemmel bir resim."

"Ya senin ruh halin? Nasıl hissediyorsun, Lizzie?"

İşte oradaydı. "Muhteşem."

Doktor sinirli bir şekilde iç çekti. "Benimle konuşmazsan sana yardım edemeyeceğimi biliyorsun."

"İşinin bütün amacı bu değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Beni konuşturmanın yollarını bulmak mı?"

"Evet," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Ama sen benim işimi çok daha kolay olur."

"Burada olmak için para alıyorsun." Omuz silktilim.

"Almıyorum." "Olmayı tercih edeceğin başka bir yer var mı?"

Var. "Ne yaptığını anlıyorum."

"Bir arkadaşınızın evi olabilir mi?" Meydan okumaya devam etti.

"Ya da belki bir erkek arkadaş?"

"Notları olan sensin," diye karşı çıktım. "Sen söyle."

"Hep böyle güvensiz miydin?"

Hayır.

Küçük bir kızken mutlu olabileceğimi düşündüğüm anlar vardı. O zamanlar, memnuniyet elde edilebilir gibi geliyordu. Ama karanlığın masumiyeti sürükleyip götüren bir yolu vardı.

Masumiyetime olan buydu.

Benim için.

Canavar yatağıma girdiğinde her şey karanlığa gömüldü. Sadece umut pırıltıları, ruhumu okşayan kısacık güneş ışıkları vardı. Ta ki o ölene ve son güven kırıntımı da kendisiyle birlikte mezara götürene kadar.

Kız kardeşimin cesedini sudan çıkarmalarının üzerinden iki yıl, dört ay ve altı gün geçmişti ve o şehri terk edeli de iki yıl, iki ay ve sekiz gün olmuştu. Sekiz yüz elli üç gün boyunca bana inanılmadı ve bu doktor benim *güvenme* yeteneğimi mi sorguluyordu?

Şaka gibi.

"Dediğim gibi," diye kestirip attım, "notaları olan sensin."

"Seansın nasıl geçti?" Annem eve dönerken sordu. "Yeni doktorunu sevdin mi?"

Arabanın camından dışarı cansız bir şekilde bakarken "İyi geçti," diye cevap verdim. "İyi biriydi."

"Ve senin gelişiminden memnun mu?" Öğle yemeği trafiğinde ilerlerken araştırmaya devam etti. "İlaçlarında bir değişiklik yok mu?"

"Hayır." İçimden gelen çılgılık atma isteğini bastırdım. "Her şey yolunda."

"Ah, tatlım." Annem konsolun karşısına uzandı ve dizimi sıktı. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Evet anne," diye fısıldadım. *Öyle olduğunu biliyorum.*

"Gelecek hafta ortaokulla nasıl başa çıkacağın konusunda sana herhangi bir ipucu verdi mi? Ya da bunalırsan başa çıkma teknikleri?"

"Bunalmayacağım anne," diye cevap verdim iç çekerek. "Bu konuda gergin değilim."

"Bunu biliyorum tatlım," dedi nazik bir ses tonuyla. "Ama bu senin için büyük bir değişim olacak ve *değişimin* ruh halini nasıl bozabileceğini biliyorsun."

Evet, bunu biliyordum, ama yapabileceğim bir yığın yoktu. Bu konuda. Doktorlarının kanserini yok edebildiği gibi ben de bipolarımı zihnimden söküp atamazdım. O benim bir *parçamdı*. "Harika olacağım."

"Seninle çok gurur duyuyorum, Lizzie. Umarım bunu biliyorsundur."

Evet ve ben bunu hak etmedim. Gururu yersizdi çünkü gerçek beni tanısaydı böyle hissetmezdi. Kötü düşüncelerimi ya da *arzuladığım* şeyleri bilseydi iğrenirdi. "Ben de seninle gurur duyuyorum anne."

"Peki, seansınızda başka neler konuştunuz?"

"Her zamanki gibi," diye cevap verdim bir başka yenik iç çekişle. "Nasıl uyuyorum? Nasıl hissediyorum? Yeni ilaçların işe yaradığını hissediyor muyum? Oh, bir de bana kabuslarımı sordu."

Mam yüzünü buruşturdu. "Hâlâ oluyorlar mı?"

Her gece. "Eskisi kadar kötü değiller." "Bunu bilmek içimi rahatlattı, aşkım."

"Son zamanlarda sürekli bir rüya görüyorum," dedim ve ona anlatmaya karar verdim. "Şey hakkında, onun hakkında."

Annemin yüz ifadesi düştü. "Öyle mi?"

"Evet." Yutkunma derinden, I sordu, "Yaptı mı Biz buradan önce başka bir yerde yaşadın mı?"

"Biliyorsun, aşkım. Tipperary'de yaşıyorduk."

"Hayır, Tipperary değil," diye mırıldandım, kafam karışmıştı. "Daha uzak bir yer. Uçarak gitmemiz gereken bir yer."

Annem kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Rüyalarımda bir uçaktayım." Sinirli bir nefes verdim. "Hepimiz öyleyiz. Bütün aile. Bir yere uçuyoruz ve Caoimhe bu konuda çok mutlu görünüyor, sanırım ben de öyleyim." Kaşlarımı çatarak ekledim: "Ama uçak indiği anda uyanıyorum."

"Belki de çıktığımız bir tatili anımsıyorsundur?" "Hayır."

Başımı salladım, kaşlarım çatıldı. "Hiç sanmıyorum." "Pekala, sen olabilir dur Endişeleniyorum, aşk." O gülümsedi neşeyle. "Çünkü bu sadece bir rüya."

"Evet," diye mırıldandım, içimde yükselen endişeyi yatıştırmak için parmaklarımı gizlice etime batırdım.

O sırada telefonum çaldı ve hemen cebimden çıkarıp açılmamış mesaja tıkladım. Ekranda onun adını okuduğum anda içimdeki heyecan kükredi. *Hayata kükredim.*

Dört gün daha. x

Vücudumu ani bir sıcaklık dalgası kapladı çünkü bu şifreli mesajın ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum. Kalbimin göğsümde düzensiz bir şekilde çarptığını hissederek, ona bir mesaj göndermek için çaresizce telefonumun tuş takımını karıştırdım.

Yüzme kampından eve erken gel. 😊 Bir başlangıç yapabiliriz. x

Nefesimi tutarak ekrana baktım ve cevabını bekledim, ancak birkaç dakika sonra telefonum çaldığında heyecandan gözle görülür bir şekilde titredim.

Pazar gününe kadar Kerry'de kalacağım. x

Boğucu a İne, I yazıldı dışarı başka bir
mesaj ve gönder tuşuna bastım.

Bu da Pazartesi günü okula gidene kadar birbirimizi göremeyeceğimiz anlamına geliyor. 😞 x

Cevabı anında geldi.

Merak etme. Bunu telafi edeceğim. ;) x

Sırıtarak cevap verdim.

Nasıl? 😊 x

On saniye sonra telefonum çaldı.

Bir sürü dokunuş ;) x

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı ve ona cevap yazmadan önce şeytanca sııttım.

😂😂😂 SONUNDA. x

"Yüzünüze bu kadar geniş bir gülümseme yerleştirebilecek tek bir kişi var," diye güldü Mam. "O yüzden kimin mesaj attığını sormayacağım."

"Hmm?" Yüzüm kızarak telefonumu hızla cebime attım ve titrek bir nefes verdim. "Oh, ben Hugh."

"Evet, tatlım," diye düşündü Mam. "Bunu anladım."

"Pazar gününe kadar kamptan eve dönmeyecek," dedim ona, kalbim hâlâ çılgınca çarpıyordu. "Yani okula kadar birbirimizi göremeyeceğiz."

"Olamaz!" Annem yalandan gaz çıkardı. "Siz ikiniz nasıl hayatta kalacaksınız?"

"Gideli bir hafta oldu," diye hatırlattım ona hışımla. "Yedi gün anne."

"O zaman sevgilin olmadan dört gün daha dayanabileceğine eminim," dedi Mam anlayışsızca gülerek. "Söylemeliyim ki, onu evde görmeyi ben de özledim - baban kadar olmasa da."

Evet, babamın erkek arkadaşımı beni sevdiğinden daha çok sevdiğinden emindim.

Evde işler gergindi, annemle babamın ilişkisi cenazeden beri sallantıdaydı, ama babam ne zaman Hugh gelse kötü ruh halinden kurtuluyor gibiydi.

Annem, etrafında başka bir erkek olmasından hoşlandığı için böyle yaptığını söyledi ama ben daha iyi biliyordum.

Babam Hugh'u çok severdi çünkü onun boşluğunu o doldururdu. Babam, sık sık olduğu gibi, zıpladığında, onun yerine "evin erkeği" rolünü üstlenmesi için erkek arkadaşına güvenebileceğini biliyordu.

Annemle babam kavga ettikçe babam daha çok terk etti ve babam terk ettikçe erkek arkadaşım daha çok öne çıktı.

Son iki buçuk yılda ailemin Hugh'ya bu kadar bel bağlaması doğru değildi ama o hiç şikâyet etmedi. Daha da kötüsü, onsuz işlevimi yerine getiremememdi, ama yine de erkek arkadaşım asla tereddüt etmedi veya kaçmadı ve vücudumun, kalbimin ve zihnimin kurtarılabilir kısımlarının sonsuza dek ona ait olacağını kesin olarak biliyordum.

Erimelere ve çılgınlıklara rağmen, Hugh cesur bir şövalye gibi dünyama girmeye ve beni paramparça etmeye kararlı duygusal şarapnellerden korumaya devam etti.

Bu çocuk için yeterince iyi değildim, bana gösterdiği sabrı da hak etmiyordum ama umutsuzca öyle olmaya çalıştım.

Aklım 2001 yazındaki o boktan fırtınaya gitti ve Hugh'yu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde irkildim.

Kız kardeşimin birinci yıldönümü, çoğunu çok az hatırladığım, gerçekten şiddetli ilk manik dönemimi de beraberinde getirmişti. Ancak depresyonun derinliklerinde bir hastane yatağında uyandığımda beni saran utancı hatırlayabiliyordum. İlaçlarımı almayı bıraktığımı hatırlayamıyordum ama doktorlar öyle olduğunu söylemişti. Odamı dağıttığımı, Caoimhe'nin resimlerini duvarlardan söktüğümü ya da evimizin arkasındaki tarlalarda çıplak koştuğumu hatırlamıyordum. Ama bana bunların olduğunu söylediler. En kötüsü de boynuma bir at dizgini bağlayıp kendimi samanlığın üst katından aşağı atmakla kalmayıp, *Hugh*'un beni kesmeye çalışırken çıkıntıdan düşüp dirseğini kırdığını duymaktı.

O gün sonunda beni indirdi ve hayatımı kurtardı ve bunu bir kez bile bana karşı kullanmadı ama ben kullandım. Bunu kendime karşı *kullandım* ve onu tehlikeye attığım için kendimi *asla* affetmeyeceğim.

Sonrasında, düşüş o kadar şiddetliydi ki yaz tatillerimin haftalarını yatakta, zar zor yemek yiyerek, nadiren duş alarak ve genellikle yorganın altında çürüyerek geçirirdim.

Ondan sonra hayata geri döndüm ama kafam iyiye yapmış hatalar yüzünden işkence çekiyordum. En kötüsü de yaptıklarım için sadece kendimi suçluyordum ve babam da bana bunu söylemeye fazlasıyla istekliyd.

Hayatımın o karanlık dönemini düşünmek hoşuma gitmiyordu çünkü çok uzun süre düşünürsem uğursuzluk getireceğimden korkuyordum.

Claire'in birkaç hafta önceki doğum günü, dünyamın ne kadar çabuk başıma yıkılabileceğinin bir başka keskin hatırlatıcısı olmuştu.

"Dinle, zor birkaç yıl geçirdiğimizi biliyorum ama kuma bir çizgi çekip senin Tommen Koleji'ne başlamanı yeni bir başlangıç olarak görmeye ne dersin?" Mam bana doğru umut dolu bir bakış fırlattı ve ben de kendimi bir şey yapmamak için zor tuttum.

onun yıpranmış yüzünü görünce irkildi. "Hmm? Ne diyorsun, bebeğim?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye teklif ettim, benden istediği gibi bir kız çocuğu olmaya kendimi hazırlayarak.

TOMMEN'İN KIZLARI

Lizzie

2 EYLÜL 2002

CLAIRE KİTAPLARINA SARILARAK, "BURASI BİR KALE GİBİ," DİYE HAYKIRDI. Avluda dönüp dururken, önümüzdeki altı yıl boyunca akademik evimiz olacak ortaçağ görünümlü binaya hayran olduğu her halinden belliydi. "Çok güzel değil mi Liz?"

"Evet," diye cevap verdim, okul çantamın askılarını sıkarken, eski, kilise benzeri tuğladan yapılmış sarmaşık kaplı duvarlardan oluşan çevremi inceledim. "Bu iyi bir şey."

"Bayan Lowney, Tommen Koleji'nin 1667'de inşa edildiğini söyledi," diyerek ilköğretim öğretmenimizin prestijli yatılı okul hakkında verdiği istatistikleri sıraladı. "Pahalı okul ücretlerinden bahsetmiyorum bile, kabul edilmek oldukça rekabetçi ve okul yılda sadece altı akademik burs veriyor."

"Evet, Claire, biliyorum," dedim iç çekerek. "Bayan Lowney'nin sunum yaptığı gün sıınıftaydım."

"Özür dilerim," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Unutmuşum."

Son iki yıldır çok fazla ortalarda yoktum, bu yüzden unuttuğu için onu suçlayamazdım. "Sorun değil." Onu cesaretlendirici bir gülümsemeyle şımarttım. "Senin gibi."

"Gerçekten mi?" Bana kocaman, umut dolu geyik gözleriyle baktı. "Tam özetini verebilir miyim? Ezbere hatırlıyorum."

Tabii ki öyle yaptı. Gülümsedim. "Devam et."

Heyecanını zorlukla bastıran arkadaşım, uzman tur rehberi rolüne kendini atmadan önce boğazını temizledi. "Tommen College, County Cork'un pastoral kırsalında, hareketli Ballylaggin kasabasına on beş mil uzaklıkta yer alan prestijli, özel bir ilköğretim sonrası yatılı okuldur. Üç yüz dönümlük bir araziye yayılmış

Ormanlık ve yeşillikler içindeki Tommen Koleji, gündüzlü ve yatılı öğrenci kabul etmekte, kız ve erkek öğrenciler için ayrı konaklama binalarına sahip olup toplam kapasitesi iki yüz elli kişidir."

"Vay canına," diye güldüm, broşürü ezberleme becerisinden gerçekten etkilenmişim. "Bu gülünç derecede profesyonelceydi."

"Ooh, ooh, daha fazlası var," diye sevinçle haykırdı, bir ayağından diğerine zıplayarak. "Tommen'de öğrencilerimizin akademik kariyerlerini desteklemek için en son teknolojiye sahip tesislerin yanı sıra ulusal düzeyde tanınan mükemmel bir spor departmanı sunuyoruz."

"Bir sporcunun hayalindeki okula benziyor."

"Kesinlikle öyle," diye düşündü ve bize verilen broşürü çıkarıp yüksek sesle okumaya başladı. "Tommen Koleji'ndeki olanaklar arasında özel bir müzik odası, altı geniş ortak oda, bir ağırlık salonu, bir spor salonu, su basmalı bir halı saha, yirmi beş metrelik ısıtılmalı kapalı yüzme havuzu, dokuz delikli golf tesisleri, bir koşu parkuru, üç ayrı bilim binası, bir bahçecilik bahçesi, iki kütüphane, bir çömlek odası, son teknoloji ev ekonomisi sınıfları, üç özel rugby sahası, bir spor dinlenme odası-"

"Tamam, tamam, anladım," diye araya girdim, o Tigger'ın insan formuna dönüşüp zıplamadan önce. Kolumu onun kine dolayarak onu ana binaya açılan devasa çift kapıya doğru götürdüm. "Hadi içeri girelim ve dolaplarımızı bulalım."

"Sence Shannon BCS'de iyi olacak mı Liz?"

Hayır. "Evet, Claire, biliyorum." "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim, Shannon'ın yeni bir okulda yalnız olduğunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da. "Onun erkek kardeşi var."

"Evet ve o zalim kabadayılardan onu incitmesine izin vermeyecek."

"Aynen öyle."

"Burada benimle olmana çok sevindim Liz," diye mırıldandı Claire içeri girdiğimizde, hem devasa giriş salonunun büyüklüğünden hem de içeride koşturan birkaç yüz öğrenciden çok etkilendiği belliydi. "Sanırım sensiz korkabilirim."

"Bunu başarabilirsin Claire Biggs," diye söz verdim, onu daha da yaklaştırarak. "Bir ay sonra okulun güneş ışığı sevgilisi olacaksın."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

"Peki ya sen?" "Ben mi?"

"Evet, sen ne olacaksın?"

"Yağmur olmadan güneş ışığı olmaz," diye omuz silktim. "Ben okulun yağmur bulutu olacağım."

Bu onu güldürdü ve buna sevindim çünkü bu kızın parlaklığını hiç kaybetmemiş olması benim için önemliydi. *Benim gibi*. Claire'in eşsiz bir masumiyeti vardı. Dünyayı lekesiz gözlerle görüyordu. Kalbi saftı ve zihni bozulmamıştı. Bu, annesinin ebeveynliğinden mi yoksa ağabeyinin etrafına yansıttığı görünmez koruma baloncuğundan mı kaynaklanıyordu, emin olamadım ama o, benimle olan keskin farklılıklarına rağmen daha fazla sevemeyeceğim özel bir kızdı.

"Omigod, yaşasın!" Claire o zaman kolumdaki tutuşunu bırakarak ciyakladı. "Gerard!"

Rugby kıyafetleri giymiş yaşlı oğlanlardan oluşan bir kalabalığa doğru kaçışını izlerken bedenim taşa dönüştü. En azından Claire'den büyüklerdi. O pisliklerin hepsiyle aynı yaşıyordum.

Kollarını ona doladığında, gerçekten kusacağımı sandım.

"Claire-Bear!" diye bağırdı aynı heyecanla onu havaya kaldırmadan önce. "Beyler, bu benim niyetim, yani

gözlerini ve ellerini uzak tut, duydun mu?"

Midem bulanıyordu ve kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyordum, ellerimle onun boğazı arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak ters yöne doğru hışımla yürüdüm.

Bedenim titreyerek, koridorun tamamını kapatmış olan bir grup büyük kızın etrafından dolaşmaya çalıştım.

Sakin olmaya çalışarak önlerinde bir kukla gibi durup hareket etmelerini bekledim, sonra kibarıktan vazgeçip aralarına daldım.

Cehennemden geçerken falan.

"Ah, affedersiniz! Aramıza öylece dalamazsınız," diye seslendi içlerinden biri, geçmeye çalışırken kolumdan yakaladı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, birinci sınıf bebeği?"

"Bırakmazsan en kötü kâbusun olur," diye tükürdüm ve dönüp siyah saçlı kıza baktım. "Ciddiyim," diye uyardım kız kolumu bırakmayınca. "Elini üzerimden çekmek için beş saniyen var yoksa parmaklarını keserim."

"Ne kaltak ama," diye mırıldandı içlerinden biri, benden güvenli bir adım geri çekilirken, hala beni tutan kişi ciddi olup olmadığını düşünüyor gibiydi.

"Ne kadar ciddi olduğumu tahmin bile edemezsin," dedim ona yaklaşıarak.

"Bırak gitsin, Bella. O buna değmez."

"Evet, Bells, hadi gidelim."

"Beş, dört, üç, iki, bir-"

"Gelecekte, birinin yolunuzdan çekilmesini istediğinizde kibarca rica edin," diye alay etti Bella dedikleri kız, ben saymayı bitirmeden elini çekecek kadar da sağduyuluydu. "Ben dördüncü sınıfım, biliyorsun, bu da beni burada senin üstün yapıyor."

"Gelecekte koridorun tamamını kapatma," diye karşılık verdim, bir santim bile vermek istemiyordum. "Ve kaltak, eğer

Rahibe Teresa'nın ta kendisiydi."

"Ateşli *ve* şirret." Garip bir şekilde etkilenmiş görünerek ince bir şekilde alınmış kaşlarını kaldırdı. "Sanırım çetemizde senin gibi küçük bir fişek kullanabilirim." Ekibine döndü ve "Ne düşünüyorsunuz kızlar?" dedi.

Etrafındaki kızlar itaatkâr bir koyun sürüsü gibi hemen kabul ettiler.

"Ne diyorsun, küçük fişek?" Bana gülümsemek için geri döndü. "Büyük kızların masasında bir yer ister misin?"

"Bence cehenneme gitmelisin," diye kestirip attım. Gözleri öfkeyle kısıldı. "Affedersiniz?"

"Ve belki bir işitme testi yaptırırım," diye ekledim hışımlla gitmeden önce, koyunlardan biri arkamdan *orospu* diye bağırınca onlara ters ters baktım.

Ben birinci sınıf soyunma alanını bulmayı başardım.

Yön soruyordum ama soyunma alanıma varmadan hemen önce Tommen'in on numaralı rugby formasını giyen bir çocuk tarafından acil çıkış merdivenlerinden içeri çekildim.

"Sonunda," diye homurdandı erkek arkadaşım, acil durum kapısı çarparak kapanıp bizi karanlığa gömdüğünde. "Sabahtan beri burada seni bekliyordum."

Ani bir duygu seline kapılıp ona doğru atıldım, dokunuşuna havadan daha çok ihtiyacım vardı.

"Hugh," diye nefes aldım, ağzımı onunkine yapıştırmak için vücuduna bir tahliye borusu gibi tırmandım.

Dudakları dudaklarımın üzerindeyken ve elleri kalçalarımın etli kısmını kavrarken, sırtım duvara değene kadar ilerledi. Bu hareket, kalçalarımın arasında büyüyen ağrının şiddetlenmesine neden oldu ve ağgözlülükle kollarımı ve bacaklarımı onun etrafında sıktım.

"Bil diye söylüyorum, seni herkesin önünde seve seve öperim." Konuşurken dudakları benimkilere değdi. "Bu boktan merdiven boşluğu senin yararına - kıvrırcık saçlı iblisin yararına mı demeliydim?"

"Bizi birlikte gördüğünde kız kardeşinin üzüldüğünü biliyorsun."

"Bizi birlikte görmek kız kardeşimi üzüyorsa umurumda değil," diye karşılık verdi, dudakları boynumda geziniyordu. "Kız kardeşimin kız arkadaşımı üzecek şekilde tepki vermesi umurumda." Bana böyle hitap ettiğinde içimdeki her şey sıkıca kenetlendi. "Her neyse, otobüs kalkmadan önceki ilk gününde sana iyi şanslar dilemek istedim," diye devam ederken, kalçaları beni çözebileceğinden emin olduğum bir şekilde benimkilere doğru dönüyordu. "Clonamore'da deplasman maçım var."

"Boş ver," diye yalvardım, dili benimkiyle çarpıştığında ürperdim. "Onun yerine burada benimle kal."

"Yapabilseydim yapardım," diye fısıldadı, beni başka bir insandan görmediğim kadar sevgi ve şefkatle öperek. "Ama sezon öncesi kondisyonu kaçırdığım için zaten Kaptan'ın bok listesindeyim... kahretsin Liz!"

"Bugün D günü, Hugh." Boynuna doğru gülümseyerek, çırpınan nabzının üzerinde dilimi gezdirmeye devam ettim. "Çok güzel kokuyorsun." Dudaklarımı onun etrafında kapatarak dudaklarım ve dilimle etini emdim ve okşadım. "Mm."

"Durmalsın," diye zayıfça itiraz etti, sadece daha yakına eğilmek ve boğazını bana açmak için. "Tanrım, sakın durma."

Öyle bir planım yoktu.

En azından ben onda iz bırakana kadar.

VARSAYIMSAL SENARYOLAR VE EN YÜKSEK YÜZDE 1

Hugh

2 EYLÜL 2002

"TAM ZAMANINDA, BIGGS," DIYE BAĞIRDI KOÇ MULCAHY BEN Sonunda ona ve takımın geri kalanına otobüste katıldı. "Tanrım, uçan yarım için bir arama ekibi göndermem gerekecek sandım."

"Geç kaldığım için özür dilerim Koç," diye mırıldandım otobüsün basamaklarını tırmanırken. "Bir daha olmayacak."

"Evet, genelde hep vaktinde geldiğini düşünürsek, bunu görmezden geleceğim," diye homurdandı, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Ama bunu alışkanlık haline getirme."

"Teşekkürler Koç," diye cevap verdim ve koridora doğru ilerledim.

"Dur bakalım." Bir elini omzuma atarak beni kendine doğru çekti. "İyisin, değil mi Biggs?" Ses tonu endişeyle doluydu. "Hasta falan hissetmiyorsun değil mi?"

"Çok iyiyim, efendim."

Başını sallayıp beni serbest bırakmadan önce gözleri uzun bir süre benimkileri inceledi. "Tamam o zaman, Biggs. Git yerine otur."

"Biri bu sabah kahvaltıyı mı atladı?" Yanındaki koltuğa yığıldığımda Feely kıs kıs güldü "Lanet olsun, delikanlı, boynunu yedi."

Hiçbir fikrin yok. Dizlerimi huzursuzca kırarak titrek bir nefes verdim ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. "Başım çok büyük belada, delikanlı."

"Koçla mı?"

"Hayır, Koç olmaz," diye tükürdüm, dönüp ona baktım. "Onunla, baba, *onunla*."

Arkadaşım ihtiyacı olan bir arkadaşına destek olmak yerine yüzüme gülmeye karar verdi. "Sonunda kız arkadaşının Tommen'a katılmasına sevineceğini düşünmüştüm."

"Çok sevindim," diye mırıldandım, gözlerim ona dikilmişti.

"Ben *de* memnun oldum."

"Çok memnun olmak diye bir şey yoktur, delikanlı." "Orada , senin bir kız arkadaşın olduğunda gibi görünen vardır.

benim." Duygu panikledim, I bit aşağı üzerinde benim Yumruk "Onu o üniformanın içinde gördün mü?" diye fısıldadı.

"Bu hileli bir soru mu?" diye yanıtladı en yakın arkadaşım, anında temkinli bir şekilde. "Evet dersem, baktığım için bana kızacak mısın?"

Başımı ellerimin arasına gömerek, "Onu o üniformanın içinde gördün," diye boğuk bir ses çıkardım. "İsa aşkına, o ayaklarla nasıl yürüyor?"

"Bir fikrim yok Hugh, ama bunlar şimdiye kadar gördüğüm en seksi bacak destekleri."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, delikanlı." "Özür dilerim."

"Beni istiyor."

"Evet, Hugh, bir ilişki içindeyken genelde böyle olur."

"Hayır." Tekrar ona bakmak için döndüm. "Yani beni istiyor, beni istiyor."

"Rahatla, olur mu?" Feely omzumu sıvazlayarak güldü.

"Bir hadım keşişin özdenetimine sahipsin."

Başımı salladım. "Onunlayken değil, değilim."

Feely bana sırtarak karşılık verdi. "Ve bu bir sorun çünkü?"

"Çünkü ben yapmadım, yani biz yapmadık ve ben... ugh!" Acı içinde inleyerek başımı bir kez daha ellerimin arasına aldım. "Sanki ben saygılı olmaya çalıştıkça, o beni daha da *saygısız* olmaya teşvik *ediyor*."

Feely homurdandı. "Birinci dünya sorunlarından bahsediyorsun." Başımı kaldırdım. "Affedersiniz?"

"Mide bulandırıcısın, bunu biliyor musun?"

"*Nasıl?*"

"Şu anda kendini duyabiliyor musun?" diye sordu, iyice eğlenmiş görünüyordu. "Kız arkadaşın seni *istediği* için neredeyse ağlayacaksın. Bu en iyi yüzde 1'lik bir sorun, Hugh." Kıkırdayarak ekledi: "Erkeklerin diğer yüzde 99'unun nasıl mücadele ettiği hakkında bir fikrin var mı?"

"On beşinci yaş gününden beri nabızı atan her şeye aletini sokan adam söylüyor bunu."

"Hey! Ben hiçbir zaman yüzde 99'un bir parçası olduğumu söylemedim, göt herif," diye gülerек karşılık verdi. "Ayrıca, birinin solo bayrağı dalgalandırması gerekiyor."

"Evet, sen de geri kalanımız için yeterince bayrak sallıyorsun," diye homurdandım ve ona yan gözle baktım.

Feely özür dilemeden omuz silkti. "Ellerim yüzünden." Vurgulama için bir tanesini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Gitar parmakları, delikanlı."

"Üzerine kusmadan önce çek şu şeyi yüzümden," diye uyardım, elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Avoca Greystones'da yaşamadığıma çok memnunum," diye düşündü düşünceli bir şekilde, çenesini kaşıyarak. "Belli ki suda erkeklerin aklını başından alan bir şey var. Yani, Gibs istediği kadar oyuncu rolü yapsın, geçen yıl diskoda Bernadette Brady'nin yerini değiştirdiği için suçluluk duygusundan bir köşede sallanıp durduğunu ikimiz de gördük. En azından sen Liz'le arana bir etiket koyacak cesareti gösterdin - her ne kadar ona gerçek bir erkek arkadaş *olamayacak* kadar korkak *olsan* da."

"Çok özür dilerim!" Kendimi son derece kırılmış hissederek ağzımdan bir şeyler kaçırdım. "Çok iyi bir erkek arkadaş olduğumu bilmeni isterim."

"Göğüslerini hissettin mi?"

"*Evet.*"

"Sütyeninin altından mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Feely güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Onun göğüslerine dokunmak beni nasıl daha iyi bir erkek arkadaş yapacak?" "Çünkü eğer onun göğüslerine dokunursan Kendini iyi hissediyor," diye cevap verdi. "Onu her zaman iyi hissettiririm." "Cinsel olarak, Hugh."

Gözlerimi kısmıştım. "Onun cinsel olarak iyi hissetmesini sağlayabilirim." "Elini tutarak değil, yapamazsın," diye güldü. "Sanki bu konuda uzmansın."

"Oh, bir uzman mı istiyorsun?" Sırıtarak koltuğunda doğruldu ve "Kaptan, bir saniye buraya gelir misin?" diye seslendi.

"Aklını mı *kaçırdın*?" Boğuk bir sesle söyledim. "Onunla bu konuda konuşmayacağım."

"Gerek yok," diye cevap verdi. "Konuşmayı ben yaparım."

"Olay nedir, beyler?" Kav dedi ki, koltuğa çöküp bizimkinin önünde.

"Çok seks yaptın, değil mi?" Ben zihinsel olarak kendime ölmek için bir çukur kazarken, Feely doğrudan ortaya çıktı ve sordu.

"Yapıp yapmadığının konuyla ilgisi yok." Kav konuşmayı sonlandırmakta gecikmedi. "Çünkü cinsel hayatımı kimseyle tartışmam."

"Evet." Feely gözlerini devirdi. "Bu da birçok farklı kızla çok fazla seks yaptığı anlamına geliyor."

"Bu da ne demek oluyor, Feely?" Kav sinirli bir ses tonuyla tersledi.

"Eğer seks söz konusu olmasaydı, onu boşaltmak için parmaklarınızı mı yoksa dilinizi mi kullanırdınız?"

"Tanrı aşkına, baba," diye yutkundum, dehşete düşmüştüm.

"Varsayımsal olarak mı?" Kav teklif etti, sesi hafifçe

Şimdi

ilgileniyorum

. "Tabii ki."

"Hangi bağlamda?"

"Sen ve rastgele bir kız."

"Parmaklar," diye yanıtladı Kav tereddüt etmeden. "Dil yok." Yüzünü buruşturarak çenesini sıvazladı ve ekledi: "Rastgele kişilere asla dilini kullanma." Devasa gövdesini bir ürperti kapladı. "Bu fazla samimi oldu."

"Peki ya onunla kararlı, uzun süreli bir ilişki içinde olsaydınız?"

Johnny soruyu anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Eğer kararlı ve uzun süreli bir ilişkimiz olsaydı, neden seks yapmayalım ki?"

Feely gülmekten kırıldı.

"Kafam karıştı," diye itiraf etti Kav, kaşları çatılmış bir halde.

"Merak etme," diye cevap verdim, yanımdaki pisliğin kaburgalarını deşerek. "Feely'nin bir anı var."

Johnny başını sallayıp ayağa kalkmadan önce uzun bir süre bize baktı. "Siz parlak kıvılcımların neyin peşinde olduğunuzdan emin değilim ve açıkçası bu konuda endişelenecek kafa yapısına sahip değilim, ama sevişmeye başlamadan önce *varsayımsal* aletlerinize *varsayımsal* prezervatifler taktığınızdan emin olun." Yerine doğru yürümeye başlamıştı ki koridorun ortasında durup arkasını döndü ve "Oral seksi de *varsayımsal* ilişkinize saklayın" dedi.

"İyiymiş, Feely. Şimdi de bizim deli olduğumuzu düşünüyor."

"Endişelenme, Hugh. Muhtemelen birbirimizi becerdiğimizi düşünüyordur."

"Alınma ama delikanlı, ben onun böyle düşünmesi için senden çok uzağım."

"Nasıl istersen, *bakire*." "Ben de sana, *fahişe*."

YERYÜZÜNDEKİ CENNET

Lizzie

27 EYLÜL 2002

"NEREYE GIDIYORUZ ?" HUGH SORDU, BENİ TAKIP EDEREK YUKARI DOĞRU

Okuldaki ana binanın arka tarafındaki antik tuğla merdiven. "Liz, öğle tatilinin bitmesine sadece beş dakika kaldı."

"Güven bana," diye ikna ettim, taş döşeli dört katı hızla çıkarken

ta ki yeryüzündeki cennete, en azından Tommen'a ulaşana kadar.

Hugh, okulun orijinal kütüphanesine giden etkileyici taş kemerli geçitte bana katılarak, "Vay anasını," diye nefes aldı. Kütüphane binanın dördüncü katının tamamını kaplıyordu ve okulun modernizasyondan kurtulmuş tek bölümüydü. Mimarisi okulun ilk inşa edildiği 1600'lü yılların sonlarını andırıyordu ve kitap meraklıları için bir hazineydi; yerden tavana kadar istiflenmiş kitap koridorları, antika mobilyalar ve Viktorya dönemi pencere camlarını süsleyen görkemli kadife perdeler. Hepsinden iyisi, burada binanın kendisi kadar eski kitap koridorları vardı.

"Burayı nasıl buldun Liz?"

"Bağlantılarım var," diye takıldım, benden hoşlanan yaşlı okul kütüphanecisi Bayan Reidy'den bahsetmemeye karar verdim. "Burası öğrencilere açık ama buraya kimse gelmez," diye açıkladım, elini tutup onu koridorlarda gezdirirken. "Herkes şu modern kütüphaneyi kullanıyor. Hani şu bodrum katındaki."

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi Hugh, etrafımızı incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Her gün yüzme havuzuna giderken önünden geçiyorum."

"Hadi gel." Onu geniş koridorlarda sürükleyerek orta alanın sonundan sola döndüm. "Sen gelene kadar bekle."

Bunu görün." Sol kanattaki tavandan tabana kitaplıkların arasından geçerek erkek arkadaşımı bu odanın gerçek harikasını barındıran orijinal taş duvara götürdüm.

"Bu da ne böyle?" Hugh sordu, dikkati tuğlalardaki dar, dikdörtgen şeklindeki deliğe kilitlenmişti.

"Beni takip edin." Kendimi çıkıntının üzerine attım ve gizli odaya ulaşana kadar dar açıklıktan geçtim.

"Vay anasını," diye nefes aldı Hugh, arkamdan içeri girdi ve sonra ayağa kalkarak on metreye on metrelik küçük taş odayı inceledi. "Burası ne için kullanılıyordu?"

"Araştırdım ve söyleyebileceğim kadarıyla burası Kurtuluş Savaşı sırasında uçan sütunlarda öğrenciler tarafından güvenli bir oda olarak kullanılmış."

Hugh'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayatta olmaz."

Penceresi ya da doğal ışığı olmayan küçük bir taş odaydı, ancak açıklığa en yakın duvara eski görünümlü, paslı bir lamba şeklinde elektrik bağlanmıştı. Tuğlaya kazınmış, savaş sırasında bu odayı kullandığını tahmin ettiğim kişinin baş harfleri vardı. Odadaki tek mobilya parçası bir masa ve ona uygun bir sandalye ile daha da eski görünümlü bir asker karyolasından ibaretti. Savaşta askerler için kullanılanlar gibi.

"Beşiğime hoş geldiniz," diye güldüm ve elimi salladım. "Oldukça havalı, değil mi?"

Hugh yüzüne kazınmış tuhaf bir ifadeyle bana bakarak, "Söyleyeceğim," diye cevap verdi. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun, Liz."

"Gerçekten mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak mırıldandım. "Peki, seni daha da iyi bir şeyle şaşırtmama ne dersin?" Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda yükseldim ve çenesinin kıvrımına bir öpücük kondurdum. "Hmm?"

"Sınıfa geri dönmeyeceğim, değil mi?" diye sordu erkek arkadaşım huysuzca, ellerim kalçalarımda kenetlenmişti.

"Bana kalırsa hayır," diye fısıldadım ağzını kendi ağzımla kapatmadan önce.

Beni sertçe göğsüne doğru çeken Hugh, elini saçlarımda düğümledi ve öpüşmemizi derinleştirmek için yüzümü yukarı kaldırdı.

Dili ağzıma girdiği anda içimde bir elektrik dalgası hissettim ve inledim. "Mm."

O kadar güzeldi ki, hayatımın geri kalanında ona sahip olmayı her şeyden çok istiyordum.

Sadece bu
çocuk.
Sonsuza
kadar.

Parmaklarımın okul pantolonunun kemerine takıldığını hissettiğinde ağzımın içine doğru inleyen Hugh, sırtım duvara çarpma kadar beni geriye doğru yürüttü. "Siktir, bebeğim."

Bana *bebeğim* dediğinde içimi lezzetli bir ürperti kapladı ve zihnimde kaybolmasını isteyerek kemerinin tokasını çekiştirdim.

Sağ elini tutarak kalçama götürdüm ve beline dolaması için onu cesaretlendirdim. Buna mecbur kaldığında ve vücutlarımızın tam olarak aynı hizaya geldiğini hissettiğimde, bacaklarımın arasındaki zonklayan ağrı daha da arttı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı öpücükler arasında, kalçalarını benimkilere dayarken. "Dayanamıyorum."

"Daha fazla," diye yalvardım, kalçalarım ona karşı öfkeyle dönerken dokunuşuna doğru eğildim. "Lütfen."

"Beni becereceksin Liz," diye inledi Hugh, kendini bana doğru itmeye devam ederken kalçamı daha sıkı kavradı. "Tek düşünebildiğim sensin."

"O zaman bana sahip ol," diye teşvik ettim, okul pantolonunun önüne dokunmak için aramıza uzandım. "Vay canına."

"Yapma," diye yalvardı, *onu* hissettiğimi hissettiğinde kalçaları ritmini kaybetti. "Bununla başa çıkamayacağım." Aramıza uzanarak elimi avucunun içine aldı ve kasıklarından uzaklaştırdı. "Gerçekten çok istiyorum ama

yapamayız." Dudaklarından acı dolu bir inilti daha çıktı. "Henüz değil."

"O zaman ben," diye nefes aldım, elini okul gömleğimin altına sokarken dudakları onunkilere değiyordu. "Dokun bana." Tereddüt ettiğini ve vücudunun gerildiğini hissettim, ama vazgeçmedim, ellerimi karnıma doğru götürerek göğüslerimden birini avuçlamasını sağladım. "İşte böyle."

"Sütyen takmamışsın," dedi sert bir ses tonuyla. "Siktir, Liz."

"Sütyenlerden nefret ederim," diye cevap verdim, kalçalarımı öne doğru eğerken elim onunkinin üstünde kaldı ve devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

"Bunu daha önce hiç yapmadık," diye fısıldadı, sesi acı verici bir şekilde savunmasızdı. "Bunun sorun olmayacağından emin misin?" Bana bakmak için geri çekildi, kahverengi gözleri sıcaklık ve özlem doluydu. "Sana bu şekilde dokunmak?"

"İyiden de öte," diye nefes aldım ve elimi yavaşça onunkinden çektim. "Peki ya sen?" Vücudumu onun dokunuşuna bastırarak sordum. "Hoşuna gitti mi? İyi hissediyor muyum?"

Başparmağı çakıllı meme ucumu sıyırırken yavaşça başını salladı. "Mükemmel hissediyorsun." Beni nazıkçe avuçlarken, yakınımı eğildi ve dudaklarımı yeniden yakaladı. "Benim gibi hissediyorsun."

Çünkü ben öyleyim.

KIYAFET SEÇMEK VE SINIRLARI ZORLAMAK

Hugh

5 EKİM 2002

KIZ ARKADAŞIMIN YATAĞINA UZANMIŞ, BAŞIMI

Pelüş yastıklardan oluşan bir yığının karşısında, gözlerimi yarı çıplak dolaşan kıza *değil*, okumaya çalıştığım kitabın sayfalarına dikmek için kendimi zorladım.

Ne yazık ki benim için *Ulysses*, Lizzie Young için bir kıvılcım tutmadı.

"Bu nasıl?" diye sordu ve ben de çevresel görüşümden bana doğru ilerleyişini izledim.

Liz'in kadınsı görünmek için makyaja ve elbiselere ihtiyacı yoktu ve benim de egomu okşamak için saçma sapan estetiklere ihtiyacım yoktu. Çünkü onun ne olduğunu, neye sahip olduğunu biliyordum ve bu her şey ve daha fazlasıydı. İstedğim, arzuladığım ve arzulayacağım tek şey oydu. O benim için her şeydi.

Bu tür kızlar beni çok sıkıyordu çünkü ben de o kızlardan biriyle *yaşıyordum*. Hayır, pelüş hayvanları ve pembe her şeyi olan kız gibi bir kız istemiyordum. Sivri uçlu ve erkek fatma tavırlı, alıngan bir kız istiyordum. Kapıyı açtığımda kızarmak yerine bana ters ters bakan kız istiyordum. "Önce bayanlar" sözüne "güzellikten önce yaş" diye cevap veren kız.

O kız beni aydınlattı.

O kız tüm teknemi yüzdürdü.

"Çok güzel," diye cevap verdim, o saldırmadan önce dikkatimi hızla kitabıma yönelttim.

"Yalancı, bakmadın bile."

"Gerek yok," diye cevap verdim, bir sonraki sayfaya geçerek.
"Her şeyin içinde iyi görünüyorsun."

Bu akşam kasabanın rugby kulübünde dördüncü sınıfların sertifika sonuçlarını kutlamak için bir disko vardı. Öncesinde çocuklarla kafa bulmak yerine, tangalı bir sarışın tarafından esir alınıyordum.

Görünüşe göre, kız arkadaşımın bir araba seçmek için yardımına ihtiyacı varmış.

Bu gece için *kıyafet* ve bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Bu iki nedenden ötürü bir saçmalıktı.

Birincisi, yedi yaşımdan beri neredeyse her günümü bu kızla geçirmiştım ve bir kez olsun moda konusunda birinin fikrini sorduğunu duymamıştım. Liz istese de kıyafetlere daha az önem veremezdi. Ne giymek istiyorsa onu giyerdi ve kıyafet seçiminde harcadığı çaba da bundan ibaretti.

İkincisi, geçen ay kütüphanede bir anlık bir kayma yaşadık, kendimi kaybettim ve okul gününün son üç dersini kız arkadaşımı kuru kuru becererek geçirdim. O günden beri Liz ahlaki zincir bağlantı çitlerimde başka bir delik bulmaya kararlıydı.

Kendimi tutmak istediğimden değil. On beş yaşına girmeme haftalar kalmıştı. *Tabii ki* kız arkadaşımın seks yapmak istiyordum. Tanrım, aklıma başka pek bir şey gelmiyordu ve arkadaşlarımdan çoğunun her hafta sonu farklı kızlarla mutlu mesut takıldıklarını biliyordum ama bunu yapamazdım. Çünkü söz konusu olan *Liz'di* ve ben *onun* için doğru olanı yapmaya kararlıydım.

Bunu sık sık konuşurduk ve on altıncı yaş gününde kararlaştırmıştık. tarih olarak doğum günü. Bu yüzden böyle numaralar yaptığında, iyi olmak çok daha zor bir hal alıyordu.

"Yani bu elbise bu gece için uygun mu?" diye meydan okudu. "Diskoda *sadece* bunu giymemde bir sakınca görmüyor musunuz?"

"Mükemmel."

Sesi sertleşti. "Yani arkadaşlarının kız arkadaşını *çırılçıplak* görmesi senin için sorun olmayacak."

Gözlerimi devirdim. "Çıplak değilsin Liz."

"Ha, demek bakıyorsun," diye meydan okudu, sesi neşeli geliyordu.

Liz'in sütyen ve tangalı muhteşem görüntüsünü zihnimin gerisine iterek, "Kısa bir süre bakmış olabilirim ya da olmayabilirim," diye düşündüm, ama bu gece yalnız olduğumda söz konusu görüntüye geri dönmek için zihinsel bir not bırakmadan önce değil. "Kazara, tabii ki."

"Ve?" diye itti. "*Yanlışlıkla* ne düşünüyorsun?"

Gözlerimin gördüğü en güzel şey olduğunu.

"Bu senin bedeninin Liz," dedim onun yerine. inç. "Ne giyeceğine sen karar ver."

"Peki ya hiçbir şey giymemeye karar verirsem?"

"Üşürsen diye yedek bir palto getireceğim."

"Kahretsin, Hugh, bana bak da seni baştan çıkarayım artık!"

"Demek itiraf ediyorsun!" Kitabımı kapatıp suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederek haykırdım. "Seni sinsi, küçük, bekalet hırsız!"

Masum numarası yaptı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"El altından yaptığın taktikler bende işe yaramaz, cadı," diye güldüm. "Senin sinsi, küçük el kitabındaki her kirli numarayı biliyorum. Hatta çoğunun ilham kaynağı benim!"

"Seni baştan çıkarmak için davet etmedim, göt herif," dedi, bu kez çok daha yumuşak bir sesle. Nefesi kesildi ve bana yalnız, köpek y a v r u s u gözlü bir ifadeyle, alt dudağı titreyerek baktı. "Kıyafet konusunda yardımına gerçekten ihtiyacım vardı."

"İyi deneme," diye cevap verdim yüzüne gülerek. "Ama zaten bu numarayı bana bir kez fazla yaptın. Yine de çaba için bir artı."

Yüz ifadesi bir anda değişti, meleksi ve kırılgan halinden sinirli ve hüsrana uğramış haline dönüştü. "Tam bir oyunbozansın, Hugh."

"Hmm." Onun maskaralıkları karşısında iyice eğlenerek dikkatimi kitabıma verdim ve memnun bir iç geçirdim. "Giysilerini üzerinde tutan her neyse, Liz."

"Öyle mi?" Bir şampiyon gibi L 'yi almak istemeyen küçük iblis üstüme atladı, kalçalarımı binene kadar durmadı. "Bunu göreceğiz, değil mi?"

"Liz, dur." Bir kahkaha atarak kitabımla yanlarımı onun gıdıklayıcı saldırısından korumaya çalıştım ama o acımasızdı. "Buna dayanamayacağımı biliyorsun."

"Kıyafetlerimi çıkar."

"Hayır."

"Tamam, elbiselerini çıkar."

"Ah, merhamet, merhamet...ah...ah...merhamet, bebeğim.

Merhamet!"

Bir eliyle beni gıdıklayarak eziyet ederken, diğer eliyle kitabı elimden aldı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Ellerini bileklerime dolayarak ellerimi başımın üzerindeki yatağa sabitlemeye çalıştı.

Beni sıkıştırmasına izin vererek onu şımarttım, çünkü şakacı olduğunda çok tatlıydı.

"Ha." Üstümde muzaffer bir edayla sırtıarak yakınımaya eğildi ve mırıldandı, "Joyce artık seni kurtaramaz, Biggs."

Ben de ona keyifle gülümsedim. "Sayfamı kurtarmadın."

Gözleri yarıklara kadar kısıldı ve ben kahkahalara boğuldum.

"Aman Tanrım, *çileden* çıkarıyorsun!" Kalçalarını oynatarak, bariz ereksiyonumun üstünde sallandı. "Seni *hissedebiliyorum*, Hugh. Bunu senin de benim kadar istediğini *biliyorum*."

"Sertim çünkü seni seviyorum." Bir kahkaha daha kaçtı Bu onu daha da kızdırdı ve benim de daha fazla gülmeme neden oldu. "Çünkü beni mutlu ediyorsun."

"Ah lütfen." Gözlerini devirdi. "Sertleştin çünkü benimle seks yapmak istiyorsun." Ellerini havaya kaldırdı

Hayal kırıklığı. "Ve her parça . . . senin
ANATOMİ bilir o

Beynin *hariç!*"

"Seks yapmamızdaki takıntı nedir?"

"Seks yapmama takıntısı da neyin nesi?" "On altıncı doğum
gününe kadar bekleme konusunda anlaşmıştık."

"Ayın on beşinde anlaştığımızı sanıyordum."

"Hayır, kesinlikle on altıncısında anlaşmıştık."

"Ugh." Umutsuz bir iç geçirdi. "Ama çok uzak
uzakta."

"Sadece bir buçuk yıl kaldı." Ellerimi kalçalarına koyarak,
onu yatıştırmak için başparmaklarımla çıplak tenini okşadım.

"Bir buçuk yıl daha nedir ki?"

"Benim gibi hissettiğinde bir ömür boyu," diye inledi ve
yüksek sesle oflayarak göğsüme yığıldı. "Ne kadar hayal
kırıklığına uğradığım hakkında hiçbir fikrin yok, Hugh. Buna
gülüyorsun ve bununla ilgili büyük bir şaka yapıyorsun, ama
benim için komik değil. Aslında canımı acıtıyor. Sanki fiziksel
bir acı hissediyorum çünkü dürtü çok güçlü. Kaşıyamadığım bir
kaşıntı gibi. Her zaman. Sürekli. Ve ben çok çabalıyorum... ve
sen ilgilenmiyorsun ve ben sadece... ugh, unut gitsin."

"Liz." Derin bir iç çekerek kolumu ona doladım.
"İlgilendiğimi biliyorsun." Bir elimle yanağını okşamak için
uzandım. "Seni o kadar çok istiyorum ki çoğu gün tek
düşünebildiğim şey bu." Bir sonraki itirafımı düşündüm, sonra
nefesimi üfledim ve canı cehenneme dedim. "Son iki yıldır,
senin içinde olmanın zihnindeki görüntüsünden kendimi
alamadığım tek bir gece bile düşünemiyorum."

"Gerçekten mi?" Tekrar ayağa fırladı, kucağa oturmaya
devam etti ve gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla bana baktı.
"Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

Hayır, onunla dalga
geçmiyordum. Dürüst
davranıyordum.

Acı verici, utandırıcı bir şekilde dürüst.

"Kendine bir bakar mısın?" Cevap verdim ve sonra kendi tavsiyeme uyma hatasını yaptım. Fırfırlı beyaz bir sütyen ve ona uygun bir külottan başka bir şey giymeden bana sarıldığını görünce inledim. "Tanrım, o kadar güzelsin ki sana bakmak bile acı veriyor. Dünyamda senin eline su dökebilecek başka bir kız yok ve bu bir abartı değil çünkü seni birinci sınıfta okul otobüsünde gördüğümünden beri gözlerimi senden ayırmadım."

Nefesi kesildi ve "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet Liz, gerçekten istiyorum," diye onayladım huysuzca. "Her zaman öyleydim."

"Bu sadece dış görünüş," diye fısıldadı, vücudunu işaret ederek. "Duvar kâğıdı, Hugh." Ayrılmış dudaklarından duyulabilir bir nefes kaçtı ve bakışlarını aşağıya doğru çevirdi. "Söz veriyorum, içindikiler böyle görünmüyor."

"Sende çirkin bir şey yok Liz." Cevap vermeyince doğruldum ve ona doğru uzandım. "Hey...hey, bana bak." Yüzünü ellerimin arasında tutarak onu bana bakmaya zorladım. "Senin içinde çirkin *bir şey yok.*"

"Sen bunu bilmiyorsun ." Kadın gözlerini sıkarak kapattı, beni engelliyor. "Düşündüğüm şeyleri bilmiyorsun."

"Onları bilmek zorunda değilim." Saçlarını yüzünden çekip düzelttim ve yüzünü kendime yaklaştırdım. "Çünkü seni tanıyorum."

"Sadece düşünceler değil." Sesi küçük ve kırıktı. "Kaymalar, boşluklar ve dürtüler de var."

Bunu yüksek sesle itiraf ettiğini duymak kalbimi kırdı, çünkü ikimizin de korkularını yüksek sesle dile getiriyordu. Harika bir yaz geçirmiştik. Aylarca istikrar ve sakinlik içindeydik. Ama ikimiz de her an bir değişimin olabileceğini biliyorduk. "Eğer tekrar kayarsan, seni geri çekmek için orada olacağım." Başparmağımla yanağını okşadım, burnunu kendi burnumla ısırdım. "Ve eğer zamanın nasıl geçtiğini anlamazsan, seni yere indirmek için orada olacağım."

sen." Kendime engel olamayarak eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ve eğer dürtülerini hissedersen, seni korumak için orada olacağım."

"Tekrar kaymak istemiyorum," diye boğuk bir ses çıkardı ve tişörtümü ölümcül bir şekilde kavradı. "Çok korkuyorum."

Ona bunun olmayacağını söyleyemezdim, çünkü ikimiz de bunun yalan olacağını biliyorduk.

Tek yapabildiğim, eğer böyle bir şey olursa diğer tarafta olacağıma dair ona söz vermektir.

"Ben burada olacağım." Onu tekrar öptüm.

"Her zaman." "Ne olursa olsun mu?"

"Evet, Liz." Onu usulca öptüm. "Ne olursa olsun."

KEDI UZAKTAYKEN, YAVRU KEDILER OYNAR

Lizzie

31 EKİM 2002

SINEAD BIGGS HER ZAMAN EN GÖSTERİŞLİ, EN MASRAFSIZ

Çocukları için ÖZEL DOĞUM GÜNÜ partileri. Oğlu Cadılar Bayramı'nda doğduğu için evleri her zaman yılın en ürkütücü gecesinde bulunulması gereken bir yer olmuştu.

Bu yılki tek fark Pete'in kuzeninin düğününün aynı güne denk gelmesiydi. Düğün şehir dışındaydı ve bir hafta sonu etkinliği olacaktı, bu yüzden Sinead oğlunun partisini iptal etmek yerine, onun yerine kaleyi tutması için babasından yardım istedi.

Büyükbaba Healy'yi hafta sonu için sorumlu bırakmak onun ilk hatasıydı.

İyi odadaki içki dolabını kilitlemeden bırakması ise ikincisiydi.

Oğlunun on beşinci doğum gününü kutlamak için makul bir arkadaş toplantısı olması planlanan şey, hızla tüm ev partilerinin anasına dönüşmüştü - kaosun dümeninde Büyükbaba Healy vardı.

Claire'le Cadılar Bayramı kostümleri üzerine bir buçuk saat süren bir irade savaşına girdikten sonra -ve benim kostüm giyme konusundaki isteksizliğimden sonra- nihayet alt kattaki diğerlerine katılmıştık.

Merdivenin son basamağından adımımızı attığımız anda, sarhoş gençlerden oluşan bir kalabalık tarafından anında yutulduk. Evin tüm zemin katı okuldan kostümlü akranlarımızla dolup taşmakla kalmıyor, altıncı sınıflardan birinin güvertesinden bangır bangır yükselen müzik de kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

"Bu inanılmaz!" Claire "Whoomp! (There It Is)" şarkısına eşlik ederken haykırdı.

Mavi, taytlı tulum şortu, uyluk hizasında beyaz çorapları, uyumlu beyaz eldivenleri ve daracık kırmızı gömleğiyle gülünç derecede sevimli görünüyordu. Düzleştirdiği sarı saçlarının tepesinde, üzerinde *M* harfi olan kırmızı bir şapka vardı.

"Bu lanet tulumun içinde deve parmağım var," diye homurdandım, kasıklarımıdaki dar kumaşı yeniden ayarlarken. Çünkü *tabii ki* birbirimize uygun kostümler giymiştik. "Tamam, *şimdi* de benim kamış burnum var."

Claire, "Çünkü sırtın çok uzun," diye karşılık verdi. Yeşil şapkamı düzeltirken destekleyici bir ses tonuyla. "Gördüğüm en seksi Luigi sensin."

"Evet, evet." Gözlerimi devirdim. "Ben de sana Mario."

Bana duygusal şantaj yaparak giydirmeyi başardığı kıyafeti onaylarcasına gülümsedi, ancak çok yıpranmış yüksek topuklu ayakkabılarımı fark ettiğinde kaşlarını çatı.

"*Converse*, Liz?" Claire sinirli bir hırıltı çıkardı. "Benim kırmızı topuklarımla uyumlu olması için yeşil topukluları giymen gerekiyordu."

"Şansını zorlama, Biggs," diye güldüm, bir elimi kaldırarak. "Sadece diğer her şeyi giydiğim için mutlu ol."

"Vay anasını!" diye haykırdı Batman gibi giyinmiş rastgele bir delikanlı, önümüze gelerek. "Sanırım öldüm ve cennete gittim, kızlar."

"Nefesini tutmaya devam edersen belki tutarsın," diye karşılık verdim, anında sinirlenmişim.

"Luigi'nin paçavraya döndüğü çok açık," diye güldü pislik herif dikkatini Claire'e çevirmeden önce. "Peki ya sen Mario?" Bir adım daha yaklaştı ve Claire'in çenesini okşadı. Nefesinden yayılan alkol boğucuydu. "Benimle Mantar Dağı'na bir gezi yapmak ister misin?"

"Beslenme tüpüyle yemek yemek hoşuna mı gidiyor?" Ben araya girdim ve onun uzanan elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Arkadaşıma bir daha dokunursan bu iş biter *Batman*."

"Tanrım," diye homurdandı, ellerini kalçalarına yerleştirdi.

"Sen gerçek bir sürtüksün, değil mi?"

Claire'in elini tutup uzaklaşmadan önce, "Bir kaltak, bir pislikten daha iyidir," diye karşılık verdim.

"Bu gerçekten çok kabaydı Liz," diye azarladı Claire, kalabalığın arasından manevra yaparken kolunu benimkine doladı - mutfak adasının tepesinde dans eden büyükbabasının da dahil olduğu bir kalabalık. "Sadece arkadaşça davranıyordu."

"Köpeklik yapıyordu," diye düzelttim, yanımdaki masumiyet timsaline koruyucu bir gözle bakarak. "Ve *senin* de gardını *düşürmemen* gerekiyor."

"Nasıl olur?"

"Çünkü senin gibi kızlar onun gibi köpeklere sulu kemik gibi görünür."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden benim bir kemik olduğumu düşünsün ki?"

"Boş ver," diye iç geçirdim, ne demek istediğimi tam olarak anlayamadığımı içten içe biliyordum. Ondan on dört ay büyüktüm ve onun yaşında kimsenin bilmemesi gereken şeyleri bildiğimin farkındaydım. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Tamam, Liz." Masumiyet dolu iri, kahverengi gözler bana baktı. "Bakacağım."

"Güzel." Başımı sallayarak ona gülümsedim. "Çünkü ben sadece seni güvende tutmak istiyorum."

Claire'in bakışları o anda arkamdaki bir şeye kaydı ve gözlerini bir panik dalgası doldurmadan önce tüm yüzü aydınlandı. "Liz." Gözleri benimkilere kaydı ve omzumun üstünü işaret etti. "Gidip Gerard'la konuşursam iyi olacak mısın?"

Aynı okula gitmek, aynı arkadaş çevresini paylaşmanın getirdiği zorunlu yakınlığın yanı sıra

tolerans seviyemi yükselttim, ama benimle konuşmak için yanıma geldiğinde iyi olacağıma inanacak kadar saf değildim.

"Ben iyi olacağım," ben sıkarak dışarı çıktım, kullanarak her onsunu

İçimde aşırı tepki vermeme gücü vardı. Sigortaları attırmamak ve çığlık *atmamak* için. Çünkü istedim. *Gerçekten çok* istedim.

Tanrım, onun adını bırakın söylemeyi, aklıma bile getiremiyordum. Ona ismiyle hitap etmek zorunda kaldığım nadir durumlarda, aklıma gelen tek kelimeyi kullanıyordum: ona çocukken verdiğim evcil hayvan ismini.

Bu şekilde biraz daha az acıyordu ve ikisini ayırmak için zihnimi manipüle edebiliyordum. *Çünkü canavar Thor adını hiç söylemedi.*

"Thor'la biraz takılmak istersen sorun değil, Claire." O zaman gülümsemeye çalıştım, gerçekten de gülümsedim, ama onun tepkisinden bunun acı dolu bir yüz buruşturma gibi görünmesi gerektiğini biliyordum. "Benim için sorun değil."

Claire ikna olmuş görünmüyordu. "Gerçekten mi?" "Gerçekten." Başımı salladım. "İyi olacağım, söz veriyorum."

"Tamam, şimdi doğum günümde verdiğim tepki yüzünden kendimi daha da kötü hissediyorum," dedi ve ellerimi tutup konuyu tamamen değiştirdi. "Kardeşimle birlikte olduğun için kendini kötü hissettirdiğim için çok özür dilerim. Öyle bir niyetim yoktu, yemin ederim. Sadece benimle takılmayı bırakıp tüm zamanını Hugh ile geçirmenden korkuyordum. Ve sanırım ben de biraz kıskanmış olabilirim. Ama bunu aştım, tamam mı? Yemin ederim ve artık sizi engellemeye çalışmayacağım. Kardeşim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorum ve o kötü kız olmak istemiyorum."

"Sen *hiçbir zaman* kötü bir kız olmadın Claire ve seninle takılmayı asla bırakmayacağım," diye söz verdim elini sıkarak. "Ne de o l s a sen benim Luigi'm için Mario'sun."

"Biliyorum, biliyorum," diye aceleyle kabul etti. "Ama bence bunun Hugh'un sana kız arkadaşı olmanı teklif etmesi ve Gerard'ın bana teklif etmemesiyle daha çok ilgisi vardı - ki ben biliyorum sen muhtemelen

duymak istemiyorum," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Özür dilerim."

"Sorun değil," demek için kendimi zorladım çünkü acımı ona yansıtamazdım. "Thor hakkında içini döktüğün arkadaşın olamam ama *her zaman* yanında olan arkadaşın *olacağım*"

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Ve ben de Arkadaşınla kardeşim hakkında konuşuyorsun, çünkü bu çok iğrenç.

-Ama ben de *her zaman* senin köşendeki arkadaşın olacağım." "Tamam o zaman." Gülümsedim. "Anlaştık."

Claire heyecanla bir o yana bir bu yana zıplayarak, "Çifte anlaşma," diye ciyakladı. "Ama çifte randevu değil."

"Hayır," diye onayladım başımı sallayarak. "*Asla* çifte randevu olmaz."

Kısa bir süre kucaklaştıktan sonra Claire Thor'u aramaya koyuldu, ben de tam tersi yöne, kardeşini aramaya gittim. Onu salonda, şöminenin önünde büyükbabasıyla sarmaş dolaş bulduğumda içimi ılık bir sıcaklık kapladı.

Memnuniyetle iç geçirerek kemere yaslandım ve bir an için sadece ona *baktım*

Partideki neredeyse herkesin aksine, Hugh bir kostüm giymişti. Kalabalıktan ayrı duran erkek arkadaşım koyu renk kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, gülünç derecede seksi, kordonlu ön kollarını ortaya çıkaran dar beyaz bir gömlek giymişti. Saçları her zaman kullandığı o mide bulandırıcı derecede seksi şekilde şekillendirilmişti: yanlardan ve arkadan sıkıca toplanmış, tepesinde bir tutam jöleyle tutturulmuş seksi bukleler vardı.

Etkileyici bir şekilde 1.80 boyunda olan ve hala büyümeye devam eden Hugh, altı yaşındayken kalbimi kaptırdığım çocuktan daha farklı görünemezdi. Yüzünün yumuşaklığı daha keskin bir şekilde belirginleşirken, bir zamanlar zayıf olan karnı şimdi göbeğinden başlayıp bel kemerinin altına kadar uzanan cömert saç tozuyla birlikte ince oyulmuş karın kaslarından oluşan etkileyici bir dalgalanmaya sahipti

boxer'ından sıyrılmıştı. Sırtı daha geniş, pazuları daha belirgindi ve kaya gibi sert uyluk ve baldır kaslarıyla bir çift muhteşem güçlü bacağa sahipti.

Ve bu dokunmamam gereken çocuk!

"Benim zamanımda sen on beşinde bir adamdın," diye haykırdı Büyükbaba Healy, beni günümüze geri sürükleyerek. En sevdiği torunuyla -ve bir şişe Jameson'la- iki kadehi amber rengi sıvıyla doldurduktan sonra birini Hugh'a uzattı.

"Bir tane daha içemem dede. Tadı bok gibi," diye inledi Hugh, elindeki kehribar renkli bardağa bakarak. "Belki de teneke kutulara sadık kalmalıyım."

"Teneke kutuları çocuklara, viskiyi de erkeklere bırakın." Bir kolunu torununa dolayan yaşlı adam, içkisini etkileyici bir yudumda devirmeden önce kadehlerini tokuşturdu. "Bu senin göğsünü kabartacak, benim aziz adaşım."

"Ah, siktir et," diye inledi Hugh içkiyi hızla geri fırlatmadan önce, ancak sonrasında şiddetli bir şekilde sıçradı ve öksürdü. "Boktan da beter," diye boğuk bir sesle mırıldandı. Bardağını yaslandıkları şöminenin üzerine bırakan Hugh büyükbabasına baktı ve "Biliyor musun? Sanırım kıllı göğüs olmadan da yaşayabilirim." Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra ekledi: "Başka her yerde yeterince var." O sırada bana doğru bir bakış attı, ancak orada durduğumu fark edince hızlıca iki kez baktı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun."

Şimdi *bu* "lanet olsun" tepkisini duyduğuma çok sevinmiştim. Sırıtarak duvarı ittim ve gözlerinin vücudumdan hiç ayrılmamasını severek ona doğru yürüdüm.

Yanına vardığımda gülümseyerek "Mutlu yıllar," dedim. Hugh, yanında yerimi almam için otomatik olarak kolunu kaldırdı, ben de tereddüt etmeden yerimi aldım. "Eğleniyor musun?"

"Artık öyleyim." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti ve gözleri üzerimde gezinmeye devam etti. "İnanılmaz görünüyorsun."

Belki de Claire bu kostüm olayında bir şeyler bulmuştur.

"Hey, Büyükbaba Healy," dedim, dikkatimi dikkatlice yaşlı adam Hugh'ya sırtıyordu. "Uzun zaman oldu."

"Çok uzun zaman oldu Elizabeth," diye cevap verdi muzip yaşlı adam, Hugh'ya sırtırken elimi sıktı. "Ve torunumun seni elinde tutacak kadar sağduyulu olduğunu bilmek içimi rahatlattı." Hugh'ya tekrar göz kırptı. "Sen de iyi bir delikanlısın."

"Sanki gitmesine izin verecek kadar kalın kafalıymışım gibi," diye kıkırdadı Hugh, beni yanına yatırarak. Başıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Liz aradığım kişi, büyükbaba," diye ekledi.

Aman *Tanrım*.

Tüm vücudum ateşler içinde yanıyordu. Büyükbabasına bile beni bu kadar açık *bir* şekilde sahiplenmesi, bana gerçekten *değerli olabileceğimi* hissettirdi.

Birkaç saat ve birkaç alkollü içkiden sonra kendimi Ballylaggin'in en seksi uçan yarısının sırtına binerken buldum. *Hatta belki de tüm dünyanın.*

"Sanırım biz biraz biraz sarhoş olabiliriz, Hugh," ben merdivenlerin tepesine ulaşmak için dördüncü denememizde kıs kıs güldük. Hugh'un dördüncü denemesi. Ben onun sırtına biniyordum. "Ve sanırım" -hıçkırmak için durakladım- "Büyükbaba Healy'nin viskisinden."

"Öyle olduğunu *biliyorum*," diye homurdandı erkek arkadaşım, aynı yöne gitmek için ayaklarıyla büyük bir mücadele veriyordu. Gömleğiyle birlikte koordinasyonunu da kaybetmişti. "Büyükbabam bir iblis."

"Büyükbaban bir efsane," diye kıkırdadım ve sahanlığa ulaştığımızda hızla alkışladım. "Yaşasın!"

kahraman!"

"Çişin mi geldi?" diye sordu banyo kapısına çarptığında. "İhtiyacın varsa şimdi git çünkü araban yatağına doğru yol alıyor."

Bir an düşündüm ve başımı salladım. "Hayır."

"Emin
misin?"

"Evet."

"Tamam o zaman." Sendeleyerek yatak odasının kapısına yöneldi, kapıyı başıyla iterek açtı ve "Yumuşak bir inişe hazırlan bebeğim" diye geveledi.

"Uh, biraz mahremiyet!" diye bağırdı rastgele bir kız, erkek arkadaşımın yatağında yuvarlanırken, belli belirsiz tanıdık gelen bir oğlan da onun üstündeydi.

"Lanet olsun, Feely!"

"Özür dilerim, Hughie."

"Dışarı!" Hugh ikimizin de ağırlığını desteklemek için kapıya yaslanarak emretti. "Şimdi!"

"Evet, *Feely*," diye kıs kıs güldüm, arkadaşımızın bir yığın giysiyi kapıp yarı çıplak bir kızın peşinden odadan aceleyle çıkışını donuk gözlerle izledim.

"Pislik," diye homurdandı Hugh, yatağa doğru tökezlemeden önce kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. "Kereste!" diye uyardı, ben hâlâ onun sırtındayken yüzüstü yatağa düşmeden birkaç dakika önce. "Feely onu benim yatağında becermese iyi olur."

"Çorapları hâlâ üzerindeydi," diye önerdim, yanında sırt üstü uzanarak. "Ama kuru kuru becerdiği sarışının üzerinde tek bir dikiş bile yoktu."

Erkek arkadaşım başının altındaki yastığı çekiştirerek, "Gördün mü, bu tam bir saçmalık," diye mırıldandı. "Yatağında soyunmasına izin verilen tek sarışının sen olduğunu biliyor."

"Evet doğru," diye homurdandım, omzunu sıvazlamak için uzandım. "Eğer yatağında çıplak olsaydım, üzerime kutsal su döker ve beni günah çıkarmaya götürürdün."

"Bu gece olmaz, yapmam."

Kıs kıs gülerek yüzüne baktım ve sıırttım. "Beni yatağında çıplak olarak istediğini mi söylüyorsun?"

"Yatağında çıplak olmanı asla istemem." Yüzüstü uzanmış, kollarını yastığa dolamış ve başını bana doğru eğmiş olan Hugh, "Eve geldiğin için teşekkürler bebeğim," diye fısıldadı.

"Ev mi?" Benim kalp atlandı dört katı yener, ve İçimi şiddetli bir ürperti

kapladı. "Eve nasıl geldim, Hugh?" Öfkeli bir ifadeyle bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve boşdaki eliyle bana uzandı.

"Çünkü sen bu eve aitsin." Başımın arkasını kavrayarak beni kendine yaklaştırdı. "Sen bu yatağa aitsin." Saçlarımı

yumruklayan Hugh, çenemi onunkine yaklaştırdı ve gözlerimin içine bakmak için geri çekilmeden önce dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Sen

bana ait."

Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Dili ağzıma girdiği anda gidici olduğumu anladım. Tanıdık pislik ve huzursuzluk hissi yerini çaresiz bir özleme bıraktı. Elleri vücudumdaydı, beni kendine doğru çekiyordu ve onu hissetmek, o kadar güçlü, sıcak ve gerçektir ki, parçalanmış ruhuma hayat üfledi. İçten içe kırılmıştım, gerçekten çürümüşüm ama onun öpücüğünde kurtuluşumu hissettim.

Onu tekrar tatmak için yanıp tutuşan dudaklarım kendiliğinden açıldı ve bedenim bu çocuğu kabul etmeye programlanmış gibi onun teklifini kabul etti. Dili benimkini neredeyse sevgiyle kandırıyor, yumuşak, uyuşturucu dokunuşlarla meme uçlarımla onun dikkatini çekmek için acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oluyordu.

Vücudumu saran hislerin etkisiyle, üstüme yuvarlanana kadar omuzlarından çekiştirdim. Ağırlığını karşılayarak, onu daha da yaklaştırmak için kalçalarımın açılmasına izin verdim, metal tokası bana sürtündüğünde zevkle titredim. "Mm."

Kat kat korkunç giysiler bedenlerimizi birbirinden ayırıyordu ve bu beni çok kızdırıyordu. Tedirginliğin de ötesinde, parmaklarımı sırtına geçirdim ve bana doğru gerildiğinde zevkten titredim. Onu o kadar çok istiyordum ki ağlamak istiyordum.

"İyi misin?" diye sordu, beni yatağın daha derinlerine iterken dudakları boynuma doğru hareket ediyordu, kalçaları benimkilerle mükemmel bir uyum içinde sallanıyordu. "Bu iyi mi?"

"yle olduğunu biliyorsun," diye nefes aldım, kendimi ona srterken saçlarını yumrukladım. "Bana dokunmaya bağla."

"Nerede?" "Her yerde."

SARHOŞ BECERİKSİZLİKLERİ

Hugh

31 EKİM 2002

BENİ SIRTÜSTÜ YATIRAN LİZ, KALÇALARIMA SARILDI VE BENİ ÖPTÜ.

Benimkiyle eşleşen bir çaresizlikle. Ona battığını *bildiğim* ereksiyonumu umursamayacak kadar sarhoştum, tedbiri *elden* bıraktım ve anın *tadını çıkardım*.

Arabanın kayışlarını sıyırırken frene basmadım.

Tulumunu kollarından indirdi, yeşil tişörtünü çıkardığında da itiraz etmedim.

Tulumunu çıkarmak için bir anlığına kucağımdan indiğinde, muhteşem manzaranın tadını çıkardım ve ellerimi avuçlarının içine alıp muhteşem göğüslerine bastırdığında, öldüm ve cennete gittim.

Çünkü o mükemmeldi.

Tanrı şahidim olsun, bu kız benim için yeryüzündeki cennet gibiydi. Kendimi durduramayıp gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim,

Şımarık göğüsleri ve bana doğru gerilmiş gibi görünen muhteşem gül uçlu meme uçları. Tahrik edici bir inilti çıkararak, meme uçlarına geçmeden önce göğüslerinin kabarıklığını nazikçe izledim. "Çok seksisin amına koyayım."

"Seni çok istiyorum," diye inledi kız arkadaşım, ellerimi iterken kalçaları üstümde çılgınca sallanıyordu. "Her yerime dokun."

Memnuniyetle onu sırtüstü yatırdım ve kalçalarının arasına girdim. "Seks yapmıyoruz," diye ilan ettim, kalçasını belime doladığımda kelimeler bulanıklaştı. Bu hareket vücutlarımızın en ilkel şekilde hizalanmasına ve ikimizin de zevkle inlemesine neden oldu. "Sadece dokunuyoruz."

"İyi, iyi, nasıl istersen," diye inledi Liz, tırnaklarını sırtıma geçirerek. "Sadece durma."

"Beni hissediyor musun?"

"Seni anlıyorum, Hugh."

"Seni bu kadar çok istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Kan dolaşımda dolaşan alkol, ona karşı son derece savunmasız olmamı sağladı. "Senin içinde olmak istiyorum."

"Ben de istiyorum."

"Sadece bekliyorum," diye itiraf ettim, ona doğru gerilerek. "Aydın on altısında anlaşıştık."

"O kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum, Hugh."

Ben de bilmiyorum.

Titreyerek ellerimle göğüslerini kapattım, aynı anda dudaklarını da ellerimle kapattım. Tanrım, o mükemmeldi.

Sarhoş ya da değil, bu kızın benim tüm dünyam olduğunu bilecek zihinsel kapasiteye sahiptim ve eğer onun hazır olmadığı bir şey yaparsam, dürüst olmak gerekirse kendimle yaşayamazdım.

O hıyarın kız kardeşine yaptıkları hep aklımın bir köşesindeydi ve sanırım büyükbabamın viskisi sonunda beni, yakınlığa karşı mesafeli yaklaşımımın ardındaki itici faktörün bu olduğunu kabul etmeye zorlamıştı.

"Sorun değil," diye cesaretlendirdi Liz, başımı aşağı doğru iterken düşüncelerimi yüksek sesle duyar gibiydi. "Dokunmanı *istiyorum.*"

Dudaklarından boynuna, oradan da köprücük kemiğine uzanan bir öpücük izi bırakarak, dilim çakıllı meme uçlarından birinin etrafında dönene kadar yavaşça vücudundan aşağı indim.

"Evet." Nefesi kesildi ve elleri saçlarımı avuçlamak için dışarı fırladı. "Sakın durma."

Mecburen dudaklarımı, parmaklarımı ve dilimi kullanarak anatomisinin bir zamanlar yasak olan bu kısmıyla tanıştım.

"Sanırım olabilir," diye inledi, kendini yüzüme doğru iterek. "Bence olabilir, Hugh."

"Bu senin için sorun olur mu?"

Hevesle başını sallayarak gözlerini kapattı ve altımda kıvrandı. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Sonra elimi tutarak kalçalarının arasına itti. "*Buraya* daha fazla."

Vay anasını, bu gece işi öğreniyordum.

Parmaklarım bacaklarının arasındaki dantelli kumaşa gezinirken, bir dirseğimin üzerinde doğrulup kızarmış yüz ifadesine baktım. "Sana dokunmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Eğer yapmazsan sanırım çılgılık atacağım," diye inledi, kalçalarını elime doğru sallayarak. "Lütfen dokun bana."

Kendimi bundan vazgeçiremeden, elimi dantel parçasının altına kaydardım ve bir parmağımı nazikçe içine sokmadan önce bir parmağımı hafifçe yarığında yukarı ve aşağı gezdirdim.

"İçimde hareket et," diye talimat verdi, sert ve düzensiz nefes alıyordu. "Parmağını sok... mm, evet, aynen böyle."

"Sorun olur mu?"

"Evet, evet, lütfen," diye haykırdı Liz, kalçalarını çılgınca dokunuşuma doğru iterek. "Devam et, Hugh. Lütfen, lütfen! Beni iyileştir."

Onu iyileştirmek mi?

Tutkunun sancıları içinde garip bir yorumdu ama çok sarhoştum ve umursamayacak kadar o anın içinde kaybolmuştum. Şehvete yenik düşmüş, ne kadar sıkı, sıcak ve ıslak hissettiğinin tadını çıkarmıştım.

"Şimdi bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadım, kararsız hissediyordum, çünkü bu onun bedeniydi ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne yapmalıyım?"

"Daha fazla," diye emretti ürpererek. "Daha fazla."

"Parmaklar mı?"

"Evet." Floş karşı karşıya ve Çılgınca, o ovuldu Ben nazikçe bir parmağımı daha içine sokarken kendini bana doğru çekti.

"Bu iyi mi?" Birkaç saniye sonra parmaklarımın etrafında kasılmaya başladığında s o r d u m . "Liz, iyi misin?"

Bana kelimelerle cevap vermedi, sadece nefes nefese inledi ve şiddetli bir şekilde sarsıldı ve gözleri geri döndü.

Bu devam etti için birkaç saniye önce onu tüm vücudu tamamen gevşedi.

Yüzüne bir gülümseme yayılmaya başladığında "Vay canına," diye nefes aldı. "Bu inanılmazdı."

Kendimle gurur duyarak parmaklarımı nazikçe geri çektim ve gülümsedim.

"Şu sırtışa bak," diye alay etti, yanağımı sıkmak için uzandı. "Kremayı kapmış kedi gibi görünüyorsun."

"Uh, *Liz*."

"Özür dilerim. Kötü benzetme."

KAN KOKUSU ALAN BİR KÖPEKBALIĞI GIBI

Hugh

21 ARALIK 2002

BÜYÜKBABAM PEK ÇOK ŞEYDİ, AMA BİR ISPIYONCU DEĞİLDİ.

ONLARDAN BİRİ. Yaşlı Murphy'yi doğum günümdeki maskaralıklar konusunda çenesini kapalı tutması için ikna etmekle kalmadı, aynı zamanda Mam'in beyaz halısındaki büyük bir şarap lekesinin sorumluluğunu da üstlendi. Ve Tanrı biliyor ya, o lanet halıyı fırçaladık.

Sonuç olarak, reşit olmayanların sefahatine ilk dalışım, göze batan bir pürüz dışında her şey için kükreyen bir başarı olmuştu.

Sarhoşluğumun etkisiyle o gece kız arkadaşımı yatağıma almış ve dokunmamam gereken yerlerine dokunmuştum. Ertesi sabah uyandığımda onu yatağımda bulduğumda neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Beni panik atak geçirmekten alıkoyan tek şey iç çamaşırlarımızın *hala* üzerimizde olması.

Öte yandan Liz, sarhoşken yaptığımız saçmalıklara çok daha olumlu bir tepki verdi ve o zamandan beri ilişkimizin sıcaklığını artırıyordu.

Belli ki kız arkadaşım hızla tükenen irademin kokusunu almış ve bir köpekbalığı gibi etrafımda dolanıyordu.

Noel tatilinin ilk Cumartesi günü havuzda yüzerken Liz, "Hayatın için yüzsen iyi olur, Biggs," diye alay etti. "Çünkü pantolonunu indireceğim."

"Hayır, hayır, hayır," diye uyardım kahkaha krizleri arasında, suyun altında kaybolan küçük cadıdan kaçınmak için nafile bir çabayla kendimi geriye doğru atarken. "Sakin buna cüret etme, Lizzie Young," diye bağırmaya başladım ama artık çok geçti. Liz şortumu sıkıca kavrayarak dizlerimin etrafından aşağı çekti.

Başı sudan tekrar çıktığında şeytanca sırıttı. "Sana söylemiştim."

"Sen tam bir baş belasısın," diye güldüm ve o beni tekrar yakalayamadan hızla onları geri çekip yüzerek uzaklaştım. "Kahretsin, Hugh," diye yakındı Liz. yukarı ile Ben. "I Yemin et yarım . senin GENETİK vardı

bir denizkızı ile değişti."

"Daha çok bir köpekbalığı gibi," diye seslendim omzumun üzerinden.

"Hayır, köpekbalığı olmak için fazla güzelsin," diye homurdandı. "Sen kesinlikle yarı denizkızısın."

"Bundan o kadar emin olma," diye uyardım suyun altına dalıp bacaklarına doğru bir hamle yapmadan önce.

Başımı kalçalarının arasına sokarak ayağa kalktım ve onu omuzlarıma aldım.

Sevinçle ciyaklayan Liz, omuzlarımda beceriksizce dengede durduktan sonra kendini geriye doğru bıraktı ve beni de yanına aldı.

Tekrar dışarı çıktığımızda kollarımız bacaklarımız birbirine karışmıştı. "Filmde suya düşen Simba'y a benziyorsun," diye güldüm Ben , işaret ederek öbek öbek sarı saçları yüzünde asılı duruyordu.

Sırtarak başımın arkasını kavradı ve bana bir ağız dolusu su fışkırtmadan önce beni kendine çekti.

Liz kahkahalarla gülerken, "Çok hoş," diye iç geçirdim. "Kız arkadaşımın tükürüğü." Ağzımı sildim. "Tam da Noel için istediğim şey."

"Neden sauna odasına gizlice girmiyoruz, böylece sana gerçek hediyeni verebilirim," diye mırıldandı Liz, bir kolunu boynuma dolayarak. "Türünün tek örneği bir hediye," diye alay etmeye devam ederek bacaklarını belime doladı. "Ve ikimiz de paket açma kısmından zevk alacağız."

"O sinsi, küçük parmaklarını uzak tut," diye uyardım, elinin mayomun kemerinin altından kaydığını hissettiğimde. "Liz, *lüt fen*," diye homurdandım kıcımlı sertçe kavradığında. "Beni burada öldürüyorsun."

"Senin beni öldürdüğün kadar değil," diye fısıldadı, dili benimkini tatmak için dışarı çıkmadan önce dudakları benimkine doğru hareket etti.

Lanet olsun, bu kız başka bir şeydi.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye homurdandım, kayaya dönüştüğümü hissediyordum. "Ve işe yaramayacak."

"Evet, olacak," diye yanıtladı nefes nefese. "Çünkü dediğin gibi: Ben sana aidim." "Ve sen de bana aitsin" diye fısıldamadan önce kıcımlı tekrar sertçe kavradı.

"Tanrım, Liz," diye inledim, hem kalbimdeki hem de şortumdaki baskıya dayanamıyordum. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden olmasın?" diye mırıldandı, ben onu suyun içinde tutarken kalçaları benimkilere doğru sallanıyordu. "Ve bana Liz deme. Bana bebeğim de."

"Tamam."

"Şimdi söyle."

"Bebeğim."

"Bana yine bebeğim de."

"Bebeğim."

"Mm," diye onaylayarak inledi, sonra dilimle alay etmeye devam etti.

İnsanlar yüzme havuzlarında öpüştükleri için tutuklanabilir miydi? Bu araştırmam gereken bir konuydu. Çünkü dilinin benimkine böylesine erotik bir şekilde ustaca masaj yapması, hem de böylesine halka açık bir ortamda, bana yasadışı bir şeymiş gibi geliyordu.

Tam öpücüğünde boğulacakmışım gibi hissettiğim anda, ağzını benimkinden ayırdı ve fısıldadı, "Kirli düşüncelerim var, Hugh." Dudaklarını kulağıma bastırarak, "İğrenç dürtüler" demeden önce diliyle kulak mememde gezindi.

"Bunun için endişelenme." Dişlerini boynumda hissettiğimde bir nefes çektim. "Onlardan bende de bolca var."

"Kendine dokunup beni düşünüyor musun?" diye kulağıma fısıldayarak beni şaşırttı. "Çünkü düşünüyorum." Dili yine kulağımdaydı. "Parmaklarımı iç çamaşırlarımın içine sokuyorum ve yine içimde sen varmışsın gibi davranıyorum."

"Sik beni."

"Bana bunu yapıyormuşsun gibi davranıyorum," diye fısıldayarak bana eziyet etmeye devam etti. "Bu kötü mü?" Kollarımda titrediğini hissettim. "Bunları arzuladığım için kötü biri miyim?"

"Fena değilsin," diye cevap verdim, onu bana bakmaya zorladım ve soluk mavi gözlerindeki bakışın bir belirsizlik olduğunu hemen anladım. "Sadece azmışsın." *Ben de öyleyim.*

"Doktorlar bana bunu sorup duruyor," dedi sonra.

"Ne zaman bir randevum olsa, bu konuyu açıyorlar." "Ne?"

Kaşlarımı çattım. "*Azgınlıktan* mı bahsediyorlar?"

Yavaşça başını salladı. "Görünüşe göre, bu bir işaret olabilir." "Neyin işareti?"

"Yaklaşan bir olay." Derin derin yutkundum. "Bipolar bozukluğu olan gençler için yaygın olabilir."

"Bence azgın hissetmek tüm gençler için ortak bir durum Liz," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. "Bipolar olsun ya da olmasın."

"Bir daha olmasını istemiyorum, Hugh," diye sessizce itiraf etti bakışları düşerken. "Geçen yaz olanlar." Vücudunu bir ürperti daha kapladı ve derin bir iç çekti. "Sadece normal olmak istiyorum."

"Sana normal hakkında ne demiştin?" Kalbim içten içe kırılırken cesur bir yüz ifadesi takınmaya kararlı bir şekilde ona sordum. "Hmm?"

"Öyle bir şey yok."

"Aynen öyle." Burnunu benimkiyle okşayarak dudaklarını gagalamadan önce yanaklarına birer öpücük kondurdum. "Ve bu her ne ise"- geri çekip gözlerinin içine baktım - "her ne inşa ettiysek, senin aklınla benim ve aklımla, istediğim *her şeyi*."

KARANLIK GÜNLER BITMEDİ

Lizzie

25 ARALIK 2002

ANNEMLE BABAMIN ÇIĞLIK SESLERİ O KADAR ŞİDDETLENMİŞTİ Kİ

Böyle geniş bir arazide yaşadığımız için memnun olduğum bir nokta. Eğer daha yakın komşularımız olsaydı, Gardaí kapımıza dayanırdı.

Sırtımı yatak odamın kapısına dayamış, uyuşmuş bir halde oturuyor ve sahanlıkta ileri geri atılan suçlamaları dinliyordum.

Birbirlerini suçladıkları hiçbir şey benim için yeni değildi. Bu kavgaları daha önce yüzlerce kez duymuştum ama tatiller her zaman annemle babamın en kötü yanlarını ortaya çıkarırdı. Çünkü acılarını ortaya çıkarırdı.

Noel yemeğinde masanın etrafında kız kardeşimin boş sandalyesiyle oturmak, bir daha asla bir aile olamayacağımızın keskin bir hatırlatıcısıydı.

İşlerin ne kadar iyi gittiğinin ya da ne kadar çabaladığımın bir önemi yoktu.

Onların mutlu olması için asla yeterli
olamayacaktım. Babam için asla yeterli
olamayacağım.

CESARETİNİ TOPLAYARAK

Lizzie

14 OCAK 2003

"BUNLAR MUTFAĞIMDA TOPLANAN MEŞHUR BEŞLİ DEĞİL Mİ?"

SINEAD Cuma akşamı mutfağa girdiğinde neşeli bir ses tonuyla seslendi. "Hepinizin parlak, küçük yüzlerini sevmediğimden değil, ama değişiklik olsun diye inmek isteyeceğiniz başka bir annenin mutfağı yok mu?"

Hepimiz boş gözlerle ona baktık.

"Hayır mı? Tamam o zaman." Tezgâhın üzerine birkaç poşet dolusu yiyecek koyduktan sonra dikkatini mutfak masasına çevirdi. "Konuşmak zorunda mıyız, millet?"

Hugh yüzünü boynuma gömerek, "Hayır, yok," diye inledi.

"Masalar bardaklar içindir, kıçlar için değil Gibs, aşkım" dedi Sinead. önce Talimat, takip etti hızlıca tarafından, "Sevgili kızım, lütfen masa örtüsünden dökülen balı yalamaktan kaçın - ve hayır, bu parmağını kavanoza sokabileceğin anlamına da gelmiyor, benim vahşi, küçük yavrum." "Yapacağım, Sinead." Masadan zıplayarak inen Thor doğru nerede Sinead oldu ayakta ve utanmadan atıştırmalıklar için alışveriş çantalarını yağmalamaya başladı.

Bu arada, sinsî Patrick, bagetlerini masanın altına saklayarak hatasını düzeltmeye başlamıştı bile.

"Teşekkür ederim Patrick, tatlım," dedi Sinead onaylayarak. "Ama bundan sonra lütfen masif meşe masamı ritim çubukların için ses tahtası olarak kullanmaktan kaçın."

"Özür dilerim, Sinead," diye cevap verdi Patrick, yüzü kıpkırmızı, Claire ise beş saniye kuralıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

Dikkatini masanın karşı tarafına çevirdiğinde sıcak, kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi ve kaşları çatıldı.

"Lizzie, tatlım, hormonlu ergen oğlumun rahat bir kucağı olduğundan emin olsam da, iyi sinirlerimden geriye kalanlar senin kışın bir sandalyede çok daha rahat olacaktır."

"Üzgünüm Sinead," diye mırıldandım, Hugh nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler homurdanırken hızla yanındaki koltuğa kaydım.

"Peki bu akşam için eylem planınız nedir çocuklar?" Sinead, Thor'u yolundan çekmek için kalçasını kullanarak alışveriş paketlerini kaldırmaya koyuldu, hareket ettikçe açgözlü küçük ellerinden cips ve çikolata paketlerini ustalıkla kaptı. "Planladığın heyecan verici bir şey var mı?"

Diğerleri hızla Sinead Biggs ile sohbete dalarken ben sessiz kalıp etrafımı gözlemledim.

Onun varlığından duyduğum hayal kırıklığını kişisel saldırganlığımla bastırarak, ellerimi masanın altındaki kucağıma gizlice yerleştirdim ve uzun tırnaklarımla asla tam olarak doyuramayacağımdan emin olduğum bir kaşıntıyı kaşımaya başladım.

Huzursuz hissederek, bakırın tanıdık tadını alana kadar yanağımın iç kısmını ısırdım.

Rahatladım.

Neredeyse coşkuluydu.

Çünkü acı, zihnimin öfkesini kavramasını zayıflattı. Bu şekilde işlev görmeyi öğrenmiştim.

Her şeyi gömmek için.

İşte o anda daha büyük bir el benimkinin üzerine geldi.

Erkek arkadaşımın dokunuşu nazik ama inatçıydı ve ellerimi ayırdığında, tırnaklarımı yırttıkları etten ayırdığında, ona izin vermekten başka bir şey yapamadım.

Hugh ellerimden birini eline alarak parmaklarımızı birbirine doladı ve birleşen ellerimizi kucağına yerleştirdi.

Kalbim hızla çarpıyordu, nefesimi uzun bir süre tuttum, hem onun tenini tenimde hissetmenin tadını çıkarıyordum hem de

Hatama vereceği tepkiden korkuyordum.

Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, dikkati aşığıya, kucağına yönelmişti. Elimdeki her bir santimlik boş teni metodik bir şekilde incelerken yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi belirmişti.

Gözlerim onu gördüğümde dünyanın geri kalanı silikleşti ve sessizleşti. Benimkinden çok daha uzun olan bronzlaşmış parmakları etimin üzerinde gezinerek bedenime hayat kıvılcımları gönderdi. Başparmağı bileğimin iç kısmına geçmeden önce her bir parmak eklemimin üzerinde gezindi.

İrkilerek elimi çekmek için hamle yaptım, ama bana boyun eğmedi. Elimi ters çeviren Hugh, dokunuşuyla beni öldürme görevine devam etti, başparmağı etimde kendimden kaynaklanan her yaranın sivri kenarlarında gezindi. Tereddüt etmedi ve geri çekilmedi. Tenime asla eşleştiremeyecek bir saygıyla dokundu. Yüz bin yaşamda bile.

İşte o zaman bu çocuğı asla unutamayacağımı anladım.

Bu hayatın geri kalanında ve sonrasında ne olursa olsun - cennet, cehennem, araf ya da binlerce reenkarne yaşam- kalbim sonsuza dek Hugh Biggs için atacaktı.

Burada, onun evinde, hem tüylerimi diken diken eden hem de kafamdaki sesleri daha da yükselten bir çocuğun rahatsız edici arkadaşlığına katlanacak gücü de bu şekilde buldum.

Bunu *Hugh* için yapıyordum.

SEN BENİM BEBEĞİMSİN

Lizzie

15 NİSAN 2003

"TAMAM, BITİRDİM," DIYE ILAN ETTİ HUGH, ÜÇ SAAT BOYUNCA Paskalya tatilinde REVİZYON OTURUMU. Kucağındaki ders kitabını kapatıp diğerleriyle birlikte yatağına fırlattı ve yastığına yaslandı. "Ders müfredatının her kelimesini resmen aklımda tuttum."

"O kadar hızlı değil, dostum." Masasının üzerinde dönerek ona baktım ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Solucanın solunum sırasında ürettiği bir gaz söyleyin."

Gözlerini devirdi. "Karbondioksit."

"Mermer cipsinin kimyasal adı nedir?" Bir göz

devirme daha. "Kalsiyum karbonat."

"Sodyum su ile tepkimeye girdiğinde oluşan iki ürünün adını söyleyin."

"Sodyum hidroksit." Bir kâğıt parçasını yuvarlayarak top haline getirdi ve bana doğru fırlattı. "Ve hidrojen gazı."

"Şimdi ışığın kırılmasını açıkla," diye güldüm, havadaki füzeden kaçarken.

"Işığın bir ortamdan diğerine geçerken bükülmesi," diye sayıkladı, sesi sıkılmış gibiydi. "Şimdi başka bir şey yapabilir miyiz?"

"Hayır." Başımı salladım. "Periyodik tablodaki ilk otuz elementi listeleyene kadar olmaz."

"Ciddi misin?" Hugh sabırsız bir ses tonuyla homurdandı. "Bunu uykumda bile yapabilirim."

Evet, yapabildiğini biliyordum ama akılda tutma ve ezberleme yeteneği beni büyülüyordu. "Hey, Haziran'daki sertifika sınavlarına girecek olan sensin," diye güldüm, ellerimi havaya kaldırarak. "Ben sadece destekleyici bir kız arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Eğer durum buysa, o zaman beni desteklemekten çekinmeyin," dedi sırtarak ve yatağı okşadı. "İnsan biyolojisi konusunda bir tazeleme kursuna her zaman ihtiyacım olabilir."

Bunu söylediğinde vücudum alev alev yandı çünkü bunu kastettiğini biliyordum. Belli ki o gün kütüphanede aramızda bir şeyler değişmişti, çünkü Hugh sadece dokunmak için frene basmıyordu, aynı zamanda onu *başlatmaya* başlamıştı.

"Ne kadar çekici olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Bu çocuk beni büyülemişti. "Cidden, yaşayan en seksi inek sensin."

"*Bana* inek mi diyorsun?" Yatağından yuvarlanan erkek arkadaşım, gömleksiz ve düşük askılı bir şortla bana doğru ilerledi. "Sen benden daha büyük bir kitap kurdusun."

"Doğru," diye düşündüm, gözlerim onun görkemli karın kaslarında geziniyordu. "Ama ben okulu senin kadar önemsemiyorum."

"Çünkü sen küçük bir asisin." Hugh ellerini sandalyemin kolçaklarına koyup beni içine hapsedecek şekilde yakınımı eğildiğinde içimi bir ürperti kapladı. "Öyle değil misin?"

"Belki," diye nefes aldım, bacaklarım kendiliğinden açıldığında ve o aralarına girdiğinde kalbim çılgınca çarpıyordu. "Ama ben senin asinim."

"Hayır." Konuşurken dudakları dudaklarıma değdi. "Sen benim bebeğimsin."

BİR CENTILMEN OLARAK YETİŞTİRİLDİ

Hugh

31 MAYIS 2003

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA SERTİFİKA SINAVLARIM BAŞLIYORDU VE BUNUN YERİNE Olmam *gerektiği* gibi gözden geçirmek yerine, kendimi iki sarışın d e h ş e t l e eğlenirken buldum.

Liz yatağımın üzerindeki tüneğinden, "Hileyi kullan," diye talimat verirken, mikrodalgada pişirilebilen patlamış mısır torbamızdan payına düşenden fazlasını içine çekti.

"Hadi ama Hugh," diye yakındı, bir *GTA* oyununu domine etmeye çalıştığım televizyon ekranını göstererek. "Üç yıldızla polisleri asla atlatamazsın."

"Bahse var mısınız?" Vice City sokaklarında bir manyak gibi araba sürerken elimdeki kumandaya öfkeyle vurarak nefesimin altında mırıldandım. "İzle beni." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz üç sinsi polis arabası arabama çarptı.

"Hah! Sana söylemiştim." Kendini beğenmiş görünen Liz ağzına bir parça patlamış mısır attı. "Beni dinlemeliydin, Biggs."

Liz'in bu eğlenceli yanı nadir ve muhteşem bir manzaraydı, çünkü hayat bebeğimi sertleştirmişti, ama bu gece gençliğinin tadını çıkarıyordu. Şu anda *mutlu* görünüyordu.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" Claire inledi, beni dürttü

kız arkadaşının midesi. "Yetişkin bir erkek gibi yiyorsun ve o göbeğin senin olsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Liz güldü, bir parça patlamış mısırı kafasına fırlattı ama mısır buklelerine takıldı. "Shakira kalçalarıyla mükemmel birisin."

"Bu kalçaları uzak tutmak için her gün dans ediyorum. Bu arada, ne istersen yiyebilirsin ve yine de

kanlı bir pist dahisi."

"Hadi canım," diye karşılık verdi kız arkadaşım, güvensiz kız konuşmasıyla hiç ilgilenmiyordu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık."

Kendi kendime sııttım ve kumandaya dokunmaya devam ettim.

O benim bebeğim.

"Tam bir gezgin olduğunu biliyorsun Claire, bu yüzden iltifat için balık avlamayı bırak."

"Hayır, sevimli ve sevimli olan benim," diye karşı çıktı kız kardeşim. "*Sen* tam bir gezginsin."

"Sen bunu doğru anladın," Ben araya girerek Liz'in kısı kısı güler ve Claire inler.

"Ew, Hugh," diye tersledi. "Ben burada yasalım."

Özür dilemeden omuz silktim ve dikkatimi yeniden oyuna verdim. Kız kardeşim etraftayken onu sinir krizine sokmadan kız arkadaşımın elini tutamamam yeterince kötüydü; ona bir iltifat edemezsem lanetlenirdim. Çünkü Claire son aylarda ilişkimiz konusunda rahatlamış olsa da Liz hâlâ herkesin önünde sevgi gösterilerine katılmayı reddediyordu. Cidden, o kadar kötüydü ki, bırakın beni öpmeyi, okulda elimi bile tutmuyordu. Öğle yemeklerini de birlikte yemiyorduk ama bunun kız kardeşimden çok rugby masasında bana eşlik etmesiyle ilgisi vardı.

Claire Liz hakkındaki değerlendirmesinde haklıydı. O tam anlamıyla bir kızdı.

Claire, "Tamam, bu kadar kokuşmuş erkek odası yeter," dedi. Ayağa fırlayarak kız arkadaşımın elini tuttu ve onu yukarı çekti. "Hazırlanmamız gereken bir film gecesi var."

"Tamam, tamam," diye güldü Liz. "Ben de geliyorum."

"İyi eğlenceler," dedim ve kız arkadaşımı öpmek için uzandım ama onun yerine platonik bir baş okşaması aldım.

Teşekkürler, Claire.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, annem en sevdiği kitabın film uyarlamasını birlikte izleme umuduyla beni salona çektiğinde, bunun bir tuzak olduğunu anlamalıydım. Kanepede ona katıldığımda, *Falling for a Dancer*'da play tuşuna basmak yerine, annem bana dönüp baktı ve "Konuşmamız gerek" dedi.

"Ne hakkında?"

"Sen ve Lizzie," diye onayladı Mam, okuma gözlüğünü kucığına koyarken. "Onunla bir şeyler yapıyor musunuz?"

Lanet olsun.

İşte başlıyoruz.

"Evet, anne, onunla bir şeyler yapıyorum," diye cevap verdim, inkâr etmeye bile zahmet etmedim. Ne anlamı vardı ki? Kör bir adam bile o kıza sırlıslıkla aşık olduğumu görebilirdi. "Onunla birlikteyim."

"Onunla' derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Mam sordu.

"Yani ben onunum, o da benim."

"Hangi bağlamda, Hugh?"

"Her bağlamda, anne."

"Fiziksel durum hakkında daha fazla bilgi arıyorum evlat."

Evet, öyle olduğunu biliyordum ve umutsuzca konuşmayı bu bilgiden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"O senden daha genç, Hugh," diye itti Mam. "Sen *ikisi de çok genç.*"

"Sekiz aylıkken," diye hatırlattım ona, sırtımın kalktığını hissederek. "Ve kaç yaşında olduğumuzun farkındayım anne."

"O zaman yakın bir ilişki için çok genç olduğunuzun da farkındasınızdır."

"Mahremiyeti tanımla."

"Cinsel yakınlık, Hugh."

"Öyle bir şey yapmıyoruz," diye teklif ettim, rahatsızlık içinde kıpırdanarak. "Öpüşüyoruz anne. Hepsi bu."

İnanmayan bir kaşını kaldırdı. "Bana yalan söyleme."

Kahretsi

n. Hay

aksi.

"İkimiz de bakireyiz," dışarı attım, avuçlarımı hissettim

Ter. "Ve bunu uzun süre bu şekilde sürdürmek niyetindeyim."

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi, titrek bir nefes vermeden önce açıkça ölçümü alıyordu. "Bunu duyduğuma sevindim evlat, çünkü seni bir centilmen olarak yetiştirdim."

"Evet," diye mırıldandım. "Ve ben bir oluyorum, anne."

SAHILE DOĞUM GÜNÜ GEZİLERİ

Lizzie

8 HAZİRAN 2003

BİZ SAHİLİNDEN UZAKTA YIRMI DAKİKALIK BİR MESAFEDE
YAŞAMIYORDUK,

ORGAnizasyon taşımacılığı güneşli günlerde çocuk oyuncağı. Annem bu sabah bizi plaja bıraktığında, Hugh ve ben bütün günü okyanusta su sıçratarak, kaya havuzlarını keşfederek ve kumda tembellik ederek geçirdik.

Erkek arkadaşım sınavlarla boğuştuğundan ve yarınki on beşinci doğum günüm de dahil olmak üzere önümüzde bir hafta daha olduğundan, onun yerine bugünü kutlamaya karar verdik.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı o öğleden sonra kayalıklara doğru bir gezintiye çıkmaya karar verdiğimizde.

"Oh, hadi ama," diye ikna ettim, kenara bir adım daha yaklaşarak. "Eğlenceli olacak."

"Doğru, ama sen yeterince güçlü bir yüzücü değilsin." Hugh elimi tutarak beni kendisine doğru çekti. "Ve tamamen giyiniksın."

"Kıyafetler çıkarılabilir, Hugh," diye takıldım, kollarımı beline dolayarak. "Gel hadi." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Biraz yaşa."

"Peki ya boğulursan?"

"Can simidim varken nasıl boğulabilirim?" Göz kırparak karşılık verdim ve ayağımı oynatarak bilekliğimi şingırdattım. "Ve bir erkek arkadaş için bir deniz adamı."

"Köpekbalığı, deniz adamı değil," diye düzeltti, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Hevesle başımı salladım. "Bu benim doğum günü hediyem olabilir."

"Doğum günü hediyesi çoktan aldın," dedi ve bilekliğime iliştirilmiş yeni, parlak noktalı virgül tılsımını işaret etti.

"Ve bunu seviyorum," diye kabul ettim, dudaklarını gagalayarak. "Neredeyse seni sevdiğim kadar."

"Tamam, tamam, sen kazandın," diye kıkırdadı, elleri belime gitti. "Hadi yapalım şunu."

"Yaşasın!"

Beni acayip bir kolaylıkla kaldıran erkek arkadaşım, kollarımı ve bacaklarımı ona dolamamı ve göğsümü onunkiyle birleştirmemi söyledi. "Sakın bırakma," diye talimat verdi, bir kolunu belime doladı ve birkaç adım geri çekildi. "Hazır mısınız?"

"Yapmayacağım," diye heyecanla bağırdım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Ve evet, ben hazırım."

Hugh uçuşumun kenarına doğru son hızla koştu ve sonra birleşen bedenlerimizi uçuşumun kenarından aşağı fırlattı.

Rüzgâr yüzüme çarparken zevkle çığlık atarak gözlerimi kapattım. Bu heyecan verici duygu hiç de beklediğim gibi değildi. Çok daha fazlasıydı ve bunca yıldır kıyı şeridinde oturup erkek arkadaşımın bu heyecan verici eğlenceye katılmasını izleyerek çok şey kaçırdığımı hemen fark ettim.

Okyanusa düştüğümüzde su bizi içine çekti ve ben içgüdüsel olarak bacaklarımı tekmeledim. Anında bir elin elimi tuttuğunu ve yüzeye doğru yükseldiğimi hissettim.

"Vay anasını!" Yüzeye çıktığımızda Hugh çığlık attı. "Burası buz gibi."

O haklıydı. Su tükeniyordu ama adrenalinim tam gaz pompalanıyordu ve vücudum pervasız bir enerjiyle gümbürdüyordu.

"Bu inanılmazdı!" Çığlık attım, kolumu erkek arkadaşımın geniş omuzlarına doladım, o suda ilerlerken. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Hugh sıırttı. "Oh evet."

Plajın karşısındaki soyunma odaları bloğuna geri döndüğümüzde Hugh, "Lanet olsun, donuyorum," diye açıkladı. Sırılsıklam olmuş tişörtünü çıkararak bir o yana bir bu yana zıpladı. "Taşaklarımı hissedemiyorum."

"Hah!" Sırıtarak, aynı derecede sıırılsıklam elbisemin ön düğmelerini açtım ve kumaşın omuzlarımdan düşmesine izin verdim. "Meme uçlarımı jiletlerken nasıl hissediyorum sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama harika görünüyorsun." Hugh bana sırtını dönerek şortunu ve boxer'ını indirdi ve bana çıplak poposunun muhteşem görüntüsünü verdi. "Suyun bundan daha sıcak olacağını düşünebilirsin," diye devam etti şortundan çıkarak. "Yaz mevsimindeyiz."

"*Burası* İrlanda," diye alay ettim, sütyenimi çıkarmak için uzandım. "Hiçbir şeyin sıcak ya da kuru olmasını beklemeyin."

"Doğru," diye geçirdi içinden, kalçalarına bir havlu dolayarak. "Arkanı dönersem iyi olur mu?"

"Evet."

Hugh arkasını döndü, ancak bıyıklı kahverengi gözleri bana kilitlendiğinde inledi. "Liz."

Utanmazca kıkırdayarak iç çamaşırlarımın geri kalanını çıkardım ve duş kabinine girdim.

"Ya başka biri gelirse?" Erkek arkadaşım acı dolu bir inilti çıkararak çantamızdan fazladan bir havlu aldı ve sanki benim kişisel korumamış gibi kabinin önünde tuttu. "Bu soyunma odalarının üniseks olduğunu biliyorsun."

Kıs kıs gülererek omzumun üzerinden ona baktım. "Umurumda değil."

"Ben biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü bakmak için benimsin." Kalbim göğsüme çarptı. "Başkasının değil."

Havlulu korumamla yüzleşmek için arkamı döndüm ve sıırıttım. "O zaman bak."

"Sakın beni kışkırtma."

Kıs kıs gülerek duvara asılı sebilden aldığım şampuanla saçlarımı köpürttüm. "Aziz Hugh."

"Oraya girersem biraz korkarsın," diye homurdandı Hugh, bir beyefendi gibi gözlerini kaçırırken var olmayan erdemimi bir havluyla gizledi.

"Aslında çok sevinirim," diye karşılık verdim. "Burada iki kişilik yer var, biliyorsun."

"Terbiyeli ol."

"Asla."

Daha sonra, bir kez daha terbiyeli bir şekilde iskelede dondurma yerken, Hugh bana baktı ve gülümsedi. O iskelenin duvarına oturmuş, bacaklarını iki yana sarkıtmıştı, ben ise duvara bağdaş kurmuş, ona dönük oturuyordum. "Ne?" diye sordum. Kûlahımı yalamanın ortasında sordum. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Başını salladı ve hâlâ gülümseyerek kûlahından bir yudum aldı.

"Belli ki bir şeyler var." Gülümsemesini yansıtarak ittim. "Söyle bana."

"Sadece mutluyum, hepsi bu." Dondurmasından bir yudum daha aldı ve dikkatini suya çevirdi. "Bugün güzel bir gündü." Elini dizime koydu ve memnuniyetle iç geçirdi. "Güzel bir gündü, bebeğim."

Evet, öyleydi. "Burada olmayı seviyorum," dedim ona, kalbimle birlikte bedenimin de yumuşadığını hissederek. "Seninle olmayı."

"Ben de, Liz." Dizimi güven verici bir şekilde sıktı. "Ben de."

OKULLAR YAZ TATİLİNE GİRDİ

Hugh

19 HAZİRAN 2003

"İŞTE BU KADAR," DEDI GİBS, OKUL ÇANTASINI YERE ATARAK. TOMMEN'S CENTRAL avlusu. "Bu eller yazın geri kalanında başka bir kitaba dokunmayacak."

"Tanrım." Johnny gözlerini devirerek arnavut kaldırımlı avluya girdi ve çantayı çiçek tarhına düştüğü yerden aldı. "Sana mülke zarar verme konusunda ne demiştin Gibbs?"

Gibs sırtarak, "Bu mala zarar vermek değildi, Johnny," diye karşılık verdi. "Bu okul malını *iade etmektir*."

"Bahçıvanın petunyalarının içine atarak mı?"

Piknik masalarından birine yönelmeden önce arkadaşına "Sana yetişirim," dedim. Okul çantamı masanın üzerine atıp yere çöktüm ve telefonumu hızla yeniden açtım. Işığı yandığı anda, rehberin yüklenmesini bekleyemeyecek kadar sabırsız bir şekilde ezbere bildiğim numarayı çevirdim ve kulağıma dayadım. Hattan kız arkadaşımın tanıdık sesi geldiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Eee?"

Tanrım, sesi bile beni tahrik ediyor.

Sıraya gülümsedim. "Bitti ve tozlandı."

"Yaşasın!" Tezahüratını duydum. "Planın ne? Neredesin şimdi?"

"Hâlâ çocuklarla okuldayım." Uzanıp kravatımı gevşettim. "Bu akşam diskoya gitmeden önce birkaç arkadaşla daha buluşacağız."

Liz gülerek, "Peki, önceden göğüslerini çok fazla açma," dedi. "Çünkü bütün bu çabayı boşuna göstermiyorum, dostum."

"Çaba mı?" Şimdi ilgimi çekmişti. "Bebeğim bu gece için süsleniyor mu?"

"*Bebeğiniz* kız kardeşinizin içkisine gizlice bir klonazepam katmayı düşünüyor," diye homurdandı. "Belki bu onu yavaşlatır."

"Claire hiper mi oluyor?"

"Hiper demek hafif kalır, Hugh."

"Zıplıyor mu?"

"Tigger gibi."

"Kahretsin," diye kıkırdadım. "O zaman onu jiletle yanına yaklaştırma. Geçen gün banyo lavabosunda bacaklarını tıraş etmeye çalışırken yakaladım ve ortalık kan gölüne döndü."

"Bundan korkma, çünkü her seferinde bir pedikürlü ayak parmağımı kırmak için çok fazla yatırım yaptı," diye cevap verdi kuru bir tonda. "Bu yüzden, bir kadının ne kadar o."

"Halhalını takıyor musun?" "Her zaman."

"Benimle dans edecek misin?" "Asla."

Hattın aşağısına doğru güldüm. "Çocukların yanına dönsem iyi olacak." "Eğer sen gerekir." o cevap verdi, İç çekme Dramatik bir şekilde.

"Bu arada, kendimi kız kardeşinizin tüy alma tutkusundan koruyacağımdan emin olabilirsiniz."

"Sen öyle yap," diye kıkırdadım. "Akşam görüşürüz." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Hugh."

Telefonu kapattıktan sonra çocukların yanına döndüğümde Gibs ve Kav'ı yaşlı evli çiftler gibi kavga ederken buldum.

"Beni iki hafta boyunca bir hücreye kapattılar, Johnny!" diye ilan etti, ellerini çılgınca sallayarak. "Lanet bir laboratuvar faresi gibi. Bu yüzden bahçe bekçisinin değerli petunyalarını umursamadığım için beni *affedin*."

"Şuna bir kanama dinlenmesi verir misin?" Kav, patikadan okulun çıkışına doğru yürürken karşılık verdi. "Sen

bozuk plak gibi, Gibs."

"Ve Biz değildi KAFESLİ içinde a hücre,"
Feely chimed iki sentini ekledi. "Stajyerlik sertifikamızı
alıyorduk, delikanlı." "Hayır, sınavlarını yapmak için bir hücreye
kapatılmadın," diye düzeltti Gibs ses tonunu ısırarak. "Bu arada,
Smithers'ın reenkarnasyonu olarak tanımlayabileceğim bir adamla
birlikte özel küçük bir odada tek b a ş ı m a y d ı m ve şunları
yazıyordum benim Cevaplar, ve o acayip lanet olsun
rehberlik danışmanı Bayan Moore şaperonluk."
Onun gri Öfkesiyle birlikte gözleri de büyüdü. "Ve o
hamile,
Patrick. Hamile karnının beni ne kadar strese soktuğunu
biliyorsun.

olsun."

"Biliyorum Gibs ve biriyle yakınlaşmak zorunda kaldığın için
üzgünüm," diye cevap verdi Feely ve arkadaşımızın sırtını
destekleyici bir şekilde sıvazladı.

"Ama bütün bu ayrı oda işi senin yararınaydı," diye ekledim.

"Kesinlikle," diye onayladı Kav. "Kâtip disleksine yardımcı
o l m a k için oradaydı, delikanlı."

Gibs sinsice sırtmadan önce düşünceli bir ses tonuyla,
"Doğru ve kâtip Smithers tüm cevapları yazdı," diye onayladı.
"Görünüşe göre Eylül ayında sonuçlar geldiğinde ve annem
başarısız olduğum için sinir krizi geçirdiğinde kimin
suçlanacağını biliyorum."

"Aceleci olma Gibs," diye önerdi Feely. "Kendini
şaşırtabilirsin."

"Delikanlı," diye homurdandı Gibs. "Ona ne yazacağını
söylediğimde Smithers'ın yüzündeki ifadeyi görseydin böyle
söylemezdin." İçten bir kıkırdama duyuldu. "Zavallı piç kurusu
konuşmayı *kesmem* için gözleriyle bana yalvarıyordu."

Ben sormadan önce geri kalanımız buna güldü, "Pek âlâ,
Çocuklar, kimin evinde hazırlanıyoruz?" Gibs
ve Feely birlikte, "Sizin evinizde," dediler.

Bu sırada Johnny'nin kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Ne için
hazırlanıyorsun?"

"Bu gece şehirde disko var."

Gibbie araya girerek, "Ve sen saçmalamaya başlamadan önce, *yapamam, yarın eğitimim var*, protestolar, sadece geleceğini bil," dedi. "Oluyor Yüzbaşı, programa ayak uydur."

"Çünkü *yapamam*," diye ısrar etti Kav. "Yarın antrenmanım var."

Gibbs bir kolunu onun omzuna atarak, "O zaman programını boşalt," dedi. "Çünkü bu gece çocuklarla dışarıdasın."

DIBS, O BENİM.

Lizzie

19 HAZİRAN 2003

SONSUZA DEK İLK KEZ, GERÇEK BİR ÇABA GÖSTERMİŞTİM.

Görünüşümle. Aylarca vahşi Liz'e katlandığım için bunu erkek arkadaşıma borçlu olduğumu düşündüm. En azından bir geceliğine kız gibi olmayı hak ediyordu.

Hayal gücüne çok az şey bırakan daracık, limon rengi, file dantelli göğüs dekolteli bir elbiseyle kendimi rugby kulüp binasının önünde kuyrukta buldum. Claire'in lütfuyla yüzümü tamamen makyajla kapattım ve saçlarım gevşek bukleler halinde sırtımın ortasına dökülürken, diğer kısımlarım rahat *olmasa* bile ayaklarımın rahat edeceğini bilerek kendimi teselli ettim. Tek vazgeçilmezim olan sadık yüksek topuklu ayakkabılarım ayaklarımda güvenle duruyordu.

Ballylaggin RFC bu geceki diskonun mekanıydı. Hem okulumuz hem de rugby kulübü tarafından tamamen finanse edilen etkinlikte alkolsüz içeceklerden oluşan açık bir bar ve düzeni sağlamak için bir güvenlik hattı sunuldu.

BCS'nin şehrin karşısındaki yerel GAA pavyonunda ayrı bir disko düzenlediğini biliyordum ama biz oraya gitmedik. Öğretmenlerimiz ve ebeveynlerimiz tarafından "o tür çocuklardan" uzak durmamız konusunda uyarıldığımız için, okula birlikte gittiğimiz çocuklarla birlikte olmak üzere ayrılmıştık. *İyi* çocuklar, *gelecek vaat* edenler, cüzdanları kabarık ve egoları daha da kabarık olanlar.

Lanet bir şakaydı.

Claire'le dört saatlik bir şımartılma seansına katılacak gücü bulmak bir yana, bu sabah kendimi yataktan nasıl kaldırdığımdan bile emin değildim ama şu anda burada dururken, etrafımız yüzlerce başka genç kızla çevriliyken, itiraf etmeliyim ki, harika görünüyorduk.

"İçeri girmek için sabırsızlanıyorum," diye ciyakladı Claire, pembe deri elbisesinin içinde heyecanla zıplıyordu; elbisesi, erkek kardeşinin geldiğinde sinir krizi geçirmesini engelleyecek kadar vücudunu gizliyordu. "Çok heyecanlıyım!"

"Evet Claire, anlayabiliyorum."

"Sence çocuklar yakında burada olurlar mı?"

"Kim bilir?" Omuz silkerek cevap verdim. "Bütün akşam içtiler. Bir çalılıkta sızıp kalmışlarsa hiç şaşırmam."

"Gerard kesinlikle burada olacak," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "İlk dans için bana söz verdi."

İçinde bulunduğum gecenin hatırına kendimi tutarak, cevabımı ve acımı yuttum ve küçük bir gülümsemeye zorladım. "Sen nasıl istersen."

Bizim sınıftaki kızlardan biri olan Shelly, "Bu gece Danny Callaghan'la skor yapacağım," dedi. "Dün gece bana mesaj attı." Gökdelen topuklu ayakkabıları, siyah rara eteği ve pembe askılı yakasıyla bize doğru salınan Shelly, kaymağı yiyen kedi gibi sırtıyordu. "O çok iyi, kızlar."

"İğrenç," dedi Claire sessizce, burnunu kıvrırarak, ben ise o kadar da sessizce değil, bu düşünce karşısında sahte bir şekilde yüzümü buruşturdum.

Bizim sınıftan bir başka kız ve Shelly'nin sadık yardımcısı Helen, en yakın arkadaşının yanına sokularak, "Sanırım Robbie Mac benimle yatmak istiyor," dedi. "Bir saat önce bana mesaj attı."

"Yerinde olsam yapmazdım," diye uyardı Claire. "O çocuklar Hughie ile birlikte rugby takımındalar ve tam bir oyuncu."

"Biliyoruz," diye ikisi birden kıkırdadılar.

"Ew."

"Aman Tanrım, bunlar onlar!" Shelly çığlık atarak Helen'a dirsek attı ve bir yandan da kulüp arazisindeki patikada yürüyen bir grup genci işaret etti.

Etrafımda dönerek bir düzineden fazla dev görünümlü oğlanı inceledim ve hızla *bana* ait olana odaklandım. Gözlerimi Hugh'a kilitlediğim anda

ve arkadaşlarıyla takılırken tüm vücudum alev almış gibi hissediyordum. Kot pantolon ve dar bir gömlek giymiş, saçlarını her zamanki gibi seksi bir şekilde taramış olan erkek arkadaşım yenilebilir görünüyordu.

"Nasıl oluyor da erkekler bu kadar rüya gibi görünmek için sadece bir gömlek ve kot pantolon giyip saçlarını jölelemek zorunda kalıyorlar?" Helen düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek inledi. "Bu hiç adil değil."

Shelly gergin bir ifadeyle, "Tamam, şimdi korktum," diye ekledi.

Claire ona, "Kimseyi öpmek zorunda değilsin," diye hatırlattı. "Öpmeyeceğim." Gülümseyerek ekledi, "Dans etmeye geldim."

Sırada önümüzde duran üçüncü sınıf kızlardan biri, "Kahretsin," diye yakındı. "Johnny Kavanagh onlarla birlikte değil."

"Neden bu kadar şaşırdınız?" dedi başka bir kız. "O böyle şeylere hiç gelmez."

"Kaptan Fantastik gelir mi bilmem ama seksi yardımcısı bu gece benim için gelecek," diye güldü bir diğeri.

"Gibbie?" diye haykırdı ilki.

"Evet Gibbie," diye onayladı siyah saçlı kız. "Şu çocuğu gömleksiz gördün mü? Ateş gibi."

Claire'in kalbi kırık ifadesine bir kez baktığımda, yanımda gelişen konuşmayı duyabildiğini biliyordum.

"İğrenç," diye fısıldadı Claire, masum, kahverengi gözleri yardım için bana bakıyordu.

"Aldırma ona Claire," dedim kızların beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bu gece üzerine geleceği tek şey eli olacak."

"Tanrım," diye inledi Shelly ve Helen, Claire'in arkasında güvenli bir adım atarak.

Üçüncü sınıf kızlarının kahkahaları kesildi ve içlerinden biri bana pis bir bakış fırlatmak için döndü.

Göz göze geldiğimiz anda mavi gözleri tanıdık bir ifadeyle doldu.

Evet, beni hatırladı.

Okuldaki bir önceki karşılaşmamız, İrlandalı erkek arkadaşımın kucağına oturmaya çalışırken yakalandığımda, unutulmaz bir karşılaşma olmuştu.

"Ugh," diye alay etti esmer, bana ters ters bakarak. "Tabii ki *sensin*."

Sırıttım. "Merhaba."

"Okuldaki en büyük sürtük olmak nasıl bir duygu?" "İnan bana, benim kaltak versiyonumla henüz tanışmadın."

hiç vakit kaybetmeden karşılık verdi. "Ama o çocuğa elini sürersen ne olduğunu hemen anlarsın."

"Siz kızlar o çocuklara sahip değilsiniz, biliyorsunuz."

"Gördün mü, işte burada yanılıyorsun," diye karşılık verdim ona, biraz daha ileri gidip beni itmek gibi aptalca bir şey yapmasını umarak. Sadece bir bahaneye ihtiyacım vardı. Sadece bir bahaneye. "Çünkü yaladığın şeye sahip çıkıyorsun ve Claire uzun zaman önce o çocuğa talip oldu, o yüzden neden acele edip dişlerini geçirecek başka bir talihsiz pislik bulmuyorsun?"

"Siktir git, kaltak."

"Fahişe olmaktansa kaltak olmayı tercih ederim. Şimdi, git bakalım,

Fahişe."

Claire biraz destekle sesini bularak, "Evet," diye ekledi. "Onu duydun. Kaybol."

Çocuklar bize katılmadan önce birkaç hakaret daha savruldu.

"Hanımlar nasıl?" Robbie Mac onayladı, o ve takım arkadaşlarının geri kalanı sıraya girip ön tarafa yakın bir yerde bize katıldılar. Tabii ki Tommen'in rugby tanrıları oldukları için kimse bu konuda tek kelime etmedi. *Pislikler*.

"Claire-Bear!" bir yaparak arkadaşım, Thor'a doğru ilerliyor.

Bir kolunu omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Tanrım, ne kadar da güzel görünüyorsun."

Onun varlığından duyduğum her zamanki rahatsızlık, tartıştığımız kızların kıskançlıktan yeşile dönmelerini izlediğimde yerini kendini beğenmişliğe bıraktı.

Hah!

"İşte benim bebeğim," diye fısıldadı tanıdık bir ses kulağıma ve göğsü sırtıma değdiğinde vücudumda derin, yasadışı bir ürperti dalgalandı.

Omzumun üzerinden erkek arkadaşına baktım ve rahat bir nefes verdim. "Merhaba."

Tanrım, şimdi çok daha uzundu. Gençliğimizde bir süre neredeyse aynı boydaydık. O her zaman bir santim ya da daha uzundu, ama ben ona yetişebileceğimi düşünmüştüm. Ama artık değil. Hayır, çünkü hormonları ergenliği ciddiye almıştı ve şimdi benden daha uzun boyluydu.

Elini göbeğimin ortasına koyup avuç içini alt karnıma yasladığında, vücudunun sıcaklığını içime çekerek ona doğru sarmaktan kendimi alamadım. Elim içgüdüsel olarak onunkini örtmek için hareket etti, sanki onun dokunuşuna karşılık vermeye programlanmıştım.

Çünkü onun dokunuşu iyiydi.

Güvenliydi.

Çok doğrudu.

O benimleyken, sonunda yeniden iyi olduğumu hissettim. Sanki dünya kendi eksenine geri dönmüştü. Normallik yeniden başlamıştı ve ben hayatta kalacaktım. Yaşamak için bir gecem daha vardı ama bunu sadece onunla birlikte yaşayabilirsem.

Hugh arkadaşlarımızla sohbet etmeye devam ederken ben etrafımızda olup biten her şeyin izini kaybetmiş, tek kelimesine bile odaklanamayacak kadar dalmıştım. Arada bir çıplak omzuma bir öpücük konduruyordu ve bu işleri daha da karmaşık hale getiriyordu.

Çünkü bu çocuk için *açlıktan* ölüyordum.

BENİ YUKARIDAKİ BULUTLARA GÖTÜR

Lizzie

19 HAZİRAN 2003

KULÜP BINASININ İÇİ BOĞUCU BİR SICAKTI VE DJ

TOP-NOTCH, stroboskop ışıkları üzerimizde parlarken deck'lerinden altın saçıyordu. Birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar neredeyse herkesin tam katılımıyla kalabalık çılgıncaydı. Üçüncü sınıflar sınavlarının tamamlanmasını, geri kalanlarımız ise yazın başlangıcını kutlarken dans pistinde bir santim bile boş yer yoktu.

Annina, DJ Chucky ve XTM'in "Fly on the Wings Of Love" şarkısı çalmaya başladığında ve dans pistinde büyük bir kalabalık oluştuğunda, dikkatlerini *kimin* çektiğini fark ettiğimde gözlerimi devirmiştım.

Gömleğini bir tarafa atan Thor, kimse izlemiyormuş gibi dans ediyor, yılan kalçalarıyla Claire'i baştan çıkarırken şarkının her kelimesini söylüyordu. İkili birlikte hareket ettiklerinde o kadar etkileyiciydiler ki, bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da, kalabalığı oluştuğu için suçlayamazdım.

Aralarındaki kimya yadsınamazdı ve bu içimde tanıdık bir hüznün dalgasının büyümesine neden oldu çünkü onu hayatımdan tamamen kaybedeceğim bir günün geleceğini biliyordum. Şu anda onun hayatımdaki varlığıyla bir şekilde baş edebiliyordum ama en iyi arkadaşım onu gerçekten seviyordu ve sonunda bunu resmileştirdiklerinde onu kaybedecektim. Claire'in beni önemsedğini bilsem de, ona olan hisleri onun dünyasındaki diğer herkesten çok daha ağır basıyordu ve terazinin onun lehine ağır basması sadece bir zaman meselesiydi.

Çünkü bu benim için dayanılmazdı.

Çizgide yürümek.

Düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Acımı gömüyorum.

İçimde fokurduyordu.

Günün birinde bomba gibi patlayacaktım. Sadece dayanabilmek için dua ettim.

"Yani Bu o nerede sen olmuştur saklanıyor."

Hugh'un sesi düşüncelerime sızdı ve ellerinin belime dolandığını, sırtımı göğsüne bastırıldığını hissettim. "Nereye gittin sen?" Gecenin erken saatlerinde onun arkadaş grubundan kaçmıştım. Günün her saniyesinde erkek arkadaşımınla birlikte olmak istesem de, takımın -yani Thor'un- yanında rahatsız oluyordum ve biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Ayrıca erkeklerin hepsi sarhoştı, bekâr olanlar ise etrafta dolaşıyor ve yanlarında bulunmaya dayanmadığım kızları getiriyorlardı. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı," diye cevap verdim, dudakları dudaklarıma değdiğinde titredim.

Kulağım.

Kendimi onun kollarına bırakma dürtüsü karşı konulmazdı. Bana yaptıklarının bir açıklaması yoktu ve ona duyduğum hayranlık anlaşılmazdı. Hugh bir şekilde beni aynı anda hem uyarıyor hem de yatıştırıyor gibiydi. Ne gergin ne de umursamazdı. Mükemmel bir medyumdu, erdemlerini ve başarılarını herkesin boğazına tıkmak yerine organik olarak parlamasına izin veriyordu.

"Buradayım, Hughie!" Luke Casey kalabalığı yararak yanımıza geldi ve seslendi. "Gibbs'le konuşmak isteyebilirsin delikanlı, çünkü kız kardeşini bir at gibi kalçasına bindiriyor."

Erkek arkadaşımın Thor ve kız kardeşinin etrafında oluşan çemberin içine dalıp onların el şakalarına aniden son vermesini bekledim ama öyle yapmadı.

"Umurumda değil," dedi Hugh takım arkadaşına, beni kollarının arasına alıp buklelerimi okşarken. "Kız arkadaşımınla dans ediyorum."

"Hayır, hayır, hayır," diye uyardım, sevimli bir şekilde kızarmış yüzüne bakarak. "Biliyorsun ben dans etmekten nefret ederim." Sırtarak, ben

uzandım ve parmağım ile yanağımı okşadım. "Sarhoşken çok tatlı görünüyorsun."

Ve kesinlikle sarhoştı. Nefesinden yayılan alkol *beni* çakırkeyif yapacak kadar güçlüydü.

"Bana ne yaptığını bir bilsen Liz." Gözleri Her zamankinden daha karanlık, iri, genişlemiş gözbebekleri ve aç bir parıltıyla. Kıcımlı avuçlayarak beni sıkıca kavradı ve bedenimi kabaca kendine doğru çekti. "Keşke bilseydin."

Ve sonra öpüşüyorduk.

Beceriksizce birbirimizin tutabildiğimiz her yerini çekiştiriyor ve elli yorduk. Dili ağzımdaydı, elleri vücudumdaydı ve ben hisler içinde boğuluyordum. Sadece bu çocuğun benden alabileceği harika, açığa çıkarıcı, görkemli duygular.

LMC ve U2'nun "Take Me to the Clouds Above" şarkısı bir önceki şarkıdan devralmıştı ve o an için çok uygun olduğunu düşündüm çünkü Hugh Biggs beni her yere götürebilirdi ve ben de onunla memnuniyetle giderdim.

Bu çocuk Tommen'in gözdesiydi, çok değerli bir rugby çocuğuydu, okulumuzun yıldız uçan yarısıydı ve ben onun gözlerinin günlerini *benim üzerimde* geçirdiğini bilmekten zevk alıyordum.

Aklındaki kız bendim.

O anda Claire'in bizi görüp görmemesi umurumda değildi.

Şu anda onun duyguları ya da küçümsemesi beni ilgilendirmiyordu.

Çok aşkıttım.

Beni yavaşça geriye doğru götürürken dili dışarı çıktı ve benimkiyle alay etti. Ne yaptığımızı gizlemeye bile çalışmadı. Etrafımızdaki herkese özgür bir görüntü veriyordu. Benim için hissettiklerinin ham, sansürsüz versiyonunu. O anın içinde kaybolmuştu ve bu beni çok heyecanlandırıyordu.

Tüm ciddi çiftlerin birbirleriyle seviştiği meşhur *duvara* doğru adım atarken sırtımı hissettim

İri bedeni bana çarpmadan birkaç dakika önce serin betona çarptı. Eğer bu dans salonunda tüm kıyafetlerimizi çıkarabilseydim, çıkarırdım. İşte bu kadar çaresiz hissediyordum.

Heyecanla ve acıyla ona doğru hareket ettim, kalçalarım onunkilere doğru dönüyor, göğüslerim göğsüne doğru geriliyor, onun sertliğini benim yumuşaklığımda hissetmeye ihtiyaç duyuyordum.

Çılgınlıktı.

Coşkuydu.

Ve hiç *bu kadar çok* hissetmemiştim.

AŞK YAZI

Hugh

23 AĞUSTOS 2003

LIZZIE YOUNG İLE GÖZ GÖZE GELDİĞİM ANDAN İTİBAREN BİRİNCİ SINIFTA, başka hiç kimseyle deneyimlemediğim bir şekilde ona bağlandığımı hissettim.

O zamanlar bu sevdayı anlamamıştım.

Bu kıza karşı hissettiklerimin köklerinin ne kadar derine ineceğini tahmin bile edemezdim. Genç ve acemiymdim, yalnız ve solgun gözlü bu kıza hızla aşık olmuştum.

Yıllar geçtikçe birbirimize yakınlaştık ve zamanın daha da derinleştirdiği ve yoğunlaştırdığı bir bağ kurduk. Liz altıncı sınıftan önceki yaz benimle olmayı kabul ettiğinde, hayatımın zirvesine ulaştığımı düşünmüştüm.

Kız kardeşi öldüğünde ve Liz'in bipolar semptomları içinde boğulduğu kederle birlikte kötüleştiğinde, bu bizi yıkmadı. Onun herkesle olduğu gibi birbirimizden uzaklaşmak yerine daha da yakınlaştık. Çünkü hayattan çekilmesine ve herkesi dünyasının dışında bırakmasına rağmen, benim için bir anahtar bıraktı.

Ergenlik ikimize de bir yıkım topu gibi çarptığında ve ben Tommen'in dünyasına o bana katılmadan iki yıl önce atıldığımda, bunun bizi ayırmasına izin vermedik. Okuldaki erkeklerin çoğu Liz'den sıkılacağım ve hayatıma devam edeceğim konusunda ısrar etmelerine rağmen, tam tersi oldu.

Çünkü yaşlandıkça bedenlerimiz daha da değişiyor ve hormonlarımız daha da öfkeleniyordu. Kıza olan tutkum, kendimi kontrol etmekte zorlandığım noktaya kadar güçlendi. Onu çok istiyordum ve Liz'in de bu duygulara karşılık vermesiyle, kendimi kontrol etme gücüm tükeniyordu.

iş yakınlaşma sırasında frene basmaya geldiğinde.

Ekim ayında on altı yaşına girdiğimde, otelin eğlence merkezinin müdürü Kim tarafından zaten arandığım yarı zamanlı bir cankurtaran olarak işe başlayacağımı ve eskisi kadar boş zamanım olmayacağını biliyordum. Bu nedenle yaz tatilinin her boş saniyesini Liz'le geçirmeye özen gösterdim.

"Aşk yazı" deyimi bu yaz yepyeni bir anlam kazanmıştı ve Liz ile ben geri dönüşü olmayan bir noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorduk.

Bu yaz kadın anatomisi hakkında neredeyse on altı yıldır öğrenmediğim kadar çok şey öğrenmiştim ve vay anasını, harika bir öğretmenim vardı. Yaş bakımından Liz'den sekiz ay öndeydim ama o yorganın altında liderliği ele geçirdi ve her seferinde beni kontrol etti.

Rekabetçi yapım ve hayattaki her şeyde başarılı olmak için duyduğum yoğun arzu nedeniyle, Liz'le ne zaman takılsak, onun şehvet dolu komutlarını ve nefes nefese talimatlarını tek tek hafızama kazıyor, baştan çıkarma sanatında sadece yetkinlik kazanmakla kalmayıp, bu sanatta tamamen ustalaşmaya ve mükemmelleşmeye karar veriyordum.

Liz bana neyin işe yarayıp neyin yaramadığını söylemekten çekinmiyordu ve dürüstlüğü için ona minnettardım çünkü başka kim bana bunu gösterebilirdi ki? Liz birlikte olduğum ya da olmayı planladığım tek kızdı ve onu nasıl memnun edeceğimi *bilmem* benim için önemliydi.

Feely her zaman benim bastırılamaz bilgi açlığımdan, detaylara olan metodik dikkatimden ve hayatımın her alanında takıntıya varan bir mükemmellik seviyesine ulaşma arzumdan şikayet ederdi -Feely'nin sözleri, benim değil- ama kız arkadaşım böyle bir şikayette bulunmadı.

Liz, Feely ve arkadaşlarının yaptığı gibi mükemmeliyetçi eğilimlerimden dolayı beni azarlamak yerine, tüm kalbiyle beni cesaretlendirdi.

ve ne zaman bir çentik daha atıp yeni bir kutuyu işaretlesem beni övgü yağmuruna tuttu.

Eğer annem Liz'le bu yaz neler yaptığımızın onda birini bilseydi, beni on sekiz yaşıma kadar hapse atardı ve eğer Mike kızını öptüğüm ve dokunduğum her yeri öğrenirse, ben de kendi mezarımı kazmaya başlayabilirdim.

Tanrı şahidim olsun ki, bekaretimizi pamuk ipliğine bağlıyorduk ve Liz'in "seks dışında her şeyi" denememiz konusundaki ana fikri, on altıncı *yaş* gününe on ay kala on altı *yıl* gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bu geceki yaz sonu partisi gelecek altıncı sınıflar tarafından organize edilmiş ve takım arkadaşı ve altıncı sınıf öğrencisi Terrance Crean'ın evinde yapılmıştı. Ailesi kendi mülklerinde bir binicilik merkezi işletiyordu ve evleri de çok süslüydü. Old Hall House ile aynı kulvarda değildi -hiçbir yerde değildi- ama etkileyiciydi ve zenginlik kokuyordu.

Sadece dördüncü sınıfa gidiyor olmamıza ve bu geceki partinin sadece beşinci ve altıncı sınıflar için olmasına rağmen, kıdemli rugby panelindeki pozisyonlarımız bize bir davetiye sağladı.

Saçma sapan okul politikaları ve hiyerarşisi nedeniyle, rugby takımının kıdemli panelindeki çocuklar neredeyse her zaman daha iyi yarlarıyla birlikte ev partilerine ve etkinliklerine davet edilirdi.

Johnny hala ailesiyle birlikte Güney Fransa'da tatil yaptığından ve Feely de çiftlikte hasat mevsiminde olduğundan, bu gece bayrağı dalgalandırmak Gibs ve bana kalmıştı. Ne yazık ki, kıvrırcık saçlı şeytanı randevusu olarak getirmeye karar vermişti, bu da bana hiç yardımcı olmadı

Rahatla. Çünkü gergin bir Claire ile gergin ve sarhoş bir Gibbsie sorun yaratırdı.

Gibs, "Okulun açılmak üzere olduğuna inanamıyorum," diye yakındı. Crean'ın arka bahçesindeki bir şezlonga yayılmış olan eski dostum, tercih ettiği içecek olan tekilayı yudumluyordu. "Yaz hangi cehenneme gitti?"

"Yazın nereye gittiğini merak etme, delikanlı," diye düşündüm uygun bir şezlongun üzerindeki tüneğimden, altıncı sınıf kızlarının Fat Frog dedikleri garip, yeşil boktan yedinci kadehimi yudumlarken. Votka dışında, bu sümük yeşili karışımı hazırlamak için ne kullandıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tadı çok lezzetliydi ve doğrudan kafaya gidiyordu. "Claire'i yanında bir düzine kadar at varken gözetimsiz bırakma konusunda endişelen."

"Ah, bisikletli İsa," diye homurdandı Gibbsie, şezlongdan yuvarlanıp hızla uzaklaşırken. "Kız kardeşine ahırlardan uzak durmasını söylemiştim."

"Shergar'ın gibi sersemle, delikanlı," diye seslendim omzumun üzerinden, alkolün etkisiyle kelimeler bulanıklaşıyordu.

Kendi kendime kıkırdayarak bardağımda kalanı boşalttım, eğildim ve verandaya bıraktım. Claire ve Gibbs'i tanıyorsam, *Batıya Doğru* filmindeki Tito ve Ossie'ninkinden bile daha büyük bir kaçışa tanık olmak üzereydim.

O sırada tanıdık bir ses kulağıma "Sana ihtiyacım var" diye fısıldadı.

"Hemen şimdi." Liz kucağıma çökerek bir kolunu boynuma doladı ve kulağımı dilledi. "Kötü bir şekilde."

"Tanrım, Liz," diye inledim, kucağımda kışını salladığında anında sertleştim. "Tam burada kaybedeceğim."

"Ben de bunu istiyorum." Dudakları çenemin üzerinde geziniyor, dili alt dudağımda gezinene kadar baştan çıkarıcı bir şekilde gagalıyordu. "Öyleyse kaybet kendini, bebeğim." Nefesindeki alkol kokusu neredeyse benimki kadar güçlüydü. "İçimde."

Tanrım.

Bu kız beni öldürmeye kararlıydı.

"Biz sarhoşuz."

"Umurumda değil."

"İstiyorum," diye mırıldandım - ya da en azından ayık versiyonum öyle yaptı. Bu arada sarhoş versiyonum, yani şimdiki versiyonum, kendimi bu kızın içine gömmek ve bir daha asla çıkmamak istiyordu. "Bebegim, beni baştan çıkarma."

Parmaklarını gömleğimin düğmelerinin içinde kaydırarak, "Baştan çık," diye teşvik etti. "Becer beni."

Onu

becermek

mi?

İsa.

"Seni burada becermemi mi istiyorsun?" Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark etmesini ve aklının başına gelmesini bekleyerek boğuk bir sesle söyledim. "İlk seferimizin bir ev partisinde olmasını mı istiyorsun?"

Tabii ki Liz başını sallamak zorunda kaldı. Daha da kötüsü, bir bacağını üzerime attı ve kucağıma oturdu. "Seni hissedebiliyorum," diye dudaklarıma karşı inledi. "Benim için sertleşmişsin." Kalçalarını bana doğru kıvrıp sallanırken dili dışarı çıkıp benimkini yaladı. "Al beni."

"Seks yapmayacağız," diye itiraz ettim, aletim protesto için ağlarken dudaklarım onunkilerle çarpıştı. "Doğum gününe kadar olmaz."

"Göreceğiz," diye cevap verdi, saçlarımı meydan okurcasına sıktı ve ağzını ağzıma kapattı.

YAKIN KARŞILAŞMALAR VE DAHA DA YAKIN ARAMALAR

Lizzie

23 AĞUSTOS 2003

ALKOL VE ŞEHVETTEN OLUŞAN ÖLÜMCÜL BİR KARIŞIMI İLE BESLENEN BİZ

Evin içine daldım ve ilk boş odayı buldum. Klozet büyüklüğünde bir tuvalet olmasını umursamayacak kadar sarhoştum, erkek arkadaşımı kapalı klozet kapağına itmeden önce kilidi hızla çevirdim.

"Liz, bebeğim-"

"Şşş." Tekrar Hugh'nun kucağına oturdum ve dudakları benimkilere çarptığında açgözlülükle kabul ettim.

Bedenimi utanmazca onunkine doğru sallayarak gömleğini yırttım ve parçaladım, tenini benimde hissetmek için çaresizdim. Kot pantolonunun sert çıkıntısına sürtündüğümde içimde zonklayan şoklar beni sarmallara sürükledi.

Hugh arkama uzanıp yularlı boynumu tutan düğümü çözdüğünde, onaylayarak inledim ve onu soymak için hızla gömleğinin düğmelerini kopardım.

Yularımın kumaşı belimde toplandığında, elleri ustalıkla göğüslerime doğru hareket etti ve etimi tam da sevdiğim şekilde okşadı. Meme uçlarımdan birini işaret parmağı ve başparmağı arasında yuvarlarken diğerini okşamaya devam ettiğinde "Mm," diye cesaretlendirdim. Bu çok fazlaydı. Vücudumdan çektiği hisler, rol aldığı kirli rüyaların her birini aşıyordu.

Daha fazla baskı uygulayıp beni daha sert sıktığında, ağzına doğru inleyerek bana dokunmaya devam etmesi için onu cesaretlendirdim. "Durma."

Erkek arkadaşım isteklerime itaat etti, parmakları ve diliyle ağzımı ve göğüslerimi çalıştırırken, jean giymiş ereksiyonunu kasıklarına doğru salladı.

Ellerinden biri güneye doğru ilerleyip kalçalarımın arasında kaybolduğunda nefesim kesildi. Claire'in tavsiyesini dinlediğim için heyecanla, beni giymeye ikna ettiği eteğe çabucak uzandım ve belimde toplanacak şekilde bağladım. Erkek arkadaşımanın vücuduma sınırsız erişimine izin vermek için çaresizce tangamı kenara itmek için hareket ettim, ama oraya önce o ulaştı.

"Siktir," diye haykırdım parmaklarının yarığımın üzerinde gezindiğini, bu yaz mkemmelleştirdiği gibi beni kızdırdığını ve yokladığını hissettiğimde. "Lütfen-"

"şşş." Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırarak iki parmağını nazikçe içime soktu ve hareket etmeye başladı. Vücuduma onun hoşgeldin istilasına alışması için zaman veren Hugh, ilk başta yavaşça hareket etti ve beni uçurumun kenarına göndermekle tehdit eden kötü bir ritme kadar çalışmak için zaman ayırdı.

Ona kendini iyi hissettirmek için çaresizce kot pantolonuna uzandım, zgr kalana kadar düğmesini ve fermuarını yırttım ve ekiştirdim.

Vay anasını.

Büyük, kalın ve sertti.

şehvetle ve aşık bir şekilde kalın uzunluğunu avuçladım ve ekiştirdim.

Bu hareket parmaklarının titremesine neden oldu ve dudaklarından benimkilere lezzetli bir hırıltı yayıldı.

Bileğinin her hareketi vücudumun sarsılmasına ve zevkle titremesine neden olurken, kırılma noktama ulaşmak için umutsuzca eline doğru durmaksızın sallandım.

"İşte bu, bebeğim," diye cesaretlendirdi, dudakları hala benimkilerin üzerindeydi, parmaklarını kıvrıp daha derine, daha hızlı, daha sert itti ve ben de onu eşit hız ve yoğunlukta çalıştırdım.

"Oh Tanrım," diye haykırdım, vücudum tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaştığında dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Ugh... omigod... Hugh! Oh, kutsal fu-"

Hugh ığlıklarımı bir kez daha ağzıyla yuttu, boştaki kolunu belime dolayarak beni yerinde tutarken parmaklarıyla beni unutturdu.

Onun eline boşalacaktım. Bunu biliyordum. Tanıdık zevk dalgalarının içimde yükseldiğini hissedebiliyordum, tepeme çıkıp üzerime çökmekle tehdit ediyordu. Bunu açıkça biliyordu, vücudumun onu sıktığını açıkça hissedebiliyordu ve ante'yi kabarcıklı bir seviyeye yükseltti.

"Geliyorum," diye bağırdım dudaklarına karşı. "Geliyorum." Göz kapakları çırpınırken, zevk dalgası hayatın kendisini gölgede bırakırken gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Güzel," diye teşvik etti, dudaklarıma karşı hırslayarak.

"Tanrım." Huzursuzca kıpırdanıyor ve sarsılıyordum, dalgayı sürdürdüm

utanmadan, ihtiyacım olan şeyi ondan alıyordum - onun bana zahmetsizce verdiği şeyi.

"Lütfen," diye yalvardım, orgazmın bozduğu el işime devam ederken, kendimi onun üzerinde duracak şekilde yukarı kaldırdım. "İçime sok onu."

"Bu çok kötü," diye inledi Hugh, kot pantolonuna ve boxer'ına uzanıp onları kalçalarından aşağı iterken yüzünü boynuma gömdü.

Sert ve düzensiz nefes alarak aşağıya doğru bir bakış attım ve gözlerim onun kalın boyunun parlayan başını gördüğünde inledim. Ereksiyonu uzun, kalın ve sertti ve tek düşünebildiğim üzerine oturmak, onu sığıdırmak için vücudumu gerdiğini hissetmeye ihtiyaç duymaktı. Çünkü bu çocuğun sonunda bedenimi kendi bedeni olarak sahiplenmesine ihtiyacım vardı. Her şeyi unutabilmemin tek yolu buydu. Onun dokunuşu canavarinkini silebilecek tek şeydi.

"Prezervatif," diye fısıldadı Hugh ağzıma karşı. "Prezervatif lazım."

"Hayır." Başımı sallayarak onu sıkıca kavradım ve kendimi aşağı indirerek kalın başıyla dudaklarımı yokladım. "Yapamazsın."

Göğüs sallanıyor, Hugh yalın geri ve serbest bırakıldı Duyduğum en seksi erkek iniltisiydi. "Prezervatif olmadan olmaz." "Evet, tamam. Her neyse." Heyecanla etrafıma bakındım, Beklenti içinde boğuluyordum. "Cüzdanında bir tane var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti, gerçekten acı çekmiş görünüyordu. "Benim yok."

"Sorun yok." Onu yatıştırmak için hızlı davrandım ve yumruğumla şaftını pompaladım. "Giymene gerek yok."

"Liz, hayır." Boynunda bir damar şişkinleşti ve sanki reddetmesi fiziksel bir acıya neden oluyormuş gibi gırtlaktan bir inilti daha çıkardı. "*Yapamayız.*"

"Hugh, hayır!" Ben neredeyse ağladım, onu hissetmeye ihtiyaç duydum sabah uyanmak için ihtiyacım olandan daha fazla. Çünkü içimde onunla birlikte öleceğim anlamına gelecekse şu anda seve seve ölürdüm. "*Lüt fen!*"

"İstiyorum," diye inleyerek bana karşılık verdi, hâlâ sallanıyordu. dokunuşuma. "Ama seni korumadan olmaz." Parmaklarını yavaşça içimden çekti ve pişmanlık dolu bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim."

Kendimi eşit derecede yıkılmış ve tahrik olmuş hissederek, benim için ne kadar kötü olursa olsun, onun bunu milyonlarca kez daha fazla hissettiğini bilerek hayal kırıklığımı yuttum. Çünkü o benim kaşıntımı çoktan kaşımıştı ama ben onunkini tam olarak kaşıyamamıştım.

"Sorun değil," diye yatıştırdım, çenesinin kıvrımına bir öpücük kondurmak için yaklaştım. Bu hareket çıplak göğsümün göğsünü sıyırmasına neden oldu ve bir inilti çıkardı.

Çıkardığı ilkel seslerden cesaret alarak yumruğumu onun uzunluğunda aşağı yukarı kaydurdum. Yumuşak bir şekilde inledi ve bu içimdeki her şeyin yeniden gerilmesine neden oldu.

Altımda o kadar savunmasız bir pozisyondaydı ki kendimi tuhaf bir şekilde güçlü hissettim. Onda bu tepkiyi uyandırdığımı bilmek bana güç veriyordu.

Hugh, canavarın yaptığı gibi, istediği anda bana fiziksel olarak hükmedebilecek kapasiteye sahipti ve tıpkı canavarda olmadığı gibi, onunla savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey olmayacaktı. Bu çocuk bedenimden istediği her şeyi güç kullanarak alabilirdi ve bunu asla yapamayacağını bildiğim için kendimi güvende hissediyordum.

Hugh kâbuslarımda içimi boşalttığım şeylerle bardağımı doldurdu. Canavarın yaptığı gibi acı, korku ve zarar vermek yerine, erkek arkadaşım içime güç, güven ve saygı aşıladı.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Yumuşakça sordum, kalın şaftının tabanını yumrukladım. "Sana böyle dokunmam hoşuna gidiyor mu?"

Tepkisi gözlerini kapatıp zayıfça başını sallamak ve kalçalarını dokunuşuma doğru germek oldu. Dili alt dudağında gezinmek için dışarı çıktı ve ben onu okşarken o da kıcımlı kavradı. "Al beni, bebeğim."

Sözleri bacaklarımın arasında zonklayan bir ağrıyı ateşledi ve hızımı artırdım, onu acımasız bir tempoda çalıştırdım ve ondan kaçan her seksi, ilkel, erkek iniltisinin tadını çıkardım.

Hugh'nun tüm vücudu altımda gerildiğinde, sınırda olduğunu anladım. Elimini itmeye çalıştığında hızımı artırarak, "Sorun yok," diye övdüm. "Utangaç olma." Gözlerini kapattığında boynunu yaladım ve burnumu soktum. "Benim için bırak."

"Liz," diye boğuk bir ses çıkardı, kalçaları çılgınca sallanıyordu. "Tutamıyorum..."

"Tutmayın," diye emrettim, dikkatim etkileyici uzunluğuna perçinlenmişti. "Bırak onu."

Ve sonra kalın şaftının parlayan başının, kalın, bulanık, beyaz bir sıvı izi bırakmadan önce birkaç kez seğirmesini hayranlıkla izledim.

"Tanrım, çok üzgünüm Liz," diye inledi Hugh, güçlü vücudu altımda titrerken göğsü kabarıyordu. "Kendimi tutmaya çalıştım."

Durmasını istemedim.

Bunu tekrar yapmasını izlemek istedim.

Nefes nefese, bakışları üzerimde gezindi ve göbeğime ulaştığında bir iniltiyi bastırdı. "Kahretsin, seni onunla yakalamak istememiştim."

"Çok fazla var," diye düşündüm, aramızdaki dağınıklığa bakarak. "Beni gerçekten istemiş olmalısın."

"Tanrım, Liz, lütfen böyle söyleme," diye yalvardı ve ben de aşağı bakıp nedenini hemen anladım. Büyülenmiş bir halde, kalınlaşmaya ve büyümeye başlayan yarı sert shaftının görüntüsüne baktım.

"Vay be."

"Aldırma."

"Daha ister misin?" Kucağında sallandım. "Ben de."

"Hayır." Hugh doğruldu. Yanakları kızarmıştı ve saçlarını çekiştirdiğim için saçları dağılmıştı. "Yapamayız. Burada olmaz. İkimiz de..." Aramızda bir el sallamak için durakladı. "İkimiz de ne olacağını biliyoruz ve ilk seferimizin böyle geçmesini istemiyorum."

"Nasıl gitmesini istersin?"

"Bir yatakta, başlangıç olarak," diye cevap verdi, elini iyice sikilmiş saçlarının arasından geçirerek. "Sen bir yatağı hak ediyorsun, banyoyu değil." Sonra ne dediğini yeni fark etmiş gibi etrafımıza baktı ve inledi. "Bir daha asla o Kurbağaları içmeyeceğim." Suratı asık bir şekilde duvara asılı tuvalet kağıdına uzandı ve büyük bir yığın kopardı. "Çok özür dilerim," diye devam etti ve hızla bizi temizlemeye koyuldu. "Kahretsin, üstünü de aldım." Başını salladı ve bacaklarımın arasındaki kumaşa dokundu. "Sana söylüyorum, ben bir yüz karasıyım. Tanrı şahidim olsun, ön kapının dışında bırakılmamalıydım."

"En güzel geceyi geçirdim," dedim kocaman bir gülümsemeyle. "Bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum." *HİÇ*. "Seni seviyorum, Hugh."

"Ben de seni seviyorum Liz."

"Hayır, yani seni *gerçekten* seviyorum," dedim geniş omuzlarını kavrayarak. "Kalbim ve ruhumla." Gülümsedim. "Beden ve zihin."

Başını, boşaldığı yeri temizlemeye odaklandığı yerden kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Eğer sana bir şey olursa, hayatıma devam edemem."

Sözleri ayıltıcıydı ve kalbime bir yumruk gibi çarptı.

Bunu söylemesi onun için beklenmedik bir şeydi.

Genelde çok mantıklı ve akli başında biriydi.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim zayıf bir sesle, ani bir duygu selinin içimi kapladığını hissederek. "Bana hiçbir şey olmayacak."

"Senin için hissettiklerim, aşk aleminin yaratabileceği her şeyin ötesinde," dedi bana, sarhoş halimle tam olarak çözemediğim bir şeyle dolu gözleriyle.

"En iyi replikler sende," diye mırıldandım, bir kolumu boynuna doladım ve dudaklarına şakacı bir öpücük kondurdum.

"Votkaya olan tahammülsüzlüğümün seni uyardığını bilmek güzel," diye mırıldandı. "Ancak, kucağımdan inmen gerekiyor, böylece *bu* aşırı uyarılmış piçi yerine geri koyabilirim."

"Bacaklarımın arasında mı?"

"Yardımcı olmuyorsun, Liz. Yardımcı olmuyorum."

Zor nefes alarak başını göğsüme yasladı. "Ne düşünüyordum ki?"

"Değildin ve ben buna bayıldım."

"Hayır, Liz." Başını salladı ve inledi. "Seni tuvalette becermeme iki saniye kalmıştı." Sarhoş pişmanlığıyla dolu görünüyordu. "Çok özür dilerim."

Ağlamak istedim.

Özür dilememesi ve devam etmesi için ona bağışlamak istedim ama gözlerindeki bakış bana bu gece için eğlencemizin bittiğini söylüyordu. Vücudu benimkine doğrudan bir mesaj gönderiyordu ve vicdanının cehennemi yakalaması gerekiyordu. Bu iyiydi. Bu *tam da* ikimizin de istediği şeydi. Kendimin kaydığını hissedebiliyordum; sabırsızlığımın beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

"Beni pişman etme, Hugh," dedim sessizce.

"Asla," diye yemin etti, beni şefkatle kucaklayarak. "Hayatımın planlayamadığım tek parçası sensin." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ve onsuz yaşayamayacağım tek parçası."

TARİHİN YENİDEN GÖRÜŞÜLMESİ

Hugh

24 AĞUSTOS 2003

DÜN GECE NEREDEYSE YİNE OLUYORDU.

Koruma taşıyacak kadar öngörülü olsaydım başıma gelebilirdi.

Daha önce hiç prezervatif almamıştım ve bir yanım işlemi ertelemek istiyordu çünkü prezervatif yoksa daha ileri gidemezdik. Ama daha da büyük bir parçam kıcıımı kaldırıp en yakın eczaneye gitmemi istiyordu çünkü Liz dün gece işi daha da ileri götürseydi onu durduramazdım.

Kız arkadaşım söz konusu olduğunda özdenetim eksikliğim hem dehşet verici bir farkındalık hem de zırhımdaki göz kamaştırıcı bir çatlaktı.

Hayatım boyunca plan yapmaya, hazırlanmaya ve hayatımın her alanında sorumlu bir şekilde hareket etmeye büyük özen gösterdim, bu yüzden böylesine ciddi bir konuda tedbiri elden bırakmaya istekli olduğumu bilmek beni sarstı.

On altı yaşına giriyordum ve bir centilmen olmak için daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Öyle olmam gerektiğini biliyordum, ama ağzını bana her dayadığında, kararlılığımın bir santim daha kaydığını hissediyordum.

"Sence prezervatif alsam akıllıca olur mu?" Ertesi gün öğleden sonra odamda takılırken Liz'e sordum. Okumaya *çalıştığım* kitabı bir kenara bırakarak, yüzüstü uzanmış, kolları ve başı kucağımda duran muhteşem yaratığa baktım. "Sadece güvende olmak için mi?"

Liz'in dikkati kendi kitabına kaydı ve dönüp bana baktı. "Bence bu bütün yaz boyunca aklına gelen en akıllıca fikir." Gülümsemesi genişledi. "Eğer ayrılırsak

Şimdi bisikletlerimizi alalım, kapanmadan Sully's Chemist'e gidelim."

"Sakin ol," diye kıkırdadım ve bir elimi omurgasında gezdirdim. "Bu işi hemen şimdi ve burada yapalım demiyordum." Dürüst olmak gerekirse, gelecek yaza kadar dayanamayacağımız gibi çok büyük bir olasılığı kabullenmiştim ve odak noktam doğum gününe yetişmeye kaymıştı. "Tarihi yeniden müzakere etme konusunda ne düşünüyorsun?"

"Eğer beni istediğim şeye yaklaştıracaksa, o zaman kesinlikle evet," diye cevap verdi Liz, hızla dizlerinin üzerine çökerek.

Dizlerini bacaklarımın her iki yanına koyan kız arkadaşım yatağımda sürünerek ilerledi ve kucağımın üzerine çıkana kadar durmadı.

"Aklında ne var?" diye sordu, gözlerindeki o tanıdık parıltıyla bana bakarak.

Gözlerindeki pırıltının ve kızarmış yanaklarının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

İradem test edilmek üzereydi.

"Doğum günüm," dedim sert bir ses tonuyla, anında sertleşerek. Vücudumun onunkine verdiği tepki konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bu konuda endişelenmeyi çoktan bırakmıştım. Vücudum onunkine tepki veriyordu. Bu temel insan biyolojisiydi.

Kız arkadaşım yavaşça kucağıma inerken gözleri alev alev parlıyordu. "Gerçekten mi?"

Yavaşça başımı sallayarak onu dikkatle izledim. "Sadece hazırsan. İstemediğin ya da hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak istemiyorum."

"Hugh." Liz bana sert bir bakış attı. "Uzun zamandır hazırım, bekliyorum ve seni istiyorum." Kalçalarını döndürdü ve ellerini tişörtümün eteklerinin altına kaydırды. "İstersen bana şimdi sahip olabilirsin," diye alay etti. "Hmm?"

"Doğum günüm," diye kalın bir sesle cevap verdim, ellerim kendiliğinden kalçalarına doğru hareket etti. "Doğum gününe kadar dayanabiliriz."

o zaman."

"Yapabilir miyiz?" diye nefes aldı.

Beni öpeceğini biliyordum; bu geceden önce milyonlarca kez ağzını dudaklarımda hissetmişim ama dudaklarımı dudaklarıyla kapladığında kalbim hâlâ ilk kez öpüyormuş gibi tepki veriyordu.

Üstteydi, kalçalarını benimkilere sürüyordu ve bir an için panikledim çünkü çok heyecanlanmışım. Vücudum kontrolümü kaybettiğim noktaya kadar aşırı tepki veriyordu.

Tanrım, *bana sahip olabilirsin* sözleri dudaklarından döküldüğünde vücuduma ne olduğunu açıklayamazdım. Liz bunu bana ilk kez söylemiyordu ama her seferinde bilinçaltımın yoğun, erkeksi bir parçasını uyandırıyor gibiydi.

Sırtımdaki yastıklara yaslanıp gevşerken, ağzının benimkinin üzerinde, ellerinin tenimde ve sıkı, küçük bedeninin üzerimde sallanmasını memnuniyetle karşıladım. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir duyguydu ve hayatımda ilk kez, ergenlik çağında baba olan erkeklerle ilişki kurabiliyordum.

Çünkü içimde onu bedenlen ve ruhen sahiplenmeye yönelik ilkel dürtüyü inkâr edemezdım. Parmağına bir yüzük takmak ve onu bebeklerle doldurmak için duyduğum ham arzu güçlüydü. Mantıklı değildi ve biz çok daha yaşlı olana kadar harekete geçmeyecektim ama lanet olsun oradaydı.

Bu gezegende kendimi ona verdiğim gibi verebileceğim başka biri yoktu. Bana ne isterse yapabilirdi ve ben de uzanıp bunu kabul ederdim.

Çünkü ona tutkal gibi yapışmışım.

YAZ, SAUNALAR VE TITREME

Lizzie

30 AĞUSTOS 2003

ZOR DURUMDAYDIM.

Bir yandan 2003 yazının sonsuza dek uzamasını isterken, bir yandan da yeni okul yılının bir an önce gelmesini dilemek arasında kaldım.

Bir yandan yazın bitmesini istemiyordum çünkü Hugh ile hayatımın en güzel zamanlarını geçiriyordum. Diğer yandan, okula dönmek birbirimizi neredeyse her gün göreceğimiz anlamına geliyordu.

Bu çocuğa karşı hissettiklerimin içinde o kadar boğuluyordum ki, hayatımın ileri sarma düğmesine basıp beş yıl sonrasına atlamak istiyordum.

İkimizin de Trinity'ye gitmesini, Hugh'un tıp okumasını, benim de İngiliz Çalışmaları alanında lisans eğitimi almamı içeren ayrıntılı bir plan yapmıştık.

Şehrin dışında küçük bir daire kiralayacak ve seçtiğimiz kariyerlerde kendimizi kanıtlayana kadar tostta fasulye yiyerek hayatta kalacaktık.

İlk birkaç yıl para sıkıntısı çekecektik, erkek arkadaşım ihtisas yapana ve gerçek para gelmeye başlayana kadar evin geçimini sağlayan kişi rolünü ben üstlenecektim. Ondan sonra, ben ilk romanımı yazmaya konsantre olurken, Hugh geçimi sağlayan kişi rolünü üstlenecekti.

Hugh'un bana ne zaman evlenme teklif edeceğini bilmesem de, ikimiz de otuz yaşından önce iki çocuktan ilkinin yapmak konusunda anlaşmıştık. İkimiz de bir aile kurmadan önce ev sahibi olmak istediğimizden ve Hugh'un önceden evlenme konusundaki ısrarından dolayı, yüzüğün yirmi üçüncü ve yirmi beşinci yaş günlerim arasında bir yerde geleceğini tahmin ediyordum.

"Geliyor musun?" Hugh seslendi ve yüzünde bir sırıtışla saunanın kapısının yanında durduğunu görmek için kendimi hızlıca hayalimden sürükledim.

Evet, geliyordum.

Yüzme havuzundan rekor bir sürede çıktım, ona ulaşmak için acele ederken fayansların üzerinden kayarak geçtim.

Hugh sırtarak saunanın kapısını açtı ve beni içeri çekti. İçeri adımımı attığım anda burnuma okaliptüs kokusu doldu. "Tanrım, bu harika kokuyor."

"Daha da harika kokan ne biliyor musun?" Tahta bankın üzerine çöktü ve beni kucağına çekti. "Kız arkadaşım."

Gülümsemem genişledi. "Öyle mi?"

"Mm-hmm." Başını sallayarak dudakları boynumu okşadı. "Seni yiyip bitirebilirim."

Bir kolumu boynuna dolayarak kalçalarımı birbirine kenetledim, şu anda onun için çok fazla şey hissediyordum. "Keşke yapsan."

Dudakları hâlâ çırpınan nabzıma değiyor. "Hmm?"

Titrek bir nefes vererek sözlerimi tekrarladım. "Keşke yapsan."

Beni kucağına oturttu, böylece ona sarılmış oluyordum. "İstiyorum."

İçimi bir heyecan kapladı. "Öyle mi?"

"Evet." Yavaşça başını salladı, kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Seviyorum."

"Yapabilirsin," diye nefes aldım, altımda sertleştiğini hissettiğimde titredim. "Ne zaman istersen."

"Her yerde *olmak* istiyorum Liz," diye itiraf etti acı dolu bir iniltiyle. "Hem de çok."

"Beni çok mu istiyorsun?" Kalçalarımı ona doğru salladım, ellerinin kalçalarım kenetlenmesinin ve burun deliklerinin açılmasının tadını çıkardım. "İçimde olmak mı istiyorsun?"

"O kadar çok ki," diye inledi, beni kucağına çekti, bir yandan da yukarı doğru itti.

"Sertleşmişsin."

"Biliyorum."

"Islandım."

"Biliyorum."

"Bana sahip ol."

"Yakında."

"Daha fazla bekleyemem."

"Hâlâ dokunabiliriz," diye fısıldadı, parmaklarını karnımın ve kalçamın üzerinde gezdirirken. "Hâlâ tadına bakabiliriz."

"Tadına bakabilir miyim?"

Altımda kalınlaştı. "Tatmak ister misin?" Başımı salladım. "Fena halde."

"Siktir."

Eğildim ve onu öptüm.

"Beni mahvedeceksin, değil mi?"

"Sen zaten mahvolmuşsun," diye takıldım. "Ben sadece bunu senin için değerli kıla c a ğ ı m."

"Ben de varım."

"Parmak istemiyorum," diye itiraz ettim, bir elimi bedenlerimizin arasına uzattım. "Ben bunu istiyorum." Parmaklarımı boxer'ının kemerinin altına daldırarak *onu* kavradım. "İçimde."

Dudaklarından keskin bir tıslama çıktı ve kalçaları içime girdi. kendi rızalarıyla dokundular. "Yapma bunu bebeğim.

Geleceğim." "Ben de bunu istiyorum." Yavaş bir ritimle hareket ederek

Elimi şaftının üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, altımda nasıl gerildiğinin tadını çıkarıyordum. "Vazgeç, Biggs."

"Bu konuda çok... iyisin," diye ısırdı, göz kapakları titrerken yanakları kızarmıştı. "Tanrım, lütfen durma."

"Yapmayacağım," diye söz verdim, onu geri dönüşü olmayan bir noktaya getirmek için iki kat daha fazla çalışıyordum.

BÖLÜM 18

Aşağıya Doğru Sarmal

KOŞ, KOŞABİLDİĞİN KADAR HIZLI.

Lizzie

1 EYLÜL 2003

BUGÜN PAZARTESİYDİ, YENİ OKUL YILININ İLK GÜNÜYDÜ VE BEN KAYIYORDU.

Olmak zorundaydım.

İki yıl boyunca nispeten üretken bir hayat sürmeme yardımcı olması için aldığım ilaçların etkisi açıkça azalıyordu. Ya öyleydi ya da vücudum onlara karşı bir tolerans geliştirmişti. Kendimi içinde bulduğum durumun tek açıklaması buydu.

Tüm yaz boyunca, geceleri rüya *görmeden* sekiz saat uyumak gibi yepyeni ve harika bir yeteneğimin tadını çıkarmıştım. Sonunda köşeyi döndüğümü sanıyordum. Yatakta olduğumdan daha sık yataktan çıkıyordum ve güldüğümünden daha az gözyaşı döküyordum.

Hugh ile ilişkim güçlendi, daha sık sosyalleştim ve hatta Temmuz ayında Thor bana kurabiye teklif ettiğinde başımı salladım. Kibarca, ekleyebilirim, tehditkâr bir kaş çatma ya da yumrukları sıkma olmadan.

Hayatım olan gemi sonunda daha sakin sulara ulaşmış gibi hissediyordum.

Bu sabah okula gitmek için uyandığımda kendimi hem dinlenmiş hem de rahatlamış hissediyordum. Dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım, yüzümü yıkadım ve yeni üniformamı giydim. Kahvaltımı yaptım, ilaçlarımı aldım ve sonra okula giden otobüse bindim. Otobüste her zamanki yerime, erkek arkadaşımın yanına oturdum ve şiş dudaklarla okula varana kadar öpüştük ve öğle yemeğinde kütüphaneye gizlice gitmeyi planladık.

Oradan, ilk altı sınıfımı geçtim, erkek arkadaşımınla büyük öğle yemeğinde gizli bir öpüşme seansı için takıldım, *son* üç dersime Hugh şeklinde katıldım

Yüzümdeki gülümseme, otobüsle eve dönerken onunla yeniden bir araya gelmeden önce.

Sonuç olarak, okula döndüğüm ilk gün, şimdiye kadar deneyimlediğim kadar mükemmele yakındı.

Öyleyse neden mülkümün kapısından içeri adımımı attığımda, yıllar sonra kendimi en iyi hissettiğim anda halüsinasyon görüyordum?

Neden her şey yolunda gidiyor gibi görünürken, hafızamdaki en korkunç, beden dışı deneyimi yaşıdım?

Kâbus, otobüsten inmeden önce erkek arkadaşıma veda öpücüğü verdikten sonra başladı. Oradan, evimin kapılı girişinde durdum ve açık kapılardan atlamadan önce onu otobüste el sallayarak uğurladım.

Evet, atladığımı *çok net* hatırlıyorum. *O* kadar keyif almıştım.

Ondan sonra anılarım bulanıklaştı.

Yakındaki ağaçların hışırtısını duyduğumu ve araştırmak için garaj yolumuzun sağ tarafındaki ağaçlara doğru yürüdüğümü hatırlıyorum.

İşte o zaman oldu. İşte o zaman aklım başımdan gitti.

Bir an, annemin arazisinde özgürce dolaşan çok sayıda yabani geyikten birini yakından görebilmek umuduyla ağaçtan ağaca sessizce yürüyordum, bir an sonra ise karanlığa gömülmüştüm.

Başımda bir şey vardı, yüzümü örtüyor ve ciğerlerime yeterince hava çekmemi zorlaştıracak kadar hava akışımı kesiyordu. Çuval gibi cızırtılı kumaşı koparmak için uzanmaya çalıştım ama vücudumun üstündeki dayanılmaz ağırlık, beni toprağa bastırarak çaresiz bıraktı.

Kulağında *onun* sesini duyana ve kanım donana kadar rüya gördüğümü fark etmedim.

Hayır, rüya görmüyorum.

Belli ki ayağım takılmış, başımı çarpmış ve bugüne kadarki en korkunç kâbusuma tokat gibi düşmüştüm...

"Beni özledin mi?" diye hırladı canavar, bir eliyle boğazımı kavrarken diğer eliyle kalçalarımı birbirinden ayırdı. "Korkarım bu sadece bazı yarım kalmış işleri tamamlamak için yaptığım bir ziyaret. Ama küçük munchkin'imi ziyaret etmeden duramadım."

Cevap vermeye çalıştım ama göremiyor, konuşmıyor, nefes alamıyor ya da hareket edemiyordum.

Çaresiz bir şekilde yerde çırpınırken fermuarın açılma sesi ve altımda çıtırdayan yapraklar kulaklarımı doldurdu.

"Uslu bir kız oldun mu, ufaklık?"

Pençelerinin iç çamaşırımı yırttığını hissedebiliyordum. "Lanet olsun, neden paçavraya döndün!" Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

"Siktir et; ilk seferimizmiş gibi davranabiliriz."

Vücudum, daha sonra geleceğini hatırladığım acı için kendini hazırladı.

"Bakalım sıkı, küçük vücudun beni hatırlıyor mu?"

Geldiğinde ve canavar bana saplandığında, neredeyse ilk seferki kadar acıttı.

"Ne yazık ki çok büyümüşsün."

Ben beş yaşındayken.

"Eskiden nasıl görüldüğünü özleyorum."

Homurdanan ve inleyen canavar, bedenim güçsüzleşene kadar beni tekrar tekrar cezalandırdı.

"Ağla, sürtük. Beni sertleştirdiğini biliyorsun."

Eli boğazımı bıraktı ve ben acı dolu bir çığlık attım.

"Ağla dedim, seni küçük fahişe."

Daha çok ağladım, umutsuzca çığlık atacak gücü ve nefesi toplamaya çalıştım. "Hu...gh..."

"Aziz Hugh senin ne kadar pis, küçük bir fahişe olduğunu biliyor mu?" diye hırladı canavar, beni içten dışa yok ederek. "Sana sahip olduğum tüm yolları biliyor mu, ufaklık?"

"Hugh," diye bağırdım, şimdi daha yüksek sesle, onu kendimden uzaklaştırmak ve uyanmak için mücadele ediyordum. "Hugh!"

"Senin ilklerine asla sahip olamayacak, ufaklık. Bunların hepsi bana ait," diye alay etti canavar, boğazımı eskisinden daha sıkı kavrayarak. "Benim tohumum her zaman senin içinde büyüyen ilk tohum olacak." Sonra zalimce güldü. "Değerli Hugh'un bunu biliyor mu? Ha? Ben yokken kötü bir kız oldun ve kahraman erkek arkadaşına küçük anlaşmamızdan bahsettin mi?" Vücuduma o kadar sert girdi ki dilimi ısırıldı. "Caoimhe'ye baktığım gibi ona da bakmam mı gerekiyor?"

Şiddetle titreyerek, ağzıma kan dolup gözlerimden yaşlar dökülürken başımı tekrar tekrar salladım.

"Dua et de asla öğrenmesin." Keskin bir nefes veren canavar yüksek sesle homurdandı ve sonunda hareketsizleşerek üzerime yığıldı.

Bedenim onunkinin altında gevşedi ve sessizce iki şeyden birinin olması için dua ettim: ya o anda ölmek ya da uyanmak, çünkü gerçekten buna bir saniye daha dayanamazdım.

"Sana bir hediyem var, sana ne kadar pis bir fahişe olduğunu hatırlatacak küçük bir hatıra. Onları buraya bırakacağım," diye kulağıma fısıldadı ve eteğimin kemerine bir şey soktu. "Eğer bana kazık atmayı düşünürsen, Biggs'in küçük kız arkadaşının ne kadar büyük bir fahişe olduğunu bilmesini sağlarım." Canavar zalimce güldü ve iki eliyle boğazımı sıktı. "Ve sonra onu öldüreceğim..."

Rüyamda bile bilincimi kaybettim. Sonunda Uyandığımda kıpırdamadan durdum, uğursuzluk getirip tekrar bayılma korkusuyla kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemedim.

Uyuşmuş bir halde uzun bir süre sırtüstü yattım ve akşamın geç saatlerinde gökyüzüne baktım. Ne kadar zamandır uyuduğumu söyleyemem ama birkaç saat olmuş olmalıydı çünkü güneş gökyüzünde çok daha alçalmıştı.

Başımı yana çevirerek ormana baktım ve bir kızıl geyik yattığım yerden on metreden daha az bir mesafede bir ağacın arkasından geçici bir adım attığında yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim.

Geyik geniş, kırpışmayan kahverengi gözleriyle beni izledi.

Hiç kıpırdamadım, bir an için bu ruhani yaratığın ham güzelliğinin büyüüne kapıldım, bir yandan da içimi bir sempati dalgası kapladı.

Birbirimize çok benziyorduk, bu geyik ve ben.

İkimiz de avdık.

Ağaçların tepesinde öten bir baykuş, kendimizden geçmişçesine bakışlarımızı kırdı ve geyik hızla uzaklaştı.

"Koş," diye fısıldadım, görüş alanımdan kayboluşunu izlerken. "Olabildiğince hızlı."

GÖZLERİNİ KAPAT VE BIRAK GITSİN

Lizzie

3 EYLÜL 2003

KORKU BEDENİMİ ÖYLE BİR ELE GEÇİRMİŞTİ Kİ
YATAĞIMI TERK ET. Kollarımı dizlerime dolayarak ileri geri
sallandım, aynı anda hem bunalmış hem de uyuşmuş
hissediyordum.

Benim vücut ağrıyordu hepsi bitti, ve ve
BIÇAKLAMA Kalçalarımın arasındaki his zihnimi
derin bir sarmalın içine soktu.

Ne zamandır buradaydım, hiçbir fikrim yoktu.

Bunun neden tekrarlandığı ise cevaplanmamış bir başka
soruydu.

Sadece bunun daha kötü
olduğunu biliyordum. Daha
kötü hissettim.

Kapana kısılmıştım ve kaçış yoktu.

Zihnimdeki canavar tarafından bir kez daha yakalanmış ve
bedenimin içine hapsedilmiştim.

Ruhumu bu zehirden arındırmak istedim.

Bileklerimi kemiğe kadar kesmek ve acımı kanayarak
dindirmek istedim.

En azından bu şekilde bitecekti.

Biterdi.

Çünkü her şeyin *durmasına* ihtiyacım vardı.

Ani duygusal çalkantıya kapılıp düşüncelerimi
anlamlandırmaya çalıştım ama her şey bulanıktı.

Kafa karışıklığı beni bütünüyle yutmuştu.
ses beni uçurumun kenarına getirdi.

Dişlerimi gıcırdatarak ileri geri sallanmaya devam ettim ve
bir yandan da eteğimin bel bandında bulduğum anlık
fotoğraflara baktım.

Tıpkı bana benzeyen küçük bir kız.

Hayır! Hayır!

Yatağında yatıyordu.

Kesin şunu!

Üzerinde hiçbir kıyafet olmadan.

Bu gerçek değil!

İlaçlarını alıyor.

Asla gerçek değildi!

Canavar için iyi bir kız olmak.

Hayır, hayır, hayır! Bu gerçek değil! Bir daha sakın bunu düşünme!

A boğuk hıçkırık sökülmüş itibaren benim Boğaz,
ve I hızlı bir şekilde
temizlenmek için çaresizce fotoğrafları vücudumdan
uzaklaştırdım.

*Kötü bir insan olduğunu
biliyorsun. Sen de kötü bir
çocuktun.*

Pis küçük kız. Tüm o

dürtüler. Sen

kötüsün.

Burada olmamalısın. Sen

bir hatasın.

Sen bir yalancısın!

Canavarın beni yine karnında yuttuğunu biliyordum ama bu sefer onu kovalayamadım. Çözülüyordum, tutunamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Bırak, meşgul Lizzie arısı.

Gözlerini kapat ve kendini bırak.

Bunu yaptığımda, sonunda ona karşı savaşmayı bıraktığımda ve seslerin beni yutmasına izin verdiğimde, hiçbir şey hissetmedim.

Ve harikaydı.

BİR FIRTINA GELİYOR

Hugh

9 EYLÜL 2003

LİZ'DE ÇOK YANLIŞ BİR ŞEYLER VARDI.

Ruh halindeki ani ve sert değişimin tetikleyicisini tam olarak belirleyemiyordum. Ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam ya çılgına dönüyor ya da elbiseleri uçuyordu. Hızlı bir döngünün sancıları içindeydi ve ben de o yükseklerden birinin yapışmasından korkuyordum çünkü manik bir Liz dehşet vericiydi.

Onu en son bu kadar kontrolden çıkmış gördüğümde, kendini lanet olası bir at dizginiyle asmaya çalışmıştı. Hayatımın o dönemini düşünmek bile istemezdim çünkü hâlâ travma yaşıyordum. Ailesinin ahırlarından birinde çatı katının kenarında dengede durup benden uçarken onu izlememi isterken vahşi, siyah gözlerinin bana dik dik baktığını canlı bir şekilde hatırlıyorum.

O gün atladı, yapmaması için yalvardığımda bile, lanet bir bebek gibi ağladığımda bile. Hayatı akışına *bıraktı* ve ben de onu kesmek için balyalara tırmanırken dirseğimi kırdım.

Kız arkadaşımın içinde bir fırtına kopuyordu ve tarihin tekerrür etmesini *engellemenin* bir yolunu bulmak için çaresizdim.

Bunun neden şimdi olduğuna bir anlam veremiyordum, Kız kardeşi öldüğünden beri hayatımızın en iyi yılını geçirdikten sonra. Yıllardır ilk kez Liz'de daha önce olmayan bir istikrar ve memnuniyet havası vardı. Bir yıldan uzun bir süredir her şey yolunda gidiyordu, 2001'deki hastaneye yatışından sonra ruh hali dengelenmişti ve tek tük hıçkırıklar ya da kötü geçen haftalar dışında başarılı oluyordu.

Okula döndüğümüz anda her şey değişti. Yirmi dört saat içinde , tüm kişiliği değişmişti.

kaydırıldı. Liz okula döndüğü ilk günden sonra okula dönmedi ve onunla iletişim kurmaya çalıştığımda tüm aramalarım ve mesajlarım cevapsız kaldı.

Ertesi akşam kontrol etmek için bisikletle evine gittiğimde, eve giriş sağlayan her bir pencere ve kapı kilitlenmiş ve sürgülenmişti.

Mike ve Catherine'in bir hafta boyunca Tipperary'de bir aile cenazesine katılacaklarını bildiğim için bu durum beni fazla endişelendirmemişti. Aksine, kız arkadaşımın kişisel güvenliğini ciddiye alması beni rahatlatmıştı.

Beni rahatsız eden şey, kendimi ilk kez dışarıdan bakarken bulmamdı.

Kız arkadaşımdan aldığım tek iletişim, o akşam ön kapıyı yumrukladığım sırada bir kısa mesaj şeklinde g e l d i .

Gerçekten hasta. Seni içeri alamam. Bulaşıcı olabilir.

Mesajına cevap verip, yakalayıp yakalamamamın umurumda olmadığını söylediğimde, karanlığa gömülmeden önce son bir mesaj daha gönderdi.

Umurumda. Merak etme. Bir iki gün içinde iyi olacağım. Evine git. x

Dün okula dönene kadar kız arkadaşımın kurduğum iletişimin toplamı bu kadardı. Ders arasında koridorda Liz'le göz göze geldiğim anda tüm endişelerim haklı çıktı. Çünkü o kesinlikle bir önceki hafta otobüsten el sallayarak indirdiğim Liz değildi.

Kız arkadaşımın tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti, gözleri vahşi ve karanlıktı ve tüyler ürpertici bir düşmanlık havası yayıyordu. Okulda benimle nadiren etkileşime girdiği için - teşekkürler Claire - onu yalnız yakalamak için büyük öğle yemeğine kadar beklemek zorunda kaldım. Liz'in yanına şakacı bir şekilde sokulduğumda

Birbirimize sık sık yaptığımız gibi, kütüphaneye gidip onu tekrar göğsüme çektiğimde *kendini kaybetti*. Vahşi bir çığlık atan Liz, kollarımı savurdu, tekmeledi ve tırmaladı.

Kız arkadaşım arkasını dönüp ben olduğumu fark ettiğinde, tamamen farklı bir şekilde bana saldırdı.

Nefes nefese bir inilti çıkaran Liz kelimenin tam anlamıyla kollarıma atladı, kollarını ve bacaklarını vücudumun etrafına sararak ağzını benimkine yapıştırdı.

Ruh halindeki ani değişimden tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde, onu yapmam gerektiği gibi durdurmam ve onunkini alırken bekaretimi ona vermeye tehlikeli bir şekilde yaklaştım.

Kız arkadaşımın ruh sağlığıyla ilgili karmaşık ve süregelen bir savaşı olduğunu biliyordum ve hayatımı iniş çıkışları boyunca onu destekleyerek geçirmiştım, ancak bu sefer farklı hissediyordum. Bir parçam bunun bipolar bozukluğunun şiddetlenen semptomlarından daha fazlası olduğundan endişeleniyordu.

Çünkü bu daha karanlık hissettirdi.

"Aklın nerede Hugo?" Gibs beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu. "Yıkılmış bir adama benziyorsun."

"Kırılmadım," diye cevap verdim neşeli bir ses tonuyla. "Sadece endişeliyim."

"Ne hakkında?"

Başımı kız arkadaşımın dans pistinde şekilden şekle girdiği yere doğru eğdim ve iç çektim.

Bu geceki disko, junior sertifika sonuçlarımızı kutlamak içindi ama kız arkadaşımın sergilediği karakter dışı davranıştan başka bir şeye konsantre olamıyordum.

Liz'in arkadaşlarıyla eğlenmesiyle ilgili bir sorunum yoktu. Aksine, onu dışarı çıkıp eğlenmesi için tüm kalbimle teşvik ediyordum. Endişem, Liz'in dans etmekten nefret ettiğini ve bir grup kızla birlikte jenerik ciklet pop müziği eşliğinde kıcını sallarken yakalanmaktansa elini çiğnemeyi tercih edeceğini bilmemden kaynaklanıyordu.

"Oh," diye cevap verdi Gibs, Liz'in Claire'e ve kendi sınıflarından birkaç kıza sürtündüğü yere doğru görüş alanımı takip ederek. "En azından eğleniyor."

Liz eğlenmiyordu, kendini kaybediyordu ve kız kardeşim aradaki farkı fark edemeyecek kadar masumdu.

"şey, bu dahinin kendisi değil mi?" Neyse ki Robbie Mac sözümüzü kest. Kendini yanımızdaki banka attığında içimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Yine ne aldın, Hughie?" diye sordu, yılımızın geri kalanıyla birlikte içtiği votkanın ykseklığinden dolayı dili sryordu. "Bir milyar onur dl m?"

Gibsie ona gururla, "On bir tane onur düzeyinde A aldı," diye bilgi verdi. "Hepsi de üst düzey." Srtarak eğildi ve başımı okşadı. "Bu adamın geleceğinde el işi olmayacak. Kalp cerrahı olacak."

"Tanrım." Robbie kısık bir ıslık çaldı. "yle mi, Hugh?"

"Planım bu," diye cevap verdim, Feely'nin bir anlık bakışını yakalayarak

Küçük bir kızlla kaçıp gitti.

Robbie, "İyi oyun," diye cevap verdi ve sonra parmağıyla kendini işaret etti. "Ben bir hendek kadar kalın kafalıyım. Snavlarımın çoğundan zar zor geçtim, nden kaldım. mrmn sonuna kadar o adamın iftliğinde kürekle bok temizleyeceğim."

"Klbe katıl," dedi Gibs, iki sentini sunarak. "Greceğim tek niversite, çocukları ziyaret ettiğim zaman olacak."

Konuşmaya ayak uydurmaya çalıştım, gerçekten çalıştım, ama ne kadar abalarsam abalayayım, dikkatim Liz'e döndü.

Mideme korkunç bir batma hissi yerleşirken, zihnimin arkasındaki *bir* ses uyardı: *Frtına geliyor.*

HIÇ BU KADAR IYI HİSSETMEMİŞTİM.

Lizzie

22 EYLÜL 2003

"NASIL HİSSEDİYORSUN, LIZZIE?"

Sanki gözünde oynattığın o kaleme vurmak istiyormuşum gibi. "Peki."

"Son zamanlarda kabus gördün mü?"

Sanki umurundaymış gibi. "Hayır."

"Okuldaki sınavların nasıl gidiyor?"

Senden daha yüksek. "Tam A." "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Evet. "Hayır."

Doktorun gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

Bu kadarını kaydedebiliyordum ama başka hiçbir şey gelmiyordu.

Zavallı aptal benimle boy ölçüşemeyecek durumdaydı, bu da benim işime geliyordu çünkü artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Renkler hariç.

Vay anasını, renkler büyüleyiciydi.

Duyularım, ruhsal olarak seviye atladığımı hissettiğim noktaya kadar yükselmişti.

Havanın tenime dokunduğunu hissedebiliyordum.

Oksijeni gören ilk kişi ben olabilirim diye düşündüm.

Tenimi coşku gibi kaplıyordu.

Nefes almak Hugh için acı çekmeme neden oluyordu ve hareketsiz kalamıyordum.

Huzursuzdum ve dayanılmaz dürtüler ve arzularla doluydum. Kahretsin, bu hayatı seviyordum.

Hugh Biggs ile birlikte bir buluta tırmanmak ve onu tüm sözde arkadaşlarımızdan uzaklaştırmak istedim.

Onu sonsuza dek elinde tut ve asla geri verme. Belki de sarmal olmak böyle bir şeydi.

Hiçbir fikrim yoktu ve daha da az umursuyordum.

Her şey bir tetikleyiciydi ve beni hareket etme ihtiyacı duyduğum tedirgin bir duruma sokuyordu. Huzursuzluk damarlarımda bir davul gibi tıngırdıyor, beni hareket etmeye, gülmeye, koşmaya ve bu duyguyu içimden atmak için elimden gelen her şeyi yapmaya itiyordu.

Onu dışarı itmek için.

Onu

uzaklaştırmak.

Çok, çok uzağa.

Hugh'u düşün.

Parmaklarının seni ne kadar iyi hissettirdiğini düşün.

Bir iniltiyi bastırarak k a l ç a l a r ı m ı sıktım ve altımdaki sert koltukta sallanıp onun yüzüymüş gibi davranma dürtüsüne direndim.

Vücudum yanıyordu.

Parmak uçlarımdan alevler çıkıyor.

Acıktım.

Çok acıktım. Fiziksel bir şeye ihtiyacım vardı.

Nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı.

Sanki kara kalbime kan dağıtmaya devam etmek için damarlarıma ihtiyacım varmış gibi.

Tek istediğim Hugh'du.

Doktor boğazını temizleyerek, "Tamam Lizzie," dedi. "Ben annenle konuşurken sen de bekleme odasında otursana."

Bekleme odasında oturmak istemedim. *Dokunmak* istedim.

"Bu semptomları ne zamandır yaşıyorsun?" Annem arabayla eve dönerken sordu.

"Hmm?" Vızır vızır geçerken evlerin nasıl da bulanık görüldüğünü düşündüm. "Daha hızlı, anne."

"Hız limitinde gidiyorum, Lizzie."

Kapımdaki düğmeye bastığımda, ani bir hava patlaması duyularıma saldırdığında zevkle ürperdim.

Kokusu.

Tadı.

Görünüşü.

Lanet olsun, hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Dünyaya meydan okuyabilirmişim gibi.

Sanki düşmanlarımı alt edebilirmişim gibi.

"Lizzie!" Annem dikkatimi çekerek bağırdı. "Ne?" I
koptu, aniden Öfkeli. "I oldu
yapıyor

bir şey!"

Annem bana baktı ve gözleri endişe doluydu. "Dr. Priestly hızlı döngü yaşadığınızı düşünüyor."

"Saçmalıyor," diye güldüm ve dizini okşamak için uzandım.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim anne."

KAYAN KIZLAR VE KAYNAYAN MERKEZLER

Hugh

9 EKİM 2003

"KAFANI OYUNA VERMELİSİN," DIYE TALIMAT VERDİ KAV.

Takımın geri kalanından on dakika sonra sahaya çıktığımda. "Bu ay dördüncü kez antrenmana geç kalıyorsun ve geçen Perşembe çünkü maçı da kaçırdın." Bana sert bir bakış attı. "Vasat bir oyuncu olsaydın bu can sıkıcı olurdu ama değilsin. Sen çok iyi bir orta saha oyuncususun ve elimizdeki en iyi on numarasın. Takımın sana ihtiyacı var, o yüzden önceliklerini sıraya koy evlat."

"Bir kız arkadaşım var, Kaptan." Hem *de hasta bir tane*. "Üzgünüm geciktim ama bana ihtiyacı vardı." Omuz silkerek ekledim, "O önce gelir."

Kaptanım bana sanki gözlerinin önünde iki kafa büyütmüşüm gibi baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır," diye yavaşça cevap verdim. "Ama rugby'nin benim önceliğim olmasını bekliyorsan, bunun asla gerçekleşmeyeceğini sana şimdiden söyleyeyim," diye cevap verdim, onun kötü ruh halini almak istemiyordum. *Ben zaten onunkine katlanmışken olmaz*.

Ben rugby ve sporlarının fizikselliğini takdir ederken

Sağladığı adrenalın patlaması, Johnny'nin olduğu gibi benim tüm dünyam değildi. Doğuştan atletik olduğum için tüm sporlardan zevk alıyordum ama benim için en derin olan buydu. Ortaokulu bitirene kadar oynamaya devam etmeyi ve ardından üniversite için botlarımı asmayı planlıyordum. Çünkü Trinity'de istediğim bölümü kazanırsam, ki *kazanacaktım*, bırakın ders dışı aktiviteleri, uyumak için bile çok az zamanım *olacaktı*.

Başımı sallayarak, konuşmamız hararetlenmeden önce ekibin geri kalanına doğru koşmaya başladım.

Gibs'le olanın aksine, Johnny'yle aramızda devamsızlığımın ardındaki gerçek nedeni ona açabileceğim türden bir dostluk yoktu.

Ballylaggin'e ilk taşındığında, adı Gibsie olmayan herkese karşı son derece mesafeliydi. O zamanlar, taşındığı için o kadar kızgındı ki, arkadaşlarıyla kök salma fikrini düşünmek bile istemiyordu. Dublin'e geri dönmeye o kadar kararlıydı ki Gibs dışında kimseyle görüşmeyi kabul etmiyordu. Öğle yemeğinde üçümüzle birlikte oturdu ve bir şekilde anlaştık, ama yemin ederim ilk günlerde Feely ve ben onun önünde bomba yapmaktan bahsedebilirdik ve o hiç tereddüt etmezdi. Bizden tamamen bağımsızdı. İkinci sınıfa geldiğimizde ve Johnny nihayet yeni evinin kalıcı evi olduğunu kabul etmeye başladığında, geri kalanımıza ısınmaya başladı.

Bu Johnny'nin iyi bir arkadaşım olmadığı anlamına gelmiyordu. *Öyleydi*. Üçümüzü savunmak için devreye giren ilk kişiydi ve her zaman sözünü tutardı. Eğer Cap size bir şey yapacağını söylediyse, o şey yapılırdı ve eğer size bir yerde olacağını söylediyse, gelmemesi konusunda endişelenmenize gerek yoktu. Sözünde dururdu, kalbi altın gibiydi, aşk hayatı özeldi, dudakları mühürlüydü ve rugby'ye olan bağlılığı eşsizdi.

Johnny hayatını katı bir programa göre yaşıyor ve dünyayı siyah-beyaz bir mercekten görüyordu. Derin ve anlamlı konuları tartışacak kadar yakın olsak bile, Liz ile olan ilişkim onun iyi bildiği bir ilişki değildi.

Johnny, kız kardeşinin ölümünden sadece birkaç ay önce sahneye çıktığı ve çok az boş zaman bırakan ya da hiç bırakmayan yoğun bir programı olduğu için Liz'i onunla tanıştırmaya şansım olmadı.

Cenazeden sonra, Liz'in kendini tamamen ortadan kaldırmasıyla etkileşime girme şansları paramparça oldu.

Johnny'nin en yakın arkadaşıyla arasına mesafe koymak için arkadaş grubumuzdan ayrıldı.

Liz iki yıl sonra Tommen'a katıldığında Gibs'ten uzak durdu. Okuldayken kız arkadaşım Gibs'le uzaktan yakından ilgisi olan herkesten ve her şeyden uzak dururdu ki buna erkek arkadaşı da dahildi. *Benimle*.

Ablamın ilişkimize verdiği ilk tepki kız arkadaşımı o kadar derinden etkilemişti ki, Claire artık umursamayı çoktan bırakmış olsa da, ilişkimizi Claire'in gözünden uzak tutmak için elinden geleni yapmaya devam etti. Bu nedenle, okul sırasında eski kütüphane dışında bir yerde nadiren karşılaştığımızda, bana karşı hiçbir zaman açıkça şefkatli davranmadı.

Aslında Liz okulda o kadar içine kapanıktı ki Johnny ile konuştuğu bir zamanı bile hatırlamıyordum.

Öte yandan, Johnny beslenme, uyku kalitesi ve sahadaki hassasiyetle ilgili olmayan kişisel hayatlarımızın tek bir detayını bile öğrenmekle hiç ilgilenmiyordu. Kız arkadaşları hakkında konuştuğu tek zaman, dikkatimizin dağılmaması için bizi uyarmaktı. Onu tanıdığım üç yıl boyunca bir kez bile bana kız arkadaşımın adını sormamıştı.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Johnny, Liz'le yaşadıklarımın nasıl bir ilişki kurabilirdi? Bir kızın benim için rugby'den önce geldiğini nasıl anlayabilirdi?

Yapamadı.

Belki bir gün bir kız onun dünyasına girecek ve Liz'in bana yaptığı gibi onu dize getirecekti ama o gün gelene kadar hiçbir şey söylememek daha kolaydı.

"Her şey yolunda mı, Hughie?" Feely ona gerinirken katıldığında sordu. Mavi gözleri endişeyle doluydu. "Son zamanlarda çok geç kalıyorsun."

"Sen de mi?" diye homurdandım, kalçalarımı esneterek. "Daha yeni Kaptan'dan boynumu yedim, delikanlı. Senden bir ders daha almaya ihtiyacım yok."

"Nasihat yok," diye cevap verdi sakince. "Sadece endişeliyim." "Evet, ben de," diye mırıldandım nefesimin altında. Feely yüzünü buruşturdu. "O iyi mi?"

Hayır. Yakınından bile geçmez.

Liz'in son randevusundan sonra annesinden aldığım telefon, tam isabet kaydettiğimi doğrulamıştı.

Kız arkadaşım yine kötüleşiyordu.

Doktorlar mevcut ilaçlarının dozunu artırmış ve onu tam mani sınırından uzaklaştırma umuduyla uzun listeye bir hap daha eklemişlerdi, ancak şimdiye kadar etkisiz kalmıştı.

Onun yerine "İyi olacak," dedim.

Feely aptal değildi ve bir şeyler döndüğünü biliyordu ama soru sormayacak kadar da sağduyuluydu. Liz söz konusu olduğunda son derece korumacı olduğumu biliyordu. *Ve daha da özel.*

"Her şey yolunda, delikanlı," diye yanıtladı , omzuma bir verdi. destekleyici sıkma. "Bana ihtiyacın olduğunda buradayım."

SARILMALAR, ÖPÜCÜKLER VE HIPERSEKSÜEL MANİ

Lizzie

13 EKİM 2003

İLAÇLAR ARTIK BENDE İŞE YARAMIYORDU.

Terapi daha da az işe yaradı.

Beyaz önlüklülerle yaptığım son görüşmeden sonra Hugh'a tam da bunu söylediğimde, beni teğet geçti.

"Eğer onlara açılır ve beyninin içinde neler olup bittiğini anlatırsan, belki o zaman doğru tedavi yöntemini bulabilirler." Mutfak tezgahıma yaslanarak elma soymaya devam etti. "Seanslarında konuşmadığını biliyorum," diye homurdanmaya devam etti. "Bipolar semptomlarının seni mahvettiğini de biliyorum bebeğim, o yüzden lütfen bana bir iyilik yap ve doktorlarla konuşmaya başla." Gözleriyle beni dinlemem için yalvardı. "Eğer açılırsan sana yardım edebilirler."

Evet, haklısın.

"Tek yaptıkları daha fazla hap yazmak," diye hatırlattım ona söz konusu adadaki tüneğimden. "Daha fazla hapa ihtiyacım yok, Hugh."

"Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorlarsa kesinlikle yaparsın," diye karşı çıktı ve düzgünce soyulmuş deriyi bekleyen elime yerleştirdi. "Bu *ciddi* bir mesele ve bu işi hemen halletmemiz gerekiyor bebeğim."

"Bana bak, Hugh." Ona gülümsedim. "Ben iyiyim." "Şu anda," diye cevap verdi. "Ama sen iyi değilsin Liz. Sen "Ruh halinin iyi olamayacak kadar hızlı değiştiğini biliyorum."

"Ben manik *değilim*," diye karşılık verdim, keyfimi kaçırmamasından nefret ediyordum. "Manik *olmayacağım*."

"Nasıl başladığını biliyorsun," diye devam etti, akıl sağlığım ve huzurumla ilgili yalvarışlarımı görmezden gelerek. "Aynen böyle. Birkaç hafta boyunca iniş çıkışlar yaşarsın, roller coaster yükseldikçe yükselir, ta ki zirveye ulaşıp başka bir ezici olayın içine çekilene kadar."

Benzetmesi karşısında eğlenerek kaşlarımı kaldırdım. "Ben bir roller coaster mıyım?"

"Ruh haliniz inişli çıkışlı bir hız trenine benziyor," diye espri yaptı. "Tırmanışla, yani neşeyle başlıyor, sonra öpüşme kısmına yükseliyorsun, sonra tekrar uykusuz gecelere yükseliyorsun ve hayatını daha da umursamaz hale geliyorsun, ta ki zirveye ulaşana, neredeyse ölümüne neden olacak bir şey yapana ve depresyona düşene kadar." Çenesini kaşıyarak elmasından bir ısırik aldı ve ekledi: "Yedi yaşından beri bu hız treninde yolcu olduğumu unutma."

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden benimle binmeye devam ediyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum," diye yanıtladı basitçe. "Ve hayat seninle asla sıkıcı değil."

Dişlerinin elmaya batışını izledim ve bir farkındalık şoku beni derinden etkiledi.

Kendimi durduramayıp bakışlarımı açgözlülükle onun üzerinde gezdirdim.

En iyi ön kollara sahipti. Gömleği dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve muhteşem, kordonlu ön kolları vardı. Damarlı ve güçlü, koyu renk saçları vardı.

Çok güzel.

"Soyun," diye mırıldandım, okul gömleğimin düğmelerini açtım. "Şimdi."

"Hayır, hayır, hayır," diye uyardı erkek arkadaşım, elini kaldırarak. "O memeleri ört, cadı. Şu anda oraya gitmiyoruz."

"Neden olmasın?" Onu tezgâha yaslayarak söyledim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi düğmeye uzattım.

okul pantolonu. "Bu geceye kadar boş bir evim olduğunu biliyorsun."

Hugh ellerimi çekmeye çalışıp başaramayınca, "Gördün mü, ruh halinin değişmesinden kastım tam da buydu," diye karşı çıktı. "Bebeğim, bir konuşmanın ortasındayız ve sen... sevişmeye çalışıyorsun!" Ağzım aletinin etrafına dolandığında keskin bir tıslama duyuldu.

"Mm," diye inledim, çılgınca dudaklarımla, dişlerimle ve dilimle üzerinde çalıştım.

"Bekle, bekle, bekle," diye inledi, kalçaları kendi kendine itiliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

Onunla göz göze geldiğimde ve dilimle boyunun izini sürdüğümde sözleri kesildi.

"Bebeğim," diye fısıldadı ve sonra ellerinden biri saçlarımdayken diğeri başımın arkasını kucakladı. "Ağzını üzerime koyduğunda düzgün düşünemiyorum."

Güzel.

Bu tam olarak istediğim şeydi.

GÜLÜMSEYEN ARKADAŞLAR VE SINSI KIZ ARKADAŞLAR

Hugh

17 EKİM 2003

"BU GÜLÜMSEMEYİ YÜZÜNE KİM KOYDU?" FEELY'E SORDUM

Cuma günü okuldan sonra otobüs durağında bana katıldı. "Delikanlı." Yüzündeki kızarmış ifadeyi görünce güldüm. "Kızarıyorsun."

"Yüzüm kızarmıyor, Hughie," diye cevap verdi, çenesini ovuşturarak kızarıklığını gizlemeye çalışıyordu. "Son dersten beklediğimden geç çıktım." Umursamazca omuz silkti. "Koşu yüzünden yüzüm kızardı."

"Bir kız yüzünden kızardın," diye meydan okudum gülerek. "Kim o kız?"

"Kimse yok, çünkü kız yok," dedi çabucak-çok çabucak.

"Hadi ama," diye takıldım, yan tarafına dirsek attım. "Çıkar ağzındaki baklayı." "Pekâlâ, tamam!" Bir elimi siyah saçlarının arasından geçirdim,

"Bir kız olabilir." demeden önce benden başka her yere baktı.

"Hah." Güldüm. "Peki bu kız kim olabilir?" "Okulun müzik kulübünde tanıştığım biri." "Gerçekten mi?"

Sırıttım. "Onu tanıyor muyum?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdi. "O yeni."

"Peki bu kızın bir adı var mı?"

"Öyle," diye yavaşça cevap verdi. "Ama henüz erken ve daha fazlasını öğrenene kadar daha fazlasını söylemek istemiyorum." Bir nefes verdi. "Bu mantıklı mı?"

"Evet, delikanlı," diye cevap verdim, omzuna vurarak.

"Öyle." "Ama, ah, eğer sen gelene kadar daha fazlasını öğrenirsem

doğum günü yaklaşıyor, sence ben, ah..." Sözleri kesildi ve rahatsızlık içinde kıpırdandı.

"İstediğin herkesi getirebilirsin delikanlı," diye tamamladım, arkadaşşıma acıyarak çünkü bunun onun için kolay olmadığını biliyordum.

Feely'nin iletişim becerileri her zaman en iyi ihtimalle ılıktı. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbir zaman kendini ifade eden ya da insanlardan ilgi bekleyen biri olmamıştı. Özellikle utangaç ya da özgüven eksikliği olan biri değildi. Sadece sosyal olarak geri çekilmiş gibiydi. Kartlarını göğsüne yakın oynardı ve bağlanma düşüncesine neredeyse Johnny kadar alerjisi vardı.

Feely rastgele ilişkilerden payına düşeni fazlasıyla almış olsa da, hiçbir zaman bir kızı bizimle tanıştırmadı. Küçükken bunun Liz'e olan çocukluk aşkı ile ilgili olduğunu düşünürdüm, ancak ortaokulda seviye atladıktan sonra onun duygusal olarak kapalı olduğunu fark ettim. Yani bu gizemli kızın, Feely'nin son derece korunaklı kalp tellerinden birini koparmak için özel bir şeye sahip olması gerekiyordu.

Bir süre sonra okul servisi geldi ve her zamanki yerlerimize oturduk. Otobüs arkadaşşımanın gelmesi için fazla beklememe gerek kalmadı çünkü o da bir süre sonra koşuşturan kız kardeşimin arkasından sürüklenerek otobüse bindi.

Claire, yaşlı otobüs şoförümüz Micky'ye "Üzgünüm, geciktik efendim," dedi. "Bir çocuk vardı." Derin bir nefes alan kız kardeşim şoförle konuşmak için trafiği kapattı. "Adı Jamie Kelleher." Göğsünü işaret etti. "Ve bana çıkma teklif etti, efendim. *Bana!*"

"Claire, bana efendim dememeni sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Mickey cevap verdi. "Ben şoförüm, öğretmen değil, aşkım." "Şimdi git bakalım, aferin kızıma" diye eklemeyen önce kıkırdadı.

"Tamam efendim," diye cıvıldadı kız kardeşim, neyse ki kız arkadaşım yerine oturmak için hareket ettiğinde elini bıraktı. "Mickey demek istedim efendim."

"İkili matematik dersinde bir paket Skittles yedi," diye açıkladı Liz, koltuklarımıza ulaştığında ve ona vurduğunda

eteğini kaldırıp kucağıma tırmandı. "Bu da onu bir elektrik direğine bağlamakla eşdeğer."

"Görünüşe bakılırsa bu gece onun odasında olaylı bir yatıya kalacaksın," diye düşündüm, bakışlarım utanmadan kalçalarının yakından ve X-rated görüntüsüne kaydı.

"*Onun* odasında uyuyacağımı kim söyledi?" diye alay etti.

Flört etmek için ağzımı açtım ama kelimelerim boğazımda düğümlendi ve tüm bedenim kaskatı kesildi.

Allah kahretsın!

Liz, "Gece geç saatte yatağında bir ziyaretçi bekle," diye mırıldanarak pencere kenarındaki koltuğa çöktü.

Çenemi sıkarak kendimi başımı sallamaya zorladım.

Çünkü ona söylemek zorunda olduğum şeyin yeri burası *değildi*.

IKIYE KATLAMAK VE TOPUKLARINI KAZMAK

Lizzie

17 EKİM 2003

"KONUŞMAMIZ GEREK" HUGH'UN SÖYLEDİĞİ İLK SÖZLERDİ.

Otobüsten iner inmez beni alt kattaki banyosuna kadar takip etti.

"Gerçekten işiyorum," diye hatırlattım ona tünediğim yerden klozet kapağında. "Bekleyebilir mi?"

"Hayır, olamaz," diye tersledi ve bana sırtını döndü. "Öyleyse acele et."

Tanrım.

Sesi öfkeli geliyordu.

İşimi aceleye getirerek kıyafetlerimi hızla yeniden düzenledim ve lavaboda ellerimi yıkamaya geçmeden önce sifonu çektim.

"Tamam, bitirdim," diye duyurdum. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Burada değil," diye cevap verdi, bana bakmak için arkasını dönerek. "Benim odamda." Ve sonra, cevap vermeye fırsat bulamadan elimi tuttu ve beni neredeyse kendisiyle birlikte yukarı sürükledi.

"Tamam, şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?" Yatak odasının kapısını arkamızdan çarparak kapattığında talep ettim. "Hugh?"

"Biliyordum," diye tükürdü, yatak odasının zemininde deli gibi volta atarken. "Biliyordum Liz."

"Ne bildiğinizi bana bildirmek ister misiniz?" Ellerimi kalçalarıma koyarak karşılık verdim. "Ve neden bana bu kadar kızgınsın?"

"Yine kesiyorsun," diye ı s ı r d ı . "Ne zaman lanet Bana SÖZ vermiştin, durmuştun."

"Durdum," diye bağırarak karşılık verdim. "Bileklerimdeki yara izleri çok eski, Hugh."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Erkek arkadaşım bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Benden bir şey sakladığını anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yapmayacağım!" Onunla birlikte benim de sinirlerimin yükseldiğini hissederek tısladım. "Yanlış bir şey yapmıyorum."

"Buraya gel," dedi sonra, yatağına doğru ilerledi ve kenarına oturdu. "Buraya gel, Liz." Yanındaki yatağı okşadı, hâlâ öfkeli görünüyordu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

İsteksizce oturduğu yere doğru yürüdüm ve yanına çöktüm. "Ne?"

Okul eteğimin kenarından tuttu ve "Alabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, tamam," diye öfkeyle karşılık verdim. "Ne yaparsan yap."

Derin bir nefes alarak eteğimin kumaşını sıyırıp kalçalarımın tepe noktasını ortaya çıkardı. Cildimdeki yeni iyileşmiş lezyonları ortaya çıkarmak için. Dün gece banyoda kendime yaptıklarım.

Kahretsin.

Hugh sinirli bir nefes verdi ve eteğimi tekrar yerine yerleştirdi. "Otobüse bindiğinde fark ettim." Bana ters ters baktı. "*Şimdi* bana yine kesmediğini söyle."

Zihnim tamamen boşaldı ve cevap olarak söyleyecek tek bir şey bile bulamadım.

Çünkü unuttum.

Çünkü yalan

söyledim.

Çünkü sözümü tutmadım.

"Ama benden sakladığın tek şey bu değil, değil mi?"

Ayağa kalkarak masasına doğru yürüdü ve

okul çantası. Yanıma dönerek çantamı kucağıma itti ve bana "onları çıkarmamı" söyledi.

İçimi panik kapladı.

Hafta sonu onun evinde kalacaktım ve bunun Mam'ın tüm reçetemi hazırladığı anlamına geldiğini biliyordu. "Hugh."

"Çıkar onları Liz," diye tekrarladı sertçe. "Onları hemen çıkar, yoksa seni eve götürürüm ve ailenle konuşuruz."

"Hayır, hayır, hayır, lütfen bunu yapmayın." "O zaman çıkar onları."

Bir derin ürperti tiksinti yıkandı üzerimden , ve ben sessizce istediğini yaptı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım şişeyi uzattığımda. "Sorun olmayacağını düşünmüştüm."

Hugh cevap vermedi.

Bunun yerine ilaç şişemin kapağını açtı ve içindekilerin tamamını tek eline boşalttı.

Utanç içinde, her bir hapi şişeye geri koymadan önce sayarken sessizce bekledim. "İlaçlarını ne zamandır kullanmıyorsun?"

"Sadece birkaç hafta," diye sıkılarak söyledim, gözlerimin yaşardığını hissederek. "Dozu değiştirdiklerinde beynimi sisli ve halsiz hissettirdi, bu yüzden ben de-"

Hugh, "*Yine* tıbbi gözetim olmadan onları bırakmaya karar verdin ve sonuçlarını *yine* umursamadın," diye tersledi.

Gözyaşlarım sel oldu ve kendimi savunmaya çalıştım. "Sen beni nasıl hissettirdiklerini anlamıyorum."

"Onları almadığında ne olduğunu anlıyorum," diye tersledi, duyguları sesiyle birlikte yükseliyordu. "Bunu en son yaptığında neredeyse *ölüyordun*, anlıyorum." Gözleri yaşlarla doldu ve bağırmaya devam ederken göğsü kabardı, "Seni derme çatma bir ilmikten kesmek zorunda kaldım Liz! Lanet olası bir hastane yatağında altı hafta geçirdin. Neden ilaçlarını tekrar bırakmayı *düşündün* ki?"

"Özür dilerim, özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardım, hızla ona doğru ilerledim. "Ne düşündüğümü ya da düşünmeye başlayıp başlamadığımı bile bilmiyorum. Ben sadece... Ben sadece..."

"Sadece *ne* yaptın Liz?" diye sordu, kırılmış görünüyor. "Ne olacağını sanıyordun?"

"Düşünmedim," diye boğuldum, şu anda çok fazla şey hissediyordum. "Mesele de bu zaten."

"İyileştigine karar verdiğin her seferinde bunu seninle birlikte yaşamayacağım," diye uyardı başını sallayarak. "Tedavisi yok Liz, ama tedavisi *var*, o yüzden bırak da tedavi ol!"

"Sadece normal olmak istedim, tamam mı!" Çığlık attım, gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu. "Sadece bizim yaşımızdaki diğer insanlar gibi olabilmek için bir şansım olsun istedim, işlevlerini yerine getirebilmek için boğazlarına hap üstüne hap tıkmak zorunda kalmasınlar istedim!" Kendimi kaybettiğimi hissederek saçlarımı avuçladım ve çekiştirdim, zihnimi yaklaştırmakta olan gerçek erimeden uzaklaştırmak için fiziksel ıstıraba ihtiyacım vardı. "Hayatımı bu şekilde yaşamak istemiyorum. Psikiyatristlerin üzerinde farklı tedaviler deneyeceği lanet bir kobay."

"Liz, buraya gel." Hugh beni ikna etmeye çalıştı, kollarını uzatarak bana doğru ilerledi. "Sorun yok bebeğim, bunu halledeceğiz."

"Hayır, hayır, hayır, bunu yapma." Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. "Bana kızdığında bana sarılma, Hugh, çünkü biliyorum ki bu acımandan olacak!"

"Bu çok kötü oldu," diye tersledi, aramızdaki boşluğu kapattı ve beni kabaca kollarının arasına çekti. "Çünkü sana asla sarılmayacağım Liz."

BEN SALLANARAK GIDIYORUM.

Lizzie

19 EKİM 2003

EVİMİN ÖN KAPISINDAN İÇERİ ADIMIMI ATTIĞIM AN

PAZAR AKŞAMI, son kırk sekiz saati hastanede geçirdikten sonra, annemin aşağı inip onunla *koruyam* konusundaki itirazlarına rağmen doğruca odama gittim.

Evet, o da benim götümle birlikte cehenneme gidebilir.
babam ve hain erkek arkadaşım.

O pisliklerin hepsinin canı cehenneme.

Yatak odamın kapısını çarparak kapattım, delirmiş bir insan gibi odada volta attım ve teşhisimin her harfini hak ettim.

Erken başlangıçlı bipolar bozukluk, kendimi bildim *bileli* ortalıkta dolaşan bir terimdi ve doktorların felaket zihnim için gösterdikleri nedendi.

Hastalık benim gibi erken çocukluk döneminde başladığında, tedavisi son derece zordu ve genellikle erken başlangıçlı olmayan bipolar bozukluktan daha şiddetli ve daha kötü prognozlu olarak kabul ediliyordu.

Yetişkin başlangıçlı bipolar hastaları için mevcut olan tedaviler çocuklar için mevcut olmadığından, tıp uzmanları işe yarayan bir tedavi bulana kadar deneme yanılma yöntemine başvurdular.

Kendimi her yeni doktorun önünde bulduğumda ya da beni "iyileştirmek" için rastgele yeni bir ilaç reçete edildiğinde bana yapılan açıklama buydu.

Son hastaneye yatışım sırasında hazırladıkları son ilaç karışımıyla ruh halim dengelenmiş gibi görünse de, etkinliği hızlı döngüye girdiğim noktaya kadar azalmıştı.

Bu hafta sonu hastanede nöbetçi psikiyatrist aileme aşırı yüksek ve düşük benim gittiğimi söyledi.

Manik ve depresif dönemler arasında hızla geçiş yapmak, hastalığımdaki çocuklarda ve gençlerde yaygın olan "karma dönemler" yaşamamanın bir sonucuydu.

Bunu anladım.

Bu *benim* yaşadığım bir deneyimdi, onların değil.

Depresyonun cehennemi derinliklerine geri püskürtülmeden önce maniye kapılan bendim.

Zamanın ve anıların izini kaybeden bendim.

Her geçen gün iradesi zayıflayan bendim.

Gelecek için inancı ve umudu olmayan *bendim*.

Zihni ruhumu parçalayan bendim.

Ve ölene kadar bu şekilde yaşamak zorunda olan *bendim*.

Bu pisliklerin hiçbirisi benim için hayatın nasıl olduğuna dair tek bir ipucuna sahip değildi ve hiçbir kitap, araştırma ya da üniversite diploması da onlara bunu öğretemezdi.

Tabii ki annemin ilk içgüdüğü ağlamak, babamınki ise beni yatarak tedavi ettirmeye çalışmak oldu.

Neyse ki istediğini elde edemedi ve bu akşam eve dönmeme izin verildi, antipsikotikler ve sakinleştiricilerle göklere çıkarıldım ve babam, dalga geçmeyi aklımdan bile geçirirsem beni fiziksel olarak zorlayacağına yemin ettiği yeni bir senaryo yazdı.

Sanki ne yaptığı umurumda.

İstediği kadar beni hapsetmeye çalışsın, ben elimi kolumu sallayarak giderim.

"Liz." Hugh'nun tanıdık sesi yatak odamın kapısının diğer tarafından geldi. "İçeri girebilir miyim?"

"Böylece ailem için biraz daha casusluk yapabilecek misin?" Adımlarımın ortasında durup kapalı kapıya bakarak geri seslendim. "Hayır teşekkürler, Judas."

Kapıyı iterek açıp odama girmeden önce erkek arkadaşımın sinirli bir hırıltı çıkardığını duydum. "Kızgın olduğunu biliyorum ama bunu benimle konuşmanı istiyorum."

"Neden? Otuz parça gümüşünü çoktan harcadın mı?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak öfkeyle karşılık verdim. "Sırlarımdan biraz daha mı hortumlamak istiyorsun?"

"Sana ihanet *etmedim*," diye karşılık verdi, hareketlerimi yansıtarak. "Ve bunu sen de göreceksin."

"Ben ne olduğumda, Hugh?" Çığlık attım, vücudum öfkeden kabarmıştı. "Ha? *Ne* olduğumda!"

"Yine *sen* olduğunda!" diye kükredi, bana karşı soğukkanlılığını kaybetmişti. "*Sen sen* olduğunda, Liz."

"Haberler flaş, pislik, bu benim !" Ben bağırdım geri, ellerimi havaya kaldırdım. "Bu benim, ister kabul edin ister etmeyin."

"Liz." Yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyduğunda Hugh'nun sesi daha sakindi. "Bana *lak*"

"Hayır, hayır, hayır," diye boğuk bir sesle başımı salladım. "Yapma."

Bu numarayı bana yapmayı aklımdan bile geçirme."

"Hiçbir numara yapmıyorum," diye cevap verdi, ben ölüm perisi gibi çığlık atarken sesi son derece yumuşaktı. "Ve seni de terk etmeyeceğim." Elleri yüzümü avuçlamak için yukarı kaydı. "Sadece bana bak, bebeğim." Başparmakları şefkatle yanaklarımı okşadı. "Hmm?" Bir adım daha yaklaştı. "Bana geri dön..."

"*Sana sahip olduğum tüm yolları biliyor mu, ufaklık?*"

"*Senin ilklerine asla sahip olamayacak, ufaklık...*"

"*Bunların hepsi bana ait...*"

"*Biggs'in küçük kız arkadaşının ne kadar büyük bir fahişe olduğunu bilmesini sağlayacağım...*"

"*Ve sonra onu öldüreceğim...*"

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve onun dokunuşuna doğru eğildim. "Yapamam."

KÜTÜPHANELERDE ÖĞLE YEMEĞİ İRTIBAT GÖREVLİLERİ

Hugh

24 EKİM 2003

" SİZ LISA DONOVAN'A ALTINCI YILDAN SİZİN OLMANIZI
ISTEDİNİZ Mİ?

HAFTA SONU KIZ ARKADAŞ?" Feely, Cuma günü büyük öğle
yemeğinde Johnny'ye sordu.

Biz okuldan ayrılıyorduk bugün için
Cadılar Bayramı vizesi ve yaklaşan doğum günüm ve okuldan
bir hafta uzak kalacağım için heyecanlanmak yerine, kendimi hiç
bu kadar stresli hissetmemiştim.

"Çünkü bütün okula seninle birlikte olduğunu söylüyor." "
ben sikiştim mi?" Kav sıçradı, iyice baktı
bu fikre gücendi. "Beni ne sanıyorsun? Kanayan bir aptal mı?"
Boynunu yukarı kaldırarak gözlerini yemekhaneye dikti.
"Hangisi o?"

Feely yemekhanenin karşısındaki söz konusu kızı işaret
etti. "Kocaman kıçlı sarışın."

Kaptanımızın başını sallamadan önce sarışını daha iyi
görebilmek için gerinmesini izledim. "Hayır," diye onayladı
yemeğine devam etmeden önce. "Böyle bir şey hiç olmadı."

"Ona göre, sen yapmışsın."

"Bana göre öyle bir şey yapmadım," diye tersledi Kav,
sorgulamadan rahatsız olmuş gibiydi. "Delikanlı, o kıza kız
arkadaşım olmasını teklif etmek şöyle dursun, onunla hiç
konuşmadım bile."

"Çok daha kötüsünü yapabilirdin Johnny," diye kıs kıs güldü
Gibbie. "O daha altıncı sınıfta, biliyorsun."

"O zaman neden gidip ona çıkma teklif etmiyorsun Gibb?"
Kav, Gibb'in kafasına rulo haline getirilmiş bir folyo topuyla
vurarak karşılık verdi. "Madem yaşlı kadınlara bu kadar
düşkünsün." Omuz silkerek ekledi, "Ayrıca sarışınlardan
hoşlanmam."

"Sen bilmiyor musun?" Feely şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak
sordu.

"Ne diyebilirim ki?" Kav omuzlarını bir kez daha silkerek cevap verdi. "Ben daha çok esmer bir erkeğim."

Gibbie orta parmağını ona doğru kaldırmadan önce, "*Sarışınılardan hoşlanmam*," diye taklit etti. "Sen bana ne diyorsun, pislik?"

"Seni beceriyor muyum, Gerard?"

"Umarım öyle değildir Jonathan."

"Peki o zaman, al bakalım."

"Sarışınılardan
hoşlandığını söyle."

"Söylemeyeceğim."

"Söyle."

"Bu bir tercih. Tercih yapmaya hakkım var, göt herif."

Gibbie, "Kesinlikle öyle değilsin," diye homurdandı. "Beni dışarıda bıraktığında değil."

"Aman Tanrım, Gibs, kişisel bir şey değil, delikanlı," diye inledi Kav. "Sadece annem sarışın."

"Yani?" Gibbie masanın üzerinden ona ters ters baktı. "Senden anneni becermeni istemiyorum." Sırıtarak ekledi, "Seni zahmetten kurtaracağım ve senin için yapacağım."

"Boncuk gözlerini annemden uzak tut, duydun mu?"

"Benim boncuk gibi gözlerim yok. Yatak gözlerim var."

"Ben onu boğazlamadan önce biri onu benden uzaklaştırsın."

"Yapacak bir şey yok, Kaptan," diye güldü Feely. "Kalıcı olarak

altıncı sınıfta velayetini aldım. O senin sorumluluğunda."

Robbie Mac, "Dürüst olmak gerekirse, sanırım hepimiz anneni sikerdik, Johnny," diye atıldı.

Geri kalanımız onun etrafında gülmekten kırıılırken, kaptanımız sanki *çok yanlış anlaşılmış* gibi tavuk dolu boktan beslenme çantasına bakarak sessizce sırtıttı. "Hepinizden nefret ediyorum."

"Hughie'ye dâhiyane planını anlattın mı?" Feely, Gibs'e bakarken gözlerinin içi gülerek sordu. "Onun evinde gerçekleşeceğini düşünürsek, muhtemelen anlatmalısın."

"Ne?" Bir iniltiyi bastırarak ikisinin arasına baktım. "Ne yaptın Gibs?"

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu, Patrick," diye homurdandı Gibsie, gözlerini arkadaşımıza dikerek. "Hiçbir şeyi kendine saklayamaz mısın?"

"*Ben* mi?" Feely güldü. "Çok konuşuyorsun, delikanlı. Ayrıca, mutfağına bira sokmaya başladığında Hughie'nin bunu fark edeceğinden eminim."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Ben çoktan tıklamıştım.

Kız kardeşim geçen hafta okulun hokey koçundan bir telefon almıştı. Büyükler takımının doğum gününden bir gün sonra Kildare'de önemli bir maçı vardı ve takımın bir üyesi ayak bileğini kırmıştı. Koç Claire'e geçici olarak küçükler takımından büyükler takımına geçip geçemeyeceğini sorduğunda Claire hemen kabul etmişti.

Annem annem olduğu için onu götürmeyi hemen kabul etti ve bunu gerçekleştirmek için işteki vardiyalarını değiştirdi. Annem ve Claire doğum günümün ertesi günü sabahın köründe yola çıkacak ve bir gece kalacaklardı.

Planın en şok edici kısmı, *babamın* onlara otelde yan yana odalar ayırtmalarını çünkü *kendisinin de* onlarla birlikte gideceğini söylemesiydi.

"Bana yapmadığını söyle," dedim yemek masasının karşısındaki Gibs'e bakarak. "Bana evimde bir parti planlamadığını söyle."

Utangaç bir şekilde sırtıttı. "Korkarım yapamam, Hugo."

Biliyordum.

O sinsi, küçük, piercingli piç kurusu, kız kardeşimin koçundan gelen telefonda beri tekinsiz davranıyordu. "Annem şimdiden Cadılar Bayramı gecesi için bana bir parti veriyor."

"*Cumartesi günü* size daha da iyi bir hediye *vereceğim*.

Bu gece," diye karşılık verdi, bir aptal gibi sırtarak. "Eksi

İrlandalı anne."

"İptal et," diye ısırđım, ona ters ters bakarak.

"Korkarım bunu da yapamam." Gergin bir şekilde kıkırdadı.
"Davetiyeler günler önce dağıtıldı."

"Neden kendi evine taşımıyorsun Gibs?" Feely sordu, ben de Gerard Gibson'ın deliğindeki acıyı boğma isteğimi bastırdım.
"Ailen Pazar gününe kadar İspanya'da, değil mi?"

Gibs, "*Ebeveyn*," diye düzelttikten sonra hızla devam etti.
"Yapabilseydim yapardım ama Brian'ın herkesi nasıl korkuttuğunu biliyorsun ve annem onu evin içinde serbest bırakıyor."

Feely, "Onu bu gece için bahçeye kilitleyin," diye önerdi.
"Biraz temiz hava ona zarar vermez."

Gibbie komik bir şekilde dehşete düşmüş görünerek, "Başına bir şey gelmesinden korktuğum kişi Brian değil," diye mırıldandı. "O bir keçi büyüklüğünde, Feely. Çok kötü, çok kötü bir keçi, sana söylüyorum!"

Kalan değerli sabrımı da kaybetmeden önce kendimi affettirmeye karar vererek, bütün hafta boyunca benden dikkatle kaçan kızı aramaya koyuldum.

Ailesine ilaçlarını bıraktığını söylediğim için onun bok listesinde olduğumu biliyordum ve Liz de söz konusu ilaçları bıraktığı için benimkinde olduğunu biliyordu.

Büyük bir parçam ağzımı açtığıma pişman oldu çünkü Mike anında kızını hastaneyle tehdit etmeye başlamıştı. Bu tehdit genellikle kız arkadaşımı korkutup paniğe sürükleyen bir tehditti ama kız arkadaşım boyun eğmek yerine onun yüzüne güldü.

Ruh hali çok değişkendi ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyordum. İkimiz de kendimizi ihanete uğramış hissediyorduk ama kız arkadaşım her zamanki gibi bunu konuşmak yerine benden uzak durmaya başlamıştı ki itiraf etmeliyim ki bu bizim için bir ilkti.

Claire'le birlikte masalarında olmadığına, nerede olacağını çok iyi biliyordum. İlkokulda kapıdan girdiğinden beri gizlice gittiği yerde.

yıl. Çünkü onu, etrafındaki kitapların hepsinden daha iyi okuyabiliyordum. O benim seçtiğim alandı, en güçlü olduğum konuydu ve başka hiçbir kalbin Elizabeth Eleanor Young alanında uzman olamayacağından emindim.

Eski kütüphaneye ulaştığımda, onun orada pusuya yatmış olacağını bildiğim için doğruca sol kanada yöneldim.

En sonunda, okul çantasını göğsüne dayayarak karnının üzerine yayılan Liz, ayaklarını amaçsızca sallarken bir kitabın sayfalarını karıştırdı. Çenesini bir eline dayamış, hafifçe mırıldanıyor, omuzları ve bacakları kitabın ritmine uyarak sallanıyordu.

Başını kaldırmış, okuduğu şeye iyice dalmıştı. "Silver Springs' mi?" Sorarak anı bozdum.

yerde bir koltuk.

Liz omzunun üzerinden baktı ve kitabına geri dönmeden önce bana o ruh emici mavi gözlerini bir anlığına gösterdi. "Neden hayatının alışkanlığını bozasın ki?"

"Ne okuyorsun?" "*Lady Chatterley'in Aşığı*."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunun bir kopyasını nereden buldun?"

Tozlu bir rafı işaret etti ve sıırttı. "Tommen'in bu kadar ilginç okuma materyalleri olduğunu kim bilebilirdi?"

"Belli ki sen," diye düşündüm. "Bugün ilaçlarını aldın mı?"

O da bana parmak sallayarak karşılık verdi.

Çok güzel.

"Bütün gün burada mıydın?" "Evet."

"Bunu benimle konuşmaya hazır mısınız?"

"Hayır."

Dudaklarım seğirerek kollarımı dizlerime doladım ve "Diğer derslerine de gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü D.H. Lawrence kadar teşvik edici bir öğretim üyesi yok."

Yüzüme yayılmaya çalışan gülümsemeyi zorla geri aldım. "Biliyorsun, derslerini asmaya devam edersen, geride kalacaksın."

Liz duymuş olduğu en saçma şeymiş gibi homurdanarak karşılık verdi ve onun acayip yetenekli zihni söz konusu olduğunda muhtemelen öyleydi.

"Tamam o zaman, belki geride kalmayacaksın ama başın belaya girecek."

"Ne diyebilirler ki Hugh?" diye söylendi, bu düşünceden hiç rahatsız olmamıştı. "*Kütüphaneye gitmeyi bırakmamı mı?*"

O sırada öğle tatilinin bittiğini gösteren zil çaldı.

Liz kitabının bir sayfasını daha çevirirken, "Gitsen iyi olur," diye mırıldandı. "Cuma günleri büyük öğle yemeğinden sonra rugby antrenmanınız yok mu?"

"Evet," diye yavaşça cevap verdim. "Cuma günleri büyük öğle yemeğinden sonra okul danışmanıya haftalık seansın yok mu?"

"Var," diye cevap verdi, hiç istifini bozmadan. "Peki katılmayı düşünüyor musun?" Cevabı bir sonraki sayfaya geçmek oldu. İçimi çektim. "Liz."

"Bugün gitmiyorum, Hugh."

"Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü senin sayende tüm hafta sonunu hastanede beni tanımayan ve beni iyileştiremeyen tıp uzmanları tarafından sorguya çekilerek geçirdim. O yüzden *konusmaktan* yorulduysam kusura bakma," diye boğuk bir sesle *konuştu*. "Ve insanların akıl sağlığında delikler açmasından bıkip usanmasaydım bile, o meraklı rehber öğretmen sürtüğünün özel projesiymişim gibi kafamın içinde dolaşmasına asla izin vermezdim." Ulaşmak

"Ama danışmanlık yanlısı, ilaç yanlısı, beni içten içe ölü hissettiren her şeyi becerme yanlısı olduğunu düşünürsek bunu anlamayı beklemiyorum!" diye eklemekten önce yanağından bir damla gözyaşı sildi.

KUŞLAR GIBİYİZ, HUGH.

Lizzie

27 EKİM 2003

BUGÜN EN GÜZEL GÜNDÜ.

Zerre kadar öfke hissetmedim. En ufak bir şey bile.

Onun yerine, *büyülenmiş* hissettim.

Sanki dünya güneş ışınlarıyla parlıyordu. Her şey mutluluk verici ve görkemliydi.

Korku yok.

Üzüntü

yok.

Her şeyi.

Köprünün tam ortasında durarak, "Olay burada oldu," dedim. "Burası." Korkuluğun metal parmaklıklarını kavrayarak, aşağıdaki nehre bakmak için yana doğru eğildim. "Tam olarak bu nokta."

Yüksek sesle

çalkalanıyor.

Parlak su. Mutlak

şenlik.

"Bu onun gittiği yer." benim üzerinden bakıyor.

Erkek arkadaşına omuz atıp başımı ona doğru eğdim. "Gel de gör."

İsteksizce de olsa yaptı.

Aramızdaki boşluğu kapatan Hugh göğsünü sırtıma bastırdı ve omzumun üzerinden baktı. "Sence düştüğü yer burası mı?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diye mırıldandım, iri ve güçlü bedeninin bana yaslanışının keyfini çıkarıyordum. Kolu belime dolandığında içimdeki arzu anında kükredi ve vücudum ihtiyaçla zonkladı. "Mm. Beni çok iyi hissettiriyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu usulca, yanağıyla başımın yan tarafını okşayarak. "Hm?"

"Çünkü ben oradaydım, aptal."

"Ne demek oradaydım?"

"Yani oradaydım." Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek derin bir nefes aldım, vücudum duyularıma saldıran soğuk sonbahar esintisini emerken. "Onu her gece görüyorum." Göğüs uçlarım yakıcı rüzgârdan sertleştiğinde nefes nefese bir inilti bırakarak arkama yaslandım ve onun sevgisiyle sarmalandığımı hissettim. "Beni rüyalarımnda görmeye geliyor, biliyorsun."

"Onun düşmesiyle ilgili rüyalar gördün mü?" Hugh'nun sesi nazik ve araştıracıydı. "Rüyalarında buraya mı giriyor?"

"Mm-hmm." Tembelce başımı sallayarak ona doğru döndüm. "Çok güzelsin."

Viski kahvesi gözleri bana bakıyordu. "İyi misin, bebeğim?"

"Mm-hmm." İki elimle yüzünü kucaklamak için uzandığımda, ağzını kendime doğru çektim. "Yakında beni iyileştireceksin," diye nefes aldım, dudaklarım şefkatle onunkilere değdi. "Sen benim ilacımsın, değil mi?"

"İstediğin her şey olurum," dedi dudaklarıma karşı, bir yandan da yavaşça korkuluklardan uzaklaşıp beni de yanına aldı. "Neden benim evime dönmüyoruz, ben de sana akşam yemeği pişireyim?"

"Ama ben yemek istemiyorum," diye yakındım dudaklarına karşı, umutsuzca öpüşmemizi derinleştirmeye çalışıyordum. "Senin özel ilacını istiyorum."

"Özel bir ilacım yok, Liz," dedi beni ikna etmeye çalışırken, uzanıp ellerimi bununla kapattı. "Ama buzlukta en sevdiğin dondurma ve Xtra Vision'dan kiraladığım birkaç film var." Eğildi ve beni usulca öptü. "Hmm?" Bir nazik öpücük daha. "Aşağıya bir yorgan getirip kanepede bir film günü geçirebilir miyiz?"

"Mm-hmm." Başımı sallayarak ellerini itmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdum ve korkuluklara geri döndüm. "Hoşça kal,

Caoimhe."

"Liz." Hugh'nun sesi üzgün geliyordu. "Hadi eve gidelim, tamam mı?" "Evet, tamam," diye düşündüm.

küpeşteye, sonra da bir üstteki küpeşteye bindi ve arkasını dönüp ona baktı. "Hey, Hugh?"

"Evet, Liz?"

"Atlarsam benimle gelir misin?"

"Liz." Gözlerinde korku parlıyordu ve aklımın bir köşesinde, bundan benim kadar zevk almadığını anlayabiliyordum. "Aşağı in. Şimdi."

Sesindeki paniği duyabiliyor, gözlerinde görebiliyordum ama daha fazlası için zorladım.

Kırılma noktası için, hissetmeden, sonuçlarını umursamadan.

"Kuşlar gibiyiz, Hugh," demeye devam ettim, zihnim dönerken ve bedenim yüz bin hissin içine gömülürken. Hepsi birden. "Eğer bir şans verirsen uçabiliriz." Derin bir nefes alarak ellerimi gökyüzüne kaldırdım. Büyüleyiciydi. "Sadece gözlerini kapat ve uç."

"Bunu yapmayacağım Liz, sen de yapmayacaksın, tamam mı?"

"Tanrım, çok fazla hissediyorum, Hugh." Gülümseyerek gözlerimi kapadım ve kollarımı uzatabildiğim kadar uzattım. "Sanki güneş tenimi öpüyor. Sen de hissetmiyor musun, Hugh? Seni de öpüyor mu?"

"Evet bebeğim, hissedebiliyorum. Lütfen aşağı gel."

"Seni çok seviyorum, Hugh."

"Liz!"

Alabildiğim en derin nefesi alarak kendimi geriye doğru bıraktım ve suyun beni kucaklamasını bekledim.

Gelmedi.

Hissettiğim tek şey, beni güvenli bir yere çekerken vücuduma dolanan bir çift güçlü koldu.

Beni kendisine geri çekerken.

Şimdi ve buraya.

Hayata dönüş.

BEBEĞİM BENDE KALACAK.

Hugh

28 EKİM 2003

DÜN ÖĞLEDEN SONRA LİZ'İ IKNA EDİP EVİME GETİRDİĞİMDE,
Köprüdeki olaydan sonra hemen annesini arayarak yardım istedim.

Ne yazık ki, sadece Mike'a ulaşabildim, o da
Bana bir doktorun Catherine'i ziyaret etmesini beklediğini,
Catherine'in -tırnak içinde söylüyorum- "başlarına gelebilecek en
büyük talihsizlik "i yetiştirmeye çalışmanın stresiyle
hastalandığını söyledi.

Tahmin edebileceğiniz gibi, bu yorum benim için *Titanik*
gibi battı ve son derece hararetli bir tartışmanın ardından,
anneme Liz'i en yakın hastaneye bırakmasını çünkü onun
ellerini yıkadığını söyledim.

Akıl hastası genç kızından ellerini çekmişti.

Kız arkadaşımın babası bu kelimeleri gerçekten *yüksek sesle*
söyledi. Pislik.

Yapılması gereken doğru şey olsa da olmasa da
En iyi arkadaşıma yapabileceğim bir şey.

Evimin önündeki yolda uzanmak ve komşularımın
arabalarıyla üzerimden geçmesi, kız arkadaşımı hastanede terk
etmekten daha az acı verirdi.

Anneme güvenmek de bir seçenek değildi, çünkü kalbimde
annemin *benim* yapamadığımı yapacağını biliyordum.

Ben de bunları yapmak yerine, anneme Liz'in ailesi yokken
birkaç günlüğüne bizde kalması gerektiği masalını anlattım ve
kız arkadaşımın itibarını korumak için elimden geleni yaptım.

Odama kapandığımda, zihnini rahatlatmak ve vücudunu doyurmak için elimdeki her aracı kullandım.

Dudakla

r.

Parmakla

r.Dil.

Neye ihtiyacı varsa, şikayet etmeden verdim,
Bir yandan da kendi özgür iradesiyle bana dönmesi için zihinsel olarak dua ediyordum.

Hem *de psikiyatri servisine başka bir yatılı hasta kabulüne gerek kalmadan.*

BİR UYKU DAHA

Lizzie

30 EKİM 2003

HUGH'NUN DUDAKLARI BENİMKİLERİN ÜZERİNDEYDİ VE DAHA ÖNCE HIÇ BÖYLE BİR ÖPÜCÜK HİSSETMEMİŞTİM.

Beni diliyle sevdi.

Bunun tutkulu bir öpücüğe garip bir gönderme olduğunu biliyordum ama gerçek buydu.

Beni hep öpücükleriyle sevmiştir. Bütün öpücükleriyle.

Tüm dokunuşları.

Onlar bana aitti.

Hepsi, nokta.

"Seni istiyorum," dedim ona, kucağına oturup hiç tereddüt etmeden pozisyonumu alırken hareketlerimi tamamen umursamadan.

Onun tarafından doldurulmak için duyduğum dürtü neredeyse boğucuydu. Boğuluyordum ve ancak o içime girdiğinde tekrar nefes alabiliyordum.

Aynı anda hem gülmek, hem ağlamak, hem çılgılık atmak, hem de başımı arkaya atmak istedim.

Dürtülerimin arkasındaki itici güç doğaüstü hissettiriyordu çünkü doyurulamıyordum.

Daha fazlası için acı veren ihtiyaç sürekliydi.

İstediğimi elde etmek için dizlerimin üzerine çökmeye razı olduğum noktaya kadar fiziksel olarak acı vericiydi.

İhtiyacım olan şey.

Yirmi dört saat ona sürekli erişmem *gerekiyordu* ve o zaman bile bu asla yeterli olmayacaktı.

Uykuya gelince?

Benim de artık uyumama gerek yoktu. Süper kadın gibi sihirle koşuyordum. Yenilmezdim.

Hiçbir şey beni
durduramazdı. Bu çok
özgürleştiriciydi.
Heyecan vericiydi.

"Liz." Sesi yırtılmıştı. "Konuşmamız gerek."

"Hayır, y a p m a y a c a ğ ı z ." Göğsünü çekip yırttım,
parmaklarım muhteşem tenine saplandı. "Dokunmamız gerek."

Tanrım, çok iyi görünüyordu.

Onun çıplak vücudunun benimkine sürtünmesini
istedim. Engeller olmadan.

Kıyafetsiz.

"Lütfen bebeğim," diye inledi dudaklarıma karşı. Bir eli
kalçamda kenetlenmiş, diğeri yanağımı avuçluyordu. "Biraz
yavaşlayalım ve konuşalım."

"Sertleşmişsin," diye cevap verdim, ağzından çıkan
kelimelerden tamamen kopmuştum. Sözlerini duyamıyordum.
Sadece vücudunu *hissedebiliyordum*.

Sınırlı fiziksel dokunuşla yetinmeyip
Kalçalarımı, en yumuşak tarafımı onun en sert tarafıyla
hizalayarak.

Artık onu ihtiyacım olan yerde hissedebiliyordum.

"Sahip ol bana," diye yalvardım, bir eliyle göğüslerime
dokunması için onu cesaretlendirirken diğeri elini kalçalarımın
arasına soktu. "Sahip ol bana, Hugh."

"Kahretsin," diye nefes aldı, parmağı içimde derinlere
kayarken göğsü kabarıyordu. "Bunu yapmamalıyım."

"Yapmalısın," diye ikna ettim, dokunuşuna doğru sallandım
ve pantolonunun kemerini çekiştirdim. "Sorun değil."

Boxer şortunun içine uzandığımda bir inilti çıkardı, elim
şaftının etrafına geldiğinde kalçalarını dokunuşuma doğru itti.
Kavranacak çok yeri olduğu için biraz zorlandım ama ona
dokunulmasından nasıl hoşlandığını biliyordum. "Siktir Liz...
bebeğim, bu çok iyi hissettiriyor."

"Bana daha fazlasını ver," diye yalvardım, elini sürüyordum.
"İçime daha fazlasını koy," diye ısrar ettim, o anda daha
fazlasına ihtiyacım vardı. "Bir gece daha ve her şeyi içime
sokabilirsin."

GÖSTERİ ZAMANI BEBEĞİM

Hugh

31 EKİM 2003

ANNEME KARŞI DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, ARKADAŞLARIMIN YANINDA DURMADI YA DA OYALANMADI.

Cadılar Bayramı gecesi evime geldi. Bunun yerine, Bayan Grady'nin sokağın karşısındaki evinden göz kulak olurken bize makul miktarda mahremiyet sağladı.

Bu annemin bana duyduğu güvenin bir göstergesiydi ve hiç de hak edilmemişti, çünkü komodininin en üst çekmecesinde "ekstra güvenli" etiketli üç paket prezervatif vardı.

Hepimiz arka bahçemdeki ateş çukurunun etrafında oturup marshmallow kızartırken ve bir sürahi Devil's Bit'ten yudumlarken Gibbs, "En iyi adım öne, çocuklar," diye talimat verdi. "Bu gece melek olacağız." Yaramazca sıırttı. "Ama yarın gece, düşmüş melekler olacağız."

"Şeytanlar," diye düzeltti Pierce O'Neill.

Gibs şaşkınlıkla ona baktı. "Ha?"

"Bu gece melekler olacağız, yarın gece şeytanlar olacağız," diye devam etti Pierce.

"Kulağa daha iyi geliyor," diye kabul etti Robbie Mac.

"Evet," diye güldü Danny. "Düşmüş meleklerden çok daha iyi."

Gibbie marshmallow'undan bir parça alarak, "Konuşmamı denetlemeyi bırakın, pislikler," diye homurdandı. "Ne söylediysem onu söyledim."

"Onlara aldırma," diye teselli etti Feely, Gibbs'e şekerlemesini verirken. "Harikasın Gibbs."

Konuşmalarına ayak uydurmaya çalıştım, gerçekten denedim, ama kız arkadaşım kucağımda otururken ve kalçalarını öyle erotik bir şekilde çevirirken bu imkansızdı ki acı verici bir şekilde sertleştim.

Liz kulağıma, "Sana şimdi ihtiyacım var," diye fısıldadı, dili kulak mememin tadına bakmak için dışarı çıktı.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve o anda gözlerimi bir arada tutmak için dünya kadar güç harcadım.

"Benimle ol, Hugh." O sırada dudakları boynumdaydı. "Be içimde."

Bir nefeste hem çok fazla hem de yetersizdi.

Kollarını boynumdan çözen Liz ayağa kalktı ve avlu kapısına doğru yürüdü, bir yandan da omzunun üzerinden, *al oğlum*, diyen bir bakışla bakıyordu.

İyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi, itaatkâr bir şekilde onu takip ettim,
Arkamdaki ateş çukurundan gelen alkışları ve kurt ısıklıklarını görmezden gelerek.

Üst katın sahanlığına ulaştığımızda elimden tuttu ve odama varana kadar beni sözsüz bir şekilde çekti.

İçeri girdikten sonra kilidi çevirdi ve beni yatağıma doğru götürdü; bu sırada kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

İşte buydu.

Bu gece o geceydi. Yapabilir miydim?

Emin değildim.

İkimiz de ayakkabılarımızı çıkardık ve Liz parmak uçlarına uzanarak ağzıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Uzun zamandır bunu arzuluyordum," diye itiraf etti, parmakları kotumun düğmesini ve fermuarını kısa sürede açarken. "Çıkar şunu," diye nefes aldı, gömleğimin eteklerine uzandı ve onu yukarı itti. "Benim için soyun."

"Emin misin?"

"Bana malları göster, Biggs," diye talimat verdi, vücudundaki her kumaş parçasından hızla kurtulurken.

O an kendimi o kadar kaptırmıştım ki, onun çıplak vücudunun görüntüsüne kendimi o kadar kaptırmıştım ki, istediği her şeyi yaptım.

"Mükemmel," diye onayladı, bakışları çıplak bedenimde geziniyordu. "Sen benim için yaratılmışsın."

Birkaç dakika sonra beni yatağıma itip kucağıma oturduğunda, üzerimdeki baskı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Uzan," diye emretti ve beni sırtüstü iterek liderliği ele aldı. "Mm, evet, aynen böyle."

Dudakları ağzımın üzerine çökerken aynı anda eli de şaftımı yumrukladı.

"Kahretsin," diye inledim, altımızdaki çarşafları kavrayarak. "Liz..."

"Beni hep kurtarıyorsun Hugh," diye mırıldandı, yüzümü öpücüklerle boğarken umursamaz bir tavırla üzerimde çalışıyordu. "Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver."

Ben istedim.

Gerçekten de öyle.

Ama sonra bu gece gözlerinin nasıl parlak ve vahşi göründüğünü düşündüm ve suçluluk duygusu hızla yükseldi. "Liz, bekle."

Bunu yapamazdık.

Nöbet geçirirken değil.

"Mm," diye nefes aldı, vücudunu pozisyona getirdi, aletimin başını kendine doğru izledi. "Bunu içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Frene basmak benim yaşımdaki bir adamın yapabileceğinden emin olmadığım bir şeydi ama yaptım. "Bekle!" Ellerimi kalçalarına kenetleyerek, ayağa fırlamadan önce onu dikkatlice üzerimden kaldırdım.

"Sorun ne?" diye sordu, seksi gözlerle ve nefesi kesilmiş bir halde. "Çok sertleşmişsin. Hoşuna gidiyordu."

"Öyleydim," demek için acele ettim, bir yandan da çoraplarımı tekrar giydim. "Ama bunu bu gece yapamayız."

Liz patlamadan önce toplam on saniye boyunca sessiz kaldı. "Ne oluyor Hugh?" diye sordu ayağa kalkarak. "Bu gece seks yapabileceğimize söz vermiştin!"

"Sessiz ol," diye fısıldadım, odamı kız kardeşimin odasından ayıran duvarı işaret ederek. "Claire yatakta."

"Umurumda değil!" Kız arkadaşım öfkelenmeye devam etti, artık neredeyse vahşı görünüyordu. "Beni sikeceğini söyledin, o zaman sik beni, lanet olsun!"

"Yapamam," diye boğuk bir ses çıkardım, beni dinlemesini istiyordum. "Sen böyleyken olmaz."

"Ne gibi?"

"Manik, bebeğim!" Kot pantolonumu giydim ve yanına gittim. "Sen manikken olmaz."

Liz tek kelimesini bile anlamamış gibi bana ters ters baktı. "Bir gece daha beklemeyeceğim."

"Sen gidiyor içinvar için," I cevap verdi
Sakince, ise Ona kapüşonumu giydirdim.

"Bu gece seks yapacağım, Hugh," dedi elimi tokatlayarak. "Gerçekleşiyor."

"Benimle değil, öyle değil."

"İyi," diye bağırarak kapıya doğru yürüdü. "Eğer beni becermezsen, becerecek birini bulurum."

BANA İSTEDİĞİMİ VER YOKSA!

Lizzie

31 EKİM 2003

HUGH YALAN SÖYLEDİ.

O bir *yalancıydı*.

Beni daha iyi yapabileceğini düşünerek kandırdı ve sonra her şeyi elimden aldı.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyor muydu? Alevler içinde yanıyor olmam umurunda değil miydi? Her yerim ağrıyordu ve ona ihtiyacım vardı, kahretsin!

Artık düşüncelerimi anlamlandıramıyordum. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Tek bildiğim öfkeyle dolup taşıtığım ve harekete geçmem *gerektiği*ydi. "Hey!" bir garip ses seslendi dışarı önce bir büyük el

omzuma yapıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Kafam karışmış bir halde arkamı döndüğümde Hugh'un rugby arkadaşlarından birini gördüm. "Nereye gidiyorum ben?"

"Evet," diye cevap verdi yavaşça, mavi gözlerini benimkilerle birleştirerek. "İyi misin?" Bakışları üzerimde gezindi ve kaşları çatıldı. "Neden sokakta kapüşonlu bir tişörtle dolaşıyorsun?"

Öyle miydim?

"Emin değilim." Şaşkınlıkla bakışlarımı önce Hugh'nun giydiğim kapüşonlu tişörtüne, sonra da karanlığı aydınlatan sokak lambalarına çevirdim. "Ben, uh... Bilmiyorum."

"Hey," dedi çocuk, şimdi iki omzumu da tutuyordu. "Sorun yok. Bu kadar üzgün görünme."

"Üzgünüm."

"Neden?"

"Çünkü ben..." Acı dolu bir nefes verdim. "Sadece iyi hissetmek istiyorum."

"İyi hissediyor musun?"

"Mm-hmm." Gözlerimi kapatarak bir o yana bir bu yana sallandım. "Dokunulmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

"Eğer iyi hissetmek istiyorsan, bunu senin için gerçekleştirebilirim."

Titreyerek hemen yaklaştım. "Yapabilir misin?"

"Evet." Elleri kalçalarımın altına gitti ve beni kendine çekti. "Eğer istersen."

"Mm." Sinirli bir inilti çıkararak vücudumun sallandığını hissettim. "Sadece istiyorum-"

"Liz!"

Kafam karışık ya da değil, o sesi *tanıyordum*.

Arkamı döndüğümde, o viski gözleriyle yüz yüze geldim.

Hugh diğer bedene soğuk bir tonda, "Gidebilirsin," dedi. "Şimdi."

"Delikanlı, senin kızın kafayı bulmuş olmalı," dedi çocuk, geri geri giderken endişeyle gülerek. "Onu sokakta yarı çıplak dolaşırken buldum."

"Evet, ben de ona göz kulak olurum," diye cevap verdi Hugh, burun delikleri alevlenerek. "Git Pierce."

Çocuk başını sallayıp uzaklaşmadan önce aramıza baktı.

Hugh konuşmadan önce Pierce gidene kadar bekledi. "Ne yapıyordun Liz?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun, Hugh?" Gerilerek karşılık verdim.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi kararlı bir şekilde. "Bu yüzden sana soruyorum."

"Neden beni istemiyorsun?" "Oh,

inan bana. Seni istiyorum." "O

zaman neden beni sikmiyorsun?"

"Çünkü seni *korumaya* çalışıyorum."

Kahretsin, çok iyi görünüyordu.

"Kolonyanın kokusunu alabiliyorum," diye inledim, göğüslerimiz aynı hizaya gelene kadar ayaklarımı hareket ettirdim. "Çok güzel kokuyorsun. Neden geri çekiliyorsun?" Onu öpmeye çalıştığımda eğilerek uzaklaştı.

"Hadi gel." Elimi tuttu ve beni sokak lambasından uzaklaştırmaya başladı. "Eve geri dönelim, tamam mı?"

"Hayır, hayır, hayır, seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye karşı çıktım, gözlerimi beni caddede yürüten çocuğa diktim. "Bana yalan söyledin."

"Bunu sabah konuşuruz," dedi Hugh, sesini alçaltmadan. "İyi bir uyku çektikten sonra."

"Uyumak istemiyorum," diye bağırdım, anında öfkelenmişim. "Sevişmek istiyorum."

Cevap vermedi.

Sadece yürümeye

devam etti.

"Kolumu çekmeyi bırak!"

"Çekmiyorum," diye cevap verdi sakince. "Kolumu çekiştiriyorsun." Çekiyor muydum?

Bekle, *öyleydim*.

"Benim hatam," diye güldüm. "Komik, değil mi?"

"Hem de çok."

Gözlerimi devirdim. "Çok huysuzsun." "Sen nasıl istersen, Liz."

"Neden söylediğim her şeyi kabul ediyorsun?"

"Yaptığım şey bu mu?"

"Evet ve bu beni kızdırıyor, o yüzden kes şunu." Sessiz kaldı.

"Kahretsin, beni görmezden gelmeyi bırak." Daha fazla sessizlik.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum." "Neyi yapınca?"

"Sadece kendim olduğumda beni korkunç bir insan gibi hissettiriyor."

"Senin korkunç bir insan olduğunu düşünmüyorum Liz," diye cevap verdi. "Bence sen hasta bir insansın."

"Bu daha kötü."

"Tamam."

"Hayır, biliyor musun? Siktir git." Elimi onunkinden çektim. "Bana kendim olmanın yanlış olduğunu hissettirdiğin için siktir git."

Gözlerinde acı parladı. "Bunu ne zaman yaptım?" "Şu anda yapıyorsun!" Göğsünü ittim. "Bu benim, Hugh." Ellerimi havaya kaldırdım ve daireler çizerek döndüm. "Bunların hepsi benim. Mutluyum. Ben benim. Artık o lanet hapları almıyorum, bu yüzden beni olduğum gibi sevebiliyorsan, o zaman siktir git."

Ellerini kalçalarına koyarak yolun ortasında durdu ve başını salladı. "Bunu kastetmiyorsun."

"Bana kızgınken çok seksi görünüyorsun," dedim, içimde bir şehvet dalgası hissettim. "Seni isteyen tek kişi ben değilim." Aramızdaki boşluğu kapattım. "Okulda seni izlediklerini görüyorum." Etrafına uzandım ve sıkı kışını kavradım ve onu kabaca kendime doğru çektim. "Benim olanı istiyorlar." Boğazına bir öpücük kondurdum. "Ama sen benimsin, değil mi?" Onu tekrar öptüm. "Ve ben de seninim."

"O zaman öyle davran," diye tersledi Hugh sonunda, bir kolunu belime dolayarak. "Çünkü orada gördüğüm türden saçmalıklara müsamaha göstermeyeceğim." Uzanarak yüzümdeki saçları düzeltti ve sonra beni kendisine bakmaya zorladı. "Beni duyuyor musun? Eğer bana ihanet edersen, bunun geri dönüşü yok. Benim için olmaz. Bipolar ol ya da olma."

"Sana ihanet etmedim," diye nefes aldım. "Seni seviyorum."

"Ben bir aziz değilim Liz. Beni ancak bu kadar zorlayabilirsin." O kızdıkça, ben onu daha çok istiyordum.

"Beni daha iyi yapabilirsin." Nefes aldım, alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve çekiştirdim. Hugh'nun göz kapakları titreyerek kapandı ve bana karşı büyüdüğünü hissettim. Duyulabilir bir patlamayla dudağını serbest bıraktım, bir elimi bedenlerimizin arasına uzattım ve şişkin ereksiyonunun ana hatlarını izledim. "Ben

Beni i y i l e ŝ t i r e b i l e c e ğ i n i biliyorum." Sıktım, her büyüyen santimde kararlılığının zayıfladığını hissettim. "Bunu hissedebiliyorum."

Hugh kırık bir sesle iç çekti. "İnan bana Liz, eğer seni seksle düzeltebilseydim, seni sonsuza dek becerirdim."

"Neden sadece

denemiyorsun!" "Çünkü

korkuyorum." "Neyden

korkuyorsun?"

"Senden, Liz. *Senden* korkuyorum!"

"Yani benden korktuğun için mi beni becermekten korkuyorsun?"

"Hayır Liz, seni becermekten korkuyorum çünkü senin hangi versiyonunu becereceğimi bilmiyorum!"

BÖLÜM 19

Büyük İhanet

DAVETSİZSİNİZ!

Lizzie

1 KASIM 2003

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA CLAIRE'IN EVİNDE YALNIZDIM.

ODA, HIZLA yataktan çıktım ve erkek arkadaşımı aramaya başladım.

Hugh'u aşağıda mutfakta bulduğumda, gülüyordu.
ve Thor'la şakalaşırken, hemen öfkelenim.

Neden benimle değil de *onunla* birlikteyken bu kadar mutlu görünüyordu?

Neyim vardı *benim*?

Neden *bana* böyle gülümseyemedi?

Geldiğimi ilk fark eden Thor oldu ve ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeden önce erkek arkadaşımı gizlice dürtmesini izledim. "Eve gidip biraz Brian'ı kontrol edeceğim."

"Pekâlâ delikanlı," diye cevap verdi Hugh, gülümsemesi artık kaybolmuştu. "Birazdan görüşürüz." Dikkatini bana çevirmeden önce arkadaşının gitmesini bekledi. "Günaydın."

"Günaydın," diye cevap verdim, kendimi kızgın ve boyumu aşmış hissediyordum. "Neden uyandığında gelip beni almadın?"

"Yapacak işlerim vardı," diye cevap verdi, dikkati elindeki kupaya kaymıştı. "Bu sabah annenle konuşuyordum." Bakışları aşağıya doğru kayd ve kupasından bir yudum aldı. "Yakında burada olur."

"Neden?" Hemen sinirlenerek sordum. "Seni almak için, Liz."

"Burada kalacağımı sanıyordum?"

"Annen seni eve götürecektir, tamam mı?"

"Hugh, hayır!" Yıkılmış hissederek onun için hareket ettim ve yakınlaşmayı başlatmaya çalıştım. "Hadi ama..."

"Hayır Liz," diye cevap verdi ve beni hemen susturdu. "Şu anda bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

Omuzları gerildi ama cevap vermedi.

"Benimle gel," diye yalvardım, kollarımı ona dolayarak. "Lütfen." Omzunu öptüm. "Beni oraya tek başıma geri gönderme."

Acı dolu bir iç geçirdi. "Liz..."

"Lütfen, Hugh," diye yalvardım, artık çıldırmış hissediyordum. "Benimle eve gel."

Ağır bir iç çekiş daha duydu ve rahatladı. "Tamam."

Üç saat sonra, yatak odamın zeminine bağdaş kurup oturdum, yüzüm erkek arkadaşına dönüktü ve eşleşme olup olmadığıyla hiç ilgilenmeden bir kart daha koydum.

Belli ki Hugh'un da umurunda değildi çünkü bir kartı yığının üzerine atmadan önce yere bakmadı bile.

Onun yerine, gözlerini hep benden ayırmadı.

Hayal kırıklığına uğrayarak bir kart daha attım ve kaşlarımı çatarak meydan okudum.

Yine kart yığınınına bakmadı. Yığına bir tane daha ekledi.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Sonunda, bu yoğun sessizliğe bir saniye daha dayanamayarak sordum.

"Duruma göre değişir," diye cevap verdi sakince. "Dün gece Pierce ile ne yaptığını bana anlatacak mısın?"

"Hiçbir

şey."

"Tamam."

"Bana inanmıyorsun."

"Neye inandığım önemli değil, Liz," diye cevap verdi, bir kart daha atarak. "Eğer doğruyu söylüyorsan, o zaman doğruyu söylüyorsundur."

"Ama öyle olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bence ne yaptığını çok iyi düşünmelisin," diye cevap verdi, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Ve bunu kiminle yaptığını."

"Aman Tanrım," diye tısladım, ellerimi havaya kaldırarak. "Seni aldatmadım, Hugh."

Hugh başını sallayıp ayağa kalktı ve bu hareket beni sarmalın içine soktu.

"Bekle, hayır, hayır, hayır!" Ayağa fırlayarak peşinden gittim ve tam kapımı açmak üzereyken onu yakaladım. "Lütfen gitme."

"Hayatımın geri kalanında bunu seninle yapmayacağım," dedi bana. "Bunu anlıyor musun?"

"Ben iyiyim, Hugh." Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. "Gördün mü? Ben mükemmelim."

"İlaçlarını almıyorsun ve kendini kaybediyorsun." Kahverengi gözleri beni dinlemem için yalvarıyordu. "Kendini kontrol edemiyorsun Liz ve bir dahaki sefere hata yaparsan orada olmayabilirim." Burun delikleri alevlendi. "Eğer beni böyle incitirsen, dün gece neredeyse incittiğin gibi, çeker *giderim*"

"Seni asla incitmem," diye mırıldandım, onu yatağıma geri çekmeye çalışıyordum. "Tek yapmak istediğim seni iyi hissettirmek."

"Eğer beni iyi hissettirmek istiyorsan, o zaman beni dinle," diye boğuk bir ses çıkardı, gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştığımda elimden kaydı. "Çünkü sana o kadar aşığım ki canım acıyor, tamam mı?" Üzerine atılıp onu yatağıma ittiğimde acı dolu bir inilti duydu. "Liz, lütfen beni dinle."

"Beni istiyorsun," diye mırıldandım, onun altımda büyüdüğünü hissediyordum. "Ben de seni istiyorum. O kadar çok ki geceleri uyuyamıyorum." Gömleğime uzanarak onu başımın üzerinde çırpıttım. "Bütün gece kendime dokunuyorum ve bu yetmiyor." Ellerini tutarak göğüslerime bastırdım. "Buna çok ihtiyacım var, Hugh."

"Böyle olduğunda kim olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti kısık sesle. "Ve bu beni çok korkutuyor." O

Beni dehşete düşürerek ayağa kalktı ve omuzlarımdan tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Beni korkutuyorsun, Liz."

"Sana asla zarar vermem bebeğim," diye fısıldadım.

"Kendim için korkmuyorum," diye ısırdı, yüzümü yakaladı ve beni yeniden ona odaklanmaya zorladı. "Bana bak."

"Sik beni."

"Bana bak, Liz."

"Beni becerdiğinde yapacağım."

"Peki tam olarak kimi beceriyor olacağım?" Hugh göğsü kabarak sordu. "Kız arkadaşımın bu versiyonu mu? Kıyafetlerimi yırtmaya çalışmadığı zamanlarda kendini diğer erkeklere sürtünen versiyonu mu? Yoksa bileklerini kesen versiyonu mu olacaktı!"

Yüzümü buruşturarak keskin bir nefes çektim ama Hugh durmadı, belli ki şu anda çok iyi gidiyordu.

"Haftalarca yataktan çıkmayan versiyonu mu, yoksa yan bakan herkese saldıran versiyonu mu? Hmm? Anlayamıyorum musun? Ben de bilemiyorum," diye bağırdı Hugh, artık soğukkanlılığını kaybetmişti. "Ama aşık olduğum kız tekrar ortaya çıktığında bana haber verirsin, ben de seve seve *onu* sikerim." Gözlerini kıstı ve tısladı, "Çünkü kız arkadaşımın birlikte olmak istediğim tek versiyonu o!"

"Bu hiç adil değil!" Ben de bağırdım. "Haksızlık ediyorsun!"

"Evet, bunu tekrar sen olduğunda konuşalım," diye karşılık verdi. "Seni bu geceki partiye davet etmiyorum," diye ekledi. "Beni duyuyor musun? Davet edilmedin."

"Saçmalık," diye hırladım, içimde ani bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim. "Ben senin kız arkadaşınım. Beni davetinden geri çeviremezsin."

"İzle beni," diye tersledi ve beni yatağıma bıraktı.

"Hugh, bekle!"

"Burada kal," diye emretti, çantasını kaptı ve kapıya doğru ilerledi. "Ve lanet olası ilaçlarını al!"

Yatak odasının kapısı arkasından çarptı ve ben çığlık attım.

Önüme çıkan her şeyi kırıp döktüm, duvarları yırtıp parçaladım, içimde o kadar büyük bir öfke hissediyordum ki birini öldürmek.

"Sen lanet olsun Piç kurusu!" I çığlık attı, eğilerek dışarı Yatak odamın penceresinden ona bağırıyordum. "Siktir git, Hugh!"

"Evet, sik beni Liz," diye seslendi omzunun üzerinden, araba yolundan aşağıya doğru hışım ile inerken.

"Şu anda senden nefret ediyorum!"

Arkasını dönmedi.

Onun yerine, o tutuldu Yürümek kadar o kayboldu Gözden uzak.

O gidene kadar.

KÜÇÜK ARKADAŞIMA MERHABA DE.

Hugh

1 KASIM 2003

DANNY CALL MUTFAKTA BIZE KATILIRKEN, "VAY ANASINI," DIYE MIRILDANDI. "Bu çocuklar BCS'den mi?"

Gibs'in sayesinde evim tıklım tıklım doluydu ve bahsettiği çocuk grubunu bulmam biraz zaman aldı.

"Ah, evet," diye düşündüm, Scoil Eoin'de geçirdiğim zamanlardan birkaç çocuğu hemen tanıdım. "O çocukları yıllardır görmemiştim."

"Peki, onlara şehrin kendi tarafına kadar eşlik edelim mi?"

Gibs tamamen tiksinişmiş bir ifadeyle, "Tam bir züppesin," diye araya girdi. "Onlara şehrin kendi tarafına kadar eşlik et." Gözlerini devirdi. "Ne kadar da kibirli bir laf."

Danny kızardı. "Flaş haber, biz kibirliyiz."

"Baban bir eczacı," diye hatırlattım ona. "Kendini fazla kaptırma."

"Sorun nedir ki?" Gibsie sordu. "Sorun çıkarmıyorlar ve ayrıca davet edildiler."

Danny ağzı açık kaldı. "Kim tarafından?"

Gibs sinirli bir sesle, "Benim tarafımdan, göt herif," diye karşılık verdi. "Onlarla ilkokula gittiğimizin farkında mısın?"

"Ve daha önce de evime gelmişlerdi," diye ekledim kaşlarımı çatarak. Küçük bebeklerden altıncı sınıfa kadar her doğum günü partisi. "Bunlar Çocuklar vardır İyi, ve onlar daha fazla daha

hoş geldiniz."

"Sadece mecbur olduğumuz için," diye kıkırdadı Pierce, bize katılarak. "Pislikleri ilkokulda bıraktığınızı sanıyordum."

Bu şerefsiz.

Bu gece ortaya çıkmaya cesareti vardı.

"Gerçekten de hıyarın tekisin, değil mi?" Kendimi kontrol etmek için dişlerimin derisine tutunarak öfkelen dim. "Burnunu kırmadan önce defol git suratımdan."

"Lanet olsun, Biggsie," diye bağırdı Danny, kafası karışmış görünüyordu. "Sorun nedir, delikanlı?"

"Sorun o," diye alay ettim, Pierce'a bakarken göğsüm kabarıyordu. "Kafanı koparmadan önce gözümün önünden defolup gitsen iyi edersin. Adil bir uyarı."

Neyse ki Pierce bunu yapacak kadar sağduyuluydu ve ben kendimi kaybetmeden önce Danny ile birlikte kalabalığın içinde kayboldu.

"Açıklamak ister misin?" Gibs merakla bana bakarak sordu.

"Bilmek istemezsin delikanlı," diye cevap verdim, hâlâ gerginlikle kaynıyordu. "Güven bana."

Gibs sırtımı sıvazlayarak, "Tamam," dedi. "Konuşmayı bırakıp içmeye başlamaya ne dersin?"

"Bence bu çok iyi bir fikir Gibs."

"İşte," dedi ve bir shot bardağı berrak sıvıyı elime tutuşturdu. "Sadece geri devir, delikanlı."

Onu sorgulama zahmetine girmeden geri fırlattım. "Lanet olsun," diye tısladım yanma hissi boğazımı tırmaladığında. "Bu da neydi böyle?"

"Küçük dostuma merhaba deyin," dedi Gibs hareketli bir sesle ve fötr şapka şeklinde kapağı olan bir şişeyi yüzüme doğru salladı. "Bendeniz tarafından denendi ve test edildi." Şapkayı abartılı bir yetenekle tepesinden çıkarıp bardağımı doldurduktan sonra kendisi için de bir tane doldurdu. "Tüm hisleri uyuşturma garantili."

Şişeyi göğsüne bastırıp dans ederken ona dikkatle baktım.

"Güven bana, delikanlı." Bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Ben usta bir kapatıcıyım."

"Siktir et." Titrek bir nefes üfleyerek başımı geriye attım ve bir yudumda yuttum. "Bu bir hataydı."

"Tam tersine dostum, bu" -küçük şapkasını başına yerleştirmek için durakladı ve duyulabilir bir tıslama çıkarmadan önce kendi shot'ını indirdi- "bütün gece verdiğin en iyi karar."

"Tekila değil Gibs, ev partisi," diye açıkladım, ondan bir shot daha kabul ederek. "Bu lanet olası bir hataydı."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Hâlâ sallanarak tıka basa dolu mutfağı işaret etti. "Etrafına bak, Hugo. Ev tıka basa dolu. İçkiler havada uçuşuyor. Eğlence doksan."

Bardağını bir profesyonel gibi geri fırlatmadan önce tekrar benimkiyle tokuşturdu.

"Woo!" Nefes nefese kalan Gibs dans etmeye devam etti. "Harika müessesesindeki partilerin ilkinde, Hugo-oh, ve sokağın aşağısındaki Yaşlı Murphy için endişelenme. Eğer o meraklı piç Gard'ları ararsa, suçu ben üstlenirim."

Ya ortaya çıkarsa? Söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Çünkü bunu gerçeğe dönüştürmekten çok korkuyordum.

KAVRAYIŞIMI KAYBEDİYORUM

Lizzie

1 KASIM 2003

TÖKEZLEDİĞİMDE HUGH'UN EVINE GİTTİĞİME DAIR HIÇBİR ŞEY HATIRLAMİYORDUM.

Babamın viskisinin yarısı içilmiş bir şişesi parmaklarımdan sarkarken, sırlıslıklam bir halde onun ön kapısından içeri girdim.

Kafa karışıklığı beni sıkıca kavradı, zor hale getirdi.

Beni tanıyan gülümseyen yüzleri tanıdım.

Söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamadım.

Telefonumun kilidini açmak için şifreyi bile hatırlayamadım.

O anda tek bildiğim kıyafetlerimin sırlıslıklam olduğu, kafamın bulanık olduğu ve erkek arkadaşımı istediğimdi.

Hugh.

Başımı sallayarak merdivenleri çıktım, içgüdülerimle hareket ediyordum, onu bulmak için çaresizdim.

Çünkü ona *ihtiyacım vardı*.

Çünkü *patlamak* üzereymişim gibi hissediyordum.

Çünkü onun dokunuşu olmadan *nefes alamıyordum*.

Tökezleyerek yatak odasına girdiğimde şaşkınlıkla gözümü kııptım.

Bakışlarım erkek arkadaşımın yatağına yayılmış traşlı bir çocuğa takıldı.

Başımı bir yana eğerek "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni bekliyorum," diye cevap verdi, kollarını arkasında kavuşturarak.

"Yok canım," diye kıs kıs güldüm, parmağımı sallayarak. "Bu gece burada olmamam gerekiyor. Çünkü ben"-kelimeyi gevelemeden önce hıçkırdım-"*davetsizdim*."

"Evet, ben de," diye cevap verdi iç çekerek. "Ben Biggsie'nin boktan liste," diye ekledi. "Düşündüm ki biraz burada takılayım

ve onun yolundan uzak dur."

"Sen de mi?" Şişemi amaçsızca sallarken gözlerim büyüdü. "Ben de aynı bok listesindeyim."

Kıkırdadı. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Ben sarhoş değilim," diye ilan ettim, kendi etrafımda dönerek. "Kafam güzel."

"O viskiyi paylaşmak ister misin?" diye sordu şişeyi göstererek. "Bir kız için büyük bir şişe." Bakışları üzerimde gezindi. "Gülünç derecede güzel bir kız."

"Sadece dışarıdan," diye mırıldandım, şişeyi ona uzatmak için yatağa doğru sendeledim. Yatağın üzerine uzanarak hüzünlü bir iç geçirdim. "İçim çirkin."

"Buna bir an bile inanmıyorum," diye cevap verdi, yan dönüp bana bakarak. "Kahretsin, yakından daha da güzel görünüyorsun." Şişeden bir yudum aldıktan sonra üzerime eğilerek komodinin üzerine koydu. "Biggsie şanslı bir delikanlı."

"Tanrım, onu çok seviyorum." Başımın altındaki yastığı alıp yüzüme bastırdım ve derin bir nefes aldım. "Ama o beni istemiyor."

"Tabii ki seni istiyor," diye kıkırdadı ve tekrar yan tarafına, bana bakacak şekilde yerleşti. "Okuldaki her delikanlı seni istiyor."

"O değil," diye inledim, yastığından gelen tanıdık kokusu duyularıma sızdığında ağlamak istedim. "Çünkü o mükemmel ve ben değilim."

"Seni istemediğine göre kör olmalı," dedi çocuk, bir elini kalçama koyarak. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bence sen de oldukça mükemmelsin."

"Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı. "Eğer benim olsaydın, sana istediğin her şeyi verirdim."

"Ne gibi?"

"Ne istiyorsun?"

"Dokunulmak için," diye boğuk bir ses çıkardım. "Hugh'un bana dokunmasını istiyorum."

"Sana dokunmuyor mu?" diye sordu parmaklarını kalçamda bir aşağı bir yukarı gezdirirken.

"Onu benim için getirebilir misin?" Eli yukarı doğru hareket ettiğinde odaklanmakta zorlanarak sordum. Gözlerimi kapatarak titrek bir nefes verdim. "Onunla konuşmam gerek."

"Neden onun yerine benimle konuşmuyorsun?" diye yalvaran çocuk, parmakları elbisemin altına girdiğinde bedenimi bir çılgınlığa sürükledi. "Söz veriyorum daha iyi bir dinleyiciyim."

"Mm..." Göz kapaklarım çırpınarak kapandı, sırtüstü yuvarlandım ve bacaklarımı açtım. "Hugh." Elini tutarak kalçalarımın arasına ittim ve parmaklarının içime girdiğini hissettiğimde haykırdım. "Becer beni."

"Seni becermemi mi istiyorsun?" "İhtiyacım var."

"Emin misin?"

"Bunu hissetmeliyim."

Yanıyordum.

Yakıcı ve kabartıcı ve Ben gerekli benim erkek arkadaşım için Dokun bana.

"Mm." Gözlerimi kapalı tutarak, parmakları içimde hareket ederken hevesle başımı salladım. "Bana sahip ol."

Şiddetle titriyor, cansız bir şekilde duvara bakarken kalçalarım kendiliğinden yukarı doğru kalkıyordu.

"Yaklaştım," diye homurdandı kulağıma, kendini içimin derinliklerine iterek. "Prezervatif takıyorum ama istersen boşalmadan önce çekebilirim."

"...işte bu, ufaklık, iyi bir kız gibi beni içeri al..."

"Siktir, amın altın gibi."

"...karşı koyma, ufaklık. Diğeri gibi ağlak bir bebek olma..."

Şiddetli bir şekilde titreyerek nefesimi tuttum ve bekledim. Bitti.

"Bu senin ilk seferin mi?"

"...gördün mü, o kadar da kötü değildi, değil mi ufaklık?
Artık kocaman bir kız oldun..."

"Hayır." Gözyaşlarım yastığıma damladı. "Ben büyük bir kızım."

"Dur bakalım, ağlıyor musun?"

"...çenenı kapalı tut yoksa onun lanet boğazını

keserim..." "Tanrım, duracağım, tamam mı?" diye boğuk bir ses çıkardı. "Ağlama." "Hayır, Hugh, hayır!" Acı dolu bir hıçkırıkla boğulurken

Körü körüne. "Beni bırakma."

IŞIKLARI KAPATIN

Hugh

1 KASIM 2003

"H A Y D I , HUGH," KIZ KARDEŞİMİN OKULUNDAKİ KIZLARDAN BİRİ
DANS GRUPLARI birkaç saat sonra y a n ı m a sokulduğunda beni
ikna etti. "Dans et benimle."

"Evet, Hugh," dedi Gibs, rüzgâra karşı üç çarşaflıydı.
ve romantizm onunboşa yakın TEKİLA Şişe, alay etti.
"Onunla dans et."

"Üzgünüm Lisa, yapamam," diye cevap verdim başımı
sallayarak. "Benim bir kız arkadaşım var."

"Nerede o?"

Umarım evde.

"Benim bir kız arkadaşım var," diye tekrarladım, parmaklarını
gömleğimden sıyrıp tehlikeden uzak güvenli bir adım attım.
Takım arkadaşım Luke Casey'yi ona doğru iterek, "Ama onun
yok," diye ağzımdan kaçırdım.

Luke kuru bir sesle, "Vay canına, Hugh, ne kadar cömertsin,"
derken gözleri, "*Beni bu işten kurtarsan iyi edersin, göt
herif,*" diyordu.

"Vay canına." Etkileyici bir nefes verdi. "Sen
güzel."

"Çok güzel," diye onayladı Gibs, kirpiklerini kırıştıtırırken
hâlâ onun tiz sesini taklit ediyordu. "Çok güzel, çok güzel bir
çocuk."

Sütyeninden bir prezervatif ambalajı çıkararak, büyük bir
ödölmüş gibi yüzünün önünde salladı ve sonra, Gibs'in
karşılık vermeyi düşünmesine bile fırsat kalmadan, dilini
takım arkadaşımızın bademciklerine dokunacak kadar
boğazına soktu.

Geçici olarak gafil avlanan Luke ellerini iki yanında tuttu,
tamamen sersemlemişti ve kadın bir elini kot pantolonunun içine
kaydırdığında başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Aman Tanrım." Başımı sallayarak Gibbs'e baktım. "Ne yaptık biz?"

"Bunu seksi bulacağımı sanırsın ama hayır." Gibbs başını sallayarak şişeden bir yudum tekila aldı ve elini ağzına götürerek, "Lukey, yardıma ihtiyacın olursa üç parmağını kaldır!" diye bağırdı.

Takım arkadaşımız elini kaldırdı ama üç parmağını göstermek yerine ortadaki parmağını gösterdi.

Ve sonra, ağzı hâlâ Lisa Nevin'in iblis diline ameliyatla bağlıyken, Luke onu kollarının arasına aldı.

Adam ikisini de kapıya doğru götürürken, kadın hiç vakit kaybetmeden bacaklarını adamın beline doladı.

"Tanrı aşkına, Hugo." Gibbs göğsümü tokatlarken ben de onunkini tokatladım. "Sanırım onu yukarı çıkarıp üzerine binecek."

"Sanırım haklı olabilirsin delikanlı," diye mırıldandım, gömleğinin önünü onun benimkini kavradığı gibi sıkıca kavradım. "Ne yapacağız?"

"Bizi bilmem ama sen kesinlikle yukarı çıkmalı ve kapını kilitlemelisin delikanlı." Omzumu okşadı. "Tabii başka bir delikanlının ıslak yerinde uyumak istemiyorsan..."

Gibbs'in cümlesini bitirmesine fırsat vermeden merdivenlere doğru fırladım.

Sarhoş ve bulanık bir halde merdivenleri tırmandım, odama ulaşana kadar durmadım - Luke ve Lisa'nın boş odada gözden kayboluşunu tam zamanında yakaladım.

Rahatlamış bir şekilde odama doğru ilerledim ve olası başka aksilikler yaşanmadan önce odamı kontrol edip kilitlemeye karar verdim.

Kapıya ulaştığımda yüksek sesle inlemeler ve bariz seks sesleri duyunca anında sinirlendim.

Kapıyı fırlatıp açarak içeri girdim ve ışığı yaktım, yatağında sevişmenin akıllıca olduğunu düşünen her hangi bir pisliğin içine yatmaya hazırdım.

Işık yandığında, hareket edemedim. Nefes alamadım.

Beynim gözlerimin gördüklerini anlamakta zorlanırken,
kalbimin milyonlarca parçaya ayrıldığını hissettim.

BELKI DE BUNU DÜŞÜNMELEYDİN.

Lizzie

1 KASIM 2003

"NE YAPIYORSUN LAN SEN!"

"Tanrım, özür dilerim, delikanlı!"

"Seni öldürmeden önce aletini kızımından çıkarman için bir saniyen var."

Bağırışları algılamam bir an, neden bu kadar üşüdüğümü anlamam ise birkaç dakika daha sürdü.

"Hugh, çok özür dilerim delikanlı. İçiyordum ve o da-ah, lanet olsun, kıyafetlerimi giymem için bana bir şans ver, olur mu?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak dirseklerimin üzerinde doğruldum ve Hugh'un yatak odasında başka bir çocuğu yumruklamasını izledim.

Kafamı en çok karıştıran şey, Hugh'un tamamen giyinik olması, yüzünü oyduyan çocuğun ise üzerinde sadece boxer olmasıydı.

"Hugh," diye mırıldandım, kafam karışmıştı.

"Üstünü ört!" diye kükredi, yumruğunun ortasında durup beni işaret etti. "Ve şu anda benimle konuşma Liz!"

Yumruklamaya devam ettim, kendime baktım, göz kamaştırıcı derecede çıplak bedenimi fark ettim ve yorganı hızla üzerime çektim.

Aman Tanrım.

Ne yaptım ben?

Hayır, hayır,

hayır.

Ne halt ettim ben?

O sırada yatak odasının kapısı içeri doğru uçtu ve Thor hasarı değerlendirmek için içeri daldı. Gözleri benimkilere takıldı.

kısa bir an için arkasını döndü ve Hugh'ya doğru ilerledi.

"Her şey yolunda Hughie, seni tuttum." Kollarını erkek arkadaşına dolayarak onu yerde kanlar içinde yatan çocuğun üzerinden çekti. "O buna değmez, delikanlı."

"Bırak beni Gibbs." Hayatımda Hugh'yu hiç bu kadar dengesiz görmemiştim, Thor'un tutuşuna karşı öfkeyle güreşiyor, umutsuzca giysilerini çekiştiren çocuğa saldırmaya çalışıyordu. "O pisliği öldüreceğim."

"Ciddi misin Pierce?" Thor erkek arkadaşımı zapt etmeye çalışarak sordu. "O kadar çok mu katılımcısın?"

"Gerçekten çok üzgünüm Gibbs," diye cevap verdi çocuk, sandalyeden ceketini almadan önce ayakkabılarını ayağına geçirdi.

Thor öfkeyle, "Evet, özür dilemek yeterli değil, pislik," diye karşılık verdi. "Takım arkadaşının kızını kendi yatağında sikersen olmaz, seni pislik!"

Çocuk, "Çok özür dilerim çocuklar, ama her yerimdeydi," diye itiraz etti. "Ciddiyim, Hughie, delikanlı. Bana onu almamı söyledi."

Bu Hugh'nun dikkatini çekmiş gibi görünüyordu ve omuzlarının yenilgiye benzer bir şekilde çöküşünü izledim. "Onu buradan çıkar Gibbs," diye fısıldadı, sesi kırık çıkıyordu. "Ve herkesi evine gönder." "Parti bitti," dediğinde erkek arkadaşım derin bir ürperti geçirdi.

Çocuğun ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı ve Thor'un peşinden hızla odadan çıktı. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım delikanlı," dedi ve kapıyı kapatıp bizi yalnız bırakmadan önce Hugh'a bir bakış attı.

Kendimi erkek arkadaşımın gazabına hazırladım ama gelmedi.

Bunun yerine bana sırtını döndü, pencere pervazını kavradı ve dışarı baktı.

"Hugh." Yataktan fırlayarak ona doğru koştum. "Lütfen, lütfen, lütfen açıklamama izin verin."

"Giysilerini giy, Liz." Konuşurken bana bakmadı, onun yerine pencereden dışarı bakmayı tercih etti. "Şu anda sana bakamam."

"Özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsüm kabarmıştı. "Çok özür dilerim, Hugh. Lütfen *konuş* benimle."

"Giysilerini giy, Liz."

"Tamam." Burnumu çekerek aceleyle yatağına döndüm ve kıyafetlerimi bulmak için çabaladım. "Özür dilerim."

Sessizlik beni sardı.

"Hugh, ciddiym." Durumun ciddiyeti beni etkilemeye başladıkça gözyaşlarım hızla akıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Cevap vermedi.

"Hugh, lütfen!" Sertçe ağlayarak iç çamaşırlarımı giydim ve bacaklarımdan yukarı çektim. "Bir şey söyle."

O yapmadı.

"Hiçbir anlamı yoktu, yemin ederim. Ben... Ben... Ben seninle birlikte olduğumu sanıyordum." Yatak odasının zemininden elbisemi aldığımda, bakışlarım kullanılmış bir prezervatife takıldı. "Aman Tanrım!" Vücudum şiddetle sarsıldı ve hızlıca üzerimi giyerken boğuk bir hıçkırık çıkardım. "Ne yaptım ben?"

Hugh sonunda, "Seni almaları için aileni aramak istemiyorsan bu gece burada kalabilirsin," dedi. Omuzlarını dikleştirerek bir nefes verdi ve kapıya doğru ilerledi. "Ben Gibsie'lerde kalacağım."

"Hayır, hayır, hayır, lütfen beni bırakma," diye bağırdım, onu durdurmak için acele ettim, ama artık çok geçti. Çoktan odadan çıkmış ve merdivenleri yarılamıştı. "Hugh!"

"Bekle," diye bağırdım, gecenin bir yarısı erkek arkadaşımı dışarıda takip ederken. "Hugh, lütfen!"

"İçeri dön Liz," diye seslendi omzunun üzerinden, iki evin aksi yönüne doğru hışımla giderken.

"Lütfen, bekle!" Sokakta yalınayak koşarken ona yetiştim ve gömleğini tuttum. "Hayır, Hugh, gitme." İki elimle koluna yapışıp onu durdurmaya çalışırken sert ve çirkin bir şekilde ağladım. "Lütfen gitme."

Her zaman bir centilmen olan Hugh, bunu hak etmeme rağmen beni asfaltta yalınayak sürüklememeyi tercih ederek durdu.

Tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve karanlıkta dümdüz önüne bakıyordu.

Kolunu tutuyordum ama bir santim bile vermiyordu.

"Bana bak."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü artık seni tanımıyorum."

"Evet, öyle." Burnumu çekerek uzandım ve yüzünü ellerimin arasına almaya çalıştım. "Ben hâlâ benim."

"Yapma." Başını sallayıp ellerimi yüzünden ayırmak için uzandığında sesi kesildi. "Ellerini üzerimde tutamam."

"Öyle demek istemedim, Hugh." Çılgına dönmüş bir halde parmaklarımı onunkilere doladım ve bir adım daha yaklaştım. "Sarhoştum, tamam mı? Seni arıyordum. Sen olduğunu sandım! Seni seviyorum. Seni seviyorum, gerçekten. Özür dilerim, özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Onunla yattın Liz!" diye kükredi, soğukkanlılığını kaybederek. "Pierce O'Neill! Benim lanet olası takım arkadaşım! Onu *becerdin*. O yüzden burada durup bana beni sevdiğini söyleme."

"Seni seviyorum, Hugh!"

"Kelimenin anlamını bilmiyorsun." Göğsü kabarak öfkeleni. "Seni sevdim, Liz. Beni." Bir elini göğsüne vurdu. "Seni ilk sıraya koyacak kadar sevdim. Doğru şeyi yapmak zor olsa bile. Yaptım işte. Çünkü insan birini sevdiğinde böyle yapar. O kişiyi ilk sıraya koyarlar."

"Ben..." başımı sallayarak, bunu daha iyi hale getirecek kelimeleri bulmak için beynimi zorladım. Saatleri geri almak için. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Acı dolu bir hıçkırık kaçtı içimden. "Benim için bir anlamı yoktu. Sadece... bazen böyle duygulara kapılıyorum ve ihtiyacım var..."

"O pisliğin seni önemseydiğini mi sanıyorsun?" diye sözümü kesti ve çıktığımız evi işaret ederek sordu. "Sence giysilerinin altındakilerden başka bir şey umurunda mı? Çünkü sana küçük bir sır vereyim Liz, umurunda değil. Bu gece evime gelen pisliklerin yüzde doksan dokuzu aletlerini ıslatmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyor!"

"Hugh," diye bağırdım, can havliyle ona yapışarak. "Çok, çok özür dilerim."

"Sen vardır değil a kişi için şunlar Pislikler, Liz," o devam etti için bağır, ses çatlama ile duygu."Onlar Bakım hakkında senin kalp veya senin Zihin veya savunmasızlığınız. Onlar Yapma. ver a Bok hakkında bunların hiçbiri. Çünkü sana baktıklarında gördükleri tek şey amcık!" "Çok özür dilerim." Şiddetli hıçkırıklar içimi parçaladı. "Ben sadece unutmak istedim."

"Neyi unutayım?" diye sordu kısık sesle. "Beni mi? Sana karşı o kadar kötü müydüm ki bunu yapmak zorunda kaldın? Bekleyemedin mi?"

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm," diye ağladım, kendimi histerik hissediyordum. "Sen benim için mükemmeldin. Bana hiç senin kadar değer veren biri olmamıştı."

"Öyle mi? Flaş haber Liz, her şey senin nasıl hissettiğinle ilgili değil," diye karşılık verdi Hugh, göğsü kabararak. "Ben de bir ilişki içindeydim ve seks için hazır değildim, tamam mı? Sana hayatımın dokuz yılını verdim ve sen yatağında rastgele biriyle mi yatıyorsun?"

"Nasıl oldu bilmiyorum!" Saçlarımı tutarak haykırdım. "Ben sadece... İyi hissetmek istedim."

"Yani kendini iyi hissetme ihtiyacın beni aldatmanı normal mi kılıyor?"

"Hugh." Nefes alamıyordum. "Öyle demek istemedim; yemin ederim! Sanırım sarhoşum ve ben sadece..." Başımı salladım ve hüngür hüngür ağladım. "Çok özür dilerim!"

"Evet, aramızdaki farkı görüyorsun Liz, ben senden başka biriyle *asla* yakınlaşmam," diye boğuk bir sesle, titreyerek konuştu. "Sarhoş ya da değil, kendimi *asla* senin yaptığın gibi rastgele birine veremezdim."

"Bana bir şans daha ver, Hugh." Burnumu çekerek kollarımı boynuna dolamaya çalıştım. "Bunu düzeltmeme izin ver, tamam mı?"

"Artık çok geç."

"Hayır." Kontrolsüzce ağlarken, tüm dünyam parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissederek hayata tutundum. "Lütfen böyle söyleme."

"Bunu bana yapmaya devam edemezsin," diye bağırdı kısık sesle, her yerine dokunan ellerimi yakalamak için mücadele ediyordu. "Liz, beni *öldürüyorsun*."

"Y a p m a y a çalışmıyorum," diye kontrolsüzce hıçkırdım.

"Ben sadece... Ben her şeyi mahveder."

"Kim olduğunu bildiğimi sanıyordum," diye fısıldadı kırık bir sesle. "İstediğin şeyin ben olduğumu sanıyordum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Yanılmışım."

"Öyle söyleme," diye bağırdım, onu öpmeye çalıştım ve benden kaçtığında yıkıldığımı hissettim. "Seni istiyorum. Tek istediğim sensin."

"Bundan kurtulacaksın." Burnunu çeken Hugh başını çevirdi ve omzunu kullanarak çekini sildi. "Ve bunu yaptığında, *benim* senden nefret etmeyi *dilediğim* kadar sen de kendinden nefret edeceksin."

"Hugh!"

"Bu iş bitti Liz."

Hayır.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

"Lütfen, Hugh," diye boğuk bir ses çıkardım, dünyamın yıkıldığını hissediyordum. "Lütfen, sana yalvarıyorum!"

"Bu iş *bitti*," diye tekrarladı Hugh, titrek bir nefes alırken sesi çatlıyordu. "Bu gece benim evimde kalabilirsin, ben de Gibs'le kalırım ama sabah gitmiş olman gerekiyor." Titreyen nefesini içine çekti ve gözyaşlarını kabaca sildi. "Ve telefonundan numaramı silmen gerekiyor."

"Hugh," diye haykırdım, kendimi güçsüz hissediyordum. "Lütfen öyle kalma."

"Artık çok geç Liz," dedi benden uzaklaşarak. "Bunun geri dönüşü yok."

"Seni seviyorum!" Arkasından çığlık attım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın! Sensiz nasıl olabilirim ki?"

Hugh arkasını dönüp uzaklaşmadan önce "Belki de bunu düşünmeliydin" diye cevap verdi.

BU ACI SONSUZA DEK SÜRMEMEYCEK.

Hugh

1 KASIM 2003

NEFES ALAMIYORDUM.

Düzgün düşünemiyordum.

Ağlamadan duramıyordum.

Kalbimin nasıl atmaya devam ettiğini asla anlayamayacağım, çünkü onu yatak odamın duvarına sıçratmıştı.

Takım arkadaşımın bacaklarının arasında, sikini onun içine sokarkenki görüntüsü aklımı kaçırmama neden oldu.

"Hasta olacağım," diye uyardım, midemdekiler vücudumu terk ederken klozete doğru hamle yaptım.

Gibs banyo zemininde yanımda diz çöküp sırtımı ovarak, "Seni tuttum kardeşim," diye ikna etti. "Hepsini çıkar."

"Pierce," diye boğuk bir sesle bağırdım. "Benim lanet takım arkadaşım."

"O kötü bir yumurta." Gibs beni teselli etmeye çalışırken bir yandan da tuvalet kâğıdıyla çenemi sıvazlıyordu. "Hakkını alacak, Hugo. Bundan emin olacağım."

"Onu *becerdi*, Gibs."

"Biliyorum, delikanlı."

"*Kız arkadaşım takım arkadaşımı* becerdi."

"Evet ve ikisi de bunun için iğrenç kalleşler," diye cevap verdi, ben kasenin üzerinde dengede dururken bir kolunu bana doladı. "Siktir et onları, Hugh. Sen bir milyon Pierce O'Neill değerindesin ve takım arkadaşın için bacaklarını açan bir kız için fazla iyisin."

"Onun hakkında böyle konuşma," diye inledim, neredeyse kusarkenki kadar ağlıyordum. "Kahretsin, bununla başa çıkamıyorum."

"İyi olacaksın," diye söz verdi, çenemi tekrar temizlerken. "Bu acı sonsuza dek sürmeyecek."

"Olacak," diye bağırdım, şiddetle titreyerek. "O kızı yedi yaşımdan beri seviyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun delikanlı. O kızla neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok. Kalbimin her atışında onu sevdim. Hayatımı tamamen ona adadım." Göğsümden boğuk bir çığlık koptu. "Bunu bana nasıl yapabildi Gibbs?"

"Bilmiyorum Hugh," diye cevap verdi sessizce, sadık bir şekilde yanımda kalarak. "Belki de sarhoştun?"

"Sikeyim sarhoşu," diye tersledim, göğsüm kabarmıştı. "Sarhoşum ve beni başka kızları becerirken görmüyorsun."

Gibs uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra dikkatle, "Belki de bazı sorunlar yaşıyordu," dedi. "Caoimhe öldükten sonra yaşadığı sorunlar gibi mi?"

"Bu hiçbir şeyi mazur göstermez," diye bağırdım, içim parçalanmıştı. "Çünkü bir seçeneği vardı Gibbs ve bizi mahvetmeyi seçti."

LÜTFEN ONU AL.

Lizzie

2 KASIM 2003

UYKUYA DALDIĞIMI HATIRLAMİYORDUM, AMA BELLİ Kİ UYUMUŞUM, ÇÜNKÜ

Gözlerimi açtığımda Pazar sabahıydı ve Hugh'nun yatağında yalnızdım.

Giyinik bir şekilde yataktan kalktım ve aceleyle aşağıya indim.

ön kapıdan çıkarken aklımda tek bir şey vardı.

Sokağı geçerken şiddetle titreyerek, ayaklarımı zorlayarak araba yoluna çıktım ve Thor'un kapısını çaldım. Öfkeyle karıncalanarak, sabırsızlıkla cevap vermelerini beklerken ahşap çerçeveyi tekmeleme ve tokatlama dürtüsüne direndim.

Thor kapıyı açtığında konuşmadı. Onun yerine arkasını döndü ve ön odaya girerek gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra Hugh kapıda belirdi. "Merhaba," diye mırıldandım, hareketsiz kalamıyordum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Konuşmak mı?"

Hugh doğrudan gözlerimin içine baktı, bir iki saniye bakışlarımı tuttuktan sonra hızla başını salladı. "Hayır. Sen böyleyken konuşacak bir şeyimiz yok."

"Ne gibi olduğumda?" Ellerimi havaya kaldırarak sordum. "Şimdi neyi yanlış yapıyorum?"

"Manik olduğun zaman, Liz," diye cevap verdi. "Eğer benimle konuşmak istiyorsan, önce git ve iyileş."

"Hugh, lütfen." Çaresiz ve sinirli hissederek elini uzattım ama reddedildim. "Açıklamam için bana sadece beş dakika verirsen."

"Senin açıklamana ihtiyacım yok." Kollarını göğsünde kavuşturarak boş bir ifadeyle bana baktı. "Dediğim gibi: evine git ve iyileş."

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ettiğimi duydum, bunu düzeltmek için herhangi bir şansım varsa söylemem gereken çok daha fazla şey olduğunu biliyordum ama gururumu alçaltmak için mücadele ediyordum. "Bu... çılgıncaydı." Başımı sallayarak ona tekrar uzandım ve geri çekilince yüzüm kızardı. "Pierce'tan hoşlanmıyorum bile."

Dudaklarımdan kaçan kahkaha tamamen yanlıştı, yanlıştı, yanlıştı.

Ona ne kadar üzgün olduğumu göstermem gerekiyordu ama bunun yerine gülüyordum.

Benim sorunum neydi?

Tanrım.

"Evine git," dedi bana, kapıyı kapatmak için hareket ederek.

"Hey!" Beni eve bırakmadığı için kendimi mantıksızca öfkeli hissediyordum.

Açıklamama engel olmak için elimi kapıya vurdum. "Konuşana kadar gitmiyorum."

"Konuşana kadar gitmiyorsun," diye tekrarladı soğuk bir ses tonuyla. "Tamam Liz." Hugh dışarı çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Onu caddenin karşısındaki evine kadar takip ettim. "Hadi konuşalım."

Onu içeride takip ederek telefonunu çıkarmasını, birkaç tuşa dokunmasını ve kulağına götürmesini izledim. "Evet, ben Hugh. Dinle, gitmem gereken bir yer var ve Liz'i olabildiğince çabuk almanı istiyorum." Konuşurken sırtını bana dönmüştü. "On beş dakika içinde burada olabilir misin? Evet, olur. Teşekkürler, Catherine. Evet, görüşürüz."

"Gitmiyorum," diye boğuk bir ses çıkardım, yüzüme döndüğünde. "Gitmiyorum, Hugh." Gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen!"

"Kalmıyorsun," dedi bana açıkça. "Annen on beş dakika içinde burada olacak, o yüzden söylemek istediğin ne varsa içini dök."

"Neden böyle davranıyorsun?" Yaralanmış hissederek söyledim. "Neden benimle bu şekilde konuşuyorsun?"

"Ne şekilde Liz?"

"Benden nefret ediyormuşsun gibi."

"Senden nefret etmiyorum, Liz."

"Ama artık beni sevmiyorsun?"

Burun delikleri alevlendi ama yanıt vermedi.

"Hugh!"

"Hasta olduğunu biliyorum Liz," dediğini duydum.

"Anlıyorum ama bu yaptığın şeyi ortadan kaldırmaz."

"Ben ne yaptım?"

"Bana bunu soruyor olman, düşündüğümünden daha da hasta olduğunu gösteriyor."

"Hasta değilim, Hugh," demek için acele ettim. "Ben iyiyim, söz veriyorum. Ben sadece..." Başımı sallayarak garip bir kahkaha attım. "Ne olduğumu bilmiyorum."

Yıkım gözlerini doldurdu. "Sana yalvardım Liz."

"Bana ne için yalvardın?"

Hugh bana sırtını dönerek mutfığa girdi ve kapalı veranda kapılarından dışarı baktı. "İlaçlarını alman için sana yalvardım ama benim için o tek şeyi bile yapamadın."

"Yani içimde ölü hissetmek istemediğim için kötü adam mı oluyorum?"

"Hayır Liz, sen kötü adamsın çünkü arkadaşımı becerdin!" diye kükredi, gerginlikten titriyordu. "Sen kötü adamsın çünkü dün gece lanet olası kalbimi kırdın!"

"Dinle, aşırı tepki verme." Gözlerimi devirmek için duyduğum dürtüyü bastırarak onu ikna etmeye çalıştım. "Sorun değil. Sorun yok. Sen yapmak istemedin ama ben yaptım." Omuz silktim. "Sorunumuzu çözdüm, yani düşünürsen, bu sabah olduğumuzdan daha iyi bir yerdeyiz."

"İnanılır gibi değilsin."

"Aman Tanrım, dur artık, tamam mı!" Ellerimi havaya kaldırdım ve çığlık attım. "Üzgün olduğumu söyledim! Neden beni dinlemiyorsun?" Öfkeyle kolunu çekiştirdim, anlaması için yalvardım. "Gerçekten o kadar derin mi, Hugh?"

Tüm vücudu kaskatı kesildi ve elini uzatıp burnunun kenarını çimdikledi. "Bunu bana tekrar sen olduğunda sor, ben de sana söyleyeyim."

O sırada bir araba korna çaldı ve paniklemeye başladım.

"Annen dışarıda."

"Hayır, hayır, hayır, Hugh, lütfen!" Kolunu tutarak beni göndermemesi için yalvardım. "Seni seviyorum, seviyorum, yemin ederim seviyorum!" Topuklarımı yere vurarak bizi kapıya kadar geçirmesine engel olmaya çalıştım. "Lütfen beni gönderme."

"Artık eve gitmelisin Liz," diye boğuk bir sesle bağırdı, beni fiziksel olarak kuşağına aldı ve dışarı ıktı. "Bunu yapamam," dedi arabada bekleyen anneme. "zr dilerim."

"Oh, Hugh, tatlım." Annemin gözleri endişeyle doluydu. "Ne oldu?"

"Al onu Catherine," diye yalvardı Hugh, sesi atlıyordu. "Lütfen *onu al*."

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından seslendim.

BANA SÖZ VERİN, ÇOCUKLAR.

Hugh

2 KASIM 2003

AÇIKÇA GÖRÜLÜYOR KI, GIBS TAKVIYE ÇAĞIRMIŞTI.

KALBİM KIRILMIŞTI, çünkü evine döndüğümde Feely elinde bir torba konserve ve kucaklamayla beni bekliyordu. Yanlarındaki kanepeye çökerek, çocukluğumdan beri yanımda olan bu iki delikanlıya sarıldım ve kendimi unutana kadar içmek için elimden geleni yaptım.

Bunu bana nasıl yapabildi?

Kendini nasıl böyle ele verebilirdi?

Neden ben onun için yeterli değildim?

Boktan bir erkek arkadaş olsaydım, ona öncelik vermeseydim ya da duygularını görmezden gelseydim anlardım ama bunların hiçbirini yapmamıştım.

"Dinleyin, eğer siz çocuklar bana bir arkadaş olarak değer veriyorsanız, Liz ve Pierce'la olanları bir daha asla gündeme getirmeyeceksiniz," diye geveledim birkaç saat sonra, bir sürahi elma şarabını dudaklarıma bastırarak. "Ölürüm lan," diye ekledim, hem sarhoş hem de dramatik bir şekilde. "Size söylüyorum çocuklar, bu acıdan öleceğim." Elma şarabından bir yudum daha alarak zorla içtim ve ardından acı bir hıçkırığa dönüşen acı bir kahkaha attım. "Onu unutmalıyım ve bana yardım etmelisiniz."

Gibs kolunu omuzlarıma atarak, "Başka bir şey söyleme kardeşim," diye teklifte bulundu. "Silindi." Sarhoş bir halde parmağını Harry Potter'ın kanlı bir asasıymış gibi salladı. "Yeni bir başlangıç."

"Bundan emin misin?" Feely sigarası dudaklarının arasında dengede dururken sordu. "Geçici acılara dayanarak büyük kararlar veriyorsun."

"Yaralandın mı?" Acı dolu bir kahkaha attım. "Bu acının çok ötesinde bir şey delikanlı, nasıl hâlâ ayaktayım bilmiyorum."

"Eminim," diye cıvıldadı Gibs, "ve harika olacak." Gülümseyerek bana bir ayı sarılması teklif etti. "Bu iki litrelik ucuz zehir şişesinden kana kana içeceksin, sonra ruhunu kusacaksın, sonra da uyuyup uyandığında, o senin sisteminden çıkmış olacak ve sen de yağmur gibi sağlığına kavuşacaksın."

"Belki de onu aramalıyım?"

"Kahretsin, hayır, yapmamalıydın," diye karşı çıktı ve ben lanet şeyi açmaya fırsat bulamadan telefonumu elimden kaptı. "Onun numarasını silmelisin."

"Yapmalıyım," diye kabul ettim ve sonra zihnimden başka bir işkence görüntüsü geçerken fiziksel acı içinde inledim.

Onun *altındaki* kızın
görüntüleri. Onun *içindeki*
görüntüleri. "Ölmek
istiyorum."

"Hayır, bunu da yapamam," diye geveledi Gibs, sesi benim kadar içkinin etkisindeydi. "Bakire olarak ölmene izin vermeyi reddediyorum."

"Peki ya Kaptan?" Gözlerim kan çanağına dönmüş bir halde ağzımdan kaçırdım. "Anlaşma için burada olması gerekmiyor mu?"

"Kav?" Feely güldü, artık votka dolu bir mideyle gevşediği için sarhoş sefahatine katılmıştı. "Alınma Hugh ve bunu en samimi şekilde söylüyorum, çünkü Kav'ı kardeşim gibi severim, ama kız arkadaşlarını bırak, hiçbir kız kardeşimizin adını öğrenme zahmetine bile girmedim."

Gibsie göğsünü kabartarak, "Sakın Johnny'm hakkında ileri geri konuşma," diye homurdandı. "Bunun için kafanı koparırım."

Feely onu yatıştırmaya çalışarak, "Bunu kötü bir şey olarak söylemiyorum," dedi. "Demek istediğim Kav'ın ilgilendiği toplam üç şey var: Rugby, labrador ve Gibs. Bunun dışındaki her şeyle ilgileniyor ve not almıyor."

Gibs, "O da sizlerden hoşlanıyor," dedi ama yüzündeki gülümseme bu küçük bilginin

kendini bir milyon sterlin gibi hissettirdi.

"Yapma Gibs," diye karşı çıktı Feely gülerek. "Her yaz kampa gidiyor ve ulaşmaya zahmet ettiği tek kişi sensin."

"Doğru," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Sen onun favorisisin."

Gibs, "En azından ben birinin favorisiyim," diye karşılık verdi. "Siz ikiniz her zaman benimle olduğunuzdan daha yakın oldunuz."

"Kafan kız kardeşinin deliğine o kadar girmiş ki, seninle içinde *Claire* kelimesi geçmeyen bir konuşma yapmak imkansız."

"Çünkü ben onu seviyorum, ve o benim niyetim," Gibs

yüzünü buruşturmadan önce açıkladı. "Üzgünüm, delikanlı."

"Bu harika, delikanlı," diye mırıldandım, havaya vurarak. "En azından birimiz mutlu."

"Yeniden mutlu olacaksın, Hugh. Sana bunun sözünü verebilirim, delikanlı," dedi Feely, şişesini benimkiyle tokuşturarak. "Kendine güzel, düzgün bir kız bulacaksın," diye devam etti, burnunu kıvrarak. "Takım arkadaşlarını sikmeyecek birini."

Gibs elini kaldırarak, "Ya da arkadaşlarından nefret et," diye ekledi. "Bu iyi olurdu."

"Doğru." Feely kasvetli bir şekilde başını salladı. "Ya da raydan çıkar."

Yüce İsa.

"Bana söz verin beyler," diye yalvardığımı duydum, gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum. "Tanrı'ya söz verin, ona geri dönmeme izin vermeyeceksiniz."

"Söz veriyoruz delikanlı," diye yemin etti ikisi birden. "Ne olursa olsun."

Ne olursa olsun.

Lanet olsun.

BÖLÜM 20

Affetmeyen Kalpler

BU BİR OYUN DEĞİL.

Lizzie

5 KASIM 2003

OKUL ÜÇ GÜN ÖNCE BAŞLADI VE BEN HÂLÂ DÖNMEMİŞTİM.

Babam evde olduğum için *öfkeliydi*, çünkü geçen Pazar beni hastaneye götürdüğünde beni tutmalarını bekliyordu. Ancak yatak sayısı az olduğu ve hayati tehlikem bulunmadığı için yetmiş iki saat sonra taburcu edildim.

Doktorlar bana karışık dönemlerden geçtiğimi söylediler ama ben bundan o kadar emin değildim çünkü her geçen gün daha da yükseliyordum ve zihnimin beni bütünüyle yuttuğu ve artık düşünmek zorunda olmadığım anı özlüyordum.

Şimdi tekrar ailemin çatısı altındaydım ve babam artık tiksintisini gizleyemiyordu, bu benim için sorun değildi çünkü ben de verecek bir bokumun olmadığını gizleyemiyordum.

Gün içinde kendimden geçtiğim ve kendime geldiğimde hiçbir şey hatırlamadığım büyük zaman parçalarını kaybetmeye başlamıştım ve bu sadece içimdeki pervasız çizgiyi körüklüyordu.

Sanki tüm varlığım karıştırılmış ve ilkel bir dürtü frekansında çalışmak üzere yeniden programlanmış gibiydi. Duyularım aşırı yüklüydü, empatim ise tüm zamanların en düşük seviyesindeydi. Kendimi seks yapma arzusu ile bileklerimi kesme arzusu arasında hızla gidip gelirken buldum.

Annem ve babam bana katlanamıyorlardı ve babam annemi her akşam uzun süreler boyunca evden uzaklaştırıyordu.

Nedenini biliyordum.

Kendimi öldürmem için bana mahremiyet veriyordu. Ölmemi istiyordu.

Hepsi yaptı.

Çarşamba akşamı geç saatlerde kapı çaldığında yalnızdım ve evimin giriş holünde volta atıyordum.

Kafam karışmış bir halde uzun bir süre kapıya baktım ve bunun gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu merak ettim.

Son zamanlarda daha fazla şey duymaya başlamıştım ve kapı zili kafamın bir başka uydurması olup olmadığını anlayamıyordum. Eğer öyleyse, o zaman içeri girmeye çalışan canavar olabilirdi ve ben onun tuzağına düşmüyordum.

Parmak ucunda kapıya doğru, ben uzandım yukarı bakmak için buzlu cam panelden içeri girdi ve bir gölge yakaladı.

Panikle saçlarımı tuttum ve volta atmaya devam ettim. Ya o korkunç kadınsa?

Lanet olsun, ya benim için geri geliyorsa?

Geleceğini söylemişti.

Söz vermişti.

Kapı zili tekrar çaldı ve ardından yüksek sesle kapı çalındı.

Yelping içinde Sürpriz, I acele doğru vekapı ve sadece açmaya karar verdim.

Eğer oysa, o zaman beni alabilirdi. Artık umurumda değildi.

Kapıyı içeri doğru çektiğimde nefesim boğazımda düğümlendi.

Viski kahvesi gözler beni selamladı. "Merhaba."

"Merhaba," diye nefes aldım, kalbim gümbür gümbür atarken kapı kolunu kavradım. "Burada ne işin var?"

"Sanırım telefonumun şarj aletini senin odanda unuttum," diye cevap verdi Hugh, güvendiği Nokia'sını kaldırarak. "Son barımdayım." "İyi bir zaman mı?" diye eklemekten önce beceriksizce omuz silktili.

Evet!

Evet, evet, evet.

"Evet, evet, tabii." Geçmesine izin vermek için yana doğru adım attım. "İçeri gel."

Hugh tek kelime etmeden yanımdan geçip merdivenlere doğru ilerledi.

"Nasılsın?" Peşinden merdivenleri tırmanarak sordum.

"Tamam."

"Aç mısın?" Peşinden giderek yatak odamın kapısında durdum ve kitaplarını yerleştirmesini izledim. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

"Hayır teşekkürler, buraya gelmeden önce yemek yedim," diye kibar bir tonda cevap verirken, şarj aletini aramaya devam etti ve sonunda yatağımdaki karışık çarşafların altında buldu.

Kabloyu kısa bir süre fişin etrafında döndürdükten sonra cebine koydu ve kapıya doğru ilerledi. "Teşekkürler."

"B-bekle!" Beni tekrar terk edeceği düşüncesiyle paniğe kapılmış bir halde kapıyı kapatırken boğuk bir ses çıkardım. "Lütfen."

Hugh tam önümde durdu ama dikkatini omzumun üzerinden bir şeye verdi. Sanırım *ince hava*. Bakması benden daha kolaydı. "Artık gitmem gerek Liz."

"Gitme." Ellerimi karnına koydum ve omuzlarını kavrayana kadar yukarı kaydurdum. "Kal."

Koca vücudunda bir titreme oldu ama cevap vermedi, açıkça bana bakmayı reddediyordu.

"Özür dilerim, bebeğim." Parmak uçlarımda yükselip çenesinin kıvrımına uzun bir öpücük kondurdum. "Affet beni."

Elleriyle birlikte çenesi de sıkılmıştı ve yumruklarının şiddet için bir başlangıç olmadığını biliyordum. Beni sevme dürtüsüyle savaşıyordu.

Uzanıp yanağını hafifçe okşadım ve göz kapakları kapanmadan birkaç dakika önce adem elmasının boğazında sallanışını izledim.

Bir adım daha yaklaşarak avuçlarımı önce göğsünde, sonra karnında gezdirdim ve parmaklarımı gri eşofmanının kemerine soktum.

Nefes alış verişı artmış, burun delikleri tepki vermemek için harcadığı çabadan dolayı alevlenmişti ama o kadar inatçıydı ki pes etmeyeceğini biliyordum.

İki elimi boxer'ının kemerinin altından geçirerek uzandım ve bir elimle sert kışını kavarken diğel elimle hızla sertleşen boyunu okşadım.

Yine de pes *etmedi*.

Parmak uçlarımın üzerinde doğrudum, dilimle boynunun uzunluğunu yavaşça takip ettim, ağzına ulaşp alt dudağını dişlerimin arasına alana kadar durmadım.

Sertçe çekiştirdim, sonunda tıslamasına neden oldum, yüksek bir sesle serbest bırakmadan önce ve sonra dilimle hassas eti yatıştırdım.

"İlişkimiz bitti," diye ısırđı sonunda, çenesi sıkılmıştı. "Dokunmak için senin değılim."

"Ama yine de aletini pompalıyorum," diye mırıldandım, bana dik dik baktığında gözlerinde parlayan öfkenin tadını çıkarıyordum. "Küçük, komik bir dünya, değıl mi?"

Viski rengi gözbebekleri neredeyse büyümüş gözbebeklerinin gölgesinde kalmıştı, bu da beni hor görse de *hâlâ* istediğini gösteriyordu. Henüz geri çekilmediğı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Bu bir oyun değıl," diye ısırđı, ellerini başımın üstündeki kapı çerçevesine dayayarak. "Beni duyuyor musun? Benim hayatım lanet bir *oyun* değıl. Ben hayatıma devam etmeye çalışırken benimle oynamaya devam edemezsin."

"Bu senin için nasıl çalışıyor?" Yumuşakça sordum, yanağını yanağımla okşamak için yukarı doğru iterken, şaftını *tam olarak* sevdiği şekilde pompalamaya devam ettim. "Hayatına devam etmek *zor*, değıl mi?"

"Liz, *lütten*," diye inledi, yanakları kızarıırken boğuk bir nefes çıkardı. "Bunu yapamam."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın," dedim ihtiyaçtan kalınlaşmış bir sesle. "Hmm?" Hızımı artırdım, onu daha sıkı kavradım, daha sert çektim, tırnaklarımı muhteşem kışının üzerinde takip ederken. "İşte böyle," diye mırıldandım, onu herkesin yapabileceğinden daha iyi çalıştırıyordum. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

"Ben, ah...hayır, ben gerçekten...lütfen...siktir!" Göğsünden çiğ, erkekçe, gırtlaktan bir inilti yükseldi ve kalçaları dokunuşuma doğru gerilirken kış kasları gerildi. "Yapmamalıyım, ah..." Kalçalarını tekrar itti. "Yapmamalısın..." Bir başka lezzetli itiş. "Kahretsin, bu çok..."-nefes nefese kaldı, alt dudağını ısırды ve kapı çerçevesini sıkıca kavradı-"...yanlış!"

"Ama çok *iyi* hissettiriyor, değil mi?" Fısıldadım, dilimle boynunda tekrar gezindim ve başını salladığını hissettiğimde sııttım.

"Seni ondan daha iyi hissettirebileceğimi biliyorsun," diye fısıldamaya, alay etmeye ve yalvarmaya devam ederken, elim onu açıkça kaçındığı uçurumdan aşağı taşımak için çılgınca çalışıyordu. "Sadece *gerçekten* istediğin şeye teslim ol ve buna sahip olmana izin ver, bebeğim." Boynunu yaladım ve burnumu soktum. "Yatağında, tam da olman gereken yerde olduğunu ve bacaklarımın arasında olduğunu, *bunu* içime ittiğini, beni doldurduğunu ve tüm *bunları* sığdırmak için esnememi sağladığını hayal et!"

Bu işe yaradı.

Orgazmı boğazını parçaladığında, en seksi erkek onay hırıltısı boğazından yırtıldı ve kalçalarının çarpmasına ve vücudunun titremesine neden oldu.

Hâlâ arkamdaki kapı çerçevesine yaslanan ve artçı sarsıntılardan hâlâ titreyen Hugh başını eğdi ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı.

Bırakmaya isteksizdim ama bırakmak zorunda olduğumu biliyordum, ellerimi yavaşça ondan çektim ve boxer'ını ve eşofmanını yeniden ayarladım.

Göğsü hâlâ kabarıyordu ve hâlâ ayaklarına bakıyordu ve bunun suçluluk duygusu içinde boğulduğu anlamına geldiğini biliyordum.

ve utanç.

Onun tepkisi içimde ikincil bir suçluluk duygusu yarattı. Dünyanın geri kalanı ve içindeki insanlar hakkında hissettiklerimin aksine, *bu* çocuğa bilerek acı çektirmektense kemiklerimdeki deriyi soymayı tercih ederdim.

En azından bugün öyle hissettim.

Yarın, nasıl hissedeceğimi kim bilebilirdi ki? Kesinlikle ben değil.

Ama bugün, onu sevdim.

Durumu onun için daha da zorlaştırmamaya karar vererek odadan çıktım ve banyoya girdim.

Banyo kapısını arkamdan kapattıktan ~~sonra~~ lavaboya doğru yürüdüm ve *onu* ellerimle yıkadım.

Onun sesi duyulmadan önce saniyeler sessizlik içinde geçip gitti.

Gıcırdayan merdivendeki ayak sesleri kulaklarımı doldurdu, ardından ön kapı çarptı.

Boğuk bir nefes vererek porselen lavaboyu tuttum ve yansıma baktım.

Bir yabancı bana bakıyordu.

Bir fahişe yüzümü çalmıştı.

"İyi kızlar kısırdan durur ve kabullenir. Sadece fahişeler karşı koyar."

Bir fahişe olmak istersin, değil mi ufaklık..."

En nefret ettiğim kişiye bir saniye daha bakmaya dayanamayarak hızla dolabın kapağını açtım.

Sadık tıraş bıçağımı alarak banyoya girdim ve bir bacağımı kenardan sarkıttım.

Değişim gelmeden önce zihnimi dengelemek için bunu yapmam gerektiğini bildiğimden, üst uyluğumun özellikle etli bir kısmına odaklandım ve kendi üzerimde şehre gittim, oydum, kestim ve bıçağın her sert sürüklenişinde ruhumu yatıştırdım.

ONUN ÇILGINLIĞI İÇİNDE YÜKSELİYOR

Hugh

6 KASIM 2003

İLK BAŞTA UYUŞMUŞTUM, ZİHNİM TAMAMEN VE TAMAMEN UYUŞMUŞTU. Travmayı atlatmaya çalıştım. Daha önce yaşadığım hiçbir şey, odama girip takım arkadaşımın kız arkadaşına vurduğunu görmek kadar beni travmatize etmemişti.

Liz'im!

Acı beni solar pleksus bölgemden o kadar sert vurmuştu ki, bir yığın halinde yığılmamak için kendimi fiziksel olarak tutmak zorunda kaldım.

İlk tepkim, o hain arkadaşı hain kız arkadaşımın üzerinden sürüklemek ve yüzündeki her kemiği kırmak oldu.

O pisliğin burnunu yeniden düzenlemeyi başarsam da, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmadım.

Bunun yerine, kendimi boş hissettim ve doğru yolu seçmediğim için hayal kırıklığına uğradım. Çünkü Pierce zamanımı harcamaya değmezdi ve o gece onun suratına tekme basmak sadece aramızdaki dengenin eşitmiş gibi görünmesine neden oldu.

Eşit değildik ve asla da olamayacaktık.

Evet, burnunu kırdım ve elmacık kemiğinde iki kırığa neden oldum, ama o benim dünyamı kırdı ve geleceğimi kırdı.

Kemikleri iyileşecekti.

Kalbim iyileşmez.

Beynimin mantıklı kısmı ihaneti kabul etmemi, içime atmamı, beni sarsan duyguları sindirmemi ve sonra da zararımı kabullenip uzaklaşmamı istiyordu.

Çünkü ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Liz'in bana fırlattığı neredeyse her şeyle başa çıkabilirdim ama bununla değil.

Bununla başa çıkamazdım.

Pierce o gece beni sırtımdan bıçaklamıştı ama Liz tam kalbimden bıçaklamıştı. Sırtımdan çıkan bıçağın aksine -ki hayatta kalabilirdim- Liz'in bıçağı içimde saçma gibi paramparça oldu, hiçbir şey kalmayana kadar kalbimin içinde yayıldı ve parçalandı.

En kötüsü de Liz'in üzgün bile olmamasıydı.

Pazartesi günü okula dönmediğinde, bunun sebebinin yüksekten düşmesi olduğunu ummuştum.

Yapmamıştı.

Şarj cihazımı onun odasında unuttuğumu fark ettiğimde ve nihayet dün gece cesaretimi toplayıp almaya gittiğimde, hayatımın alışkanlığına geri döndüm.

Ellerini üzerime koydu ve benim onu durduracak iradem yoktu. Bu çok kötüydü çünkü vücudum onun vücudunun yasak olduğu mesajını almamıştı ve hala onu arzuluyordu.

Oraya gitmek bir hataydı ve gelecekte kız kardeşimi gönderirdim, ama o sırada etkileşimimizin onu kendine getireceğini ummuştum.

Ama hayır.

Kargaşanın küllerinden doğan berbat bir anka kuşu gibi, Liz bu sabah okula hala çılgınca ve hala uçarak geldi.

Okul tam bir işkenceydi çünkü Liz sadece takım arkadaşım ile takılmaya devam etmekle kalmıyor, aynı zamanda beni baştan çıkarma girişiminde de acımasız davranıyordu.

Tek düşünebildiği şey seksti ve ne zaman onun tekliflerini reddetsem, lanet bir nemfoman gibi Pierce'a geri koşuyordu.

Bipolar bozukluğunun ani hiperseksüelliğiyle büyük bir ilgisi olduğunu anlıyordum ama bu yaşadığım kalp kırıklığını hafifletmiyordu.

Liz'in böyle biri olmadığını ve hasta olduğunu *biliyordum* ama ikisini birbirinden ayıramayacak kadar incinmiş ve hamdım.

Kalbim paramparça olmuştu ve kendime olan güvenim tüm zamanların en düşük seviyesindeydi. Kendimi dokuz yıl boyunca oynamaktan zevk aldığı ve sıkıldığı harcanabilir bir oyuncak gibi hissediyordum.

Kendimi bir *hiçmişim* gibi hissettim.

Hiçbir şey ama teminat hasar içinde onu
kasırga duyguların.

Yüzünün görüntüleri gözlerimin arkasında oynayan lanet bir projektör gibi zihnimden geçti.

Yastığımda hala onun kokusunu alabiliyordum. Rastgele giysilerimin üzerinde onun saç tellerini bulup duruyordum.

Tanrım, o kadar acıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Ailesine neler olduğunu sormak ve neden hâlâ hastaneye kaldırılmadığını öğrenmek istedim. Kendimi ailesiyle iletişime geçmekten alıkoydum çünkü onlarla konuşmak bana iyi gelmeyecekti ve artık *kendimi* ön planda tutmaya başlamalıyım.

Kendimi nasıl toparlayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı gibi, ihanetin üstesinden nasıl geleceğime dair de en ufak bir fikrim yoktu.

Ayrılıktan bu yana uzaktan üretken tek başarım havuzda yarı zamanlı bir işe girmek oldu ve dürüst olmak gerekirse, suda olmak beni kurtaran lütuftu. Zihnimi meşgul ediyor ve düşüncelerimi ondan uzak tutuyordu. Hayatlarımızın bu kadar iç içe geçmiş olması, onunla karşılaşmadan yarım günden fazla zaman geçirmemi imkânsız hale getiriyordu.

Onu her gün okulda görürdüm.

Claire onu davet ettiğinde onu evde gördüm. Onu üye olduğu iş yerinde gördüm.

Onu *her yerde* gördüm.

En kötüsü de onu *hala* seviyor olmamdı.

hala onunla olmak istiyordu.

Ve böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyordum.

DÜNYA UMURUMDA DEĞİL

Lizzie

6 KASIM 2003

NE ZAMAN İ
GEREK YOKTU.

OKULA GELDI, İ ENDİŞELENMESİNE

Kimşenin duygularını incitmek umurumda değildi çünkü.

Bir tane bile değil.

Bugün, bir kuş kadar özgürdüm ve hayatımı korkuya kapılmadan yaşayabilirdim.

Pierce beni beden eğitimi salonundaki tuvalet kabinlerinden birine kadar takip ettiğinde zihnim kapandı ve bedenim kontrolü ele aldı. Eteğimi yukarı kaldırıp kucağına oturmamı söylediğinde, bana söyleneni aynen yaptım.

İyi bir kız gibi.

Canavarın bana gösterdiği gibi.

Sonrasında doyduğumu hissettim, sanki vücudumu ona sürtmeme ya da parmaklarımı içime sokmama gerek kalmamıştı.

Bu çocuk kötü düşüncelerim olduğu için bana kızmadı.

Bu çocuk benim için kaşıntıyı kaşıdı.

İlaçlarıyla beni iyileştirdi.

Beni banyoda yalnız bıraktığında aynadaki yansımamı inceledim, gözlerimden fışkıran renklere odaklandım.

Mavi gözbebeklerinin üzerinde yolunu izleyen garip altın çizgiler.

Büyüleyici.

Vücudumun her yeri ağrıyordu.

Harika.

Boynum aşk ısırıklarıyla doluydu.

Muhteşem.

Gözlerimin altında koyu halkalar var.

Ethereal.

Yanaklarımda gözyaşı lekeleri var.

Fahişe.

Toz parçacıkları ve molekülleri etimin üzerine düşüyordu, onları görebiliyordum. Sanki zaman sadece benim için yavaşlamıştı, böylece her şeyi ultra vizyonda görebiliyordum.

Büyülü.

Parmak uçlarımı porselenin kenarına vurarak başımı iki yana eğdim ve bana bakan yabancıyla bir bağlantı kurmaya çalıştım.

Onu tanıyamadım ama yüzüne dokunuyordum. Ne kadar sıra dışı.

"Demek burada saklanıyordun!" Claire hırlayarak banyo kapısına üfledi, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Merhaba," diye nefes aldım, kendimi hem doymuş hem de intihara meyilli hissediyordum. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Ne *yaptın* sen?" Gözleri şişkin bir şekilde sordu. "Liz, bu sabah Pierce O'Neill'i dolapların orada öptün. Seni gördüm! Sonra da ben seninle yüzleşmeden kaçıp gittin." Gözlerini kısmıştı. "Kardeşimle birlikte olman gerekiyordu Liz. Bunu Hughie'ye nasıl yaparsın?"

"Ah." Onun adını söylediğinde yıkım beni bir gelgit dalgası gibi vurdu. "Evet, ayrıldık."

"Ön kapıyı kapat!" Claire'in çenesi düştü. "*Ne zaman?*"

"Geçen hafta sonu."

"Ama onun doğum günü partisinde birlikteydiniz." "Evet, ertesi gün."

"Siz gerçekten ayrıldınız mı?" Claire dehşete düşmüş görünerek ciyakladı. "Tanrım, neden?"

"Senin derdin ne?" Köşeye sıkışmış ve yaralanmış hissederek tersledim. "Başımdan beri kardeşinle birlikte olmamı istemiyecektin. İstediyini aldın."

"Lizzie!" Ses tonu incinmiş gibiydi. "Bu konuda rahatsız olmam bunun olmasını istediğim anlamına gelmez." Gözleri hüznle doldu. "Şimdi her şey anlaşılıyor."

Günlerdir odasında kilitli." Kaybolmuş bir ifadeyle bana baktı. "Okula gitmediği sürece dışarı çıkmıyor."

"Gitmem gerek," diye mırıldandım, şu anda çok fazla şey hissediyordum. Yüzü bana işkence ederken duygular içimde çırpınıyor, yükseldikçe yükseliyordu.

"Liz, bekle," diye yalvardı Claire. "Bunun hakkında konuşalım."

Onu görmezden gelerek kapıya doğru koştum, ancak bir soyunma çantasının üzerine düştüm ve bir yığın halinde yere yığıldım.

"Aman Tanrım!" Claire koşarak yanıma geldi. "İyi misin?"

"Çok iyiyim." Boğuk, neredeyse histerik bir kahkaha attım. Yüz hatlarımı ayık tutmaya çalıştıkça daha çok güldüm, güldüm ve güldüm.

"Kafası mı güzel?" diye sordu başka bir kız banyoya girdiğinde.

"Sen de kimsin lan?" "Liz!

Tanrım, kibar ol!"

"Tamam," diye mırıldandım. "Siz de kimsiniz *lüt fen*?"

"Katie," dedi kızıl saçlı kız, bana aşağı yukarı bakarak

gibi I oldu a yeni cins . Uzaylı. "Var mı sen Bir şey mi aldın?"

"Hayır," diye kıs kıs güldüm ve ayağımı teçhizat çantasının kayışından kurtarmaya çalışırken bir kahkaha daha attım. "Bu seni ilgilendirmez, meraklı kız, ama henüz eroin yoluna girmedim."

"Liz!" Claire azarladı. "İnsanlara böyle şeyler söyleyemezsin."

"Merak etme," dedi kız bana dönüp onaylamayan kaşlarını kaldırmadan önce. "Kesinlikle eroin-şık bir görünümün var."

"Siktir git," diye homurdandım ve ona parmağımı gösterdim.

Claire hasar kontrolü yapmaya çalışarak, "Onun için gerçekten üzgünüm," dedi. "Şu anda bir ayrılık yaşıyor."

Kız hışımla banyodan çıkmadan önce, "Evet, görgü kurallarının bir bedeli yok," diye homurdandı.

"Bu hiç hoş değildi," diye azarladı Claire, ayaklarımı çözmeme yardım etmek için çömeldi. "Deli gibi davranıyorsun, Elizabeth Young."

"Kesinlikle, Claire Biggs," diye karşılık verdim, dirseklerimin üzerine çöktüm ve ayaklarımı benim için serbest bırakmasını izledim. "Hepimiz içimizde biraz deli değil miyiz?"

SEN OLMAKTAN NEFRET EDİYORUM

Hugh

7 KASIM 2003

"İYİ MİSİN, DELİKANLI?" KAPTAN YANIMA ÇÖMELİP SORDU
Cuma günü antrenmanın ortasında bağlarını bağladı.

Başımı sallayarak bir nefes aldım ve kendimi kaybetmemeye odaklandım.

"Hadi," diye ikna etti. "Benimle bir tur at."

Bir tur atma ihtimalinin on dört numarayı giyen hıyardan kaçmak anlamına geldiğini düşünerek memnuniyetle kaptanıma ayak uydurdum.

"Bu sabah matematik sınavında beni mahvettin, delikanlı," dedi, yanımda koşarken hiç terlemeden. "Ben yüzde 94 ile sınavı geçtiğimi sanıyordum, ama sen tam not alarak parkın dışına çıktın."

Johnny'nin ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve bunu gerçekten takdir ediyordum. Rugby ile ilgili olmayan şeylere ilgi duymasıyla tanınmazdı, bu yüzden test sonuçlarını gündeme getirmesi denediği anlamına geliyordu.

Ne olduğunu bilip bilmediğinden tam olarak emin olmasam da, içimde kopan fırtınayı açıkça hissetmişti ve bu onun beni gaza getirme yöntemiydi.

"Evet," diye cevap verdim, onunla birlikte koşarken. "O kadar da kötü değildi."

"Çok kötü değil mi?" Kaptan gülerek omzumu dürttü. "Ne umuyordun ki? Yüzde yüz bir mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Üzgünüm, kafam şu anda boşlukta."

"Hayır, hala senin omuzlarında, seni kanayan beyin kutusu," diye cevap verdi, sesi her zamankinden çok daha yumuşaktı.

Üç tur daha koştuk ve Johnny tekrar konuşmadan önce gerinmek için durmuştuk. "Dinle, O'Neill'la Cadılar Bayramı yüzünden aranızın açıldığını duydum."

"Evet," diye cevap verdim. "Yaptık."

"Beni bilgilendirmek ister misin?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Bilmiyor musun?" "Dedikodu pek bana g ö r e değil delikanlı," diye cevap verdi.

başını salladı. "Ben partilere gitmem ve buradaki de ancak bu kadar sosyalleşmeye vaktim var." Omuz silkti ve ekledi, "Ayrıca, bunu atların ağzından duymayı tercih ederim, atların bok küreyicisinden değil."

"Bok küreyici," diye kıkırdadım. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

O sıırttı. "Yani, yap sen istiyorum için söyle Ben Ne oldu?"

"Yapmamayı tercih ederim," diye itiraf ettim, bir elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Bu, ah, bu sadece..."

Kaptanım ellerini havaya kaldırarak, "Yeterince adil," diye araya girdi. "Bu konuda daha fazla konuşmayacağız, delikanlı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öylece mi?"

"Başka ne olabilir ki?" diye sakince cevap verdi. "Hepimizin mahremiyet hakkı var, delikanlı."

"Evet," diye cevap verdim, şu anda ona gerçekten minnettar olduğumu hissediyordum. "Senin için takımda sorun çıkarmayacağımı bilmeni isterim."

"Bunu duyduğuma sevindim delikanlı," diye cevap verdi Johnny. "Çünkü takımın ikinize de ihtiyacı var."

"Evet, Kaptan," diye başımı sallayarak cevap verdim, gururumu yutarak. "Biliyorum."

Koç bugünlük paydos dediğinde Liz sahanın kenarındaki çimenli bankta oturuyordu.

Mükemmel.

Yemin ederim soyunma odalarına gitmek için hiç o anki kadar hızlı yürümemiştim.

Ona doğru koşan Pierce'ı görmezden gelerek bakışlarımı ileriye diktim ve yoluma devam ettim.

"Hugh," o aradı dışarı ne zaman I geçti
Onu, ama Duymamış gibi davrandım.

Şu anda duygularımı kontrol edemiyordum ve kendimi onunla tekrar küçük düşürecek değildim.

Bunu ikimiz için de yeterince yapmıştı zaten.

Gibs sözünü sakınmadan yanıma geçerek onu görmemi engelledi ve bunun için ona minnettar oldum.

Şaka yapmadı ya da gölge düşürmedi.

O sadece yürüdü yanında Ben,
ekranlama Ben ile onun varlığı.

NEFESINI TUTMA

Hugh

8 KASIM 2003

CUMARTESİ GÜNÜ İŞTEN SONRA SALONUNA GİRDİĞİMDE
Gece, kemiklerim yorgun ve yatmaya hazırken, gözlerim o gecedeki beri geçici yatağı olan kanepeye iliştiğinde olduğum yerde durdum.

Bir parmağını dudaklarına götüren Mam, başını eğerek içeri girmemi işaret etti ama kanepedeki tüneğinden hiç kıpırdamadı.

Kucağında iki kız varken yapamazdı herhalde.

Liz annemin kucağında, Claire de *Liz*'in bacaklarının üzerindeydi.

Bir yığın sarı saç ve gözyaşı lekeli yanaklardı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bacaklarımın kurşundan yapıldığını hissederek, mutfağımızdan salonumuza açılan kemerli geçitte kalmayı düşündüm ve sonra mağlup bir iç çekiş yaptım.

Başka nereye gidebilirdim ki?

Gidemezdim, değil mi?

Burası benim evimdi.

Yüzme çantamı yere atarak isteksizce anneme katıldım ve *onun* vücudunun benimkine değmesi riskini almaktansa önündeki sehpa oturdum.

Annem konuyu açmadan önce ben oturana kadar bekledi. Herkesin dilinin ucunda olduğunu bildiğim bir konu. "Ne oldu, Hugh?"

Bakışlarım annemden *Liz*'e, oradan da kız kardeşime kaydı ve tekrar ona döndü. *Her zaman ona*. "Ne olduğunu söyledi?"

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Mam, sesi endişe doluydu. "Sorun da bu zaten. Kızın bütün gece söylediği tek bir kelimeye bile anlam veremiyorum."

Acı.

Bu beni çok şaşırttı. Çünkü bunu istememiştim. Onun ağlamasını istemedim.

Tekrar yıkılmasını istemiyordum ama bu sefer onu toparlayacak kişi ben olamazdım. "Biz ayrıldık, anne."

"O kadarını anladım," diye cevap verdi Mam, Liz'in yanağını ikinci kızıymış gibi okşayarak ve bir bakıma hep öyle olmuştu.

Çocukluğumuzu bu evde, annemin etrafımızda inşa ettiği sevgi, güvenlik ve rahatlık kalesinde geçirmiştik. Liz'in bu yüzden dönmeye devam ettiğini biliyordum. Şu anda neden burada olduğunu da.

Onu suçlamadım bile. Onun evindeydim. O evde cenaze törenini tekrar tekrar yaşamak gibiydi.

Üzüntü ve gözyaşı.

Acı ve öfke bozuk bir plak gibi dönüp duruyordu. Evim onun sığınağı olmuştu, ayrılık olsun ya da olmasın, Bunu ondan asla alamam.

Tek umudum Claire'de bende bulduğu şeyi bulabilmesiydi çünkü artık bunu ona veremezdim.

"Bana nedenini söylemek ister misin?" Ben daha derine inmek için hiçbir hamle yapmayınca Mam zorladı. "Korkunç bir şey olmuş olmalı." İki ile ikiyi bir araya getirip beşi bulduğunda gözlerinde panik parladı. "Hugh, dördüncü sınıfta olduğunu ve bazı arkadaşlarının kızlarla hızlı hareket ettiğini biliyorum, ama Lizzie daha ikinci sınıfta. Lütfen bana yapmadığını söyle-"

"Ne-hayır!" Daha ileri gidemeden sözünü keserek tersledim. "Ben öyle biri değilim," diye ısırdım, saçlarımı yüzümden iterek. "Asla yapmam."

"Tamam." Mam rahatlamış bir nefes vererek dikkatini tekrar kucağında uyuyan kıza çevirdi. "Sonra *ne* oldu?"

"Buna o karar verdi," diye itiraf ettiğimi duydum ve bu itiraf dudaklarımdan dökülürken sesimin çatlamasından nefret ettim. "Artık beni sevmiyor, anne."

"Buna bir an bile inanmıyorum," diye nazikçe karşı çıktı Mam. "Genç kızlar aşık olmadıkları erkekler için böyle ağlamazlar."

Bu beni çok etkiledi.

İçim parçalandı.

Kalbimi parçaladı.

"Lanet olsun." Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı öyle sıkı kavradım ki kafa derimden koparabileceğimi sandım.

Kesinlikle bir şeyleri mahvetmem gerekiyordu.

Sinirli bir nefes üfleyerek titrek bacaklarımdan üzerinde doğruldum ve derin bir nefes aldım. "Dinle, bilmen gereken tek şey ona elimi sürmediğim, anne. Yapmazdım, tamam mı? Onu bekliyorum... Yani, beklemekten mutluydum."

"Ama?"

"Ama o istemedi." "Neyi istemedi, Hugh?" "Beni beklemeyi."

Annemin yüzünde farkındalık belirdi ve kalbinden benimkine doğru süzülen sempatiyi hissedebiliyordum. "Ah, bebeğim."

"Sakın bir şey söyleme," diye yarı uyardım, yarı yalvardım. "Onun hakkında kötü düşünmeni istemiyorum."

Mam'ın gözleri yaşlarla doldu. "Ben böyle bir şey yapmazdım, aşkım." "Başka kimsenin de böyle düşünmesini istemiyorum." "Tamam, aşkım."

"Çünkü o hasta anne ve her ne yaptıysa kendisi olsaydı bunu yapmazdı." "Oh, Hugh."

"Lütfen. Bunun duyulmasını istemiyorum anne," diye itiraf ettim çenemi ovuşturarak. "Ve kesinlikle Claire'e geri dönmesini istemiyorum. O yüzden lütfen... sadece bunu aklının bir köşesinde bir kutuya koy ve unut." Dizlerimi huzursuzca kırarak, "Çünkü Liz'in buraya ihtiyacı var," diye ekledim. Başımı üçünün iç içe olduğu yere doğru eğdim. "Sana ve Claire'e ihtiyacı var."

"Ya sen?" Annem beni dikkatle izledi. "Neye ihtiyacın var, Hugh?"

Onunla.

Başımı salladım. "Şu anda bunu düşünemem." "Barışacaksın," diye seslendi Mam arkamdan, ben kapı aralığından. "Bunu aşmanın bir yolunu bulacaksın. Göreceksin." "Nefesini tutma" diye cevap verdim.

HIZLI DÖNGÜLER VE YARIŞAN KALPLER

Lizzie

12 KASIM 2003

YORGUNLUKLA BIRLIKTE KAFA KARIŞIKLIĞI DA ÜZERIME ÇÖKTÜ.

Yürüyecek enerjiyi zor buluyordum.

Başım.

Tanrım, her şey dönüyordu.

Düşüncelerime ayak uyduramıyordum.

Kafamın içinde çok hızlı hareket ediyorlardı.

Çok fazla düşünce.

Çok fazla duygu var.

Çok yorgundum ama uyuyamıyordum çünkü zihnim bana eziyet *etmeyi bırakmıyordu*.

Yavaşlamıyor ve *nefes* almama izin

vermiyordu. Tüm renkler ve şekiller.

Tüm o yüzler ve kokular.

Her şey oldu vurmak Ben at Bir kere, ve I kendimi kontrol edemedim.

Bu arada Pierce O'Neill benimle konuşmaya devam etti. Neden benimle konuşmayı kesmedi?

"Ee, ne düşünüyorsun?"

Ben ona yukarı baktım, şaşkın ve kızgın o *hala* idi benimle konuşuyordu. "Ne

hakkında?" "Bizim bunu

başarmamız mı?"

Elime uzandı ve o kadar ş a ş ı r m ı ş t ı m ki onu durduramadım.

Çok şaşırmıştım. "Neyi?"

"Biz, bebeğim," diye kıkırdadı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu resmileştirmemiz konusunda ne hissediyorsun?"

"Resmi mi?" Kendimi fiziksel olarak hasta hissederek boğuk bir sesle söyledim. "*Biz mi?*"

O sırada bir grup çocuk yanımızdan geçti ve içlerinden biri Pierce'ı omzuyla itti.

Thor, fark ettim.

Tanrım, Hugh. O

da oradaydı.

Ama bana bakmıyordu.

Onun yerine, yanında iki arkadaşıyla birlikte okul koridorunda hışımla ilerliyordu.

Elimi serbest bırakarak parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, kendimi sabitlemeye çalıştım ama her şey *yanlış, yanlış, yanlış geliyordu*.

Ama her şey yanlıştı. Ne halt ediyordum ben?

Neyim vardı benim?

Pierce'tan uzaklaşarak kızlar tuvaletine doğru hızla ilerledim ve zar zor zamanında tuvaletlerden birine girebildim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, kusacak bir şey kalmayana kadar vücudum midemdekileri tekrar tekrar reddederken kustum.

Öne doğru sarkarak, göğsüm kabararak kesik kesik bir nefes aldım, bu sırada zihnim bana nadir görülen bir berraklık sundu.

Gerçekliğin.

Dünyadaki tüm iyilikler gitmişti.

Silindi ve yerine zehir kondu.

Üzüntüyle.

Cevaplanmamış sorular ve spekülasyonlarla.

Tüm düşünceler.

Tüm anılar.

Verdiğimi hatırlamadığım kararlar için duyduğum tüm pişmanlık.

Yine de onları ben

yaptım. Bundan

emindim.

Keder - o acımasız boğulma dalgası beni sarmadan önce

tükürmek Ben dışarı üzerinde ve plaj .

suçluluk duygusu ve

yıkım.

Artık bu şekilde olmak istemiyordum.

İyileşmek *istedim*.

Eskiden olduğum kızı bulmak ve bir kez daha o olmak için.

Ama artık orada değildi ve eğer küçük bir mucize eseri onu bulmuş olsaydım, tüm kalbiyle sevdiği çocuk, derisinin şeklini alan iblis tarafından kovalanmıştı.

Amaç neydi?

Zaten her şeyimi kaybetmiştim.

Mahvolmuştum.

SEN BENİM İÇİN DÜNYALARA BEDELSİN.

Lizzie

14 KASIM 2003

ATAN BİR KALP DIŞINDA CANSIZ BİR HALDE, ONUN ÜZERİNDE DURDUM.

Kapı zilini tekrar çaldım. Claire ve Sinead'ın evde olmayacağını biliyordum. Pazar günü ayine giderlerdi ama Hugh genellikle sabahı ders çalışarak geçirirdi.

İçeri girmek için iznim olduğunu biliyordum ama onu rahatsız etmek doğru gelmiyordu.

Ona yaşattıklarımından sonra olmaz.

Kendine hakim ol, Lizzie.

Düşündüğünüz kadar kötü olmayabilir.

Ön kapı içeri doğru sallandığı ve Hugh'un görüntüsüyle karşılaştığım anda, kendime yalan söylediğimi anladım.

Düşündüğüm kadar kötü
değilmiş. Çok daha kötüymüş.

Hugh kollarını göğsünde kavuşturmuş, belli ki ilk benim başlamamı bekliyordu.

"Çok özür dilerim" diyebilirdim sadece. "Tam olarak ne için?"

"Her şeyi." Gergin bir şekilde kollarımı çekiştirdim. "Öyle demek istemedim."

"Hayır," diye başını sallayarak onayladı. "*Sen* bunların hiçbirini kastetmedin ama bu versiyonun kastettiğinden eminim."

"Yine iyiyim Hugh," diye mırıldandım, beni duymasını dileyerek. "Sağlıklı düşünüyorum."

Bir adım daha yaklaşarak çeneme uzandı ve yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. Beni bırakıp başını sallamadan önce gözleri uzun bir süre benimkileri inceledi. "Gerçekten bunca yıldan sonra, dengeni kaybettiğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Ama kendimi sabit hissediyorum," demeye çalıştım, paniğe kapılmıştım. "Lütfen, yemin ederim iyiyim."

"Gözbebeklerin o kadar büyümüş ki, içlerinde hiç mavi yok Liz." Kollarını tekrar kavuşturdu. "İlaçlarını almaya başladın mı?"

Başımı sallamaya başladım ama yüzündeki *saçmalama* bakışı *bana* gerçeği itiraf ettirdi. "Henüz değil."

"O zaman konuşacak bir şeyimiz yok." Kollarını açarak kapıya doğru uzandı.

"Lütfen içeri girip konuşabilir miyiz?" Gözlerimin yaşardığını hissederek yalvardım.

Gözlerinde acı titreşti ve hiddetle uzaklaşıp kapıyı arkasında açık bırakmadan önce sinirli bir hırıltı çıkardı.

Peşinden giderek yalvarmaya devam ettim. "Hugh, ben öyleyim, *çok* üzgünüm."

"Bunu zaten söyledin." Etrafımdan dolanarak salona doğru yürüdü ve ben de hızla onu takip ettim, benimle görüşmek konusunda fikrini değiştirip kaçma ihtimaline karşı gözümün önünden ayrılmasına izin vermekten korkuyordum.

Kanepeye uzandı, gerindi ve uzaktan kumandaya uzandı.

Titreyerek karşısındaki koltuğa oturdum. "Bu konu hakkında konuşacak mıyız?"

"Konuşacak ne var ki?" Konuşurken bana bakmadı, onun yerine gözlerini şöminenin üzerine monte edilmiş televizyona dikti. "Pierce'ın seni ne kadar iyi becerdiğini anlatmaya mı geldin? Çünkü bunu kendine saklamanı tercih ederim."

"Lütfen açıklamama izin verin."

"Gerek yok." Kanallar arasında gezindi. "Ne olduğunu zaten biliyorum."

"Hugh, içiyordum."

"Ben de öyleydim, ama bir şekilde seni aldatmamayı başardım," diye cevap verdi rahatça. "Komikmiş."

"Seni aldatmadım."

"Başka bir delikanlının aletini içine sokmasına izin verdin Liz. Eğer bu senin kitabında hile sayılmıyorsa, sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hayır, yani bunu bilerek yapmadım."

"Oh." Şaşırmış gibi yaptı. "Bunu bilerek yapmadın. Bunu neden daha önce söylemedin? Bu her şeyi değiştirir." Dikkatini yeniden televizyona vererek söylenmeye devam etti. "Bu, takım arkadaşımın seni bir köpek gibi becerdiği zihinsel görüntüsünü yutmayı çok daha kolay hale getiriyor. Aletini amına sokarken saçlarını yumrukladığı görüntüyü kolayca unutabilirim."

"Hugh, yapma..." Elimle ağzımı kapatarak boğuk bir ses çıkardım.

"Özür dilerim. Yeterince açık olamadım mı?" Kumandayı duvara fırlattı. "Tanrım, özür dilerim Liz. Sana daha fazlasını anlatmak isterdim ama partinin sadece on saniyelik bir özetini gördüm."

"Hugh-"

"Odama Liz!" Göğsü kabararak hışımla dışarı çıktı. "Benim lanet yatağında!"

"Biliyorum, biliyorum, çok özür dilerim!" Onu takip etmek için acele ederken koltuktan düştüm, onu merdivenlerden yukarı ve yatağını soyduğu odasına kadar kovaladım. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu istiyor musun?" diye sordu yatağı tabanından sürükleyerek. "Çünkü ben istemediğime eminim."

Bununla birlikte, elinde şilte, yanımdan hışımla geçti ve onu merdivenden aşağı fırlattı.

"Senin için duygusal bir önemi varsa kusura bakma," diye omzunun üstünden alay ederek basamakları inip alttaki şilteyi yeniden topladı. "Bir kızın ilk seferinin özel olduğunu biliyorum."

"Hugh, lütfen!"

Ön kapıyı çekip açarak dışarı çıktı ve yatağı kabaca ön bahçeye attı.

Ellerini silerek topuklarının üzerinde döndü ve içeri girdi.

Yine peşinden gittim, bu işkencenin her saniyesini hak ettiğimi biliyordum.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardım, onu üst kattaki yatak odasına kadar takip ettim. "Lütfen Hugh, bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

"Bilmiyorum Liz. Zamanda geri gidip onu sikmekten vazgeçebilir misin? Bunu yapabilir misin?"

"Çok özür dilerim."

"İki şey." Sesi çatlarken göğsü kabararak homurdandı. "Senden sadece iki lanet şey yapmanı istedim ve sen ikisini de yapamadın."

"Biliyorum, biliyorum," diye hıçkırdım, yere çökmesini ve yanına gitmek için hareket ettiğimde dokunuşumdan geri çekilmesini izledim. "Neyim var bilmiyorum."

"Biliyorum," diye kükredi bana. "Sen bipolarsın ve lanet olası ilaçlarını almıyorsun."

"Özür dilerim-"

"Ruh hali değişimleriyle başa çıkabilirim. Depresyonla başa çıkabilirim. Hatta maniyle bile başa çıkabilirim. Ve çılgın gözlerinle. Ve beni becermeye mi yoksa incitmeye mi çalışacağını asla bilemem. Ama aldatmayı kaldıramam."

"Sana asla zarar vermem."

"Yalancı," diye kükredi, gözyaşları yanaklarına süzülürken büyük bir üzüntüyle saçlarını çekiştiriyordu. "Bana bak, bebeğim! İyice bir bak!"

"Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım," diye bağırdım ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "İlaçlarıma geri döneceğim. Danışmana gideceğim. Her şeyi yaparım, Hugh, her şeyi!"

"Artık çok geç."

"Hayır, hayır, hayır, değil," diye yalvarmaya çalıştım, artık çıldırmış hissediyordum. "Çok geç değil, bebeğim."

"Nasıl olur da çok geç olmaz Liz?" Başını ellerinin arasına aldı. "O geceden beri onu beceriyorsun." Göğsünden acı dolu bir çığlık koptu. "Daha önce bunu düzeltmek için ne kadar umudumuz varsa artık öldü ve gömüldü."

"Evet, yapabiliriz, yapabiliriz, Hugh," diye bağırdım, koluna dokunarak. "Ben seninim. Her zaman senin oldum."

"Ne olacağını sanıyordun Liz!" diye boğuk bir sesle bağırdı, kollarını dizlerine dolayarak. "Her şeyi halının altına süpürebileceğimizi mi?"

"Deneyebiliriz!"

"Hayır." Tekrar başını salladı. "Yapamayız çünkü sen herkesin içinde bize bok attın, Liz."

"Bunların hiçbirini yapmak istememiştim!"

"Biliyorum, biliyorum," diye inledi, sesi gerçekten çelişkili çıkıyordu. "Hasta olduğunu biliyorum. Bunların hiçbirini kastetmediğini biliyorum, ama yine de benim için *gerçek*. Çünkü ben buradayım Liz. Ben lanet olası bir ikincil zararım."

"Hugh..."

"İçine düşecek bir baloncuğum yok bebeğim. Benim duygularım *gerçek* ve senin gibi kapatmak için bir düğmem yok."

Sözlerini özümsemeye çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Lütfen beni bırakma."

"Seni terk etmedim Liz," diye mırıldandı, başını kaldırıp bana baktı. "Sen beni terk ettin."

Kahverengi gözleri benimkilere dikilmişti ve o anda hissettiği her şeyi görebiliyordum. Gözlerindeki acıyı görmeye dayanamıyordum ama bir şekilde kendimi bunu yapmaya zorladım.

Çünkü bakmak zorundaydım.

Bu çocuğa ne yaptığımı görmeliydim.

Kalbimin her atışında sevdiğim çocuğa.

Pişmanlık içimde çalkalandı ve anında kendimden şüphe etmeye başladım.

Ne halt ediyordum ben? Ona
bu şekilde zarar veremezdim.

Onu çoktan incittin, diye tısladı içimden bir ses, *onu kırdın.*
Seni gerçekten seven tek kişi, sigillerin ve her şeyinle.
Onu ezdin.

"Hiçbir anlamı yoktu," demeye çalıştım ama kendimi o kadar
kötü hissediyordum ki

Lanet olası pis ve hak etmeyen. "Bunu neden yaptığımı
bilmiyorum." Bacaklarını ayırarak aralarına girdim ve iri
bedenini sıkıca kavradım. "Sen benim için dünyalara bedelsin."

Kollarımı dar kalçalarına dolayarak yüzümü karnına
bastırdım, kokusunu içime çektim, tenini tenimde hissetmeye
ihtiyaç duydum. Bu çocuğu hayatımda tutmaya ihtiyacım vardı.

Ama bunun için artık çok
geçti. Dokunuşu bana bunu
söyledi.

Omuzları gevşemiş ve başı öne eğilmiş bir halde, sonunda
başımın arkasına yaslanmasına izin verene kadar eliyle
mücadele etti. O anda hak ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Onu kırmıştım; bu parlak, güzel, cesur ruh kırık parçalara
ayrılmıştı.

Yatak odasının zeminine saçılmışlardı.

İstese bile beni geri alamazdı. Çünkü gururu buna asla
izin vermezdi.

İmajımı temizlemek ve her lanet gün onun için bir aşağılama
olmamak istedim, ama ben hala bendim. Geçmişimi silemezdim.
Kullanılmış ve kirliydim. Her zaman öyleydim. Bunu
düzeltmenin bir yolu yoktu. Anılarımı yok edecek sihirli bir
büyü yoktu.

Bedenimi hatırlamaya bile katlanamadığım bir çocuğa
verdiğimi bilmek, nefesimi sonsuza dek tutmak istememe neden
oldu.

Kemiklerimin derisini soymak istememe neden oldu.

Utanç verici.

Elimde kalan tek şey buydu.

BİR BABA GİBİ AYRILMAK

Hugh

20 KASIM 2003

LIZZIE Young'ı HER ZAMAN SEVECEĞİMİ UZUN ZAMANDAN BERİ KABUL EDİYORDUM.

Kalbimin bir çıkarma düğmesi yoktu; b u nedenle içindeki yerini asla kaybetmeyecekti.

Eğer başka birini bulursam yerini değiştirmek zorundaydı.

Eğer kendimi tekrar böyle bir aşka açmaya cesaret edebilirim.

Eğer mümkün olsaydı. Çok şüphe ettiğim bir şey.

Ayrılık hakkında pragmatik düşünmeye, mantığımı ve aklımı kullanmaya çalıştım ama kalbim onun ayaklarının dibinde paramparça olmuşken bu çok zordu.

Daha iyi bir insan olamazdım ve bu sefer diğer yanağımı da çeviremezdim.

Çünkü çok acıtıyordu.

Çünkü buydu.

Eğer onu geri alırsam, benim için böyle olacaktı ve ben daha fazlasını hak ediyordum.

Onu kalacak kadar sevdim, orada tutunacak kadar ona taptım, ama ne zamana kadar?

Bu ne zaman sona erdi?

Başka bir kriz geçirdiğinde ne olacaktı? Beni yine aldatır mıydı?

Endişeli takım arkadaşlarımdan kız arkadaşım hakkında duydukları dedikoduları anlatan bir mesaj akını daha mı alacaktım?

Ya onunla kalırsam ve bu durum üniversite ve sonrasında da devam ederse?

Peki ya evlendiğimizde ve çocuklarımız olduğunda? Yine böyle yaşamak zorunda kalacak mıydım?

Yapabilir miyim?

Peki bunu paylaştığımız çocuklara nasıl açıklayacaktım?

Çizgi neredeydi?

Bunu aniden fark ettim.

Bu çizgi, sınır ve kırılma noktasıydı. Burası ayrıldığıımız yerdı.

Bu, batan gemiyi terk ettiğim kısımdı.

Özür diledikten sonra Liz mesaj atmaya, özür dilemeye ve telefon etmeye devam etti.

Telefonumu kapatmak zorunda kaldım çünkü onu görmezden gelmek kalbimi kırıyordu.

Ona numaramı silmesini söylediğimde bunu kastetmemiştim. Ama sonrasında başa çıkacak kadar güçlü değildim.

İçimdeki her şey ona geri dönmek istiyordu ama yapamadım.

"Hugh." Babamın sesi düşüncelerime sızdı ve öğle yemeğimi hazırladığım yerden döndüğümde onu mutfak masasında otururken buldum. "Otur oğlum."

"Yapamam," diye kestirip attım, dikkatimi yeniden öğle yemeğime yönelttim. "Okula gitmek için otobüse yetişmem gerekiyor."

"Lütfen, Hugh," diye itti. "Biraz baba-oğul sohbetine ihtiyacımız var. Sonra seni okula bırakırım."

Yüce İsa.

Bu adam beni o kadar rahatsız etti ki ondan mümkün olduğunca uzak durdum.

Zamanının büyük bir bölümünü ailesinden vebadan kaçır gibi kaçarak geçirdiği düşünüldüğünde zor değildi.

Bu nedenle, onun aniden baba-oğul sohbeti yapma arzusunu hem gereksiz hem de sinir bozucu buldum.

İsteksizce masaya oturduğumda babam "Ee," dedi. "Nasılsın oğlum?"

"Tamam."

"Ben öyle duymadım."

Anne!

Çok
güzel.

"Eğer bana sormak istediğin bir şey varsa, o zaman sor." Sandalyemde arkama yaslanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Havadan sudan konuşmaya gerek yok."

Gözlerinde acı parıldıyordu ama pişmanlık hissetmedim.

On yıl boyunca beni terk edemedi ve canı istediğinde geri dönmedi ve ben de bunu sevdiğim insanlara asla yapmayacağıma yemin ettim.

Ailem ve arkadaşlarım bana her zaman güvenebilirdi.

Ben asla onun gibi çekip gitmezdim.

Ben bir erkek olurdum.

Onurlu ve güvenilir olurdum.

Çok çalışacak ve tüm saygımı kaybettiğim bir adamdan asla sadaka almayacaktım.

Kız kardeşime yaptığı gibi, "iyi bir hafta" geçirdiğinde beni hediyelerle ve doğaçlama gezilerle asla etkileyemeyecekti.

Parası onda kalabilir. Ben

kendim kazanırım.

"İlişki sorunlarınız olduğunu duydum?"

"Hayatla ilgili sorunlarım var baba," diye cevap verdim.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Belki sana yardım edebilirim."

Bununla alay ettim. "Bırak bizi, kendine bile yardım edemiyorsun."

Babam yüzünü buruşturdu. "Bu hiç adil değil."

"Evet, hayat adil değil baba ve gerçekler acıtır."

"Her zaman senin yanında olmadığımı biliyorum," diye söze başladı ama başka bir bahane bulamadan sözünü kestim.

"Bu en hafif tabirle," diye karşılık verdim esprisiz bir kahkaha atarak. "Joe'dan beri bu evde bir hayalet gibisin."

Öldü. Benim için orada olmaya gelince? Komünnyona katıldığımndan beri yanımda değilsin." Artık iyice coşmuştum, hemen öfkemi ondan çıkardım. "Bu anlık ziyaretler annem ve Claire'de işe yarayabilir ama benim üzerimde denemeye zahmet etme. Çünkü buna ihtiyacım yok, duydun mu?" Gözlerimi kısarak tükürdüm, "*Sana* ihtiyacım *yok*."

SERBEST BIRAKILAN YÜKÜMLÜLÜKLER

Lizzie

29 KASIM 2003

KAFAMDAKI HER ŞEY BİR ELEKTRİK DÜĞMESİ GIBİ KAPANDI.

Tüm acıları.

Tüm duygular. Tüm
anılar.

Her şey *puf!*

Artık umurumda değildi ve buna bayılıyordum.

Hiperaktif bir şekilde, bu çılgınlığın içinde başarılı oldum ve
haftalar süren okul ödevlerimi sadece bir gecede tamamladım.

Ya benim hikayelerim?

Tanrım, hikâyelerim hiç bu kadar ayrıntılı olmamıştı.

Yaratıcılık kalemimden sayfalara dökülüyordu.

Gerçekten de o anda her şeyi yapabileceğimi düşünmüştüm.

Okulda benim hakkımda istediklerini söyleyebilirlerdi.

Umurumda değildi.

Bana zarar veremezler.

Ben yenilmezdim, lanet olsun.

Siktir et o sürtükləri.

Onları kalemimle *ezerdim*. Kelimelerimle onları
mahvederdim ve bu konuda kötü hissetmek gibi bir endişem
yoktu çünkü hiçbir şey hissetmiyordum.

En ufak bir pişmanlık
duymadım. En büyük
rahatlamaydı.

Başından beri içimdeydi - dünya çok zorlaştığında içine
kaçmak için harika bir mağara.

Uyku zayıflar içindi ve ben *güçlüydüm*.

Güçlü ve kuvvetliydim.

Artık vücudumun altında canavarlar yok.

Fiziksel dokunuşa açtım, onsuz öleceğimi hissediyordum.

Bir çölde koşuyor, çılgınca bir su havuzu arıyordum. O olmadan ölebilirdim. Çok susamıştım. İçimdeki susuzluğu, yanmayı dindirseydi kirli balçığı bile tüketebilirdim.

Pierce içimdeyken böyle hissediyordum. O bir amaç için bir araçtı.

Buna anlam veremedim çünkü deliliğe nasıl anlam verebilirsin ki?

Tüm mantık, akıl ve ahlaki değerler devre dışı kalmıştı. Bedenim artık tamamen ilkel içgüdülerle hareket ediyordu.

Sanki ruhumdaki iyiliğin her zerresi buharlaşmış ve yerini kötülüğe bırakmıştı.

Yedi ölümcül günah tarafından ele geçirilmiştim. Gurur.

Açgözlül

ük.

Şehvet.

Kıskançlık.

Oburluk.

Gazap.

Tembellik.

Her biri tarafından tüketildim ve doyamadım.

Bir köşede sallanıp durmuyordum, geçmişin sesleri peşimi bırakmıyordu ve hayatım boyunca ağlamıyordum.

Hayır, üretken ve başarılıydım.

İhtiyaçlarımla ilgileniyordum.

Okulda başarılı olmak ve hayattan istediğimi almak. Eğer insanlar bundan hoşlanmıyorsa, canları cehenneme.

Eskiden böyle hissetmekten ne kadar korktuğuma güldüm.

Tüm o korku ve endişe.

Tüm o panik ve belirsizlik, peki ne için? Hayatta en çok sevdiğim şeyi kaybetmekten korktuğum için mi? O çoktan gitmişti.

Artık kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Şu lanet olası doktorlar ve onların lanet hapları.

Hepsi yalancı.

İlaçları kullanırken perişan haldeydim.

Ya Şimdi?
Artık *özgürdüm*. Ve
kendimi *özgür*
hissediyordum.

FREUDIAN SLIPS

Hugh

3 ARALIK 2003

KALBİM KIRILMIŞTI, KAFAM PARAMPARÇAYDI VE KIZ ARKADAŞIM

Tüm bunların arkasındaki itici güçtü.

Eski kız arkadaş, kendime hatırlattım.

Cidden, ruh halindeki ani değişimlerle baş edemiyordum.

Geçen hafta boyunca her lanet gün Liz, kız kardeşimle takılma bahanesiyle evime gelmiş ve beni geri kazanmaya çalışmıştı.

Cuma gecesi geldiğinde, Liz beni yatağına geri çekmek için her şeyini ortaya koymuş, teninin her santimini göstermişti.

Ona odamı terk etmesini kaç kez söylediğimin bir önemi yoktu, kız beni duyamayacak kadar bulutların üzerinde yükseliyordu.

"Neden pes etmiyorsun?" diye mırıldandı, sanki buna hakkı varmış gibi kucağıma oturdu.

Claire'in yatağından çıkıp benim yatağıma girdiğinden beri yirmi dakika geçmişti ve ben sabırsızlanmaya başlamıştım. *Ve güçsüz*. "Çünkü bir kez yaparsam, geri dönüşü olmaz."

"Ha." Liz bana sırtıttı, gözleri vahşi ve yabaniydi. "Sen *Teslim olursan* değil, *bir kez* teslim olursan."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözlerimi kıstım. "Bir dil sürçmesiydi."

"Uh-huh." Göz kırptı. "Freudyen bir hata."

"Hayır, Freudyen bir sürçme değil, sadece sıradan bir Hughie sürçmesi," diye karşılık verdim. "Bunu okumaya kalkma. Sonunda hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Oh, bundan hiç kuşum yok," diye düşündü, hala beni sıkıştırıyordu, hala sallanıyordu kalçaları kışkırtıcı bir şekilde. "İşte

kesinlikle hiçbir şey uzaktan hayal kırıklığı hakkında ne ben

Şu anda *hissediyorum*."

"Tam tersine"-kalçalarımı yukarı doğru savurmak için durakladım, devam etmeden önce onu azgın ereksiyonumdan uzaklaştırdım-"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama her erkek seksi bir özür olarak kabul etmez."

"Sadece sekse ne dersin?" Yeleğinin eteklerine uzanarak başının üzerinden geçirdi ve bana çıplak göğüslerinin muhteşem görüntüsünü verdi. "Özür hariç."

Tanrım, çok güzel göğüsleri vardı.

Bir avuçtan fazla ama sütyensiz gidebileceği kadar mütevazı.

Toz pembe, gül goncasına benzeyen meme uçları sürekli çakıllı ve gergindi.

"İkisini de istediğimi kim söyledi?" Alay ettim, göğsümün üzerinde oturan zihin orospusuna yeniden odaklandım, bir santim bile vermek istemiyordum. Taşaklarımın baskıdan düşmesine neden olsa bile, *vazgeçmeyecektim*

"Aletin öyle olduğunu söylüyor," diye meydan okudu. aletimin üzerine yaz.

"Ve kafam öyle olmadığını söylüyor." Hemen geri ittim.

"Peki ya kalbin?" diye sordu kalçalarını ustalıkla döndürerek. Evet, ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Kalbin ne diyor?"

Bu düşünce ruh halimi kararttı ve "Kalbim ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenme diyor" diye cevap verirken kendimi tutmadım.

"Vay canına," diye nefes aldı ve acısını gözlerini kısarak bakarak gizledi. Yine de gördüm ve beklediğim kadar iyi hissettirmedi. "Sanırım bunu hak ettim."

"Evet," diye sessizce kabul ettim. "Sanırım öyle."

Hakkını vermek gerekirse, kararmaya başlayan ruh halini toparladı ve zevkle baştan çıkarıcı kadına dönüştü. Yaramazca sırtarak tişörtümü yukarı çekti ve tırnaklarını karnımda gezdirdi.

"Mm." Seksi bir inilti çıkardı. "En seksi karın kaslarına sahipsin."

İçimdeki ürpertiği bastırarak kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve ona sert bir bakış attım. "Ne yazık ki takım arkadaşım tarafından azarlanırken bunu düşünmedin."

"Bunu telafi edebilirim." Yüzüme o kadar yaklaştı ki dudakları dudaklarıma değdi ve mırıldandı: "Eğer evet dersen."

Sonsuz bir özdenetimle ve Pierce O'Neill'in onu yatağına yığışının zihnindeki görüntüsü hâlâ hafızamda tazeyken, çenemi yukarı kaldırdım, gözlerinin içine baktım ve "Hayır" dedim.

YATILAR VE STEVIE

Hugh

4 ARALIK 2003

LIZ ERTESI AKŞAM YATAK ODAMA HIŞIMLA GİRDİĞİNDE,
Elinde CD kutusuyla doğruca müzik setime yöneldi. Gözle görülür bir öfkeyle diski kutusundan çıkarıp bana fırlattı.

"Tanrım," diye haykırdı Gibs, kadının önünden çekilirken dengelemekte olduğu topu düşürdü.

"Liz." Ben de aynı derecede sinirlenerek çantayı havada yakaladım ve Fleetwood Mac'in *The Dance* albümü olduğunu hemen fark ettim. "Ne yapıyorsun burada?"

Tek bir kelime bile etmeden diski ve on iki numarada durmadan önce parçalar arasında gezinmeye başladı.

Ardından, parmağını ileri sarma düğmesinin üzerinde tutarak, 3:38'de bırakana kadar şarkının bazı bölümlerini atladı.

Stevie Nicks'in unutulmaz sesi odayı doldurduğu anda, eski kız arkadaşım bana bakmak için dönmeden önce sesi maksimum kapasiteye çıkardı. Yine tek bir kelime bile etmedi, şarkının onun yerine konuşmasına izin verdi.

Bunun yerine, tam karşımda durup göğsünü benimkine degecek şekilde kabartarak bana işkence etti.

Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak gözlerini benimkilere kilitledi ve müzik ikimizin de içinde sekerken beni yakalayıp tutsak etti.

Arkadaşlarımla gözünü önünde olmamızı umursamıyor gibiydi ve ben de gözümü ondan alamıyordum.

Gözleri ham duygularla parlıyordu -bir kısmı öfke, çoğu acı. Bakışlarının yoğunluğu şu anda çok fazlaydı ve gömmek için çok çalıştığım kalp kırıklığının saldırısını da beraberinde getiriyordu. Çenem titriyordu, her kasımı hissederek ona ters ters baktım. içinde benim vücut kilit yukarı ile gerginlik olarak onu gözler şarkının sözlerini bana haykırdı.

İkimiz de uzun süre kımıldamadık. İstesem de yapamazdım.

Kapana kısılmıştım.

O bana baktıkça nefes alışım hızlandı, ta ki göğsüm onunkiyle birlikte kabarana kadar.

Çünkü bu çok fazlaydı. Onun için çok fazla şey hissettim.

Tüm acılar, tüm anılar, tüm o yanlış yere konmuş hayranlıklar. Felç ediciydi.

Ama tereddüt etmezdim.

Bu sefer pes etmeyeceğim.

Yapamadım.

Şarkı bitti ve son bir bakışla bakışlarını benimkilerden ayırdı, topuklarının üzerinde döndü ve odamdan çıktı.

Dudaklarından tek bir kelime bile dökülmemişti ama benim için tüm düşünce zincirini başarıyla mahvetmişti.

On üçüncü parça çalmaya başlarken tek yapabildiğim orada durup ona bakmaktı.

"Sanırım sana bir şey söylemeye çalışıyordum, Hugo."

"Öyle mi düşünüyorsun Gibs?" Feely kuru bir sesle cevap verdi.

Eliyle omzuma vurmadan önce hevesle başını salladı. "Kesinlikle."

SABAH ERKEN KALKMAK VE **LINDSEY**

Lizzie

5 ARALIK 2003

ÖNÜNDE YAPTIĞIM ŞEYİ YAPMAMA NEYİN SEBEP OLDUĞU HAKKINDA
HIÇBİR FIKRIM YOKTU.

ARKADAŞLARI, AMA pişman olmadım.

Çünkü benimle konuşmuyor ve beni dinlemiyordu.

Elimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Ne oldu?" Claire o gece yatağında bağdaş kurmuş otururken sordu. "Yani, onun kardeşim olduğunu biliyorum ama benimle de her zaman konuşabilirsin, anlıyor musun? Ben senin için buradayım, kanka."

Ona söyleyemedim çünkü gerçeği öğrenirse hiç arkadaşım kalmayacaktı.

Kardeşine nasıl ihanet ettiğimi bilseydi.

"Benim yüzümden," diye fısıldamak için kendimi zorladım, çünkü bu bizi ne kadar ayırırsa ayırsın, kendisinin hiçbir payı olmayan bir şey için suçu üstlenmesine izin veremezdim. "Hepsi benim suçum Claire."

"Gerard bana artık bu konuda konuşmamam gerektiğini söyledi," diye saçmalamaya devam etti. "Nedenini söylemedi ya da bana bir açıklama yapmadı ama artık ilişkiniz hakkında konuşmayacağıma dair bana söz verdirdi. Hiç kimseye."

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Hugh'nun bunu unutmak istemeye hakkı var."

Gözleri üzüntüyle irileşti. "İlişkinizi unuttunuz mu?"

"Ben, Claire," diye yanıtladım derin derin yutkunarak. "*Beni* unutmak için."

O gece uyku kolay gelmedi, ama sabahın erken saatlerinde nihayet uykuya daldığımda, dakikalar sonra başımın yanında duyduğum yüksek ses ve yorganın üstüne düşen hafif ve plastik bir şeyin hissiyle uyandım.

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım ve tam zamanında Hugh'nun devasa müzik sistemini hoparlörleriyle birlikte kız kardeşinin komodininin üzerine kapattığını gördüm. Kız kardeşinin yatağının benim uyuduğum tarafında olan.

Müzik setini kız kardeşinin komodininin arkasındaki elektrik prizine takıp çalıştırdıktan sonra Hugh ayağa kalktı ve on beş numarada karar kılmadan önce hızla şarkılar arasında gezinmeye başladı.

Tarihi davul kalıbı ve gitar riffi kulağıma geldiği anda ne yaptığını anladım.

Cevap veriyor.

Kalbim şiddetle çarpıyordu, üzerime fırlatılan CD kutusunu kaptım ve Fleetwood Mac'in "Go Your Own Way" şarkısı hoparlörlerden akarken ona bakakaldım.

Ses düğmesine uzanıp maksimum seviyeye getirdiğinde gözlerini benden ayırmadı.

Evet, onu duyduğumdan emin olmak istiyordu.

"Tanrım, neler oluyor böyle?" Claire inleyerek başının üzerine bir yastık geçirdi ve yorganın altına daha da gömüldü. "Kapat şunu, Liz."

Cehennemın donma ihtimali daha yüksekti.

Kardeşinin gözleri tarafından hem büyülenmiş hem de tuzağa düşürülmüş bir halde, kılımı bile kıpırdatmadan beni izlemesini izledim.

Pişmanlığımın ağırlığı beni yatağa yapıştırırken, onun kızgınlığının gücü ciğerlerimdeki havayı sıkıyordu.

İçindeki öfkenin kaynadığını hissedebiliyordum; incinmişliğini ve sessiz suçlamalarının kalbinden çıkıp benim kalbime doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Bu senin suçun, diyordu bana gözleriyle. Bunu bize sen yaptın.

"Omigod, Hugh!" Bir dağın altından yüzeye çıkmak
Claire, çirkin kışlı, büyük boy peluş ayısı Garry'yi kardeşinin kafasına fırlattığında hararetli bakışmamızı bozdu. "Defol git odamdan, seni ucube ve lanet müziğini de yanında götür!"

Son bir duygusal bakıştan sonra Hugh gözlerini benimkilerden ayırdı ve kapıya doğru ilerledi, ama müziği kapatmadı, gururunun söylemesine asla izin vermeyeceği şeyleri bana anlatmak için müzik setini arkasında bıraktı.

BEN BAY BRIGHTSIDE'IM.

Hugh

12 ARALIK 2003

OKUL RUGBY TAKIMIMIZ BU AKŞAM SHEELER KUPASI'NI KAZANDI

Ve takımdaki bazı yaşlı çocuklar bunu kutlamak için Creano'nun evinde doğaçlama bir parti düzenlemeye karar verdiler.

biliyordum ki buraya gelmek bu gece bir kötü bir fikirdi, ama ben

Bir şekilde Feely'nin beni ikna etmesine izin verdi, ama sonra dönüp kendisi gelmedi. Ben çoktan gelmişken bana gönderdiği mesaja göre, Feely'nin müzik kulübünden yeni bulduğu arkadaşının önemli bir konuda yardımına ihtiyacı vardı.

Evet, haklısın.

Kızlara ne tür bir yardım sağladığını biliyordum ve bunun bok küremek olmadığı kesindi.

O sırada hoparlörlerden The Killers'ın "Mr. Brightside" şarkısı çalmaya başladı ve ben de şarkı sözleri yüzünden kişisel olarak saldırıya uğradığımı hissederek kederli bir şekilde iç çektim.

Eğer ben de Johnny gibi evde kalsaydım, şu anda altıncı sınıfın kanepesinde oturuyor ve kendi cehennemimi görüyor olmazdım.

Liz buradaydı, dans etmeye çalışırken Pierce'ın her yerine sürtünüyordu ama birbirlerinin yüzlerini parçalamak için durup duruyordu.

Yüce İsa.

Bir türlü fırsat bulamadım.

Gerçekten yapamadım.

Bakmamak için elimden geleni yaptım ama bir şekilde bakışlarım hep ona döndü.

Onunla dans etmek.

Göğsüne dokunmak.

Dudaklarını öpmek.

Gibbie önümdeki sehpanın üzerine çöküp korkunç manzarayı kapatmadan birkaç saniye önce, "Bakma delikanlı," diye talimat verdiğini duydum. "Gözlerini benden ayırma."

"Ben iyiyim Gibs," demek için kendimi zorladım ama tam tersini hissettim. "Gerçekten iyiyim."

"Beni dinle," dedi sonra, dirseklerini kalçalarına dayamak için öne doğru eğilerek. "Acı çektiğini biliyorum, bunun seni öldürdüğünü biliyorum ve bunu yaşamak zorunda olduğun için çok üzgünüm delikanlı." Derin bir iç çekti ve gözleriyle beni dinlemem için yalvardı. "Ama ayağa kalkmalısın, Hugh. Kendini toparlamalı ve savaşmalısın, delikanlı."

"Deniyorum," diye ısırdım, kalbimin aynı anda hem paramparça hem de gök gürültüsü olduğunu hissederek. "Ama *içim* o kadar *boş* ki Gibs."

"Biliyorum," dedi dizimi sıkarak. "Ve biliyorum "Onu hâlâ seviyorsun ama artık bitti, delikanlı." Dünyadaki en eski dostum yüzünü buruşturdu ve ekledi: "Onu bırakmalısın."

Bunu duymak ne kadar acı verici olsa da, benim için en iyisini düşündüğünü ve beni asla sırtımdan bıçaklamayacağını *bildiğim* bir arkadaşşımdan gelen sağlam bir tavsiyeydi.

Gibbie pek çok şey olabilirdi ama sadakatsizlik bunlardan biri *değildi*. Hayatım boyunca ondan daha sadık bir insanla karşılaşmamıştım. Aramızın açık olup olmaması önemli değildi, özel hayatımla ilgili tek bir kelimeyi bile kimseye, Johnny ve Claire'e bile anlatmazdı. Benimle ilgili arkadaşlarımızdan daha çok şey biliyordu, en kötü günlerimi benimle birlikte yaşamıştı ve tüm bunları mezara götüreceğinden kesinlikle emindim.

Ayrılıktan sonra beni yerden kaldıran Gibs'ti ve en karanlık günlerimde yanımda oturan da oydu - ve çok karanlık günler geçirmiştım. Ayrılıktan sonra saçtığım boklar aklımı başımdan almıştı. Bunu düşünmeye cesaret edemedim. Gibs hiçbir zaman bunu yüzüme vurmadı.

Tanrım, ile olan arkadaşlığımla onunla bir için mahvetmediğim için o kadar rahatlamıştım ki kız kim herhangi birinin kızıydı .

Çünkü her şey tam da böyle olmuştu.

Burada onunla birlikte olmak hâlâ biraz garip geliyordu, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi. Sanırım uzun zamandır delikanlıyı tanıdığım için kafamı ısıyorlardı ve ben de onunla kaliteli zaman geçirmeye alışkın değildim.

"Her şey yolunda Hugo," diye araya girdi Gibbsie, aklımdan geçenleri açıkça okumuştı. "Köprü'nün altından çok sular aktı," diye ekledi muzip bir göz kırpışla. "Arkadaşımı tam zamanlı olarak geri kazandığım için mutluyum. Senin velayetini paylaşmak benim için kötü anıları tetikliyordu." Kıkırdayarak ekledi: "Boşanırken senin tam velayetini seve seve alırım."

Tanrım, boktan bir arkadaşım.

"Seni seviyorum Gibbs," demeye karar verdim, çünkü neden olmasındı ki? Liz beni zaten sınırların ötesinde küçük düşürmüştü. Kaybedecek hiç gururum kalmamıştı. "Sen olmasaydın şu anda nerede olurdu bilmiyorum, delikanlı."

"Hislerimiz karşılıklı kardeşim," diye yanıtladı dizimi tekrar sıkarak. "Sen de benim payıma düşen karanlık günleri atlatmamı sağladın."

"Sence iyi olacak mıyım?" Fısıldadım, içim o kadar hasarlıydı ki birinin bana güven vermesine ihtiyacım vardı. "Bunu atlabilecek miyim?"

"Elbette başaracaksın," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Ve eğer bunu aşma yolunda takılıp kalırsan, seni çizginin ötesine itmek için hemen arkada olacağım." Cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Bunu *başarabilirsin* Hugo Boss-adam, ben de senin arkadayım." Gri gözleri samimiyetle parlıyordu. "Her zaman."

"Biggsie!" Luke Casey elinde birkaç şişe birayla kalabalığın arasından süzülerek seslendi. "Bugün çok destansı bir gol attın." Yanımdaki kanepeye çökerek bana bir şişe uzattı ve diğerini Gibbs'e verdi. "Maçı bizim için sen kazandın, delikanlı."

Gibs kıkırdayarak, "Öyle yaptı," dedi ve hemen şakacı rolüne geri döndü. "Topun çatlaması ne yazık Pierce

"Ama yine de başının üstünde." Gibs göz kırptı ve ekledi: "İhtimaller neydi ki?"

"Gerçekten de öyle," diye düşündüm, şişemden bir yudum alarak. "Biggsie, bebeğinin hikayesi nedir?" Danny Call

birkaç arkadaşıyla birlikte bize katıldığında sordu. "Ciddi misin ve o adil bir oyun mu?" Başını, Pierce ve benim sınıfımdan birkaç kişinin daha üzerinde sürtündüğü yere doğru eğdi. "Yoksa senin için onun burnunu kırmamı mı istiyorsun?"

"Evet, bunu duymuştum," diye mırıldandı Luke, sesi onaylamayarak. "O lanet olası bir salak."

Robbie Mac gözlerini kısarak, "Hiç hoş değil," diye ekledi. "Bir delikanlıyla dalga geçmek başka bir şey, ama bu tam bir pislik davranışı."

"Oraya gidip buna bir son vermeniz gerektiğini düşünüyor musunuz?"

Oraya gidersem, konuşmaya istekli olduğumu düşünecekti ve eğer böyle düşünürse, bizi yeniden alevlendirmeye çalışabilirdi ve dürüst olmak gerekirse onu tekrar uzaklaştıracak gücüm yoktu.

Onu sevdiğimi ve önemsedığimi zaten biliyordu. Elimdeki tek araç kınama duygumdu. Bunu kaybedersem, onunla birlikte cehenneme geri dönerdim ve bundan sağ çıkamazdım.

Bana fırlattığı her şeyle, tüm olaylarıyla ve tüm ruh halleriyle başa çıkabilirdim ama sadakatsizliğe tahammül *edemezdim*.

Üzerimdeki tişörtten hâlâ onun kokusunu alabildiğime emindim. Daha da kötüsü, söz konusu tişörtün bana geçen Noel'de aldığı tişört olduğuna dair içimde korkunç bir his vardı.

Bira şişemin içindekileri bitirirken, üzerimdeki her giysiyi yıkamayı aklıma not ettim.

Her şey lekelenmişti ve benim temiz bir sayfaya ihtiyacım vardı.

"Harika, çocuklar," diye cevap verdim, kendi kendime onlar yüzünden bir metre daha haysiyetimi kaybetmeyeceğime yemin ettim. Beni kemiklerime kadar soyduklarında değil. Sanki hiçbir şeyim yokmuş gibi omuz silktim.

Dünyayı umursamadan arkama yaslandım ve cevap vermeden önce biramdan bir yudum aldım, "Kötü bir şey olmadı."

"Senin arkandan Pierce'i becerdiğine dair bir dedikodu dolaşıyor, delikanlı."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Duyduğun her şeye inanma."

"Yani yapmadı mı?"

"Bir gün ara vermeye karar verdik," dediğimi duydum, benimkini umursamayan bir kızın itibarını korumak için dişlerimin arasından yalan söylüyordum.

"Yani, tamamen kapalı gibi mi?" Danny endişeli bir sesle itti. "Kalıcı olarak mı?"

"Daha kalıcı olamazdı," diye cevap verdim, kendimi ona son bir kez bakmaya zorlayarak. Bunu yaptığım anda midemdekileri kusmak istedim.

"Siktir." Danny "İyi misin Hugh?" diye sorarken ses tonu ciddiye.

"Cally, ben harikayım," diye karşılık verdim ona kaygısız bir gülümsemeyle. "Bunun için endişelenme."

Gibs, altıncı sınıflardan birinin uzattığı esrardan bir fırt çekerek, "Artık onun sorunu değil," diye eklemekte gecikmedi. "Kum-bay-fucking-ya, Hugo."

"Dinle, sana karşı dürüst olacağım Hugh," dedi Luke, diğer çocuklar bugünkü maç hakkında konuşmaya başladıklarında. "Takımdaki çocuklarla biraz takılıyor." Rahatsızlık içinde kıpırdanırken sesini alçak tuttu, böylece onu sadece ben duyabildim. "Merak etme delikanlı," diye eklemek için acele etti, bu konuyu bana açmaktan tedirgin olduğu belliydi. "Dönek Piercy dışında, diğer çocuklar senin arkanda."

"Kötü bir şey olmadığını söyledim," diye cevap verdim, midem bulanıyordu. "Evet, biliyorum delikanlı," diye cevap verdi, omzuma vurarak içinde destek. "Ama Bendeğil olarak kalın olarak şunlar piçler." Lanet olsun.

"Şu anda cesur bir yüz ifadesi takındığını biliyorum, delikanlı ve sana hak veriyorum, ama birbirimizi bebekliğimizden beri tanıyoruz ve sen benim için her zaman iyi bir arkadaş oldun, bu yüzden sana haftanın her günü Pierce'in yerine senin arkanda olacağımı söylemem gerektiğini hissettim."

"Şerefe, Lukey," diye cevap verdim, kendimi başımı tutmaya zorlayarak. "Gerçekten minnettarım delikanlı, ama bu yüzden başının derde girmesini istemiyorum." İçimi çekerek ekledim, "Hepimiz aynı okulda okuyoruz ve aynı takımda oynuyoruz, bu yüzden bu konuda üst yolu seçeceğim."

"O zaman sen ondan daha iyi bir adamsın," diye yanıtladı omzumu sıkarak. "Ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

SENI SEVİYORUM, ÖZÜR DILERİM.

Lizzie

12 ARALIK 2003

BU EN BAŞINDAN BERİ KÖTÜ BİR FIKIRDI.

Gelmemeliydim. Ama
buradaydım.

Hayatının önemli bir gecesini daha mahvetti. Çünkü
bu Hugh'un gecesiydi, benim değil.

Takımlarının galibiyetini kutlayan oydu, ben değil.

Ama Pierce beni davet ettiğinde, onu tekrar görme şansından
vazgeçemezdim. Bir parçam onu gözetlemek, hayatına devam
edip etmediğini görmek ve kendi lanet kalbimi kırmak istiyordu.
Çünkü eğer hayatına devam ediyorsa, buna tanık olmam
gerekiyordu. Belki o zaman geceleri biraz uyuyabilirdim. Belki
pişmanlığım la boğulup durmazdım.

Sarhoştum.

Öyle olduğumu biliyordum ama damarlarımda dolaşan
alkolün hareketlerimle hiçbir ilgisi yoktu.

Pierce'ı üst kata kadar takip ettiğim için votkayı
suçlayamazdım, diğer kısımlar için de shotları suçlayamazdım.

Hayır, hepsi bendim.

İçimde bir şeyler kırılmıştı, Caoimhe öldüğünden beri, hatta
belki de ondan önce kırılmıştı ve ben de bunun etkisiyle
boğuluyordum.

Yatağa uzandım ve hayatımı mahvettiğim çocuğun vücuduma
istediğini yapmasına izin verdim.

Benimle işi bittiğinde yataktan kalktı, kot pantolonunun
fermuarını çekti, yanağıma yarım ağız bir öpücük kondurdu ve
beni düşüncelerimle, kargaşamla baş başa bırakarak alt kattaki
arkadaşlarının yanına gitti.

Kendimi kullanılmış ve kirli hissederek hızla giysilerimi
aldım ve bitişikteki banyoya girdim.

Kapının kilidini açtığım anda bir yığın halinde yere yığıldım ve kaynar gözyaşlarımın elmacık kemiklerime saldırmasına izin verdim.

Çılgılık atma isteğimi bastırarak yumruğumu sertçe ısırdım ve başımın arkasını defalarca kapıya vurdum.

Acıya ihtiyacım vardı.

Gürültüyü bastıran tek şey buydu. Çünkü kafamın içindeki gürültü, dayanabileceğim herhangi bir fiziksel acıdan çok daha fazla acı veriyordu.

Bu yeterli değildi.

Hiçbir şey yeterli görünmüyordu.

Elimdeki tek şey görüntülerdi.

Hatıralar.

Terli vücudu. Korku.

Çılgılıklar.

Hisler. Acı.

Onun ağırlığı.

Yatak yaylarının gıcırdama sesi. Farklı bir hayatın.

Alternatif bir evrenin.

Onun acısını hissetmeyi

bırakmalıydım. Bana ait değildi.

Benim travmam *değildi*.

Paniğin histeriye dönüştüğünü hissederek lavabodan rastgele bir diş fırçası kaptım ve tüm gücümü kullanarak onu ikiye ayırdım.

Çılgına dönerek diş fırçasının kafasının olduğu kısmı bir kenara attım ve onun yerine diğer parçayı kullandım. Sert plastik mükemmel değildi ama ihtiyacım olan şeyi yapacaktı.

Plastik sapı sol elime geçirerek sivri ucunu kalçama vurmaya başladım.

Önce nazikçe, ta ki keskin çıkıntı derimin üst katmanını yırttığında keskin, haşlanma hissinin duyularıma saldırması için yeterli ivmeyi kazanana kadar.

Deriyi kırmak zordu ama zevk aldığım bir şeydi.

Şimdi acımasızca, elimi vahşi bir ritimle ileri geri hareket ettirdim, acı neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde boştaki elimi ısırdım.

Ama henüz duramadım.

Çünkü yorgun değildim.

Doymamıştım.

Dengeli

değildim. Buna

ihtiyacım vardı.

Görüntülerin kafamdan çıkmasını sağlamam gerekiyordu ve bunu tam olarak bu şekilde başardım.

Onu bu şekilde uzaklaştırdım.

Ancak uyluğumun eti elimden damlayan kandan ayırt edilemeyecek hale geldiğinde durdum.

Kesik kesik bir nefes vererek derme çatma silahımı bıraktım ve iki elimi altımdaki serin fayansların üzerine koymadan önce bir kenara fırlattım.

Gözlerimi kapatarak derin ve yavaş nefes aldım, kendimi bir anlığına acıyla baş başa bıraktım.

Beynimin zihinsel acıdan fiziksel acıya giden yolu yeniden düzenlemesine izin vermek.

Birkaç kutsal *huzur* anını yakalamak.

Sersemlemiş ve bitkin bir halde, sırtımı kapıya yaslayarak yığıldım ve nefesimi tuttum, yeterince uzun tutarsam uykuya dalıp Hugh'un yatağında uyanabileceğimi umuyordum.

A küçük ise Daha sonra, ne zaman I oldu
redressed ve Aşağıya indiğimde o bilindik suçluluk
tsunamisiyle sarsıldım. Suçluluk duygusu

Oturma odasına girip Hugh ile göz göze geldiğim an, utancımın beni tamamen yuttuğunu hissettim.

Viski gözleri ruhumda delikler açtı ve hem kollarına koşmak hem de kendimi bir köprüden aşağı atmak istedim.

Yukarıda başka bir çocukla ne yaptığımı tam olarak biliyordu ve bu beni canavarın beni şekillendirdiği fahişe gibi hissettirdi.

Hugh'un gözlerinde onun için her şeyin bittiğini, bu geceki davranışlarımın sadece onun çekip gitme kararını pekiştirdiğini görebiliyordum.

Haftalarca kendimi doğru şeyi yaptığımı ikna etmeye çalıştım. Uzun vadede Hugh'un benden nefret etmesi daha iyi olacaktı. Beni sevmezse, incinmezdi. Benden uzak durursa güvende olacaktı.

Bu nedenle, gözlerindeki hayal kırıklığına seviniyor olmalıyım. Ne de olsa istediğim buydu. Onu beni sevmek olan cehennemden kurtarmak için olması gereken şeydi.

Ama o dışarı çıktığında, ayaklarımın onu takip etmesine engel olamadım.

Bazı takım arkadaşlarından aldığım kötü bakışları ve yanlarından geçerken *fahişe* kelimesini mırıldanmalarını görmezden gelerek gözlerimi Hugh'nun sırtına diktim.

Gece boyunca onu takip ettim, bir ahıra gidene kadar attığı her adımı izledim. Sonunda onunla konuşmak için cesaretimi topladığımda, bir ahır kapısına yaslanmış, sırtı bana dönük, bir atın kulağını kaşıyordu.

"Merhaba," diye mırıldandım, ondan biraz uzakta duruyordum.

Tüm vücudu kaskatı kesildi ve atı okşamak için kullandığı eli dondu.

"Nasılsın?" Cevap vermeyince ben de eklemeye karar verdim.

Acı dolu bir nefes veren Hugh yavaşça dönüp bana baktı. "Ne istiyorsun Liz?"

Sen. "Sadece merhaba demek istedim." "Merhaba," diye cevap verdi.

Hem gitmek istemeyerek hem de gidemeyerek havada asılı kalmaya devam ettim. "İyi misin?"

Hugh soru onu rahatsız etmiş gibi yüzüme baktı.

Sonra dikkatini tekrar ata vermeden önce nefesinin altında anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. "Burası çok soğuk. İçeri geri dönmelisin."

Ellerimi sıkıca kavrayarak, "Umurumda değil," diye boğuk bir ses çıkardım. "Evet," dedi usulca, bir yandan da ata tüm dikkatini vermeye devam etti. "Bir şey umurunda değil gibi görünüyor.

bu günlerde çok fazla."

"Seni önemsiyorum," diye boğuldum, bacaklarımın ona doğru hareket etmesini engelleyemiyordum. "Önemsediğim tek şey sensin."

"Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum," diye cevap verdi, ona sarılmaya çalıştığımda gerinerek uzaklaştı.

"Umurumda," diye karşı çıktım, gözyaşlarının tanıdık haşlanmasını hissederek. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum," diye yanıtladı basitçe. "Keşke s e v m e s e y d i m ama seviyorum."

"Bunu düzeltebilir miyiz?" Burnumu çekerek yanaklarımı silmek için kolumu kullandım.

"Gözlerin kararmış," dedi üzüntüyle. "İyi değilsin ve Pierce bundan faydalanmamalı."

"O umurumda değil," diye bağırarak kolunu çektim. "Ben sadece seni önemsiyorum."

"Yardım alman gerek Liz." Sesi çok parçalanmış geliyordu. "Bunu yapmalısın, tamam mı?"

"Eğer ilaçlarımı alırsam, beni geri alır mısınız?"

"Ne olursa olsun ilaçlarını almalısın, Liz."

"Ama faydası olur mu?" Çaresizlik içinde b o ğ u l d u m .
"Beni geri alır mısınız?"

"Hayır, Liz." Hugh kırık bir iç çekişle başını salladı ve etrafımda dolandı. "Seni asla geri götürmeyeceğim."

"O zaman onları almanın ne anlamı var!" Ahırdan çıkışını izlerken boğuk bir sesle haykırdım. "Hugh, hayır, lütfen gitme!"

Karanlıkta kaybolmadan önce tek söylediği "Geçmiş olsun Liz," oldu.

"Seni seviyorum," diye histerik bir şekilde hıçkırdım ve yere çöktüm. "Özür dilerim."

ASLAN VE CEYLAN

Hugh

18 ARALIK 2003

PIERCE'IN BANA SÖYLEDİĞİ İLK SÖZLER "HUGHIE, KONUŞABİLİR MİYİZ?" OLDU.

Onu yatağımda yakaladığım geceden beri.

Kızım *benim*.

Soyunma odasındaki banka oturup kramponlarımı çıkarırken, "Buraya gelecek kadar yüzüzsün," diye cevap verdim. Yağmur altında iki saatlik yoğun bir antrenman seansına katlandıktan sonra bu konuşmayı dinleyecek havada değildim. Bunun yerine başımı soyunma odasının diğer tarafına, onun bokunun depolandığı yere doğru eğdim. "Bu çivileri deliğine sokmadan önce oraya geri dönmeni öneririm."

"Bu *önemli*, delikanlı," diye itti, sinir bozucu mavi bir şişe gibi yanımda durmaya devam ederek. "Öyle olmasaydı burada olmazdım."

Onu görmezden gelerek sırlıslıkla çoraplarımı çıkardım, sonra da üstümdekileri çıkarıp havlumu aldım. Duş almak için ayağa kalktığımda beni takip ettiğini görünce arkamı döndüm ve ters ters baktım. "Beni oraya kadar takip edersen bir daha dışarı çıkamazsın."

İğne.

Hışımla duş kabinlerine girdim, avucumu krom düğmeye vurdum ve doğrudan kaynar sıcak suyun altında durdum, aynı anda hem kışın soğuğundan ısınmaya hem de hain takım arkadaşşımdan serinlemeye çalıştım.

Duşta her zamankinden daha uzun, neredeyse otuz dakika geçirdim, geri döndüğümde gitmiş olacağını umuyordum.

Ne yazık ki, soyunma odasına döndüğümde Pierce hâlâ orada olan *tek* kişiydi ve üniformasını giymişti

ve yüzünde aptal bir ifadeyle.

En azından bu sefer odanın karşı tarafında oturacak kadar sağduyuluydu.

Havluyu kalçalarımın dolayarak yanından geçtim, benim yerime doğru ilerliyordu. "Neden etrafta dolanıyorsun? İpucu mu arıyorsun? Aletinin benimkiyle boy ölçüşebileceğini mi görmeye çalışıyorsun?"

"Seninle Lizzie hakkında konuşmam gerek," diye başlamaya karar verdi, ki bu çok kötü bir hamleydi.

"Odayı oku, pislik," diye tersledim, havlumu bıraktım ve çantamdaki yeni bir çift çoraba uzandım. "Aranızda olanlarla ilgilenmiyorum, o yüzden çek git."

"Ama hâlâ onun iyiliğiyle ilgileniyorsun, değil mi?" diye tersledi. "Yoksa artık onu umursamıyor musun?"

Vücudumdaki her kas gerginlikle kilitlendi ve sakinleşmek için birkaç sakinleştirici nefes almak zorunda kaldım.

Onu bana getirmeye cüret etti.

Kendimi alttan almaya ve tepki *vermemeye* zorlayarak giyinirken onu görmezden gelmeye devam ettim.

"Dinle Hughie, özür dilerim, tamam mı?" diye iç geçirdi, sesi hem pişman hem de sinirli çıkıyordu. "Yaptığım şey için. Benim hatamdı. Her şeyi berbat ettim, delikanlı. Bunu şimdi anlıyorum."

Evet, eminim öyledir.

"Dört yıllık aşkın süredir birlikte olduğum kız arkadaşımınla yattığın için seni affetmemi bekliyorsan, hayal görüyorsun demektir," diye hatırlattım. "Umabileceğin en iyi şey benim hoşgörümüdür ve sen de bu kadarla yetiniyorsun."

"Delikanlı, biz dört yaşından beri arkadaşız," diye yalvarmaya çalıştı. "Eminim bunu aşabiliriz."

"Birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımızı gündeme getirmen bile arkadaşlığımızı ne kadar az önemseydiğini gösteriyor."

"Hughie, hadi, delikanlı..."

"Neredeyse birbirimizi tanıdığımızdan beri en iyi arkadaşım olan kızla dört yıllık ilişkiyi kasten mahvettin." Başımı tiksintiyle salladım. "Son on yıldır beni her gün birlikte *gördüğün* kız. O yüzden bahanelerini onlara inanacak kadar saf birine sakla."

"O da bu konuda lekesiz değil," diye karşılık verdi Liz'i tüm bu olanlardan sorumlu tutmak için acınası bir girişimde bulunarak. "İlişkide olan oydu, ben değil."

"Doğru," diye kabul ettim düz bir tonda. "Ve bu yüzden artık o ilişkide değil."

"Bunu yapacağını düşünmemiştim," diye itiraf etti sonunda. gerçeğin kalbine. "Sana her zaman çok takıntılı görünüyordu. O gece onunla koluma girdiğimde sadece yarı şaka yapıyordum."

Ve mani sancıları içindeydi.

"Ve sen de bizi ayırıp ayıramayacağını görmenin bir şekilde eğlenceli olacağını mı düşündün?" Ben de karşılık verdim. "Yoksa o gece seni alt eden şey kıskançlık mıydı?"

"Muhtemelen ikisi de."

kaşlarım havaya kalktı. "Eh, en azından sen *dürüst* bir dejenere pislik."

"Evet," diye mırıldandı nefesinin altında. "Burada işimiz bitti mi?" O zaman ben sordum.

"Dinle, bence onunla gerçekten konuşmalısın," diye rica etmeye cüret etti. "Creano'nun partisinde ağlıyordu ve bütün hafta okula gelmedi."

"Tanrım." Esprili bir şekilde kıkırdadım. "Sen başka bir şeydin, bunu biliyor musun?"

"O... O kızda bir sorun var," diye gevelemeye devam etti. "Ve ben gerçekten boyumu aşan bir iş yapıyorum." O söylenirken ses tonundaki endişeyi duyabiliyordum. "Sanırım suçluluk duygusu yüzünden sinir krizi falan geçiriyor."

Suçluluk duygusu.

"Çiğneyebileceğinden fazlasını ısırdın, değil mi?" Onunla alay etmeden duramadım. "Evet, bunun olabileceğini düşünmüştüm."

"Hughie, hadi ama delikanlı, bu benim için de kolay değil," diye tersledi. "Yardım için eski kocasına gelmek zorunda kalmak."

"Yanıyor olsaydın üzerine işmezdim, göt herif," diye cevap verdim, koşucularımın üzerine basarak. "O yüzden sana yardım etmemi unut."

"O zaman ona yardım et," diye ısrar etti. "Onu sevdiğini biliyorum."

"*Onu* sevdiğimi biliyorsun," diye tekrarladım, dayanabileceğim kadarını duymuştum. "Onu *sevdiğimi* biliyorsun," diye kükredim ve ona ters ters bakmak için döndüm. "Madem onu bu kadar çok sevdiğimi *biliyorsun*, o zaman neden ilkokuldan beri arkadaşım olan sen onu benim yatağında beceriyorsun?"

"Sana çok ileri gittiğimi söylemiştim!"

"Hayır," diye hırladım, kapıyı açtıktan sonra işin peşini bırakmak istemiyordum. "Bunu çok ileri götürmek onu öpmek olurdu!" Göğsüm kabarıyordu ve bu pisliği öldürmeme yeteneğim olup olmadığından emin değildim. "Yaptığın şey onu başka bir gezegene götürmektir!"

"Sarhoştum, Hughie," diye inledi, irkilerek. "Her şeyi berbat ettim. Ellerimi kaldırıyorum."

"Peki her seferinde aletini ona soktuğunda bahanen neydi?" Fokurdayarak talep ettim. "Eee? Son kırk sekiz gündür de mi sarhoştun? Yoksa yine kıskançlık kartını mı kullanacaksın? Yoksa kızımı sadece savunmasız olduğu için mi beceriyordun ve sen bir pisliksin!"

"Bu kadar savunmasız olduğunu bilmiyordum." "Belki, ama onun *benim* olduğunu biliyordun." "Hughie, hadi, delikanlı."

"Benden ne istiyorsun lan?"

Çenesini ovuşturarak, "Git onu gör ya da başka bir şey yap," diye mırıldandı. "İyi olduğundan emin ol."

"Neden gidip onu görmüyorsun?" diye terslendim, çok fazla şey hissediyordum, "ve beni bu işin dışında bırakmıyorsun?"

"Onu arıyorum ama açmıyor," diye tersledi. "Yine de senin için açacaktır. Bir haftadır okula gitmedi ve senin onu önemsedğini *biliyorum*."

"Durun, durun, durun. Bırakın ben bunu doğru anlayayım." Ben tiksintiyle gözlerimi kıstım. "Beni *seninle* aldatan eski *sevgilimi* aramamı mı istiyorsun, çünkü *senin* yerine *benim* aramalarım cevap verecek?"

Pierce kızarak, "Kulağa doğru geliyor," diye mırıldandı.

Adrenalinim testosteronumla birlikte pompalanıyordu ve bu pisliğin kafasını koparıp ona haddini bildirmek için duyduğum çığ, ilkel dürtüye kendimi zor zapt ediyordum.

"Bunun nedenini biliyorsun, değil mi?" Ürkütücü derecede soğuk bir ses tonuyla, bu hıyara karşı sahip olduğum erkeksi üstünlüğü tamamen benimseyerek söyledim. "Çünkü o benim." Sırıtarak, sanki o bir ceylan ve ben bir aslanmışım gibi ona doğru ilerledim. "Ve seni kaç kez yatağına aldığı önemli değil, seni asla *beni* istediğinden daha fazla istemeyecek."

"Öyle mi? O gece beni senden çok daha fazla istiyor gibiydi." Pierce yemi yuttu ve sinirlenerek tersledi. "Aslında, eğer doğru hatırlıyorsam, senin onun için yapmadıklarından şikayet ediyordu."

"Onun için kaşındın diye benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Benden beklediği gibi kendimi kaybetmek yerine sııttım. "Seni aptal pislik. Onu becermek isteseydim şu anda becerirdim ama aramızdaki fark şu ki ben savunmasız kızlardan faydalanmıyorum. Çünkü ben bir erkeğim, göt herif, sen ise bir çocuksun."

"Hughie, sakın ol." Gözleri panikle parladı. "Sadece kafanı tut, delikanlı."

"Onun için ne olduğunu biliyor musun Pierce?" Göğüs göğüse gelene kadar yürüdüm, birbirimize yaklaştık, boy konusunda ben beş santim farkla galip geldim. "O kız için sen sadece benim zavallı yedeğimsin."

Vücudu gerginlikle titriyordu ve ellerini yumruk haline getirdi.

"Atışmak mı istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Devam et."

Ona karşı dürüst olmak gerekirse, sinmeden önce beş saniye kadar düşündü. "Seninle bir daha dövüşmeyeceğim, delikanlı."

"Akıllıca bir karar," diye cevap verdim elim boğazına yapışmadan birkaç dakika önce. "Şimdi beni dinle." Onu kabaca arkasındaki duvara çarparak yaklaştım ve tısladım, "Sen benden uzak duracaksın, ben de seninkinden uzak duracağım. Saha ya da dersle ilgili olmadıkça benimle konuşmayacaksın. Ben etraftayken ellerini ondan uzak tutacaksın ve eğer onun özel işleriyle ilgili tek bir kelime duyarsam ya da okulda senin yanında söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeyi duyarsam, bunu bana karşı kişisel bir saldırı olarak kabul edeceğim, duydun mu?"

"Ye...ah," diye boğuk bir ses çıkardı, kıpkırmızı kesilmişti.

"Onun savunmasız olduğu ya da herhangi bir şey hakkında o lanet çeneni kapalı tut," diye tehdit ettim. "Çünkü eğer onun itibarını zedelersen, seni gömerim."

Bugün okuldan sonra Liz'in durağında inmeyi planlamamıştım ama otobüs şoförü durağa yanaştığında aynen öyle oldu -Gibs ve Feely'nin tiksintisine rağmen. Pierce içime bir endişe tohumu ekmişti ve endişeden yarı yarıya delirene kadar bütün gün bu tohum yeşermeye devam etmişti.

Geri dönmek için çok geç olduğundan, evine varana kadar çiseleyen yağmurda tanıdık çakıl girişe doğru ilerledim.

Liz'i evinin ön basamağında otururken bulduğumda şaşırmıştım ama beni daha çok şaşırtan şey, bütün hafta okula gitmemiş olmasına rağmen üniformasını giymiş olmasıydı.

"Hugh." Yaklaştığımı fark edince gözleri parladı ve hızla ayağa fırladı. "Burada ne işin var?"

"Beni erkek arkadaşın gönderdi." Ona ulaşana kadar yürümeye devam ettim. "Telefonlarına cevap vermeni istiyor."

Tüm ifadesi düştü ve tüm vücudunu bir ürperti kapladı. "O benim erkek arkadaşım *değil*."

muazzam hazzını inkar edemezdim ona karşı hissettim tepki verdim ama bunu iyi sakladım. "Ona her ne demek istiyorsan, telefonlarına cevap vermeni istiyor."

"Telefonlarına cevap verdiğim tek kişi sensin," diye cevap verdi, büyük, yalnız gözlerle bana bakarak. "Burada olmana sevindim."

"Evet." Sesimdeki duyguyu bastırmak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Neden yağmurun altında oturuyorsun?"

İnce omuzlarını silkti. "Vücudum yanıyordu."

"Hasta mısın?"

"Hayır." Başını salladı ve yağmur damlacıklarının serpilmesine neden oldu. "Sadece azgınam."

Tanrım.

"Bu üniforma da neyin nesi?" Konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirerek sordum. "Bütün hafta okula gitmedin."

"Çünkü çok yorulduğum," diye itiraf etti, sırlıslık olmuş kollarını çekiştirerek. "Ve ne yaparsam yapayım uyuyamıyorum." Omuz silkerek çayırı işaret etti ve "Bütün hafta boyunca okul saatlerinde tarlada saklanıp babamın beni yakalamamasını umdum" dedi.

"Bunu Pierce'a söylemelisin," demek için kendimi zorladım, bunu yapmak beni neredeyse öldürüyor olsa da. "O, ah, senin için *endişeleniyor*."

"Onunla konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı ve suçlu bir ifadeyle bana baktı. "Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bugün öyle hissediyorsun," diye iç geçirdim. "Çünkü ilaçlarını kullanmıyorsun."

"Onlara geri dönmekten korkuyorum," diye itiraf etti ve bana aylardır ilk kez gerçek yüzünü gösterdi. "Her şeyi hatırlamaktan korkuyorum."

"Liz." Kalbim kırıldı. "Gerçekliğin içinde ve dışında dönüp durmak yaşamamanın bir yolu değil."

"Biliyorum." Gözleri yaşlarla doldu. "Ama bu sensiz yaşamaktan daha iyi."

Ona gitmek istedim.

Her şeye rağmen onu kollarıma almak istedim.

Çünkü bu kıza o kadar derinden aşkıttım ki burada durup ona *sarılmamak* fiziksel olarak acı veriyordu.

"Seni seviyorum," diye burnunu çekti ve omzunu kullanarak gözyaşlarını sildi.

Yanak. "Ne olursa olsun."

"Ben de seni seviyorum." Kendimi cevap vermekten alıkoymadım. Belli ki ne olursa olsun onu seviyordum çünkü aldatmaya ve kalp kırıklığına rağmen duygularım hâlâ yerinde duruyordu.

"İçeri gelmek ister misin?"

Başımı salladım. "Bunu yapamam Liz."

"Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor," diye hatırlattı bana, kara bulutlarla kaplı gökyüzünü işaret ederek. "Komiklik yapmaya çalışmayacağım."

Evet, şimdilik. "Peki ya fikrini değiştirirsen?" "O zaman *g i d e b i l i r s i n .*" Ön kapısını iterek açtı.

ve içeri adım attı. "Lütfen?"

Yapmamam gerektiğini

biliyordum.

Bu bir tuzaktı.

Kötü bir fikir.

Ama kendimi onu içeride takip ederken buldum.

Kırmızı bayrakların yükselmesine rağmen, tanıdık merdivenlerden yukarı çıktım, gözlerim önümde yürürken kasıtlı olarak yüzüme doğru salladığı kışına yapışmıştı.

Sahanlığa ulaştığında, garip bir şekilde küçük bir salınımla kız kardeşinin kapısının önünden geçti, vücudunu olabildiğince gererek

odasına girmeden önce mümkün olduğunca ondan uzaklaştı.

"Ailen nerede?" Yıllardır benim odam gibi olan odanın içinde onu takip ederek sordum. "Bugün dışarıdalar mı?"

"Emin değilim," diye cevap verdi, sıırıslıklam olmuş okul kazağını çıkarıp doğruca yatağına doğru ilerlerken. "Şu anda aramız pek iyi değil."

Kaşlarım havaya kalktı. "Catherine bile mi?"

"Babam Mam'ın üç metre yakınına yaklaşmama izin vermiyor," diye açıkladı iç çekerek. "Tehlikeli olduğumu düşünüyor."

"Tehlikeli değilsin," diye cevap verdim, yatağına doğru yürüdüm ve hiç düşünmeden oturdum. *Hay sikeyim.* "Sen hastasın. Arada fark var."

"Neden bana bağırıyorsun?" diye sordu, yatağında bağdaş kurmuş bana bakarken. "Neden bu kadar iyisin?"

"Ben bağırın bir tip değilim," diye hatırlattım ona. "En azından genelde."

"Ama I hak ediyor" o sıkılmış Dışarı,
bakışlar Aşağıya doğru. "Ve bu acı veriyor çünkü
ne kaybettiğimi biliyorum."

Ona beni kaybetmediğini söylemek istedim ama yalan söylemiş olurum.

"Sağlıklı olmanı istiyorum," dedim onun yerine. "Bu benim için önemli Liz."

"Sen benim için önemlisin," diye nefes aldı ve sıcak nefesini kulağımda hissedinceye kadar bana yaklaştı. "Sen benim her şeyimsin."

Ve işte oradaydı.

Ruh halindeki ani değişim.

Eli kalçama indiğinde "Dokunmak yok," diye uyardım. "Bunu bir daha yaparsan, giderim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, Liz."

"Peki." İsteksizce elini kucağına koydu. "Şimdi mutlu musun?"

Hayır, çünkü ellerinin üzerimde olmasını *istiyordum*.
"Peachy."

"Beni özlüyor musun, Hugh?" diye sordu, bana baktıkça gözleri daha da kararıyordu. "Benim seni özlediğim gibi mi?"

"Seni özlediğimi biliyorsun," diye cevap verdim, yalan söyleme zahmetine girmeden. Bunun bir anlamı yoktu. Parçalanmış kalbimin her parçası onun elindeydi. Bunu yaparken gururumun son kırıntısını da alabileceğini düşündüm. "Seni onunla görmek beni öldürüyor."

"Onu istemiyorum." Sesi boğucu bir ton aldı. "Onu hiç istemedim."

"Ama yine de buradayız." Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. "Onu becerdin, ama beni daha sert becerdin."

"Kıyafetlerini çıkarmak ister misin?" diye sordu sonra, utanmazca gözleriyle beni süzerek. "Sırılsıklam olmuşsun. Hasta olabilirsin."

"Şansımı deneyeceğim."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını kazımişti. "Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Sırıttım. "Korumam gereken bir erdemim var."

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye birkaç ay içinde yüzüncü kez tekrarladı. "Onu çekici bile bulmuyorum." Bana tekrar dokundu, parmağını boğazımda gezdirdi ve bu sefer onu durduracak gücüm yoktu. "İçimde olmasını istediğim tek şey sensin."

Yüce İsa.

"Seni becerebilirim," diye itiraf ettim, hem acı hem de tahrik olmuş hissediyordum. "Tam burada. Sadece bir kez. Kapanış için. Ama bu senin için her şeyi daha da kötüleştirir."

"Hayır, olmaz," dedi yanağını yanağıma bastırarak ve derin derin içine çekerek. "Tek istediğim sensin."

"Olurdu, çünkü bir kez bana sahip oldun mu, beni asla unutamazsın," diye fısıldadım kulağına, durumu tersine çevirmeye karar vererek onu bir kez için, ve sonra tadını çıkarırken o

Yanıt olarak titredi. "Senin için oyun bitecek Liz, peki ya sonra?"

"O zaman bunu yapmaya devam edeceğiz," diye inleyerek kendini bana sürttü. "Sonsuza kadar."

Bu kötü bir fikirdi ve durmam gerekiyordu.

Sadece...*henüz değil*.

"Hiç şansın yok bebeğim," diye homurdandım, yanağına sokuldum.

Benimkini. "Onunla geçici olmak uğruna benimle sonsuza dek birlikte olmaktan vazgeçtin."

"Bunu telafi etmeme izin ver." Boynumu öpücüklerle boğduktan sonra kalçalarımın arasına uzandı ve hızla büyüyen ereksiyonumu avuçladı. "Bunu düzeltmeme izin ver."

"Aletimi onun olduğu yere koymayacağım," diye inledim, kalçalarımın onun dokunuşuna doğru eğilmesine engel olamıyordum. "Durman gerek."

"Ama seni boşaltmamı seviyorsun," diye alay etti, becerikli parmaklarıyla bana eziyet ediyordu. "Sana istediğin her şeyi vereceğim."

"Tek istediğim sadakatti."

"Ve tek istediğim içimde olmadı." Hayal kırıklığı içinde inledi. "*Hâlâ* tek istediğim sensin."

"Ve ben *hâlâ* sadakat istiyorum," diye cevap verdim alaycı bir tonda. "Ama

"O hayal pencereden uçup gitti, değil mi?" "Hugh," diye inledi yalvaran bir ses tonuyla, arkasına yaslanarak yastığının üzerinde. "Bana işkence etmeyi bırak."

Kahretsin, yanakları kızarmış ve eteği kalçalarına dolanmış bir halde yatağına yayılmış inanılmaz görünüyordu.

"Tamam." Sinirli bir inilti çıkararak kalçalarını ayırdı, kendini tamamen açarak beyaz tangasını yakından ve kişisel olarak görmemi sağladı. "Eğer bana dokunmayacaksan, kendim yaparım."

Buna ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ama sonra tangasının kumaşını bir tarafa itti ve hızla tüm konuşma yeteneğimi kaybettim.

Parmaklarıyla yarığının izini sürerek, klitorisini parmaklarken yavaşça iki tanesini içine itti.

Vay anasını.

Gitmem gerek.

Geri dönmeliyim.

Neden hala bakıyorum ki?

"Sorun değil," diye fısıldadı Liz, gözleri benimkilere kayarak. "Beni izlemeni istiyorum."

Yumuşak bir şekilde inleyerek gözlerini sürekli benden ayırmadı.

Yüce İsa.

I yapamadım var baktı uzakta Eğer Ben olsam aranıyor ve Kesinlikle başka tarafa bakmak istemedim.

O anda bu kıزدan ve onun mükemmel amından başka bir şey düşünemiyordum.

Nasıl hissettiğini biliyordum.

Parmaklarımı ve dilimi sayısız kez onun içine sokmuştum.

Aletim, sırasını savmak için çaresizce spor ayakkabılarımın sınırlarını zorluyordu.

Bu daha fazla kızardı o büyüdü, ve Daha yüksek sesle onu İnlemeler arttıkça ben daha da yaklaştım. "Dokun bana."

I salladı benim Kafa, lanet olsun nefret kendim için kendimi inkar ediyorum.

"Sorun değil," diye ikna etti. "Bu bizim sırrımız olabilir."

Kalçalarım kendiliğinden dönerken başımı tekrar salladım.

"Eğer sen olmaz Dokunmak Ben, sonra

Dokunmak kendin." Hayatımda duyduğum en seksi sesle nefes aldı.

Vay anasını!

"Göster bana, bebeğim."

Kahretsin, bana *bebek* dediğinde aklımı kaçırdım.

A acılı İnlemek kaçtı Ben olarak benim bakışlar utanmadan onun üzerinde dolaştı.

"Bana o koca aleti göster."

Akıl sağlığımdaki anlık bir kırılma, okul pantolonumun dűđmesini çözmeme ve fermuarını hızla açmamı sağladı.

"Mm," diye inledi, kalçalarını elinin içine doğru salladı. "Çıkar onu."

Pervasızca, tam da bunu yaptım.

Şaftımı yumruklayarak, o önümde kendini becerirken, kendimi hızla çalıştırdım.

"Buraya gel," diye nefes nefese emretti, klitorisini ovmaya devam etmeden önce yatağın bacaklarının arasındaki kısmını okşadı. "Görmek istiyorum."

Belden aşağısını sıyırarak, sikim ellerimde bacaklarının arasına diz çöktüm.

Bu çılgınlıktı.

Lanet bir aptaldım.

Ama şu anda beni ondan uzaklaştırmak için bir deprem olması gerekirdi.

Dudaklarını yalayarak kapüşonlu bakışlarını bana doğru çevirdi. "Beni nasıl becermek istiyorsan kendini de öyle becer."

Tanrım.

Tüm kontrolümü kaybederek, kendi kendime şehre gittim, aletimi o kadar öfkeyle çektim ki taşaklarımın normalden daha hızlı gerildiğini hissedebiliyordum.

Kendimi boşaltmaya yabancı değildim, ama altımda çıplak bir kızın görüntüsüyle boşalmak beni çok hızlı bir şekilde uçuruyordu.

"Geliyorum," diye haykırdı ve sonra kalçaları sarsıldı ve kasıldı, dış uyluklarıma sürtündü ve her tarafına dökülmeme neden oldu.

Göğsüm kabarırken acı dolu bir iniltiyle kendimi bıraktım, nişanımı yüzünden uzaklaştıramıyordum çünkü çok yakınımdaydı.

Mahcup bir halde bacaklarının arasında dizlerimin üzerinde donup kaldım ve onu ne hale getirdiğime baktım.

Liz şikayet etmek ve bana siktirip gitmemi söylemek yerine dirseklerinin üzerine çektı, sırtıttı, ve sonra onu izledi

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirip beni *tattı*.

Vay anasını!

Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim.

Sonra bacaklarının arasından uzandı ve işaret parmağını ağzımın önünde tuttu. "Ağzını aç."

Bir an için tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneğimi kaybettim, tam olarak bana söylediği şeyi yaptım ve dudaklarımı ayırdım.

Parmağını yavaşça ağzıma soktu. "Em." Gözlerimi onunkilere kilitleyerek dediğini yaptım. "Tadıma bak."

Öyleydim ve hatırladığımdan daha da iyiydi. "Gördün mü?" Parmağını yavaşça çekerek dizleri, göğsü benimkiyle aynı hizadaydı ve gülümsedi. "Ve hiçbir kuralı çiğnemedik bile."

Nefesim kesildi, göğsüm hâlâ inip kalkıyordu. "Az önce ne halt ettik biz..."

"Merak etme, cesur şövalye." Bir parmağını dudaklarıma bastırdı ve göz kırptı. "Namusun hâlâ sapasağlam."

Bununla birlikte yataktan kalktı ve banyoya doğru ilerledi, beni suçluluk duygumla baş başa bıraktı.

ELİMİ TUTABİLİRSİN.

Lizzie

18 ARALIK 2003

KENDİ EVİME DÖNDÜĞÜMDEN YAŞADIĞIM MUTLULUK HIZLA SÖNDÜ.

Hugh'u tamamen yıkılmış halde buluyoruz.

Nedenini anlayamadım.

Üstüme boşalmıştı. Heyecanlanmış olmalıydı.

Onun yerine, ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ne?" diye sordum. Pişmanlık dolu ifadesine bakarak "Ne?" diye sordum. "Bundan zevk almamış gibi davranma çünkü az önce yüzümden yıkadığım döller aksini söylüyor."

"Tanrım, Liz." Hugh başını salladı ve odamı adımlamaya başladı. "Böyle söylemesen olmaz mı?"

"Neden olmasın?" Gözlerimle onu takip ederek güldüm. "Bu gerçeği."

"Çünkü bunu yapmamalıydım," diye boğuk bir sesle konuştu, gerçekten üzgün görünüyordu. "Bu *hiç* iyi değildi, Liz."

"Neden?" diye sordum, kendimi delicesine öfkeli hissediyordum.

an. "Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum. Sen benim boşalmamı izledin, ben de seni izledim. Senin dokunmama kuralını çiğnemedik. Peki bunun neresinde sorun var, *Hugh*?"

"Çünkü biz ayrıldık, Liz!" diye bana bağırdı, Ellerini saçlarında gezdirirken volta atıyordu. "Çünkü sen değilsin *sen* şu anda ve ben daha iyi *biliyorum*!"

"Oh, sakın ol!" Alay ettim, artık tamamen öfkeliydim. "Onun yaptığı gibi gecenin bir yarısı yatağıma girip beni becermedin!"

Hugh bana bön bön baktı. "Sen neden ~~biliyorsun~~?"

"Canavar!" Ellerimi havaya kaldırarak çığlık attım. "Beni rüyalarımda becerdiğini biliyorsun, değil mi? Bunu yıllardır yapıyor!" Manyakça bir kahkaha attım. "Oops. Belki de

Seni yıllardır uyurken aldattığımı söylememeliydim!"

"Tanrım, Liz." Hugh başını salladı ve öfkeli bir hırıltı çıkardı. "Sen bu haldeyken seninle konuşamam."

"Neden sadece beni sevemiyorsun!" Gitmeye çalıştığında ona doğru yaklaşıp çığlık attım. "Neden kimse beni sevemiyor!"

"Seni seviyorum!" Hugh göğsü kabarak yüzüme doğru kükredi. "Sevmeseydim, burada olmazdım!"

"O zaman düzelt beni," diye yalvardım gömleğini pençeleyerek. "Düzelt şunu!"

"Denedim!" diye boğazını sıkarak etrafımdan dolaştı ve odamdan dışarı çıktı. "On yıl boyunca! Hiçbir şey işe yaramadı! Ve kendimi bu şekilde hissetmeye devam edemem!"

"Ne şekilde?"

"Sefil!" Hugh bağırdı. "Hayatımı lanet bir sefaletle çeviriyorsun, bebeğim!"

"Yani beni öylece bırakacak mısınız?" Tırabzanın üzerinden eğilip hızla dönen merdivenden inişini izlerken arkasından seslendim. "Demek böyle olacak, ha?"

"Beni terk ettin Liz," dedi zemin kata ulaştığında omzunun üzerinden. "Tam tersi değil."

"Tamam!" Çığlık atarak peşinden merdivenlerden aşağı indim. "Beni istemiyorsan, isteyen birini bulmaya giderim."

"Liz!" Hugh, kapı aralığından hışımla yanından geçip dışarı koştuğumda tersledi. "Buraya geri dön!"

Hayır.

O eve bir daha asla geri dönmeyecektim.

Koşmaya başlayarak, aklımda tek bir hedefle çakıllı garaj yolundan aşağıya indim.

Özgürlük.

Kapıya ulaştığımda kurtulduğumu sanmıştım ama hayır. "Bunu yapma," diye homurdandı Hugh, ben yola ulaşmadan omuzlarımdan tutarak. Yüzümü ona dönmem için beni çevirdi ve tekrar söyledi. "Bunu yapma, Liz."

Yağmur üzerimize yağıyor, kirli sarı saçlarından oluşan halesini alnına yapıştırıyordu.

Yağmur damlaları alnından burnuna, oradan da dudaklarına süzülüyordu ve ben buna dayanamıyordum.

Ona bakmak çok acı veriyordu.

Çılgılık mı atıyordum yoksa ağlıyor muydum emin değildim ama boğazımdan garip sesler çıktığını biliyordum.

"Beni istemiyorsun!" Tısladım, tutuşundan kurtuldum ve onu yola doğru yönlendirdim. "O istiyor!"

"O seni hak etmiyor," diye kükredi Hugh, beni tekrar ayağa kaldırarak. "Ve sen de bu lanet şeytani hastalığı hak etmiyorsun!"

"Bırakın beni!" Çılgılık attım, Hugh beni yolun dışına taşıırken inanılmaz derecede güçlü tutuşuna karşı çırpındım. "Şimdi!"

"Yani o pislige geri dönüp onun için sırt üstü yatabilir misin? Ya da daha kötüsü, içeri girip kendini lanet bir balkabağı gibi oyabilesin diye mi?" Hugh öfkenin de ötesinde kükredi. "Hayatta olmaz." Başını tekrar salladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Benimle eve geliyorsun. Sana bakabileceğim bir yere."

"Bunu neden istiyorsun ki?" Boğuk bir sesle onu kabaca ittim. "Kendin söyledin: Benim etrafımda olmak seni mutsuz ediyor!"

"Evet," diye hırladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ve Senin yanında olmamak beni daha da kötü hissettiriyor!"

Sözleri bilinçaltımda bir yerlerde yankılanıyor gibiydi ve yavaş yavaş sakinleştiğimi hissettim.

"Hugh." Titreyerek uzandım ve dolgun alt dudağını okşadım. "Seni daha kötü hissettirmek istemiyorum."

Bilinçaltındaki tepkisi parmağımı öperek sevgime karşılık vermek oldu, ancak hatasını anladığında hayal kırıklığı içinde inledi.

Çünkü ben bir hataydım.

En büyük hatası.

"Dinle." Yüzümü iri ellerinin arasında kavrayan Hugh, gözlerini bana kilitlemek için eğildi ve beni o büyülü, viski kahvesi gözbebeklerine odaklanmaya zorladı. "Burada tek başına kalamazsın. Şu anda olmaz, tamam mı? Bu yüzden seni eve götüreceğim."

"Öyle mi?"

"Evet." Sesi kararlı ve güven vericiydi ve içimde derinlerde bir şeyleri yatıştırdı. "Benim evime yürüyeceğiz ve sen de annenle baban her nereye gittilerse dönene kadar orada kalacaksın."

"Sadece biz mi?"

"Sadece biz," diye onayladı huysuzca.

"Yürürken elini tutabilir miyim?"

"Evet, Liz." Gözlerinde acı titreşti ve yavaşça başını salladı. "Yürürken elimi tutabilirsin."

BELKI ARKADAŞ OLABILIRIZ?

Hugh

30 ARALIK 2003

"DIŞARI," DIYE FISILDADIM, DUŞUN ORTASINDAYKEN.

BAŞIMI duş perdesinin etrafından dolaştırdım ve banyo kapısına yaslanmış sarışınla göz göze geldim. "*Şimdi*."

Son fırtınadan sonra onun maskaralıklarını kaldıracak durumda değildim.
yakalandım.

Ve ben de onun tekliflerini reddedecek kadar kendime hakim olamadım.

Allah kahretsin.

Neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

Neden kız kardeşimin en iyi arkadaşına aşık olmak zorundaydım ki?

Bu yatıya kalmalar beni *öldürüyordu*.

Eski sevgilimin yan odada uyuduğunu bilmek, sabahın ikisinde *duş* almamın sebebiydi.

"Merhaba." Liz arkasına uzanarak anahtarı kilide soktu ve titrek bir nefes verdi. "Buraya geldiğini duydum."

Tabii ki vardı.

Yatak odam kız kardeşimin odasıyla aynı hizadaydı, bu da ikimizin de diğerinin ne zaman sinsi sinsi dolaştığını bildiği anlamına geliyordu.

Neyse ki Claire derin bir uykundaydı.

Ne yazık ki Lizzie *öyle değildi*.

"Yani içeri gireceğini ve
Esinti mi?" Hayal kırıklığıyla hırıltımı bastırdım. Onu her gün okulda, çoğu hafta sonu evimde ve geceleri rüyalarımda görmekle başa çıkmak yeterince zordu, ama şimdi gerçek hayattaki Liz araya girmeden kendimi Liz'in anısına bırakamıyordum.

Yüce İsa.

Bir türlü rahat edemiyorum.

"Seni görmem gerekiyordu," diye ağzından kaçırdı, elleri önünde düğümlenmişti. "Hem de çok."

"Öyle mi?" Nefesimi tutarak perdeyi parmaklık boyunca sürükledim ve onun beni görmesini bilerek engelledim. "Çok kötü olmuş."

"Geçen hafta evimde seni kaybettiğim için çok özür dilerim." "Bunun için endişelenme," diye kestirip attım.

"Buna alışkınım." "Ve bana bakmak için beni buraya getirmek zorunda kaldığın için

Annem beni alana kadar."

"Dediğim gibi," diye karşılık verdim hışımla. "Ben buna alışkınım."

"Bakmaya alışkın olduğunuz türden bir insan olduğum için özür dilerim."

İrkildim. "Liz."

"Hugh." Sesi çatallaştı. "Tanrım, seni çok seviyorum."

Biliyordum ve duyguları benim açımdan tamamen karşılıklıydı ama bu aramızdakinin zehirli olmadığı anlamına gelmiyordu.

"O zaman durmanın zamanı geldi," diye boğuk bir ses çıkardım, iki elimle fayansları hızla desteklerken, ona gitmek için on yıl süren dürtümle savaştım. "Çünkü yarın gece çocuklarla dışarı çıkacağım ve biriyle sayı yapacağım." Tamamen saçmalıktı ama kendimi silahlandırmam gerekiyordu.

Aniden keskin bir nefes alışını ve ardından boğuk bir hıçkırık duydum ve içime yayılan şiddetli, iğrenç acı yüzünden göğsüm fiziksel olarak kabardı.

Bu çok fazlaydı. Çok acıtıyordu.

Ona çok derin bir aşkla bağlıydım.

Başımı eğerek gözlerimi kapattım ve güçlü olmayı, boyun eğmemeyi ve kendime biraz saygı duymayı diledim.

Ancak, duş perdesi aralanarak Liz içeri girdiğinde zihinsel kararlılıkla ilgili tüm fikirler aklımdan uçup gitti.

Çıplak.

Hala duvara yaslanmış olan kolumun altından geçip kollarını belime doladığında tek kelime etmedi.

Tek bir kasımı bile
oynatmadım. Zar zor
nefes aldım.

Vücudum kaskatı kesilmiş bir halde sarı saçlarına bakarken kalbimin paramparça olduğunu hissettim.

Yanağını göğsüme bastırmıştı ve kolları belimi bir mengene gibi sarmıştı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öylece durduk, su birleşmiş bedenlerimizin üzerine dökülüyordu.

"Çok üzgünüm," diyerek nihayet yoğun sessizliği bozdu.
"Çok, çok, çok üzgünüm."

Kalbim göğsümde toplanırken göğsüm yine şiddetle kabardı.
"Biliyorum," diye mırıldanmayı başardım, sesim ondan daha kırık çıkıyordu.

"Onunla hiç konuşmadım." Sessizce ağlayarak yanağıyla göğsümü okşamaya devam etti. "Hiçbir erkekle konuşmadım."

"Liz."

"Seni çok seviyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sensiz
nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum."

Bu duyguyu bilirim.

"Bana bir şans daha ver," diye yalvardı, çaresizlik içinde vücudunu benimkine yapıştırarak. "Her *şeyi* yaparım-her şeyi
-Bunu telafi etmek için, Hugh. Ne istersen yapacağım."

Yalvarışlarıyla birlikte çılgınlıkları da daha çılgınca bir hal aldı.
"Dışarı çıkmayacağım. İçki içmeyeceğim. Danışmanlık yapacağım.
İlaçları alacağım. *Her şeyi yaparım*. Sadece... *lütfen* beni bırakma."

Daha güçlü bir adam yerlerini koruyabilirdi.

Ama henüz bir erkek değildim ve kollarımda parçalanırken onu teselli edemeyecek kadar çok seviyordum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, kollarımı ona dolayarak. "Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı, bedenimi onun­kine yaklaştırmak için sırtımı tırmalıyordu. "Lütfen söyleme."

"Ama seninle olamam," diye boğuk bir ses çıkardım, bacakları tutmaz olduğunda onu tuttum. "Tekrar bir araya gelemeyiz."

"Öyle demek istemedim, öyle demek istemedim," diye hıçkırmaya devam etti, başını sallayarak. "Bunu sana asla bilerek yapmam!"

Aldatmayla ilgili bir şeydi bu; ister kazara ister bilerek olsun, aynı şekilde acı veriyordu.

"Bunu kastettiğini sanmıyorum Liz," dedim, duygularım beni ele geçirmekle tehdit ederken sesim çatallaşıyordu. "Ama bunu tekrar yapmayacağına da güvenmiyorum."

"Yapmayacağım, yapmayacağım, yemin ederim, Hugh," diye yalvardı, kollarını boynuma dolamak için uzandı. "İyi biri olacağım, söz veriyorum. İyi bir kız. Senin hak ettiğin gibi. Bu sefer iyi olacağım."

"Bu senin iyi olmanla ilgili değil bebeğim."

"İlaçlarıma geri döneceğim." Acı dolu bir hıçkırık daha çıkararak göğsümü öpücüklere boğdu. "İstikrarlı olacağım. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Beni gördün! Bana son bir şans verirsen yine senin Lizzie'n olabilirim."

Kalbimin her zerresiyle evet demek istedim. Bu son şansı onun bilebileceğinden çok daha fazla istiyordum. Ama zaten o kadar çok şansımız olmuştu ki sonucun ne olacağını kalben biliyordum. "Şimdi böyle söylüyorsun ama fikrini değiştireceksin."

"Yapmayacağım, söz veriyorum," diye gözyaşları arasında şiddetle itiraz etti. "Eğer seni elimde tutmak için bu gerekiyorsa, hayatımın geri kalanında her gün onları alacağım."

"Kendini daha iyi hissetmeye başlayana kadar bunları alacaksın demek istiyorsun." Gözyaşlarımı kırıştırdım. "Sonra iyileştigine ve artık onlara ihtiyacın olmadığına karar vereceksin ve en başa döneceksin. Çılgınlığa, çılgılık çılgılığa kavgalara, uyumamaya ve sürekli seks arayışına geri döneceksin. Ve sonra, kendini iyice ve gerçekten becerdikten sonra, haftalarca yatakta kalacağın depresyona gireceksin, ben de o haftaların her saatini senin elinden jileti almak için güreşerek geçireceğim."

"*Hayır*, bu sefer bunu yapmayacağım."

"Bunu her seferinde yapıyorsun, ba-" Sesim çatallaştı ve devam etmeden önce kendimi toparlamak için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım. "Hayatımı bu şekilde yaşamaya devam edemem." Burnumu çekerek başını ellerimin arasına aldım. "Uyuyamıyorum çünkü nerede olduğunu, kiminle olduğunu ya da ilaçlarını bırakıp bacaklarının arasında başka bir pislik olup olmadığını bilmiyorum. Çünkü manıksın ve nabzı atan her şeyi becermek istiyorsun." Başımı salladım, kendimi kırılmış hissediyordum. "Keşke bunu yürütmenin bir yolunu bulabilseydim, ama yapamam Liz. Bunu seninle bir on yıl daha yapamam. Her an benden vazgeçip başka biriyle yatabilecekken seninle bir gelecek planlayamam." Burnumu çekerek başına bir öpücük kondurdum. "Ve benden bunu istemen hiç adil değil."

"Sensiz yaşayamam," diye bağırdı, bana tutunurken Onu sıkıca tuttuğum gibi. "İstemiyorum."

"Belki biraz zaman geçtikten sonra tekrar arkadaş olabiliriz," diye teklif ettim, ağzımdan çıkan kelimelerden nefret ederek. Çünkü asla onun sadece arkadaşı olamazdım. Hayatımın geri kalanında her gün yanımda olmasını istediğim kız buydu. "Seni *her zaman* seveceğim."

"Ne olursa olsun mu?"

"Evet Liz," diye fısıldadım, içimden ölüyordum. "Ne olursa olsun."

ÇALINTI BURGERLER VE ÖPÜCÜKLER

Hugh

31 ARALIK 2003

BU GECE YENİ YIL ARIFESİYDİ VE BEN BİR KEZ DAHA LADS TARAFINDAN KİRPİKLENDİ. Bütün hafta boyunca bundan korkmuştum çünkü bu yılki on yıl sonra Liz'le geçirmeyeceğim ilk yıl olacaktı.

Onu o kadar çok özlemiştim ki nefes alamıyordum ve hiçbir şey bunu daha iyi hale getiremezdi.

Bu gece dışarı çıkmaktan korkuyordum ama Feely, BCS'nin GAA Pavilion'da düzenlediği diskoya gitmemizi önerdiğinde hoş bir sürpriz oldu.

Etrafımız çoğunlukla yabancılarla çevriliyken gevşemek ve eğlenmek çok daha kolaydı. Öncesinde çalılıklarda içtiğimiz votkaların da bir zararı olmamıştı.

Osuruk gibi kızgın bir halde, gecenin büyük bir bölümünde en iyi üç arkadaşım ile birlikte pavyonun etrafında dolanıp durmuş, bazen dans etmiş ama çoğunlukla kızlardan uzak durmuştum.

Johnny ise, sadece *dünyasını* başına *yıkma* sözünü yerine getirdiğini tahmin edebildiğim kadın *güvenlik görevlisi* tarafından salonun arka *tarafındaki* perdelerin arkasına çekilmişti.

Bu arada Gibs kendine aşık olmakla o kadar meşguldü ki başkalarına ikinci bir bakış bile atmıyordu, Feely'nin gözü ise dans pistindeki küçük, sevimli bir kıızıldaydı.

Gibbie, Snoop Dogg ve John Travolta'nın aşk çocuğuymuş gibi dans pistinde "Pony" ile süzülürken, "Lanet olsun, ben başka bir şeyim," dedi. "Yukarıdaki büyük adam Gerard Gibson'ı yaratırken hiçbir masraftan kaçınmadı, size söylüyorum."

Gibs ÷lkedeki en iyi dansçıydı ve herif bunu biliyordu. Hangi müziğin çaldığı önemli değildi, yılan kalçalı kanat oyuncusu her ritim için mükemmel hareketlere sahipti.

"Eğer bir pasta olsaydın, kendini yerdin, Gibs."

"Kesinlikle yapardım," diye tüm kalbiyle onayladı ve göğüs kaslarını esnetmek için gömleğini çıkardı. "Beni gördün mü?" Sırıtarak pazusunu öptü ve kalçalarını lanet bir porno yıldızı gibi yuvarladı. "Çok lezzetliyim." Ve sonra her şeyi bir kenara bıraktı, yere düşerek şimdiye kadar gördüğüm en sürtük solucan hareketini yaptı.

Çığlık atan kızların tiz sesi vahşiydi, çünkü bir sürü kız, yerde herhangi bir striptizciden daha iyi kuru seks yapan Gibs'in etrafını sarmıştı.

"Bakalım bundan kurtulabilecek mi?" diye mırıldandı Feely, arkadaşımızın kalabalık tarafından yutuluşunu izlerken.

Feely sendeleyerek bana doğru gelirken, sarhoş bir halde destek almak için arkamdaki duvara yaslandım. "Delikanlı, sen benden de betersin," diye güldüm, Pisa Kulesi gibi bir yana doğru eğilmeye başladığında.

"Vardiyayı aldın mı Hughie?" diye mırıldandı, kalçasını yanımdaki duvara dayayarak.

"Olmaz baba." Sarhoş olsam da olmasam da *buna* hazır değildim.

"Evet, öyle," diye onayladı Feely, yanıma yaklaşarak Diğerini. "Bu bir anlaşma, delikanlı."

DJ yeni yıl için on saniyelik geri sayımı başlattı ve bu içimde bir acı tsunamisinin yükselmesine neden oldu.

Sikeyim.

Liz.

Feely ikna edici bir ses tonuyla, "Ah, bir Yeni Yıl öpücüğü alacaksın," dedi ve bakışlarını dans pistindeki birine dikti. "Haydi, delikanlı." DJ geri sayımında beşe ulaştığında beni piste sürükledi. "Bir kız bul ve biraz yaşa."

"Dört, üç, iki, bir..."

Gözlerim kamaşmış bir halde, arkadaşımın bütün gece göz koyduğu minyon kızıl saçlıya doğru sendeleyerek ilerleyişini izledim ama onun yerine araya girip onu öpen kıvrımlı bir esmer tarafından durduruldum.

Arkadaşımın kollarını esmer kıza dolamadan ve öpücüğüne karşılık vermeden önce bir an donup kalmasını izledim.

Ugh.

Tanrım.

Başımı sallayarak, sadece eziyete sırtımı döndüm. Aynı küçük kızıl saçlı tarafından durdurulmak için.

"Vay canına," diyebildim, yüzümü kendi yüzüne doğru çekip dudaklarını dudaklarıma çarpmasından yaklaşık bir milisaniye önce.

Vay anasını.

İlk tepkim, yabancı dudakların benim dudaklarımda işi olmadığını bilerek geri çekilmek oldu, ama sonra dudaklarımın kimseye ait olmadığını hatırladım.

Nefes almakta zorlanırken, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken ellerimi kızıl saçlı kızın omuzlarında tutarak onu uzak tutmaya çalıştım.

"Lütfen öp beni," diye yalvardı, parmak uçlarında yükselirken gömleğimin önünü yumrukladı. Bu agresif bir hareket değildi. Çaresiz bir hareketti. "*Lütfen.*"

Büyük, yeşil gözler bana doğru parlıyordu, aynı kararsızlıkla bakıyorlardı. benim hissettiğim gibi.

Aslında gözleri yaşarmaya yakınmış gibi görünüyordu.

Tanrım.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu kızın gözlerindeki bir şey yavaşça başımı sallamama neden oldu.

Gözlerinde rahatlama parladı ve benimkiyle buluşmak için çenesini yukarı kaldırdı.

Ve sonra, hayatımda ilk kez, adı Lizzie Young olmayan bir kızı öptüm.

Öpücük akıllara zarar değildi.

Havai fişek değildi.
Liz değildi.
Ama güzeldi.

Diskodan sonra binanın dışındaki patikada otururken, adının Katie olduğunu öğrendiğim kızıl saçlı kadın, "Benimle birlikte beklemenin bir tercih mi yoksa acıma mı olduğunu anlayamıyorum," diye düşündü. "Çünkü orada beni kurtardığın için sana ne kadar minnettar olsam da, gururumun bu gece bir darbe daha alabileceğini sanmıyorum."

Sözleri kafamdaki sisin içinden süzüldü ve gözlerim dikkat kesildi. "Ha?"

Yanakları kızardı. "Boş ver."

Saçmalamasının sonunu yakaladığımda kaşlarımı kaldırdım ve "Neden buraya acımak için geleyim ki?" diye sordum.

O omuz silkti. "Sadece Biliyorum o sen kaydedildi Ben kendimi büyük bir aptal durumuna düşürmekten."

"Seni öperek mi?"

"Güven bana,

Hugh." "Yeterince

adil."

"Case onun adını bile hatırlamayacak," diye iç geçirdi ve arkadaşlarımızın arkasında indiği duvarı işaret etti. "Onun işi bu."

"Onaylamıyor musun?"

Tekrar başını salladı. "Onu seviyorum ama ben böyle yaşamıyorum."

Titremeye başladığında otomatik olarak ceketime uzandım. Fermuarını açtım, omuz silktim ve omuzlarına attım.

"Teşekkürler."

"Sorun değil."

"Gelecek hafta okulda sana geri vereceğim."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Benimle aynı okula mı gidiyorsun?" "Vay canına, bir kıza nasıl görüldüğünü hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

"Hayır, öyle değil..."

"Sorun değil. Şaka yapıyorum." Gülümsedi. "Ben sizin bir alt sınıfınızdayım."

Üçüncü sınıftaydı. "Ne zamandan beri?"

"Dönem başında St. Bernadette'in ilkokulundan transfer oldum." Dar omuzlarını silkerek ceketimi daha sıkı tuttu. "Burslu okuyorum."

Şimdi ilgimi çekmişti. "Zehirin ne?" "Müzik."

Yine kızardı. "Seninki ne?"

"Fizik," diye cevap verdim özür dileyen bir gülümsemeyle. "Yanında da kimya."

"Demek o tür bir çocuksun." Bilerek göz kırptı. "Sen bir budalasın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Alınma ama bursu kaptığına göre sen de biraz zeki olmalısın."

"Evet, ben şanslı altı kişiden biriyim," diye cevap verdi iç çekerek. "Ben mi?"

"Neden seni daha önce okulda görmedim?"

Gülümsedi. "Belki bu gecedен sonra görürsün."

"Eve nasıl gideceksin?"

"Casey benden büyük," diye cevap verdi, yine duvarı göstererek. "Arkadaşlarından biri beni eve bırakacak."

"Ev nerede?"

"Seninkinden çok uzakta." "Zengin çocuk" diye eklemeyen önce sırtıttı.

Kaşlarım havaya kalktı. "Zengin olduğumu nereden

çıkardın?" "Uh, belki Çünkü Ben de olmuştur

içinde senin ev," o

gözlerini devirerek güldü. "Avoca Greystones, Rosewood'dan çok uzakta."

"Dur bakalım." Onu incelemek için başımı eğdim. "Evime ne zaman g e l d i n ?"

"Senin doğum günü partin," diye cevap verdi sırtarak. "Case ve ben ikimiz de öyleydik." Tekrar arkadaşını işaret etti. "Feely bizi davet etti."

"Feely."

"Evet. İkimiz de okul korosundayız."

"Hadi canım." Çenemi kaşıdım, Feely'nin koroda olduğunu öğrenince pek şaşırmadım. "Müzik kulübündeki özel arkadaş sen misin?" İkiyle ikiye bir araya getirerek alay ettim. "Yoksa yatak arkadaşı mı demeliydim?"

"En çılgın rüyalarında bile asla," diye karşılık verdi Katie, Feely'nin açıkça arkadaşıyla birlikte olduğu yeri işaret ederek. "Onun yatak arkadaşı. *Belli* ki."

"Özür dilerim," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Bu gerçekten Bir kıza söylenecek en kaba, en berbat şey."

"Sorun değil," diye kıkırdadı ve omzumu kendi omzuyla dürttü. "Seni affediyorum."

"Yeterince ısındın mı?" Titrediğini fark ederek sordum. "Sen gerçekten iyi bir insansın," diye düşündü, başını kaldırıp O büyük, yeşil gözleriyle bana baktı. "Bunu biliyor muydun?" "Bunu nasıl anladın?"

"Sadece içimde öyle bir his var," diye cevap verdi, hâlâ bana gülümsüyordu. "Bu gece seninle konuşabildiğim için gerçekten çok mutluyum."

"Evet," diye cevap verdim, kaşlarım çatılmıştı. "Benim de."

"Burada neler oluyor?" Feely aniden geldi ve kemerindeki tokayı düzeltmeye çalışırken talepte bulundu. "Eee?"

"Neye benziyor?" Katie bana göz kırparken hastalıklı ve tatlı bir sesle karşılık verdi. "Hugh ve ben tanışıyorduk."

"İyi misin baba?" Acı çeken yüz ifadesini gördüğümde içimde bir endişe dalgasının yükseldiğini hissederek sordum. Ayağa kalktım ve hızla onu kontrol ettim. "Pek iyi görünmüyorsun, delikanlı."

Feely tek kelime edemedi Casey sendeleyerek bize doğru geldi.

"Hey, sen!" Tökezleyerek bana doğru geldi, gömleğimi yumrukladı ve beni kabaca kendine doğru çekti. "Telefonun nerede?"

Kaşlarımı çatarak elimi cebime attım ve onu havaya kaldırdım.

"Teşekkür ederim," diye cıvıldadı ve sonra gözlerini kısarak tuş takımına dokunmaya devam etti, bu sırada sallanıyor ve sendeliyordu.

Birkaç dakika geçti ve yakınlardan yüksek bir ping sesi duyuldu.

"Casey," diye boğuk bir sesle konuştu Katie, mahcup görünüyordu. "Az önce bana Hugh'nun telefonundan mesaj atmadın."

"Kesinlikle öyle, benim tatlı yanaklı tilkim." Bana kısık bir bakış atmadan önce arkadaşına göz kırptı. "Sen." Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Kız arkadaşımı ara." Kelimeleri geveliyordu ama yine de kendine güveni vardı. "Bunun aksine" -kendini işaret etti- "benim Katie'm iyi bir kızdır, duydun mu? O yüzden biz güney yakası kızları hakkında fikir yürütmeyin." Feely'ye döndü ve kışkırtıcı bir şekilde göz kırptı. "Sen hariç, tiki." Sırıtarak uzandı ve onun yanağını okşadı. "Tanrı'nın sana *cömertçe* verdiklerini nasıl kullanacağını kesinlikle biliyorsun, değil mi?"

"Tanrım," diye inledi Katie, fiziksel olarak öğürüyordu. "Sanırım hasta olacağım."

"İyi misin?" Feely ona destek olmak için elini uzatarak sordu, ama kız elini hızla geri çekti.

Katie yüzünü buruşturarak, "Lütfen bana o ellerle dokunma," dedi ve açıkçası onu suçlayamazdım, ikimiz de o parmakların nerede olduğunu biliyorduk.

O sırada bir araba kornası çaldı, ardından bir delikanlı bağırdı, "Gidelim, Şeytan-it. Araban seni bekliyor."

"O benim," dedi Katie ve sonra hızla geri adım attı. "Yani bu ben değilim. Ben Devil-Tits değilim." Yüzü neredeyse saçları kadar kızarmıştı. "Casey Devil-Tits'in ta kendisi. Ben sadece o arabada eve bırakılan bir kıyım."

"Evet, ne demek istediğini anladım," diye kıkırdadım.

"Her şey için teşekkürler." Elini uzattı. "Benim için bir zevkti."

"Evet." I kabul edildi onu EL SIKIŞMA ve gülümsedi. "O zevk bana aitti."

"Sil onu." "Neyi sileyim?" "Onun numarasını."

"Kimden bahsediyorsun?" Mobil cips kamyonetinin yan tarafına yaslanarak geveledim.

"Katie."

"Kim?"

"Şu arkadaki kız."

"Hangisi?"

"Kızıl saçlı."

Gözlerimi kısıtım, yüzünü hafızamda canlandırmaya çalıştım ama başarısız oldum ve onun yerine sarı saçlarını ve mavi gözlerini gördüm. "Kahretsin, onu çok seviyorum."

"Onu tanımıyorsun bile," diye karşılık verdi, o da benim kadar sallanıyordu.

"Ne?" Ona bakakaldım. "Aklını mı kaçırdın sen? Onu hayatım boyunca tanıdım."

Bana ters ters baktı, kaşları çatılmıştı. "Kim bu ne *demek istiyorsun*?"

"Liz!" Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek inledim. "Başka kim olabilir ki!"

"Oh." Anlamak için başını salladı. "Tamam, güzel. Şimdi numarasını sil."

"Bir anlamı yok, delikanlı," diye homurdandım. "Onun cep telefonu numarasını beşinci sınıftan beri ezberimde tutuyorum." "Ve birinci sınıftan beri de sabit hat numarasını." diye eklemeyen önce hıçkırdım.

"Hayır-"

Gibbie sendeleyip Kav'ın eğik kulesine çarparken, "Hughie vardiyayı aldı, Hughie vardiyayı aldı," diye şarkı söyledi. "Aferin sana, Hugo Boss-adam! Bunu yapabileceğini biliyordum. Bundan sonrası yukarı doğru evlat."

Feely gözlerini kıstı. "Kim?" "Kim ne?"

"Kiminle sayı yaptın?"

"Kızıl saçlı, harika bir kız," diye söze girdi Kav ve bize katıldı. "O senin eski bebeğin mi, Hughie? Hani uğruna antrenmanlardan kaçtığın? Tanrım, delikanlı, onu takımdan saklamana şaşmamalı."

Kav'a yanlış kıza sahip olduğunu ve arkadaşlarına zerre kadar dikkat etseydi bunu anlayacağını söylemek için ağzımı açtım ama burnumun kenarına çarpan yumrukla dikkatim dağıldı.

"Ah!" Başım yana doğru dönüp parçalayıcı kamyonetin metal kaplamasına çarpınca kükredim. "Bu neye yardım etmek içindi?"

"Sen!" Feely kükredi. "Seni lanet olası, Hughie!"

"Peki ya ben?" Kafam karışmış bir halde sordum. "İsa aşkına ben sana ne yaptım ki?"

"Her zaman seni beceriyor," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Her zaman önce sen geliyorsun."

"Delikanlı, bu gece gelen ben değilim, o yüzden neden bana takılıyorsun anlamıyorum," diye karşılık verdim. "Bu ilişkide bakire olan benim. Fahişe olan sensin!"

"Aman Tanrım! Ben bir fahişeyim," diye inledi Feely, sanki ona yepyeni bir bilgi vermişim gibi ellerini saçlarında gezdirerek. "Neden beni durdurmadın?"

"Neden *yapayım ki*?" Kafam çok karışıktı ve bu konuşmayı yapamayacak kadar sarhoştum. "Bana seni durdurmamı hiç söylemedin."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, göt herif," diye karşılık verdi. "Sana söylemek zorunda olmamalıyım."

"En iyi arkadaşlardan biri," diye karşılık verdim burnumu ovuşturarak. "Ev içi şiddet, Feely."

"Rahatla güzel çocuk," diye alay etti. "Sen hâlâ kızların aşık olduğu o göt herifin tekisin."

Gibs, ne verdiği ne de parasını ödediği bir siparişi tezgâhtan almak için aramızdan kayarak, "Şimdi, şimdi, kavga etmeyin," diye azarladı. "Biz sevgiliyiz, dövüşçü değil."

"Hey! O benim hamburgerim," diye homurdandı Feely. "Ve ben onun hiçbir şeyi değilim."

"Güzel," diye homurdandım ve Gibs'in sırtını sıvazladım. "Hadi bakalım, Gibs."

"Aslında *ben* her zaman önce gelirim," diye araya girdi Kav, parmağını kaldırarak.

"Sen neden bahsediyorsun?" Feely talep etti. "Hughie'nin her zaman önce geldiğini söylemiştin, oysa gelmiyor." Kav açıkladı. "Hughie ikinci, *sen de* üçüncü olacaksın." Omuz silkerek, "Üzgünüm delikanlı, ama saat yalan söylemez," diye geveledi.

Feely ona bön bön baktı. "Tekrar soruyorum, sen neden bahsediyorsun?"

"Sprintler," diye yanıtladı Kav, kafası karışmış görünüyordu. "Neden? Neden bahsediyorsun?"

"Evet," diye kabul ettim, Vinnie Jones gibi tokatlar atan deliye bakarak. "Sen neden ~~bahsediyorsun~~?"

Feely, "Spor konusunu açmak için sana güveniyorum," diye tersledi. "Tanrım!

Tanrım, Johnny, bir geceliğine de olsa beynini kapatamaz mısın?"

"Benimle bu şekilde konuşma, pislik," Kav geri çekildi.

"Dur bakalım," diye araya girdi Gibs, hamburger kaplı elini öfkeyle havaya kaldırarak. "Senin matematiğin neden beni *en sona* bırakıyor Jonathan?"

"Çünkü sen *hep* en son gelirsin Gerard. Şimdi iyi bir çocuk ol ve çalıntı hamburgerini içine çek."

"Hepinizin canı cehenneme," diye homurdandım, tezgâhtan başka birinin siparişini kaptım ve bir gece için gereğinden fazla çılgınlık yapmış olarak oradan uzaklaştım. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Kimin yatağı?"

"Benim yatağım, pislikler!" Omzumun üzerinden seslendim.

Gibs arkasından, "Kız kardeşine daha sonra evde olacağımı söyle," diye seslendi. "Yeni yıl öpücüğüm için."
"Dudaklarını kız kardeşimden uzak tut!"

HANGI CEHENNEMDEYDİN, BABA?

Lizzie

31 ARALIK 2003

"BU ŞEKİLDE İSTEDİĞİNE EMİN MİSİN?" PIERCE HOMURDANDI VE beni yatağa yatırdı. "Sana zarar vermiyorum, değil mi?"

İncinmek için bir şeyler hissetmem gerekirdi ve bu çocuğun yaptığı hiçbir şey vücudumdan tek bir tepki bile almadı.

Öyle olduğunu düşünmüştüm ama yeniyi iyiyle karıştırmıştım. Beni iyi hissettiremezdi.

Beni iyileştiremezdi. Onu *hissedemedim*.

"Sadece çeneni kapa ve beni becer," diye cevap verdim, uyuşmuş hissediyordum.

Hızını artırdığında, içimde biraz daha öldüğümü hissettim.

Çünkü bunu kendime ben yaptım. Her şeyimi kaybetmişim.

Birden odamdaki büyük ışık yandı ve babamın sesi havada gürledi. "Giysilerini giy, seni küçük piç, ve seni öldürmeden önce evimden defol!"

Pierce, "Lanet olsun," diye bağırarak benden uzaklaştı ve kıyafetlerini kaptı. "Çok özür dilerim efendim."

"Sen de kimsin lan?"

"Pierce, efendim."

"Pierce kim?"

"Pierce O'Neill."

"Seni boğazlamadan önce evimden defol git!" "Catherine!"

benim Baba devam etti için
Körük, olarak o

Pierce'ı odamdan kovdu. "Buraya gel ve ben onu boğmadan önce onu hallet."

"*Catherine*," diye alay ettim, arabadan inerken gözlerimi devirdim. yatak ve attı üzerinde bazı Giysiler.

"Getira sap üzerinde

Kendin yap, olur mu? O kadar da derin değil."

"Sence bu normal mi?" Babam bağırdı. "Senin yaşında eve erkek getirmek?"

"Umurumda değil," diye güldüm. "Ayrıca benden hoşlanıyor." "Oh evet, ve seni gerçekten çok düşünüyor, değil mi?"

Babam alay etti, öfkeli görünüyordu. "Yükünü içinde bırakıyor."

"Aslında, yükünü her zaman taktığı prezervatifin içinde bırakıyor, ama inançsızlığın için teşekkürler, pislik."

"Pislik mi?" Babamın yüzü mosmor oldu. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?" Omzunun üzerinden baktı ve anneme acele etmesi için bağırmaya başladı. "Catherine, o kıza biraz sağduyu aşılamaadan önce buraya gelsen iyi olur!"

"Al bakalım baba," diye güldüm, parmağımla göğsünü dürterek. "Savurgan kızına biraz akıl ver."

"Elizabeth, seni uyarıyorum..."

"Belki fırsatın varken Caoimhe'nin aklını başına getirseydin, lanet hayatımı mahvetmesine engel olabilirdin!"

Babamın kolu geri çekildi ve yanağıma değdiğinde avucunun tüm gücünü hissettim.

Acıdan ağlamak yerine yüzüne güldüm. "Bana daha sert vur, *baba*."

"Kes şunu, beni duyuyor musun?" Omuzlarımdan tutarak, babam

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülürken beni sarsıp durdu. "Bize bunu yapmayı bırak!"

Ağladığını biliyordum.

Gözyaşlarını görebiliyordum.

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Ama umurumda değildi.

O anda hiçbir şey hissetmedim.

Canavarın evimize girmesine izin verdikleri için tüm aileme karşı yoğun bir nefretten başka bir şey yok.

"Ben senin için çığlık atarken hangi cehennemdeydin!" Çığlık atmaya çalıştım, ancak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölürken çılgınca gülmeye başladım. "Hiç orada değildin! Geceleri sana ihtiyacım olduğunda hiç gelmedin! Hatırlıyor musun *baba*? Senin için çığlık attığım onca geceyi? Şimdi yine çığlık atıyorum ve bu sefer siktir git diye bağııyorum, seni lanet ikiyüzlü!"

"Mike," diye bağırdı annem uzaktan, döndüğümde onu odamın kapısında yerde yatarken gördüm. "Tanrım, Mike..."

"Catherine!" Babam ona doğru sıçrayarak haykırdı. "Catherine, dayan aşkım."

Babam cep telefonuyla konuşurken onu yerde, kolunu tutarken görebiliyordum.

Ailemin görüntüsünü kaydedemedim. Hiçbir şey *hissedemiyordum*.

YENİ YIL, YENİ BEN

Hugh

1 OCAK 2004

YENİ YIL GÜNÜ UYANDIĞIMDA, MORARMİŞ BİR GÖZ VE WICKED HANGOVER, ve şaşırtıcı derecede iyimser bir ruh hali.

Dün gece çocuklarla dışarıda olmaktan gerçekten *keyif* aldım, iki ay önce bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim.

Ayrılıktan bu yana ilk kez, başımı yastığımın altına gömüp hayatımı uyuyarak geçirme dürtüsü hissetmedim.

Belki de 2004 yılı bir "write-ofi" olmayacaktı.

Duştan sonra aşağı inip kahvaltı için bir kâseye mısır gevreği doldurduğumda kendimi garip bir şekilde sakin hissettim. Sanki acele etmem gereken bir yer ya da beni bekleyen bir düzine çılgın mesaj yokmuş gibi.

Farklıydı. Fena

değildi.

Huzurun tadını çıkararak mutfakta oturdum. kepek gevreği yiyip pencereden dışarı bakıyor.

Kız kardeşim mutfağa girdiğinde derin düşüncelere dalmış, gelecek ayki çalışma programımı zihnimde planlıyordum.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerini ve paniklemiş ifadesini gördüğüm anda vücudum kendini belaya hazırladı.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Claire?"

Telefonunu göğsüne bastırarak, "Lizzie'nin annesi arıyor," dedi. "Dün gece kalp krizi geçirdi."

Kaşığımı düşürdüm. "Ne oldu?"

"Catherine kalp krizi geçirdi, Hugh."

"Tanrım," diye boğuk bir ses çıkardım ve hemen ayağa kalktım. "O iyi mi?"

"Emin değilim." Claire çaresizce omuz silkti ve dudağını sıktı. "Yoğun bakım ünitesinde."

"Ah, lanet olsun." Başıını tutarak düşüncelerimi düzene sokmaya ve *sakin* kalmaya çalıştım ama panik boğazımı tırmalarken bu imkânsızdı. "Liz miydi o?" Telefonunu işaret ettim. "Seni aradı mı?"

"Ah, hayır." Başını iki yana salladı. "Helen'dı."

"Helen mi?"

"Sınıfımdan bir kız," diye açıkladı kız kardeşim. "Tam bir dedikoducu ve kelimenin tam anlamıyla *her* haberi önceden duyuyor-hey! Nereye gidiyorsun?"

"Hastaneye," diye cevap verdim, kapıya doğru ilerlerken. "Nasıl? Annem işte."

"O zaman otobüse binerim."

"Sence yapmalı mısın?" Claire beni koridora kadar takip ederek seslendi. "Bilirsin işte, ayrıldığınızdan beri?"

"Annesi kalp krizi geçirdi Claire," diye karşılık verdim, bunun iyi bir fikir olup olmadığı umurumda bile değildi. "Ben gidiyorum."

YAPACAĞIM

Lizzie

1 OCAK 2004

YIKILMIŞ BİR HALDE, EVİMİN BİR TARAFINDAKİ PLASTİK SANDALYEYE YIĞILDIM. Babam da diğer tarafa oturdu.

Başını öne eğmiş ve dirseklerini annemin hastane yatağının kenarına dayamış olan babam, annemin zayıf elini yanağına götürdü.

Annem cansız, babam ise gerçekten yenilmiş görünüyordu.

"Annen burada olmak için çok mücadele ediyor," dedi babam, annemin elini daha önce hiç görmediğim bir şefkatle okşayarak. Konuşurken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ve iyileşmediğin her gün, onu mezara daha da yaklaşıtıyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldanmayı başardım, vücudum şiddetle titriyordu. "Daha iyisini yapacağım baba, söz veriyorum."

"Verilen sözlerin bir anlamı olması için tutulması gerekir," dedi babam, dikkatini annemin uyuyan yüzünde tutarak. Artık sesi kızgın gelmiyordu. Sadece yıpranmış gibiydi. "Genç Biggs'e ne oldu?"

"Onu incittim," diye itiraf ettim, burnumdan nefes alırken, kalbimin göğsümde tekmelenmesini diledim ve berbat zihnimi yeniden düzenleyecek bir mucize için dua ettim. "Ve benden ayrıldı."

"Delikanlıyı suçladığımı söyleyemem." Babam iç çekti. "Kesinlikle kalbimi ve ruhumu kırdın - ve annenin de."

Evet, şimdi anladım.

Hasarı yakından görüyordum ve bu beni öldürüyordu.

"Baba." Dizlerim titriyordu huzursuzca, ben ittim ellerim

saçlarımı karıştırdı ve titreyen bir nefes verdi. "Sanırım ben

yardıma ihtiyacım var."

"Çok haklısın," diye cevap verdi, Mam'ın saçlarını yüzünden almak için uzanarak. "Çünkü davranışların karımı öldürüyor."

Acı.

Suçluluk.

Utanç.

Duygularımın tüm gücü göğsüme o kadar sert bir yumruk indirdi ki bir an nefes alma yetimi kaybettim.

"Baba," diye hırıldadım, artık sersemlemiş hissediyordum. "Sanırım beni göndermelisin."

"Bunu sonra konuşuruz," diye yanıtladı babam. "Annen ormandan çıktığında."

"Hayır baba," diye boğuldum, her yanımda titrerken duygularımın içinde boğuluyordum. "Gerçekten artık gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Ne diyorsun Elizabeth?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye ağladım, ellerimle yüzümü kapatarak. "Ve artık insanları incitmek istemiyorum."

"Hastaneye geri dönmek ister misin?"

Eve

t.

Hay

ır.

Olabilir.

"Sadece insanları incitmeyi bırakmak istiyorum," diye cevap verdim, sessizce ellerimin içine ağlayarak. "Tekrar kendim olmak istiyorum baba."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet," diye hıçkırarak başımı salladım. "Lütfen bana yardım et, baba."

"Pekâlâ, pekâlâ." Babamın eli omzuma dayanmadan birkaç dakika önce fayanslara sürtünen metalin sesini duydum. "Her şey yolunda. Ben buradayım."

"Baba, korkuyorum," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsüm kabarmıştı. "Kendi zihnimden çok korkuyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Omzumu nazikçe okşamaya devam etti. "Ve sana yardım getireceğim."

"Sadece tekrar iyi olmak istiyorum."

"Olacaksın." Sesinde yoğun bir duygu vardı. "Hastanede kalmak geçen sefer sana yardımcı oldu ve yine yardımcı olacak."

"Ben yaparım." Burnumu çekerek beni büyüten adama baktım. "Senin yönteminle yapacağım. Ne gerekiyorsa, baba."

"Aferin kızıma." Ağlamaklı, mavi gözler bana baktı. "Şimdi, ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen de dışarıda biraz yürü."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ancak kapı içeri doğru sallandığında donup kaldım.

"Merhaba." Hugh nefes nefese annemin hastane odasına girdi. "Duyar duymaz geldim."

"Hugh," diye boğuk bir sesle b a ğ ı r d ı m , ona ulaşmak için aceleyle sandalyemden kalktım. "Hugh!"

"Buradayım Liz," dedi, ona ulaştığımda beni kollarıyla sardı. "Ben buradayım."

Gözlerimi kapatarak, tüm gücümle onun bedenine sarıldım.

Beni itmedi. Sertleşmedi ya da geri çekilmedi.

Bu anda beni tamamen kucakladı ve dokunuşundan ihtiyacım olan rahatlığı almama izin verdi.

"Hughie," diye içini çekti babam, gözlerinde rahatlama parlıyordu. "Geldiğin için teşekkürler oğlum."

"Elbette," diye cevap verdi, beni sıkıca tutmaya devam ederek. "O nasıl?"

Babam yorgun bir ifadeyle, "Bir süre ne yapacağını bilemedi," dedi. "Ama artık tehlikeyi atlattı. Doktorlar onu zamanında hastaneye yetiştirdiğimizi söylediler."

"Bu iyi," diye cevap verdi Hugh o tanıdık sabit ses tonuyla. Bana her şeyin yolunda gideceğini hissettiren ses tonuyla. Sırtımı ovarken, "Catherine bir savaşçıdır," demeye devam etti. "Bunu atlatacak Mike. Her zamankinden daha güçlü."

"Umalım da öyle olsun evlat."

"İşte." Hugh koridorun sonundaki otomattan aldığı granola barlardan birinin ambalajını soydu ve bana doğru uzattı. Annemin koğuşundaki ziyaretçi odasında oturmuş, babamın telefon görüşmelerinden dönmesini bekliyorduk. "Hadi Liz," diye ikna etmeye devam etti Hugh. "Bir ısırık al."

Açlığımı itiraz edemeyecek kadar yorgun olduğum için eğildim ve küçük bir ısırık aldım.

"İyi iş," diye övdü dizimi ovuşturarak. "Günlerdir bir şey yememiş gibi görünüyorsun."

"Yapmadım," diye kırık bir sesle itiraf ettim, ona bakmak için döndüm. "Ya da en azından hatırlamıyorum."

Viski rengi gözlerinde acı parladı. "Sorun yok." Uzanıp dağınık saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları yanağımda gezindi. "Yakında çok daha iyi hissedeceksin."

"Evet," diye mırıldandım, yüzümün buruşmasına engel olamıyordum.

Babam beni şehrin kuzeyindeki özel bir psikiyatri ve rehabilitasyon tesisi olan Brickley House'a yatırmak için telefon görüşmeleri yapıyordu.

Bugün bir yere gidecektim ve ne zaman döneceğimi bilmiyordum.

Boğazıma kadar tırmanan korku dehşet vericiydi ve içimdeki pervasız çizgi tepelere doğru kaçmamı talep ediyordu.

Ama ben yapmazdım.

Çünkü sorumluluk almam gerektiğini biliyordum.

Annem benim yüzümden hastane yatağında yatıyordu ve tüm dünyam paramparça olmuştu.

Berbat bir haldeydim.

"Hey-hey." Hugh'nun kararlı sesi kafamda dolaşan çalkantılı düşünceler bulutunu yararak içeri girdi ve ellerini yüzümde hissettim. "Bana bak, Liz."

İstemeye istemeye yaptım.

"Sorun yok," dedi yavaşça, gözleri benimkilere kilitlenmişti.
"Her şey *yoluna* girecek."

"Çok üzgünüm," diye nefes aldım , gözyaşlarım aktı

yanaklar. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak, "Yapmadığını biliyorum," diye cevap verdi. "Ve eve döndüğünde her şeyi konuşabiliriz." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ama şimdilik tek yapman gereken iyileşmek, tamam mı?"

Burnumu çekerek başımı salladım ve ellerini ellerimle kapattım. "Sana yaptıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim." İçimden acı dolu bir hıçkırık kaçtı ve gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kapattım. "Seni çok incittim, Hugh."

"Ben buradayım, gördün mü?" Bana acı dolu bir gülümseme sundu. "Ve senden tek istediğim doktorların sana sunduğu her türlü yardımı kabul etmen, tamam mı?" Kalın kirpiklerinden yanağına bir damla gözyaşı düştü ve duygularını burnundan geri çekti. "Bunu böyle düzeltebilirsin Liz, seni yeniden *sen* yaparak."

"Annen uyandı, Elizabeth," diye araya girdi babam, kapı aralığında durarak. "Gitmeden önce seni görmek istiyor."

KÜÇÜK BEYAZ YALANLAR

Hugh

1 OCAK 2004

ANNESİNİN HASTANE ODASINDA OTURURKEN, LİZ VE

CATHERINE HAD her ikisi de bir duygusal
yeniden birleşme ve a ağlamaklı
bir veda.

Kısa bir süre sonra gidecekti.

Yardım almayı kabul ediyordu.

Sonunda.

Eğer gidersem kaçacağından korkarak onun yanında kaldım, güvende olmasına gururumdan daha çok ihtiyacım vardı. Liz'in ihtiyacı olan yardımı alabilmesi için bütün gece burada oturabilirdim.

Mike arabasının anahtarlarını eline almış, kızını hastaneye götürmek için hazır ve nazır beklerken, karısı onun elini bırakmayı reddediyordu.

Kahretsin, çok acıyordu, zar zor nefes alabiliyordum.

Bana ihtiyacı olduğunda Liz'e gitmek, mücadele etmem gereken bir şey değildi.

Verilecek bir karar yoktu. Tüm acılar ve incinmeler bekleyebilirdi.

İhaneti ve kızgınlığı bir kenara bırakabilirdim.

Çünkü günün sonunda hala onun yanında olmak, hala elini tutmak, hala dudaklarını öpmek istiyordum.

Her santimim hâlâ onun her santimini arzuluyordu ve duygularımı kapatamıyordum.

Onun için hissettiklerim harcanabilir şeyler değildi ve bir gecede ortaya çıkmamıştı. Ona olan sevgimin derinleşmesi ve büyümesi için dokuz yıl geçti ve kökleri derinlere indi. Kökleri kazınıp atılabilecek bir şey değildi.

O, benim bir insan olarak kim olduğumun temellerine gömülmüştü.

Yedi yaşımdan itibaren yaptığım her temel yaşam seçiminde onun izleri vardı.

Onu unutmak bir gecede olmazdı. Eğer bir insanı sevmekten vazgeçmek de aynı ölçüde zaman alıyorsa, o zaman dokuz yıllık ıstırabım vardı.

Artık on altı yaşındaydım, yani o sistemimden çıkmadan önce yirmi beş yaşında olacaktım.

Kahretsin, adil olmaya yakın bile değildi.

Çünkü bunu ben *seçmedim*.

Bitmemizi istemedim.

Eğer o da bana aynı bağlılığı gösterebilseydi hayatımın geri kalanını onun yanında geçirebilirdim.

Bir süre Catherine ve Liz'in bırakıp bırakmayacaklarından emin olamadım ama sonunda bıraktılar.

Babası onu götürürken Liz, "Hugh," diye burnunu çekti. "Nereye gittiğimi kimseye söyleyemezsin."

Sandalyemden kalkarak, çok geç olmadan onları durdurmak için harekete geçtim.

Bunun beni ne kadar zavallı gösterdiğini umursamadım; ona bir kez daha sarılmalıydım.

"Söylemeyeceğim Liz," dedim ve onu kucaklamak için kendime çektim. "Söz veriyorum."

"Lütfen," diye boğuk bir sesle beni sıkıca kavradı. "Annen bile."

Kalbimin göğsümde paramparça olduğunu hissederek, "Mam bile değil," diye huysuzca onayladım. "Kimse bu konuda bir şey bilmeyecek." Sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı. Çünkü işin gerçeği, içten içe kendimi kaybediyordum. Yine de onun bunu görmesine asla izin vermeyecektim. Liz'in gözyaşlarına ihtiyacı yoktu. Onun güce ihtiyacı vardı. "Bir süreliğine uzaklaşacak ve biraz dinleneceksin," diye ikna ettim ve geri çekilerek ona gülümsedim. "Ve kasabadaki hiç kimse bundan haberdar olmayacak."

"Çok üzgünüm," diye hıçkırarak gömleğimi yumrukladı.
"Sana yaptıklarım için ölmek istiyorum."

Bir şekilde gülümsemeyi başardım. "Sadece iyileş, tamam mı?" "Eve geldiğimde orada olacak mısın?"

Acı.

Beni yaktı. "Tabii ki."

Birkaç dakika sonra, onlar gittiğinde ve ben Catherine'le yalnız kaldığımda, "Ona yalan söyledin, değil mi?" dediğini duydum. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Eve döndüğünde orada olmayacaksın."

Başımı sallayarak gözyaşlarımı kabaca sildim. "Özür dilerim."

BÖLÜM 21

Yeni Bir Yaprak Açmak

KIŞ UYKUSUNA YATAN KALPLER VE SULU KÖPRÜLER

Hugh

8 OCAK 2004

CLAIRE, "BANA NEDEN SÖYLEMEDİĞİNİ ANLAMİYORUM," DIYE YAKINDI, Bu sabah kahvaltı masasında başlayan konuşma Tommen'in salonuna kadar devam etti. "Liz öylece gidiyor ve kimseye söylemiyor mu?"

"Bana söyledi," diye hatırlattım ona, mükemmel bir şekilde prova ettiğim bahanemi sıralayarak. "Dün gece bana mesaj attı."

"Ama siz artık bir çift bile değilsiniz," diye inledi kız kardeşim, dudağını sıkarak. "Neden bana İspanya'ya gideceğini söylemedi? Peki ya okul ne olacak?"

"Sadece birkaç haftalığına," diye bu sabah yirminci kez tekrarladım. "Okul konusuna gelince, Liz sabah birinci sınıftaki derslerine girse yine de senin bütün sınıfını geçer."

"Sanırım," diye yanıtladı Claire, tüm bu durumdan emin değilmiş gibi. "Bu sadece... garip."

"Annesinin biraz dinlenmeye ihtiyacı var," diye ekledim. "Ve annesiyle birlikte gitmek istediği için onu suçlayamazsınız."

"Hayır, hayır, tamamen anlıyorum," demek için acele etti. "Ben sadece... keşke bana mesaj atsaydı."

Evet, ben de. "Yakında dönecek."

"İyi misin?" diye sordu kız kardeşim elini koluma koyarak.

"Ayrıldığımızdan beri çok üzgün olduğumu biliyorum."

"Olacağım-" Feely yanımdan omuz atarak geçince sözüm kesildi.

koridorda, taşıdığı gitarı bana vurmak için kullandı.

"Tanrım!" Claire gözlerini kocaman açarak haykırdı. "Onun sorunu ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, omzumdan düşürdüğü okul çantasını yeniden düzeltirken. "Yılbaşından beri böyle."

"Neden?"

Arkasından ters ters bakmak için döndüm. "Konuşmadığı zaman bunu söylemek zor."

"Pekâlâ," dedi kız kardeşim neşeyle gülümseyerek. "En azından hâlâ ben varım."

"Ve ben." Gibsie kollarını ikimize de doladı. "En sevdiğim kardeş ikilim nasıl?"

İşte tam o anda omzunda gitarıyla ufak tefek bir kıvılcık belirdi. Koridorda yanımdan geçerken yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Selam, Hugh."

"Merhaba Katie," diye cevap verdim, göğsümde aniden ortaya çıkan bir bıçak darbesi hissediyordum.

Kızardı ve dikkatini hızla ileriye yöneltti. Bu arada ben de başımı çevirip onun geçişini izledim. "Vay, vay, vay, görünüşe göre bir ağabeyin

bizden saklıyorsun, Gerard." Neşeli bir kıkırdamayla dikkatimi tekrar ona çeken Claire, heyecandan lanet bir fok balığı gibi el çırpı. "Hughie gözünü yeni birine dikmiş. *Nihayet!*"

"Claire." Gözlerimi uyarırcasına kıstım. "Senden önce başla, sadece dur, tamam mı?"

Gibs boktan bir sırıtışla, "Yılbaşı gecesi kardeşinin gözleri ondan daha fazlasını görüyordu, Claire-Bear," diye cevap verdi.

Ona ters ters baktım.

Gibsie bilerek göz kırptı.

"Gerçekten mi?" Claire'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Tanrım! Yaşasın! Bu şimdiye kadarki en iyi haber!" Katie'nin geri çekilen figürünü izlemek için arkasını döndü. "Sanırım onu tanıyorum. Buraya Eylül ayında başladı. Çok sessizdir ama onu birkaç kez Patrick'le konuşurken gördüm."

"Evet, ikisi de müzik kulübünde."

"Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, çünkü sadece bir vardiyaydı," diye uyardım, dikkatim kız kardeşime yöneldi. "İçki yüzünden aklımı kaçırmıştım."

"Sarhoşken gerçeklerin ortaya çıkmasıyla ilgili ne derler bilirsin." Claire el çırpmaya devam etti. "Belki de kalbin kış uykusundan çıkmaya hazırdır ve içki onu itmiştir."

"*Claire*."

"Belki de başka birine şans vermenin zamanı gelmiştir."

"Belki Bu zaman için sen iki için Zihin senin kendi

iş."

"Hugh, Bu olmuştur ay." Benim kardeş teklif edildi Ben cesaretlendirici bir gülmsemi. "Bunu başarabilirsin."

Gibbie bana iki baş parmağıyla onay vererek, "Çok fazla ay var," dedi. "Ve köprünün altından çok sular aktı."

NE GEREKIYORSA

Lizzie

10 OCAK 2004

"ONUN İÇİN BİR ŞEYLER YAPMALISIN," DIYE YALVARDI BABAM. "O BİR KENDİ KENDİNE OROSPU YAPIYOR ve benim tanıdığım kız bu değil." Kırık bir hıçkırık kaçtı. "O bunu yapmaz."

"Tıbbi notlarında bir boşluk var." Doktor gözlerini Babam. "Üç yıl."

"Bu konuyu karımla konuşmanız gerekecek," diye yanıtladı babam, sesi yorgun geliyordu. "Tüm evrak işleriyle o ilgileniyor." "Lütfen bana burada neler olduğunu açıklayın" demeden önce boğazını temizledi.

"Kızınız, bipolar birin yaygın bir faktörü olan tam gelişmiş mani dönemleri yaşıyor, ancak depresif dönemlerinin şiddeti ve sıklığı bipolar tip iki ile uyumlu."

"Ne tür bir hastalığı olduğunun ne önemi var? Onda olduğunu biliyorsun, sadece ilaç ver, lanet olsun."

"Korkarım bu işler öyle yürümüyor."

"Neden olmasın ki?"

"Bipolar bozukluk karmaşık bir hastalıktır Bay Young," dedi doktor. "Erken başlangıçlı bipolar bozukluğu olan çocuk ve ergenleri tedavi etmek son derece zor olabilir."

"Ama onu düzeltebilirsin, değil mi?"

"Onu *tedavi* edebiliriz ama bu düşündüğünüz kadar basit değil Bay Young. Lizzie ilaçlarını tıbbi gözetim olmadan bıraktı," diye yanıtladı doktor. "Birkaç aydır manik ve depresif durumlar arasında hızlı bir şekilde gidip geliyor. Önümüzdeki dönemde çok fazla gözetim ve bakıma ihtiyacı olacak."

"Ne kadar zamandır konuşuyoruz?"

"Kızınızınki kadar ağır vakalarda ilerleme görülmesi genellikle en az iki ay sürer, ancak daha uzun sürebilir."

"Bununla başa çıkamıyorum," diye ağladı babam, elleriyle gözlerini silerek. "Kızım öldü ve karım hasta. Bunun için ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sizi temin ederim ki kızınız mümkün olan en iyi şekilde bakılıyor."

"Peki ya şoklama?" Babam dirseklerini bağlı olduğum yatağa dayayarak sordu. "Bu onun için işe yarayabilir mi?"

"Elektrokonvülsif tedaviden bahsediyorsanız, hayır, artık on altı yaşın altındaki hastalar için EKT önermiyoruz."

"Ama oluyor mu?"

"Son derece nadir koşullar altında."

"Birinin devreye girip bir şeyler yapması için daha ne kadar aşırı olması gerekiyor?" diye sordu ellerini havaya kaldırarak. "Tabletler işe yaramıyor. Danışmanlığı reddediyor. Kolları ve bacakları paramparça olmuş durumda. Birinin bize yardım etmesi için daha ne kadar kaybetmemiz gerekiyor?"

"Yapacağım," diye fısıldamayı başardım. "Yapacağım baba." Babam dönüp bana baktı. "Yapacak mısın?"

İçimdeki tüm gücü kullanarak başımı salladım. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Babamın gözlerinde rahatlama parladı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Aferin kızıma."

SADECE ARKADAŞLAR

Hugh

25 OCAK 2004

BUGÜN LİZ'İN TEDAVİDEKİ KIRKINCI GÜNÜ.

On yıldır birbirimizi görmediğimiz ya da konuşmadığımız en uzun zamandı ve her gün ruhumun bana eşim olduğunu söylediği kişiyi özlemeye devam ettim.

Liz'in ayrılışından birkaç gün sonra hayatına devam eden Pierce'in aksine, ben kendimi hâlâ devam *etmemek* için bahaneler bulurken buldum.

Bana çıkma teklif eden kızlardan etkilenmiyor değildim.
Ben
sadece ilgisiz.

Ayrılmamızın üzerinden üç aydan fazla zaman geçmişti ve ben hâlâ onu unutamamıştım, başka bir kızla birlikte olma düşüncesi ise tüylerimi diken diken ediyordu.

Davranışlarımın benim yaşımdaki bir genç için normal olmadığını biliyordum ve Feely bunu bana sık sık hatırlatıyordu, ama *yapamıyordum*.

Belki de ben diğer çocuklardan farklı programlanmıştım.
ya da belki de Liz'in seks yapmadığım zamanki öfkelerinden birinde beni etiketlediği gibi namuslu biriydim.

Hayır, sen kesinlikle namuslu değilsin, delikanlı.

Seks yapmak istemiyor değildim, *tabii ki* istiyordum.
Sadece birlikte olamadığım kızıdan başka biriyle istemiyordum.

"Tekrar merhaba."

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, bana hitap ediyor gibi görünen yumuşak sesli kızı neredeyse görmezden geliyordum.

Düşüncelerimi toparlamak için başımı salladığımda dikkatimi amaçsızca baktığım dolaptan bana gülümseyen tanıdık kızıl saçlıya yönelttim.

"Uh, hey." Ona dikkatimi vermek için döndüm. "Katie, değil mi?"

"Bu doğru." Gülümsedi. "Nasıl gidiyor?"

"Ah, büyük." Omuz silktim, ona daha fazlasını vermem gerektiğini biliyordum ama içimden gelmiyordu. "Senin için nasıl gidiyor?"

"Gidiyor," diye güldü, hâlâ bana gülümsüyordu. "Dinle, yılbaşı gecesi seni sakatladığım için tekrar özür dilemek ve aynı zamanda bu konuda bu kadar nazik olduğun için teşekkür etmek istedim." Konuşurken yanakları alev alev yanıyordu. "O gece gerçekten kötü bir yerdeydim ve... Ah, önemli bile değil." Başını salladı ve bana parlak bir gülümseme daha sundu. "Sadece teşekkür ederim." "Ve özür dilerim." diye eklemeden önce yüzünü buruşturdu.

"Özür dilemene gerek yok," diye yanıtladım, onun saçmalamasını sevimli bularak. "Ve bana daha da az teşekkür etmen gerekiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kim yeni yılda güzel bir kız tarafından öpülmek istemez ki?"

Nefesi kesildi. "Sence ben güzel bir kız mıyım?"

Kendimi biraz köşeye sıkışmış hissederek yavaşça başımı salladım. "Muhteşem olduğunu biliyorsun."

Yanakları buklelerinin rengine döndü. "Vay canına."

Kendimi rahatsız hissederek boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar dolabımın kapısını kapatıp kilitlemeye verdim.

"Hey, sen," diye söze başladı Katie, ama sözlerinin arasında bocaladı. "Yani, belki de, uh, ya da, ah, gitmek ister misin...ya da sadece...uh, boşver."

Göz ucuyla suratını asışını izledim, bir yandan da kendi kendine, "Konuşmayı kes Katie," diye mırıldanıyordu. "Bunu sadece milyonlarca kez daha garip hale getiriyorsun."

Bir kahkahayı bastırarak çantamı omuzladım ve onu takip ettim. "Biliyor musun, kendini biraz rahat bırakmalısın."

"Yapmalı mıyım?"

"Kesinlikle," diye onayladım, onun yanına geçerek. "Bu cesaret ister."

"Girişkenlik," diye açıkladı çantasının kayışlarını sıkıca kavrayarak. "Bu benim yeni iş listemin en başında yer alıyor."

Yıl kararları."

Ana binanın kapısını onun için açık tutarken, "Bunu işaretleyebilirsin," diye düşündüm. "Listende başka ne var?"

"Ah, bilirsin işte," diye iç geçirdi, onu takip etmemi bekliyordu. "Her zamanki gibi."

"Dalga geç benimle."

"Geçmiş unutmak, kontrol edemediğim şeyler için endişelenmeyi bırakmak, kalbimi kıran o pisliği unutmak, her Pazar ayine gitmek, bir çocuğu öpmek, daha fazla arkadaş edinmek ve daha fazla risk almak." Bana sırtıttı. "Klişeleşmiş genç kız yapılacaklar listesi işte."

"Hmm."

"*Hmm* ne demek?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Sadece birkaç ortak noktamız var."

"Kırık kalp kısmı mı?" Sempatide içinde yüzünü buruşturdu. "Evet, bunu duymuştum. Üzgünüm."

"Neyse o," diye cevap verdim, itibar kaybetmeyi reddederek.

"İster misin?" diye sordu sonra, olduğu yerde durarak. "Okuldan sonra bir ara takılmak ister misin?"

Yürümeyi bıraktım ve ona bakmak için geri döndüm. "Randevu gibi mi?"

"Ya da sadece arkadaş olarak," diye cevap verdi omuz silkerek. "Eğer tercih edersen."

"Ben, ah..." Sözlerim kesildi ve ani bir panik dalgasıyla savaştım. "Ben, ah..." İçinde boğulduğum suçluluk duygusunu bastırmaya çalışırken bir duraklama daha.

Kes şunu, pislik.

Kendinizi suçlu hissetmenizi gerektirecek bir şey yok.

"Ben değil hazır için başka bir ilişki," I burnumu sıkarak itiraf ettim. "Ben, ah, ben hala..."

"Yaralarını mı yalıyorsun?" Katie nazıkçe söyledi. "Sorun değil.
Ben de."

"Yine de takılabiliriz," diye teklif ettim, kendimi bir adım atmaya zorlayarak. "*Arkadaş* olarak mı?"

Yeşil gözleri parladı. "Bu hoşuma giderdi."

"Sinemayı seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım, sesim lanet bir aptal gibi çıkıyordu.

"Ben de."

"Cuma günü boşum," diye ekledim, bir kızla konuşmak şöyle dursun, onunla hiç yalnız kalmamış bir delikanlı gibi konuşuyordum. Sanırım Liz'i saymazsak, hiç konuşmamıştım.

"Cuma benim için iyi."

Ona ihtiyatla baktım. "Arkadaş olarak." Gülümseyerek başını salladı. "Arkadaş olarak."

"Tamam o zaman." Temkinli ve isteksizce umutlu hissederek bir nefes verdim. "Sana sonra mesaj atarım."

"Ben de sana mesaj atarım." Elini eteğinin cebine sokarak bir telefon çıkardı ve yanakları kızararak önümde salladı. "Kontörüm var."

GÖZLERİNİ KAPAT, TATLIM.

Lizzie

29 OCAK 2004

ARABANIN ÜZERİNDE HAREKETSİZ DURARAK HEMŞİREYE BAKTIM.

ve pedleri alnıma ve kafa derime yapıştırmasını izledim.

"Gözlerini kapat tatlım," dedi onaylayan bir sesle yanağımı okşayarak. "Yakında hemen uyuyacaksın." Elimdeki hattı kontrol etti ve gülümsedi. "Tıpkı geçen seferki gibi."

Ve ondan önceki zaman.

Ve ondan önceki zaman.

Anestezi uzmanı geldiğinde beni maskeyle uyutacaktı.

Dışarı çıktığımda, pedler aracılığıyla beynime elektrik akımları gönderilecek ve nöbet geçirecektim.

Ilık sıvı damarlarımdan akarken ve maske yüzüme yerleştirilirken gözlerimi kapatarak Hugh'un zihnimdeki görüntüsüne odaklandım ve zihnimin onunla ilgili tek bir anıyı bile unutmaması için *dua ettim*.

BİR ARKADAŞA SAHIP OLMAK GÜZEL.

Hugh

13 ŞUBAT 2004

CUMA GECESİ SINEMANIN DIŞINDA KATIE İLE KARŞILAŞTIĞIMDA

Tuhaf bir şekilde sakindi, çünkü Liz'le ne zaman aynı yerde karşılaşsam vücudumdaki bütün sinirlerim alt üst oluyordu.

Belki de gergin hissetmemem iyi bir şeydi. Belki de takıldığım her kızın yanında kalp çarpıntısına katlanmak zorunda değildim.

Sıra biletlerin parasını ödemeye geldiğinde Katie gişede, "Hayır, bu bir randevu değil," diye itiraz etti. "Kendi paramı kendim öderim."

"Evet, öyle bir şey olmayacak," diye cevap verdim ve kasiyere yirmilik uzattım. "Bu harika."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum." Patlamış mısırlı ellerine kaşlarımı çattım. "Bir şey istemediğine emin misin?"

"Bu iyi," dedi önümde bir şişe su sallayarak. "Ben hazırım."

Omuz silkerek onu ikinci ekrana kadar takip ettim ve yanına uzandım.

"Bu filmin gerçek dışı olması gerekiyor," diye fısıldadı, önümüzde ışıdamaya başlayan ekranı işaret ederek. "Casey geçen hafta *Meet the Fockers*'ı izledi ve hâlâ o film hakkında kıkırdıyor."

Rahatlamam filmin çoğunu aldı.

Kaslarım korkunun beklentisiyle sımsıkı gerilmişti.

Sanki bir şey olmasını bekliyormuşum gibi.

Yangını söndürmek için.

Çünkü Liz'in yanında *her zaman* bir ateş vardı. Ama bu kız değil.

Katie film boyunca hiç konuşmadı ve ellerini kendine sakladı.

Benimle oturmaktan gayet memnundu ve bu beni şaşırttı.

Bana istediği şirketin bu olduğunu söylediğinde gerçekten samimi olduğunu hissettim ve neredeyse ona inanmak istedim.

Ancak konu karşı cinse ait kalplere geldiğinde ciddi güven sorunlarım vardı.

Katie o gece onu kapıya kadar geçirdiğimde "Çok eğlenceliydi," dedi. "Gerçekten çok eğlendim."

"Memnun oldum," diye cevap verdim, ellerimi sıkıca ceketimin ceplerine sokarak. "Ben de çok eğlendim."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Ben yaptım."

"Yapsen düşünmek Bu a kötü omen o bizim önce gezisi ayın on üçünde Cuma gününe mi denk geldi?"

"Tanrım," diye kıkırdadım ve başımı salladım. "Umarım öyle değildir." "Evet, ben de," diye cevap verdi yüzü kızararak.

"Biz yapmalıyız

Tekrar."

"Yapmalıyız," diye dikkatle kabul ettim. "Gelecek Cuma senin için nasıl?"

"Cuma günleri boşum," diye yavaşça cevap verdim, hâlâ temkinliydim. "Ama hafta sonunun geri kalanında çalışıyorum."

"Harika." Gülümsedi. "Cuma o zaman."

"Evet." Başımı salladım. "O zaman görüşürüz." "Önce ben seni görmezsem olmaz."

Kaşlarımı kaldırdım.

Eldivenle kaplı eline doğru inledi. "Bunun üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor."

"Hayır." Güldüm ve kuzey tarafına dönmek için patikadan karşıya geçtim. "İyi gidiyorsun."

BU BENİM DENEMEM.

Lizzie

12 MART 2004

MANİK EVRE ÖFORİ VE DEPRESİF EVRE İSE

CEHENNEM, SONRA ötimik aşama arada bir yere düştü.

Benim gibi bir insan için üçüncü aşama hedefti. Benim gibi biri için üçüncü aşama en zoruydu.

İkinci aşama sakatlayıcı ve üçüncü aşama sıradan olsa da, ilki dünyayı sarsmıştır.

Manik olmanın en sinsi yanı cazibesiydi. Bir atak sırasında kendimi yenilmez hissederdim, sanki beynim heyecan verici yeni bir frekansa geçmişti ve aniden dünyayı yeni bir mercekten görmeye başlamıştım.

Heyecan verici bir lens. Bağımlılık yapan bir lens.

Beni empati ve suçluluk duygusundan ve depresif durum sırasında beni tüketen diğer tüm ezici duygulardan kurtaran bir mercek.

Bu, dünyaya bakışımı çarpıtan ve beynimin içinde vicdanımı eylemlerimin sonuçlarıyla ilişkilendiren kabloyu koparan değişmiş bir zihin durumuydu.

Zihnim berraklaştıkça suçluluk duygum daha da arttı. Çünkü netlikle birlikte sonuçlar da geliyordu ve ben benimkilerin içinde boğuluyordum. Aylar süren inişli çıkışlı ruh halim, dünyanın etrafımda patlamasına neden olmuştu ve damarlarımdan akan ilaç, bana göz kamaştırıcı bir kanıt güzergahı sağladı.

Ondan kaçamazdım.

Saklanamazdım.

Tek yapabildiğim yatağında oturup suçluluk, utanç ve kendinden nefret etme duygularıyla baş etmeye çalışmaktı.

Henüz eve dönmeye hazır değildim, hatta yakın bile değildim ama eve koşarak dönme, Hugh'nun önünde diz çökme ve beni affetmesi için yalvarma dürtüsü çok güçlüydü.

Benim gibi birini sevmenin sonuçlarına katlanıyordu.

Çocukken onu kıracağımı biliyordum. Manik olduğum zamanlarda onu kendimden uzaklaştırmak için bu kadar uğraşmamın nedeni buydu. Sorun şu ki, çok geç olana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ciğerlerime hava üfleyen çocuk olmadan bir şekilde yaşayabileceğime dair yanlış bir varsayım altındaydım, oysa hiçbir şey bundan daha imkânsız olamazdı.

O cesur ve onurlu biriydi ve ben bunu ondan almıştım. Onun parlak halesini aldım ve onu onarılamayacak şekilde lekeledim.

Her şey kararmadan önceki halini hatırlıyordum ama eskiden olduğum kızı hatırlamakta gerçekten zorlanıyordum.

Hafızama o kadar zayıf bir şekilde kazınmıştı ki, başlangıçta var olduğundan bile şüpheliydim.

Doktorlar bana bu nöbetleri açıkladılar ve seks bağımlısı olmadığımı, ancak mani nöbetlerindeyken şiddetli hiperseksüalite nöbetleri yaşadığımı söylediler.

Depresyon başladığında, bana dokunulmasını istemedim. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Kimsenin elinin üzerimde olmasını istemiyordum.

Doktorlar bana sorun olmadığını söylediler.

Bu duyguların dalga dalga geleceğini. Her zaman mevcut olmayacaklardı.

Hastanede çok çeşitli cinsel yolla bulaşan hastalıklar için tarandım ve neyse ki tüm sonuçlar temiz çıktı.

Daha sonra, üç yıl boyunca hamileliği önlemek için koluma bir doğum kontrol implantı önerildi.

Ben aldım.

Çünkü berbat durumdaydım.

Bir insan yıkım topuna eşdeğer.

Temas ettiğim herkes ve her şey mahvoldu ve dünyaya bebek getirip onları da mahvetmeme gerek yoktu.

KONFORLU YOLDAŞLAR

Hugh

5 NİSAN 2004

BUGÜN LİZ'İN TEDAVİDEKİ VE HAYATTAKİ DOKSAN DOKUZUNCU GÜNÜ, Çoğunlukla, istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Okul çocuk oyuncağı, iş ise keyifliydi. Okul rugby takımımız giderek güçleniyor, ben de havuzda sürekli olarak kişisel rekorlarımı kırıyordum.

Gibbie ve Claire çok mutluydular, kendi hayvan barınaklarını işletmenin hayallerini kuruyorlardı, Johnny ise spor salonunda kilo almaya devam ediyordu. Biraz dengesiz olan tek kişi Feely'di ama onun sorunları Liz'le ilgili değildi.

Bu arada, *tüm* sorunlarım şunlardı.

Onun yokluğunu hâlâ her yerde hissediyordum ve denediğim hiçbir şey göğüs kafesimin altındaki boşluğu dolduramıyordu.

Liz'in orada telefonu yoktu, bu hem bir lütuf hem de bir lanetti, çünkü onunla konuşmayı çok istesem de bunun ikimiz için de iyi olmayacağını biliyordum.

Mike her hafta beni arayarak onun gelişimi hakkında bilgi verirdi, ancak Mam geçen ay bunun *sağlıklı* olmadığını söyleyerek aramaları kibarca durdurdu.

Evet, annem Liz'in hastanede olduğunu biliyordu ama bunu ona ben söylememiştim. Annem Liz'in babasıyla yaptığım telefon görüşmelerinden birine kulak misafiri olmuş ve ikiye ikiye bir araya getirmişti. Her zamanki gibi destekleyiciydi ve eğer hayatımı yaşamaya devam eder ve kendimi dünyadan soyutlamazsam bunu bir sır olarak *saklayacağına* söz vermişti.

Deniyordum.

Akşamları Gibb ve Claire'le, hafta sonları da çalışmadığım zamanlarda diğer arkadaşlarla takılıyordum. Oh,

ve mükemmel bir arkadaş olduğu ortaya çıkan Katie ile çok zaman geçirdim.

Seçtiğimiz okul dersleri ve hobilerimiz söz konusu olduğunda çok fazla ortak noktamız yokmuş gibi görünse de, ben bir bilim ineğiymdim ve o bir müzik dehasıydı - orta yolu bulmak için birbirimizin arkadaşlığından yeterince zevk alıyor gibiydik.

Onunla konuşmak şaşırtıcı derecede kolaydı ve müzisyen babasıyla olan sallantılı ilişkisini bana açtığında, kendimi babamla olan sallantılı ilişkimin ayrıntılarını anlatırken buldum.

Bu gece onunla geçirdiğim sekizinci Cuma günüydü ve Katie her zaman yaptığımız gibi sinemaya gitmek yerine bir şeyler atıştırmayı önerdi.

Ancak, ilk yemeğe yirmi dakika kala, bunun her zamanki Cuma gecesi buluşması olmadığı hissine kapıldım. Katie güzel, siyah bir elbise giymiş, yüzünü tamamen makyajla süslemiş ve muhteşem, koyu bakır kırmızısı buklelerini süslü bir şekilde tutturmuştu.

Bu bir randevu

muydu?

Randevuda

mıydım?

Vay anasını, daha önce bana mesaj atıp *şık bir şeyler giymemi* söylemişti.

Biriyle çıkıyordum.

"Ee, ne oldu?" Katie, şehirdeki şık İtalyan restoranı Spizzico'da bir masada karşımda otururken, hayatımın *Lizzie Young* etiketli bölümünü araştırmaya devam etti. "Kötü bir ayrılık yaşadığınızı biliyorum ama ilginç ayrıntıları hiç anlatmadın."

"Çünkü hiç yok," diye yanıtladım bir yudum su alarak. "Daha yeni ayrıldık."

"Saçmalık." Katie sırttı ve suyundan bir yudum aldı. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Paylaşılan bir sorun hakkında ne derler bilirsiniz."

İçimi çektim. "Sadece bitti, tamam mı?"
Bana baktı. "Ona hala aşıksın, değil mi?"
Omuzlarım sertleşti. "Her şey bitti."
"Ben bunu sormadım." Sesi yumuşaktı. "Sorun değil, Hugh.
Bir ayrılığı bir gecede atlatamazsın."
Kendimi suçlu hissederek derin bir iç çektim ve "Sorularınızı sorun" dedim.
"Gerçekten mi?"
Başımı salladım. "Sana verebileceğim kadarını vereceğim." "O senin ilk kız arkadaşın mıydı?"
"Evet."
"O senin tek kız arkadaşın mıydı?"
"Evet."
"Uzun zamandır birlikte miydiniz?" "Evet."
"Onunla yattın mı?" "Hayır."
"Ama onunla başka şeyler de yaptınız?"
"Evet."
"Ve şimdiye kadar birlikte olduğun tek kız o mu?"
"Evet."
"Ona aşık mıydın?" "Evet."
"Senden ayrıldı mı?" "Hayır."
"Ondan ayrıldınız mı?"
"Evet."
"Onunla tekrar bir araya gelmeyi düşünüyor musun?"
"Hayır."
Katie beni dikkatle izledi, yalanı aradı ve bulamayınca gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi. Güzel dişleri vardı. Ve çilleri. Çilleri çok güzeldi.
"Ama kız kardeşinle en iyi arkadaş?" "Öyle."
"Yani sizin evde çok zaman geçiriyor?"

"Öyle."

"Yani, varsayılan olarak, onunla birlikte çok zaman geçiriyorsun?" "Geçiriyorum."

"Ve bu sizi onunla aranızı düzeltmeye teşvik etmiyor mu?"

"Hayır."

"Vay canına." O yalın İleri, dalmış içinde Konuşma. "Seni iyi ve sert bir şekilde kırdı, değil mi?"

"Evet."

"Bu bir sorudan çok patavatsız bir gözlemdi." Katie masanın öbür ucuna uzandı ve küçük elini benimkinin üzerine koydu. "Buna cevap vermek zorunda değildin."

"Sorun değil," diye cevap verdim, dikkatim minik bileğindeydi. Etini kaplayan sivri yara izleri yerine porselen teni çillerle doluydu.

Bu bir rahatlamaydı. Farklıydı.

"Peki ya sen?" Durumu tersine çevirdim ve sordum. "Tommen'a nasıl transfer olduğunu bana hâlâ anlatmadın."

"Sana söyledim," diye güldü. "Bir burs kazandım."

"Hayır, yani neden bu kadar geç transfer oldu?" Bu alışılmadık bir durum değildi. Tommen geç transferleri kabul etmesiyle ünlüydü. Farklı yıllarda gelirlerdi ama üçüncü ve altıncı sınıflar en yaygın olanlarıydı çünkü bu yıllar sınav yıllarıydı ve Tommen'deki akademik performans çok şey anlatıyordu. Okul yüzde 98 mezuniyet oranına ve 400 puanlık bir sertifika bırakma ortalamasına sahipti. Verilen eğitimin kalitesinden şüphe yoktu, bu nedenle sınav yıllarında ailelerin çocuklarını taşıması şaşırtıcı değildi ve sunulan atletizm programları eyaletteki diğerlerine benzemiyordu. "Eğer burs kazanacak kadar zekiyseniz, ki belli ki öylesiniz, o zaman neden ilk yıl size burs teklif edilmedi?"

"Aslında Tommen'de birinci sınıfa kayıtlıydım."

"Öyle miydin?" Kaşlarım havaya kalktı. "Ne oldu?"

"Babam oldu," diye cevap verdi gözlerini devirerek. "Okul harç parasını büyükanneme ve büyükbabama göndermesi gerekiyordu ama bu hiç gerçekleşmedi." Suyundan bir yudum daha aldı ve ekledi: "Bu arada, St. Bernadette's'te geçireceğim iki yıl boyunca burs almak için yarışmak zorunda kalacağımı hiç tahmin etmemiştim."

"Vay canına," diye düşündüm, geçmişi ilgimi çekmişti.

"Yeteneklerim akademik *değil* müzik alanında olduğu için, notlarımı ve portföyümü burs için bile değerlendirilebileceğim bir seviyeye getirmek için inanılmaz derecede sıkı çalışmam gerekti," diye açıkladı hala gülümseyerek. "Bu biraz zaman aldı."

"Ama sen başardın," diye cevap verdim, etkilenmenin ötesinde hissederek. "Bu çok fena bir şey Katie."

"O benim, tamam mı?" diye kıkırdadı, yüzü kızarmıştı. Tek yapabildiğim karşılık olarak gülümsemek oldu.

"Bunu yapmaya devam etmek istiyor musun?" Katie yemekten sonra onu kapıya kadar geçirdiğimde sordu. "Özel olarak mı?"

Doğal reddetme içgüdümü bastırarak kendimi durup düşünmeye ve kalbimin sesini dinlememeye zorladım. Mantıklı kararlar vermesi için ona güvenilemezdi. Beni beladan uzak tutacağına güvenemezdim.

"Bilmiyorum." Onun hareketlerini taklit ederek ellerimi ceplerime soktum ve yüzünü inceledim. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi.

"Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum," dedim ona dürüstçe. "Ama?"

"Ama demedim."

"Evet," diye usulca güldü. "Ama sende bir tane var, değil mi?"

"Sana ne tür bir ilişki sunabileceğimden emin değilim," diye dürüstçe itiraf ettim. "Tam olarak ata binmiş sayılmam."

"Evet, ama oraya doğru gidiyorsun." Geliyor muydum?

Belki de öyleydim.

Onun arkadaşlığından kesinlikle keyif alıyordum. Ama daha ileri gitme düşüncesi radarımda bile değildi.

"Bu kadar stresli görünme. Kıyafetlerini yırtmayacağım," diye alay etti Katie kıkırdayarak. "Ben de *buna* hazır olmaya yakın değilim."

Rahatlamış hissederek küçük bir kahkaha attım. "Bildiğim iyi oldu."

"Ama bir ara elini tutmak güzel olurdu," diye ekledi omzumu dürterek. "Ya da kim bilir? Belki bir sonraki yılbaşı geri sayımından önce tekrar öpüşebiliriz bile."

Kaşlarım havaya kalktı. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Kızardı. "Belli ettiğimi sanıyordum." Boş gözlerle ona baktığımda Katie güldü. "Hayatının çoğunu bir ilişki içinde geçirmiş bir çocuk için sen de en az benim kadar bilgisizsin."

"Alınmalı mıyım?" Güldüm.

"Hayır, bu bir iltifat." Kızarak bana bir adım daha yaklaştı. "Ve bir ipucu."

Yap, diye emretti beynim. *Çok güzel bir kız.*

Sakın buna cüret etme, diye karşı çıktı kalbim. *Nasıl biteceğini biliyorsun.*

Beni bu yola sokmayan orgla gitmeye karar verdim.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onun güzel yüzünü ellerimin arasına aldım.

Belirsizlik, suçluluk ve *heyecanın* berbat bir karışımıyla doluydum, tedbiri elden bıraktım, yaklaştım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

HAPISTEN YENİ ÇIKTI

Lizzie

19 NİSAN 2004

ÜÇ AY, İKİ HAFTA VE BİR GÜN.

Doktorların beni tekrar bir araya getirmesi bu kadar uzun sürdü.

Ruh halimi dengelemek, onca ay geçirdikten sonra, çok büyük bir çaba gerektirdi ama ~~başarılı~~

Uydum.

Bu sefer doktorlarla kavga etmedim.

Bunun yerine, hayata geri dönmek için onlarla birlikte çalıştım.

Hastaneye yatışımın ilk birkaç haftası bulanık bir şekilde geçti ve bu beni rahatlattı çünkü her şeyi hatırlamak bana acı veriyordu. Mani sırasında yaşadığım bilinç kaybı dönemlerinin çoğu hala bir gizemdi ve öyle kalmaları için sadece dua edebilirdim.

Koğuştta kaldığım süre boyunca, zihnimi stabilize etmek ve yaşam kalitemi artırmak umuduyla beyin kimyama değiştirmek için on seans elektrokonvülsif terapi gördüm. Sadece işe yaramasını umabilirdim çünkü tekrar tekrar ve kasıtlı olarak elektrik çarpması deneyimi bir daha *asla* kabul edebileceğim bir şey değildi.

Günlük terapi, dikkatle seçilmiş duygudurum dengeleyiciler ve antipsikotiklerin bir kombinasyonu ile birlikte beni uzun zamandır beklediğim topluma dönüş noktasına getirmişti.

Sonunda.

Geçen Cuma akşamı Old Hall House'a döndüğümde kendimi bir yabancı gibi hissettim.

Sanki eve gelmem gereken ev burası değilmiş gibi için.

Annemle babamın benim ailem olmadığı, ön bahçede duran bisikletin benim bisikletim olmadığı ve çocukluğumun çoğunu geçirdiğim odanın benim odam olmadığı gibi.

Garipti ama üstesinden geldim.

Duygularımdan kaçmak yerine onlarla başa çıkmaya çalıştım.

Annem sonunda eve döndüğüm için çok heyecanlıydı, babam ise ketumdu.

Onu suçlamadım.

Ben de aynı şekilde hissettim.

Tommen'e döndüğümde Paskalya tatilinden sonraki ilk gündü ve annem beni yavaş yavaş alıştırmak istediği için büyük öğle yemeğinden sonraya kadar içeri girmedim.

Ofiste Bay Twomey ile acı dolu tek yönlü bir konuşma yaptıktan sonra, başımı okşayarak ve bir şeye ihtiyacım olursa onu görmeye gelmem için davet ederek sınıfa gönderildim. Gelmezdim ama en azından devamsızlığım yüzünden küstahlaşmadı. Müdür, devamsızlığımdan çok ruh sağlığımla ilgileniyor gibiydi.

Akademik olarak ikimiz de endişelenmesine gerek olmadığını biliyorduk. Ayrılmadan önce derslerimi aksatıyordum ve ortaokul müfredatını sıkıcı buluyordum. Hastanede yattığım süre boyunca, durumum düzeldiğinde, okul ödevlerimi yatağında tamamlamıştım. Dürüst olmak gerekirse, üç ay daha devamsızlık yapabilirdim ve bu notlarımı A seviyesinden aşağı düşürmezdi.

Ofisten dışarı adımımı attığımda havayı bir heyecan ılgılığı doldurdu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" Bana doğru hızla gelen Claire, ben daha merhaba demeye fırsat bulamadan kollarını boynuma doladı. "Eve dönmenin zamanı gelmişti!" Beni kollarının arasına alarak ölümüne sarıldı. "Seni deli gibi özledim, Lizzie Young."

Titreyerek, kendimi onun kucağına bıraktım, sıcaklığını tüketmeme izin verdim, beni sarıyordu

ile. "Ben de seni özledim."

"Annen nasıl?" "İyileşiyor."

"Ya sen?" Geri çekilerek ellerini saçlarımda gezdirdi ve gözleriyle yüzümü aradı. "Sen nasılsın?"

"Beni tanıyorsun Claire." Duygularımı bastırarak parlak bir şekilde gülümsedim. "Ben her zaman iyiyimdir."

Kahverengi gözleri endişeyle doldu ama zorlamadı.

Onun yerine gülümsedi, beni yanına çekti ve koridorda yürümeye başladık.

"Sana okulda kaçırıldığın tüm dramaları anlatayım-uyarayım, *çok şey var.*"

"Sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim kuru bir sesle. Her zamanki gibi.

"Beşinci sınıf kızlarının 'on üç bağlama operasyonu' adında bir plan yaptıklarını duydum," diye açıkladı ve okulun tuvaletinde kulak misafiri olduğu konuşmayı ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı.

Görünüşe göre, son sınıf kızları Johnny Kavanagh ile soyunmak için sapkın bir yarışa katılıyorlardı.

"Ama kız sadece onunla birlikte olarak kazanamaz," diye açıklamaya devam etti Claire. "Görünüşe göre, onu kendine aşık etmesi gerekiyor."

"Ugh." Yüzüm kızardı. "Kulağa rahatsız edici geliyor."

"Ve onunla resmi olarak birlikte olmak zorunda," diye ekledi burnunu kıvrarak. "*Erkek arkadaş ve kız arkadaş* gibi."

"Peki o zaman, bu bir lanetli görev," ben kuru bir şekilde cevap verdim.

"Çünkü o çocuğun kendini adayacağı tek şey bir rugby topu."

"Doğru," diye kıkırdadı Claire omzunu benimkine dayayarak.

"Yani, onun güzel ve popüler olduğunu anlıyorum ama bu hayranlığı anlayamıyorum."

"Ben de öyle."

"Kibar biri olduğunu biliyorum ama biraz mesafeli." Konuşurken gözleri büyüdü. "Ve iri yarı,

Liz. Süper *büyük* gibi."

Anılarımdan geriye kalanları karıştırırken, "O soğuktan da öte," diye ekledim. "O bir züppe."

"Liz!"

"O prances etrafında ve okul gibi o Tommen'in Brian O'Driscoll'a cevabı."

"Bu Çünkü o " o güldü. "O ve Liz, kendi yaş grubunda ülkenin en iyi dış pivotu." "Yani o anlamına gelir o alır tercihli tedavi at Okul mu?"

Yine güldü. "Evet!"

"Her neyse." Gözlerimi devirdim. "Hâlâ onun bir züppe olduğunu söylüyorum." "Gerard hâlâ burada olduğu için kızgın olduğunu söylüyor." O da omuz silkti. "Dublin'deki evine dönmek istiyor."

Ve öğleden sonranın geri kalanını çocukluk arkadaşım ile bu şekilde geçirdim.

*Güzel*di.

Hugh günün son dersinden sonra köşeyi döndüğünde, karşılaşmayı beklediği son kişinin ben olduğumu biliyordum, tam da bu yüzden onu *burada* beklemiştim.

Hugh saat gibiydi. Yapacağını söylediği şeyi yaptı. Eğitim, kendini adadığı ve şüphesiz yerine getireceği bir şeydi çünkü o buydu.

"Kahretsin," diye mırıldandı vücudu benimkiyle çarpıştığında ve elimdeki kitap yığını uçtuğunda. Yere saçılan kitaplarımı toplarken, "Bunun için üzgünüm," diye hemen toparlandı. "Seni orada görmedim."

Elinde kitaplarla tekrar ayağa kalkana kadar bana bakmadı. Baktığı anda yüzündeki mahcup ifade hızla şaşkınlığa dönüştü ve kitaplarım bir kez daha yere düştü. "Liz."

"Merhaba," diye nefes aldım, onun beni izlemesini, viski rengi gözlerinin doğrudan ruhuma bakmasını izlerken göğsümdeki baskıya zar zor dayanabildim.

Vücudumda istemsiz bir ürperti dalgalandı ve bunun Hugh'a geçtiğinden neredeyse emindim çünkü onun vücudu da benimkine neredeyse ayna tepkisi veriyor gibiydi.

Uzun bir süre birbirimize bakmaya devam ettik, sonra başını sallayarak gerilimi azalttı. "Dönmüşsün."

"Geri döndüm," diye mırıldandım ve kitaplarımı bir kez daha toplamasını izledim. "Konuşabilir miyiz?"

"Eğitimim var," diye cevap verdi, ayağa kalktı ve kitaplarımı uzattı. "Geç kalırsam kaptan kışımı keser."

Cevabına saygı duymalıyım.

Ne de olsa daha fazlasını istemeye hakkım yoktu, ama *lütfe* kelimesini fısıldamaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ayakları sendeledi ve ben onun kahverengi gözlerindeki fırtınayı izledim.

İçindeki savaş şiddetlendikçe gözlerini kaçırıyordu.

Sonunda, neredeyse umudumu yitirdiğim bir anda, yorgun bir baş hareketiyle yumuşadı. "Tamam."

Başını piknik masalarının olduğu yöne doğru eğdi ve içimi bir rahatlama kapladı.

"Ee, ne zaman döndün?" diye sordu yanıma yaklaşarak.

Hissettiğimden çok daha kararlı bir sesle "Cuma," diye açıkladığımı duydum. Yürürken iri kolunun omzuma değdiğini hissetmek, yıpranmış sinirlerimi aşağı doğru bir spirale gönderdi.

Heyecan dalgaları içime doğru fırladı ve tenimin elektrik akımı gibi canlanmasına neden oldu.

Tanrım, burada olmaz, diye zihinsel olarak dua ettim, tanıdık iğrenç dürtüler ve zorlamalarla savaştım. *Şimdi olmaz. İyi ol. Dengeli kal, lanet olsun.*

"Yardıma oldu mu?" Hugh kitaplarımı bir masanın üzerine koyarak sordu boş piknik bankı.

"Evet," diye yalan söyledim ve masaya oturdum. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Teçhizat çantasını yere bıraktı ve benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu. Dirseklerini masaya dayayarak yontulmuş bir tahta parçasını karıştırdı. "Kendini daha iyi hissetmeni istiyorum, Liz."

"Öyle mi?" diye sorduğumda nefesim kısa, duyulabilir nefesler halinde geliyordu.

Hugh acı dolu bir nefes vermeden önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Tabii ki biliyorum."

"Sen..." Sözlerim kesildi ve dikkatimi yeniden onun yüzünde toplamadan önce nefesimi toparlamak için bir an için başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Çok acıdı.

Yeterince acıtmadı.

Derin bir şekilde yutkundum ve soruyu açmaya çalıştım. "Claire. Sen..."

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye araya girdi Hugh o tanıdık, güven verici ses tonuyla. "Herkesin bildiği tek şey senin ailenle birlikte İspanya'da olduğun."

"Beni korumak zorunda kaldığın için özür dilerim," dedim, onu zihnimle benim aramdaki savaşa sürüklediğim için büyük bir utanç duyarak. "O gün seni hastanedeki karmaşamın içine çektiğim için özür dilerim."

"Gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

Sözleri beni şaşırttı. "Yapar mıydın?"

Başını salladı. "Evet, Liz. Yapardım."

"Neden?"

"Çünkü burada oturuyorsun," diye yanıtladı basitçe. "Çünkü *sen* yine sensin." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Tek istediğim buydu, Liz." Kahverengi gözlerinde acı titreşiyordu. "Senin iyi olmanı *istiyorum*." Yavaşça, her sözcüğü özenle telaffuz ederek konuştu. "İyi bir hayatın olsun *istiyorum*."

"Evet." *Sadece seninle değil.*

HOŞÇAKAL, SEVGİLİM

Hugh

19 NİSAN 2004

AVLUDA ONUNLA GÖZ GÖZE GELDİĞİM AN

Hırpalanmış gururumun sert kulaklı bir parçası buharlaştı. Peki ya kalbim? Sadık bir bumerang gibi ona geri döndü. Çünkü beynimin aksine, onu unutmak için kandırılmazdı.

Bugün okuldan sonra yapmam gereken milyonlarca iş vardı ama Liz'in beklenmedik dönüşü bunların her birini kafamdan silip attı.

Okuldaki piknik masalarından birinde Liz'in karşısında otururken gözlerimin onun üzerinde gezinmesine engel olamıyordum.

Üç buçuk ay içinde çok büyümüştü. Koyu sarı saçları eskisinden daha kısaydı, sırtının ortası yerine omuzlarına dökülüyordu. Artık çok daha zayıftı, hatta daha da uzamıştı. Çocukluğundaki sevimli yüz hatlarından geriye kalan her şey yerini sade bir kadın güzelliğine bırakmıştı.

Ama beni göğsümden vuran onun gözleriydi. O büyük, soluk mavi, yalnız gözler.

Tanrım, daha önce ya da o zamandan beri gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlardı.

"İyi görünüyorsun," dedim ona, çünkü bu doğrudu. "Sağlıklı görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye yanıtladı Liz, o unutulmaz gözbebekleriyle beni hipnotize ederek. "Çok farklı görünüyorsun." Bakışları üzerimde gezinirken onu izledim. "Artık çok uzunsun, genişsin *ve erkeksin*."

Yüzüm sıcaktan yandı. "Bu senin için ergenlik."

"Dinle," dedi Liz ve ben de gerçekleşmesi gerektiğini bildiğim konuşma için kendimi hazırladım. "Ne olduğu hakkında

."

"Liz, bunu yapmak zorunda değilsin," diye araya girdiğimi duydum, hâlâ onu korumaya çalışıyordum. "O sırada kendinde olmadığını biliyorum."

Ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirirken gözleri yaşlı bir şekilde "İstiyorum," diye cevap verdi. "Bunu içimden atmam gerekiyor ve senin de bana izin vermen gerekiyor."

Sikeyim.

"Pekâlâ." Derin derin yutkunarak zorla başımı salladım. "Dinliyorum."

Liz derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra, "Sana yaşattığım cehennem için gerçekten üzgünüm. Güvenini defalarca kırdığım ve ilişkimizi mahvettiğim için." Gözleri dolmaya devam etti ama gözlerini kırptırdı ve devam etti. "İlaçlarımı bırakmak korkunç derecede bencilce ve sana karşı haksızlıktı. Her zaman yanımda oldun, beni her konuda destekledin ve bu yaptığım inanılmaz derecede bencilce ve mantıksızdı." "Sorumluluğu daha önce almadığım için gerçekten üzgünüm ama seni incittiğimi bilmek yutmak zorunda kaldığım en zor hap."

"Liz." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bunların hiçbirini sana karşı kullanmıyorum."

"Çünkü sen özverili bir insansın," diye boğuk bir sesle konuştu. "Çünkü *sen sensin*." Gözlerini dolduran yaşlar yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Artık ne yaptığımı biliyorum. Her şeyi değil ama hatırlayabildiğim kısımlar, senden ikinci bir şans istemeye hakkım olmadığını açıkça ortaya koyuyor."

"Liz," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsümün baskıdan kabardığını hissediyordum. "Zamanda geriye gidip sonumuzu değiştirmek için her şeyi yaparım. Bunun olmasını engellemek için. Ve eğer bunu atlatabilmemin bir yolu olsaydı, yapardım, ama..."

"Yapamazsın," diye onayladı gözyaşları içinde, bilmiş bir baş hareketiyle. "Sorun değil, Hugh. Anlıyorum." Burnunu çekerek ekledi: "İşte bu yüzden sormayacağım."

"Liz..."

"Benden uzak durman gerektiğini biliyorum," diye nefes aldı, vücudu titriyordu. "Ve neden artık arkadaşım olamayacağını da biliyorum, ama bilmeni isterim ki hayatımda olduğun için sana çok minnettarım." "Asla daha iyi bir arkadaşım, Hugh Biggs, ya da daha iyi bir aşkım olmayacak," dediğinde acı dolu bir hıçkırık kaçtı.

"Lanet olsun." Kalbim şiddetle çarparken kesik kesik nefes aldım. "Liz."

Bu beni kalbimin teslim olmam için bağırdığı noktaya kadar sakatlıyordu.

İlaçlarına geri döndü.

Bu sefer daha iyi olacak.

Ona bir şans daha ver.

Ama sonra onun bacaklarının arasındaki görüntüsü aklıma geldi ve kendimi tuttum.

Çünkü tekrar olacaktı.

Emin olduğum tek şey buydu.

"Sana ihanet ettiğim için üzölmeyi asla bırakmayacağım," dedi başını ellerinin arasına alarak. "Ve bizi öldürdüğüm için kendimi asla affetmeyeceğim."

Yüce İsa.

Onu yatıştırmak istedim.

Gözyaşlarını silmek ve onu tekrar iyileştirmek istedim.

Onu istedim.

Ama yapamadım.

"Her şey yoluna girecek," diye boğuk bir ses çıkardım ve uzanıp ellerinden birini tuttum. "Hâlâ arkadaş olabiliriz."

"Hayır, Hugh, yapamayız," dedi üzgün bir şekilde, parmaklarını benimkilerle birleştirerek. "Aşık olduğun kişiyle arkadaş olamazsın." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu. "Ve ben sana her zaman aşık olacağım, Hugh."

Ona inandım.

Bu kızı kendimden daha iyi tanıyordum.

Onun gerçeğini duyabiliyordum.

Bunu onun gözlerinde
görebiliyordum.

Benimkini yansıtıyordu.

Onun nasıl hissettiğini biliyordum çünkü ben de aynı
şekilde hissediyordum. Umutsuz, çaresiz, çılgınca bir
duyguydu.

Tam bir işkenceydi.

"Deneyebiliriz," diye teklif ettiğimi duydum, bunun o olduğu
düşüncesiyle paniğe kapılmışım. *Lütfen, Tanrım, bunun
olmasına izin verme.* "Liz, her şey yoluna girecek."

"Evet, öyle olacak, çünkü bir adım geri çekileceğim," dedi ve
bunu söyleme şekli bana bunu çok düşündüğünü düşündürdü.
"Arkadaşlık çevremiz söz konusu olduğunda kenarda oturacağım
ve senin hayatına karışmayacağım."

"Liz." Gözlerim sulanmaya başladı. "Bunu istemiyorum."

"Ben de öyle," diyerek burnunu çekti. "Ama bu
olur."

Haklı olduğunu biliyordum; ayrı yönlere gitmemiz
gerekiyordu ama bu, bunu yapmayı daha kolay hale
getirmiyordu.

Planının bu olup olmadığından, beni bu şekilde yıkmak ve
kararlılığımı kırmak isteyip istemediğinden emin olamıyordum
ama işe yaradı.

"Ne yaptığını biliyorum," diye devam etti elimi nazikçe
sıkarak. "Onunla ne yaptığıma dair söylentileri nasıl örtbas
ettiğini ve sana nasıl iğrenç davrandığımı nasıl örtbas ettiğini."

"İyi değildin."

"Ve çapraz ateşte kalan sendin, ama yine de beni korudun."

"Seni her zaman koruyacağım." Yanağımdan bir damla
gözyaşı süzüldü. "Ne olursa olsun."

Burnunu çekerek elimi tekrar sıktı. "Hayal edebileceğin en iyi
hayata sahip olmanı istiyorum. Bunu senden daha fazla hak eden
kimse yok."

"Liz..."

"Ve benden uzaklaşmanı istiyorum," dedi, kelimeler sanki
fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi boğazında
dügümleniyordu. "Ben istemiyorum"

Bu konuda kendini suçlu hissetmeni ya da yanlış bir şey yaptığını düşünmeni istemiyorum, çünkü yapmıyorsun. Çünkü sen hayatını benim gibi bir beceriksiz takılıp kalarak geçiremeyecek kadar harika bir insansın."

"Peki ya sen?" Gözyaşlarımdan arasından yüzünü zar zor görebiliyordum. "Gitmene nasıl izin verebilirim?"

"Gitmeme izin vermedin, hatırladın mı?" diye hıçkırdı ve başparmağıyla elimi okşadı. "Bunu ben yaptım."

"Siktir, Liz." Başımı masaya bıraktım ve duygularımı kontrol altına almak için mücadele ederken boştaki elimle başımı kapattım. "Siktir."

"Claire bana biriyle görüşmeye başladığını söyledi," diye fısıldadı ve boştaki eliyle masanın üzerinden uzanıp saçlarımı okşadı. "Sorun olmadığını bilmeni istiyorum."

Yıkıldım.

Elimde değildi.

Okulun ortasında hüngür hüngür ağladım.

Ben kendimi toparlamak için mücadele ederken Liz, "Sorun değil," diye yatıştırmaya devam etti. "Senin mutlu olmanı *istiyorum*."

Kulaklarım çınlıyordu.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Kalbim hayatta yanlış bir yola saptığım konusunda ısrar ediyor ve geri dönmemi talep ediyordu.

Kendimi toparladığımda nihayet "Bu yeni," diyebilirdim. "Ben, ah..." Boğazımı kabaca temizleyerek kolumla gözlerimi sildim ve kendimi ona bakmaya zorladım. "Adı Katie."

Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, çekimi hissettim. Ruhumu onunkine bağlayan inkar edilemez bağı. Hiçbir zamanın ya da mesafenin koparamayacağı bir bağ. "Sana iyi davranıyor mu?"

Burnumu çekerek başımı salladım. "Evet, bana karşı gerçekten çok iyi."

Gözlerindeki hüznü beni öldürüyordu ve onu kollarıma çekmemek için içimdeki her içgüdüyle savaşmak zorunda kaldım. Çünkü onu korumak için programlanmışım gibi hissediyordum.

Bu kızı. Tek sorun, bu kızıdan korunmaya ihtiyacım olmasıydı. *Onu*. Çünkü kimse beni Liz gibi incitemezdi.

"Senin adına sevindim." Gülümsemeye çalıştı ama acı dolu bir hıçkırıkla boğuldu. "Yemin ederim mutluyum," demek için acele etti, elini elimden çekerken. "Sadece çok zor."

Anlamıştım.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Ayağa kalkıp kitaplarını ve okul çantasını almasını izlediğimde içimi bir panik dalgası kapladı.

Gitme diye bağırmak istedim ama bunun ikimize de bir faydası olmazdı.

Liz masanın etrafında dönüp önümde durduğunda, "Seni her zaman seveceğim, Hugh Biggs," dedi. Titreyen bir nefes alarak eğildi ve fısıldamadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu, "Ne olursa olsun."

Ve sonra gitmişti.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Hugh ve Lizzie'nin hikâyesi giderek kızışıyor. Onlar hakkında her şeyi yakında çıkacak olan Tommen'in Oğulları serisinin bir sonraki kitabında okuyun. Siz veya tanıdığınız biri bu hikayede tartışılan konulardan etkilendiyseniz, lütfen güvendiğiniz bir yetişkine ulaşın veya yerel çevrenizdeki profesyonel bir hizmetle iletişime geçin.

İrlanda Cumhuriyeti'nde destek için lütfen aşağıda listelenen servislerle iletişime geçin:

- childline.ie
- jigsaw.ie
- spunout.ie
- cari.ie

Amerika Birleşik Devletleri'nde destek için lütfen aşağıda listelenen servislerle iletişime geçin:

- Ulusal Cinsel Saldırı Yardım Hattı 1-800-656-HOPE (4673):
hotline.rainn.org
- Madde Bağımlılığı ve Ruh Sağlığı Hizmetleri İdaresi:
[1-800-662-HELP samhsa.gov/find-help/helplines/national-helpline](http://1-800-662-HELP.samhsa.gov/find-help/helplines/national-helpline)
- 1-800-273-TALK (8255) numaralı telefondan Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı:
suicidepreventionlifeline.org

Lütfen konuşun.
Sessizlik içinde acı
çekmeyin. Sesiniz önemli.
Hayatınız çok değerli.
<3

Şarkı Anları, Duygular ve Adanmış Bölümler

- Amble - "Shallow River Run":** Patrick şarkı söylüyor ve gitarla vibes çalıyor.
- Zach Bryan - "Spotless":** Lizzie'nin ayrılıktan sonra Hugh hakkında düşünmesi.
- The Moon Loungers - "Willow (Acoustic Version)":** Hugh'un kitap boyunca Lizzie'ye olan hisleri.
- George Strait - "Check Yes Or No":** çocukluk Liz & Hugh.
- Fleetwood Mac - "Go Your Own Way":** Claire'in odasındaki Hugh'a yanıt olarak.
- Fleetwood Mac - "Silver Springs":** Ayrılıktan sonra Hugh'un odasında Lizzie için.
- Dean Lewis - "Adore":** Hugh derin duygular içindeyken, buluşmalarından sonra eve bisikletle dönerken.
- Zach Bryan - "Portakalda Bir Şey":** Hugh manik ataklarıyla başa çıkmaya çalışıyor.
- The 2 Johnnies - "She Only Rings Me When She's Locked":** Pierce, Liz ile olan ilişkisi hakkında düşünüyor.
- James Blunt - "Goodbye My Lover":** Liz ve Hugh kitabın son sahnesinde.
- Celtic Journey - "Lonesome Boatman":** Caoimhe'nin Cenazesinde.
- The Coronas - "Başkasının Elleri":** Hugh'un Katie'ye olan hisleri.
- Avril Lavigne - "Hot":** Lizzie ilk yıllarda Hugh'un fiziksel şefkatine ihtiyaç duyduğunda.
- Wrabel - "Şiir":** Hugh, gençken Lizzie'ye aşık olur.
- Picture This - "One Night":** Partide onu aldattığını fark ettiğinde.

Alex Warren - "Burning Down": Lizzie, Caoimhe'nin onu hayal kırıklığına uğrattığını anladığında.

Zach Bryan - "I Remember Everything": Ayrılıktan sonra Hugh, onu unutmaya çalışıyor.

Hellogoodbye - "Here (In Your Arms)": küçük çocuklar oynarken.

Mark Ambor - "Belong Together": mutlu ve aşık gençler.

Tyler Brayden - "Devil You Know": Hugh, Mark ile kavga ediyor.

Freya Ridings - "You Mean the World To Me": Lizzie, Hugh'u kaybettiği için yaşadığı yıkımın içinde boğuluyor.

Lord Huron - "The Night We Met": Ayrılıktan sonra birbirlerini görmek.

Grace Cundy - "Put Me Back Together": Liz hastayken bile onu ne kadar çok sevdiğini hissediyor.

Melanie Martinez - "Mad Hatter": Lizzie okulda çözülürken.

Phoebe Bridgers - "I Know The End": Liz ve Hugh arasındaki üzücü an.

Taylor Swift - "Down Bad": Ayrılıktan ve Lizzie'nin paramparça olmasından sonra.

Thomas Day - "Artık benim işim değil": Ayrılıktan sonra Hugh onun düşüşünü izliyor.

Bunu hayal edin - "Smell Like Him": Hugh ayrılığın yasını tutuyor.

Tate McRae - "Önce sen beni kırdın": Hugh onu Liz'e geri veriyor.

Taylor Swift - "The Way I Loved You": Hugh, Katie'nin kendisi için ne kadar doğru olduğunu ama Liz'i ne kadar derinden sevdiğini ve kalbi ile aklı arasında nasıl kaldığını düşünüyor.

Avril Lavigne - "What the Hell": Manik bir dönemde ki Liz.

Taylor Swift - "My Tears Ricochet": Ayrıldıkları gece ve Hugh yıkılmış durumda.

P!nk - "Please Don't Leave Me": Liz'den Hugh'a.

- Chord Overstreet - "Screw Paris":** Hugh Liz'i unutmaya çalışıyor.
- The Script - "Nothing":** Ayrılıktan sonra arkadaşlarla sarhoş olmak.
- Snow Patrol - "This Isn't Everything You Are":** Liz devam etmeye çalışıyor.
- Busted - "Better Than This":** Hugh, Liz'den uzaklaşması gerektiğini fark eder.
- Tom Odell - "Another Love":** Hugh'un Katie ile olan kargaşası. **Josh Rabenold - "Coney Island":** Hugh'un zihniyeti ve kargaşası.
- The Civil Wars - "Poison & Wine":** Hugh ve Liz kargaşası.
- Gwen Stefani - "The Sweet Escape":** Johnny ve Gibs'in birlikte olduğu her sahne, ha-ha.
- Ruelle - "Carry You":** Onu hastanede gördüğünde. **Taylor Swift - "no body, no crime":** Lizzie'nin Gibsie ve ailesine olan takıntısı.
- Ed Sheeran - "Castle on the Hill":** dört genç bir arada.
- Jamie Lawson - "I'm Gonna Love you":** uzun bir veda.
- Ashlee Simpson - "Pieces Of Me":** Lizzie'nin gençken yavaş yavaş solması ve Hugh'un onun yanında olması.
- MARINA - "Bubblegum Bitch":** Lizzie etrafta uyurken.
- Mother Mother - "Hayloft":** Lizzie, Pierce ile yatakta yakalanıyor.
- Ellise - "Sır Tutabilir misin?":** Lizzie kırılma noktasına geliyor.
- Gretchen Wilson - "Redneck Woman":** Lizzie ve Claire'in keskin farkı.
- The 2 Johnnies - "Sinead":** tamam, bu Saving 6 için ama Joe, Molloy, & Ricey titreşimleri verdiği için eklemek zorunda kaldım.

Lizzie için Şarkılar

"Always Remember Us" - Lady Gaga
"Spotless" - Zac Bryan
"Hilary Duff" - Beat Of My Heart "Silver
Springs" - Fleetwood Mac "Hello" -
Candice
"Kontrol" - Zoe Wees
"I Love You, I'm Sorry" - Gracie Abram "Look
What You Made Me Do" - Taylor Swift "Angels
Like You" - Miley Cyrus
"manic" - Coleman Hell "The
Reason" - Hoobastank
"Cate'in Kardeşi" - Maisie Peters
"You Should Know Where I'm Coming From" - BANKS "feel
like shit" - Tate McRae
"Sirens" - Cher Lloyd "Mad
Hatter" - Melanie Martinez
"This Town" - Niall Horan "Falling" -
Genavieve Linkowski "Lost Without
You" - Freya Ridings "Shattered" -
Trading Yesterday "Strange" - Celeste
"Üzgünüm Bebeğim" - SkyDxddy
"You Mean The World To Me" - Freya Ridings "Free" -
Rudimental & Emili Sande
"You Are In Love" - Taylor Swift "Tag,
You're it" - Melanie Martinez
"Serotonin" - Girl in Red
"Heavy" - Citizen Soldier & SkyDxddy
"How Could You" - Jessie Murph "Pacify
Her" - Melanie Martinez "Like a Prayer" -
Madonna
"Don't Blame Me" - Taylor Swift

"Mess It Up" - Gracie Abrams
"Dreams" - The Cranberries "Breathe
Me" - Sia
"I Can't Carry This Anymore" - Anson Seabra "My
Mind & Me" - Selena Gomez
"On Fire" - Switchfoot
"The Good Ones" - Gabby Barrett
"You And I" - Lady Gaga "Bad
Child" - Tones And I
"Nothing in This World" - Paris Hilton
"Shapeshift" - Jenna Doe
"Take Me to Church" - Sinead O'Connor
"Miss Americana & The Heartbreak Prince" - Taylor Swift
"Wings" - Birdy
"Malibu" - Miley Cyrus "One
Last Breath" - Creed "die first"
- Nessa Barrett "Shadow" -
Ashlee Simpson
"Stuck Like Glue" - Sugarland "Army" -
Ellie Goulding
"Try" - Nelly Furtado
"Lithium" - Evanescence
"Helium" - Sia
"I Can Do It With a Broken Heart" - Taylor Swift "Put
Me Back Together" - Grace Cundy
"Close To You" - Gracie Abrams
"I Like Me Better" - Mother's Daughter "The
Doctor Said" - Chloe Adams
"Can You Hold Me" - NF & Britt Nicole "Warm"
- The Coronas
"this is me trying" - Taylor Swift
"Far Away" - Nickelback "bad
guy" - Billie Eilish
"Knockin' On Heaven's Door" - Antony and the Johnsons
"Praise You" - Fatboy Slim
"About You Now" - Sugababes

"I Shall Believe" - Sheryl Crow
"My Skin" - Natalie Merchant
"Unsteady" - X Ambassadors
"no body, no crime" - Taylor Swift
"Motel" - MEG MYERS
"Hypersexual" - Reve "Take
Me Home" - Jess Glynne "Don't
Deserve You" - Plumb
"Salvation" - Gabrielle Aplin "Bring
Me Back to Life" - Ht Bristol
"I'm With You" - Avril Lavigne "You're
Not Innocent" - Codi Kaye "Hits
Different" - Taylor Swift "Desire" -
MEG MYERS
"Manic" - Plumb
"Always Been You" - Jessie Murph "To
You I Belong" - B*Witched "Loved Me
Back to Life" - Celine Dion "Find Me" -
Birdy
"Coming Home Part III" - Skylar Gray
"Nobody Praying For Me" - Seether "Down
Bad" - Taylor Swift

Hugh için Şarkılar

"Go Your Own Way" - Fleetwood Mac "The
Lights of Cork City" - The 2 Johnnies
"If I Gave Myself To Someone Else" - The Coronas
"Break Up In A Small Town" - Sam Hunt
"Without Me" - Alec Chambers
"The Night We Met" - Micky
"Sinead" - The 2 Johnnies "THE
REPLACEMENT" - Kae
"All Too Well" - Taylor Swift
"Bulletproof" - Nate Smith "Screw
Paris" - Chord Overstreet "A Drop in
the Ocean" - Ron Pope
"not my job anymore" - Thomas Day
"Softcore" - The Neighbourhood "you
broke me first" - Our Last Night "Faith in
Fate" - The Coronas "Another Love" -
Tom Odell
"You're Somebody Else" - Flora Cash
"Walls" - Ruben
"Leave a Light On" - Tom Walker
"Stay Away" - The Honorary Title
"Better Than This" - Busted "Devil
You Know" - Tyler Braden "Same
Old Brand New You" - A1
"I'm the One" - Sunset & Highland
"Ocean" - Martin Garrix & Khalid
"Belong Together" - Mark Ambor
"Cardigan" - Josh Rabenold "Blackout" -
Freya Ridings
"O Gözler" - New West
"I Remember Everything" - Zach Bryan
"What Have I Done" - Dermot Kennedy

"I Still Love You" - Josh Jenkins "hate
to be you" - Lexi Jayde
"I Got Away With You" - Luke Combs
"Our Story" - Mako
"Before You Leave Me" - Alex Warren "Adore" -
Dean Lewis
"Yanan Kalp" - Takida
"Take What I Can Get" - Matthew Mayfield
"Smile" - Uncle Kracker
"Carry You Home" - Alex Warren "Love
Me Back" - Max McNown "One Night" -
Picture This
"Don't Ever Let It End" - Nickelback
"Hold On" - Chord Overstreet "Beautiful
Mistakes" - Maroon 5 "Don't Worry Baby"
- The Beach Boys "Fallen so Young" -
Declan J Donovan
"Born To Be Yours" - Kygo & Imagine Dragons
"What's Left of You" - Chord Overstreet "Suitcase" -
Matthew Koma
"Lonely Boy" - The Black Keys "In
Our Own Worlds" - Jamie Lawson
"Firestone" - Kygo & Conrad Sewell
"Baby Don't Cut" - Bmike
"Think Twice" - Eve 6
"One More Night" - Maroon 5
"Never Stop" - Safety Suit "9
Crimes" - Damien Rice
"Just Looking" - Stereophonics
"Drops of Jupiter" - Train "It's
Not Over" - Daughtry
"Be Still" - The Fray
"For Blue Skies" - Strays Don't Sleep "When
Your Heart Stops Beating" - +44 "Don't Give
Up On Me" - Andy Grammer "Lips Of An
Angel" - Hinder

"Only You" - Aaron Krause
"Slow Dancing in a Burning Room" - John Mayer "Nothing's
Gonna Hurt You Baby" - Cigarettes After Sex "My Tears
Ricochet" - Taylor Swift
"Picture Of You" - Boyzone "Accidental
Babies" - Damien Rice
"Whatever Else Happens" - Declan O'Rourke
"Hurricane" - Luke Combs
"Back To You" - Selena Gomez "This Is
Not a Test" - The Coronas "Robbers" -
The 1975
"The Scientist" - Coldplay "She
Will Be Loved" - Maroon 5
"Peer Pressure" - James Bay
"The Weakness In Me" - Joan Armatrading
"Bloodstream" - Stateless
"Wires" - Atlet
"Someone Else's Hands" - The Coronas "Find
My Way Back" - Eric Arjes
"I'll Follow You" - Shinedown "Kodaline"
- Honest
"A Lot More Free" - Max McNown

Teşekkür

Bir kitabın sonuna teşekkür bölümü ekleyip eklememeyi hiç bilmiyorum ve çoğu zaman da eklemiyorum, ancak *10'u Serbest Bıraktıktan* sonra bir tane eklemeye karar verdim çünkü dağıtmam gereken birkaç teşekkür var.

Walshy:

Her şeyin dönüp dolaşıp sana gelmesi çok komik. Ne kadar çok öykü yazarsam yazayım, teşekkür bölümüne geldiğimde aklıma *hep* senin adın geliyor. Çünkü bu hikayeleri sensiz yazamazdım.

Bana gerçekten sevilmenin nasıl bir his olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Genç bir delikanlıyken dünyama girdiğin ve beni o katliamdan kurtardığın için teşekkür ederim. Beni oradan çıkardığın için teşekkür ederim. Elim tutun ve asla bırakmadın, tutunmayı zorlaştırdığımda bile. Her parçamı, geldiğim dünyayı ve zor zihnimi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Elinize verilen her enstrümanı çalabilme yeteneğinizle müzik aşkımı körüklediğiniz için teşekkür ederim. Gitar. Davul. Banjo. Mandolin. Mızıka. Bas gitar. Ukulele. Hepsine el atabilmen inanılmaz, peki ya sesin? Tanrım, o sese hiç başlamayayım bile!

Sınıfta çıkardığın gitarla dünyamı başıma yıktığın, "Johnny B. Goode" ile beni ve kızları şaşkına çevirdiğin için teşekkür ederim. Tracy'ye bakıp *az önce neye tanık olduğumuzu* düşündüğümü hatırlıyorum. Seni ve Madden'ı ilk konserinizde izlemek için kızlarla bara gizlice girdiğimizi hala hatırlıyorum. Mikrofona geçip "Fall at Your Feet" şarkısını söylediğinde ve tüm o süre boyunca gözlerini benden ayırmadığında, yemin ederim eridim. Arkadaşlarımız bile benim gidici olduğumu biliyordu. Bu neredeyse yirmi yıl önceydi ve ben hala gidiciyim, Walshy, bu yüzden bunun için şerefe. Sanırım Angaleena Presley yanılmamış ne zaman şarkı söyledi hakkında

yakışıklı gitarist erkekler ve hamile kalmış kızlar çünkü ikimiz de sonrasında ne olacağını biliyoruz ;)

Sözünü tuttuğun için, bir erkekte iyi olan her şeyin zirvesi olduğun için ve bize başımı koymaktan korkmadığım bir yuva inşa ettiğin için teşekkür ederim. Bebeklerim için ve bana tüm babaların gitmediğini gösterdiğin için teşekkür ederim. Korktuğum her kuşak döngüsünü kırdığın ve anlatıyı değiştirdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum. (For Keeps.)

Slash, Madden, & Al:

Walshy'nin dünyadaki en iyi arkadaşları olduğunuz ve her zaman onun arkasını kolladığınız için - düğünümüzde sağdıç konuşması sırasında biriniz baş masanın üzerinde bayılsa bile - teşekkürler. (Sana bakıyorum, Ray.)

Kırık bir kızın yanında olabilecek en iyi çocuklar olduğunuz için teşekkürler. Asla unutamayacağım arkadaşlarımla geçirdiğim hatırlayamadığım geceler için.

Anılar için teşekkürler çocuklar. <3

Nikki Ashton:

Bir arkadaşlık yedi yıl sürerse sonsuza kadar sürer derler. On bir yıla ulaştık ve her gün konuşmadığımız bir dünya hayal edemiyorum. Benim için dünyalara bedelsin ve her zaman yanında olacağım Nik. Her zaman telefonu açtığın için teşekkürler. Dünya acımasızken benim en yüksek sesli savunucum olduğun için. Gerçekte nasıl biri olduğumu bildiğin ve her incitici yalanı çürütmekte sorun yaşamadığın için. Senin gibi arkadaşlar hayatta sadece bir kez gelir ve keşke seninle daha önce tanışsaydım da seni daha uzun süre sevebilseydim. Eğer buraya kadar geldiyseniz, bu bayanın kitaplarına bir göz atın. Kelimeleri ile müstehcen, komedi dehası. *Roman Yeniden Seks Yapıyor*'un kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. Her şey için teşekkürler Nik. <3

Caitlin Mahony:

Göletin ötesinden ruh kardeşim. "Delikanlımın" "ahbabı" olduğun için teşekkür ederim. İlk konuştuğumuz andan itibaren, y a n ı m d a olması gereken kişinin sen olduğunu anladım.

Sadece bir menajer değil, değerli bir arkadaş bulduğumu fark ettim. Ayrıca bir azizin sabrına sahip olduğunu da çabucak fark ettim, benimle ve berbat zihnimle başa çıkmak için gereken bir şey. Her nasılsa, benimle sebat ediyorsun ve nedeninden tam olarak emin değilim, ama bana inandığın için çok mutluyum.

Nefes almaya ihtiyacım olduğunda benim için dünyanın önünde durduğun ve işimi yapma becerime güvendiğin için teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, dostum. Ve eğer gidersen, beni de yanında götürsen iyi edersin.

Lexi Campbell:

Boğulmak üzereyken dünyama girdiğin için çok teşekkür ederim. Panik yüzünden nm göremiyordum ve sen bunu bir parmak şıklatmasıyla omuzlarımdan aldın. Bir adım ne çıktın ve bana sınırları nasıl koyacağımı gösterdin. Etrafıma bir sınır koydun ve gürültüden kurtulmam için bana bir şans verdin. Sana yüz binlerce kez teşekkür etsem de yeterli olmaz. Çünkü gerçekten beni bir süreliğine kurtardığını düşünüyorum Lex. Pek çok şeye havlu atmaktan.

Çok havalı ve tuhafsin ve ne kadar farklı olduğumuz için görüntülü arama yaptığımızda bunun her zaman komik olduğunu düşünüyorum. Görünüşte farklı olsak da, önemli noktalarda inanılmaz derecede benzeriz. (Planlayıcılar! şaka yapıyorum, lol.) Sen benim aşırı paylaşımcı ve kutsal madalya takan Dolly'me karşı gizemli ve cadı Stevie'sin. Ha. Dolly ve Stevie. Aslında kulağa çok klas geliyor. Sen beni anlıyorsun, ben de seni anlıyorum. Ve hayatımda senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok minnettarım. Seni seviyorum, L. <3

Okuyucular:

Bu kitabı okumak için zaman ayıran her bir kişiye teşekkür etmek istiyorum. Bu kadar çok insanın hikayelerimi okumak istediğini bilmek inanılmaz derecede alçakgönüllü. İlk yayınlandığımdan bu yana on bir yıl geçti ve hala gerçeküstü geliyor. Bu on bir yıl içinde pek çok hikye yazdım ve her biri üzerinde çok çalıştım ama Tommen serisi farklı. Tommen

Özel. Tommen nihai kişisel savunmasızlığın ürünüdür. Bu sayfalarda, hayatım boyunca tanıdığım insanlara açtığımdan daha fazla kalbimi açtım. Yazdığım her sayfa, gençliğimin gözyaşı dolu günlüklerinden koparılmış katartik bir anı gibi geliyor. Bu öykülerle başkalarına ulaştığımı bilmek benim için dünyalara bedel. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve o hastane yatağındaki on beş yaşındaki kıza nefes almaya devam etmesini söyleyebilsem. Yazmaya devam etmesini. Zihninden korkmamasını. Sözlerinin önemli olduğunu. Hikayesinin başkalarına yardımcı olabileceğini.

Okuduğunuz için teşekkürler ve lütfen nefes almaya devam edin.

Destansı, duygusal ve bağımlılık yapıcı

...

İlk aşkın gücü ve acısı, Chloe Walsh'un Tommen'in karşı konulmaz Oğlanları hakkında yazdığı ve size kitap mahmurluğu yaşatacak olağanüstü öykülerde hiç bu kadar derinden hissedilmemişti.

Hepsini toplayın!

Çağdaş romantizmi seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri
duymak (ve ücretsiz kitap kazanma şansı)
ister misiniz?

Kristen Ashley Ashley
Herring Blake Meg
Cabot
Olivia Dade
Rosie Danan
J. Daniels
Farah Heron
Talia Hibbert
Sarah Hogle
Helena Hunting
Abby Jimenez
Elle Kennedy
Christina Lauren
Alisha Rai
Sally Thorne Lacie
Waldon Denise
Williams Meryl
Wilsner Samantha
Young

O zaman Piatkus web sitesini ziyaret edin

www.yourswithlove.co.uk

Ve bizi Facebook ve Instagram'da takip edin

www.facebook.com/yourswithlovex | [@y ourswithlovex](https://www.instagram.com/yourswithlovex)

. -

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

